DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Gökçen

LORESİMA

LORESİMA

Gökçen

UNUTULAN ÇİÇEKLER

EPHESUS

Bu satırlar, bu kitabı asla okumayacağını bildiğim kıymetli dostum Fatma, sevgisini ve desteğini koşulsuzca sunan canım Sevgi; her zaman yanımda olan, elimden tutan, karanlık anlarıma güneş olan okurlarım; kendilerini yakarak vatanı ısıtan tüm asker, gazi, şehit ve aileleri için...

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır.
Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır."

MİTHAT CEMAL KUNTAY

2001 - Hakkâri

Murathan, "Murat, Murat, koyayım da tur at. Murat, Murat, koyayım da tur at," diyerek etrafında dönen küçük kıza bıkkın bakışlar attı. Gerçekten başına belaydı. Hatta şu dünyadaki dokuz yılının en büyük belasıydı.

"Murat değil benim adım," dedi sert bir şekilde. "Murathan!"

Küçük kız, Murathan'ın etrafında dönmeyi bırakıp gök mavisi gözleriyle öylece baktı. "Tamam," dedi sonra. "Murathan, Murathan, koyayım da tur at han. Murathan, Murathan, koyayım da tur at han," diye bağırarak tekrar Murathan'ın etrafında dönmeye başladı.

Murathan buna daha fazla tahammül edemeyecekti. "Gökçen!" diye bağırarak ileri atıldığında küçük kız neşeli çığlıklar atıp kaçmaya başladı. Yetmedi, bir de arkasını dönüp dil çıkardı. Bu sefer onu yakaladığı yerde canına okuyacaktı Murathan. Bu kızın altı yaşında olması imkânsızdı. Tam bir cadıydı. Ne dur demekten ne de sus demekten anlıyordu. Yürüyen bir bomba, canlı bir kaostu.

Gökçen minik boyunun aksine uzun, simsiyah saçlarını sağa sola savurarak Murathan'dan kaçmaya; Murathan ise onu kovalamaya devam ederken askerî lojmanın etrafında döndükçe döndüler. Her zamanki hâlleriydi bu. Aileleri yakın olduğu için sürekli yan yanaydılar. Lojmanda bile karşılıklı dairelerde oturuyorlardı. Boyundan büyük laflar eden ve olmadık işler yapan bu minik kız, Murathan'a tam anlamıyla saç baş yolduruyordu. İkisi sürekli bir kavga içindeydi. Anlaşmaları imkânsızdı.

"Gel buraya, Pamuk!" diye bağırdı Murathan.

"Haa!" dedi Gökçen bilmiş bilmiş. "Geleyim de döv yine, değil mi Kepçük? Yemezler!" Koşmaya devam ederken tekrar neşeyle, "Murathan, Murathan, koyayım da tur at han! Murathan, Murathan, koyayım da tur at han!" diye bağırdı.

Hırslandı Murathan. Dişlerini sıkarken küçük bacaklarına rağmen var gücüyle koştu. Gökçen ise idmanlıydı. Yaptığı her yaramazlıktan sonra ışık

hızıyla kaçmak gibi muazzam meziyetleri vardı. Kovalamaca hız kesmeden devam etti. "Yakaladığım yerde yolacağım o saçlarını!" dedi Murathan öfkeyle. "Sana kaç kere anlamını bilmediğin şeyleri söyleme dedim. Cadı! Gel buraya!"

Umursamadı Gökçen. Üstüne üstlük neşeli bir kahkaha attı. Bu neşeli hâliyle koşmaya devam ediyordu ki birden ayağı bir şeye takıldı. Ne olduğunu anlayamadan kendini çakıl taşlarıyla döşenmiş yola yapışmış hâlde buldu. Aynı anda dudaklarından, "Anne!" diye acı bir feryat döküldü.

Bu görüntüyü gören Murathan'ın öfkeli bakışları anında yumuşamıştı. Koşuşu hızlandı. Artık Gökçen'i yakalamak için değil, yerden kaldırmak içindi her adımı. "Pamuk!" dedi korkuyla. "İyi misin?" Yere yapışan küçük kızı yavaşça tutup kaldırdı. Gökçen'in kocaman, mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Ağlamaktan yüzü sırılsıklam olmuş vaziyette baktı Murathan'a.

"Dizim, Murathan!" dedi içli içli ağlarken. Burnundan akan sümükleri hızla koluna sildi. Sol dizi düşmenin etkisiyle kesilmiş, avuç içleri hafifçe soyulmuştu.

Murathan bu hâline umutsuz bir bakış attı.

"Ağlayınca Habeş maymununa benziyorsun, Pamuk. Lütfen susar mısın?"

"Sen- Sen- Sensin Ha- Ha- Habeş maymunu, Kepçük!" dedi Gökçen iç çeke çeke ağlarken.

Bu kız sümükten ibaret olabilirdi. Murathan bazen ciddi ciddi bunu düşünüyordu. "Askerlik arkadaşın mıyım ben senin, kızım? Kaç yaş büyüğüm senden! Kepçük demekten vazgeç!" derken dikkatle minik kızın bacağındaki yaraya bakıyordu. Hem yırtılmış hem de akan kan yüzünden yer yer yapışmış pantolonunu dikkatle yaranın üzerinden ayırmaya çalıştı. Yüzünde sanki kendi canı yanıyormuş gibi bir ifadenin belirdiğinden de habersizdi.

Var gücüyle ağlamasına rağmen çenesini yukarı dikti Gökçen.

"Sen de bana *Pamuk* deme o zaman."

Kazağının kolunu çekiştirip küçük kızın dizinden akan kanı nazikçe silmeye başladı. Uzun, kıvrık kirpiklerinin çevrelediği kehribar rengi gözleri tamamen yaraya odaklandı. Kaşları her zamanki gibi çatıktı.

"Ya ne diyeyim?" diye homurdandı ters ters. "Şu hâline bak. Bir düşmeyle dizin mosmor olmuş."

Yaranın etrafında ve Gökçen'in avuç içlerinde daha ilk saniyeden belirmeye başlayan morluklara bakarken içli bir nefes vermeden edemedi. İşte, bu yüzden ona *Pamuk* diyordu. En ufak bir darbede hemen derisi morarır, günlerce o morlukla gezerdi. Bundan dolayı Murathan gönül rahatlığıyla dövemezdi onu. Bu durum canını fazlasıyla sıkardı çünkü Pamuk tam dayaklık bir veletti.

"O zaman sen de Kepçük'sün işte," dedi Gökçen sümüklü burnunu tekrar koluna silerek. Uzanıp Murathan'ın sol kulağını sertçe çekti. "Kepçük'sün işte, Kepçük! Koca kulak! Kepçük!"

"Ah!" diye acıyla inledi Murathan. "Gökçen, bırak kulağımı."

Gökçen'in bırakmaya niyeti yoktu. Her zamanki gibi kavga başlamak üzereydi. Murathan da onun saçlarına yapışacaktı ki birden lojmanın arka tarafından bir kadın çığlığı yükseldi.

Acılı bir feryat...

Tek bir isim...

"Âdem!"

Birinin eli kulağında, diğerinin eli saçlarında öylece kaldılar. Bakışları sesin geldiği yöne döndü. Bu feryattan sonra gelen derin sessizliği dinlediler. Üstlerinden bir kuş geçti. Rüzgâr derin bir uğultuyla lojmanın etrafını sarmaladı. Acılı feryat, boğuk yalvarışlara ve kesik ağlama seslerine dönüştü. Bu feryat ve ardından gelen sessizlik, askerî lojmanda tek bir anlama gelirdi. Tüm asker ailelerinin aşina olduğu bu sesi zamanla altı yaşındaki Gökçen de dokuz yaşındaki Murathan da tanır olmuştu. Bu çığlık, ölüm demekti. Bu çığlık, şehit demekti. Bu çığlık, eşsiz kalan bir kadın ve babasız kalan bir çocuk demekti.

Gökçen öylece donup kalmışken Murathan, ürkek bakışlar atan mavi gözlü kıza döndü. Saçlarını bıraktı. Dağılan kısımları hızla düzeltti. "Korkma. Bir şey yok," derken Gökçen'in üzerine konan tozları silkeledi. Aynı hızla avuç içine batan taşları da temizledi.

Korkmamıştı Gökçen. Lakin olanında farkındaydı. "Kimin babası ölmüş?" diye sordu kısık bir sesle.

Murathan cevap veremedi. Verecek bir cevabı yoktu çünkü. Ölen onun ya da Gökçen'in babası olabilirdi. Belki de bir başka arkadaşlarının babasıydı. Ne fark ederdi ki? Ne cevap verilebilirdi bu soruya? Bilmiyordu. Temizlediği minik eli, elinin içine hapsetti Murathan. Hızla sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladılar. Gökçen, "Bacağım acıyor," diye mızmızlanınca hemen önünde diz çöktü.

"Bin sırtıma. Çabuk."

Gökçen ikiletmeden atladı Murathan'ın sırtına. Kollarını sıkıca boynuna doladı. Murathan da arkaya attığı kollarını Gökçen'in sırtında sabitledi. Minnacık, hafif bir şeydi ama Murathan'a yıllardır yarattığı sorun devasaydı. Laftan anlamayan, ele avuca sığmayan bir kızdı o. Anne ve babaları yakın arkadaş olmasa çekilecek çile değildi. Ama şu an duyulan çığlıklardan o da ürkmüş olmalıydı ki sıkıca Murathan'ın yakasına yapışmış; kocaman, mavi gözleriyle etrafa bakıyordu. Lojmanın en ucundaki apartmanın köşesini dö-

ninee görüş alanlarına aşina oldukları görüntü girdi. Ambulans, bol rozetli albay ve birkaç asker...

"Osman'ın babası..." diye mırıldandı Murathan.

"Âdem amca mı?" diye sordu Gökçen.

Murathan yavaşça başını salladı. Osman onların arkadaşıydı. Murathan'la yaşıttı. Aynı sınıftaydılar. Herkes ağlayarak ona sarılıyordu. Annesi Kezban teyzeyi sedyeyle ambulansa taşıyorlardı. Asker çocukları çok iyi biliyordu bu sahneyi. Yarın o apartmanın üçüncü katına bir Türk bayrağı asılacaktı. Herkes Osman'a sarılıp, "Vah yavrum..." diye ağlayacaktı. Gazetelere de tek bir paragraf düşecekti:

"Hakkâri'de PKK ile girilen çatışmada Uzman Çavuş Âdem EROĞLU şehit oldu. Şehit cenazesi, yapılacak törenin ardından toprağa verilmek üzere memleketine uğurlanacak. Şehidimize Allah'tan rahmet, kederli ailesi ve yakınlarına başsağlığı dileriz."

Bu kadardı.

Geriye söylenecek tek bir cümle kalacaktı: VATAN SAĞ OLSUN!

"Bizim babamız da böyle mi olacak?" diye sordu Gökçen usulca. Küçüktü ama ölümü biliyordu. Ölüm, gidildiği zaman geriye dönülmeyen bir yerdi.

"Olmayacak!" dedi Murathan sertçe. "Konuşma öyle."

Gökçen sustu. Kollarını Murathan'ın boynuna daha sıkı sardı. Birbirlerini sıkıca tutarak karşılarındaki manzarayı izlediler. Ağlayanlar, bağıranlar, bayılanlar...

"Sadece asker babalar mı ölür, Kepçük?" diye mırıldandı Gökçen.

"Hayır, Pamuk. Diğer çocukların babaları da ölebilir."

Gökçen kısa bir süre sessiz kaldı. "Ben büyüyünce bütün çocukların babalarını iyileştirmek için doktor olacağım," dedi kısık bir sesle. "O zaman hiçbir baba ölmez."

Murathan gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramadı. Aklının bir köşesine kazıdı. "Ben de asker olacağım," diye mırıldandı. "Herkesi korumak için ben de babalarımız gibi asker olacağım."

"Ya o zaman sen de ölürsen?" diye sordu Gökçen.

"Askerler ölmez, şehit olur," dedi Murathan sertçe. Babası hep böyle derdi. O, babasından böyle görmüştü.

"Tamam," dedi Gökçen kısık bir sesle. "O zaman ya sen de şehit olursan?"

Kısa bir süre sessiz kaldı. "Ne o, Pamuk?" dedi yarım bir gülüşle. "Şehit olursam üzülür müsün yoksa?"

"Hayır. Legolarının hepsini ben alırım."

Murathan'ın yarım gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Bu kız normal değildi. "Senin gerçekten kalbin yok, Gökçen," diye mırıldandı ters ters. "Hem çirkinsin hem huysuz hem de kalpsiz."

Gökçen hemen kaşlarını çattı. "Sensin çirkin!" dedi ve dişlerini tek hamlede Murathan'ın sol kulağına geçirdi. Murathan acıyla yüzünü buruşturdu. Kızı sırtından atıp dövmeye niyetlendiği sırada karşıdaki topluluktan acılı bir feryat daha yükseldi. Nerede olduklarının farkına varıp kavgayı bir kenara bıraktılar ve tekrar ciddileştiler. Gökçen dişlerini Murathan'ın kulağından ayırdı. Minik elleriyle Kepçük'ün koca kulağından tükürüklerini silip acısı geçsin diye kulağına minik bir öpücük bıraktı. Murathan da Gökçen'i yere indirmekten vazgeçti. Onu sırtında tutan elleri sıkılaştı. Daha da kenetlendi. Tekrar sıkıca birbirlerine tutundular.

İkisi de akıllarının en ücra köşesine kazıdı önlerindeki bu sahneyi. Hem de çok geçmeden bu sahnenin içinde yer alacaklarını bilmeden...

1. BÖLÜM

"Bir Türk yitince Tanrı dağları ağlamaz mı?"

AHMET HALDUN TERZİOĞLU

15 Nisan 2001 - Hakkâri

Televizyonda oradan oraya hoplayan pala bıyıklı İbrahim Tatlıses'e boş boş baktı Gökçen. Annesi ve Neslişah teyzesinin vazgeçilmezi *İbo Show*...

Rosalinda'yı[1] bile buna tercih ederdi. Sözde bugün doğum günüydü. Altı yaşını bitirmiş, yediden saatler alıyordu ama hiç eğlenmiyordu. Babası gelmemişti. Mumları onunla birlikte üflemek istemişti ama her zamanki gibi işi vardı. Canı fazlasıyla sıkılmıştı küçük kızın. Yanında oturan annesine dönüp, "Anne, pastamdaki bütün mumları üfledim. Babacığım neden hâlâ aramadı?" diye sordu.

Leyla, kızına buruk bir tebessümle baktı. "Birazdan arar," diyebildi sadece.

Eşi Ali askerdi. Çoğu zaman yanında olamıyordu. Kucağında minicik bebeğiyle İzmir'den buraya gelirken o kadar çok ağlamıştı ki alışabileceğini asla düşünmemişti. Ama kader, Neslişah gibi birini çıkarmıştı karşısına. Daireleri karşılıklıydı. Neslişah'ın eşi Yusuf da askerdi. Hatta eşleri askerlik arkadaşıydı. Askerlik bitince herkes kendi memleketine dönüp işine gücüne bakmak zorunda kalmıştı. Ama kader onları burada tekrar bir araya getirmişti. Aynı karakolda görev yapmaya başlamışlardı. Tıpkı eşleri gibi Leyla'yla Neslişah'ın da yedikleri içtikleri yıllardır ayrı gitmiyordu. Birbirlerine yoldaş oluyorlardı bu ıssız şehirde.

Aynı yaşta sayılırlardı ama Neslişah'ın çocukları daha büyüktü. Biri on dört, diğeri on üç yaşında iki kızı ve dokuz yaşında bir oğlu vardı. Aslıhan, Gülhan ve Murathan. Leyla'nın ise bütün hayatı altı yaşındaki biricik kızı Gökçen'di. Şimdi de yedi aylık hamileydi. Bir oğlu olacaktı. Eşleri yokken onları teselli eden tek şey buydu zaten. Eşlerinden birer parça olan evlatları...

"Birazdan oldu. Neden hâlâ aramadı, anne?" diye sorusunu yineledi Gökçen.

Neslişah minik kıza gülerek, "On tane daha birazdan say, Gökçen," dedi. "O zaman arar baban."

[1] 1999 yılında yayımlanan Meksika yapımı pembe dizidir.

"Tamam," dedi Gökçen tatlı bir hevesle. "On tane daha sayayım ben o zaman." Koltuğa kurulup bakışlarını tekrar karşıdaki büyük saate dikti. Uzun, kırmızı çubuk on kere hareket edince on tane birazdan olacaktı.

Murathan, "Anne bak, ben *Memoli*[2] oldum," diye bağırıp, zıplayarak odanın ortasına dalınca *birazdan* sayımı yarım kaldı. Geri tarayıp, limonla sıkıca sabitlediği siyah saçlarını hevesle odadakilere göstermeye çalışıyordu Murathan. Gökçen anında sırıttı. Artık on tane *birazdan*a ihtiyacı yoktu. En büyük eğlencesi gelmişti. Murathan ve koca kulakları...

Neslişah gülerek baktı oğluna. Sevgiyle yanaklarını okşayarak, "Maşallah benim kara kuzuma," dedi. "Valla aynı Memoli. Değil mi, Leyla teyzesi?"

Leyla da bu manzaraya gülerek baktı. Tam da bu özenle yapılmış saçlara övgüler yağdıracakken minik kızı Gökçen lafa atlayıp, "Memoli mi?" dedi alay eder gibi. Kendi kendine kıkırdadı. "Gorile benzemişsin, Kepçük. Kulakların daha da kocaman olmuş."

Leyla ve Neslişah aynı anda kınayan bir ses çıkardı. Murathan, gür kirpiklerinin altından en ters bakışlarını atarken Gökçen, dayak yiyeceğini anladığı için çoktan dil çıkarıp odadan tüymüştü. Murathan da ışık hızıyla peşinden koştu. Annelerinin uyarıları onları zerre kadar etkilemedi. Murathan salonun köşesini döner dönmez Gökçen'in uzun saçlarını yakaladı. "Yolacağım bu sefer bunları. Görürsün sen!" dedi öfkeyle. Ama aynı anda Gökçen de onun özenle şekillendirdiği siyah, gür saçlarına parmaklarını geçirmişti.

"Ben de seninkileri yolarım."

Murathan kızın saçını biraz daha çekti.

"Bırak, Pamuk!"

Aynı şekilde Gökçen de onun saçlarına asıldı.

"Önce sen bırak, Kepçük!"

"Cadı!" diye mırıldandı Murathan dişlerini sıkarak. "Yer cücesi!"

Gökçen de en az Murathan kadar sinirli bir şekilde, "Goril!" dedi. "Koca kulaklı eşek."

Murathan aslında sadece saçlarını tutuyor, çekmeye kıyamıyordu. Ama Gökçen onun aksine pekâlâ kıyabiliyordu. Murathan'ın saçlarını var gücüyle çektiği yetmiyormuş gibi bir de bacaklarına tekme atmaya çalışınca, Murathan her bir tekmeden hoplayarak kurtulmaya çalıştı. O da bir tekme savurdu. İsabet etmedi. Ya da bilerek ettirmedi. Ellerini saçlarından çekmeden, birbirlerine tekme atmaya çalışarak Mevlânâ gibi oldukları yerde döndüler. İşler kızışıyordu.

[2]1999-2002 yılları arasında yayımlanan *Yılan Hikâyesi* adlı dizinin komiser rolündeki başrol karakteri.

Elleri hâlâ birbirlerinin saçlarındayken, "Ay çok komik çıktınız," diyen sese doğru döndüler. Murathan'ın en büyük ablası Aslıhan, elinde bir fotoğraf makinesiyle onlara bakıyordu. Onlar en ciddi hâlleriyle kavga ederken fotoğraf makinesinin flaşı yüzlerine doğru patladı.

"Aslıhan abla, söyle şuna da saçımı bıraksın," dedi Murathan ters ters.

"Bıraksa ne olacak? İki dakika sonra yine saç baş girişiyorsunuz zaten. Kendi kendinize ayrılın," dedi Aslıhan ve umursamaz bir tavırla yanlarından geçip gitti. Zira bu ikilinin kavgalarına artık herkes alışmıştı. Bu boşluğu fırsat bilen Gökçen, Murathan'ın dizine sağlam bir tekme savurdu. Murathan buna hazırlıksız yakalandığı için ellerini kızın saçlarından çekip, acı içinde dizine yapışırken Gökçen çoktan kaçmıştı. Murathan peşinden, "Gel buraya, cadı!" diye bağırdı.

"Yakalayabiliyorsan yakala," diyen Gökçen'in alaycı sesi içeriden geldi.

Evde fevkalade bir kovalamaca başladı. Gökçen önde, Murathan peşinde bütün odalarda en az on tur koşturdular. Bir yerden sonra bu kovalamaca her zamanki gibi oyuna dönüşmüştü. Sinirler yatışmış, gülüp eğlenmeye başlamışlardı.

"Haydi, Tarkancılık oynayalım," dedi Gökçen.

Murathan tereddüt dolu bir bakış atıp, "Olmaz," dedi. "Sonra her yerin moranıyor, Pamuk. Üstüne bir de iki saat ağlıyorsun."

"Ya ama Murathan..." diye mızmızlandı Gökçen. "Ağlamayacağım, söz. Lütpen oynayalım. Lütpen. Noğlar!"

Sülük gibi Murathan'ın koluna yapışmıştı. Murathan yüzünü ekşitti. Elini Gökçen'in alnına koyup onu geri itmeye çalıştı.

"Yapışmasana, kızım."

Gökçen'e göre bu da bir oyundu. Murathan, onu alnından iterken o da keçi gibi inatla kafasını onun eline doğru bastırdı, kendince gülüp eğleniyordu. Birden bacağını uzatıp Murathan'ın poposuna sağlam bir tekme attı. "Hain Kostok!" diye bağırıp bir tekme daha attı.

"Kızım ya, sen neden hiç kız oyunu oynamıyorsun?" diye isyan etti Murathan. "Git de bebeklerinle oyna. Rahat bırak beni."

Gökçen umursamadı bile. "Atıl, kurt!" diye bağırarak Murathan'ın etrafında koşmaya devam etti. Birden evi bir telefon sesi doldurunca minik kızın eğlencesi durdu. "Babam!" dedi Gökçen heyecanla. Hızla salona doğru koştu. Murathan da sessizce arkasından ilerledi. Hevesle salona giren minik kız, annesinin telefonu açtığını görmüştü. Hemen ellerine yapıştı.

"Bana ver, anne! Bana! Bana!"

Leyla kızının bu heyecanına gülümsemişti. "Tamam, kızım. Bir dur," diye mırıldandı önce. Telefona odaklandı. Ahizeyi sanki çok kıymetli bir şey tutar gibi iki eliyle sımsıkı kavramıştı. "Gökçen'e veriyorum. Allah'a emanet ol, Ali," dedi buruk bir tebessümle. Sabırsız kız başka bir şey demeye fırsat bırakmadan, telefonun ahizesini annesinin elinden çekip kendi kulağına yaslamıştı.

"Baba!"

"Babam!" diye cevap geldi hemen.

Gökçen güldü. "Bir sürü pasta mumu üfledim, baba. Hem de öğrettiğin gibi tek nefeste."

"Aferin benim kızıma," dedi Ali gururla. "İyi ki doğmuş benim güzeller güzeli kızım."

Gökçen yine güldü. Minik parmağıyla telefon kablosuyla oynarken poposunu nazlı nazlı sağa sola kıvırdı.

"Ne zaman geleceksin, baba?"

"En kısa sürede."

"Murathan yine saçımı çekti baba."

Yandan Murathan'a ters bir bakış attı.

"Asıl sen benimkini çektin!" diye yükseldi Murathan.

"Sen benimkini çektiğin için ben de seninkini çektim," diye bağıran Gökçen'in de sesi yükseldi. Tekrar telefona odaklandı. "Doğum günümü bile kutlamadı. 'Neden doğdun ki?' dedi bana, baba."

Babası güldü.

"Murathan'a söyle, kaşlarımı çattım. Babasına da şikâyet edeceğim onu."

Gökçen, Murathan'a dönüp bilmiş bilmiş, "Oh!" dedi. Elini göğsüne yaslayıp yukarıdan aşağıya doğru sürttü. "Babam sana kaşlarını çattı. Seni babana şikâyet edecek, Kepçük. Canıma değsin! Oh!"

Murathan en sinirli hâliyle Gökçen'in üzerine bir adım atmıştı ki Gökçen hemen telefonu annesinin eline tutuşturup tekrar kaçtı. Yine kavga başlıyordu. Her zaman buna hazırdı. Ama bu sefer öyle olmadı. Koşarak odadan çıktıkları an Murathan köşede önünü kesti. "Bekle," dedi ters ters. "Hediyeni vereceğim."

Şaşırmıştı Gökçen. Bir şey söylemeden öylece baktı. Kavga edeceklerini sanıyordu oysa. Kavgaya hazırdı ama böyle bir şeye değil. "Bana mı?" dedi şaşkın şaşkın.

Murathan her zamanki tersliğiyle, "Yok, bana!" diye cevap verdi. Cebinden kırmızı bir hediye paketi çıkardı. Küçücük bir paketti ama o an utançtan girecek yer arayan, kulakları kırmızıya dönen Murathan için oldukça ağırdı.

"Al şunu," dedi paketi kızın burnuna dayayarak. "Bir daha da beni babama şikâyet etme."

"Sen de beni şikâyet ediyorsun," dedi Gökçen.

"Ben de seni etmem. Sus da al şunu, Pamuk."

Gökçen paketi hızla elinden aldı. Düzenli olarak birbirlerini şikâyet etmemeye söz veriyorlardı ama sadece bir saat falan sürüyordu bu söz. Alışılmış bir manzaraydı onlar için. Üzerine fazla düşünmediler bu yüzden. Gökçen paketi yırtarak açtı. Aynı saniyelerde ellerinin arasında kelebek şeklinde, mavi, kanatlarında kırmızı boncukları olan demir kıskaçlı bir toka belirdi. Önce bir baktı. Sonra da tokayı evirip çevirdi. "Bu ne be?" dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

Kızın her tepkisini dikkatle izleyen Murathan ise aldığı bu cevaba sinirlenmeden edememişti. "Ne demek ne?" dedi çatık kaşlarla. "Toka işte." Uzanıp kızın elinden tokayı aldı ve alnına düşen bir tutamdan nazikçe tutarak kızın siyah saçlarına taktı. Geri çekilip eserine baktı. Ve gördüğü manzara karşısında memnuniyetle gülümsedi. Artık dağınık siyah saçları, mavi gözlerini kapatmıyordu. Her şeyi tam anlamıyla görebilirdi. "Bak, şimdi biraz kıza benzedin."

Gökçen umursamadı. Heyecanlı adımlarla dolabın önüne koştu. Aynadaki aksine gülerek baktı. Saçlarına toka takmaktan hiç hoşlanmazdı ama bunu sevmişti. Tokasında sallanan kelebek kanatlarını sevgiyle okşayarak, "Babam gelene kadar çıkarmayayım bunu, değil mi?" diye sordu. "O da görsün, değil mi? Hem Yusuf amcaya da göstereyim, değil mi? Senin aldığını söyleyeyim, değil mi Murathan?"

Murathan bu heyecana karşılık gülmekten başka bir şey yapamadı. Bu kadar seveceğini hiç düşünmemişti. Normal şartlarda hediye vermeyi bile düşünmüyordu. İki hafta boyunca harçlıklarını biriktirerek almıştı ama utanmıştı, nasıl vereceği konusunda günlerce kıvranıp durmuştu. Oysa o tokayı bakkalın vitrininde görür görmez aklına tek bir isim düşmüştü. Bu toka tek bir kişiye yakışırdı. Öyle de olmuştu. Bu manzaraya bakarken yanılmadığını anladı.

"Sevdin mi?"

"Sevdim," dedi Gökçen. "Bak, kelebeğin kanatları da senin kulakların gibi, Kepçük." Kahkaha atıp, kendi kendine hoplayarak kelebeğin kanatlarını sallamaya çalıştı. "Kocaman."

Murathan'ın huzurlu tebessümü yüzünde donup kaldı. Umutsuz bir bakış atarken başını iki yana salladı. Bu kız cidden akıllanmazdı. Yüzündeki ifade, yine de tokasının kanatlarını oynatmak için kendi kendine hoplamasını gördükçe dağıldı. Yerini hafif ama derin bir tebessüme bıraktı. "İyi ki

doğdun, Pamuk," diye mırıldandı sessizce. Gökçen'in neşe içinde tokasıyla oynamasını anlamsız bir mutlulukla izlemeye devam etti. Ve bu da Gökçen'in kutladığı son doğum günü oldu.

Çorak toprakların sınırında bulunan karakolun pis camından dikkatle baktı Yusuf Karakurt. Kaç yıldır buradaydı? Yıllardır... Uzun yıllardır... Lakin söz konusu vatansa ömrün lafı olmazdı. Vatan, sadece bir toprak parçası değildi. Babasının saçına düşen aktı. Annesinin ellerinde oluşan çatlaklardı. Karısının onu beklerken döktüğü gözyaşlarıydı. Çocuklarının o eve dönünce, "Baba!" diye bağırarak boynuna atlamasıydı vatan. Vatanı olmayan insanın hayatı da olmazdı. Bunu çok iyi biliyordu. O yüzden vatanın her bir köşesi kutsaldı.

Derin bir gece sessizliği vardı karakolun etrafında. Askerler her zamanki yerlerinde nöbet tutuyordu. Sigarasından bir nefes daha çekti içine, ardından ağır bir edayla bıraktı. Dudaklarından çıkan dumanla önünde oluşan şekilleri dikkatle incelerken boşta kalan sağ elinin yüzük parmağındaki Türk bayrağı işlemeli yüzüğe başparmağıyla yavaşça dokundu. İçinde garip bir his vardı. Kehribar rengi gözlerini kısarak etrafını sarıp sarmalayan dağlara dikkatli bir bakış attı. Uzun zamandır sessizlik hâkimdi. Askerlik tecrübelerinden dolayı bunun pek de iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Düşman bu kadar sessiz kalmazdı buralarda. Sessizlik, tehlike demekti.

"Adanalı," diye bir ses duyunca bakışlarını hemen arkasına çevirdi. Gelen Ali'ydi. İzmirli Ali. En yakın arkadaşı, sırdaşı, dert ortağı, yoldaşı Ali... İri yarı bir adamdı. Öyle ki eğitimlerde bile kimse karşısına çıkmak istemezdi onun. Siyah, gür saçları ve -kalınlığından olsa gerek- onu olduğundan daha ciddi gösteren kaşlarıyla daima sağa sola ters bakışlar atardı. Özünde ise bunun tam tersi biriydi. Mertti, cesurdu, sözünün eriydi. Hayatı boyunca Yusuf'un gözü kapalı güvenebileceği tek dostuydu.

"Hayırdır? Ne bu efkâr?" dedi Ali gülerek. Yanına gelip o da dikkatle camdan dışarıya bakmaya başladı.

Yusuf sigarasından bir nefes daha çekerek, "Bu gece fazla sessiz," dedi. "Sence de garip değil mi?"

Ali de en az Yusuf kadar dikkat kesilip etrafı incelemeye başladı.

"Bir şey mi gördün?"

"Hayır," diye mırıldandı Yusuf. "Ama sessizlik, bu topraklarda hayra alamet değildir. Bilirsin."

"Belayı çağırma, belanı sikerim, Yusuf."

Net bir cevap alan Yusuf güldü. En iyisi konuyu değiştirmekti. Tat kaçırmaya, huzursuz hissettirmeye gerek yoktu. Ali haklıydı. Boşuna kuruntu

yapıyordu. İçindeki his onu yanıltıyor olabilirdi. Ailesini de çok özlemişti. Canından çok sevdiği karısı Neslişah'ı; çocukları Aslıhan, Gülhan ve Murathan'ı... Ruhunun içinde sıkışıp kalmış gibi hissedişi bu yüzdendi belki. "Kutladın mı Gökçen kızın doğum gününü?" diye sordu konuyu değiştirmek adına.

"Kutladım," dedi Ali. Minik kızı aklına geldiği için yüzünde huzurlu bir tebessüm belirdi. "Murathan'la kavga ediyorlardı yine."

"Kavga etmedikleri gün var da sanki," dedi Yusuf minik bir kahkaha atarak. Dudaklarında yarım bir gülüşle Ali'ye döndü. "Sen beni dinle. Senin kızı benim oğlana alayım işte. Ne diyorsun, devrem?"

Ali birden ciddileşti. Yusuf ne zaman bunu söylese sol şakak kemiğine levye yemiş gibi başına ağrı giriyordu. Yusuf ise inatla bu tekliften vazgeçmiyordu.

"Oğlunun bacaklarını kırmamı istemiyorsan kızımdan uzak dur, devrem. Zaten bugün kızımın saçını çekmiş yine."

"Sanki senin kız çok masum da," dedi Yusuf bu sefer kocaman bir kahkaha atarak. "Nerede görse benim oğlanı dişliyor. Ayrıca yarın öbür gün bu kız evlenince ne yapacaksın sen?"

"Gelen iyi biriyse bir topuğuna sıkarım, daha sonra geri yollarım," dedi Ali ciddiyetini bozmadan. "Kötü biriyse iki topuğuna da sıkar, geri yollarım. Yani sonuç olarak kesinlikle geri yollarım."

"Tamam işte. Alalım benim Murathan'a. Onu da geri gönderecek değilsin herhâlde. Elinde büyümüş, mis gibi damat. Hem benimle dünür olacaksın, fena mı? Düğünde senin boynuna beşibiryerde takacağım, söz lan."

"Kapat şu konuyu, yüreğim kaldırmıyor," diye mırıldandı Ali ters ters. Yusuf onun bu hâline daha çok güldü. En büyük eğlencesi buydu. Ali'ye gülüyordu gülmesine ama kendi kızları Aslıhan ve Gülhan'ı aynı konumda düşününce kafası atmıyor değildi. Bu düşünceyle birkaç saniyeliğine de olsa kaşlarını çattı. Ya kızları onun sevmediği adamları kollarına takıp getirirse? O zaman ne yapacaktı? Peki ya ömrü görmeye yetmezse? Asıl o zaman ne yapacaktı?

Kısa bir sessizlik girdi aralarına. İkisi de derin düşüncelere daldı.

"Sınırda hareketlilik varmış. Doğuma yine gidemeyeceğim galiba," diye mırıldandı Ali. "Gökçen'in doğumuna da gidememiştim."

Yusuf, Ali'ye yandan bir bakış attı. Belli etmiyordu ama bu durum onu bayağı üzüyor gibiydi. Sanki kendisini üzmüyordu da... Hangi baba evladının doğumunu görmekten mahrum kalmak isterdi ki? Ama onlar değil doğum, normalde bile evden uzaktı. Bazen o kadar uzun bir süre eve gitme-

diği olmuştu ki Yusuf'un, eve dönünce çocukları onu tanımamıştı. Olacak iş değildi ama olmuştu işte. Evlatları babalarını unutmuştu.

"Çocuklarımızın ne doğumunda ne de doğum günlerinde yanında olabiliyoruz. Amına koyayım, şu hâle bak!" diye homurdanarak sigarasından derin bir nefes daha çekti. Üfledi. Duman önünde dalgalanıp gitti.

Ağır bir sessizlik çöktü yine. Ali tekrar eski neşesine bürünmeye çalışarak, "Vatan olmasa biz de olmazdık be Adanalı," dedi. "İyi olsunlar, varsın biz doğum günlerinde yanlarında olmayalım. Ne olacak? Sonra gi..."

Cümlesini bitiremedi. Önce yıllardır aşina oldukları kulakları delen bir ıslık sesi geldi. Sonra büyük bir gürültü. Yer ayaklarının altından kaydı sanki. Muazzam bir şiddetle sarsıldılar. Az önceki derin sessizliğin yerini vızır vızır kurşun sesleri aldı.

"Hasiktir!" diye bağırdı Yusuf. "Ali, koş, merkezi ara! Saldırı!"

Ali hızla kafasını yere eğip, belindeki silahını eline alarak odadan çıktı. Yusuf da belinden silahını çıkarıp, camın önüne siper almak için hazırlanırken birden bir kurşun camı kırıp tuzla buz etti. Hızla yere eğildiği için kurşun kıl payı yanından geçip gitmişti. Hisleri onu yine yanıltmamıştı. Bir şey olacağını biliyordu. Hemen camın önüne çöküp kurşunlarını kontrol etti. Azdı. Çok azdı. Boş atma şansı yoktu.

"Siktir!" dedi ağız dolusu. "Siktir! Siktir!"

Bir bombayla daha sarsıldı zemin. Kurşun sesleri aralıksız devam ediyordu. Dışarıdaki diğer askerlerin bağırışları dolduruyordu kulaklarını ve zihnini.

"Akif'in kolu koptu!"

"Suat'ı kenara çekin!"

"Ölenin tüfeğini alın!"

"Dayan, kardeşim!"

"Yere yat! Çabuk!"

Önce derin bir nefes verdi. Yerini korumalıydı. Dışarısı daha fena duruyordu. Hem burada atış alanı daha rahattı. Dikkatlice camın yanına siper alarak silahının ucunu dışarı çıkardı. Nişan aldı. Boşa atma lüksü yoktu. Her kurşun bir kalleşi temizlemeliydi. En sevdiği türküyü mırıldanarak ateş etmeye başladı. Hayatı burada son bulacaksa dahi en azından huzurla ölmeliydi.

"*Pınar başından bulanır canım oy*" diye mırıldandı. Karakol etrafındaki dağları karınca misali saran teröristlerden birini indirdi.

"*İner ovayı dolanır canım oy*"

Bir leş daha indirdi.

"*Sende çok hâllar bulunur canım oy*"

Bir leş daha.

"*Dağlar duman olur.*"

Biri daha.

"*Çayır çimen olur.*"

Biri daha.

"Bomba, hatlara zarar vermiş. Telefon edemiyoruz," diyen Ali içeri girince bakışlarını ona çevirdi. Bomba yüzünden elektrikler kesilmişti. Sadece ay ışığı ve düşen bombanın alevleri aydınlatıyordu etrafı. Bir de tepelerinden vızır vızır geçen kurşunların varla yok arası ışıkları...

Sol omzundan yaralanmıştı Ali. Yeşil üniformasının üzerinden oluk oluk kan akıyordu. Başı yere eğik bir şekilde gelip Yusuf'un yanına çöktü. Yusuf'un bakışları ise Ali'nin omzuna takılıp kalmıştı. Yarası ağır görünüyordu. "Yaran derin mi?" diye sordu telaşla.

Ali o zamana kadar kolunun acısının farkında bile değildi oysa. "Önemli bir şey yok. Merak etme," dedi hızla. O da camın yanına siper alıp ateş etmeye başladı. "Telsizle zar zor merkeze bağlandık ama onlar gelene kadar dayanabileceğimizi sanmıyorum. Cephaneliğin önüne atmışlar bombayı yolunu sıktıklerim. İçeri girmek imkânsız. Hatta buradan çıkmamız bile imkânsız." Boğuk, telaşlı bir nefes verdi. "Çok fazlalar, Yusuf. Dışarıdaki askerlerin çoğu yaralı. Beş kurşunum kaldı sadece."

"Benim de altı kurşunum var," dedi Yusuf gülerek. "Bu demek oluyor ki on bir kişiyi daha gömebiliriz."

Bulundukları duruma bakmadan Ali de güldü. Son bir kurşunları kalana kadar ikisi de çatışmaya devam etti. Bomba sesleri, kurşun sesleri, dışarıdaki askerlerin feryatları, komutanların emirleri susmuyordu. Ali'nin durumu iyi değildi. Kolundaki yara gittikçe kötü bir hâl alıyordu. Gücünün azaldığını hissettiği an sırtını duvara yaslayıp derin bir nefes verdi. "Yusuf..." dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. "Ben ölürsem... Leyla'ya onu çok sevdiğimi söyle. Oğlum ve kızım sana emanet. Ayrıca Gökçen'le Murathan evlenebilir. İzin veriyorum. Ama söyle Gökçen'e, sadece Murathan'a izin veriyorum. Başka bir itoğluit dikmesin mezarımın başına."

"Sus!" dedi Yusuf hemen. Son kurşununu atmak için tekrar doğruldu. "Boş boş konuşma Ali." Devamını getiremedi. Tam kalbine isabet eden bir kurşunla hızla geri savruldu. Dev gibi cüssesi acı içinde devrildi yere.

"Yusuf!" diye bağırarak ileri uzandı Ali.

Karanlıktı. Doğru düzgün hiçbir şey göremiyorlardı. Çok kan vardı. Ellerini attıkları her yerde bir kan gölü oluşmuştu. Silah sesleri, emirler, bağırışlar ve feryatlar insanı delirtecek bir noktaya ulaşmıştı. İkisi de ağır yaralıydı.

Kulaklarında susmayan bir uğultu hâkimdi. Ölümün bir sesi varmış meğer. Bunu yeni öğreniyorlardı.

Yusuf güldü. Ağzından oluk oluk akan kana, canının bütün acısına rağmen güldü. Şehit olacaksa yüzünde derin bir tebessümle olacaktı. Bunu; bunca yıl uğruna savaştığı vatanına boynunun borcu bilirdi. "Sanırım ikimiz de burada şehit olacağız, devrem," dedi boğuk bir sesle. "Çocuklarım düğünü yalan oldu."

Ali de güldü. Dolan gözlerine, annesinin acısına, dışarıdan yükselen bütün feryatlara rağmen can dostuyla beraber güldü. Askerlerin çoğu şehit düşmüştü. Çıkış imkânsızdı. Evet. Burada şehit olacaklardı. Farkındaydı. Şehadet yakındı. "Seninle birlikte şehit olmak en büyük şereftir," dedi Ali gülüşünü zerre bozmadan. Uzanıp kanlı elini Yusuf'un eline kenetledi. "Hem ne demiş Atsız Usta?"

"Lan şehit oluyoruz, ne Atsız'ı!" dedi Yusuf güleruk. Başlarının üstünden kurşunlar geçerken ikisi de deli gibi gülüyordu. Çünkü vatan için ölene ağlamak yakışmazdı. Bunca yıllık askerlik hayatı, onlara en çok da bunu öğretmişti. İçlerinde ufacık bir korku yoktu. Sadece özlem... Ailelerine, geride bırakacaklarına şimdiden duydukları derin bir özlem...

"Son sözlerimi hep Atsız'dan söylemek istemişimdir," dedi Ali neşeli bir sesle.

Yusuf göğsüne dolan derin acı yüzünden zorla nefes alarak, "Tamam lan, söyle," dedi. "Ne demiş Atsız Usta? Söyle!"

Ali dişlerini sıktı. "Ölüm o kadar güç değildir. Unutulmak yamandır, demiş."

Buruk bir tebessüm oluştu Yusuf'un dudaklarında. "Usta yine güzel demiş," diye mırıldandı. "Ama bir asker, unutulur."

"Al bayrağın gölgesi mezarımıza vurdukça biz de yaşarız, devrem," dedi Ali. "Varsın, adımız unutulsun."

İkisinin de kanlı elleri birbirine sıkı sıkı tutunmuştu. Öylece bakıştılar karanlıkta parlayan gözlerine. İkisinin de aklından aynı şeyler geçiyordu. Çocukları, eşleri, anneleri, babaları...

"Hakkını helal et, Ali," dedi Yusuf.

"Helal olsun, kardeşim," dedi Ali. "Sen de hakkını helal et."

"Helal olsun, kardeşim."

Bu sondu. İkisi de bundan emindi. Birbirlerine sessizce, yüzlerinde belli etmemeye çalıştıkları acılı bir tebessümle bakıştılar. Son kez vatan uğruna savaşacaklardı. "Git..." dedi Yusuf son nefesiyle. "Devam et. Kalan son kurşuna kadar savaş, Ali. Kalan son kurşuna kadar buraya girmelerine izin verme."

Öyle de yaptı Ali. Bu dünyadaki tek dostunun gözleri kapanmak üzereyken avucunun içindeki kanlı elini var gücüyle sıktı. Son kalan güç kırıntısını da toplayıp tekrar camın önüne siper aldı. Kendi silahında kalan son kurşunu düşmana hedefledi. Az önce Yusuf'un yarım bıraktığı türküyü mırıldanarak sıktı.

"Ben yâri görmezsem..."

Bir leş.

Uzanıp son nefesini vermek için çırpınan Yusuf'un da silahını aldı. Sözü sözdü. Son kurşuna kadar savaşacaktı. Ölecekse bile son nefesine kadar direnip ölecekti. Arkadaşının yanında şehit düşecekti. Onunla girmişti bu karakola, onunla çıkacaktı. Ya kol kola ya da yan yana tabutlarda. Ali kalan tek kurşunu da hedeflerken ikisi aynı anda türküyü mırıldanmaya devam etti:

"Hâlım yaman olur."

Ve son kurşunu attı Ali. Sonrası derin bir karanlıktı. Sonrası atılan son bir bombayla şehadetti.

Uzman Çavuş Yusuf Karakurt şehit düştü. Uzman Çavuş Ali Alptekin şehit düştü. Daha nice asker şehit düştü. Ertesi gün ise manşetlerde tek bir haber vardı:

Hakkâri'de karakola hain saldırı: 10 şehit.

İsimleri bile yazılmadı. Onlar hep haberlerdeki *10 şehit* olarak kaldı.

2. BÖLÜM

"Zaman önüne kattığı her şeyi süpürür,
Geriye iz kalır.
Ömür dediğin şey ise bu arkada kalan hatıralardır."

MUSTAFA KUTLU

Günümüz - İzmir

Bu dağın bir masalı vardır.

Şeytan, Varsak kızlarını kıskanarak onları baştan çıkarmaya karar vermiş. O zaman Varsak'ta birbirinden güzel yedi kız varmış. Şeytan, yakışıklı bir yiğit kılığına girerek aralarına sokulmuş. Elinde, telleri gümüşten olan altın bir bağlama varmış. Öyle güzel çalıyormuş ki dinleyip de vurulmamak kabil değilmiş. Her saz çalışta kızlara bir dizi inci veriyormuş. Bu inciler de büyülü imiş. Boynuna takan, şeytana âşık olurmuş.

Kızlar birer birer gönül verip kendilerini öldürmüşler. Yedinci kıza hiçbir şey olmamış. Şeytanın verdiği inciler onun boynunda bozarıp çakıl taşı olur, o da bunları geri verdikçe şeytan deliye dönermiş. Bu durum günlerce sürüp, kıza bir şey olmayınca bu sefer şeytan kıza âşık olmuş. Yalvarıp yakarmaya başlamış. Kıza bir türlü tesir etmemiş. Bir gece bağlamasını çalarken telin biri kopmuş. Yenisini koyamamış. İkinci gece bir tel daha kopmuş. Yerine koyamamış. Üçüncü gece tek telle o kadar yanık, o kadar güzel çalmış ki bütün kurtlar, kuşlar dinleyip ağlaşmış. Kıza yine bir şey olmamış. Bunu görüp umutsuzluğa kapılan şeytan tele öyle sert vurmuş ki sonuncu tel de kopmuş. O da öfkeyle yere vurunca bağlamayı kırmış.

Yedinci kız buna gülünce şeytan büsbütün çileden çıkmış. Başını alıp bu dağa kaçmış. Şeytan o zamandan beri bu dağda ağlar. Geceleri ağlaması işitilir. Fakat ters huylu bir yaratık olduğu için ağlaması gülme şeklindedir. Çok ağladığı zaman kahkahaları duyulur. Herkes, şeytana yenilmeyen bu kızın tılsımını merak edermiş. Meğer bu kızın kalbi yokmuş."

Deli Kurt, masalı can kulağıyla dinlemişti.

"Masaldaki şeytanı alt eden yedinci kızın, hani şu kalbi olmayan kızın adı yok mu?"

Kara çoban yüzünü göğe çevirerek bir şey arıyormuş gibi bakarken, "Olmaz olur mu?" diye cevap verdi. "Masalda da gerçekte de kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçen'dir."

Derin bir nefes verdim. Öylece baktım elimdeki kitabın altı çizili satırlarına. Masala, konuşmalara... Tıpkı yıllardır yaptığım gibi.

Hüseyin Nihal Atsız. Deli Kurt.

Babamın en sevdiği kitap...

Anılar uzun zamandır kayıptı. Hayal meyal bu kitabı elinden hiç düşürmediğini hatırlıyordum sadece. Masasının üstünde hep bu kitap olurdu. O yokken, işteyken veya onu özleyip de göremediğim anlarda bu kitabı başucuma koyup yatardım. Babamın kokusu vardı sanki bu kitapta. Ne zaman dokunsam onun o sert ama sıcacık elini tutuyor gibi hissederdim. Özlemim hemen geçerdi. Çünkü ne kadar özlersem özleyeyim, eninde sonunda eve gelip bana kocaman sarılacağını bilirdim. Ama öyle olmuyormuş. Her giden dönmüyormuş. İnsan sevdiği biriyle bazen son kez konuşuyor, onu son kez görüyor ama bunu bilemiyormuş.

Suratıma gelen bir bez parçasıyla edebî düşüncelerim ışık hızıyla kesildi. Zihnimin arka sekmesinde çalan duygusal fon müziği cızırdayarak durdu. "Bu ne be?" dedim ters ters. Elimi yüzüme atıp suratıma çarpan şeyi geri çektim.

Bu bir külot. Bu bir kırmızı don.

Kısa bir süre için bakıştık donla. "Halam, oraya mı düşmüş o?" diye ağzını yaya yaya bağıran, üst kat komşumuz olan Canan halama çevirdim başımı. Yeminler olsun ki yılmıştım! Sıradan bir aileydik. Hatta fazla sıradan. Dedem, babaannem ve halam üst katta; biz ise bir alt katta oturuyorduk. Ama garibân halam, bu aile apartmanı konseptinden hiç memnun değildi.

Bize göre normal kahve, ona göre ise küllü kahve olan uzun saçlarını yine enteresan bir topuz yapmış; leoparlı atletiyle üst katın balkonundan bana sırıtıyordu. Otuz sekiz yaşına gelmiş ama hâlâ aradığı aşkı bulamamış, bu yüzden de asla evlenmemiş biriydi kendisi. Hayalindeki erkek, okuduğu romantik kitaplardaki gibi her türlü mükemmel meziyeti kendi vücuduna toplamış; hem yüzü hem huyu hem de çükü güzel bir erkek olunca bu gidişle ömür boyu sürecekti bu yüzyıllık yalnızlık.

Donu yukarı doğru sallayarak, "Bu ne, hala?" dedim sinirle. "Evimizin balkonunda dikilip efkârla adamakıllı enginlere dalamayacak mıyız biz? Bu ne be kadın?"

"Ay asarken düşmüş, ne var?" dedi en umursamaz havasıyla. Yetmedi, sırıttı. "Haydi, getiriver yukarı. Hem tansiyonumu da ölçersin. Valla babaannen bana cinnet geçirtti yine," dedi ve elini kolunu sallayarak balkondan içeri girdi.

"Aynen. Sizin tansiyonunuzu ölçeyim diye altı yıl boyunca tıp okudum ben zaten," diye bağırdım arkasından. İki dakika edebiyat yapalım diyoruz,

hâle bak! İki dakika duygusal olalım diyoruz, rezalete bak! Elimdeki kitaba kaydı bakışlarım. "Huzur yok bize, baba," dedim dertli dertli. İçini açıp adımın geçtiği, babamın kırmızı kalemle defalarca altını çizip yuvarlak içine aldığı yere baktım tekrar ve tekrar.

"Masalda da gerçekte de kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçen'dir."

Ben Gökçen. Adını bu masaldan alan Gökçen.

Bazen tatlı, bazen lanet, yer yer sakin ama çoğunlukla gergin, asla yerinde duramayan, fevkalade duygusal, öyle ki izlediği dizilerde ya da okuduğu kitaplarda en ufak bir duygusallığa bile hemen zırlayan, sevdiklerine cıvık, sevmediklerine uyuz, bolca deli, lafını asla esirgemeyen ve bu yüzden de gittiği bininci köyden ve büyük ihtimalle bin birinci köyden de kovulacak olan Gökçen. Hayattaki tek başarısı üst üste defalarca girdiği üniversite sınavında en nihayetinde tıp kazanmak olan, ikinci başarısı ise tıbbı uzatma yapmadan altı yılda bitirmeyi -ki hâlâ bu olayların şokunu yaşardım- becermiş olan Gökçen. Bu iki eylemi nasıl yapabildiğime hiç anlam veremezdim. İlkine belki ama uzatma yapmadan okulu bitirme kısmına katiyen aklım ermezdi.

Yüksek hedeflerim yoktu. Hayattan fazla bir beklenti içinde değildim zaten. Babamın bana bu ismi verirken bu tip bir kız evlat hayal etmediğine emindim. Peki, idealist bir insan mıydım? Hiç değildim.

Altı yıllık eğitimi, "Ben bu bölümü neden yazdım?" diye böğüre böğüre ağlayarak bitiren, sınavda her yerine kopya döşeyen ama heyecan yapınca hıçkırık tuttuğu için hiçbir kopyaya panikten bakamayan, komitelerden geçmek için sabaha kadar dua eden, ilk ameliyata girdiğinde bayılan, stajyerliği sırasında sağda solda uyuyakalan, gelen hastaların hâline onlardan daha çok üzülüp ağlayan bir insan evladıydım.

Öyle ki hastalarımın, "Doktor Hanım, merak etmeyin. İyiyim ben," diyerek beni teselli etmişliği bile vardı. Şeflerden yediğim azarlar da cabası. Mükemmel derecede başarılı değildim. Küçüklükten beri doktor olma hayaliyle yanıp tutuştuğum için bu bölümü okumuştum. Ben, "Benim kuracağım hayalin yedi ceddine giydireyim," diye diye mezun olmuştum. Son derece tembel bir insan için tıp okumak, kafasının giyotinle kesilmesine eş değerdi sanırım. Ama çok şükür zırlaya zırlaya da olsa başarmıştım. Zafer benimdi!

Atanmıştım. İki güne zorunlu hizmetim için ilk görev yerime gidiyordum. Şırnak, Silopi'ye...

Değişik bir heyecan vardı üzerimde. İlk görev, farklı şehir, farklı insanlar... Umarım her şey güzel olurdu da ağlayarak geri dönmek zorunda kalmazdım. Âmin. Çok âmin. Gaz gibi uçup toz gibi konmak istemezdim. Tekrar âmin. Daha çok âmin.

İzmir'in nemli havasından derin bir nefes çektim ciğerlerime. *Önümde mavi bir kadife misali süzülen denize içli içli baktım* da demek isterdim ama önümde deniz yoktu. Karşı apartmanın balkonunda var gücüyle çamaşır silkeleyen bir teyze vardı. Bu mahallede efkârlanmak cidden zordu, stresliydi. İçime çektiğim derin nefesi bıraktım. Çok endişe fazlaca kaygı getirir, Gökçen. *Yeni hayat, yeni başlangıçlar,* diyerek elimdeki don ve kitapla balkondan çıkıp salona doğru ilerledim.

Koltukta sere serpe yayılmış, telefonuyla takılan kardeşim Gökalp'in suratına doğru fırlattım halamın donunu. "Al şunu," dedim yılmış bir şekilde.

"Bu ne lan?" dedi boğuk bir sesle. Elini yüzüne atıp donu aldı. Benimkilerle aynı renk olan mavi gözleri boş bir bakış attı dona. Yirmi yaşında, tazecik bir üniversite öğrencisiydi kendisi. Ya ders çalışır ya bilgisayar oyunu oynar ya da boş konuşurdu. Erkek kardeşti işte. Başka bir fonksiyonu yoktu. Ama şöyle de bir şey vardı ki büyüdükçe babama benziyordu. Aynı dev cüsse, aynı duruş, aynı siyah saçlar, aynı kalın kaşlar hatta bazen ellerinin sıcaklığı...

O, babamı fotoğraflar haricinde hiç görmemişti. Bu yüzden bu benzerliğin pek farkında değildi ama annem ve ben her geçen gün artan bu benzerliklerin pekâlâ farkındaydık. Benden katbekat daha sakin bir çocuktu. Ne çocukluğunda ne de ergenliğinde bir asiliği olmuştu. Annem ne derse efendi efendi kabullenir, o üzülmesin diye elinden geleni yapardı. Hatta o da babam gibi asker olmak istiyordu. Ama annem bu fikri duyar duymaz, evde ayaklı cenaze gibi gezmeye başladığından fazla üstelemeden bu fikrinden vazgeçmişti.

Allah'tan sakindi. Anneme bir ben yeterdim sanırım. Küçüklüğüm fazlasıyla yaramazlıkla, ergenliğim bol bol asilikle doluydu. Okuldan kaçmalar; eylemlere, mitinglere katılmalar falan filan... O zamanlar kanımız deli akıyordu tabii. Tıp kazanınca ders çalışmaktan artistlik hareketler yapacak zamanım ve buna ek olarak ağzımda diş, kafamda saç kalmadığından elimi eteğimi çekmiştim bu asi kız tavırlarından. Rabb'im anneme acımış olmalı ki Gökalp, benim tam tersim bir evlattı. Ama en büyük tersliği şüphesiz zekâsıydı. Benden zekiydi. Hatta annemle babamın bütün zekâ genini ona harcadığını iddia edebileceğim kadar zekiydi.

ODTÜ'de Bilgisayar Mühendisliği okuyor olması durumu özetlerdi sanırım. Ama benim için salaktı. Her erkek kardeş, ablası için salaktır sonuçta. İsterse Aziz Sancar olsun. Net!

"Halamın donu," dedim umursamaz bir tonla.

Anında yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. Vahşet içinde böğürdü. Ellerini radyoaktif bir zımbırtıya dokunmuş gibi titreterek donu yere fırlattı. "Neden yaptın bana bunu, abla?" diye sordu ağlamaya yakın bir sesle.

Güldüm. Keyiflendim. "Yukarı götür ve halama ver. Bekliyor," dedim ve bütün havamla odadan çıktım.

Zeki olması, benim emir erim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gökalp, "Ellerim, benim güzel ellerim, yüzüm!" diye çığlık kıyamet bağırırken duruşumu hiç bozmadan odama ilerledim. Odamın kapısını açar açmaz müthiş bir karışıklıkla karşılaşınca ben bile irkildim. Zaten pis bir insan evladıydım, şimdi bir de bavul toplama falan derken ortalığın anasını ağlatmıştım. Kendi pisliğime yüzümü ekşittim ama tabii ki hiçbir şeye elimi sürmedim. Yerdeki bavulları tekmeleyip, ortalığa dağılmış kıyafetlerimi sağa sola iterek yatağıma ilerledim. Hazırlanıp dışarı çıkmalıydım. Şırnak'a gitmeden önce halletmem gereken çok mühim bir mesele vardı.

Sevgilimden ayrılmak.

Koray... Yaklaşık bir yıldır beraberdik. Aynı üniversitede okumuştuk. Benim iki dönem üstümdü. Yakışıklı bir arkadaşımızdı. Uzun boy, koyu kahverengi gözler, geniş omuzlar ve değişik bir karizma... Son derecede bakımlıydı. Öyle ki elleri, benim ellerimden daha güzeldi herifin. Hatta benim sakalım vardı, onun sakalı yoktu. Ben bıyık almaya üşeniyordum, o bıyıklarının kıyısını köşesini cımbızla günlük şekillendiriyordu.

Kampüsün popüler erkeklerindendi. Hani şu *Boys Over Flowers*[3] misali çiçek oğlanlar tantanası var ya, tam olarak onlardandı. Üniversite zamanı çok peşimde koşmuştu. Böyle bir tipin peşinde koşması, insanı ister istemez bir tık havalandırıyordu. Bu çabasından etkilenip sevgilisi olmuştum ama burası Kore değildi, malum. *Flower* götümüzde patlamıştı.

Dehşet boş bir insandı. Bunu sevgili olduktan sonra fark etmem, kaderin bana attığı milyonlarca kazıktan sadece minik bir parçaydı. Bir insanda zekâ yoksa isterse *David Beckham* olsun, hiçbir önemi yokmuş. Acı bir tecrübeyle anlamıştım. Doğru düzgün sohbet edemiyorduk. Boştu. Karpuz niyetine kafasına vursan *kelek kelek* diye ses gelirdi. Bir yıldır sevgili olmamıza rağmen ne sevdiğim yemeği bilirdi ne rengi. İşi gücü de oyundu. Oyun, oyun, oyun... Oyun konsolu sevgilisi olsaymış daha iyiymiş. Başlarda cicim aylarında olur böyle şeyler diye kafama takmıyordum ama bir süre sonra bu durum beni fazlasıyla rahatsız etmeye başlamıştı.

Hiçbir şey paylaşmayacaksak, birbirimize destek olamayacaksak, birbirimiz için değerli olmayacaksak, başkalarının bizim hakkımızda bilmediği şeyleri biz de bilmeyeceksek ilişki yaşamanın ne anlamı vardı? Bu tür bir ilişkinin sıradan bir arkadaşlıktan farkı neydi? Adamın yanında biri bana asıldığı zaman, "Sen o yana bakma, bebeğim," diyordu. Pezevenk ya! Alıp yanından kaçırsalar, "Yarına getirin ama tamam mı?" derdi bu.

[3]Boys Over Flowers, 2009 yılında yayımlanan Güney Kore yapımı dizi.

Kendimi inatla onu sevdiğime ikna etmeye çalışıyordum ama zorla olmuyordu bu işler. Yapamıyordum. Atsız Usta haklıydı. Kalbim vardı. Ama aynı zamanda yoktu. Nasıl anlatacağımı bilmediğim bir his vardı içimde yıllardır. Anlatamazdım ama yine de kelimelere dökecek olsaydım bu duyguyu tanımlayan en yakın kelime *boşluk* olurdu. Tam kalbimin ortasında, her geçen gün biraz daha büyüyen kocaman bir boşluk. Kelimelere dökülemeyen, anlatılamayan ama sadece orada olduğunu bildiğim bir boşluk. Bir türlü dolduramıyordum orayı. Hiç kimse dolduramıyordu. Babam gittiğinden beri kocaman bir kara delik gibi öylece duruyordu kalbimin ortasında.

Koray da dolduramamıştı.

Son zamanlarda yanına gitmek istemiyordum. Beni öpmesini, elimi tutmasını, sarılmasını istemiyordum. Allah affetsin, konuşurken ağzına şamarı çakasım geliyordu. Uzun zamandır ayrılmak istiyordum ama bunu kalbini kırmadan söylemenin bir yolunu bulamıyordum. Soğuk davranıyordum, çoğu zaman buluşalım deyince işim olduğunu söyleyip evde uyuyordum. Mesajlarına cevap vermek yerine *Cennet Mahallesi* izlemek bile daha cazip geliyordu. Sevgiliydik. Ama aynı zamanda değildik. Âşık mıydım? Değildim. O zaman neden sevgili olmuştuk? Bilmiyordum. Dehşet derecede saçma bir durumun içindeydim. Adamakıllı konuşmuyorduk bile ama ayrılmıyorduk da. O da bu durumdan memnun değildi, yine de inatla ayrılmak istediğini söylemiyordu. Aşkımdan geberdiği falan da yoktu. Hâlbuki gelip ayrılmak istediğini söylese alnından öpecektim herifi. Artık gerçekten sıkmıştı. En iyisi her zamanki gibi net olmaktı. Gidip direkt, "Ayrılalım," diyecektim yüzüne. Daha fazla devam edemezdik bu saçma döngüye.

Eylül ayında olmamıza rağmen İzmir cayır cayırdı. Dolaptan kot şort alıp giydim. Üzerime de bol, beyaz bir tişört geçirdim. Uzun, omuzlarımı aşıp sırtıma dökülen siyah saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yaptım. Saçımı toplamayı sevmezdim. Saçıma toka takmayı hiç sevmezdim ama şu an çok sıcaktı. Açık kalması beni daha çok boğardı. Makyaj masama ilerledim. Bu sıcakta yüzüme de bir şey süremeyecektim. Hem ayrılık konuşması yaparken yalandan ağlamam gerekebilirdi. Şaftım kaysın istemezdim. Kirpiklerime maskara, dudaklarıma da kırmızı ruj sürmek yeterliydi.

Hazırlıklarım bitince aynada kendime kısa bir bakış attım. Orta boylarda, normal kiloda, mavi gözlü, siyah saçlı, beyaz tenli bir kadın. Güldüm kendi kendime. "Kız bu ne güzellik?" diyerek aynadaki aksime yükseldim, keyiflendim. "Maşallah sana," derken gözüm kapalı bir şekilde sağıma soluma parfüm sıkıyordum. "Koray'a çok bu güzellik. Çok!"

Kendimi onaylıyordum.

Süslenmeyi severdim ama ayarında. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ama tembellik bütün ruhumu esir aldığı için genelde süslenmeye

üşenirdim. Ne bulursam giyip çıkardım. Ayarım yoktu. Bazen kraliyet ailesine mensup bir prenses gibi dolaşırdım, bazen de çöp toplamaya çıkan kapıcı kızı. Bugün ara bir ruh hâlindeydim. Tam çantamı koluma takıp, odanın sağına soluna dağılan kıyafetlerimi tekmeleyerek kapıya yöneliyordum ki birden aynadaki aksimden sol bacağımda bir morluk göz kırptı bana. Tam dizimin altı.

Yıldım. Dünya hassas tenliler için bir cehennemdir.

En küçük bir darbede bile her yanım morarırdı. Kim bilir, nereye vurmuştum? Oflayarak makyaj kutuma yöneldim. Biraz fondötenle kapatmaya çalışacaktım. Dertli dertli bacağıma makyaj yapmak için hazırlanırken birden odanın kapısı açılınca bakışlarımı kapıya çevirdim. Gelen annemdi. Buruk-ça gülümseyerek bakıyordu bana. Çok benziyorduk. Aynı mavi gözler, aynı siyah saçlar, aynı yuvarlak yüz hatları hatta vücutlarımızdaki benlerin yeri bile aynıydı. Aramızdaki tek fark yılların yorgunluğu ve bir başına iki çocuk büyütme yükünün nişanesi ağaran saçlarıyla çöken göz altlarıydı.

Hiç istemiyordu Şırnak'a gitmemi. Kendince haklıydı da. Bunca yıl babamın yokluğunu hissettirmemek için canla başla çalışmıştı. Kendi ailesinin ve babaannemlerin desteğini inatla reddedip terzilik yapmıştı. Babamın şehit maaşıyla büyütmüştü bizi. Hiçbir şeyimizi eksik etmemişti. Yeri geldiğinde bebekler, kazaklar, oyalar, nakışlar yapıp satmıştı. Kendi kendine evini çekip çevirmiş, ikimizi de okutmuş, bugüne getirmişti. Hasta olduğumuzda bizi tek başına yağmur altında saatlerce sırtında taşıyarak hastaneye götürmüştü. Okulda kavga ettiğimizde bizim adımıza herkesten özür dilemişti. Mahallede birinin camını kırdığımda gece gündüz uyumayıp nakış işleyerek cam parasını çıkarmıştı. Ve bunları yaparken bir kere bile suratını asmamış, kızmamış, sitem etmemiş, kimseden yardım istememişti. Elimizde yok değildi. Gelirimiz vardı ama kendine dair ne varsa kısıp her şeyini bize adamıştı. Kendisi dört kış aynı montu giymişti ama bize her yıl yeni yeni montlar, botlar almıştı. Dile kolay, yirmi yıl... Babam şehit düştüğünde Gökalp'e hamileydi üstelik. Biri elinde ve biri karnında iki çocukla otuz yaşında dul kalmak zordu.

"Kızım," dedi en sevecen sesiyle. "Nereye?"

"Gitmeden halletmem gereken birkaç şey var, anne," dedim gülerek. Bacağımı yatağın üstüne uzatıp moraran yere hızla fondöten sürmeye başladım.

Ardında kalan kapıyı kapattı. Yavaş adımlarla yanıma ilerledi. Çok iyi biliyordum bu gelişi. "*Annem,*" diyerek girecekti şimdi söze. "Annem..." dedi içli içli.

Tecrübe yanıltmazdı. Kendi kendime güldüm.

"Efendim, anne?"

"*Gel, vazgeç bu Şırnak'tan. TUS çalış,*" diyecekti şimdi de.

Tecrübe yine yanıltmadı.

"Gel, vazgeç bu Şırnak'tan. TUS çalış, ha annem?"

Derin bir nefes verdim. Fondöten şişesinin kapağını kapatıp yatağın üzerine savurdum.

"Anne, konuştuk ama bu konuyu."

"Konuşmadık," dedi bu sefer sert bir sesle. "Sen ağzımı bile açtırmadın bana. Şırnak'ın merkezi olsa neyse, bir de Silopi. Yüreğime mi indireceksin sen benim? Ne diye yazdın listeye sanki oraları. Başka şehir mi kalmadı? Öldürecek misin sen beni, Gökçen?"

"Tövbe de anne ya," dedim kınayıcı bir bakış atarak.

"Demiyorum tövbe mövbe!" dedi daha sert bir şekilde. "İlla burnunun dikine gideceksin hep. Neyim ben? Annen değil miyim senin?"

"Annemsin tabii ki."

"O zaman bir kere de sözümü dinle!"

Derin bir nefes verdim. Engin tecrübelerim şu an topraklama evresine geçmem gerektiğini söylüyordu. Leyla Sultan'ın sinirini başka türlü alamazdık. O bana ters ters bakarken ellerinden tutup yatağımın üstüne oturttum. Dizlerimin üstüne çöküp önünde eğildim. "Annem," dedim en tatlı sesimle.

Millî replik gecikmedi.

"Deme bana anne!"

Yılışmaya tam gaz devam.

"Tamam, şimdilik dayım ol o zaman," dedim tatlı tatlı. Yemedi tabii. Hâlâ yakıcı bakışlar atmaya devam ediyordu. "Yapma ama böyle." Ellerini okşarken fino bakışlarımla bakıyordum. "Bak, bir sürü arkadaşla konuştum ben. İstersen sen de konuş. Seni anlıyorum ama eskisi gibi terör olayları yokmuş. Herkes memnun yerinden."

"Öyle birden olur zaten onlar," dedi titrek bir sesle.

Çaresiz bir bakış attım. "Anne..." diyebildim sadece. "Çok çalıştım. Çok çabaladım. Sen gördün. Vaz mı geçeyim hepsinden?"

Kan kustum, anne!

"Vazgeç demiyorum ki," dedi huysuz ama en minnoş hâliyle. "Ama orası da..."

"Yok orada bir şey anne, yok. Vallahi yok. Bak benimle beraber üç arkadaş daha gidiyor. Orada olan arkadaşlarım var. Tek değilim. Ayrıca söz veriyorum, üstüme vazife olmayan hiçbir işe burnumu sokmayacağım."

Huysuz bakışını hiç bozmadı.

"Yalan söyleme. Ben doğurduğum çocuğu bilmiyor muyum? Önüne gelene bulaşacaksın kesin."

"Kız yok," dedim abartılı bir tonla. "Yeminler olsun ki evden işe, işten eve gideceğim, Leyla Sultan. İnan bana." En sevecen hâlimle suratımı ellerine sürüp melul bakışımı atmaya devam ettim. "Kafamı kaldırırsam kafamı kır. Boynum kıldan ince."

Huysuz bakışı biraz yumuşar gibi oldu. Tereddütlü bir bakış attı. Pek kıyamazdı bana. Yine öyle oldu. Bakışları biraz daha yumuşayarak tamamen bana odaklandı. İyi bari. Leyla Sultan taarruzu bu sefer de başarıyla bertaraf edilmişti. "İlla gideceğim diyorsun yani ha?" diye mırıldandı.

Başımı araba önüne yapıştırılan oyuncak köpekler gibi aşağı yukarı salladım. Yılmış bir şekilde çöktü omuzları. *Ben doğurdum ama baş edemiyorum, Allah'ım. Günahım neydi,* der gibiydi. Anneydi tabii. Öyle diyemedi. "Of Gökçen of," dedi tüm bunlar yerine.

Yanağına sulu bir öpücük kondurup ayağa kalktım.

"Evlatlara of denmez, Leyla Sultan."

"Evlatlar senin gibiyse hakkı dayak ama ben geç kaldım işte."

Güldüm. Komik kadındı. Çantamı tekrar boynumdan çapraz takmaya hazırlanıyordum ki annem yine içli içli, "Gökçen," diye mırıldanınca ona döndüm. Bu bakışı da biliyordum. Çılgın bir istek gelecekti.

"Babanın arkadaşı vardı ya hani..." diye girdi söze.

Boş bir bakış attım.

"Hangi arkadaşı?"

"Yusuf amcan," dedi garip bir heyecanla. Adı geçer geçmez olduğu yerde dikleşti. "Lojmandayken evlerimiz karşılıklıydı. Neslişah teyzen vardı. Hatırlıyor musun onları?" Sesinde nadir duyduğum bir heyecan vardı. Merakla gözlerime bakıyordu.

Sorunun cevabı olarak zihnimde iki silüet belirdi. Uzun boylu, kehribar gözlü bir adam ve esmer tenli, tatlı gülüşlü bir kadın. Yusuf amca ve Neslişah teyze. Pek bir şey hatırladığım söylenemezdi. Anılar bulanık, geçmiş tozluydu. Benim ise toza alerjim vardı. Didiklemeyi sevmezdim eski anıları. Neslişah teyze çocukluğumdu. Şen kahkahalar atardı. Hatırlıyordum. Yemeklerini unutmam imkânsızdı. Kadın nasıl bir lezzet şöleni bıraktıysa damağıma, şu yaşımda dahi adı geçer geçmez ilk hatırladığım şey yemekleri olmuştu. Yusuf amca demek ise babam demekti. Aynı yerde, aynı zamanda şehit düşen iki can dostu... İki baba... Ona dair aklımda beliren ilk şey ise kırmızı, ay yıldızlı bir yüzük olmuştu. Kucağına oturup parmağındaki o yüzükle oynamak büyük bir eğlenceydi küçük Gökçen için.

Babamın sadece tek bir fotoğrafı vardı evde. Salonun başköşesine asılmış, üniformalı tek bir kare... Yirmi yıldır ciddiyetle oradan bakıyordu bize. Annemin dediğine göre tek fotoğrafı buymuş. Çünkü fotoğraf çektirmeyi sevmezmiş. Yalan söylüyordu. Tek fotoğraf bu değildi. Annemin hepimizden sakladığını düşündüğü bir albümü vardı yatağının altında. İçi hep babamın fotoğraflarıyla doluydu. Onun haberi yoktu ama ben bulmuştum o albümü. Onun haberi yoktu ama ben defalarca annemi, geceleri yatağın boş tarafına o albümü koyup, babamın fotoğraflarına titreyen parmaklarıyla dokunup ağlarken de görmüştüm. Giden gidiyordu ama hayat geride kalana zordu. Ölüm tek kişilik değildi. Tenine soğuk değmesin diye gözünden sakındığını, kendi eliyle soğuk toprağın bağrına verenin ruhundan da bir parça girmez miydi o mezara?

Annemden gizli defalarca bakmıştım o albüme. İçinde Yusuf amca ve babamın bir fotoğrafı vardı. İkisi de üniformalarla kollarını omuzlarına atmış, yan yana gülümsüyorlardı. Buruk bir kareydi. İzmir'e taşınırken albümlerin çoğu yolda kaybolmuştu zaten. Belki de elinde kalan son albüm bu olduğu için herkesten saklıyordu annem. Başına bir şey gelmesinden korkuyordu muhtemelen. Anlıyordum. Eşinden ona kalan son şey bu fotoğraflardı. Sadece buradan dokunabiliyordu hayat arkadaşına.

"Hatırlıyorum tabii," dedim anneme hafifçe tebessüm ederek. Gülümserken heyecanla kıpırdandı olduğu yerde.

"Ben geçen günlerde Neslişah teyzenle konuştum."

Ciddi anlamda şaşırmıştım. "Gerçekten mi? Nereden buldun numarasını?" diye sordum. Numaralarının nasıl kaybolduğunu bildiğim anıları asla düşünmedim. Onlar en geride kalmaya mahkûmdu.

"Buldum işte bir şekilde," dedi hızla.

Yeterli bir cevap değildi. Lakin sorgulamadım. Sevmezdim geçmişi konuşmayı. Kalbimin ortasındaki boşluğa bir de hüznü ekliyordu her defasında. Sevmiyordum bu duyguyu. Çoğu şeyi de hatırlamıyordum zaten. Tek bir an hariç. Babamın ve Yusuf amcanın şehit haberinin eve geldiği o an... O gün öyle ilmek ilmek işlenmişti ki zihnime, her bir detayı şu an bile ezbere sayabilirdim. Hangi çocuk, doğum gününde babasının ölüm haberini alınca unutabilirdi ki zaten? O gün, son doğum günümü kutlamıştım. Bilmiyordum.

Çalan zili hatırlıyordum. "Baba," diyerek kapıya koştuğumu. Buraya kadar her şey aydınlıktı. Bundan sonrası ise karanlık. Kapıyı açtığımda karşımda babam yoktu. Bana üzgün üzgün bakan kocaman bir adam vardı. Yeşiller içindeydi. Her yeri rozetli... Saçlarını yolarak ağlayan Neslişah teyzeyi hatırlıyordum. Elini karnına sararak bayılan annemi... Komşuların ve askerlerin bize dönen üzgün bakışlarını... En çok da korkmuş, beni kendine çekip bu

manzarayı daha fazla görmemem için ellerini gözlerimin üstüne kapatan başka bir küçücük eli...

Kepçük... Murathan...

Kara kuru, zayıf bir çocuktu Murathan. Hep kavga ettiğimizi de hatırlıyordum. Bir de kocaman kulaklarını. Bana *Pamuk* diye seslenmesi, saç baş girmeler, yerde yuvarlanmalar, ağlamalar, gülmeler, barışmalar... Ablalarını da hatırlıyordum. Aslıhan ve Gülhan.

Soluk ama var olduğunu bildiğim anılar belli belirsiz gelip geçti gözümün önünden. Sayısız anı vardı onlarla ilgili hafızamda. Yıllarımız beraber geçmişti. Unutulacak insanlar değildi onlar benim için. Ama bulanıktı işte çoğu. Elle tutabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sadece nedenini bilmediğim ama atmaya da asla kıyamadığım, yıllardır sakladığım bir hediyesi vardı Murathan'ın bende. Son doğum günü hediyem. Mavi kelebekli tokam. Tam o güne yakışır bir hediye olduğunu şu an daha net anlıyordum. Zira o mutlu günümde bir kelebek ömrü kadar kısa sürmüştü.

Bir de annemin bizden sakladığı albümde bir fotoğrafımızı bulmuştum yıllar önce. Murathan ve ben koltukta televizyon izlerken uyuyakalmışız. Benim kafam onun omzunda, onun kafası benim kafamın üstünde, ağzımız yüzümüz kaymış bir şekilde uyuyoruz. Ablası Gülhan da yandan poza girmiş, benim kafamın arkasına iki kulak yapmaya çalışıyor. Pozu çeken de Aslıhan ablaydı muhtemelen. Elinde fotoğraf makinesiyle dolaştığı belli belirsiz anıları zor da olsa seçebiliyordu zihnim. Bayılırdı her şeyin fotoğrafını çekmeye. Gülerdik, oynardık, eğlenirdik. Onlar böyle güzel anılarla kalmıştı aklımda.

Babalarımızın cenazeleri için onlar kendi memleketleri Adana'ya, biz de memleketimiz İzmir'e dönmüştük. Vedalaşma şansımız olmamıştı. Evimizi toplamak için bile dönmemiştik Hakkâri'ye. Eşyalarımızı dedem getirmişti buraya. En son doğum günümde görmüştüm onları. O günden sonra da herkes kopmuştu birbirinden. İki kadın da kendi çocuklarını büyütmeye çalışmanın telaşına düşmüştü muhtemelen. İkisinin acısı da aynıydı. Hangisi bir diğerine teselli verebilirdi ki?

Cenazede sürekli bana sarılıp ağlayan insanlara, başımı okşayıp, "Artık bize emanetsin," diyen koca koca askerlere, kendinden geçmiş bir şekilde ağlayan anneme öylece bakakalmıştım. Ben, babamın cenazesinde ağlayamamıştım bile. Ama paramparça olmuştum. Benim yaşadığım şeylerin aynılarını Murathan ve ablalarının da yaşadığına emindim. Her şehit çocuğu yaşardı. "*Şehitler ölmez!*" diye bağırıp durmuşlardı cenaze boyunca. Şehitler ölmüyorsa benim babam neredeydi?

Türk bayrağına sarılı bir tabutun başını öptüğüm anın burukluğu vardı hâlâ içimde. Bunu neden yaptığımı düşünmüştüm o an. Sürekli aynı şey geçmişti aklımdan. *Şehitler ölmez. Babam gelecek. Şehitler ölmez. Babam gelecek.* Çevreme de hep, "Babam ne zaman gelecek, anne? Babam nerede, babaanne? Babam aradı mı, dede?" diye sorup durmuştum.

Al bayrağa sarılı tabutu gösterip, "Bak, baban," demişlerdi. "Şehit oldu. O senin baban." Yine anlamamıştım. Babam bu tahta yığınının neresindeydi?

Düşüncelerden hızlıca sıyrıldım. Zor zamanları silmek kolay olmamıştı. Kurcalamaya gerek yoktu. "Nasıllarmış?" diye sordum ifadesizce.

Tebessüm etti annem. "İyilermiş çok şükür. Adana'da yaşıyorlarmış hâlâ." Heyecanla ayağa kalktı. "Hani onların bir oğulları vardı ya, Murathan. Sen *Kepçük* der dururdun. Hep onunla oynamak isterdin. Çok kavga ederdiniz. Onu hatırladın mı?"

Bu muhabbet nereye bağlanacaktı acaba? İfadesizce bakmaya devam ettim.

"Hatırladım tabii, anne."

Çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi yavaşça yaklaştı bana. "Asker olmuş," dedi kısık bir sesle. "Özel Kuvvetlerdeymiş."

Vay! Kepçük'e bak sen. Gerçi ben doktor olmuşum be! Onun asker olmasına şaşırmamam lazım. Asıl mucize bendim. Zaten o küçükken de babası gibi asker olacağını söyleyip dururdu. Demek o da hayal ettiği yerdeydi. Bu haber beni istemsizce mutlu etmiş, yüzümde bir tebessüm oluşturmuştu. "Bordo Bereli mi olmuş yani?" diye sordum yarım bir gülüşle.

"Kız sus. Sessiz ol," dedi annem hemen. "Neslişah dedi ki öyle her yerde söylenmiyormuş bu."

Görmemişin bir Bordo Bereli oğlu olmuş, tutmuş her yerini koparmış yani, Neslişah teyzem. "Anne, Allah aşkına, kim var sanki ev-" diye bu saçma çıkışına şaşkınlığımı belirtiyordum ki Gökalp hemen odaya daldı.

"Bordo Bereli mi?" dedi heyecanla. Saçma sapan hareketlerle dans etmeye başladı. Hem de muazzam bir şarkıyı seslendirerek.

"Yaşasın ırkımız, Çin'e bedel kırkımız. Söylenir türkümüz, çağlardan çağlara."

Annem anında ayaklanıp Gökalp'ın sırtına okkalı bir şamar çaktı tabii.

"Sussana, oğlum! Sus!"

İşte, *ODTÜ'de okusa da salak salaktır,* demiştim. Bu da kanıtıydı. "Kim o yiğit? Söyleyin bana, kim o? Kim? Kim?" dedi Gökalp yediği şamarlara aldırmadan. Askerlik hayali hep içinde kanayan bir yara olarak kalacaktı sanırım. Ne zaman asker lafı duysa şaha kalkıyordu.

"Oğlum, sus," dedi annem tekrar çaresizce.

"Yani madem susmamızı istiyorsun, o zaman bu bilgiyi neden bize verdiğini hiç anlamadım, anne," diye homurdandım.

Annem tekrar eski heyecanına dönerek, "Murathan da Silopi'de görev yapıyormuş," dedi. "Arayalım onu. Orada göz kulak olsun sana, ha annem? Yol, iz bilmezsin şimdi. O yardımcı olsun, benim de gözüm arkada kalmasın, olur mu?"

"Kim bu Murathan?" diye sordu Gökalp. Ama kimse bu soruyu ciddiye almadı.

"Tabii ki olmaz, anne!" dedim ters bir bakış atarak. "İşinde gücünde adam. Çocuk muyum ben peşimde dolansın? Kaç yaşımıza geldik."

"Yardımcı olurdu. Ne olmuş yani?" dedi tatlı tatlı. "Gözüm de arkada kalmazdı."

"Kalmasın gözün arkada," dedim sinirle. "Ben kendi işimi kendim hallederim. Kimseye ihtiyacım yok. Evimi tuttum zaten. Evim belli, yerim belli. Ayrıca bir şehirde tek başıma yaşamak için illa bir erkek mi olmalı başımda, anne? Göz kulak olmak ne ya? Ben kendime göz kulak olamıyor muyum? Senin yanında kimse yoktu. Bakamadın mı başının çaresine? Oraya giden herkes peşinde bir refakatçi olarak mı gidiyor?"

"Doktor Hanım kızdı," diye mırıldandı Gökalp. "Herkes sığınaklara."

Annem de gerçekten kızdığımı görünce, "Kızım, öyle değil ama..." diye mırıldandı.

"Aması falan yok, anne," dedim yine ters ters. "Kimseyi aramıyorsun. Babamın asker arkadaşlarını falan arayıp onları da kapıma dikme. Hiç uğraşamam." Hızla odanın çıkışına yöneldim.

"Nereye?" diye bağırdı annem arkamdan.

"Murathan'ın Bordo Bereli olduğunu İzmir Belediyesinde anons geçeceğim," diye bağırdım.

Annem tekrar, "Gökçen, sus!" nidaları atıp Gökalp, "Kim bu Murathan?" diye annemi canından bezdirmeye başlamışken ben, beyaz spor ayakkabılarımı hızlıca giyip evden çıktım. Sanki örgüt yıllardır pusu kurup benim Silopi'ye gitmemi bekliyor! Ne büyüdü bu olay! Atamam olduğundan beri herkes aynı şeyi söylüyordu. Babaannem, dedem, halam, annem, komşular... Yapamazsın, edemezsin, bilmem ne! Ya bir durun. Önce bir gideyim, ona göre bakayım yapıyor muyum yoksa yapamıyor muyum? İmdat diye çığlık atacağım artık! Ayrıca gidip zırk diye ne diyeyim ben adama? "Ben geldim," diyeyim, öyle mi yani? Utanırım hem. Büyümüşüz. Gerek yok böyle şeylere. Herif asker olmuş. Kırk tane görevi vardır onun şimdi. İşi gücü yok, benimle uğraşacak. Oldu canım! Çocuğun yüzüne geğirdiğimi hayal meyal hatırlıyor-

dum. Yüzümü ekşittim. Herkesin işine gücüne bakması en iyisiydi. Zira ben bu rezil çocukluk anılarıyla Murathan'ın yüzüne bakamazdım.

"Gökçen, nereye kızım?" diyen Harun amcaya çevirdim başımı. Bizim evin hemen yanında bir bakkalı vardı. Altmışlı yaşlarda, tonton bir dedeydi. Ben bildim bileli oradaydı. Sokağın diğer ucuna açılan zincir marketlerin istilasından dolayı eskisi kadar iş yapamıyordu ama dükkânı da inatla kapatmıyordu. Bu düzene karşı pasif bir direniş içindeydi.

"Birkaç işim var, gitmeden onları halledeceğim, Harun amca."

"Akşama erken gel," dedi gülerek. "Gitmeden bir okey dönelim."

"Ayıpsın," dedim gülerek. "Sen ekibi topla, ben iki üç saate buradayım."

Ekip dediğim de dedem, Harun amca ve yine onların kankası kasap Hacı amca. Yaşıtlarıma bin basacak bir okey tayfasıydı.

Başka bir yerden, "Gökçen!" diye seslenilince başımı bu sefer bizim evin üst katına çevirdim. Dedem elini dudaklarına götürüp sigara tutarmış gibi yapıyordu. Bu onun dilinde, *bana seri sigara getir,* demekti. Hastalıkları ve yaşlılığı yüzünden sigarayı bırakmak zorunda kalmıştı ama bir türlü kabullenemiyordu bunu. Peki, bunu doktor olan benden istemesi? Kimse aile içindeki doktor klasımı sorgulamasın!

"Dede, Allah aşkına gir içeri ya," dedim elimle gitmesini işaret ederek. Arkamı dönüp anneciğimin arabasına doğru ilerledim. Ayrılmaya dolmuşla gidemezdim. Ciddi bir işti bu. Hem sonrasında uğramam gereken bir yer daha vardı.

Dedem arkamdan, "Bir tane getir bari, Gökçen!" diye bağırdı. Bir ben, bir dedem bir de Serdar Ortaç... Biz adam olmayız.

Halamın, "Baba, yine mi?" çığlıkları duyulurken arkama bakma gereksinimi bile duymadım. Büyük ihtimalle dedemi yaka paça içeri sokuyordu. Arabaya doğru mutlu mesut ilerledim. Ta ki Mesude ablanın, "Kız, Gökçen, nereye?" çığlığını duyana kadar.

Mahalleden çıkarken herkese nereye gittiğimizi özet geçmeliydik çünkü. Mobese Beşir bizim Mesude ablanın yanında halt etmişti. Kendisi bizim evin yanındaki apartmanda oturuyordu. Gece gündüz balkonunda oturur, geleni geçeni soru yağmuruna tutardı. Benden de çok büyük olduğu söylenemezdi açıkçası. Yirmi sekiz yaşındaydı ama evlilik hayatına erken daldığı için üç çocuğu mevcuttu. Allah'tan arabanın önüne gelmiştim. Hemen binip kaçabilirdim.

"Birkaç işim var, Mesude abla," dedim çantamdan anahtarı çıkarırken.

"Yarın mı gideceksin Şırnak'a?"

"Evet."

"Sen şimdi ne doktoru oldun bakayım?" diye mezun oldum olalı sorulan milli soruyu üzerime bomba misali fırlattı.

Bezdim.

"Her yerin doktoru oldum, Mesude abla."

Şaşırdı.

"Nasıl yani kız? Her yere bakıyor musun?"

"Aynen, her yere bakıyorum."

"Kız, benim de kaç gündür şu kolum ağrıyor," deyip sol kolunu balkondan bana doğru uzattı ve o beklenen soruyu hemen yöneltti Mesude ablam. "Madem her yere bakıyorsun, şuna da bir baksana gitmeden, ablam."

Bakarım tabii. Aslında doktor olarak değil, röntgen cihazı olarak başladım ben çünkü işe. Sabır salın üzerime. Tıbba başladım başlayalı aynı soruyu sormaktan yılmadı kadın. Bana soracağına git o zaman bir hastaneye be kadın! "Tamam," dedim ifadesizce. "Dümdüz ileri uzat kolunu." Hemen dediğimi yaptı. "Şimdi kendine doğru kıvır." Bunu da özenle yaptı. "Yana aç." Yine yaptı. "Harika," dedim büyük bir ciddiyetle. "Bunları yaparken hiç ağrın oldu mu?"

"Hayır."

"Çok güzel," dedim ciddiyetimi bozmadan. "Şimdi diğer kolunu da öne uzat." Yine dediğimi itiraz etmeden yaptı. "İki kolun da önde olsun. Şimdi avuçlarını kendine çevirip kollarını dua eder gibi yüzüne yaklaştır." Bunları da dikkatle yaptı. "Böyle ağrın var mı?"

"Hayır."

"Tebrikler, Mesude ablacığım. Maşallahın var. Şimdi o konumunu bozmadan sağlık ve sıhhatinin devam etmesi için dua edebilirsin," dedim gülerek. "Hazır ellerin de semada."

Birden ciddi duruşu bozuldu. "Kız zilli, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı ters ters.

Güldüm. Minik bir öpücük atıp başka hiçbir şey söylemeden arabaya bindim. Arkamdan iki saat söylenmeye devam edebilirdi. Kimsenin doktorluğumu sorgulayamayacağını söylemiştim. İşte, şimdi ayrılmaya gidebilirdik. Koray da benim gibi pratisyen hekimdi. Sabah nöbetten çıktığını haber vermek için mesaj atmıştı. Büyük ihtimalle şu an evinde uyuyordu. Ne diye girsem acaba söze?

Sorun sende değil Koray, bende.

Hayır. Sorun kesinlikle ondaydı.

Sen benden daha iyilerine layıksın, Koray.

Yine hayır. Değildi. Asıl ben daha iyisine layıktım be.

Ayrılalım, Koray.

Bu da çok mu sert oldu?

Offladım. Nefret ediyordum bu huyumdan. Olmadık yerlerde dünyanın en net insanı olurdum. Olacak yerlerde ise dilim bağlanır, ne diyeceğimi şaşırırdım. Gerginliğim arttıkça Sezen Aksu sesi yükseldi. Uzanıp sesi daha çok açtım.

"İzmir'in kızları,
Bir elinde de cımbızları,
Dişidir, anadır, efedir gidinin tatlı huysuzları."

"Konuş be Sezen abla, konuş," dedim neşeyle. Ayrılmaya benden daha neşeli giden var mıdır? Sanmam.

"Hiçbir topuk ükrının bu kadar davetkâr çalamaz.
Bir göz vuruşuyla yerle bir eder, böyle bir şey olamaz..."

Bağıra bağıra ben de şarkıya eşlik etmeye başladım. Kırk beş dakika boyunca İzmir'in trafiği ve sıcağında Koray'a söve söve ilerledikten sonra şükür ki gelmiştim. "Görüm pişti resmen!" diye söylenerek indim arabadan. Hiç de kibar olamayacaktım yani, kusuma bakılmasın. Bu sıcakta ana avrat sövmediğime şükredilmeliydi. Arabası buradaydı kürtaj gazisinin. Demek ki evdeydi. Başımı kararlılıkla aşağı yukarı salladım. Bu iş bugün bitecekti.

Apartmana girip onun dairesine ilerledim. Daha doğrusu ilerlemeye çalıştım zira adımlarım geri geri gidiyordu. Hemen bitmeliydi bu iş yoksa ben gerginlikten kusacaktım. İkinci kattaki dairesinin önüne gelince kararlı bir ifadeyle kapıyı çaldım. Açılmadı. Bir daha çaldım. Yine açılmadı. Aramak için çantamdan telefonumu çıkarıyordum ki kapı açıldı. Karşımda Koray'ın ev arkadaşı Ufuk vardı. Koray kadar yakışıklı değildi ama sempatikti. Koyu kahverengi, gür, lavrak saçları insanda elini saçlarının içine sokup, "Ne saklıyorsun lan sen bunun içinde?" deme isteği uyandırıyordu. İki yıl uzatmışsın okulu. Bu gidişle iki yıl daha uzatırdı. Kendimden daha tembel birini söyleyecek olsam direkt Ufuk derdim. İşte, o yüzden seviyordum bu çocuğu.

Beni görünce gülmedi. Öylece bakakaldı. "Gökçen..." dedi aynı alıklıkla. "Niye geldin sen?"

Kınayarak baktım. Onu yana itip içeri girdim. "Niye geleceğim? Koray'a geldim." derken hole doğru kısa bir bakış attım. "Nerede? Uyuyor mu?"

"Yok, o şey..." diye bir şeyler geveledi ağzının içinde. Umursamadım. Ayakkabılarımı çıkarıp holde ilerlemeye başladım. "Gökçen, bir bekle," dedi

Ufuk arkamdan ama çok geçti. Ayrıca neden bekleyeceğimi düşünürken salon kapısından gördüğüm görüntüyle niye beklemem gerektiğini anladım. Bir iki saniye öylece bekledim. Sonra yavaşça geriye doğru iki adım attım ve salondaki manzarayı netledim. Koray Bey salon koltuğuna kurulmuş, yayıla yayıla oturmaktaydı. Yanında ise bir kadın vardı. Güzel ve alımlı, sarışın bir bomba. Koray'ın kolunun altına girmiş. Koltukta... Yan yana... Fevkalade öpüşülmekte... Kaliteli bir nöbet dönüşü. Maşallah, hocam.

Önce saniyelik bir şokla kalakaldım. Bunu gerçekten beklemiyordum. Biz de hâlâ adamı kırmayalım diye veda konuşması düşünelim. Hâle bak. Kırılacak adama bak. "Oo, kolay gelsin, Koray Bey," dedim abartılı bir sesle.

Dudakları ayrıldı. Koray'ın bakışları bize döndü. Beni gördüğü an yüzündeki ifadenin ekran görüntüsü alınabilseydi keşke. Buram buram, "Bittim!" diyordu. Doğrudur. Öyle oldu, Koray. Bittin. Beni konuya nasıl gireceğim konusunda aydınlattığın için çok teşekkür ederim. Alnından öpüyorum, yiğidim!

"Gökçen!" dedi Koray. Panikle kadının kollarını kendinden uzaklaştırdı. "Göründüğü gibi değil," diye dünyanın en saçma savunmasını yaptı.

Üzgünüm ama tam da bunun için gelmiştim, Koray. Allah razı olsun beni konuşma yapmak zorunda bırakmadığın için. Allah razı olsun bana dünyanın en kral ayrılma sebebini sunduğun için. *Oscar*'lık oyunculuğumu hemen devreye soktum. "Allah senin belanı versin, Koray!" dedim içli içli. Aslında tam tersiydi. Allah senden razı olsun, Koray!

Kadın son derece ifadesiz bakıyordu. Teorik olarak aldatılmıştım şu an ama nedense kendimi hiç öyle hissedemiyordum. Benim bu denli sevmediğim bir adamla ne işim vardı? Allah kimseyi şaşırtmasın. Hayatımın hatası sayıyordum bu olayı. Ve *hatasız kul olmaz*, diyerek kendimi teselli ediyordum.

"Gökçen, yanlış anladın," dedi Koray. Ayaklanıp bana doğru ilerledi. Dudak dudağa basmışım, dediğine bak beyinsizin. "Bademciklerine bakıyordum," de istersen, tam olsun.

"Sen sandım de, tam sıva Koray!" dedim ters ters.

"Gökçen, yapma böyle," dedi yanıma ulaşıp çaresizce. "Bir dinle."

Fırsat bu fırsat Koray, kusura bakma. Dinleyemem. "Dinleyecek bir şey yok," dedim hızla ve yüzüne bakmadan, arkamı dönüp salonun çıkışına ilerledim.

"Yapma böyle," diye koluma yapıştı. Sinirli değildim şu an ama böyle yüzsüzlüğe asla tahammül edemiyordum. Seninle geçirdiğim bir yıla yazık be. Kendimden utanıyorum. Zaman kaybı herif! Ama bir dakika... Evet, buraya ayrılmaya gelmiştim ama sonuçta ben şu an aldatılmıştım, değil mi? Neden sessizce arkamı dönüp gidiyordum?

O zaman neydi?

İntikam...

Bana yakışır bir ayrılık olmalıydı. Koridorda hızla ilerlerken yaşadığım aydınlanmayla birden durup arkamı döndüm. Bunu beklediği için koluma yapışan Koray da durdu. Salak salak sırıttı. "Dinleyeceksin beni, değil mi?" dedi umutla.

Kafa boş işte. Buyurun kanıtı. Bunun karakteri oturmamış, çömelmiş. Hatta bunda karakter yok. Beynini, götüne falan naklettirdi sanırım. Ya da stajyerliği sırasında ağır nöbetler geçirdi. Beyni aktı gitti. Kürtaj gazisi herif! Ters bir bakış atarken kolumdaki elini geri ittim. "Gel bak, nasıl dinliyorum şimdi ben seni," dedim ve sert adımlarla tekrar salona döndüm. Gözlerim hızla salonu taradı. Sarışın bomba hâlâ aval aval bakıyordu ortama. Sen de bir panikle, ablacığım. Bu ne profesyonellik yani. Gözüme siyah koltuk takımının ilerisindeki oyun konsolu takıldı. Koray bayılıyordu bunlara. Tabii, Ufuk da. Ama kusura bakma, Ufuk. Sen de bu aldatmaya göz yumduğun için suçlusun. Böyle bir şey yapmak yerine bana gelip güzelce ayrılmak istediğini söyleyebilirdi. Teneke herif! Anlık sinirim yüklendi. Gözlerim kararda. Sert adımlarla oyun konsoluna ilerlediğim gibi ortadaki televizyonun ekranına sağlam bir tekme geçirdim.

"Gökçen!" diye bağırdı Koray.

"Siktir!" diye ekledi Ufuk.

Kadın ise en sonunda panikleyip minik bir çığlık attı. Hiçbirini umursamadan televizyona bir tekme daha attım. Asıl bana siktir! Ayağım acıdı. Ama çaktıracak değildim. Televizyonun ortasından her yanına giden kırıklar oluşurken üniteden gerisin geri devrildi. Ufuk plazmayla birlikte koltuğa devrildi. Koray'dan çok onun ciğeri yanmışa benziyordu. Koray ışık hızıyla yanıma gelip ellerime yapışmaya çalıştı ama çok geçti. Oyun konsolunun kablolarını avuçladığım gibi hızla sağa sola çekip kopardım. Koray, "Gökçen dur!" diyerek bu sefer beni belimden kucaklayıp yana çekti.

"Bırak!" diye bağırıp kollarının arasından kurtuldum. Şükür, beni ilk seferde dinleyip bıraktı. Odada herkes dağılan üniteye ve bana vahşet içinde bakarken ben başka hiçbir şey söylemedim. Yakıcı bakışlarımı Koray şerefsizinden çekmeden ayağımın önündeki oyun koluna bir tekme daha atıp yana savurdum ve seri adımlarla odadan çıktım. Yeterli bir cevaptı bence.

Akıllanmamış olmalıydı ki peşimden geliyordu. "Gökçen bir dur!" diye bağırdı. Hızla ayakkabılarımı giydim. Ayağım acıyor. Allah beni kahretmesin, kırdım galiba. Çaktırma Gökçen, çaktırma.

"Aşağıdaki arabanı da parçalamamı istemiyorsan siktir git başımdan, Koray!" dedim net bir dille. Anında durdu. Bir tarafları yemiyordu. Zira yapardım, biliyordu.

Asansör bekleyemezdim. Havalı bir sahne çekiyordum sonuçta. Acılar içinde ayrılmalıydık buradan. Merdivenlere yöneldim. Yeşilçam artistleri gibi elimi alnıma atıp acılar içinde kendimi sağa sola savurmama ramak kalmıştı. Ama aşk acısından değil. Ayak acısından!

"Gökçen... Özür dilerim," diye mırıldandı arkamdan son kez. Üzüldüğümü falan düşünüyordu galiba. Yazık kafana Koray. Ayağı kırdık oğlum, ayağı! Merdivenlere doğru hızla ilerlerken, arkamı dönüp iki elimin orta parmaklarını havaya kaldırarak özrüne gereken cevabı verdim. Şükür, bitmişti. Apartmandan bütün havamla çıktım. Yine bütün havamla arabaya bindim. Ve biner binmez bütün havamı bozup acı içinde ayağıma yapıştım. "Siktir ya!" diyerek bacağımı katlayıp ayağımı kucağıma aldım. "O son tekmeyi atmayacaktım."

Hızla ayakkabımı çıkarıp ayak parmaklarıma ve bileğime bir çıkık kontrolü yaptım. "Kırık olsa duramazdım zaten," diyerek kendi kendime iğrenç esprimi de yaptım. Maksat keyfimin yerine gelmesiydi. Kırık olsa asla üzerine basamazdım zaten, çıkık da değildi. Hareket ettirince eklem yerlerimde ağrı yoktu. Sanırım birden sert bir yüzeye tekme çaktığım için hafif bir burkulma yaşıyordum. Acıyan yer sadece topuğumun altıydı.

"Lan Koray!" dedim dişlerimi sıka sıka. "Ayak parmakların tek tek çıksın senin inşallah! Şerefsiz köpek!"

Kendi kendime ağrının biraz geçmesini bekledim. Geçmezse mecbur hastaneye gidecektim. Kasları da zedelemiş olabilirdim. Ama ağrı yavaşça dağıldı. Bu iyiye işaretti. Tekrar arabayı çalıştırıp bugünün son durağına çevirdim hedefi. Az önce sevgilisinden ayrılan ben değilmişim gibi radyoda çalan oynak havalara neşe içinde eşlik ederek ilerledim. Dakikalar sonra hedefe vardığımda derin bir nefes verip arabadan indim.

Burası babamın eviydi. Şehitlik...

Dün gece buraya gelmeye niyetlendiğim için çantama attığım, dizlerimin altına kadar inen uzun, gri hırkamı giyip ön düğmelerini sakince tek tek iliklediim. Başıma siyah bir başörtü attım. Yıllardır ezbere bildiğim yolları yavaşça adımladım. Şehitlikte yine derin bir sessizlik hâkimdi. Tek tük insan vardı. Hepsinin başında Türk bayrağı dalgalanan kocaman, beyaz mezar taşları... Vatan için canını veren her yaştan insan... Biz geride kalanların tek ortak durağıydı burası. Söyleyecek çok şey vardı belki ama herkes susuyordu burada. Çünkü derin acıların sesi olmazdı. Geride kalanların acıları ise fazlasıyla derindi.

Babamın yanına gelince durdum. Mezar taşına dokundum hemen. Tozunu avuç içimle sildim. Sertti mermer. Babamın elleri de silah tutmaktan sertleşmişti. Bir mezar taşına dokunmanın, babamın eline dokunma hissini vereceğini hiç tahmin etmezdim ama veriyordu işte. Mezar taşının üstündeki küçük, üniformalı fotoğrafında yine ciddiyetle bakıyordu bana. Oysa o dev cüssesine rağmen hep gülerdi. "Baba," dedim gülerek. Yavaşça mezarın yanına çöktüm. Avuçlarım toprağına değince derin bir nefes verdim. "Ben geldim."

Sessizlik.

Koray'ı buraya ilk getirdiğimde daha ellerini açıp bir dua okumadan başına kuş sıçmıştı. Hatta şehitlikten çıkana kadar kuş inatla bir tek onun başına sıçmaya devam etmişti. Sanırım babam da onu sevmemişti. O yüzden ilk bu haberi vermeliydim ona. "Ayrıldım o Koray denen çöpten," dedim dünyanın en önemli dedikodusunu veriyormuş gibi. "Biliyorum, sen de sevmemiştin onu. Vallahi ben de sevmemiştim, baba ama inan ki boşluğuma geldi. Özür dilerim. Keşke mezarına getirmeseydim. Hayır, bir de beni aldatmış, biliyor musun? Beni ya, beni! Sen benden iyisini mi bulacaksın sanki köpek! Haksız mıyım, baba?"

Sessizlik.

Güldüm. "Biliyordum bana hak vereceğini." Gülümsememi bozmadan toprakla oynamaya devam ettim. Tıpkı babamın parmaklarıyla oynar gibi. "Bak, ne göstereceğim sana..." diyerek birden ayağa kalktım. Çantamdan beyaz doktor önlüğümü çıkardım. "Geçen geldiğimde bunu getirmeyi unutmuşum," dedim hevesle. "Yarın gidiyorum Şırnak'a. İlk sen gör istedim üzerimde. Vallahi annemin yanında bile giymedim daha. Kıymetini bil, Ali Bey."

Sessizlik.

Hızla beyaz önlüğü üzerime geçirdim. Daha önce giymemiş değildim ama atamam olduktan sonra resmî bir doktor olarak ilkti. Beyaz önlüğü giyince yeni aldığı elbiseyi hevesle gösteren çocuklar gibi kendi etrafımda neşeyle döndüm. "Nasıl? Tam doktor gibi olmuşum, değil mi baba?" dedim kocaman gülümseyerek.

Sessizlik. Öylece baktım mezar taşına. Gülüşüm yavaşça dudaklarımda soldu.

ŞEHİT

UZM. ÇVŞ. ALİ ALPTEKİN

MEMLEKETİ: İZMİR

ANNE ADI: ZARİFE

BABA ADI: YAŞAR

D.T. 1966 Ş.T. 2001

Tekrar yanına çöktüm. Avucumu mezar taşının sol üst köşesindeki al yıldızlı bayrağa bastırdım. Derin bir nefes verip birkaç dakika sessiz kaldım. Alışmıştım yokluğuna ama yine de onun eksikliği hep başucumdaydı. Ya da alıştığımı sanıyordum. En son konuşmamız her gece kulaklarımda yankılanıyordu.

"Ne zaman geleceksin, baba?"
"En kısa sürede."

Gelmişti de. Ama kendi değil... Haberi. Elim bayrak armasının üstündeyken bakışlarımı babamın fotoğrafına diktim. "Uğruna savaştığın ne varsa onun için savaşacağıma, senin gibi vatanım için her şeyi yapacağıma, hem sana hem de başında dalgalanan bu bayrağa layık bir evlat ve doktor olacağıma ant içerim, baba," dedim kendimden emin bir şekilde. Bakışlarımı yavaşça babamın tam yanında dalgalanan al yıldızlı bayrağa çevirdim. Ne elimi mezar taşındaki bayraktan çektim ne de gözlerimi başımda dalgalanandan. Ve verilecek en büyük sözü babamın mezarında tekrar verdim.

"Varlığım, varlığınıza armağan olsun!"

Uçağın camından heyecanla bakıyordum. Beni gören, muazzam bir manzaraya baktığımı düşünebilirdi. Hâlbuki baktığım tek şey uçağın indiği pist ve dağlardı. Huzurlu gülüşüme rağmen omuzlarım bir hıçkırıkla sarsılınca derin bir nefes verdim. Aşırı heyecan yapınca hıçkırık tutardı. Ne kadar saçma iş varsa hepsi vücudumda mevcuttu. Şu anda Şırnak'a iniş yaptığım için aşırı derecede heyecanlanmıştım. On dakikadır aralıksız hıçkırmaktan gebermek üzereydim. Derin bir nefes alıp nefesimi tuttum. Kısa bir bekleyişten sonra hıçkırık durmuştu. On dakika sonra ise uçaktan inmiş, piste ayak basmıştım. Durup sağıma soluma baktım. Koşuşturan insanlar, masmavi gökyüzü ve dağ... Hatta dağlar. Sırıttım. Yeni bir başlangıç için muazzam bir manzaraydı. Şimdi ise kendi başımın çaresine bakma vaktiydi. İki tane kocaman bavulum vardı. Hem de boyum kadar. İki bavulumu da alıp havaalanının içine girdim. Ama ne giriş... Önce birini görebileceğim bir yerde bırakıp diğerini sürüye sürüye içeri soktum. Sonra geri dönüp arkada kalanı çekiştirdim. Durup soluklandım. Ter makattan çıkmış durumdaydı.

Etrafa baktığımda çok da büyük bir havaalanı yoktu karşımda. Ölmeden buradan taksiye kadar gidebilirdim sanırım. Sağımda solumda bunları taşımam için bir araç falan da göremiyordum ama. Şimdi sorularım şöyleydi:

Valizin birini burada bırakıp diğerini götürsem geri döndüğümde burada kalan çalınmış olur muydu? Burada kalanı birine emanet edip diğerini gö-

türsem emanet emliğim kişi bavulumu alıp kaçar mıydı? Şu anlamda haydımış mumaram yaşasın ambulansla birlikte bavullarımı da alıp beni merkeze götürürler miydi?

Kafamda deli sorular. — Kolayca sevemi-

Ne diyorum Gökçen ya? Senlar Oraç reis, hatı burada sal beynimi. Derin bir nefes verip bavulları unutmaz bir bakış attım. Sağıma soluma bakıp. Aynı derin bakışımı bozmadan bavullardan birinin üstüne oturdum. Geçen kişilerin yüzlerine merdil satan çocuklar gibi en masum bakışımla baktım. En yumuşak duramından yardım isteyecektim mecbur. Ama ya yardım eden de bavulu alıp kaçarsa? Derin bir nefes verdim. Benim beynim neden böyle çalışıyordu? Müge Anlı olabilir miydim ben? Neden hep komplo teorileri üretiyordum?

Derken bir şey oldu. Altımdaki bavulun bacağından bir takım tesi yükseldi. Anında bavulun sol tarafı yana çökerken benim de dudaklarımdan mimik bir çığlık kaçtı. Bavul arkaya doğru devrilmeye başladığı an üzerinden kalkmak için bir girişimde bulundum ama çok geçti. Ben de onunla birlikte gerisin geri devriliyordum.

Size kavuşamadan öleceğim gulliba, canım hatalarım. Elveda...

"Lan, lan, lan!" diye feryat figan ileri atılmaya çalışırken artık her şey için çok geç olduğunu anladım. Gözlerimi kapatıp umutsuzca koksiks kemiğime, yani namidiğer kuyruk sokumumun üstüne düşünce dolacak ağrıyı bekledim. İnşallah kaburgalarımı kırmazdım. Ya da daha da kötüsü çanağı dağıtabilirdik. Bella başımı vurur, beyin kanaması geçirirdim. Son komplo teorisi bükücü beynim yine iş başındaydı. Ama bunların hiçbiri olmadı. Yere düşmedim. Tam tersi, birden sırtımda bir çift el hissettim. Beni düşmemek için sırtımdan tutan iki el. Korkuyla kapamığım gözlerimi yavaşça, kırpıştıra kırpıştıra araladım. Tam tepemde bana tersten bakan bir silüet vardı.

Esmer tenli, sinekkaydı traşı, gür ve siyah saçları, uzun kirpikleri ve kehribar rengi gözleri olan bir adam. Tersten bile *huy mapallah* bir adam. Sakalsız, bıyıksız bile *tüphanallah* bir adam.

O tepemden bana bakıp boş boş gözlerini kırpıştırdı, ben de ona bakıp.

Kim bu adam? Düştüm mü? Düşüp direkt öldüm mü yoksa? Cennet mi burası? Nuriler mi verildi cennette bana? Neler oluyor?

Ben hâlâ bavulun üstünde geriye doğru devrilmiş, o beni havada sırtımdan yakalamış bir vaziyette bakışırken sessizliğimizi ve bu anlamsız bakışmamızı o böldü. Ve söylediği tek bir kelime, küçük dilime tiliç geçirecek derecede beni şoka sokmaya yetti.

"Tamuk!"

3. BÖLÜM

"Gözler ki birer parçasıdır sende ilahın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın..."

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

"Ooo," diyerek işaret parmağını ağzına sokup tekerleme için gerekli başlama sesini çıkaran Batuhan'ı sessizce izledi Gökçen. Lojmandan arkadaşları olan Batuhan, İlayda, Serap, Harun ve Kamil'le saklambaç oynayacaktı. Ve şu anda çok önemli bir iş üzerinde çalışmaktaydılar.

Ebe seçmek.

Batuhan başlama sesini bitirdikten sonra çevresinde ona bakan beş çocuğa doğru tekerlemeyi söyleyerek sırayla çevirdi işaret parmağını. "Allah'tan başlıyorum, şeytanı taşlıyorum, ruma ruma rum, kırmızı mum, dolapta pekmez, yiye yiye bitmez, Ayşecik, cik cik cik, Fatmacık, cık cık cık, sen bu oyundan çık, pis çocuk," dediği an Batuhan'ın parmağı Gökçen'de durmuştu. Ebe oydu.

"Geçen sefer de bana geldi," dedi Gökçen kaşlarını çatarak. "Hep bana geliyor. Bana ne! Olmuyorum ebe. Bir kere de sen ol."

"Ne mızıkçılık yapıyorsun, kızım?" dedi Batuhan. "İstemiyorsan oynama."

Batuhan hep böyleydi. Sözde büyüktü kızdan ama Gökçen'e göre aklı falan yoktu. Anca boş boş ağabeylik taslayıp duruyordu. Her oyunda kazanmak, her şeyi kendisi yapmak isterdi. Gökçen onu zerre sevmiyordu ama oynayacak başka biri olmadığı için mecbur kalıyordu.

"Bir kere de başkası saysın. Neden hep sen sayıyorsun?" diye diklenmeye devam etti. "Bilerek hiç kendini seçmiyorsun sen."

"Ebe sensin dedim. Güzelce oynayacaksan oyna," dedi Batuhan ters ters. "Oynamayacaksan defol git, bebeklerinle oyna, Cingöz."

Etraftaki çocuklar hemen gülmeye başladı ama Gökçen gülmüyordu. Ne vardı bunda gülecek? "Değilim ben Cingöz," dedi minik yumruklarını sıkarak. Çocuklar ona aldırmadan gülmeye devam ediyordu.

"Geçen televizyonda gördüm," dedi Batuhan hâlâ gülerken. "Kadının içine cin kaçtı diye gözleri seninle aynı renk oldu. Senin de gözlerine cin kaçmış işte." İşaret parmağını Gökçen'e doğru kaldırdı. "Cingöz. Cingöz. Cingöz."

"Ben korkarım ama," dedi Kevser. "Oynama sen bizimle artık." Elini Gökçen'in omzuna koyup onu geri itti. "Git."

Gökçen ters bakışını hiç bozmadı. Yumruklarını sıktıkça sıktı. Çocuklar Cingöz diye bağırıp gülmeye devam ederken daha çok sinirleniyordu. "Değilim ben

Cingöz Değilim!" diye bağırdı tekrar. Ama yine kimse onu dinlemedi. Bunun üzerine ileri atıldığı gibi Batuhan'ın sağ bacağına sağlam bir tekme savurdu. "Sensin Cingöz! Dombalak!" dedi öfkeyle. Bir tekme de diğer bacağına savurdu.

Bütün çocukların kahkahaları kesilirken Batuhan acı içinde bacaklarına yapışıp bağırdı. Öfke dolu gözlerini Gökçen'e dikti. Bir saniyelik ters bir bakışmanın ardından ilerleyip avuç içlerini Gökçen'in omuzlarına yasladı ve hiç düşünmeden sert bir şekilde geri iteledi. "Salak, ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı var gücüyle.

Gökçen itilmenin etkisiyle gerisin geri yere yapışmıştı. Batuhan ondan katbekat güçlüydü. Ani düşüşü yüzünden acıyan poposu ve avuç içleri için ağlamak üzereydi ama ağlamamalıydı. Sonra herkes dalga geçiyordu. Ama ağlamak da istiyordu. Dudakları bu tereddütle titrerken başında sinirle dikilen Batuhan'a ve etrafında hiçbir şey yokmuş gibi onu izleyen diğer çocuklara baktı. O olsa yardım ederdi. Neden kimse yardım etmiyordu?

"Seni öldürürüm, kızım!" diye bağırdı Batuhan. Tam ayağını kaldırıp Gökçen'in bacağına bir tekme atacaktı ki ileriden bir ses duyuldu. Kuvvetle bağıran başka bir çocuk sesi...

Bakışlar hemen o yöne döndü. "Gökçen!" diye var gücüyle bağırarak onlardan tarafa geliyordu Murathan.

Üzerinde mavi okul üniforması vardı. Dağınıklığı zerre sevmediği, hiç âdeti olmadığı hâlde beyaz yakalığının biri öndeki düğmeden çıkmış, öne doğru uzanıyor; tek kolundaki çantayı sıkıca tutmuş, Gökçen'den tarafa koşuyordu. Çocukların yanına gelince, lacivert çantasını bir yana savurup hızla yerdeki Gökçen'le başında bekleyen Batuhan'ın arasına dikildi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Batuhan'a en ters bakışını atarak.

"Oyun oynayalım dedi ama sonra da mızıkçılık yapıyor," dedi Batuhan sertçe. Yerdeki Gökçen'e kaçamak bir bakış attı. "Oyunu kurallarına göre oynamayacaksa yanımıza gelmesin. Defolup gitsin."

Gökçen ağlamaya yakın bir sesle, "Yalan söylüyor, Murathan," diye bağırdı. Sonra zaten hemen ağladı. Hem artık Murathan gelmişti. Ağlayabilirdi. "Vurdu bana!" dedi şiddetli bir ağlama eşliğinde.

Murathan derin bir nefes verdi. "Nerene vurdu?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"İtti beni," dedi Gökçen. "Düşürdü beni! Ellerim acıyor!"

"Yalan söyleme lan!" diye yerdeki Gökçen'e doğru atıldı Batuhan ama Murathan anında onu yakasından yakaladı.

"Özür dile!"

Güldü Batuhan. "Ya tabii, haydi oradan," dedi küçümser bir tavırla.

Ama Murathan gülmüyordu. Elinin altındaki yakayı daha çok sıktı ve Batuhan'ın Gökçen'i ittiği gibi o da Batuhan'ı hızla yakasından geri itip yere düşürdü. "Özür dile!" diye bağırdı daha yüksek bir sesle.

Etraftaki çocuklar bağırarak sağa sola kaçışmaya başlamıştı. Batuhan ise bunu beklemediği için önce boş boş baktı. Sonra sinirle ayağa kalkıp o da Murathan'ın yakasına yapıştı. İkisi de birbirinin yakasına yapışmışken Gökçen ağlamayı bıraktı. Yerden hızla kalkıp akan burnunu tek hamlede koluna sildi. Kararlı adımlarla ilerleyip var gücüyle dişlerini Batuhan'ın koluna geçirdi. Batuhan bunu da beklemiyordu. Acı içinde bağırıp sıkı sıkı tuttuğu yakayı bırakırken, Murathan çoktan Gökçen'i kolundan tutup arkasına çekmişti. Şikâyetçi değildi Gökçen. Önündeki bedenin bacaklarına sıkı sıkı yapıştı. Fakat bir tık fazla ısırmış olmalıydı. Zira Batuhan şu an büyük bir acı içinde koluna yapışmış, ağlıyordu.

"Görürsünüz lan siz!" dedi salya sümük ağlarken. "Sizi babama söyleyeceğim, görürsünüz lan siz!"

"Aynen," dedi Murathan kendinden emin bir şekilde. "Hemen git söyle hatta."

"Görürsün sen. Görürsün!" diye diye geriledi Batuhan. Hâlâ ağlıyordu. Kimseye bir şey söylemeyecekti. Murathan bunu çok iyi biliyordu. Okulda kavga edince de hep aynı şeyi söylerdi ama bu zamana kadar babasının gelip kimseye kızmışlığı da yoktu. Boş yere sallıyordu.

Gökçen, Batuhan'ın bu tehdidine karşılık ona dil çıkardı. Batuhan ise kavgayı bırakıp koluna yapışmış bir hâlde bağıra bağıra kendi apartmanlarına doğru koştu. Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Kendini parçalarcasına ağlayıp, göbeğini sağa sola savurarak koşan Batuhan'ı öylece izlediler.

"Bana gelince uçan tekme atıyorsun. Peki, diğer çocuklardan neden dayak yiyorsun, Pamuk?" diye sordu Murathan ciddiyetle.

Bunu sormasını bekleyen Gökçen tekrar gözyaşlarını saldı. "Sen vurunca acımıyor. Onlar vurunca acıyor," dedi içli içli ağlarken.

Çünkü o vurmuyordu. Dokunsa bile Gökçen, "Murathan kolumu kopardı!" diye olay çıkarıyordu. Arkasını dönüp ağzı yüzü sümük ve gözyaşı olmuş kıza en umutsuz bakışını attı. "Sus, Gökçen," diye mırıldandı. "Gerçekten ağlayınca Habeş maymununa benziyorsun. Ne olur, sus."

Gökçen'in ağlaması daha da şiddetlendi. "Sensin Habeş maymunu, koca kulaklı dana." Kolunu kaldırıp sümüklerini hırkasının koluna sildi. "Onlar da bana Cingöz dedi. Cin kaçmış benim gözlerime." İki elini birden korkuyla gözlerine bastırıp olduğu yere çöktü. "Cin mi var benim gözümde? Anne!" Öyle bir ağlıyordu ki normal şartlarda ne söylediğini anlamak imkânsızdı. Harflerin kanına giriyordu. Çok şükür ki Murathan idmanlıydı. İstemese bile bu dili anlıyordu.

Umursamaz edasıyla bu hâlini sevgisizlik ile bir tutmuştu. Cinler için görmesi ne demekti? O masal bir şeydi. Gökçen'in ağlamasını giderek şiddetlemeye başlayınca Muratban, onu annesine bakıcılık etmeye bir kenara bırakıp dışarıda patlayan dışa çıktı. Ellerini ıslatan gözyaşlarını kapalı bir şekilde ağlayan bu çocuğa sinirlenmeden geldi. Sonra ise hemen sıkıldı. "Kes artık!"

"Salak Batuhan!" diye cevap verdi Gökçen yüksek sesle ağlamasını bırakmadan. "Çıkın gözümden cin! Çıkın, Kepçe!"

"Cin falan yok günlerinde, Pamuk," dedi Muratban sakince. Ellerini tutup gözlerinden geri çekti. Kazan gibi mavi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "İnandın mı sen o salak Batuhan'a gerçekten?"

Gökçen ağlamaktan durmaya başlayan gözlerini kırpıştırırken boş bir bakış attı. "Ama de- de- dedi ki televizyonda görmüş. Ka- ka- kalının içine ci- ci- cin kaçınca gö- gözleri böyle olmuş." Bir yandan ağlayıp bir yandan da sırla cümle kurmaya çalışıyordu. Acılı bir anaç.

Muratban sonunda bir bakış attı kıza.

"İçine cin kaçması ne demek, Pamuk? Bilmiyor musun da ağlıyorsun?"

"Biliyorum," dedi Gökçen burnunu tekrar koluna silerken. "Cin işte. Öcü demek. Kötü demek." Şiddetli bir ağlamayla tekrar gözlerine yapıştı. "Öcü mü kaçmış benim gözlerime, Muratban?"

"O zaman onun da içine Doğukan adın kaçmış. Bakasına göbeğine. Kocaman," dedi Muratban. Tekrar ileri uzanıp kazan misali yüzüne kapanan ellerini geri çekti. Yanaklarına hatta yüzünün her yanına bulaşan gözyaşlarını silmeye çalıştı ama zordu. Sümük de vardı işin içinde. "Ne olur, artık ağlama," dedi ekşimiş bir ifadeyle. "Her yanın sümük oldu. Kusacağım şimdi." Pantolonunun cebinden bir peçete çıkardı. "Hem yap," dedi peçeteyi minik burnuna dayayıp.

Gökçen sulu sulu verilen komutu uygulandı. Burnuna uzatılan peçeteye şiddetle sümkürdü. "Yok mu yani bende cin?" diye sordu burnunu peçeteden hafifçe ayırıp. Ağlaması biraz da olsa kesilmişti.

"Yok tabii," dedi Muratban kararlı bir şekilde. Kazan mavisi gözlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar gözyaşlarıyla karışık yanaklarına bulaşan sümükleri silmeye devam etti. "Hem senin gözlerin Atatürk gibi..."

"Atatürk mü?" dedi Gökçen şaşkın şaşkın.

"Evet, Atatürk," dedi Muratban. "Onun gözleri de seninkiler gibi mavi." Tekrar kazan gözlerine kaçamak bir bakış atıp utançla önüne döndü. Kulakları kızarabilirdi. Bu yaşının istemezdi. "Cinler yani. Korkma. Cin falan yok. Öcü de yok," diye mırıldandı sessizce.

Düşündü Gökçen. Aklına yattı. "O zaman ben artık ağlamayayım," dedi ciddiyetle. "Ben ağlarsam Atatürk de ağlar, değil mi?"

Bu çıkarıma gülümsemeden edemedi Murathan. "Aynen öyle olur, Pamuk."

Gökçen birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra aklına gelen ilk soruyu sormak için Murathan'a dönüp, "Yani şimdi ben güzel miymişim?" diye sordu. Kocaman, mavi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Hayır," dedi Murathan hemen. "Sana güzelsin demedim. Gözlerine güzel dedim. Sen hâlâ çirkinsin."

Bu cevaptan hoşlanmamıştı Gökçen. Murathan'ın omzuna okkalı bir yumruk indirdi. Murathan aldığı darbe yüzünden kızın sümüklerini silmeyi bırakıp minik bir çığlıkla elini omzuna attı. "Ne yapıyorsun, Pamuk ya?" dedi ters ters. "Beş dakika normal bir kız gibi olsana."

Hiç de olamayacaktı. "Sensin çirkin," dedi. "Goril. Kendi kulaklarına bak sen önce."

"Keşke az önce de kullansaydın bu yumruklarını. Hep bana bulaş sen," diye homurdandı Murathan. Tekrar kıza döndü. Yine her an ağlayacakmış gibi bakıyordu. Kıyamadı. Yeniden sümük görmek de pek cazip gelmedi. Minik ellerine uzanıp kendi ellerinin içine aldı. Avucuna batan taşları nazikçe sildi. Elleri şimdiden morarmıştı. Bunları görünce yine saatlerce ağlamaya başlayacaktı. Biliyordu.

"Meybuz alayım mı sana?" dedi. Bu, ağlamasını kesinlikle keserdi.

Yanılmadı. Gökçen her an ağlamaya hazır gözlerle bakmasına rağmen hemen güldü. "Popakallı ve kolalı mı?" dedi heyecanla gözlerini açarak. Birden peş peşe iki hıçkırık kaçtı dudaklarından.

Murathan minik bir kahkaha attı. Çok heyecan yaptığında hıçkırık tutuyordu cadıyı. Bu da istemsizce Murathan'ı güldürüyordu. Ayrıca popakal dediği de portakaldı. Ona göre bu da çok komikti.

"Aynen, Pamuk. Popakallı ve kolalı," dedi gülüşünü bozmadan. "Haydi, kalk şuradan artık," deyip elini tuttu ve onu yerden kaldırdı. Kızın üstüne bulaşan tozları silkeledi. Üstünü başını düzelti. Düzensiz ve yamuk şeyleri sevmezdi. Yerden kendi çantasını aldı ve ikisi el ele bakkala doğru ilerlemeye başladılar. Gökçen hâlâ hıçkırıyordu. Murathan, şimdi nefesini tut ki geçsin, dese kesin gidip babasına, "Murathan beni öldürmeye çalıştı!" diye şikâyet ederdi. O yüzden sessizce yürümek en iyisiydi.

"Senin paran var mı ki Kepçük?" diye sordu Gökçen.

"Var. Babam sabah vermişti."

"Ne kadarın var?"

Bir hıçkırık.

"Çok."

"Ne kadar çok?"

Bir hıçkırık.

"Anlatsam da anlamazsın."

"Olsun." Bir hıçkırık. "Sen yine de anlat."

Bir hıçkırık.

"Büyük, çok. Anladın mı?"

"Anladım." Bir hıçkırık. "Kulakların kadar büyük, çok."

Bir hıçkırık.

Murathan anında durdu. Derin bir nefes verip yanındaki miniğe döndü. Kaşlarını çattı. "Bak, yine başlama şunu yapmaya, saçlarını yolarım, Gökçen! Meybuz falan da almam!"

Gökçen güldü. "Tamam, tamam," dedi hızla. "Sustum. Tıp."

Murathan bu sessizliğe inanmadı ama yine de inanmış gibi yapıp yola devam etti. İnanmamakta da haklıydı. Zira Gökçen meybuzları alır almaz yine Kepçük diye bağırıp Murathan'ın koca kulaklarıyla dalga geçmeye devam etmişti.

Edip Cansever, çocukluğu gökyüzüne benzetmiş. Ve eklemiş: "Çünkü hiçbir yere gitmez. Asla kaybolmaz."

Haklıydı. İnsanın çocukluğu gökyüzü gibiydi. Başımızı kaldırdığımızda ilk gökyüzünü görürdük, İnsan da ne zaman ruhunun en kuytularına bakmaya karar verse ilk çocukluğunu görmez miydi? Aslında her birimiz, çocukluğumuzda kaderimiz tarafından elimize verilen kalemle boyardık gökyüzümüzü. Mavi, beyaz, gri ya da siyah... Kocaman insanlar olduğumuzda hâlâ hayata o renklerle bakacağımızı bilmeden kendi ellerimizle şekillendirirdik hayatımızı ve dünyamızı.

Benim gökyüzüm maviydi. Hem de verdiğim kocaman bir kayba rağmen.

Babasız kalmıştım. Kanatlarım kırılmıştı. Bir yanım hep buruktu. Kalbimde doldurulamaz bir boşluk vardı ama benim babam gökyüzümü boyamam için elime masmavi kalemler vermişti. Anılar, hafızamda her geçen gün biraz daha solup silinirken babama dair unutmak istemediğim, sürekli kendi kendime tekrar ettiğim anlar vardı. Mesela benimle resim yapardı, beni sırtında ve omuzlarında taşırdı, kocaman cüssesine rağmen saçına taktığım tokalara ses etmezdi. Ben onu süslerken ciddiyetle haber izlerdi. Saçlarımı tarardı, örerdi. Sessiz, bir yığın anı...

Kesik kesik ama yaşandığını bildiğim bu anlarla masmavi bir gökyüzü bırakmıştı bana. Kendimi şanslı sayıyordum çünkü benim hafızamda bir babam vardı. Bana dokunan, gülen, sesini unutsam dahi şarkılar söylediğini bildiğim, oyunlar oynadığım, varlığını altı yıl hissedebildiğim bir baba... Kardeşim Gökalp ve daha nice çocukta o da yoktu. Onların babaları bir fo-

toğraf karesinden ve soğuk bir mezar taşından ibaretti. Kundaklar içindeyken bir mezar taşının üzerine bırakılıp, "Bu senin baban," denmişti hepsine. Ne bir ses vardı anılarında ne bir dokunuş ne de bir koku. Her birinin gökyüzü kocaman bir boşluktan ibaretti. Şehit çocuklarıydık biz. Babasıyla kim daha çok vakit geçirmişse o kendini şanslı sayardı.

O yüzden hiç şikâyet etmezdim hâlimden. Hiçbir *keşke* yoktu içimde çocukluğuma dair. Kavga etmiştim, camlar kırmıştım, bayramlarda şekerler toplamıştım, apartmanların zillerine basıp kaçmıştım, düşmüştüm, kalkmıştım, ağlamıştım, bir çocuğun oynayacağı ne kadar oyun varsa hepsini oynamıştım. Her şeyde azla yetinmeyi bilirdim. Beni azıcık severseniz ben sizi daha çok severdim. Bana azıcık gülerseniz ben size daha çok gülerdim. Benimle azıcık konuşursanız ben sizinle daha çok konuşurdum. Bana azıcık sarılırsanız ben size daha çok sarılırdım.

Her şeyin azı yeterdi bana. Çoğunda hiç gözüm olmamıştı. Her şeyin azıyla yetinmeyi bilirdim bilmesine ama babamın hafızamda azalan anılarıyla yetinmeyi bir türlü beceremezdim. Yetmiyordu çünkü. Onunla ilgili aklımda kalan anılar her geçen gün biraz daha silikleşiyordu. Azalıyordu. Kalanlar ise bana yetmiyordu. Mesela bana sürekli söylediği *Mavişim* şarkısını onun kalın ama bir o kadar da yumuşak sesinden bir kere daha duymayı o kadar çok istiyordum ki...

Unutmuştum çünkü.

Ben babamın sesini unutmuştum. Yıllardır aklımda sürekli tekrar etmeme rağmen hem de. Babamın sesini unutmuştum ama babamın şehit haberini vermeye gelen askerin, "Vatan sağ olsun!" diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Titrek, kalın, kısık bir erkek sesi... Her şey yavaş yavaş uçup gidiyordu hafızamdan ama bir tek bu ses gitmiyordu. Hafıza ağır bir yüktü. İstediğin şeyi unuturdu. İstemediğin şeyi ise her bir detayıyla zihnine kazıdıkça kazırdı.

Yıllar geçtikçe, geçmişe dair her şey yavaş yavaş silikleşirken bir kişi daha çok yer kaplıyordu hafızamda. Sesini, yüzünü hatta ellerinin hafif sıcaklığını bile çok net hatırladığım bir kişi daha vardı. Ve yavaşça sararıp zihnimde yıpranmaya yüz tutmuş bütün çocukluk anılarımın neredeyse hepsini oluşturan bu silüet, şu anda karşımdaydı. Daha doğrusu, öyle olduğunu iddia ediyordu. Bana oldukça yabancı gelen biriydi bu. Uzun, kırk kat maskara döşenmiş gibi kıvrık kirpiklerin çerçevelediği kehribar rengi gözler tepemde dikkatle bana bakarken ben hâlâ söylediği şeyin şokundaydım.

"Pamuk?"

Bendim lan o!

Bu hitabı duymayalı ne kadar olmuştu?

Yıllar...

Peki, bana kim böyle seslenirdi?

Bir kişi. Sadece bir kişi.

Kepçük...

Ama bu adam Kepçük değildi. Bu adam Kepçük olamazdı. Bu adam eğer Kepçük ise... Yok, ebesinin... Bakıştık kısa bir an. Hint filmi çeksek gişe rekorları kırardık ama burası Türkiye'ydi. Uzun süre göz teması kurmak gerginlik seviyesini artırabiliyordu. Öyle de oldu. Hafifçe kaşlarını çattı Kepçük olduğunu iddia eden beyefendi. Hâlâ emin olamıyordum. Oyunlar mı oynanıyordu üzerime? Bu da kimdi? Tersten yüzüne bakakalmışken, "Murathan?" diye mırıldandım. Sesli olarak o olduğunu onaylamam gerekiyordu.

"Yerin rahat geldi herhâlde. Kalkmayı planlamıyor musun?" dedi benim bu hâllerime binaen. Sesi sert, kalın ve toktu.

En son babalarımızın şehit haberini aldığımız gün görmüştüm onu. Aynı kaderin farklı yaralarıydık o an. İkimiz de korkmuştuk, ikimiz de ağlamaklıydık. Annelerimiz gözümüzün önünde ağlayıp bayılırken o sıkıca benim elimi tutuyor, bu manzarayı görmemem için gözlerimi kapatıyordu. Bu anı çok net hatırlıyordum. Gözlerime kapanan elinin sıcaklığı zihnimde hâlâ canlıydı. İstemsizce o görüntüyle bu görüntüyü karşılaştırıp duruyordum. Kara kuru, zayıf, koca kulaklı Kepçük... Dev cüsseli, esmer, küçük kulaklı, karizmatik Murathan.

Yok, eşeğin...

İnkâr ediyorum! Hayır, efendim! Kesinlikle şu an tersten gördüğüm bu muhterem ve muhteşem zatın Kepçük'le bir alakası olamaz! Komplo, karalama kampanyası, sabotaj hatta suikast, üzerime oynanan dış mihrak oyunu! Kocaman kulakları olmalıydı onun. Hani, neredeydi o kulaklar? Felak ve Nas salın üzerime. Tövbe bismillah.

Tamam, Gökçen. Saçmalama. Kendine gel. Atlat şoku. Toparlan. Mallık etme. Sen asil ve havalı bir kadınsın. Lütfen kendine gel.

"Kalkayım tabii..." diye mırıldandım bakışlarımı sağa sola kaçırarak. Kalkmak için ileri bir hamle yaptım ama altımdaki bavul tekrar kayınca dudaklarımdan minik bir çığlık kaçtı. Benim tek başıma bu bataklıktan çıkamayacağımı anlamış olmalıydı ki Kepçük olduğunu iddia eden kişi, bavulu bacağıyla sabitleyip beni ileri iterek kaldırdı.

Şoktan nevrim dönmek üzereydi ama nevrimin dönmesini şu anlık bir köşeye bırakmak zorundaydım. Yeterince alıklık yapmıştım. Ayağa kalkar kalkmaz belime kadar sıyrılan mavi tişörtümün sağını solunu düzeltip yüzümü ona döndüm. Şu an görüntüm çok daha netti. İlk izlenim olarak şunu diyordum efendim: *Vay anasını, sayın seyirciler...* İri yarı bir cüsse ve geniş omuzlar; üzerinde beyaz, bol bir tişört ve altında koyu renkli kot pantolonla

kendinden emin bir şekilde karşımda dikilmiş, öylece bana bakıyordu. Kıvırlak yüz hatları fazlasıyla kemikleşmişti. Çehresini oluşturan her ayrıntı, "Kurban olduğum Rabbi'im, nasıl yarattın sen bunu?" dedirtecek cinstendi. Küçüklüğüyle aynı olan şeyler de vardı tabii: Kehribar rengi, hafif çekik gözleri, esmer teni, siyah saçları ve bir erkek için haddinden fazla uzun ve kıvrık kirpikleri...

İnanamıyorum. Kocaman kulakları bile küçülmüş!

Evrim teorisi gerçek değilse bir gecede böyle zat-ı şahane bir varlığa nasıl dönüşebilirdi? *Ver, elini öpeyim, Yüce Darwin!* Ey insanlık, evrime inanın ve benim başımdan aşağıya soğuk sular dökün!

Şu an karşımda, en son dokuz yaşını hatırladığım çocuk yoktu. Resmen bir erkek vardı. Bir adam vardı. Kocaman bir adam. Karizmatik bir adam. Kabul, görmeyeli pek değerlenmiş bizim Kepçilik. Ay ben çok! Gerçi niye mala bağladıysam! Büyüyecekti tabii ki ama... Birden görünce kilitlenmiştim. Hazırlıksız yakalanmıştım sanırım bu karşılaşmaya. Cennet Mahallesi'ndeki Aliş'ti be bu en son bıraktığımda.

Ama o beni gördüğü için hiç şaşırmışa benzemiyordu. Son derece ifadesiz bakıyordu. Ben ise ne diyeceğimi şu an gerçekten bilemiyordum. Şoktan ciddi ciddi, "Hello papa, oğlun geldi Almanya'dan?" diyebilirdim ama çok püküür, tuttum kendimi. Ne diyeyim şimdi? "Selam!" desem? Ya da "Selamünaleyküm," desem? Yoksa, "Ne haber lan?" mı desem? Ne diyeyim? Gerildim. Saçma. Ben niye gerildim?

Ama sanırım artık birimiz konuşmalıydık. Sessizlik ve anlamsız bakışma ortamı daha çok geriyordu. "Merhaba," diye söze giren en sonunda ben oldum.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Merhaba," dedi ifadesiz bir tonla. Benim başka bir şey söylememi beklemeden bavullarının birini bir eline, diğerini diğer eline alıp sanki pazardan bir kilo limon almış gibi çok rahat, çok profesyonel bir şekilde salına salına ilerlemeye başladı.

Şoktan ciğerim düşecekti şimdi. Arkasından mal gibi bakmayı bırakıp hemen toparlandım. Peşinden koştum. Bavulun birinin tekerini az önce kırdığım için acı içinde sürünüyordu Murathan'ın elinde. Ama o umursamadan çekmeye devam etti. Ona yetişmek için koştum. Şok geçirmeye devam ettiğim birkaç saniyede çıkışa yaklaşmıştı adam. O kadar hızlı yürüyordu ki... Göten nereye yetişeceğimizi sorardı. Aceleye bak...

"Sen nereden duydun benim geleceğimi?" dedim ona yetişince.

"Annem aradı."

Anne... Of be kadın... Of be kadın! Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Gerçekten sebebim olacaktı. Ben ona kızmayayım diye gidip Nesli-

şah teyzeye aratırdı kesin. Aynen, anne! Hiç belli değil senin aradığın. Şahsen şu an ben ikna oldum. O yürürken, ben ise onun hızına yetişmek için koştururken yandan bir bakış atmaya çalıştım. Kısa biri değildim ama omuzlarına ancak geliyordum. Omuz ama ne omuz! Yanlışlıkla birine çarpsa direkt amel defterini dürüp münasip bir yerine tıkardı adamın. Neslişah teyze arpayla falan beslemişti sanırım.

"Ben kendim hallederdim aslında ama annem biraz pimpirikli. Kesin o söylemiştir Neslişah teyzeye de," dedim hızına yetişmek için Kemal Sunal gibi postacı edasıyla yürürken. Gerisinde kaldım konuşunca. Hızlı yürümeyi bırakıp koştum. "Rahatsız ettik seni de. Kusura bakma."

Oğlum, nereye gidiyoruz? Yavaş!

"Sorun yok," diye kestirip attı.

Adamın görmeyeli konuşma yetisi azalmış. İki kelimeden fazla konuşamıyor galiba. Hemen daha çok test ettim bu teorimi. "Nasıl tanıdın ki hemen beni?" dedim yüzümde şaşkın bir tebessümle. "Annen fotoğrafımı falan mı gönderdi?" Yandan bir bakış daha attım. "Şahsen ben seni asla tanıyamazdım. Çok değişmişsin."

Dönüp asla bana bakmıyordu. İnatla, sert adımlarla ilerliyordu. "Gözlerinden," dedi hiç beklemeden. Bu cevap yüzünden ben dönüp yine ona baktım ama o hâlâ karşıya bakıyordu. "Uçaktan inen tek mavi gözlü kadın sendin," diye devam etti ifadesizliğini bozmadan. "İlk dakikadan sakarlığını da göz önünde bulunduracak olursak çok bir seçenek kalmıyordu geriye."

Harika! Laf çakma yetisi değişmemiş. Pek hoşsohbet bir arkadaşımız değil galiba. Şaşırmadım. Yanlış hatırlamıyorsam küçükken de kısa ve öz cevaplar verirdi. Kes, Pamuk. Sus, Pamuk. Git, Pamuk ve benzeri nidalarını hatırlar gibiydim. Aynı hızla ilerlerken telefonumu çantamdan alıp uçak modundan çıkardım. Annem birazdan ararda. Tekrar kapatıp çantama atacaktım ki ekranda bir isim belirdi.

Koray göteleği.

Salak herif niye arıyorsa? Dünden beri araya araya bir hâl oldu. Engellememe ramak kalmıştı. Hatta neden hâlâ engellememiştim ki ben bunu? Eve gidince ilk işim seni engellemek olacak, şeref fukarası herif! Aramayı reddedip telefonu cebime attım. Havaalanından çıktık. En kısa sürede kapıya ulaşma rekoru bizdeydi. Tabii, böyle bir rekor varsa. Yoksa da olsun artık zira cidden arkamızdan Çin ordusu geliyor gibi bir hızla çıkmıştık. Murathan çıkar çıkmaz biraz ilerideki bordo renkli *Doblo*'ya ilerledi. Ben de peşinden.

Doblo mu? Gerçekten mi? Dayı mısın sen, Murathan? Koskoca Özel Kuvvetlere girmişsin, bu mudur yani durumun? Neyse... Bu da onun fantezisi sanırım. Saygı duyuyordum. İkimiz de susuyorduk. Yıllar sonra harika bir

buluşma oluyordu. Görmeyeli soğumuş. Çocukken az konuşurdu ama daha sıcak bir insan yavrusuydu. Ya da ben öyle hatırlıyordum. Anılar seçemeyeceğim kadar tozlu ve karışıktı. Ben ise uzun zamandır hiçbirini didiklemiyordum. Üstelemedim. Çok da konuşacak bir şey yoktu zaten.

Ne konuşayım ki hem adamla bunca yıl sonra? *Ne yaptın ya ben yokken, anlatsana biraz.* Ne diyebilirim? En iyisi onun yaptığı gibi susalım, atsın bizi Silopi'ye, kızım. Yiğitlik de bir yere kadar. Ölüyorduk az önce, malum. Hem yüzünde dehşet bir ifadesizlik vardı. Ne düşündüğünü asla kestiremiyordum. Açıkçası bu biraz rahatsız ediciydi. Geriliyordum.

Ama bir dakika...

Ya Murathan değilse bu adam? Ya biri beni kandırıyorsa şu an? Başıma olmadık işler gelirse? Ben ne diye sorgulamadan hemen takıldım bunun peşine? Önce bir annemi mi arasaydım? Ama ondan başka kimse bana Pamuk demezdi. Bu hitabı bilmezdi. Ama ya o birine söylediyse ve biri beni şu an kandırıyorsa?

Derin bir nefes verdim. Sevgili komplocu beynim, Allah'ın adını verdim, sus! Kim, niye kandırsın seni ya? Manyak mısın be kızım? İki dakika dur. Çok Müge Anlı izlemek bünyeye zararlıydı. İşte, bu da kanıtıydı.

Kocaman bavullarımı yine tek bir hamlede kucaklayıp arabanın arkasına yerleştirdi. O an parmağındaki bir yüzük hemen dikkatimi çekti. Kırmızı, ay-yıldız işlemeli bir yüzük. Babası Yusuf amcanın hiç unutmadığım yüzüğü. Onun kucağına oturup bu yüzükle oynamak en büyük eğlencemdi. Evet. Bu adam kesinlikle Murathan'dı. Ben uzun süre bunun şaşkınlığını atlatamayacaktım sanırım. Kusura bakılmasın. Uslu uslu arabanın önünde dikilip işinin bitmesini bekledim. Bu arabaya ilk onun binmesi gerekiyordu. Çünkü şöyle bir şey vardı; araba o kadar eski duruyordu ki kapıyı açarsam kapı kırılıp elimde kalır diye birazcık ürküyordum. O yüzden ilk o açmalıydı kapıyı. Kırılmazsa biz de açardık. Daha fazla rezil olmak istemiyordum. Bavulumla kucağına uçarak rezillik kotamı doldurmuştum az önce.

Tam o an çantamdan telefonumun sesi yükseldi. Çantayı eşeleyerek telefonu en dipten çıkardım. Hangi ara en alta düştüğü muammaydı. Arayan annemdi. Gözlerimi hafifçe kısarak baktım ekrana. Demek arkamdan iş çevirirsin ha, Leyla Sultan. Anamıza bile güvenemeyeceğiz biz ha! Yazıklar olsun be kadın! Cevapladım aramayı.

"Annem," dedi hemen. Gülümsedim. Gel de kız şimdi buna. Minnoş kadın!

"Efendim, anne?"

"İndin mi?"

Yok, anne. Kaptan sen aradın diye sağa çekip havadayken konuşma izni verdi bana.

Böyle diyemedim tabii. "İndim," dedim onun yerine.

"İyi, iyi," dedi rahatlamış bir tonla. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Murathan gelmiş beni almaya," dedim bakışlarımı ona çevirerek. Arabanın bagaj kapısını kapattığı sırada gözlerimiz kesişince hemen bakışlarımı önüme çevirip sağa sola baktım.

"Öyle mi?" dedi Altın Kelebek'e aday gösterilecek Flash TV oyunculuğuyla. "Nereden duymuş o ya?"

"Acaba?" dedim onun oyunculuğunu taklit ederek. "Gerçekten nereden duydu acaba?"

"Neslişah dedi demek ki," dedi masum masum. "Neyse, sen eve gidince haber et bana, annem."

Tabii ki işinize gelmedi, hemen kaçış, Leyla Hanım. Siz yok musunuz, siz...

"Tamam anne, ararım," dedim sağı solu incelerken. Adama bakmayacağız diye dağa taşa bakmaktan boynumuz kopacak.

Telefonu kapattım. Murathan da sürücü tarafına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Kapı elinde kalmadı. İyi bari. Ben de elimi kapı koluna attım. O arabaya binerken ben her an kırılır korkusuyla açtım kapıyı. Şansımız malum. Neye elimizi atsak elimizde kalıyor. Şükür ki bu kez kalmadı. Koltuğa oturup yine ultra özenle kapıyı kapattım. Şükür, bu sefer de kalmadı.

"Merak etme," dedi birdenbire. "Göründüğünden daha dayanıklıdır."

Saçlarımı omuzlarımdan geri savururken bakışlarımı ona çevirdim. Dudağının kenarı ilk defa hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Bismillah... Güldü. İlk defa görenler beğensin. Neyse, gülmeyi unutmamış en azından. Arabayı çalıştırdı. Ama bence araba değil, bir traktör falan çalıştırdı. Çıkan ses devasaydı. Zaten birkaç saniye sonra da *har har har* şeklinde birtakım enteresan sesler çıkararak durması bir olmuştu.

"Emin miyiz bu arkadaşın göründüğünden daha dayanıklı olduğuna?" dedim yandan ona bakarak.

Ciddiyetle ön panelde yanan ışıklara bakıyordu. "Öyle olmasını umuyorum," deyip tekrar arabayı çalıştırdı. Araba yine acılar içinde bağırıp durdu. "Lan Barbaros..." dedi dişlerini sıka sıka. "Kırk kere dedik sat şunu diye." Bir kere daha çalıştırmayı denedi ve bu sefer çalıştı. Demek bu külüstür onun değil, Barbaros denen birinin. Çok lazım bir bilgiydi bu bize çünkü. Aferin, Gökçen. Kendi içsel söylemlerim devam ederken bakışlarımı cama çevirdim. Araba çalışır çalışmaz radyo da açılmıştı. İnceden bir Zara sesi yükseliyordu.

"Beyaz giyme, toz olur,
Siyah giyme, söz olur.
Gel beraber gezelim,
Muradımız tez olur.
Salına da salına da gel, haydi yavrum,
Dön dolaş, yine bana gel..."

Sessizce ilerledik bir süre. Yollara, evlere, insanlara bakarak bu yeni hayatı şimdiden öğrenmeye, tanımaya çalışıyordum. Ne kadar sürede alışırdım, orası muammaydı ama zorlanacağım kesindi. Yeni bir hayata atılan ilk adım yüzünden yeterince gerginken ortamdaki bu derin sessizlik beni ekstra geriyordu açıkçası. Gerginliğimi unutmanın tek çözümü ise konuşmam ya da soru sormamdı. Göz ucuyla baktım yol arkadaşıma. Oldukça ciddi duruyordu. Her an cama kafa atabilirdi. Konuşmalı mıydım? Konuşmamalı mıydım?

Konuşma, dedi soldaki melek. *Şunun surata bak. Anasına babasına sövdük sanki. İnsan yıllar sonra gördüğü arkadaşına böyle mi yapar?*

Ya deme öyle, dedi sağdaki melek. *O küçükken de ciddiydi Gökçen, hatırlasana. Sen konuş, o da konuşur.*

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Çocukluk arkadaşı sayılırdık sonuçta. Benim bu hayatta altı yılım tamamen o ve ailesiyle geçmişti. İki kelam etsek çok da sorun olmazdı bence. Evet, kesinlikle. "Neslişah teyze nasıl?" diye sordum birdenbire. Aklıma başka bir şey gelmiyordu zira. "Sana ne? Ben senin anneni soruyor muyum?" derse şaşırmazdım şu an. Zira öyle bir havası vardı.

"Allah razı olsun," demedi tabii. "Çok şükür, iyi," dedi bakışlarını yoldan çekmeden. "Mantı dükkânı açtı kendine. Orada uğraşıyor."

İş kadını oldun demek Neslişah teyzem. Maşallah. "Ne güzel," dedim kocaman gülümseyerek. "Aslıhan ve Gülhan abla peki?"

"Aslıhan ablam edebiyat öğretmeni oldu. Yozgat'ta çalışıyor. Gülhan ablam da Adana'da. Evlendi. Bir kızı var."

Yine güldüm. Zaten küçükken de Aslıhan abla sürekli ödev yapar, dergi okur; Gülhan abla ise bebekleriyle oynar, büyüyünce anne olacağını söyleyip evin içinde gelinliğiyle koşardı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu sanırım.

"Sizinkiler?" deyince bakışlarımı ona çevirdim. Tamamen önüne bakıyordu. "Onlar nasıl?"

Sohbet edebiliyormuşsun işte, Kepçük. Ne diye don yağı gibi duruyorsun öyle? Bana bunlarla gel. Anında üzerine atladım bu sohbet girişiminin. "İyi-

ler. Annem çalışmıyor. Kardeşim Gökalp de ODTÜ'de Bilgisayar Mühendisliği okuyor. Öyle yani. İyiyiz."

Başım yine yavaşça yukarı aşağı salladı. Klasik tepkisi buydu adamın. Baş sallamak. Sohbeti de bu kadarda sanırım. "Limitleri fazla zorlamayalım," der gibi numuştu. Benim de soracak başka bir şeyim kalmamıştı zaten. Ama buna da şükür. En azından uzun cümleler kurabilme yetisini kaybetmediğini öğrenmiş oldum. Başımı tekrar cama çevirip yolları ve çevreyi izlemeye başladım. Apartmanlar, mağazalar, koşturan insanlar ve dağlar...

"Burası merkez mi?" diye sordum tekrar ona dönüp.

"Hayır," dedi. "Cizre. Merkezden daha merkezdir burası. Merkez yerine Cizre'ye gelir insanlar genelde."

"Anladım," diye mırıldanırken etrafını inceliyordum. "Silopi buraya çok uzak mı peki?" diye sordum tekrar ona dönerek.

"Yirmi ya da yirmi beş dakika falan."

Tekrar cama döndüm.

"Beklediğimden daha iyi açıkçası."

"Şimdilik öyle. Bir aya görürüm seni." deyince kaşlarımı çatıp boş bir bakış attım. Bunu beklemiyordum.

"O ne demek?"

Derin bir nefes verdi. Kirpiklerini biraz fazla sallasa yelinde boğulurdum. Gözüm istemsizce onlara takılıyordu. On kat maskarayla dahi benimkileri böyle yapamazdım. "Senin burada ne işin var, Gökçen?" deyip bana döndü birdenbire. Sert bakıyordu. Hâkimiyetini kaybetmemek için tekrar yola döndü. "Doktorluk yapacak başka yer mi bulamadın?"

"Ne zırvalıyorsun sen be!" diye çıkışmak vardı ama tuttum kendimi. Daha kibar bir şekilde hanımefendi kişiliğimden çıkıp, hafifçe çirkefleşerek, "Ne diyorsun sen ya?" dedim. "Sana mı soracağım nerede doktorluk yapacağımı? Ben sana soruyor muyum neden burada askerlik yaptığını?"

"Aynı şey mi sence?" dedi yine ters ters. "Macera falan mı arıyorsun sen kendine?"

"Ne alakası var?"

"İzmir değil burası. Sınırdasın. Tehlikenin göbeğindesin. Öyle dizilerdeki, filmlerdeki gibi yürümüyor burada işler, haberin olsun Pamuk."

Hayret dolu bir şekilde güldüm.

"Nasıl yürütüyormuş burada işler, Kepçük? Anlat haydi, biz de bilelim."

"Bir ay sonra ağlayarak geri döndüğünde görürsün nasıl yürüdüğünü!" diye yükseldi.

"Hah!" diye bir hayret nidası döküldü dudaklarımdan. "Sen ne kadar tanıyorsun beni de bu sonuca vardın acaba?"

İkimiz de birbirimize aynı anda ters bir bakış atıp önümüze döndük. Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de o oluyormuş gerçekten. Hâlâ aynı uyuzluk. Hâlâ aynı kişilik. Keşke küçükken daha çok çekseydim o saçlarını! Herkesin aynı şeyi söylediği yetmiyormuş gibi bir de bu çıkmıştı başıma. Konuşmasa daha iyiydi. Ayrıca neden ağlayan insanlar güçsüz ve dayanıksız sayılıyordu? Güçlü olmak için illa buz gibi mi olmak lazımdı? Neden herkesin gözünde imajım böyleydi benim? İmdat diye çığlık atacaktım artık!

Ben herkese inat hem zırlayıp hem de dimdik duracaktım. Kan kussam, "*Kızılcık şerbetiydi ya o, size kan gibi gelmiş,*" diyecektim. Görürsünüz siz! Sohbet falan istemiyordum artık. Atsın beni evime, bir daha da çıkmasın karşıma. Herkes kendi işine baksın. Kusura bakma Yusuf amca ama oğlun senin kadar sıcakkanlı ve babacan değil. Bir süre sessizce ilerledik. Kısa bir süre sonra onun telefonu çaldı. "Efendim?" dedi. Cevabı dinledi. "Neden?" dedi ve yine cevabı dinledi. "Bunun beni alakadar eden kısmı ne?" Yine dinledi. "Tamam, beş dakika bekleyin," dedi ve kapattı. Daha kaliteli bir telefon konuşması duymadım. "Birilerini daha almamız lazım," dedi.

Bunu bana dedi sanırım. Ama şu an hâlâ trip atıyordum. "Tavşan dağa küsmüş, dağ demiş ki *ya he he*!" olayının içindeydim resmen ama olsun. Cevap vermeden önüme bakmaya devam ettim. Kimi alırsan al arkadaşım, yeter ki beni evime bırak artık.

Beş dakika sonra araba durdu. İçeri iki adam hızla girdi. Ama ne adam... İkisi de en az Murathan kadar cüsseliydi. Onların da sinekkaydı tıraşından anladığım kadarıyla askerlerdi. Acaba bunlar da Özel Kuvvetler miydi? Ayrıca neyle besliyor ananız sizi, arkadaşım? Askeriye küspe mi dayıyor size? Bu ne cüsse?

Adamlardan biri yerine kurulmaya çalışırken, "Selamünaleyküm, komutanım," dedi. Araba resmen arkaya doğru çökmüştü. Aynadan arkaya doğru bir bakış attım. Esmer, siyah saçlı ve siyah gözlü bir adamdı. Kalın, siyah kaşları yüzüne istemsizce sert bir hava veriyordu. Diğer eleman ise hafif sarışındı. Gözleri mavi, yüz hatları daha yumuşaktı. Yalnız yakışıklıydı, hakkını yiyemezdim. Beni görünce bakışlarımız aynadan kesişti.

"Komutanım," dedi imalı bir tonla. Koltukların arasından başını uzattı. "Biz rahatsız ettik galiba ama..."

"Kes, Zülfikar," dedi Murathan ters ters. Aynı tavırla arabayı çalıştırdı.

"Komutanım, deseydiniz biz şey etmezdik ya," dedi diğer eleman. Konuşmasında hafif bir aksan vardı sanki ama çıkaramamıştım şu an. Ayrıca harika! Bir sevgili sanılmadığımız kalmıştı.

"Yanlış anlaşıldı galiba," diye girdim araya. "Doktorum ben. Yeni atandım buraya. Murathan da eski bir arkadaşım, o yüzden yardımcı oluyordu bana."

Zülfikar denen arkadaş bana döndü. "Demek doktorsunuz," dedi sırıtarak. Dudaklarında çapkın bir gülüşle elini bana uzattı. "Ben Zülfikar. Sizin adınız nedir, Doktor Hanım?"

Gülümsedim. "Gökçen," derken yana dönüp elini sıktım.

"Ne kadar güzel bir isim," dedi gülüşünü bozmadan. "Pek de yakışmış size."

Bana mı yürüyor bu? Ayrıca ismime iltifat etmek mi? Düşüyor mu yani kızlar böyle yapınca? Üzgünüm ama tercih ettiğim bir meslek grubu içinde değilsin, Zülfikar. Benden yana şansın yok. Üç hayırla uğurluyoruz seni. Haydi, eyvallah.

Yine de gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim tatlı tatlı.

"Barbaros," dedi Murathan sadece.

"Emredersiniz, komutanım," dedi arkadaki eleman ve Zülfikar'ı ensesinden tuttuğu gibi koltukta geriye doğru çekti. Bu nasıl bir emir komuta zinciriydi acaba? Aynadan arkaya bir bakış attığımda Barbaros denen adam kalın kaşlarıyla Zülfikar'a birtakım uyarılarda bulunuyordu. Güldüm. Zülfikar çapkın bir arkadaşımızdı galiba. Ama bu isimle ne kadar çapkın olabilirsin ki be Zülfikar?

"Komutanım, Timur Komutan'ımı da şu ilerideki caddeden alalım," dedi Barbaros.

Murathan aynadan arkaya ters bir bakış attı.

"Dolmuş şoförü müyüm lan ben? Merkeze gelmemi mi beklediniz hepiniz?"

"Benim araba sizde ya şu an komutanım, ondan böyle oldu," dedi Barbaros saçma bir sırıtışla.

Demek bu külüstür sizin, Barbaros Bey? Kusura bakmayın ama canı çıkmak üzere.

"Ee, siz en sonunda bir gün izin alınca herkes bir rahatladı tabii, komutanım. Sere serpe döküldük merkeze," diye gülerek araya girdi Zülfikar. Ama sanırım bunu söylememeliydi. Balkanlardan gelen soğuk hava kütlesi saniyelik olarak arabanın içinden geçip gitti. Benim ise boşluğuma geldiği için güldüm. Güldüğüm belli olmasın diye de başımı usulca önüme eğdim.

Ya sen büyüdün, komutan oldun da karargâhta terör mü estiriyorsun? Ha Kepçük?

Murathan aynadan arkaya doğru tekrar ters bir bakış attı. Zülfikar'ın gülüşü soldu. Hafifçe yutkundu. Barbaros ise ifadesizce önüne bakıyordu. Bu gergin ortama alışık gibiydi.

"Son izin günün olmasını ister gibi bir hâlin var sanki Zülküfçüğüm," dedi Murathan her bir kelimeyi vurgulayarak.

"Emredersiniz, komutanım," diyerek hafifçe koltuğa çöktü Zülfikar. Araba biraz ileride tekrar durdu. Yine en az diğer ikili kadar iri bir adam bindi. Ama bu ayrı bir iriydi. Aşırı ciddi duruyordu. Açık kahverengi saçları üç numara kesilmiş, diğerleri gibi o da sinekkaydı tıraş olmuştu.

"Merhaba, komutanım," diyerek ciddiyetle yerine kurulduk. Araba arkaya doğru sendeledi. Murathan yine sadece başını aşağı yukarı salladı. Dünyanın en kısa diyaloğu bu kadardı.

Barbaros ve Zülfikar aynı anda, "Hoş geldiniz, komutanım," dedi.

Komutanlar karıştı. Şimdi Timur, Zülfikar ve Barbaros'tan üst rütbe, Murathan da hepsinden üst rütbeydi galiba. Gerçi bana ne? Kim ne rütbeyse rütbe!

"Hoş bulduk," dedi adının Timur olduğunu öğrendiğim kişi. Birkaç saniye sonra koyu kahverengi gözleri bana döndü. "Komutanım," diye mırıldandı şaşkın bir bakışla. "Rahatsız mı ettik biz?"

Arkadaşım, hayır ya! Hayır! Etmediniz. Etmediniz! Murathan, içinde derin bir *ya sabır* barındırdığı aşırı belli olan bir nefes verdi dışarı. Duygularıma tercüman olmuştu. İlk defa katılıyordum kendisine. Gerçekten derin bir nefes yani.

"Yok, yok. Gökçen Hanım doktor. Yeni atanmış buraya. Komutanım da aşırı yardımsever bir insan olduğu için Gökçen Hanım'a yardımcı oluyor. Eskiden arkadaşlarmış da," diye araya giren Zülfikar bizi açıklama yapma çilesinden kurtardı.

Timur aydınlanmış bir şekilde kafa salladı. "Hoş geldiniz, Gökçen Hanım," dedi ciddi ciddi. Kafamı yaracak gibi konuşmuştu. Ürkmedim değil. Asıl siz hoş geldiniz, Timur Bey. Benim ne haddime hoş gelmek. Hepsi o kadar iriydi ki kendimi kurban için besiye çekilmiş tosunların arasında en çelimsiz kalan dana gibi hissediyordum.

Tebessüm ettim.

"Hoş bulduk."

"Zordur buralar, Doktor Hanım," dedi Barbaros. "Dayanıklısınızdır inşallah."

"Bakalım. Yaşayıp göreceğiz," dedim yandan Murathan'a ters bir bakış atarak. O sırada bakışlarının bende olmasını beklemiyordum. Bocalasam da

çakurmadım. Ters bir bakış atıp önüme döndüm. Ağlayarak geri dönermişim! Görürsün sen ağlamayı!

Birden arka ekipten birinin telefonu çaldı. "Buyur, ağabey?" diyerek açtı telefonu Zülfikar.

Dinledi. Dinledi. Dinledi. "Tamam," deyip kapattı ve hızla kafasını ileri uzattı. "Komutanım, Hasan ağabey de yengeyle alışverişe gelmiş ama arabaları bozulmuş. Yolda kalmışlar. Onları da alalım mı?"

"Lan oğlum, siz şaka mısınız?" diye kükredi en sonunda Murathan.

"Estağfurullah, komutanım," dedi Zülfikar bu kükremeye hiç aldırmadan. "Şu sokağın köşesindeki marketin oradalarmış zaten. Oraya sürelim size zahmet."

Murathan ağzının içinde bir şeyler geveledi. Büyük ihtimal küfrediyordu. Kulakları hafif kızarmış durumdaydı. Bu görüntü beni istemsizce gülümsetmişti. Küçükken de sinirlenince koca kulakları kızarırdı. İyi, en azından bu yönü değişmemişti. İşaret edilen markete doğru ilerlerken, araba yine garip sesler çıkarıp bizi içinde ileri geri fırlatırken sımsıkı durdu. Bu sallantıda sümük gibi torpido gözüne yapışmamak adına kapı kolundaki tutacak yerine yapışsam ama yapışmamam daha iyiydi sanırım. Zira arabanın durmasıyla eş zamanlı olarak kol da elimde kalmış.

Elimdeki kola şaşkın bir bakış attım. Eyvah! Diğerleri hâlâ bunu fark etmemiş, olaya söylenme peşindeydi.

"Ya sabır!" dedi Murathan iki elliyle yüzünü sıvazlayarak.

"Barbaros, sat artık şunu, güzel kardeşim ya," dedi Zülfikar isyan edercesine. "Araba *ben öldüm, Allah rızası için beni sat* diyor ama resmen."

"Tövbe de," dedi Barbaros ters ters. "Satma falan yok. Yoruldu benim güzelim." İleri doğru uzandı. "Beş dakika bekleyin, çalışır, komutanım."

"Yoruldu diyor ya!" diye homurdandı Zülfikar. "Ağabey, bu ölü diyorum, ölü. Bitik. Çaput olmuş! Ya inanmazsınız komutanım, geçen yıkamaya götürdük, adamlar bizi tarihi eser kaçakçılığından şikâyet edeceklerdi neredeyse. Zor kurtardık fışkıyı. Yıkatamadan geri döndük."

"Abartma lan!" dedi Barbaros ters ters. "Ayrıca düzgün konuş güzelimle. Bu söylediklerine alınıma hiç çalışmaz."

"Normal zamanda asfaltı ağlıyor sanki," diye lafını yine çaktı Zülfikar. "Bak, güzelinin kodu Gökçen Hanım'ın elinde kalmış. Hoş mu oldu bu şu an sence?"

Barbaros Bey, üzgünüm ama doğrudur. Elinde kaldı. Hoş olmadı.

Bütün bakışlar bana döndü. Ben ise hâlâ mal mal elimdeki kola bakıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım onlara doğru dönerek. "Birden elimde kaldı. Gerçekten özür dilerim."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Barbaros Bey'in ciğerini yakmıştım galiba. Yaklaşık beş saniyelik boş bakışmadan sonra Murathan güldü. Evet, resmen ilk defa kocaman sırıtıp dişlerini göstermek suretiyle güldü. Sonra ise bu gülüşünü bozmadan önüne dönüp başını yavaşça iki yana salladı. Haydi, buyurun şimdi cenaze namazına!

Gülünce bu kadar hoş mu oluyordu eskiden de?

"Barbaros, ben böyle işlere pek karışmam ama az önce ben de yanlışlıkla bunu söktüm," deyip yine ciddiyetle sağ elindeki cam açma kolunu ortaya uzattı Timur. "Bence de sen sat bunu."

"Bu arabayla benim aramda bir bağ var, dadaşlar. Neden anlamak istemiyorsunuz?" dedi Barbaros çaresizce. "Yapmayın böyle. Takın onları yerine. Niye her yanını söktünüz ya?"

Hemen kolu yerine takmaya çalıştım. "Özür dilerim," dedim bir yandan da. "Gerçekten bilerek olmadı. Düşmeyeyim diye tutayım dedim..."

"Asıl bu araba, size buradaki ilk gününüzde bunu yaşattığı için özür dilemeli, Gökçen Hanım," dedi Zülfikar. "Lütfen sakin olun."

"Yeter bu kadar tantana," diyerek araya girdi Murathan. Ben hâlâ kolu takmaya çalışıyordum. "Barbaros ve Zülküf, bagaja geçin. Hasanlar geliyor."

"Emredersiniz, komutanım," dedi ikisi aynı anda.

Barbaros, "Haydi benim güzel kızım, utandırma beni," diyerek şefkatle kapı kolunu okşadı. Bu süreçte Zülfikar çoktan o tarafın da cam açma kolunu sökmüştü. Barbaros ağlamaya yakın durumdayken kolu takıyor, bense hâlâ deniyordum. Deli olacaktım. Bir ucu geçmiyordu. Dayanamayıp geçmeyen yere bir yumruk attım. Yine geçmedi. Gerçekten harika!

Bantlasa mıydım acaba?

Aynen, Gökçen. Sen stratejik bir dehasın, kızım. Maşallah sana!

Ben çaresizce debelenirken birden elimi kocaman, sıcak bir el kavradı. Ciğerlerime ferah bir parfüm ve tıraş losyonu kokusu doldu. Yüzümü önüme çevirmemle Murathan'ın yanağıyla burun buruna gelmem bir oldu. Bunu gerçekten beklemiyordum. İrkilerek kendimi hafifçe geri çektim.

"Eskiden yumrukların daha güçlüydü, Pamuk," dedi. Elimi yavaşça kenara çekip bir türlü geçmeyen ucu, benim gibi yumruklama gereksinimi duymadan tek hamlede yerine taktı. "Formdan düşmüşsün."

Böyle kirpikler yeryüzünde olamaz! Cidden gözüm kayıyor. Zaten fazla yakın. Ne gerek vardı şimdi buna, arkadaşım? Kehribar gözler bana yandan

bakış atınca ben zaten onun kirpiklerine baktığım için istemsizce bakışlarımız kesişti. Kısa bir andı. Lakin kehribarlarındaki sıcaklık kalbimin ortasında ince bir noktaya belli belirsiz aktı. Çocukluğumdan kopan birkaç anı bulanık bir su misali zihnime doluştu. Neşeyle gülen iki çocuğun sesi kulaklarıma kurulsa da anıları seçemedim. Kolu taktığı için hemen geri çekilip koltuğunda eski yerini aldı. Zihnimde akan bulanık su ve kulaklarıma dolan sesler derin bir oluktan içeri yuvarlanıp yine yeniden kayboldu.

Ne oldu şimdi? Zihnimdeki o bulanık anılar neydi? Neden gerilmiştik?

Saçmalama, Gökçen. Çaktırma. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Yumruklarım hâlâ formunda ama tavan da sökülüp başımıza düşer diye korktum açıkçası," diye mırıldandım. Yediğin yumrukları hatırlaman güzel, Kepçük. Aferin!

Yine güldü. Gözleri bir çift çizgi hâlini aldı. Bu görüntü karşısında ben de gülümsemeden edemedim. İşte, bu hatırladığım Murathan'dı. Samimi bir şekilde gülen bir Murathan... Gülünce gözleri küçücük kalan bir Murathan...

"Gökçen Hanım, bavullarınızın üstüne oturmamızda bir sakınca var mı?" diye bağırdı Zülfikar.

Arkaya baktım. Doblo, Doblo olalı böyle bir çile gördü mü acaba? Bence hayır. İkisi de dev cüssesiyle minicik alana sıkışmaya çalışıyordu. Ayakları, kafaları birbirine girmişti. Timur ise sanki bu arabada değilmiş ve arkada böyle bir hengâme yokmuş gibi ciddi ciddi camdan dışarıyı izliyordu.

Ve evet... Sakıncası vardı. Ezer, mahvedersiniz siz benim canım eşyalarımı. Biriniz *Thor*, diğeriniz *Aquaman* gibi heriflersiniz. Ölür be bavullarım.

"Yere oturun. Gerekirse bavulları kucağınıza alın," dedi Murathan net bir dille. Bayıldım bu emre. Aynen, yapın bunu.

"Emredersiniz, komutanım," dedi ikisi de boğuk bir sesle. Ve gerçekten de bavullarımın birini biri, diğerini diğeri kucağına alıp bagaja öyle kurulduular. Barbaros, Zülfikar'a ayaklarını güzelinin kapısına dayamaması konusunda kızarken ve Zülfikar da bu hurdaya güzelim demenin güzellere hakaret olduğunu söylerken arabanın kapısı tekrar açıldı ve içeri bir adam girdi.

Bu Hasan denilen kişiydi galiba. Diğerleri kadar cüsseli değildi. Uzun boyluydu ama yapı olarak gayet makul bir insan evladıydı. Yaş olarak diğerlerinden daha büyük gibiydi. "Selamünaleyküm, komutanım," diyerek ortama dalış yaptı.

Peşinden bir kadın bindi. "Merhaba," dedi o da gülerek. Orta yaşlarda, kumral saçlı, güzel bir kadındı. Hafifçe toparlaktı ama tatlı duruyordu.

Hasan Bey ortama gülerek bakıp, "Ooo!" dedi. "Herkes de buradaymış ha." Kaçınılmaz an geldi. Aynada bakışlarımız kesişti. Gülüşü hemen soldu. "Komutanım, biz rahatsız mı ettik?" diye millî soruyu saldı ortama. "Kusura

bakmayın valla. Araba birden yolun ortasında kaldı. Anlamadık biz de ne olduğunu."

"Ettiniz desem ne olacak?" diye homurdanarak arabayı tekrar çalıştırdı Murathan.

"Yok, yok. Gökçen Hanım doktormuş," diye Zülfikar yine kimseye bırakmadan burada olma sebebimi açıklamaya başladı. Enteresan bir ekipti. Aynı timde falan mıydılar acaba? Bayağı yakın görünüyorlardı.

"Hasan, bu ne?" diyen kadın, elindeki cam açma kolunu şaşkın şaşkın ortaya uzattı. "Biraz camı açayım dedim, elimde kaldı."

"Yenge, sen de mi be?" diye ağlamaya yakın bir sesle mırıldandı Barbaros. Aynadan baktığımda acı içinde kocaman bavuluma sarılmış, arabanın arka kapısını okşuyordu. "Ne yaptılar bugün sana böyle, güzelim?"

Hasan ağabey, "Al, koçum. Buna sarıl," diyerek eşinin elinde kalan kolu alıp bagaja doğru savurdu.

Aynadan gördüğüm kadarıyla Barbaros kolu havada yakalayıp acı içinde sarılmıştı. Diğer herkesle beraber bu olaya ben de güldüm. Bu araba âdeta hayata tutunma çabamı temsil ediyordu. Doktor olduğumu duyunca Hasan ağabey ve eşi de bir posta *buralar zordur* faslına geçti. Kadının adı Zeynep'ti. Yedi yaşında bir oğulları varmış. Komşuya emanet edip gelmişler merkeze. Adı Mete'ymiş. Çok sıcakkanlı bir kadındı. Şırnak'tan Silopi'ye gelene kadar bütün şeceremi döktürmüştü. *Nerelisin? Kaç yaşındasın? Ne okudun? Nerede okudun?* Tatlı, geveze ve sıcakkanlı bir kadındı. Bayılmıştım.

Garip bir şekilde bu ekiple birlikteyken kendimi hiç yabancı hissetmemiştim. Babamın lojmanda diğer asker arkadaşlarıyla yaptığı bol kahkahalı sohbetlerini hatırlatmıştı bana. Gerçek bir samimi ortamı özlemiştim. Yeni fark ediyordum. Silopi'ye varana kadar Barbaros'un Ferdi Tayfur şarkılarıyla doldurduğu kaseti tekrar tekrar dinledik. Şehre yaklaşınca mesajla bana atılan adresi Murathan'a okudum. Burada daha önce çalışan arkadaşlarım aracılığıyla bulmuştum bu evi.

Hastaneye yakın bir ev istemiştim. Bu yüzden şehir merkezinden biraz uzaklaşmıştım ama zaten küçük bir yerdi. O yüzden çok da uzak sayılmazdı. Tek değildim. Bir de ev arkadaşım vardı ama henüz kendisiyle tanışmamıştım. Gidince bakacaktık artık. Günlerdir dua ediyordum iyi biri çıkması için. Şansım malumdu. Şanssız bedevinin karşısına çölde kutup ayısı çıkmasından hâlliceydi.

Evimin önüne gelince kapıyı dibinden sökmemeye özen göstererek nazikçe açtım. Altı katlı, yeni bir apartmandı. Koyu kahverengi tonlarında boyanmıştı. Çok heyecanlıydım. Eve bakarken tebessüm ederek derin bir nefes verdim. *Yeni yuvan hayırlı olsun, Gökçen.* Benimle birlikte Murathan da ara-

badan indi. Arkaya geçip bagaj kapısını açtı. Barbaros ve Zülfikar kucaklarında bir litrelik kola taşır gibi bavullarımla arabadan zıplayarak indiler. Şaka gibi ama zımba gibi dinçti herifler.

"Kaçıncı kat, Gökçen Hanım?" diye sordu Zülfikar.

Barbaros hâlâ araba derdindeydi. "Komutanım, kapıyı yavaş kapatırsak..." diye kibar bir ricada bulunuyordu ki Murathan gözünün içine baka baka kapıyı var gücüyle kapattı. Barbaros'un yüzünden, ciğerinin yandığı net bir şekilde belli oluyordu.

"*Zahmet etmeseydiniz, yukarı ben çıkarırdım,* demek isterdim ama diyemem," dedim Zülfikar'a gülerek. "Üçüncü kat, altı numara. Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ne zahmeti, Gökçen Hanım," dedi yine aynı çapkın gülüşle. "Duymamış olayım lütfen."

Tatlıydı aslında. Güldüm. O ve Barbaros bavulları alıp apartmana yönelediler. Murathan ise ağır adımlarla yanıma gelmişti. "Neden askerî lojmana gitmedin?" diye sordu yine ifadesizce yüzüme bakıp.

İstesem giderdim. Şehit çocuğu kontenjanım vardı. Ama aynı zamanda babam da vardı. O yokken onunla dolu anıların olduğu bir yere gitmek istemiyordum. Askerî lojman benim hep Hakkâri'de babamla hatırladığım gibi kalmalıydı. Hatıralarımı bozmak istemiyordum.

"Acil hastaneye gelmem gereken durumlar olur. Burası daha iyi."

Dikkatle apartmanı incelemeye başladı. Sanki ne arıyorsa? Aynen Kepçük, şimdi arkadan eli bombalı adam çıkacak. Harbi çıkıyormuş bir de!

Komplocu beynim... Dur!

Arabaya dönüp Zeynep ablayla vedalaştım. Bir ara buluşalım deyip numaralarımızı aldık. Barbaros ve Zülfikar da bavullarımı bırakıp dönmüşlerdi. Herkes arabaya binince en son arabanın önünde ifadesizce dikilen Murathan'a döndüm. Bu kadar ifadesizliğe nasıl yüzü ağrımıyordu hayretler içerisindeydim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım hafif bir tebessümle.

Yine bir şey söylemeden başını aşağı yukarı salladı.

"Eminsin yani burada kalmaktan?"

Yok canım, sen bunu dedin ya, hemen ikna oldum. Geri dönüyordum. La havle! Başladık yine. Kendimi keseceğim. Gözlerimi devirdim.

"Eminim. Başına bela olurum falan diye korkuyorsan korkma. İstersen tanımamazlıktan gelebilirsin. Efendice işime gidip geleceğim. Bir ay sonra da ağlayarak kaçmayacağım."

Nadir bir olay gerçekleşti. Tepki verdi. "Hâlâ utlu gözsen işin zor," dedi ukala bir gülüşle. "Bir ayı bile kalmaz geri dönüşlüsü."

"Altı yaşında değilim, Mumtahan. Yirmi altı yaşındayım. Farkında mısın?"

Bakışları hiç çakıştırmama gerekirimi duymadan başıyan aşağı beni süzdü. "Farkındayım," dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

"O zaman ona göre davran," dedim ters ters.

"Peki madem," dedi hafifçe dudak büzerek. "Görelim bakalım, kaçacak mısın yoksa kaçmayacak mısın, Pamuk?" *Pamuk* kısmını vurgulamıştı.

Altta kalacak değildim. "Görürüz, Kepçük," dedim onun gibi *Kepçük* kısmını vurgulayarak.

Uyuz herif ukala bir gülüş daha attı. "Birazdan seni arayacak olan numara benim. Kaydet. Bir ay sonra bana sonucu bildirirsin. Ben o anı görmek için buralarda olmayabilirim," dedi ve yine ukala gülüşüyle arabanın sürücü koltuğuna yöneldi. Harika karşılaşmanın harika sonu!

O koçma daha çok Turkan telefonu atmadığım için o kadar pişmandım ki şu an... Hayat bana ne fırsatlar sunmuş meğer. Bu hâllerine tepki olarak tam göz devirip apartmana yöneliyordum ki "Ha, bu arada, Pamuk," deyince tekrar ona döndüm. Rüzgâr esti. Saçlarım gözlerimi kapattı. Usulca düzeltirken yüzüme dolanan siyah tutamları. Bu tepkimden sonra dudağının kenarında varla yok arası bir tebessüm oluşmuştu. İlk defa yüzünde bir ifadesizlik ya da küçümseme yoktu. Tam tersi bir ifade vardı. Benim bile çözemediğim bir ifade...

Ben ona öylece bakarken dudaklarından tek bir cümle döküldü:

"Hoş geldin."

4. BÖLÜM

"Ezelden aşinanım ben
Ezelden hem-zebanımsın...
Beraber ahde bağlandık
Ne olsa yâr-ı canımsın..."

MEHMET ÂKİF ERSOY

"Yavaş oğlum, düşeceksin," diyen annesini hiç umursamadan, okul çantasını kenara fırlatıp koltuğa, annesinin yanına tünedi Murathan. "Bak," dedi elindeki küçücük mavi çiçeği heyecanla göstererek. "Küçücük, anne."

Neslişah okula yeni başlayan yedi yaşındaki oğlunun bu hâline hafifçe gülüp alnına minik bir öpücük bıraktı. "Nereden buldun sen bunu?" derken minik çiçeği nazikçe kendi avucuna aldı. "Burada yetişiyor muymuş bunlardan?"

"Lojmanın arkasında bir sürü var," dedi Murathan heyecanla.

Annesi bu heyecana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Adı ne bu çiçeğin, biliyor musun sen?"

"Ne?"

"Unutmabeni çiçeği."

"Unutmabeni mi?" dedi Murathan şaşkın şaşkın.

"Evet," dedi annesi elindeki küçük çiçeği kibarca okşayarak.

"Neyi unutuyor ki?" diye sordu Murathan. "Zaten küçücük."

"Sevenin, sevdiğini unutma ihtimali bu çiçek kadar küçük olduğu için öyle demişler, anneciğim," diye bir açıklama yaptı Neslişah.

Murathan ciddiyetle kafa salladı. Oysa bir şey anlamamıştı. Onun aklında çok başka bir şey vardı. Çiçeği annesinin elinden hızla kaptı. Elindeki mavi çiçeğe hayret ve sevgi dolu bir tebessümle baktı. "Aynı Pamuk'un gözleri gibi, değil mi anne?"

Annesi gülüp, başını aşağı yukarı sallarken koltuktan aşağı hoplayıp evin çıkışına doğru koşmaya başlamıştı bile. "Gidip Pamuk'a göstereceğim."

"Oğlum, üstünü değiştir önce," diye arkasından bağıran annesini umursamadı bile. Hemen evden çıktı. Acele bir şekilde annesinin çiçekli terliklerini giyip karşı daireye koştu. Heyecanla çaldı kapıyı. Kapı açılınca Leyla teyzesine, "Pamuk nerede, Leyla teyze?" diye sordu.

"Salondaki," diyen Leyla teyzesini de umursamadan ayrıklarını sağa sola savurup içeri koştu. Salona girdiğinde Gökçen kolunu yaymış, "Tinky Winky Dipsy Laa-Laa, Po!" diye mırıldanırken buldu.

"Pamuk," diyerek onu kaptı.

Gökçen umursamadı bile. Çizgi film izlemekle meşguldü. "Bak, sana ne getirdim," dedi heyecanla. Gökçen bakışlarını ona çevirince elini açıp minik, mavi çiçeği uzattı. Gökçen bir şey söylemeden, öylece elindeki çiçeği bakınca Muratban'ın aradığı tepki bu olmadığından umutlarını hafifçe düşürdü. "Bu ne diye sorma, kuzum," dedi ters ters.

Dondurma yaptı Gökçen. "Bu ne?" dedi.

Muratban tekrar sordu. İyi, aradığı tepki buydu. "Unutmabeni çiçeği."

"Ne?"

"Unutmabeni çiçeği." Gökçen boş boş göz kırpıştırdı. Muratban ise hâlâ aldığına heveliydi. "Mavi ve küçücük," dedi tane tane. "Senin gibi."

"Benim gibi mi?"

"Hı hı," dedi Muratban aynı hevesle. Avucundaki çiçeği kıza doğru uzattı. "Al. Sende kalsın."

Gökçen avucunu açıp onu uzatılan çiçeği aldı. Bir süre bön bön bakıp çiçeğe Muratban yine hevesle ne yapacağını beklerken, kız birden elindeki çiçeği ağzına atıp yutunca Muratban'ın bu heveslı bekleyişi yüzünde donup kaldı.

"Pamuk, ne yaptın?" dedi şok içinde.

"Benim çiçeğim," dedi Gökçen güzel bir şey yapmış gibi gülerek.

"Onun için mi verdim Gökçen ya! Niye yedin çiçeği?"

Gökçen yine güldü. Muratban ise kapıya kaçamak bir bakış attı. "Sakın annene bunu söyleme," dedi panikle. "Tamam mı? Sakın. Sır bu. Oyun. Teletabi sırrı. Sakın kimseye 'Muratban bana çiçek verdi, yedim,' deme. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Gökçen ulu ulu. "Teletabi sırrı."

"Aynen, a sırdan," dedi ters ters. Büyüdükçe başa bela olmaya devam ediyordu bu kez. Küçükken anlaşmak çok daha koluydu oysa. Oflamadan edemedi. Birkaç dakika sonra Leyla teyzesinin odaya girdiği saniyede, Gökçen'in koca çenesinden çıkan, "Anne, Mulata bana çiçek yedirdi!" çığlığıyla Teletabi sırrı Muratban'ın elinde patladı.

W

"Gökçen Hanım! Gökçen Hanım!"

"Hı!" diyerek aniden uyandırılınca dünyayı uzaylıların bastığını zannedenanneler misali panikle doğruldum büzüşüp kaldığım koltuğun köşeni-

[1] 1998 yılında yayınlanmaya başlayan *Teletubbies (Teletabiler)* adlı çizgi dizinin karakterleri.

den. Ama görmüyordum. Göremiyordum. Allah'ım! Kör mü oldum? Aşırı uykusuzluktan gözlerim iflas mı etti sonunda?

Teoriler üretirken birden her yer aydınlanmıştı. Zar zor araladım gözlerimi. Ayşegül hemşire ve şakak kemiğine kadar çektiği çılgın *eyeliner* bana bakıyordu. Buraya geldiğine göre acil hasta var demekti. Ağzından çıkan kelimeler de bu fikrimi onayladı. "Gökçen Hanım... Biliyorum, yeni uyudunuz ama acil..."

Size kısa ve net bir cümle söyleyeyim. Ölümüm bu nöbetlerden olacak. Tembel ve aşırı uykucu bir insanın doktor olması, kafasının giyotinle kesilmesine eş değerdi. Zira gerçekten kafam kopmak üzereydi. Ayşegül hemşire hâlâ bön bön bakarken gözümdeki çapakları serçe parmağımla temizleyip kendime iki minik tokat attım. "Ne kadar uyudum ben?" diye sordum ayaklanırken.

"Yirmi iki dakika, Gökçen Hanım," dedi Ayşegül hızla. Elindeki dumanı tüten kahve bardağını elime tutuşturdu. "Kahve getirdim. Daha hızlı ayılırsınız."

Uyuşuk bir şekilde aldım kahveyi. "Sağ ol," dedim. Nöbetin başından beri içtiğim onuncu kahvemdi galiba. Kahve işleyecektim yakında. Kolumdaki saate kısa bir bakış attım. Saat 14.02! Nöbet bitimine daha dört saat vardı ve ben yaklaşık kırk iki saatlik bir blok nöbetteydim.

Silopi'deki doktorluk kariyerimin üçüncü haftasından merhaba. Sanırım buradan leşim çıkacak. Teşekkürler.

Zorlanıyor muydum? Net olmak gerekirse evet. Ortama alışmam çok zor olmuştu. Halkın çoğu Kürtçe konuşuyordu ve ben tek kelime Kürtçe bilmiyordum. Doktor sayısı azdı. Bu yüzden doktor başına düşen hasta sayısı da oldukça fazlaydı. Öyle ki bir nöbette iki yüz hasta baktığım hatta daha fazlasıyla karşılaştığım günler bile oluyordu. Hayatım hastane ve ev arasında geçiyordu. Nöbete gel. Eve git. Uyu. Uyan. Nöbete gel. Eve git. Uyu. Uyan. Döngü buydu. Doğru dürüst şehri keşfedememiştim bile. Hayati ihtiyaçlar için çarşıya gidip alışveriş yaptıktan sonra geri dönüyordum. Zordu hayat şartları. Hele benim gibi büyük şehirde büyüyen biri için daha da zordu. Ve evet. Ağlamıştım. Hatta ilk hafta neredeyse her gün ağlamıştım. Öyle ki "Burada neden her yer dağ?" diyerek bile ağlamıştım. Ama yiğitliğe laf getirmemek adına tuvalete girip musluğu son ses açarak ağlamıştım. Çaktıracak değildim!

Ama öyle ya da böyle üçüncü haftanın sonuna gelirken biraz da olsa alışmıştım. Ve kaçmak gibi bir düşüncem asla yoktu. Zordu, evet ama bir o kadar da güzeldi burada çalışmak. Mesela halk son derece kibardı. En ufak bir tedavide bile nineler ve dedeler, yüzlerinde minnet dolu bir gülümsemeyle dualar ediyordu. Arada sorunlar da oluyordu elbette ama insanların bana

böyle sıcak davranıp gözlerime büyük bir minnetle bakması benim için her şeyi sıfırlıyordu.

Hem köylere bile gidiyordum bu süreçte. Sağlık ocağı olmayan veya sağlık ocağı olsa bile doktoru olmayan köyler vardı. Blok nöbet tutup haftada bir günümü boşaltarak bazı doktor ve hemşire arkadaşlarla beraber o köylere gidiyorduk. Yaşlılara, düzenli kontrole ihtiyaç duyan hastalara, kontrollere gelemeyen hamile kadınlara, aşı vurulmamış çocuklara ve daha nicelerine elimizden geldiğince yardımda bulunuyorduk.

Kepçük... Dön de ağlayarak kaçacağını söylediğin kıza bir daha bak istersen! Don yağı herif seni. Bir aya kaçarmışım!

Onu da bu süreçte hiç görmemiştim. Büyük ihtimalle ağlayarak onu aramamı bekliyordu. Çok beklerdi! Sürünerek dönsem bile bunu asla ona söylemezdim. Zaten geldiğimden beri bir kere bile arayıp sormadığına göre onun da çok umurunda değildim. Buraya geldim diye adamın bir kıçıma tetikle vura vura tekrar uçağa geri sokmadığı kalmıştı.

"Şikâyeti ne hastanın?" derken ayı gibi esnediğimden kelimeler dilimde şaha kalkmıştı. Hızlı adımlarla çıktım odadan. Saçlarımı toplamayı sevmezdim ama şu durumda açık olması başıma daha büyük belaydı. O yüzden tembel hareketlerle saçlarımı ensemde toplayıp bileğimdeki siyah tokayla tuttırdım. Gözümü açamıyordum. Hiç uyumasaydım bundan daha iyiydi.

Ayşegül hızıma yetişmeye çalışırken, "Bilmiyoruz, Gökçen Hanım," dedi. "'Gökçen doktor gelsin, ona söyleyeceğim,' diyor, başka da bir şey demiyor."

Ne? Şaşkın bir ifadeyle baktım. "Sadece beni mi istiyor yani?"

"Evet," dedi hemen. "Gökçen doktordan başkası olmazmış. Yekta Bey bakmak istedi ama ortalığı birbirine kattı resmen."

Şaşkın bakışlarım büyüdü. Ayşegül anlamsız bakışlarla dudak büzdü. Yirmili yaşlarda, tatlı bir hemşireydi Ayşegül. Esmer teni, kara kaşları ve kara gözleriyle tam bir doğu güzeliydi. Hani şu büyüklerin *insan yüzüne bakmaya kıyamıyor,* dediği güzeller var ya, işte öyle bir güzeldi. Silopiliydi. Burada bütün personelle aram iyiydi ama en çok Ayşegül'ü sevmiştim. Kürtçe konusunda da bana oldukça yardımcı oluyordu. Sağ olsun, baştercümanımdı.

Hem aradığınız her bilgiyi bulabilirdiniz onda. Tıbbi bilgileri değil tabii. Hastanede ve Silopi'de kim, kiminle, nerede, ne zaman, ne yapmış bilgilerinin hepsi mevcuttu kendisinde. Ama yaymazdı bu bilgileri. Her şeyi bilir, bilmezlikten gelirdi. Sadece çok güvendiği ve sevdiği insanlara verirdi değerli dedikodularını ve çok şükür ki ben, sevdiği insanlar grubundaydım.

Her şeyi iyi hoştu da keşke şu *eyeliner* denen şeyi de bu kadar korkunç çekmeseydi. Dünya güzeli kız, bir *eyeliner* farkıyla anında tövbe estağfurullahlık bir şeye dönüyordu. Bazen nöbetlerde uyku sersemiyken aniden önüme

çıkınca safra kesemi düşürme noktasına getiriyordu beni. Hatta bir iki kere oram karanlıkken beni uyandırmaya geldiğinde düz mü yoksa ters mi diye ayaklarına bile bakmıştım. Yani öyle korkunçtu.

"Hasta kaç yaşında?"

"Kadın elli dört yaşında. Tansiyonu, kan değerleri, EKG'si normal. Ama mutlu sizi istiyor," dedi Ayşegül. Başımı aşağı yukarı salladım. Acil kapısına gelmiştik. Hafif toparlak, başında kırmızı yazması olan bir teyze sedyenin üstüne oturmuş, melul melul yere bakıyordu. Ayşegül diğer hastaların, "Seruma kan yürüyor!" çığlığına koşarken teyzeye doğru ilerledim.

"Evet!" diyerek ihtişamlı bir giriş yaptım. "Buyur, teyzeciğim. Şikâyetin nedir?" Umarım Türkçe biliyordur da bu ihtişamlı girişim güneş görmeyen yerlerimde patlamazdı.

"Gökçin doktoru istiyorum ben," dedi bozuk bir Türkçeyle. *Şükür ki patlamadı.* Ayrıca benim adım buranın halkına en büyük zulümdü. Bazen Gökçin oluyordu, bazen Gökçöm, bazen Gökçak, yer yer de Gökhan... Çilekeş adım...

İstemsizce gülüyordum artık. Ve yine güldüm. "Doktor Gökçen benim, teyze. Söyle sen şikâyetini."

Kömür karası bakışlarını bana çevirdi. "Essah osundur?" dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

Burada soru eki yoktu. Artık buna da alışmıştım. Gülümsemem büyürken daha çok yaklaştım yanına. "Essah oyumdur."

"Köyden geldim," dedi birden ellerime yapışarak. Bunu beklemiyordum. Kısa bir an için afalladım. "Orada dediler seni. Herkesi iyi ediyormuşsun sen. Hele bana da bakarsın?"

Herkesi iyi eden ben değildim ki... Ben sadece ilaç götürüp rutin kontrolleri yapıyordum. Ama bir güler yüz, güzel bir sohbet bile yetiyordu bazen insanlara. Dua üstüne dua edip anında kucaklarını ve sofralarını açıyorlardı. Sevgi minik bir tebessümde saklıydı aslında. "Bakarım tabii, teyzem," dedim ben de onun ellerini sıkıca tutarak. "Söyle sen bana şikâyetini. Neyin var?"

Nazlı nazlı kıpırdandı yerinde. "Doktor kızım, vallah benim hiç tadım tuzum yoktur," dedi kısık bir sesle.

Boş bir bakış attım. "Nasıl yani?"

Ellerimi bırakıp yerinde doğruldu. "İçim bir hoştur. Döşüm sıkışıyordur. Böğrüme yel giriyordur. Duvarlar üstüme üstüme geliyordur. Söyle sen bana, benim neyim vardır?"

Boş bakışımı atmaya devam ettim. *Ne bu, teyze? Bilmece mi?* Çılgın doktorluk kariyerimin ilk dönemlerinden inciler... Gün geçmiyor ki çılgın bir

şey yaşamayayım. Paratoner gibi olayı çekiyordum. Nerede çılgın bir hasta, orada ben. Mesela bundan bir önceki hastayla aramda şaka gibi ama gerçek bir konuşma geçmişti. Şöyle:

"Doktor Hanım, ölecek miyim?"

"Yok öyle bir şey, İzzet Bey. Sadece başınızı dolap kapağına vurmuşsunuz. Biraz sakin olur musunuz?"

"Beynimde tümör var. Biliyorum ben. Neden bana söylemiyorsunuz?"

"Çünkü öyle bir şey yok, İzzet Bey. Nereden çıkardınız onu?"

"Kızlarsoruyor.com'dan baktım az önce."

Başka diyalogsuzluklar da şöyleydi:

"Matruçka patruçka."

"Ne?"

"Vladimir Vladimirovich Putin."

"Ne diyorsunuz, beyefendi?"

"Oha! Siz Türk müsünüz? Ben sizi böyle siyah saçlı, mavi gözlü görünce Rus sandım. Çok özür dilerim."

"Önemli değil. Şikâyetiniz nedir?"

"Gözleriniz..."

"Ne?"

"Gözlerinize baktıkça kalbime bir hançer saplanıyor. Anlıyor musunuz, Doktor Hanım?"

"..."

"Glütenden uzak durman lazım, dede. Bak, kalbine çok zararlı bu."

"Ben onsuz edemem."

"Ama mecbur bırakmalısın."

"Tövbe de, doktor. Ben Gülten'i bırakayım, he mi? Tövbe!"

"Dede ben glüten diyorum, Gülten kim?"

"Benim karımdır Gülten."

"..."

"Şikâyetiniz nedir?"

"Hastayım."

"Tamam. Nereniz hasta?"

"Onu da sen bul. Ben dersem senin doktor olmanın anlamı nedir?"

"..."

Bacaklarımda valiz[3] var, Doktor Hanım. İdrarım aynı yayık ayran gibi köpüklü köpüklü, Doktor Hanım. Tansiyonum yukarı geldi, Doktor Hanım. Kafamda bir cırlama var, Doktor Hanım. Propostodan[4] ameliyat oldum, Doktor Hanım ve daha niceleri...

Enteresan bir kariyer başlangıcı oluyordu. Ah be teyzem... Valla arada benim de döşüm sıkışıyor, duvarlar üstüme üstüme geliyor. Hatta şu anda uykusuzluktan döşüm birtakım sıkışmalar içindeydi. Teyzenin gerekli bütün kontrollerini yapıp bir şeyinin olmadığına emin olduktan sonra nöbet hız kesmeden devam etti. Büyük ihtimalle içine attığı dertleri vardı teyzemin. Onlar da döşünü sıkıştırıyordu. Kalpte dert taşımak zordu. Sıkı sıkı sürekli bir Fatiha, üç İhlas okumasını; yine geçmezse bana değil, bir kalp doktoruna gitmesini tembihleyip evine yolladım. Alternatif tıbba güvenim sonsuzdur. Ne yapalım yani? Görünürde bir şeyi yoktu. Stres yapmıştı belli ki.

Diğer nöbet arkadaşım Yekta da benimle aynı yaşta, çiçeği burnunda bir pratisyen hekimdi ama ağzını kırdığımın adamı şu an yine ortalıkta yoktu. Kesin hastanede kendine gizli bir yer bulmuştu ve orada uyuyordu. Vicdansız köpek! Onunla denk düşen nöbetlerim hep çileydi. Her iş bana kalıyordu. Tam sakin bir nöbet diye şükredip huzur içinde kahvemi içiyor, bir yandan da uyukluyordum ki acilin girişinde gördüğüm tanıdık simayla olduğum yerde dikleştim. Zeynep abla, kucağında Mete'yle bu tarafa koşuyordu.

Murathan'ın, daha doğrusu Barbaros'un takoz arabasında tanıştıktan sonra Zeynep abla sürekli arayıp, "Alıştın mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyordu. Zaten haftada bir yedi yaşındaki oğlu para yuttuğu için hastanedeydiler. Daimî müşterimizdi yani kendileri. Çocuğun fantezisi buydu: Yirmi beş kuruş yutmak... Ne daha fazla ne daha az, sadece yirmi beş kuruş. Olayı buydu. Ayrı bir zaafı vardı. Kadının ömrü, oğlunun bokunda para aramakla geçecekti bu gidişle. Yani bu fantezinin tıbbi olarak hiçbir açıklaması yoktu. Ve tıbbın bile açıklayamadığı bu fanteziyi, Kayserili olmalarına yoruyordum. Kusura bakma, Hipokrat Reis.

Her zamanki gibi tek geliyordu Zeynep abla. Hasan ağabeyin nerede olduğunu hiç sormamıştım. Sormaya da gerek yoktu zaten. Tek başına çocuğunu kucaklayıp hastaneye getiren bir asker eşi... Her şeye yetip çocuğuna babasının eksikliğini hissettirmemeye çalışan bir kadın, kadınlar... Bu görüntü zaten benim yıllarca içinde yaşadığım bir tabloydu. Hiç yabancısı değildim.

---

[3] Varis

[4] Prostat

Yanında Gökalp, sırtında benimle hastanelere koşan annem... Elleri, ayakları öpülesi annem...

"Zeynep abla?" diyerek yerimden kalktım. "Yine mi para yuttu?"

Kucağındaki minik Mete'ye baktım. Babası gibi zayıf, uzun bir çocuktu. Koyu kahverengi gözleri cin gibi bakıyordu. Ben ona bakınca sinsi sinsi sırıttı sıpa. Zeynep abla ise nefes nefese ilerleyip sedyelerden birine bıraktı Mete'yi.

"Gökçen bu sefer çıkarmadı," dedi panikle. "Dün akşam yine yirmi beş kuruş yuttu. Çok affedersin, kaç saattir kıçını bekliyorum ama çıkarmıyor. Gitmiyor hiç tuvalete. Hafiften de ateşi çıktı şimdi. Yani biliyorum, sürekli aynı şeyden geliyoruz ama..." dedi mahcup mahcup. "Ateşi de çıkınca önemli bir şey vardır belki diye düşündüm. Kusura bakma."

"Ne kusuru, abla," dedim kınayıcı bir bakış atarak. "Duymamış olayım." Mete'ye döndüm. *Yine mi* temalı bir bakış attım. Sıpa sırıtmaya devam ediyordu. Anasına acı vermek hoşuna gidiyordu bu çocuğun galiba.

"Yemin ediyorum, öldürecek beni bu çocuk," dedi Zeynep abla elini alnına vurarak. "Cebimizde bozuk para taşımaya korkar olduk. Yirmi beş kuruş gördü mü asla affetmiyor."

"Dua edelim ki daha yükseklerde gözü yok," dedim hafif bir tebessümle. Ateş ölçeri alıp Mete'ye yaklaştım. "Ne zamandır ateşi var?"

"Bir saattir," dedi Zeynep abla. "Çok da yok aslında ama para yutup bu sefer tuvalete çıkmayınca bir sorun olabileceğini düşündüm."

"Karnın ağrıyor mu, Mete?" diyerek bakışlarımı ona çevirdim ama Mete hâlâ otuz iki diş sırıtıyordu. "Neye gülüyorsun sen öyle?" dedim ben de dayanamayıp gülerken.

Minik bir kahkaha attı.

"Ben tuvalete gittimkine."

Af buyur, Mete?

"Ne demek gittim?" dedi Zeynep abla yüzünde beliren vahşet ifadesiyle. "Oğlum, kırk kere sordum. Hani gitmemiştin?"

Mete yine güldü.

"Şaka yaptımkine."

Harika bir mizahkine.

Zeynep abla elini alnına atıp acı içinde sedyeye çökerken ben de bu mükemmel şaka boşluğuma geldiği için güldüm. *Özür dilerim, Zeynep abla. Tutamayacağım.* "Öldürecek beni bu çocuk," diye dişlerini sıka sıka homurdandı Zeynep abla. "Vallahi benim tansiyonum düştü. Yığılıp kalacağım şuraya."

"Aman be anne," dedi Mete bilmiş bilmiş. "Sana da hiç şaka yapılmıyor."

Laflara bak, laflara! Lan ben senin yaşındayken ağzım burnum sümüklü geziyordum be! Zeynep abla gerçekten bıkkın, bezgin, perişan bir bakış attı. "Döverim seni, yavrum," dedi Mete'ye büyük bir nezaketle. "Bak, gerçekten fena döverim seni, çocuğum. Sen niye böyle yapıyorsun?"

"Şaka dedik işte anne ya," dedi Mete geniş geniş. "Eğlendim biraz, ne var?" Büyüyünce milletin malum yerlerinden donunu bile alırdı bu çocuk. Öyle bir fenalık seziyordum.

Zeynep abla buradan psikiyatri servisine geçecek gibiydi. "Sus," dedi ters ters. "Hâlâ konuşuyor."

Onlar gergindi ama ben gülerek izliyordum bu hâllerini. "Ateşi yok," dedim ateş ölçeri geri çekip. "Ama biz yine de bir röntgen çekip para çıkmış mı yoksa çıkmamış mı diye emin olalım. Mete yine şaka yapmasın bize." Bakışlarımı Mete'ye çevirdim. "Sen de bir daha para yutup gelirsen midene hortum sokup öyle alırım o parayı, ufaklık. Haberin olsun."

Güldü. "Güzel şaka, doktor abla," dedi gülmeye devam ederken. Çocuğa bak ya! Çocuk demeye bin şahit ister. Bu tatlı hâllerine dayanamayıp yanağından minik bir makas aldım. Karşı konulamaz da bir cazibesi vardı veledin.

"Çok sağ ol, Gökçen," dedi Zeynep abla. Bir yandan da oğluna ters bakışlar atmaktan geri kalmıyordu. "Bu arada en kısa zamanda bize kısır gününe davet edeceğim seni, haberin olsun."

"En sevdiğim," dedim abartılı bir heyecanla. "Uçarak geleceğime emin olabilirsin."

"Babamlar da gelir mi o zamana kadar, anne?" diye araya girdi Mete. Bakışlar ona döndü. Zeynep ablanın yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken Mete'nin yüzündeki hevesli ifade, bana buram buram beni hatırlatmıştı. "Babam ne zaman gelecek anne?" diye saniye başı anneme sorduğum zamanları...

"Bilmem. Belki gelir," diye mırıldandı Zeynep abla. Nerede olduklarını soracaktım ama anlaşılan Hasan ağabey görevdeydi. Hem asker eşlerine böyle şeylerin sorulmayacağını, sorsam bile bana bir şey söyleyemeyeceğini biliyordum. Ki zaten özel kuvvet mensubu ise zinhar söylemezdi. O yüzden sesimi kesip bu konuda hiçbir şey sormayacaktım.

Acaba Kepçük de mi o yüzden yoktu? O da mı görevdeydi? Peki, bundan bana neydi? İşine bak, Gökçen. Neredeyse nerede. Sana ne?

Aradığı cevap bu değildi Mete'nin. Yüzünde solan gülüşünden belli oluyordu. Kıyamadım bu ifadesine. Küçük bir çocuk için babasını beklemek, kalbe ağır gelen bir yüktü. Bilirdim. Derin bir nefes verdim. "Biliyor musun, Mete?" dedim saçlarını nazikçe okşayarak. "Benim babam da askerdi."

Heyecanlı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim onun gibi gülerek. "Ve senin baban gibi bazen gidince uzun süre gelmedi."

"Asker kızı mısın?" diye sordu Zeynep abla. Şaşkın bir tebessüm vardı yüzünde. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onaylarken Mete daha büyük bir heyecanla. "Nasıl bekledin babanı?" dedi dudak büzerek. "Ben çok sıkılıyorum."

"Ben de sıkılırdım," dedim onun gibi dudak büzerek. "Hatta patlayacak gibi olurdum. Ama beklerken zaman geçsin diye ne yapardım, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. Heyecanla vereceğim cevabı bekliyordu. "Arkadaşlarımla oynardım bol bol," dedim abartılı bir sesle. "Öyle yapınca zaman o kadar hızlı geçiyordu ki göz açıp kapayıncaya kadar babam geliyordu."

"Çok muydu ki arkadaşın?" dedi düşünceli bir bakışla. Anlattıklarımı zihninde tartıyor gibiydi.

"Tabii. Murathan var-" dediğim anda sustum. Neden ilk aklıma o geldi be? Bir sürü çocukluk arkadaşım vardı benim. Mesela Mızıkçı Kevser, Dombalak Batuhan, Sidikli Kamil...

"Bizim Murathan mı?" diye tekrar şaşkınlıkla araya girdi Zeynep abla. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Evet demeye dilim varmıyordu. Uyuz adam! "Bize eski bir arkadaşı olduğunu söyledi ama bu kadar eskiden tanıştığınızı tahmin etmiyordum açıkçası," dedi aynı şaşkın tebessümle. "Demek çocukluk arkadaşısınız."

"Murathan ağabeyim mi senin arkadaşın?" dedi Mete abartılı bir sesle.

Evet, yavrum. Ne var bunda bu kadar şok olacak?

"Küçükken arkadaşımdı, evet," dedim onun şaşkınlığını taklit ederek.

"Küçükken de kocaman mıydı?" dedi hayran hayran. "Ben büyüyünce onun gibi olacağım."

İstemsizce güldüm. Kepçük ve küçüklüğünde kocaman olmak! *Mesut Komiser gülme efekti*... Onun kocaman olan tek yeri, fil gibi kulaklarıydı. Burada uzun uzun Kepçük'ün koca kulaklarından bahsetmek isterdim ama şimdi adam koskoca komutan olmuş. Klasını sarsmayalım. Bu iyiliğimi de unutma, Kepçük. Sırf bavullarıma yardım ettiğin için geçiyorum sana bu kıyağı.

"Yani," dedim yarım bir ağızla. "Kocamandı tabii. Ama sen biraz daha para yutmaya devam edersen Murathan ağabeyin kadar falan olamazsın, ona göre. Yirmi beş kuruş gibi küçücük kalırsın."

"Olmak istiyorum ama..." diye mırıldandı üzgün üzgün.

"O zaman acilen para yutmayı bırakman lazım, Meteciğim."

Tereddütlü bir bakış attı. Kusura bakma, Mete ama annen sonsuza kadar senin bokunda para arayamaz, yavrum. Zeynep abla yine inatla *bir şeye*

ihtiyacın var mı, varsa hemen bana gel, sakın çekinme ritüelini yaptıktan sonra Mete'nin röntgeni temiz çıkınca oğlunu kaptığı gibi tekrar evin yolunu tutmuştu. Şükür ki Mete Paşa parayı önceden çıkarmıştı. "*İnşallah bir hafta sonra Zeynep ablaya yine aynı şakayı yapmaz.*" demekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Kalan dört saati de ayıla bayıla, kendimi tokatlaya tokatlaya, damacanayla kahve içip sağa sola devrilerek bitirdim. Saat beş olunca diğer arkadaşlar nöbeti devralır almaz ise ayaklarımı âdeta malum yerime vurarak hastaneden çıktım. Hatta hastane kıyafetlerimi, boynumdaki stetoskobu bile çıkarmadan kaçmıştım. Neyse ki ev yakındı. Yoksa yollarda ölüp kalabilirdim. İki günü aşkın süredir yirmi iki dakikalık uykuyla duruyordum.

BEYNİM ÖLÜYORDU!

Ölmeden eve gitmeliydim. Hedefim tamamen buydu. Ölmeden eve gitmek... Gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Sağa sola yalpalayarak ilerledim. Apartmanımız sakin bir apartmandı. Oturanların çoğu memurdu zaten. Hemşireler, öğretmenler, polisler... Mükemmel derecede kültürlü bir apartmandı.

Ev arkadaşım da öğretmendi. Hataylı Bilge. Çiçeği burnunda bir sınıf öğretmeniydi. Kendime hiç güvenmiyordum ama tahmin ettiğimin aksine son derece tatlı biri çıkmıştı karşıma. Hayattaki bütün şansımı bu konuda kullanmıştım sanırım. Hafif sarıya çalan uzun, dalgalı saçları; sürekli şaşkın duran yüz ifadesi ve kendi zayıf olmasına rağmen tombul duran yanaklarıyla tam ısırmalık bir kızdı. Pek de saftı. Ama bu saflık tamamen iyi niyetten kaynaklanıyordu. Kendimi, onun yanında şeytanın sağ bacağı gibi hissediyordum. Her şeye karşı o kadar iyi niyetliydi ki... Biri ona bağırsa bile, "Ama ben bağırırsam kırılır," diye düşünüp karşılık veremiyordu. Şunca yıllık hayatımda gördüğüm en masum insan evladı olabilirdi.

Benim pisliğimi bile idare ediyordu kurban olduğum. İşten yorgun geliyorum diye çoğu zaman yemekleri o hazırlardı. Hatta yer yer savaş meydanına dönen odamı topladığı zamanlar bile olmuştu. Ben de bu yardımlarına karşılık evin masraflarını elimden geldiğince ona yüklememeye çalışıyordum.

Apartmanın asansöründeki, "Tadilatta!" yazısını görünce söve söve merdivenlere yöneldim. Beynim kulaklarımdan akacak, ortalığa yığılacaktım şimdi. Asansörü bozacak başka gün mü bulamadınız? Sağa sola sendeleyerek bizim kata yaklaşıyordum ki kulağıma gelen seslerle anında gözlerimi açıp dikkatimi topladım. Bilge'nin mahcup, melul sesi geliyordu yukarıdan.

"Özür dilerim..." diye mırıldanıyordu.

Daha dikkatli dinledim. Başka bir adam sesi de daha yüksek bir desibelde, "Ne özrü, hanımefendi?" diye bağırıyordu. "Özür falan istemiyorum. Yedi

yirmi dört çalıştırmayın şu zıkkımı, yeter. Biz de işten geldik, yorgunuz. Sizi mi dinleyeceğiz?"

Kaşlarımı çattım. Ne oluyor lan? Hızlı adımlarla merdivenleri çıktım. Bizim kata geldiğimde adımlarımı yavaşlattım. Bilge bizim evin kapısında dikilmiş, mahcup bir şekilde yere bakıyor; karşı komşularımız olan üç kişilik erkek grubu ise hep birlikte dışarı yığılmış, içlerinden biri sinirle Bilge'ye bağırırken diğerleri öylece dinliyordu. İlk defa görüyordum bu tayfayı ama duyduğuma göre belediyede çalışıyorlarmış.

Uykusuzluk nedeniyle gergin olan sinirlerimi bu görüntü kopma noktasına getirmişti. Bilge, şöbiyetim... Sen ne diye milletin sana bağırmasına izin veriyorsun be ballı katmerim? İş başa düşmüştü bu durumda. Nöbetten çıktım. Uykusuz ve gerginim. Bela mı istiyorsunuz arkadaşlar?

Hay hay!

Bilge, "Ben gerçekten özü-" diyerek utangaç bir edayla lafa giriyordu ki "Ne oluyor burada?" diyerek merdivenleri bütün havamla çıkmaya başladım. Bakışlar bana döndü.

"Gökçen," diye mırıldandı Bilge.

"Siz de mi bu evde yaşıyorsunuz?" diye ters ters sordu ekibin en önünde duran kara kuru, bit kadar boyu olan çelimsiz adam. Diğerleri hâlâ bön bön bakmaktaydı.

En ifadesiz bakışımı gönderdim. Basamaklar bitince sakince ilerleyip karşılarına dikildim. "Evet. Ne oldu? Ne var?"

"Arkadaşınız iki saattir bir evi süpüremedi," diye kükredi.

Ee? Bunun için miydi bu kadar tantana? "Yani?" dedim ifadesizliğimi korurken.

"Apartmanın ses yalıtımı yok malum. Aşağıda koskoca harflerle 'Elektrikli eşyaları beşten sonra çalıştırmayın!' uyarısı var. İşten geldik. Yorgunuz, uyuyacağız ama bunun açtığı makinenin sesinden kendi konuşmamızı bile duyamıyoruz evde. Bu nedir kardeşim?"

Kolumu kaldırıp saate baktım. Beşi çeyrek geçiyordu. Saatlerdir uykusuz olan bana, adam on beş dakika geç uyumanın lafını yapıyordu. *Gel de sövme!* "Alt kattaki şikâyet etmiyor da sana ne oluyor?" diye sordum ters ters.

"Bana ne alttakinden?" diye horozlandı. "İsterse o da gelsin. Ben, benim evime gelen sese bakarım."

Ağza bak, ağza! Omurilik soğanını cücüğüne soktuğumun salağı. "Yani şimdi siz işten geldiniz ama arkadaşım elektrikli süpürge açtı diye rahatsız oldunuz, öyle mi?" diye sordum tane tane.

"Evet," dedi direkt. "Kurallara biraz saygılı olun!"

Arkadaş âdeta başına bela olmamı istiyor. Bana uyar. "Çok haklısınız," dedim kibarca. "Kurallara uymak önemli." Hepsini sakince süzdüm. "Hazır kuralları tartışıyorken... Semih hanginiz?"

İlk başta kimseden ses çıkmadı. "Ne alaka?" der gibi yüzüme baktılar. Birkaç saniye sonra sol köşedeki genç arkadaş el kaldırdı. "Sen misin Semih?" dedim gülerek. Hafifçe başını aşağı yukarı salladı. "Semih Bey, gece on ikiden sonra yüksek sesle müzik dinlenmeyeceği de yazıyor aşağıda ama nedense biz her gece sizin çılgın halay potpurilerinizi dinlemek zorunda kalıyoruz. Yapmayın böyle. Kısın onun sesini," dedim bütün sakinliğimle.

Semih şaşkın şaşkın bakakaldı. Ben hiç umursamadan, "Şükrü hanginiz?" diye sordum bu sefer. Yine başta kimseden ses çıkmadı. Sonra Semih denen zırtonun yanındaki eleman elini ürkekçe kaldırdı. "Şükrü Bey..." dedim derin bir nefes verip. "Evde ana avrat bağırsaklarınıza ve sindirim sisteminizi organlarınıza sövene kadar bir hastaneye uğramanızı tavsiye ederim. Doktorum ben. Emin olun, kabızlık sorununuz için bir tedavi bulur ve hem sizi hem de bizi bu sonu gelmez küfürlü isyanlarınızdan kurtarabilirim."

Gel de malum yerine lavmanı dayayayım Şükrü, gel!

Yüzleri âdeta pancara dönmüştü. Son kozumu sürdüm ortaya. "Siz de Nejat Bey olmalısınız," dedim az önce sinirle Bilge'ye horozlanan, şu an ise vahşetle bana bakan adama. "Üzgünüm ama sanırım odalarımız yan yana, Nejat Bey. Ve bitmek bilmeyen telefon konuşmalarınız yüzünden asıl uyku uyuyamayan benim. Ayrıca aynı anda beş kızla sevgili olmanız..." Kınayıcı bir bakış attım. "Hiç hoş değil. Hele ki bunu parmağınızda o nişan yüzüğü varken yapmanız..." Daha da kınayıcı bir bakış attım. "Hiç ama hiç hoş değil."

Ortama ölüm sessizliği çöktü.

Hepsi vahşet içinde bana bakarken ben huzurla sırıttım. "Yani demem o ki komşuyuz. Azıcık birbirimizi idare edelim, değil mi?" Sırıtışımı bozmadan bizim evin kapısına yöneldim. Masum kelebeğim Bilge hayran hayran bakıyordu bana. "Gel. Evi beraber süpürelim," dedim ve Bilge'nin koluna girip bana hâlâ hayran hayran bakarken onu eve çektim. Kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde ekip, öküzün trene baktığı gibi bana bakıyordu. "İyi akşamlar," dedim en tatlı tebessümümle ama bunun aksine kapıyı kafalarına çakmak ister gibi bir hızla suratlarına çarptım.

Dangalaklar! Zaten kafam duman, uğraştığımız işlere bak. Beşten sonra süpürge çalışmazmış! Laflara gel, laflara. Kendilerinin evi Fadime'nin düğünü, haberleri yok. Benim ise yüzsüz insana asla tahammülüm yok.

"Gökçen, oha!" dedi Bilge içeri girer girmez. "O kadar havalıydın ki oha!"

"Havalı falan değildim, Bilge," dedim sakince. "Yapılması gereken oydu. Sen neden bu hıyarların sana bağırmasına izin veriyorsun? Alsana façalarını aşağı, kızım. Sen de duyuyorsun yapıkları sesleri."

Gülüşü hemen soldu kuzumun. Tontik yanaklarıyla melul bir bakış attı. "Biliyorum ama böyle anlar birden olunca aldırma diyecek bir şey gelmiyor hiç. Ezik gibi kalıyorum öyle..."

Kızmak imkânsızdı. Bilge... Üzümlü kekim... Daha yeni tanışmıştık belki onunla ama yıllardır tanıdığım insanların veremediği sıcaklığı anında vermişti. O kadar masum, o kadar iyi niyetliydi ki siz ona taş atsanız bile size gül atacak yegâne insanlardandı.

"Kimmiş be ezik?" dedim düşen yüzünü güldürmek adına büyük bir neşeyle. Yanına gidip tontik yanağına sulu bir öpücük bıraktım. "Tak şu süpürgeyi, sabaha kadar süpürelim evi. Görsünler kimmiş ezik."

Güldü. Ama yine beni düşündü. "Ama iki günlük nöbetten geldin sen," dedi tatlı tatlı. "Hemen uyuman lazım. Bugün bir şey yapmayalım. Yarın süpürürüz."

"Olmaz," dedim abartılı bir sesle. "Ben yarın yokum evde. Malum, köylere gitme günüm. Şu an bu makineyi çalıştırıp o mallara zerre uyku uyutmamamız lazım. Bu anı kendi gözlerimle görmeliyim."

"Ya Gökçen," dedi minik bir kahkaha atarak. "Önce yemek yiyelim o zaman. Çok acıktım ben."

"Tamam o zaman. Sen sofrayı hazırla, ben evi süpüreyim," diyerek yerdeki süpürgeye yapıştım.

Kuzum neşeyle sekerek mutfağa koştu. İşten erken geliyor diye bana yemek bile yapıyordu canını yediğim. Valla erkek olsaydın sana nikâhı basmıştım be Bilge. Zira yeryüzünde benim pisliğimi ve rembelliğimi annemden sonra bu denli idare edebilen tek insan oydu. Ben dağınık olduğum için babaannemle halamdan bile dayak yemiş bir kişiliktim.

Bilge sofrayı hazırlarken ben yaklaşık beş dakika süpürgeyi yerden ziyade yan daireye doğru olan duvarlara sürterek evi süpürdüm. Daha doğrusu duvarları süpürdüm. Süpürdüm. Süpürdüm. Sonra ise ayarını yükseltmek için süpürgeye eğildim. Eğildim. Eğildim. Sonra beş saniye gözümü kapatayım dedim. Sonra da gözlerimi açamadım. En son hatırladığım harıl harıl çalışan bir süpürge sesiydi.

Yastık niyetine süpürgeye sarılmış bir şekilde, bayılmak suretiyle bir nöbet dönüşü uykuma daha huzurla dalış yaptım.

"Komutanım, daha ne kadar bekleyeceğiz?" diyen Süleyman'ın kısık sesiyle Murathan siper aldığı taşın arkasında derin bir nefes verdi. Tüfeğini kaldırıp gözlerini kıstı ve tekrar mağaranın her köşesini dikkatle incelemeye başladı. Fazla değil, yirmi yedi kişiydi içerideki köpekler. Yirmi bir erkek, altı kadın. Beş dakikada halledilecek bir işti. Onlar için çocuk oyuncağı bile değildi.

Onlar kim miydi?

Kıdemli Üsteğmen Murathan Karakurt

Üsteğmen Timur Tönge

Teğmen Hasan Giray

Astsubay Başçavuş Zülfikar Şahin

Astsubay Başçavuş Barbaros Yüce

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Süleyman Mercan

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke Akar

Astsubay Kıdemli Çavuş Emek Karahan

Astsubay Çavuş Alican Tokmak

Onlar *Barut Timi*'ydi.

Var olmayanlar, asla bilinmeyenler, duyulmayanlar, adları anılmayanlardı. Onlar vatanı için gözü kapalı ölüme giden bir avuç gözü kara Bordo Bereli'ydi. Şu an hepsi hedeflerindeki mağaranın etrafında siper almış, avını bekleyen bir aslan misali sessiz ve derinden mağarayı izliyordu. Onların olayı buydu zaten: Çatışmak değil, tek seferde sessizce yok etmek.

Murathan mağaranın kapısında bekleyen teröristin kafasına nişan alarak, "Biraz daha bekleyelim," diye mırıldandı. İmkânı olsa şu an dağıtırdı beynini ama doğru anı beklemeliydiler. Silahının dürbününü teröristin karpuz taşır gibi kucağında sıkıca tuttuğu silaha çevirdi. Amerikan yapımı bir M16. Derin bir nefes daha verip dürbününü tekrar teröristin kafasına hedefledi. "Elindeki tüfeği bile adamakıllı tutamıyor belasını siktiğimin köpeği," diye mırıldandı kendi kendine.

Tam yanında siper alan Timur bu mırıldanışı duymuştu. Teröristin emanet mal gibi tuttuğu tüfeğe bakarken Murathan'ın aksine küçümser bir edayla güldü. "Sözde bunların hepsi eğitimli, komutanım."

Murathan ağzının içinde bir küfür daha homurdandı. Eğitimmiş... Saniyelerini bile almazdı burayı başlarına yıkmak. Yıllardır içinde bitmek bilmeyen bir öfkeyle sıkıyordu her kurşunu. Babası için temizliyordu vatanını bu pisliklerden. Babası ve bu vatan uğruna şehit düşen daha nice asker için. Tek

başına onları büyütmeye çalışan annesi için. Yetim kalan bütün çocuklar için. Bu topraklar uğruna kan döken her bir can için temizliyordu bu pislikleri.

O Murathan Karakurt'tu.

Şehit olmak için çarpışan, şehit oğlu, namıdiğer Komutan Karakurt...

Gönlünde vatan aşkı varsa başka hiçbir aşka yer vermeyeceksin, evlat, derdi hep babası. O da öyle yapmıştı. Babasından kalan son nasihate yıllarca sadık kalıp gönlüne de aklına da vatanından başka hiçbir aşk almamıştı. Ve bu dağlarda da onun namını duymayan kalmamıştı. Soyadı bile yetiyordu hepsinin inine girip saklanmasına. Zira biliyorlardı. Karakurt ve timi ava çıktıysa postallarının değdiği her yeri pislikten temizlemeden geri dönmezdi.

Zor olmuştu bugünlere gelmek. Ödemesi gereken bütün bedelleri ödemişti. Her şeyden önce bu vatan için babasını feda etmişti o. Özel Kuvvetler... Annesini bile hiçe sayarak girmişti. Annesinin, babasının şehit haberiyle bile beyazlamayan saçları, o askeri liseye girdikten sonra hızla beyazlamaya başlamıştı. Bunu görmek, bile bile annesinin yürek yangınına arkasını dönmek en zoru olmuştu. Vurulmuştu, yaralanmıştı, esir düşmüştü, arkadaşları gözünün önünde şehit düşmüştü, susuz kalıp yaşamak için kan içmişti. Defalarca arkasında gözü yaşlı annesini ve ablalarını, yıllar önce yaşadıkları korkuyla bırakıp yine göreve girmişti. Söz konusu vatansa başka hiçbir duyguya yer yoktu.

O, babasından böyle öğrenmişti ve böyle de yaşamıştı.

"Komutanım, daha ne kadar bekleyeceğiz?" diyerek aynı soruyu yineledi Süleyman.

"Aybüke'den hâlâ işaret yok," dedi Murathan sakince. "Şu an içeri girersek onun için sorun olabilir."

"Açığa mı çıktı acaba? Yetişemedik mi?" diye sordu Süleyman. Sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama tim endişeli olduğunu her hâlinden anlayabiliyordu. Zira Süleyman'ın Aybüke'ye deli gibi âşık olduğunu bilmeyen yoktu.

Aybüke haftalar önce saha görevine çıkıp gizlice teröristlerin arasına sızmıştı. Onun verdiği bilgiler sayesinde on beş gündür sayısız mağaraya aralıksız operasyon düzenliyorlardı. Ama açığa çıkmak üzereydi. Üst üste gelen operasyonlardan içlerine birinin sızdığını anlamışlardı. O kişinin Aybüke olduğunu anlamadan onu alıp bu mağarayı temizlemeliydiler.

"Açığa çıksa Aybüke mutlaka bir işaret gönderirdi," dedi Timur.

"Aynen öyle," diye onayladı Murathan. "Biraz daha bekleyelim. Eğer ses çıkmazsa o zaman başlarız."

"Ya esir düştüyse de haber veremiyorsa, komutanım?" diye bir ihtimali daha sundu Süleyman. Yüreği ağzında atıyordu. Anlayanı yoktu.

"Aynen kardeşim," dedi Zülfikar alaylı bir tonla. "Elini kolunu bağlamışlar. 'Neredesin Süleyman?' diye ağlayarak seni bekliyormuş."

Tüm güldü. Zira herkes bilirdi ki Süleyman'ın bu büyük aşkının karşılığı Aybüke'de yoktu. Bu yüzden Süleyman ve derbeder aşkı bütün karargâhın alay konusuydu. Ama bu durum onun pek umurunda değildi. Onun tek bir hedefi vardı, o da Aybüke'ydi. "Ne alakası var lan?" diyerek ters bir bakış attı Süleyman. "Haber alamıyoruz ne zamandır. Merak ettik herhâlde."

"Bizim sevdalı, asi kurdunu özlemiş belli ki," diye mırıldandı Barbaros alaylı bir tonla.

Süleyman derin bir nefes verdi. "Vallahi yalan yok. Burnumda tüttü. Gelse de yine beni terslese, yüzüme bakmasa, suratıma yumruk falan çaksa kurban olduğum."

"Süleyman Komutan'ım, yanlış anlaşılma olmasın ama siz acıdan besleniyor olabilir misiniz acaba?" diye sordu Emek.

"*Acaba* fazla buna, koçum," dedi Zülfikar umutsuzca. "Kız üç yıldır bir kere bile gülmedi lan sana. Hâlâ neler diyorsun! Şaka gibi herifsin ha..."

"Siz sevdadan ne anlarsınız lan?" diye huysuzca mırıldandı Süleyman. "Aybüke'm sert kadın. Öyle diğer kızlara benzemez. Hemen yüz vermeyecek tabii bana." Huzurlu bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Hem o beni sevmesin. Benim sevdam ikimize de yeter."

"Şahsen şu an beni çok etkilediniz Süleyman Komutan'ım," diyerek araya girdi timin en küçüğü olan Alican. "Aybüke Komutan'ım olsam size karşılık verirdim. Neden hâlâ reddediyor, hiç anlamıyorum."

Bütün bakışlar anında Alican'a döndü. Bir iki saniye topluca boş bir bakış atıldı. "Bana mı halleniyorsun lan sen?" diye sordu Süleyman ters ters.

"Dağda taşta geze geze iyice niyeti bozdu bu çocuk ha!" diye ekledi Zülfikar. "Götü kollayın, benden demesi."

"Yok komutanım, ben ondan şey etmedim onu," diye telaşlı bir açıklama yaptı Alican. Tabii ki kimse ciddiye almamıştı.

"Dönünce gel yamacıma, sana birini bulalım be Aliş," diye dalgasına devam etti Zülfikar. "Süleyman'a hallenmek nedir, Allah aşkına? O nasıl bir bilinç şaşması, oğlum?"

"Niye lan? Neyim varmış benim? Neyimi beğenmedin yani?" diye hızla soruları peş peşe dizdi Süleyman.

Zülfikar, Süleyman'ın koyu yeşil kamuflaj boyası sürülmüş yüzüne ve bıyıklarına yandan bir bakış attı. "Kardeşim, üzgünüm ama pek tipim değilsin," dedi yalandan üzgün bir sesle. "Tercihlerim arasında pos bıyıklı, taşı sıkı

mı suyunu çıkaran bir erkek yok açıkçası. Ben genelde bıyıksız ve çıtkırıldım kadınları severim. Kişisel algılama yani."

"Sıkıtır lan oradan," dedi Süleyman ters ters. "Sen sanki benim tipimsin de..." Bakışlarını tekrar mağaraya çevirdi. "Benim tek tipim Aybüke'm."

"Zülfikar Komutan'ım, cidden gidince bana birini bulur muyuz?" diye heyecanla tekrar araya girdi Alican.

"Pezevenk miyim lan ben?" diye sordu Zülfikar.

Alican yine hazırlıksız yakalanmıştı. Panikle silahına yapışıp tekrar önüne döndü. "Yok, komutanım. Ben siz dediniz diye..."

Zülfikar'ın dudaklarında bıyık altından bir gülüş belirdi. En küçükle uğraşmak timlerde âdetlendi. O da bunun hakkını fazlasıyla veriyordu. "Eğer sen de bulduğum kişiyi Barbaros gibi kovalamayacaksan olur. Buluruz tabii, koçum. Yeter ki sen Süleyman'a hallenmek gibi bir gaflete düşme."

"Konu niye bana geldi lan? Sessizce duruyorduk şurada," diye homurdandı Barbaros.

"Kovaladı derken?" diye gözünü dürbünden çekmeden sordu Emek. "Gerçekten kızı mı kovaladınız, komutanım?"

"Kovalamadım," dedi Barbaros net bir sesle. "Sadece ters baktım."

Zülfikar gözünü silahının dürbününden çekip ters bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "Lan kız ağlayarak kaçtı yanından. Yaylım ateşi mi açtın gözünden? Nasıl bir ters bakışla bakmış olabilirsin? Kızın boşluğuna getirmiştik de bir şekilde *tamam* demişti sana. Taş gibi de hemşire hatundu. Nereden bulacaksın lan sen artık onun gibisini?"

"Taş maş istemem ben, dadaşlar," dedi Barbaros. "Benim seveceğim kadın her şeyden önce benim arabamı sevecek. Benim güzelimi kabullenmeyenle benim de işim yok. Kadın gelmiş, benim güzelime, 'Kara Fatma'nın cepheye mermi taşıdığı top arabası bu muydu?' diye sordu lan!"

Herkes yine sessizce güldü. Süleyman boğuk bir hırıltıyla gülerken, "Mizahı kaliteliymiş yalnız," dedi.

"Doğru konuşan bir arkadaşmış. Deneyebilirdiniz," dedi Murathan yarım bir gülüşle.

Millet bu cevaba da sessizce gülerken Barbaros herkesin aksine hiç gülmüyordu. "Siz de mi be komutanım?" dedi içli içli.

"Koskoca komutanımı Gökçen Hanım'a rezil rüsva etti o araban, kardeşim. Allah aşkına, şunu artık savunma," dedi Zülfikar. Barbaros tam bu uyarıyı ciddiye almadan güzelini savunmaya devam edecekti ki keskin nişancı olduğu için timden ayrı bir yere siper alan Hasan'ın sesi geldi hepsinin kulaklığına.

"Komutanım, Gökçen Hanım demişken ne yaptığını, nasıl olduğunu sormamı istemiştiniz ya... Sordum ben Zeyno'ya. İyiymiş. Hâlâ gitmemiş. Bayağı alışmış hatta Silopi'ye."

Gökçen'in adını duyduğu an Murathan gözünü dikkatle baktığı dürbünden çekti. Demek Pamuk hâlâ kaçmamıştı. Etkilendiğini belli eden bir ifade belirdi yüzünde. Gerçi neye şaşırıyorsa! Kaçmayacağını biliyordu. Sadece eskisi gibi inatçı olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Ve yanılmamıştı. Küçükken de salya sümük ağlasa bile aklına koyduğu şeyi mutlaka yapardı. Demek hâlâ aynıydı.

Babası Ali amcayı çok net hatırlıyordu. Dev cüsseli bir adamdı. Hayran hayran bakardı Murathan ona. Onunla oynadığı oyunlar, getirdiği çikolatalar, eşi Leyla teyzenin yaptığı yumuşak poğaçalar aklındaydı. Gökçen ise en son bıraktığında boyu bacağına kadar gelen, dili pabuç kadar olan, ota boka ağlayan, en ufak dokunuşta dahi her yeri moraran, burnundan sümük hiç eksik olmayan ve sürekli peşinde dolanan bir kız çocuğuydu. Gökçen demek, Murathan'ın bütün çocukluğu demekti. Geçmişe dair çoğu anı silikleşmiş, çoğu kişinin siması silinmişti aklından.

O hariç.

Sussun diye kolu ağrıdan perişan olsa bile emziğini ağzında tuttuğu, kucağında uyuyunca hareket etmeden saatlerce beklediği, saçını ördüğü, ödev yaparken kitaplarını yırttığı, kavga ettikleri, saç baş girdikleri, birbirlerini tekmeledikleri, *Kepçük* diye bağırışları, sürekli alay eden hâlleri... Hepsini hatırlıyordu. Sümüklü olduğu kadar dağınık, sürekli ağlasa bile anında herkese gülebilen, sülük gibi ona yapışan, dediğim dedik, hem tatlı hem de son derece sinir bozucu bir kız çocuğu olarak kalmıştı aklında hep.

Onunla ilk anısı silik bile olsa aklındaydı. Hatta bu dünyada kendine dair hatırlamaya çalıştığı ilk anlara ne zaman dalsa hep aynı anıya çıkıyordu yolu. Koltukta, mavi kelebek desenli bir kundak içinde yatan tombul bir bebek. Bembeyaz teni, küçücük kırmızı dudakları ve siyah saçlarıyla mavi gözlerini Murathan'a dikmişti. Gülmüştü hemen. Minik parmaklarını ona doğru uzatmıştı.

"Bu kim?" demişti Murathan babasına. "Gökçen," demişti babası. "Gök gözlü, pamuk kız Gökçen."

Çocukluğuna dair mavi olan ne varsa içinde Gökçen de vardı. Mavi kelebekler Gökçen'e benzerdi mesela. Mavi çiçekler de ona benzerdi. Sonra mavi gökyüzü... Küçükken bütün mavilerde Pamuk gelirdi aklına. Babasıyla olan anılarının çoğunda Gökçen de vardı. Albümler hep Gökçen doluydu. Ne zaman geçmişi hatırlamak istese bir çift mavi göz de hemen karşısında beliriyordu. Beraber büyümüşlerdi. Küçüklüğüne dair her fotoğrafında Pamuk varken onu nasıl unutabilirdi ki?

Elbette unutmamıştı.

Heyecanlanınca hıçkırık tutuğunu da unutmamıştı. En çok *Teletabiler* izlemeyi sevdiğini, et ve soğan yemediğini hatta ne zaman tabağında et olsa Murathan'ın tabağına koyduğunu, en çok zeytinyağlı fasulye sevdiğini, yüksekten ve her türlü hayvandan korktuğunu, saçına toka takmayı sevmediğini, polene alerjisi olduğunu, portakallı ve kolalı meyveli sevdiğini, onlar olmayınca vanilyalı dondurma istediğini, su içerken sürekli kulağıyla oynadığını da unutmamıştı.

Bunları hatırlıyordu Murathan ama neden hatırladığını bilmiyordu.

Oysa bunca zaman pek düşünmemişti onu. Sadece İzmir'de yaşadıklarını biliyordu. Ama doktor olduğunu hatta buraya geleceğini duyunca şaşırmıştı. Küçükken de doktor olacağını söylerdi ama o sümüklü hâliyle bunu başaracağını hiç tahmin etmezdi. Doğru düzgün yerinde bile oturmazken nasıl ders çalışmayı becermişti ki?

Geleceğini duyar duymaz neler yaptığını, nasıl büyüdüğünü biraz araştırmıştı. Araştırmaz olsaydı. Bir insan neden *"Kuru Üzümlerin Nesli Tükeniyor, Tüketimi Azalsın!"* eylemine katılıp bu yüzden karakola düşerdi ki? Pamuk hâlâ Pamuk'tu işte. Başa son derece belaydı.

Bu araştırmalar sonucunda onu görür görmez tanıyacağını düşünmüştü. Huyu değişmediğine göre kendi de ne kadar değişmiş olabilirdi ki? Tanımışsa da. Yıllar öncesinden aşina olduğu o gözleri görmese tanıyamazdı ama. Gök mavisi gözleri ürkekçe bakıyordu havaalanının her köşesine. Pamuk değişmişti. Pamuk büyümüştü. Hakkını yiyemezdi Murathan. Güzel de büyümüştü. Uzun, siyah saçlar; kalemle çizilip çehresine oturtulmuş gibi duran haddinden fazla kırmızı dudaklar, küçücük bir burun, kıvrımlı vücut hatları ve gözler... Hiç değişmeyen mavi gözler. Hatırladığı sümüklü kız çocuğundan ziyade bir kadın vardı artık karşısında.

Güzel bir kadın... Şaşırmış mıydı? Fazlasıyla evet.

Ama ne kadar büyürse büyüsün huylarının değişmediğini tek bakışta anlayabiliyordu. Aynı inat, aynı dikbaşlılık, aynı bildiğini okuma, aynı gevezelik... Yabancısı değildi o Gökçen'in. Aksine, ezelden aşinaydı. O yüzden ne derse desin geri gitmeyeceğinin hatta o git dedikçe inat edip burada kalacağının farkındaydı. Ama bir yandan da kızmamak için kendini bir türlü kontrol edemiyordu.

Allah aşkına, onun burada ne işi vardı?

İzmir'e gidip yaşamına güzelce devam etmeliydi. Veya başka bir şehirde yaşamalıydı. Gezip tozmalı, güvende olmalıydı. Evlenip çocuklarını büyütmeliydi. Büyük kayıp vermişti ikisi de. Vatan için ödemeleri gereken bedeli ödemişlerdi. O yüzden savaşıyordu yıllardır. Babalarının kanı boşuna dö-

külmüş olmasın, geride bıraktıkları huzurla yaşasın diye bu dağlarda yatıp kalkıyordu. Ama o kalkıp buraya gelmişti. Tehlikenin göbeğindeydi resmen. Burası için fazla dikkat çekiciydi. Havaalanındaki kalabalığın içinde onun bile gözüne ilk Gökçen çarpmıştı. Aklı istemsizce günlerdir ondaydı.

Ama şu an hâlâ Silopi'de çalıştığını duymak onu biraz şaşırtmıştı. Çoktan başını belaya sokmuş olmasını bekliyordu. Küçükken bile bir odaya gidip beş dakika sesi gelmeyince bir nane yemiş olurdu. Anlaşılan en azından bu konuda değişmişti. Gerçekten edebiyle işine gidip geliyordu Pamuk. Şaşırtıcıydı. Beklenmedikti.

"Bir belaya bulaşmamış mı yani?" diye çok da emin olmayarak sordu Murathan.

"Hayır, komutanım," diyen Hasan'ın sesi geldi yine kulaklıklara. "Hatta bayağı ünlü olmuş. Herkes ona muayene olmak istiyormuş. Sağ olsun, bizim oğlanın da yuttuğu paraları çıkarmasında epey yardımcı oluyormuş."

"Kusura bakmayın ama Merkez Bankası bile Metecan kadar para sıçmıyor be Hasan Komutan'ım," dedi Barbaros gülerek.

Hasan'ın derin, bıkkınlık dolu nefesi duyuldu. "Kırk yıl düşünsem şuralarda kazandığım parayı oğlumun bokundan ayıklayacağım aklıma gelmezdi," diye söylendi dertli dertli. Tim sessizce güldü. Mete ve yuttuğu yirmi beş kuruşlar artık alışılmış bir şeydi. Zerre şaşkınlık etkisi yaratmıyordu kimsede.

Zülfikar dudaklarında yarım bir gülüşle Murathan'a bakarak, "Komutanım, ne iş?" dedi. "Sordurmalar, merak etmeler falan."

"Ee, Gökçen Hanım gelir gelmez biz göreve çıktık," dedi Barbaros da Zülfikar'a uyarak. "Aklı oralarda kaldı tabii komutanımın."

Murathan *ya sabır* dercesine derin bir nefes verdi. Bu bilgiyi, bu boşboğazların yanında verdiği için Hasan'a içten bir küfür savurmak isterdi ama onun yerine dişlerini sıktı. "Salak salak konuşmayın lan," dedi ters bir şekilde.

"Kim bu Gökçen Hanım?" diye bir soru yöneltti Emek.

"Murathan Komutan'ımın yanında görülen tek dişi varlık," diye cevapladı Zülfikar imalı bir gülüşle. "Ama sağ olsun, Barbaros'un arabası yüzünden son dişi varlık oldu sanırım."

"Güzelime laf yok!" dedi Barbaros net bir dille.

"Sevgiliniz mi yoksa, komutanım?" diye sordu Alican hevesle.

Murathan ters bir bakış attı. Bu da Alican'a yetti. Ağzının içinde, "Emredersiniz, komutanım," mırıltısı eşliğinde önüne dönerken Barbaros ve Zülfikar hâlâ bıyık altından gülmekle meşguldü.

"Kızmayın be komutanım," dedi Zülfikar altran altran gülmeye devam ederken. "İlk defa yanınızda böyle bir yaşam belirtisi görünce biz de bir heyecan yapmış tabii. Aliş de heyecan yapmış. Ne var bunda?"

Alican bu yorumu başını sallayarak onayladı. Timur ise gözünü mağaradan çekmeden araya girip, "Yalan yok, komutanım," dedi. "Ben de şok oldum."

Kulaklıklardan Hasan'ın, "Beni de yazın listeye," diyen sesi duyuldu.

Murathan derin bir nefes verdi. Kırk yılın başı çıktığı çarşı izninde bunlara yakalandığı için şansına sövmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. "Bayılıyorsunuz boş beleş konuşmaya ha!" dedi ters ters.

"Niye boş olsun be komutanım?" dedi Zülfikar. "Şurada komutanımızın mürüvvetini konuşuyoruz. Bundan daha dolu bir muhabbet olabilir mi?"

"Komutanım, bize de anlatın olayı be," dedi Alicanı yalvarırcasına.

"Mahalle karısı mısınız lan siz?" diye yükseldi Murathan. "Oldu olacak kısır da yapalım. Kırk kere dedik eski bir arkadaş diye. Ne laf anlamaz adamlarsınız lan!"

Zülfikar yüzündeki imalı sırıtışı hiç bozmadı. "Ben bilirim o eski arkadaşları, komutanım. Neler gördük geçirdik biz."

"Yalnız komutanım da o gün filinta gibiydi ha," dedi Barbaros yarım bir gülüşle. "Saçlarınıza limon mu sıkmıştınız, komutanım? Ayrı bir parlıyordu sanki."

"Ben de Zeyno'yla ilk buluşmaya giderken limon sıkmıştım saçlarıma," dedi Hasan efkârla. "Ey gidi günler..."

"Lan ben de saçlarıma limon sıksam Aybüke bana bakar mı?" diye sordu Süleyman.

"Yok, kardeşim," dedi Zülfikar. "Seni limon kurtarmaz. Daha büyük bir ilahi güç lazım sana."

Süleyman başını aşağı yukarı sallayıp bu cevabı onayladı. Doğru, limon onu kurtarmazdı.

"Götüne kurşun yemek isteyen konuşmaya devam etsin," dedi Murathan sert bir sesle.

"Size de hiç şaka yapılmıyor be kom-" diyen Zülfikar'ı, Hasan'ın sesi böldü: "Girişte hareket var komutanım."

Herkes aynı anda ciddileşti. Gözler tekrar mağaraya döndü. Mağaradan yedi kişi çıkmış, ciddiyetle bir şeyler konuşuyorlardı. Bunlardan biri de terörist kıyafetleri içindeki Aybüke'ydi. Murathan silahının dürbününü tamamen ona odakladı. Adamlar birkaç dakika boyunca bir şey konuşurken Aybüke sessizce geride bekledi. Kimseden çıt çıkmıyor, herkes pürdikkat avını izliyor-

du. Derken Aybüke'nin kömür karası bakışları onlardan tarafa döndü. Başını yavaşça üç kere aşağı yukarı salladı. İşte, bu beklenen işaretti. Murathan'ın yüzünde memnun bir gülüş oluştu. "Barbaros ve Zülküf," dedi otoriter bir sesle. "Saat iki yönü sizin. Alican ve Emek, dört sizde. Timur ve Süleyman, siz benimlesiniz. Hasan, Aybüke'nin yanına yaklaşarı indir. Her mermiye bir baş istiyorum. Boş atan gözüme gözükmesin."

Hepsinden aynı anda, "Emredersiniz, komutanım!" mırıltısı yükseldi.

Murathan ise derin bir nefes verdi ve timin saatlerdir beklediği o emri usulca fısıldadı:

"Barut... Atış serbest. Başla!"

Barut Timi, emri alır almaz mağarayı kurşun sesleriyle inletmeye başladı. Bu baskına hazırlıksız yakalanan teröristler olayı daha kavrayamadan vuruldu. Sağa sola düşerlerken Murathan, Timur ve Süleyman seri adımlarla, bakışlarını silahlarından çekmeden mağaraya doğru ilerledi. Murathan yıllardır yaptığı şeyi yapıyordu. Aldığı her leş için babasının en sevdiği türküyü mırıldanıyordu:

"Pınar başından bulanır canım oy."

Bir leş.

"İner ovayı dolanır canım oy."

Bir leş.

"Sende çok İrâller bulunur canım oy."

Bir leş.

"Dağlar duman olur."

Bir leş.

"Çayır çimen olur."

Bir leş.

Kehribar gözleri her yere dikkatle bakıyordu. Kimse konuşmuyordu. Zira herkes görevini çok iyi biliyordu. Süleyman, Aybüke, Alican ve Zülküf mağaranın içini temizlemek için içeri dalmışken onun bakışları dikkatle mağaranın etrafını taradı. Etrafta on dört leş vardı. Hepsinin üzerinde gezdi bakışları. Bazısı sinek gibiydi şerefsizlerin. Öldü sanıyordun ama arkanı dönünce bıraktığın yerde bulamıyordun. Birer kurşun daha sıktı her birine. Derken yakınından gelen bir başka silah sesi ve sol kolunda hissettiği hafif acıyla başını hemen koluna çevirdi. Şaşkın bir bakış attı. Üniforması hafifçe yırtılmıştı. Derisinden akan kanı görünce kaşlarını daha çok çattı.

Vurulmuş muydu lan?

Sert bakışlarını arkasına çevirdi. Az önce mağaranın kapısının önünde, elinde karpuz tutar gibi M16 tutan eleman, yine elindeki silahı titreyerek ona doğrultmuş ve korkuyla bakıyordu. İşte, aralarındaki fark buydu. Onların, bayrakları için savaşırken ne gözlerinde ne de yüreklerinde zerre kadar korku olurdu. Elleri titremezdi. Ama bu köpekler, "Biz de bayrağımız için savaşıyoruz," deyip korkuyla titrerlerdi. Böyle böcek gibi mağaralarda saklanırlardı.

Bayrağı için savaşan insanda korku olmazdı. Bunu bilmeyenin bayrağı da vatanı da olmazdı. Korkusuzca savaşıp yıllar yılı atalarının kanıyla sulamadığın toprak ise senin vatanın asla olamazdı. Bu itler bunu bilmiyordu. Sorun yoktu. Öğreneceklerdi. Eninde sonunda öğreneceklerdi. Yeri inleten adımlarla ona doğrultulan silaha ilerledi Murathan. Teröristin hâlâ elleri titriyordu. Gözünün önündeki adamı bile ıskalayarak vuran bir sürüyle uğraşmak, baş ağrısından başka bir şey değildi.

"Beni mi vurdun lan sen?" dedi karşısında titreyerek ona bakan teröriste.

"Hepiniz öleceksiniz," dedi bozuk bir Türkçeyle. "Bir gün hepiniz öleceksiniz."

Murathan güldü. "En azından geberirken doğruyu buldun," dedi sakince. Ve silahını kaldırdığı gibi karşısındakinin silahını tekrar ateşlemesine fırsat vermeden kurşunu alnının ortasına sıktı.

Terörist anında yere yığılırken Murathan memnuniyetsizce bakışlarını koluna eğdi. "Vuruyorsan tam vur bari, orospu çocuğu. Sıyırmak nedir?" diye homurdandı. Ters bir bakış attı yerde boylu boyunca yatan teröriste. Parmak uçlarına ve eldivenine bulaşan kanını pantolonuna sildi. Pislikten asla hoşlanmıyordu ama bazen yapacak bir şeyi de kalmıyordu. Hem en büyük temizlik, bu köpekleri temizlemekti.

"Komutanım, vuruldunuz mu? İyi misiniz?" diyerek yanına gelen Timur'a ifadesiz bir bakış attı.

"Sorun yok. Ufak bir sıyrık."

Timur başıyla onu onaylandıktan sonra ikisi birlikte tekrar mağaranın içine daldı. Yaklaşık sekiz dakika sonra her şey tamamdı. Ortamın temiz olduğuna emin olduktan sonra hepsi tekrar mağaranın önünde toplandı. Dikkatler tamamen Aybüke'deydi. "Komutanım," diyerek hafif bir tebessümle selam verdi Murathan'a. Siyah, omuzlarında biten küt saçları, esmer teni ve siyah gözleriyle yine son derece ciddi duruyordu. Murathan, verilen selamı minik bir baş hareketiyle kabul etti.

"Aybüke'm!" diyerek herkesten önce ileri atıldı Süleyman.

"Kes sesini, Süleyman," şeklindeki millî cevap ise gecikmeden geldi.

Ama Süleyman son derece mutluydu. Bu cevabı asla umursamamıştı. "Nasıl da özlemişim terslemelerini," dedi mutlu mesut. "Hele bir daha söyle bakayım."

Aybüke yine ters ters baktı. "Süleyman, salak mısın?" dedi dişlerini sıka sıka. "Sussana artık."

"Aşk dediğin..." diye mırıldandı Zülfikar alayla.

Murathan timine bakarken hafifçe gülümsedi. Evet, biraz geveze bir tim olsa da hepsi kardeşi gibiydi. Gerçi kardeşim dediği daha nicelerini toprağa vermişti. Bağlanmayı sevmezdi belki ama bağ kurmaktan da kaçamazdı. Net bir sesle hiç bozuntuya vermeden, "Tamamsanız dönüyoruz, Barut," dedi. Aybüke ve Süleyman'a imalı bir bakış attı. "Yolda hasret giderirsiniz artık."

Aybüke her ne kadar utansa da artık timin bütün imalarına alışmış olduğu için Süleyman otuz iki diş sırıtırken o, bu imayı hiç üstüne almadan ifadesizce Murathan'a döndü. "Arkada iki tane çocuk var, komutanım," dedi. "Onlara yardım etmeyen köylüye gözdağı vermek için kaçırmışlar."

"Arkada derken?" diye sordu Timur. "Arkası da mı var buranın?"

"Yok," dedi Aybüke kendinden emin bir şekilde. "Yani var da onların haberi yoktu. Ben buldum. Geleceğinizi duyunca çocukları oraya sakladım."

"Başkan yine sanatını konuşturmuş," dedi Zülfikar otuz iki diş sırıtarak. "Helal kız sana."

Aybüke kendinden emin bir gülüş attı. Onun işi buydu. Kimsenin bilmediklerini öğrenmesiyle, istihbarat toplamasıyla, kılık değiştirip her türlü ortama anında uyum sağlamasıyla meşhurdu askeriyede.

"O zaman çocukları getir de köylerine bırakalım," dedi Murathan sakince.

"Emredersiniz, komutanım," deyip hızla mağaraya koşan Aybüke'nin peşinden gizli mağarayı öğrenmek için Alican, Emek, Zülfikar ve Süleyman da mağaraya daldı.

"Çocuk kaçırmışlar bir de ya!" diye huysuzca mırıldanan Timur da mağaradan içeri daldı. "Gelmişini geçmişini siktiğimin am bitleri."

"Hastayım şu adamın küfürlerine. Çok fantastik bir beyni var," dedi Hasan gülerek. Gülümsemeden edemedi Murathan. Çok doğru bir tespitti. Timur'un nadir konuştuğu anların çoğu ya net kelimelerdi ya da küfürdü. Dikkatli bakışları hâlâ sağı solu tararken telsizini eline aldı.

"Barut Bir, Ay Yıldız."

"Ay Yıldız dinlemede."

"Paket alındı. Hedefler imha edildi. Bölge temiz. Ama burada kaçırılan çocuklar var. Onları köylerine bırakmalıyız."

"Anlaşıldı. Barut Bir. Bulunduğumuz konuma en yakın koordinatlara araçlar yönlendiriliyor."

"Anlaşıldı, Ay Yıldız."

Telsizi tekrar ön cebine attı. Bir görevi daha bitirmenin huzuru vardı üzerinde. Tim mağaradan on yaşlarında iki erkek çocuğuyla dönünce hangi köyden olduklarını öğrendiler ve toparlanıp dönüş yoluna düştüler. Korkmuştu çocuklar. Nereye düştüklerini, şimdi nereye gittiklerini sorgularcasına bakıyorlardı her yere. Korkutulup nasıl bir yerlere sürüklendilerse sormaya korkuyorlardı. Yine de bakışlarındaki korkuyu görebiliyordu Murathan.

Barut Timi yorgundu. Günlerdir aralıksız dağlarda koşturup yürüyorlardı. Ama görünen o ki yorulan bedenleriydi sadece, çeneleri değil! Süleyman sürekli Aybüke'ye yapışırken Aybüke de özenle onu tersliyordu. Diğerleri ise akıllarına gelen her şey hakkında goygoy yaparak ilerliyordu. Nihayet gelen zırhlı araca binip çocukların köyüne doğru yola koyuldular. Evet, yorgundular belki ama bir görevden daha eksiksiz dönmenin hafifliği vardı hepsinin üzerinde.

Köye vardıklarında ise üstündeki tüm yorgunluğu silip yerine fevkalade bir şok getiren görüntüyle karşılaşmıştı Murathan. Hem de zerre kadar bile beklemediği bir görüntüyle. Tehlikeye son derece açık bir yerde... Sınırda bulunan bir köyde... Pamuk ile...

5. BÖLÜM

"Birbirine gönülden bağlı olanların bağını koparamazsınız.
Çünkü gönüllerin birbirine nereden bağlı olduğunu asla bilemezsiniz."

İSMET ÖZEL

"Kepçük, bak, ben de kitap okuyorum," diye neşeyle bağırdı Gökçen. Elindeki telefon rehberini gururla ileri doğru uzattı.

Ama Murathan hiç onun kadar gururlu durmuyordu. "Ters tutuyorsun, Pamuk," diye mırıldandı umutsuzca.

Gökçen elindeki telefon rehberinin kapağına şaşkın bir bakış attı. Hiç bozuntuya vermeden ters tutmaya devam etti. "Ben o kadar zekiyim ki tersten de okuyabilirim bir kere," dedi bilmiş bilmiş. "Sen anca düzden oku, salak Kepçük."

Murathan güldü. "Kim daha salak şu an acaba?" diye ağzının içinde mırıldanıp tekrar heyecanla okuduğu kitabına döndü. Daha fazla bu sakinliğe dayanamayan Gökçen ise iki saniye sonra elindeki rehberi köşeye fırlatıp dibinde bitmişti.

"Okuma," dedi nazlı nazlı harfleri uzatarak. Kolundan tutup yana doğru çekti. "Oyun oynayalım, haydi Murathan."

Murathan gözlerini kitaptan çekmedi. En heyecanlı yeriydi. Asla bırakamazdı. "Git başımdan, Pamuk," diye mırıldandı çizgi romanını dikkatle okurken.

"Sen ne istersen onu oynayalım. Haydi, Kepçük. Noğlar, lütpen!" diye yalvararak koltukta dibine daha çok sokuldu. Başını göğsüne yapıştırdı. Kocaman, mavi gözlerini melul melul açıp kapatarak en tatlı bakışını attı. En büyük kozu buydu. "Noğlar!"

Lakin Murathan'ın kitabı bırakmaya niyeti yoktu. Gökçen'e bakınca da kıyamıyordu. O yüzden çok ciddi bir karar vererek ona bakmamaya karar verdi. Bakışlarını hiç ona çevirmeden inatla kitaba bakmaya devam etti. "Olmaz dedim. Git, ablamlarla oyna. Kitap bitince gelirim ben."

Yüzü düştü Gökçen'in. Kaşlarını çattı. Başını yasladığı gövdeden uzaklaştırdı ama uzaklaşırken de kitaba alttan bir yumruk atıp Murathan'ın suratına çakmayı ihmal etmedi.

Murathan şiddetle suratına yapışan kitabı geri çekip, "Gökçen!" diye bağırdı. Ama Gökçen çoktan yanından kalkmış, salonun çıkışına doğru koşarak uzaklaşıyordu. "Bela ya..." diye söylenerek tekrar kitabına döndü. Bir süre sonra, "Murathan, Gökçen nerede, oğlum?" diye soran Leyla teyzesinin sesiyle başını heyecanla okuduğu Red Kit kitabından kaldırdı. Sağına ve soluna kısa bir bakış attı.

Gerçekten neredeydi? Normalde iki dakikaya kadar tekrar dibinde bitmeliydi. Yaklaşık on dakikadır sesi çıkmıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Pamuk'un on dakika sessiz kalması, kaosun ayak sesleri demekti.

Yoksa?

Yine kitaplarını mı boyuyordu o yer cücesi cadı?

Hızla elindeki kitabı kenara savurdu. "Bakıp geliyorum şimdi, Leyla teyze," diyerek salonda çay içen annesini ve Leyla teyzesini bırakıp ışık hızıyla içeriye koştu. Odaya daldığında beklediği görüntü yoktu. Tam aksine, Aslıhan ablası yatağında dergi okurken Gülhan ablası da yerde sessizce bebekleriyle oynuyordu.

"Pamuk'u gördünüz mü, ablalar?" dedi odanın kapısından.

Aslıhan bakışlarını dergiden kaldırmadan, "En son Gülhan'la kavga ediyorlardı," dedi. Başıyla yerdeki kız kardeşini işaret etti. "Ona sor."

"Ne bileyim ben?" dedi Gülhan hemen. Duruşunu hiç bozmadan bebekleriyle oynamaya devam etti.

"Kıza bir bebek verseydin yanında güzelce oynuyordu," dedi Aslıhan ters ters. "Çingene gibi ne kadar bebek varsa kucağına topluyorsun. Mal mısın nesin, anlamıyorum ki!"

"Sensin mal!" diyen Gülhan, ablasına bir bebek savurunca Aslıhan anında ayaklandı. Bu, kavga demekti. O yüzden Murathan kapıyı kapatıp ışık hızıyla odadan uzaklaştı. Ablaları kavga ederken arada kalmak pek hoş olmuyordu.

Peki, Pamuk neredeydi?

Banyoya baktı. Yoktu. Mutfak, balkon derken bütün odalara baktı. Yoktu. Dolaplara saklanmaya bayılırdı. Bütün dolaplara da tek tek baktı. Hiçbir yerde yoktu. Artık gerçekten merak etmeye başlamıştı. En son yatak odasına ilerledi. Ve daha kapıyı açmadan duyduğu ağlama sesiyle elini hızla kapı koluna atıp açtı.

"Pamuk?"

"Kepçük..." diyen Gökçen'in cılız sesi geldi derinlerden.

Gözleri hızla sağı solu taradı. Ama görünürde kimse yoktu. "Neredesin kız sen?"

"Sandığın üstünde."

Murathan odaya girip şaşkın bakışlarını sandığa çevirdiğinde sandığın üstüne kat kat yığılmış yorganların en tepesine baykuş gibi tüneyen Gökçen'i gördü. Hayret etmişti. Nasıl çıkmıştı o oraya? Bu hayretini sesli dile getirip, "Salak, ne yapıyorsun sen orada?" dedi.

"Sensin salak, öküz kulaklı goril," dedi Gökçen içli içli ağlarken. Korkuyla yorganlara yapışmış, kıpırdamadan öylece duruyordu.

Murathan derin bir nefes verdi. Bir halt karıştırdığını sessiz kalmasından anlamalıydı. "Nasıl çıktın sen oraya?"

"Bilmiyorum!" diye daha çok ağlayarak bağırdı Gökçen. "Gülhan abla bağırdı bana. Kaçtım ben de."

"Çok güzel kaçmışsın. Aferin!" diye homurdandı Murathan ters ters. "İn şunadan aşağı, haydi."

Gökçen göz ucuyla aşağıya bakıp, "İnemiyorum," dedi. "Çok yüksek."

"Neden çıktın o zaman, kızım?" diye bağırdı Murathan.

"Sen sor diye!" derken Gökçen de bağırmıştı. Sonra içli içli ağlamasına kaldığı yerden devam etti.

"Tamam, sus," dedi Murathan derin bir nefes vererek. "Bütün yorganları sümükledin, Pamuk. Sus. Ağlama."

"Defol git!" dedi Gökçen burnunu inatla yorgana daha çok sürterek. "Kendim inerim ben."

"İn o zaman," dedi Murathan. "Ne diye ağlıyorsun?"

Çenesini dikleştirip yana doğru hareket etmeyi denediğinde yorgan yığını da hareket ettiği yöne eğilince minik bir çığlıkla tekrar yorganlara yapıştı. "Murathan!" diye bağırdı yoğun bir ağlama şiddetiyle. "Düşüyor!"

Murathan başını umutsuzca iki yana salladı.

"Bekle, annemleri çağırıp geliyorum ben."

"Olmaz," dedi Gökçen hemen. "Ya sen gidince düşersem?"

"Ben varken düşünce ne yapacağım sanki, Gökçen?" diye yükseldi Murathan.

"Tutarsın..." dedi Gökçen melul bir bakış atıp kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak. "Tutmaz mısın?"

Murathan önce öylece bir baktı. Sonra derin bir nefes verdi. Doğru. Tutardı. "Gerçekten başıma belasın, Gökçen," diye homurdandı dertli dertli. "Tamam. Gitmiyorum."

Sandığın yanında yere devrilmiş bir sandalye vardı. Pamuk kesin onunla çıkmıştı oraya. Çıkarken sandalye geri devrilince öylece kalmış olmalıydı. Hızla sandalyeyi düzeltip üzerine çıktı. Böyle yapınca fazla bir mesafe kalmamıştı aralarında. Kollarını Gökçen'e doğru açtı. İleri uzattığı parmaklarını açıp kapatarak, "Gel," dedi. Gökçen içini çeke çeke, burnunu tekrar yorganlara silip ileri doğru hareketlendi. Yorganlar yine hareket edince korkudan olduğu yerde kaldı.

"Sabaha kadar seni mi bekleyeceğim?" dedi Murathan ters ters. "Haydi!"

"Sallanıyor, Kepçük," diye mırıldandı Gökçen. "Düşerim."

"Sen tutarsın dedin ya kızım. Tutarım ben. Korkma, gel."

"Ya sen de düşersen, Kepçük?"

"O zaman beraber düşmüş oluruz, Pamuk," dedi güven veren bir bakışla. Parmaklarını tekrar açıp kapattı. "Gel haydi."

Gökçen minik bir duraksamanın ardından başka seçeneği olmadığını anlayınca dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek Murathan'a doğru ilerledi. Yorganlar yine hareket ettiğinde Murathan, "Çabuk, Gökçen!" deyince o da hızlandı ve Murathan'a uzandı. Murathan, ona uzanan eli anında tutmuştu.

"Murathan," dedi Gökçen daha sakin olmaya çalışıp, yorganların üzerinde oturur konuma gelmeye çabalarken. "Allah havada mı uçuyor?"

"Tövbe de kızım ya!" dedi. Boş bir bakış attı. "Ne bileyim ben? Düşünmedim hiç." Sağına soluna tereddütle baktı. "Ama değildir herhâlde. Hem babam, 'Allah her yerde,' demişti."

"Peki, bulutlar neden beyaz?"

"Çok yağmur yağdırdıkları için temiz oluyorlar."

"Sen hiç lumaparka gittin mi?"

Hafifçen bir güldü.

"Lumapark değil o. Lunapark. Babam bir kere Adana'da götürmüştü."

Gökçen korkuyla karışık bir tebessümle dizlerini aşağı uzatıp, oturmaya çalışırken, "Babam da beni götürecekmiş," dedi. "Söz verdi."

"Burada lunapark yok ki kızım."

"Olan yere götürecekmiş. Öyle dedi. Babam söz verdiyse yapar." Sonunda bacaklarını aşağı uzatabilmişti Gökçen. "Lumaparkta kocaman tren olduğu doğru mu?"

"Doğru. Çok da hızlı."

"Sen bindin mi?"

"Yok. Yaşım küçük diye almadılar. Büyükler binebiliyormuş ona."

Gökçen hafifçe güldü.

"Belki de kulaklarına rüzgâr vurduğunda uçup gidersin diye korktular."

Murathan kaşlarını çatıp kollarını geri çekti. "Gidiyorum ben," dedi arkasını dönerek. "Ne hâlin varsa gör. Hatta kal orada. İnme asla."

"Kepçük!" diye acılı bir çığlık attı Gökçen. "Söz, bir daha demeyeceğim bir şey. Gitme..."

"Ağzını açtığın an aşağı çekerim seni, Pamuk," dedi Murathan. "Sümüklerin gibi yapışırsın yere!" Tekrar önüne dönüp kaşları çatık bir hâlde kollarını yukarı kaldırdı.

Ama Gökçen'in susmaya pek niyeti yoktu. "Bugün günlerden ne Murathan?" diye sordu ileri uzanmaya çalışırken.

"Çarşamba."

"Neden çarşamba? Kim bulmuş bu ismi?"

Murathan yine boş bir bakış attı. Pamuk ve bitmez soruları...

"Ben ne bileyim? Bulanlar öyle bulmuş işte, sus da gel artık."

Gökçen burnundan bunbarca akan sümükleri hızla koluna silip kollarını Murathan'a doğru uzattı. Murathan ise ileri uzanıp kollarının altından tuttu. Tam ikisi de oldu bu iş diye düşünüp gülüyordu ki Gökçen, Murathan'ın kucağına atlar atlamaz peşinden de kocaman bir yorgan yığını geldi. Önce kucağındaki Gökçen'e sıkı sıkı yapışan Murathan, devrilen sandalyeyle beraber yere yapıştı. Onun ardından Gökçen, onların üstüne de yorganlar... Anneleri, Aslıhan ve Gülhan çığlıklar yüzünden koşarak odaya geldiklerinde gördükleri manzarayla öylece kalakaldılar.

Sanki enkaz altından birini çıkarmaya çalışır gibi bütün gücüyle yorganları sağa sola çekip Murathan'ı dışarı çıkarmaya çalışan Gökçen ve yerdeki yorganların arasından sadece başı görünen ağlamaklı bir Murathan vardı karşılarında. Sonuç ise Murathan'ın sol bileğinde bir kırık, Gökçen'in sağ işaret parmağında bir çıkık oldu.

Derler ki Hazreti Nuh'un gemisi tufandan sonra bu diyarlarda durmuş. Cudi Dağı'nın zirvesinde soluklanıp yeryüzündeki sular çekilene kadar bu zirvede beklemiş. Daha sonra yeni yaşam bu topraklarda hayat bulmuş. İnsanoğlu bu topraklara yerleşmiş. Ekmiş, biçmiş, avlamış, çoğalmış. İnsan, asıl bu topraklarda insanlığının en köklü temellerini atmış. Bu sebepten *Şehr-i Nuh* derlermiş bu topraklara.

Nuh'un şehri...

İnsanlığın köklü temellerinin tekrar atıldığı bu topraklarda asırlar sonra böyle bir kargaşanın hâkim olması...

Cudi Dağı'nın minik bir ucu görünüyordu bulunduğum yerden. Mavi gökyüzü, üzerine bir el tarafından özenle yerleştirilmiş gibi duran beyaz bulutlar, hafif yakan güneş ve ılık bir rüzgâr sarıp sarmalıyordu etrafımı. Küçükken Hakkâri'de de hava hep böyle olurdu diye anımsıyordum. Bu diyarlarda geçmişti ömrümün ilk yılları. O yüzden yabancısı değildim bu ten yakan güneşin. Aksine, beni bayağı bir yakmışlığı vardı. Derin bir nefes aldım bu manzara karşısında. Ciğerlerim temiz havayla şenlendi demek isterdim ama onun yerine muazzam bir tezek kokusu genzimi yakınca huzurlu tebessümüm minik bir öksürükle bölündü.

Bana huzurlu bir sahne çekmek haramdı.

"Gökçen Hanım, iyi misiniz?" dedi Ayşegül bu minik öksürük krizim yüzünden.

"İyiyim," dedim bir yandan öksürüp bir yandan genzimi temizlemeye çalışırken. "Tezek biraz kafa yaptı sanırım."

Ayşegül bu hâlime güldü. Tabii, ben de güldüm. Tebessümümü bozmadan arkamı dönüp eski evinin önünde tatlı tatlı beni bekleyen nineye baktım. Elleri nasır ve yaralarla doluydu. Gözlerinin altında yoğun göz torbaları oluşmuştu. Beyaz, kocaman oyaları olan eşarbının aksine esmer bir teni vardı. Yılların yorgunluğu ve hayatın acı izleri vücudunun her bir zerresinden belli oluyor, koyu kahverengi gözleri son derece yorgun bakıyordu. Öksürüğümü kontrol altına alıp minik adımlarda yanına ilerledim. Göz teması kurmak adına önünde eğildim. Hayatın izleriyle dolu elini kaldırıp kırılacak bir şeymişim gibi nazikçe saçlarımı okşarken, "Seri te deşiye?" dedim gülümseyerek.

Biraz tıp Kürtçesi öğrenmiştim. Gururluydum. Az önce de, "Başın ağrıyor mu?" diye sormuştum. Ama ninenin ağzını açıp yaklaşık beş dakika boyunca aralıksız kurduğu Kürtçe cümle silsilesiyle gururum suratıma bir tokat çaktığı gibi beni gerisin geri fırlattı.

Ne ettin be ninem? Tıp Kürtçesi buraya kadardı. *Önemli olan katılmaktı. Yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim. Teşekkürler.* Öylece kalıp ninenin yüzüne bakarak göz kırpıştırınca imdadıma Ayşegül yetişti. "Kalbinde hafif çarpıntı varmış, Gökçen Hanım," dedi bu hâlime gülerek. "Biraz da başı ağrıyormuş."

"O kadar cümleyle sadece bunu mu anlattı yani?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Sizi de övdü," dedi Ayşegül gülerek. "Çok güzelmişsiniz. 'Allah seni nazarlardan saklasın, tuttuğun altın olsun inşallah,' dedi."

Üstüne tanımam bu duanın, nineciğim!

"Âmin ninem, âmin," diyerek neşeyle önüme döndüm. Güldü, güldüm. Birbirimizi zerre anlamıyorduk oysa. Harika ortamlar... Bir köydeydik. Güzel bir köydü. Diğer gördüğüm köylere benzemiyordu burası. Şaşırtıcı derecede yeşil bir köydü. Epey de büyüktü. Hatta burada gördüğüm en yeşil ve büyük köy diyebilirdim. Okul vardı mesela. Sonra minik bir bakkal. Sağlık ocağı da vardı ama doktor henüz gelmemişti. Ve asıl bomba...

Aşiret vardı, aşiret! Evet. Bildiğimiz aşiret! Bu köy Musakan aşiretinin köyüydü.

Buralarda aşiret olacağını hiç tahmin etmezdim oysa. Daha çok Şanlıurfa'da, Mardin'de falan olur sanıyordum. Yanılmıştım. Yalan yok. Bu bilgiyi duyar duymaz kafamın içinde, "Töre, töre olur mu, kul kula köle!" fon müziği çalmıştı. İflah olmaz, vizyonsuz bir insan olarak üniversite zamanlarında sınavlardan bunaldığım dönemlerde, "Anne, ben aşirete gelin olarak kaçacağım," diye feryat figan bağırırdım evde. Çok sevgili halam da bu fikrimi hemen desteklerdi. "Kaçarken bana da söyle de beraber kaçalım," derdi ciddi ciddi.

Kız halaya, oğlan dayıya çekermiş. Boşuna dememişler. İflah olmaz mal romantizmim kesinlikle halamdan geliyordu. Fantezimiz aşiretten bir kocaya kaçmak. Harika vizyon! Zira kafamızdaki aşiret, *Sıla* ve *Asmalı Konak* dizilerinden ibaretti. Amerika'da eğitim görmüş, yağız, yakışıklı, heybetli bir Boran Ağa ya da Baran... Miran ya da Seymen... Belki de Hamido... Aşiretti sonuçta, isimlere çok takılmamak lazımdı. Neyse neydi işte. İflah olmaz bir romantik olmak, bunu sorgulamamayı gerektirirdi.

Hatta halam bir ara ciddi ciddi oralarda geline kilosu kadar altın takıldığını söyleyenlere inanıp, "Yani şimdi bana sadece altmış beş kilocuk mu altın takılacak?" diye dertlenmişti. Yetmezmiş gibi beni de kendisiyle beraber dertlendirmişti. Ey gidi günler! Ama çok üzgünüm, halacığım. Burada Boran Ağa yoktu. Burada Miran Ağa yoktu. Burada Seymen Ağa yoktu. Hatta Hamido Ağa bile yoktu. Burada Ahmet Ağa vardı. Bildiğimiz düz Ahmet Ağa...

Başında siyah fötrü, üstünde siyah takım elbisesi ve kara pos bıyıklarıyla ortalıkta millî İbrahim Tatlıses gibi gezen, ellili yaşlarda, ak saçlı, tonton bir amcaydı bana göre. Ama aslında pek tonton değilmiş. Musakan aşiretinin başı oymuş. Köyün en büyük evinde oturuyordu zaten. Büyük dediğim de öyle dizilerdeki gibi konak falan değildi. İki katlı, normal bir evdi malikâneleri. Ah işte... Hayaller Boran Ağa, hayatlar... Neyse!

Çok sıcakkanlı bir insandı Ahmet Ağa. Gelir gelmez bize evinin bahçesinde çay ikram etmişti. Pervane olmuştu etrafımızda. Tatlı da bir eşi vardı. Çok güzel ağırlamışlardı bizi. Biraz kalabalıklardı ama dışarıdan normal bir aile gibi görünüyorlardı. Yine de evlerinin önündeki son model arabalar, bu mütevazı ağalık hayatının aslında o kadar da mütevazı olmadığı konusunda bana göz kırpmıştı. Ayrıca *Passat* bile vardı. Bu beni aşiret olduklarına daha çok inandırmıştı.

Büyük bir ciddiyetle ninenin gerekli kontrollerini yaparken, "Gökçen, bir bakar mısın?" diyen Egemen'in sesiyle bakışlarımı arkama çevirdim.

Merkezde çalışan bir doktordu Egemen. Böyle köylere giderken tanışmıştık. Âdeta sarışın bir bombaydı. Yani çok değişik bir tipi yoktu aslında ama karizmatikti. Açık kahverengi gözleri hep ışıl ışıldı. Herkese, her şeye gülüyordu. Sohbeti de çok iyiydi. Ne konuşursan anında uyum sağlıyordu. İyi adamdı yani Egemen. Sağ olsun, bana da bu köyleri gezerken çok yardımcı oluyordu.

Ayşegül'e nineye bakmasını işaret ederek eğildiğim yerden doğruldum. Üzerimdeki doktor önlüğünün sağını solunu düzeltip Egemen'e doğru ilerledim.

"Efendim, Egemen?"

"Bu son hasta, değil mi?"

"Evet," dedim rüzgâr yüzünden dağılan saçlarımı geri iterek. Arkamı dönüp nineyle ilgilenen Ayşegül'e baktım. "Birazdan biter zaten. Toparlanırız," diyerek tekrar bakışlarımı Egemen'e çevirdim.

"O iş zor gibi," dedi yarım bir gülüşle. "Ağa bizi yemeğe çağıracakmış. Gitmezsek ayıp olur şimdi."

"Ee, çayını içtik ya. Daha ne yemeği?" dedim kısık bir sesle.

"Kuzu kesmiş kızım bize," dedi neşeli bir gülüşle. "Ne çayından bahsediyorsun sen? Resmî davetin gelmesini bekliyorum ben şu an. Uçarak gideceğim."

Kuzu mu kesmiş? Ağam, ne ettin?

"Ben et yemem ki. Bana yaramadı bu iş," dedim. Esen rüzgâr yüzünden ben iteledikçe inatla yüzüme düşen saçlarımdan kurtulma derdindeydim hâlâ. Annem olsa örerdi saçlarımı. Ben örgü işini pek beceremediğimden, topuz yapınca da başım ağrıdığından böyle uğraşıp duruyordum.

"Senin et payın da bende o zaman," dedi derin bir gülüşle. Ve beklenmedik bir hamle yaptı. Elini yavaşça yüzüme uzatıp yanağıma değen saçları nazikçe geri attı. Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında. "Toplasana bunları," dedi enteresan bir şekilde kısık sesle. "Rahatsız etmesin seni."

Garip bir bakışla bakıyordu bana. İrkilmeden edemedim. Ne olmuştu durduk yere? İyi, hoştuk. Ne bu hâller şimdi, sarı bomba? Rahatsız olduğumu belli etmek adına başımı yavaşça geri çektim. Aramız iyi diye bunu yanlış yerlere çekmemişsindir umarım, Egemen. Seninle arama mesafe koymak istemem. Zira sevdiğim bir arkadaşsın. Ama o manada değil. Zaten hâlâ Koray'ın aldatmasının şokunu atamamışım üzerimden. Bulaşmayın bana, ne olur be arkadaşım. Aşk falan yok. Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum!

"Toplayınca başım ağrıyor. İyi böyle," dedim minik bir tebessümle. Tekrar geri attım saçlarımı. *Uslu durun. Yoldurtmayın bana kendinizi, canım saçlarım. Başıma olmadık işler açmayın.* Tam o an imdadıma Ahmet Ağa'nın kızı Gurbet yetişti.

"Gökçen Hanım," diye seslenince bakışlarımı ona çevirdim. Minyon tipli, kara kaşlı, kara gözlü bir kızdı Gurbet. Simsiyah saçları beline kadar uzanıyordu. Çay içerken biraz konuşma fırsatımız olmuştu. Yirmi üç yaşındaymış. İşletme mezunuymuş. Okulu yeni bitmiş. Şimdilik buralarda takılıyormuş. Ahmet Ağa'nın dört çocuğu içinde tek kızıydı. Ve gördüğüm kadarıyla Ahmet Ağa, Gurbet'in gözünün içine bakıyordu.

"İşte, resmî davetimiz de geliyor," dedi Egemen sırıtarak.

Derken Gurbet de tam yanıma gelmişti. "İşiniz bitti mi?" diye sordu tatlı tatlı. "Yemeğe bekliyoruz sizi."

Egemen memnun bir gülüşle önüne döndü. "Bitti," dedim ben de onun tatlılığına uyarak. "Ama ne gerek vardı, Gurbet? Zaten çay içtik. Zahmet vermeyelim biz bir daha."

"Ne zahmeti, Gökçen Hanım," dedi kınayıcı bir bakışla. Tekrar tatlı tebessümüne büründü. "Babam duymasın böyle dediğinizi. Yemek yemeden asla göndermez sizi. Sadece çayla olmaz öyle."

"Geliriz, geliriz," dedi Egemen hemen. "Merak etmesin Ahmet Ağa."

"Bekliyoruz o zaman," dedi Gurbet. "Çabuk gelin ama. Yemekler soğumasın." Kocaman gülümsemesiyle geldiği gibi geri döndü. Saçlarını savura savura ilerledi.

"Ben hemen gidiyorum. Etler soğumasın," diyen Egemen hiç nazlanmadan Gurbet'in peşine takıldı. "Siz de çabuk gelin, Gökçen," diye eklerken et yiyeceği için epey mutlu görünüyordu. Gülmeden edemedim bu hâline. Rabb'im bu sevdayı benden alıp bazı kullarına ek olarak vermişti sanırım. Bu et aşkının başka açıklaması olamazdı.

"Şanslı günümüzdeyiz, millet!" diye bağırarak arkamı dönüp bizim kızlara doğru ilerledim. "Ahmet Ağa bizi yemeğe çağırıyormuş."

Neşe içinde karşıladılar bu haberi. Haklıydılar da. Kaç saattir ev ev dolaşıyorduk. Köy büyük olunca yorgunluk artıyordu. Bakışlarım birden bulunduğumuz evin epey ilerisindeki bir başka eve takıldı. Mor eşarplı bir kadın evinin önünde bir sandalyeye oturmuş, dertli dertli karşı dağlara bakıyordu. Çok net göremiyordum ama yaşlı değildi. Otuz ya da otuz beş yaşlarında olmalıydı. Çoğu evi gezmiştik. Bazıları ise direkt şikâyetini söylemek için bizim yanımıza gelmişti. Ama bu kadını yeni görüyordum. Üzgün duruyordu. Çok üzgün... Kendimi hüzünlü bir tabloya bakar gibi hissetmeme neden olmuştu. Neden öyle duruyordu?

"Ayşegül..." diye mırıldandım bakışlarımı kadından çekmeden.

"Efendim, Gökçen Hanım?"

"O kadın..." dedim başımla işaret ederek. "Neden öyle duruyor? Kim o?"

İşaret ettiğim yöne baktı. "Bilmem ki," dedi boş bir sesle. "Şu nineye soralım. O bilir." Az önce baktığım hastayla Kürtçe bir şeyler konuştuktan sonra tekrar bana döndü. Derin bir nefes verip o da dertli dertli kadına bakmaya başladı. "Çocuğunu kaçırmışlar," dedi.

Bunu beklemiyordum. Vahşet içinde ona dönüp, "Ne?" dedim. "Kim?"

Dalgın bakışlarını kadından koparmadı. "Onlar Gökçen Hanım..." dedi en az görüntüsü kadar üzgün bir sesle. "Onlar..."

Onlar... Kim olduğunu anlamam için yeterli bir cevaptı. Onlar, babamın katilleri... Onlar, daha nice hayatın katili...

Bakışlarımı Ayşegül'den ayırıp, tekrar kadına çevirerek, "Neden kaçırmışlar?" diye sordum.

"Buralarda böyle şeyler için özel bir sebebe gerek yok," dedi ve arkasını dönüp eşyaları toplamaya devam etti. "Öyle istemişlerdir."

Kelimeler boğazımda düğüm düğüm oldu. Konuşamadım, yutkunamadım. Ayağımı bastığım bu topraklara, öpüp alnıma koyduğum bayrağıma, babama ve daha milyonlarca insana yapılan bu şeyi yıllardır hazmedemiyordum ben. Konuşsam ağzımdan bir avuç cehennem çıkacaktı. Biliyordum. O yüzden bütün kelimelerimi yuttum. Dişlerimi dudağıma geçirip sustum. Öylece bakıtım o kadına.

Başında mor bir eşarp, üstü başı eski bir kadın. Bu görüntüyü de aklımın en ücra köşesine kazıdım. Tıpkı babamın cenazesinde eli karnında, ıslak kirpikleriyle dakikalarca boşluğa bakan annemi, bir yavrusu daha olsa yine vatana feda edeceğini söyleyerek ağlayan babaannemi, ağzına asla sigara sürmeyen dedemin babamın töreninden sonra her gün bir paket sigara içtiğini, bayrağa sarılı tabutun önündeki cansız bir fotoğrafa, "Babam!" diye bağırarak koştuğumu ve Gökalp'in bir şey yapmadan önce sürekli bana, "Bunu böyle yapsam babam sever mi yoksa kızar mı?" diye sessizce sorduğu anları kazıdığım gibi...

"Haydi, Gökçen Hanım, gidelim," diyen Ayşegül'ün sesiyle transtan çıktım.

"Siz gidin," dedim adımlarımı kadının olduğu yöne doğru atarken. "Ben birazdan geliyorum."

"Nereye?" diye çıkıştı Ayşegül.

Sorusunu umursamadan ilerledim. "Sen çantamı al, git," dedim Ayşegül'e. "Beş dakikaya kadar geliyorum ben." Tekrar önüme döndüm.

"Evin yolunu hatırlıyor musunuz?" diye bağırdı arkamdan. "Çok uzaklaşmayın."

Annem sanki! Yerim seni, Ayşegül. Yüzümde bir tebessüm belirdi ama arkamı dönmedim. Sadece sol elimi yukarı kaldırıp bir onay işareti yaptım. Yavaş adımlarla kadına doğru ilerlemeye devam ettim. Türkçe bilmiyorsa yine apışıp kalacaktım ama olsun. Peki, yanına gidince ne diyecektim?

Ben doktorum. Sana bakmaya geldim.

Harika bir giriş, Gökçen. Lütfen bir daha olmasın!

Büyük ihtimalle bir şey diyemeden yanından geçip giderdim. Kendimi biliyordum. İlerlerken birden gittiğim yolun tam karşısından gelen birilerini gördüm. Durdum. Gözlerimi kısıp odaklanmaya çalıştım. Yine yüzleri tam seçemiyordum ama biri kesinlikle Ahmet Ağa'ydı. Yanında ise birkaç asker vardı. Mor eşarplı kadın aniden ayağa kalktı. Kürtçe bir kelimeyi haykırdı.

Ellerini neşeyle dizlerine vurup güldü. O üzgün kadın neşeyle gülümsedi. Bu noktadan bile görebileceğim bir gülüşle gülümsedi hem de. Tek bir tebessüm, etrafındaki o kasvetli havayı bahara çevirmişti sanki.

Çünkü askerlerin arkasından küçük bir çocuk, "Daye!" diye bağırarak kadına doğru koşmaya başlamıştı.

Çocuk ve kadın büyük bir neşe içinde birbirlerine sarıldı. Kadın, çocuğun yüzünün her noktasını büyük bir coşkuyla öperken benim gözüm bu anne ve oğlunu izleyen ekibe takıldı. Üç asker vardı. Bir de Ahmet Ağa ve oğullarından biri olan Resul. Askerlerden biri tanıdık geliyordu. Fakat yüzü tam bana dönük değildi. Ahmet Ağa'yla bir şeyler konuşuyordu. Görüntüyü tam seçemeyince ilerlemeye başladım.

Bir adım, iki adım, üç adım, dört adım derken birden görüntü netleşti. Adımlarım yavaşladı. Yok artık. Harbi mi lan? Gördüğüm görüntüden emin olmak için birkaç adım daha attım. Ve her şey daha da netleşti. Askerî üniforma içinde, yüzü gözü hafif toz toprak olmuş, saçları dağınık, son derece heybetli duran bir Murathan'dı bu.

Birkaç saniye boyunca şaşkın şaşkın göz kırpıştırdım. Ne işi vardı bunun burada? Beni mi takip ediyordu bu manyak? Yanındaki askerler de tanıdıktı. Başına kamuflaj desenli bir bandana sarılı, son derece ciddi duran Timur ve içimizdeki İrlandalı Zülfikar. Onlar da üniformaları içindeydi. Ne oluyor? Onlar mı bulmuştu yani çocuğu? Ne yapmalıydım? Yanlarına gitmeli miydim yoksa buradan tüymeli miydim?

Derin çelişkiler içindeyken yan taraftan gelen mükemmel şiddette bir sesle bütün cevapsız sorularım bölündü. Hızla bakışlarımı sağıma çevirdiğimde ise beni altıma ettirecek bir görüntüyle burun buruna geldim. Kanatlarını korkutucu bir atmaca gibi iki yana açmış, üstüme uçmaya hazırlanan kocaman bir horoz bana doğru gelmekteydi. Bu bir horoz olamazdı yalnız. Bu kesinlikle bir atmaca olmalıydı. Tepki veremeden Fatma Girik'in yavrusunu beşikten kapan çılgın kartal gibi üzerime abandı.

Allah! Bismillah! Ne oluyor be?

Ne olduğunu anlamaya fırsatım olmadı. Horoz gagasını saçlarıma takıp acımasızca çekince acılı bir feryat eşliğinde elimi kolumu sallayarak horozu geri ittim. Kocaman kanatları yüzüme gözüme çarpınca resmen elim ayağım boşaldı. Can havliyle büyük bir çığlık attım. Bayılacaktım galiba.

"Doktor Hanım!" diye bağıran Ahmet Ağa'nın sesi geldi kulağıma ama algılayacak durumda değildim. Yoğun bir panikle sağ taraftaki toprak yola doğru bağırarak kaçmaya başladım. Koştum. Köyün sokaklarında çığlık kıyamet bağırarak koştum hem de. Manyak horozun peşimi bırakmaya pek niyeti yoktu. Arkadan popoma bir gaga atınca acı içinde elimi popoma atıp

koşmaya devam ettim. Yetmedi, bir daha üstüme uçup saçlarımı ve kafamı gagaladı. Sonra ise tekrar ve tekrar popomu.

Rezil oluşumu düşünecek durumda değildim. Bu düşüneceğim en son şey bile değildi hatta. Daha ciddi dertlerim vardı çünkü. Popom acıyor, saçlarım bir horoz tarafından yolunuyordu! Arkadan adımı bağıran bir ses daha geldi ama duramazdım. *Durursam şerefsizim, kardeşim! Terminatör gibi horoz var peşimde.* Can havliyle koşarken gözüme bir ağaç takıldı. Yüksekten korkardım ama horozdan korktuğum kadar değil. Bu düşüncemi duymuş gibi horoz kafama bir gaga daha attı.

Az kalan beyin hücrelerim de sizlere ömür artık...

"Öldüm artık yeter!" diye ağlamaklı bir sesle bağırarak ağaca yapıştım ve nasıl olduğunu, nasıl yaptığımı bilmeden ağacın en tepesine tırmandım. Yetmedi, hızımı alamadım, yine nasıl yaptığımı bilmediğim bir şekilde ağacın en sağlam dalında ilerleyip yanındaki evin çatısına atladım. Ne olur, horozlar uçamıyor olsun Allah'ım, ne olur...

Hayvansever bir insandım ama bana hiç yardımcı olunmuyordu. Popomu delmişti manyak horoz. Ciddi anlamda popom acıyordu. "Popom..." diye sızlana sızlana elimi arkama attım. Ruhun götünden çıkması deyiminin bir canlandırması olsa kesinlikle bu an olurdu. Aşağıdan horozun vahşi sesi geliyordu hâlâ. Elimi popomdan çekmeden aşağıya baktım. Gözü dönmüş horoz, kanatlarını açıp buraya uçmaya çalışıyor ama bu uçma girişimleri duvara çarpıp geri savrulması şeklinde sonlanıyordu. Horozlar uçamıyordu sanırım. Sadece duvara kafa atabiliyorlardı. Bu iyi haberdi.

"Oğlum, çiftleşme dönemin mi senin?" dedim çaresizce. "Böyle de yapılmaz ki ama! Hangi tavuk yaklaşsın senin yanına? Bak, bir dişi olarak söylüyorum, işin çok zor senin bu kafayla."

Sinirlenmişti bu dediğime. Bir daha uçup duvara hızla kafa attı. Hezarfen Ahmet Çelebi bile uçmayı bu kadar denememiştir. Olmuyorsa zorlama be kardeşim. "Derdin ne senin benimle?" diye bağırdım aşağıya doğru. "Manyak mısın be? Ne olur, git buradan!"

Uçarak tekrar duvara çarptı. Kesinlikle öldürmeden bırakmayacaktı beni. Allah'ım... Böyle mi sona erecekti? Böyle parça parça mı olacaktı benim kıymetli popom?

Derken tanıdık bir ses geldi kulağıma. "Gökçen!" diye bağırıyordu Murathan.

Güldüm. Canımın acısına rağmen sesini duyunca hemen güldüm. Güven demekti bu ses çünkü. Kurtulmak demekti. Kepçük... Yetiş... Aşağıya bir bakış attım. Murathan yoktu. Sadece *Chucky* kılıklı horoz vardı. Allah seni

bildiği gibi yapsın. Çiftleşecek tavuk bulama! Manyak! Ağlamaklı bir sesle, "Murathan!" diyerek karşılık verdim.

"Neredesin?" diye bağırdı. Sesi sinirli geliyordu. Pek umurumda değildi. Ölmek üzereydim az önce. Asıl sinirli olan bendim.

"Ne bileyim?" diye bağırdım ağlamaya yakın bir sesle. "Bul sen işte."

Çıldıracaktım!

"Galiba bu evin arkasındadır," dedi Ahmet Ağa bozuk Türkçesiyle.

Başımı arkama çevirip popoma bakmaya çalıştım. İyi haber, kot pantolonumu yırtmamış manyak. Ama gerçekten canım çok acıyordu. Beyaz önlüğümün kollarını yukarı çektiğim için kollarım çiziklerle doluydu. Bileklerim ve ellerimin üstü, horozu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken deli gibi sağa sola gagasıyla vurduğundan olsa gerek, hafifçe morarmaya başlamıştı. Gördüğüm en güzel köy demiştim ki başıma gelene bak. Maşallah dediğim yine iki gün yaşamadı.

Dertli dertli elimi başıma attım. Horoz hâlâ aşağıdaydı. Elim başımda, içten içe ağıt yakarak aşağıya baktığım sırada bir şey fark ettim. İnsanlık için küçük, benim için ise öldürücü bir detay... Ben fazla yüksek bir yerdeydim. Bu farkındalıkla ağlamaya yakın bir ses çıkararak olduğum yere çöktüm. Oturur oturmaz popom acıyınca bu sefer gerçekten sinir krizi geçirmek üzere olan bir ifadeye büründüm. Nasıl çıktım ben buraya ya?

"Pamuk," dedi Murathan'ın çok yakından gelen sesi. Hemen çöktüğüm yerden ayaklanıp öne eğildim. Dikkatli davranıyordum çünkü altımdaki çatının taşları kayabilirdi. Zira şu an bir tek o kalmıştı başıma gelmeyen. Bir de buradan düşüp gençliğimin baharında ölmek istemezdim.

Açamadan solacağım, komşular!

Teröristler tarafından kaçırılacağımı düşünen anneme, köy meydanında horoz tarafından kovalanmam şoku...

Başımı ürkekçe aşağı eğdiğimde Murathan ve horoz yan yana dikilmiş, öylece bana bakıyorlardı. Az önce beni deli gibi döven ama şu an Murathan'ın yanında uslu uslu dikilen horoza şok dolu bir bakış attım. Lan, manyak, ona da saldırsana. Ne yaptım ben sana? Ha? Ne? Kümesine destursuz mu daldım? Tavuğuna *kışt* mı dedim? Ne yaptım yani? Bir derdin olduğunda ilk ben koşardım oysa. Yazıklar olsun sana!

"Murathan..." diye mırıldandım.

İki elini birden beline atıp gözlerini kapattı. Derin bir nefes verip gözlerini tekrar geri açtı. "Ne yapıyorsun sen orada?" dedi muazzam bir sakinlikle.

Ebenin... Neyse, Gökçen. Sakin ol. "Hiç," dedim geniş geniş. "Buradan ortam nasıl görünüyormuş diye bir bakayım dedim."

Salak adam resmen güldü. Hem de sesli bir şekilde güldü. "Ee?" dedi gülmeye devam ederken. "Nasıl görünüyormuş?"

"Murathan, komik mi?" dedim kaşlarını çatıp sesimi yükselterek.

"Komik. Vallahi çok komik," dedi gülmeye devam ederken. "Bana en son altı yaşında değil de yirmi altı yaşında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedim ağız dolusu bir öfkeyle. "Hâlâ yirmi altı yaşındayım."

İmalı bir gülüş daha attı. "Belli, belli," diye mırıldandı ağzının içinde. "Hâlâ tepelerden topluyoruz."

Doğru söylüyor adam. Şu yaşta düştüğüm duruma bak. Köy meydanında horoz tarafından kovalandım. Rezalet!

Ben bakamıyorum, dedi soldaki melek utanç içinde.

İmkânım olsa ben de bakmak istemezdim ama olayın tam içinde olunca mümkün olmuyordu bu. Tek umudum olan Murathan'a bakmaya devam ettim. Küçükken de beni birkaç kere ağaç tepelerinden indirdiğini hatırlar gibiydim. Bakıştık kısa bir an. Melul bakışıma daha fazla dayanamamış olmalı ki, "Tamam," dedi yüzünü iki eliyle sıvazlayarak. "İn aşağı, haydi."

Hafifçe sakalları çıkmıştı. Saçları da biraz dağınıktı. Ama şimdi şöyle bir bakınca... Hafif kirli sakallı ve üniformalı... Hoş duruyordu. Bayağı hoş hem de. Zaten başım beladaydı, sırası mıydı böyle görünmenin? Adi adam.

Yanındaki horoza baktım. Annesiyle babası evde yokken küçük kardeşini dövüp onlar gelince dünyanın en uslu kardeşi gibi görünen ağabeylere benziyordu şu an. "Önce o gitsin," dedim başımla manyağı işaret ederek.

Bakışlarını horoza çevirdi. Horoz da ona bakınca kısa bir an bakıştılar. Sonra tekrar bana dönüp derin bir nefes verdi. Beni biraz bile hatırlıyorsa o horoz gitmeden şuradan şuraya adım atmayacağımı bilirdi. Kısa bir duraksamanın ardından kollarını iki yana açıp horozu kovalamaya çalıştı. Ama horoz hareket dahi etmeden dik dik bana bakıyordu. Kesinlikle manyaktı!

Murathan bir kere daha kovalamayı denedi. Hem de "Deh, deh!" diyerek. Küçükken fazla *Red Kit* okumasının yan etkileri şu an gün yüzüne çıkıyordu sanırım.

"Öyle mi kovulur horoz?" dedim hemen. "At mı bu?"

"Ya nasıl kovulur?" diye sağ olsun hemen tersledi beni.

"*Deh, deh* denmeyeceği kesin, Murathan. *Kış kış* falan de bari."

"Siki-" diye tam küfredecekti ki dişlerini dudaklarına geçirip sustu. Tekrar horoza döndü. Kollarının arasına almaya çalıştığı an horoz sakince yana kaçtı. Ayağıyla kibarca itmeye çalıştı bu sefer. Horoz ona ters bir bakış atıp tekrar bana dikti bakışlarını.

"Öldürecek bu beni," dedim çaresizce. "Valla parçalayacak beni."

"Lan oğlum git, kendine başka bir tavuk bul." diye Murathan tekrar itti. Horoz asla umursamadı.

"Bordo Bereli olacaksın bir de," dedim çaresizce. "Hani sizin elinizden kimse kaçamıyordu? Bir horozu bile kovamıyorsun!"

"Ne yapayım, Pamuk?" diye tekrar yükseldi. "Horozu alnından mı vurayım?"

Bu sırada, "Komutanım!" diyen Zülfikar, Timur ve Ahmet Ağa ortama giriş yaptı.

Horoz öfke dolu bakışlarını o tarafa çevirdi. Muazzam bir şahin kükremesi eşliğinde kanatlarını açıp onlara doğru koşmaya başlayınca hepsi can havliyle sağa sola koşmaya başladı. Bu horozun kesinlikle sorunları vardı. Bu sefer hedefi Zülfikar'dı. Adamın üstüne uçtu. Şaşırdı Zülfikar. Ama üzerine uçan horoz şaşırmasına fırsat vermeden saldırıyordu. "Lan!" diye kükreyerek başından atmak için onu yana itmeye çalıştı. Yok, Zülfikar... Üzgünüm ama o öyle gitmiyor be kardeşim.

"Zülküf, tak şunu peşine, uzaklaştır buradan," diye bir emir verdi Murathan.

Şaşkın bir bakış attı Zülfikar. "Ne?" Hâlâ sağa sola hoplayıp ona kafa atmaya çalışan horozu geri itmeye çalışıyordu. "Lan oğlum, sen de bir dur!" dedi horoza. Horoz durmadı. İnatla Zülfikar'a kafa atmaya devam etti.

Ahmet Ağa üstüne atlayıp horozu yakalamaya çalışırken, "Yav, kusura kalmayasanız," dedi. "Bu gördüğüne dalıyor böyle. Kafesteydi. Kim çıkardı bunu yav?"

Kusura bakma ama çıkaranın güneş götünden batsın, Ahmet Ağa.

"Zülküf, uzaklaştır şunu!" diye kükredi bu sefer Murathan.

Zülfikar ağzının içinde bir küfür mırıldanarak geldiği yöne doğru tekrar koşmaya başladı. Horoz onun peşinden, Ahmet Ağa ise onların peşinden koşuyordu. Başka zaman olsa bu görüntüye böğüre böğüre gülerdim ama az önce saçı başı yolunan ben olduğum için olayın korkunçluğunun farkındaydım. Gülemezdim. Gülersem şerefsizim. Ayrıca bu bir horoz olamaz. Bu bir ejderha! Timur denen arkadaşa baktığımda ilk defa kaşları çatık değildi. Aksine Zülfikar'ın çılgın koşuşturmasını izlerken dudaklarında eğlendiğini gösteren yarım bir gülüş vardı.

"Gitti işte," dedi Murathan yine sert sert. "İn artık şuradan."

Zaten saçım, başım, popom yolunmuş durumdaydı. Bu Kepçük olacak kişilik de iyice canımı sıkıyordu. Ama buradan inmek için şu an ona ihtiyacım vardı. Diklenemezdim. Allah'ım, tövbe haşa, niyetim isyan değil ama ne-

den ben ya? Neden? "Çok yüksek, Murathan," dedim aşağıya köpek yavrusu gibi bakışlar atarken.

"Ne diye çıktın o zaman, kızım?" diyerek bir kere daha yükseldi.

Ebemi tersten görmeye çıktım! Ya sabır! İmkânım olsa atlardım buradan herhâlde. Sana mı minnet ederdim sanki, adi! "Sence, Murathan?" diye bağırdım bütün sinirimle. "Keyfimden yapmışım gibi davranmayı kes! Kopartırma bana o koca kulaklarını!" En ters bakışımı attım. "Defol git! Kendim inerim ben."

Yalan, inemem. Sabaha kadar zırlarım burada, yine de inemem. Ama itibarım önemliydi. Onu da korumalıydım. Önce öylece baktı. Dudaklarında varla yok arası bir gülüş belirdi. Arkasını dönüp Timur'a baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Hâlâ yükseklikten korkuyor musun sen?" dedi daha sakin bir sesle.

Cevap vermeden öylece baktım. Azıcık yüksek olsa atlardım ama burası çok yüksekti. Bir şeylerden korkan bir insan olmak benim seçimim değildi. Ne yapabilirdim? Ayrıca az önce atlatılması zor bir travma yaşadığıma dikkat çekmek isterim.

"Tamam," dedi sakince. "Yavaş yavaş ilerleyip şu ağacın dalına uzanmaya çalış."

Bak, isteyince ne güzel sakin konuşabiliyormuşsun, pislik. Neyse. Konumuz bu değildi. Söylediği dala ürkekçe baktım. Az önce de buraya oradan atlamıştım ama yeminler olsun, nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Can havli diye ben buna derdim işte. "Uzak ama..." diye mırıldandım.

"İlerle de yaklaş o zaman," dedi hemen. "Dalın sana uzanacak hâli yok."

"Yemin ediyorum, hiç değişmemişsin," diye kendi kendime söylenerek ellerimin ve dizlerimin üzerinde minik adımlarla dala ilerlemeye çalıştım. "Hâlâ aynı uyuzluk. Değişen tek şey küçülen koca kulakların."

Kepçük durur mu? "Diyene bak. En azından benim kulaklarım küçüldü. Senin her haltın aynı," diyerek yapıştırdı cevabı.

Yandan ters bir bakış attım. İfadesizce beni izliyordu. Ağacın dalıyla aramda bir boşluk vardı. Oraya atlamak için ayağa kalkmalıydım. Gerçekten ben buraya nasıl çıkmıştım? Zırıl zırıl ağlamak istiyordum.

"Hâlâ çok uzak," dedim dala elimi uzatmaya çalışarak.

"Ayağa kalk, öyle dene."

"Ya düşersem?" diye komplocu beynim kendini ortaya attı. "Ya ayağım kayar da yere yapışıp omurilik soğanımı dağıtıp felçli kalırsam?"

"Tutarım," dedi anında.

"Ya tutamazsan?" diye bir teori daha sundum.

"Ne zaman tutamadım, Pamuk?" dedi yumuşak bir sesle. "Ne zaman düşmene izin verdim?"

Doğru, vermemişti. Ne zaman sağa sola takılsam anında ensemden yakalardı. Tutamadığı zaman benimle düşerdi. Düştüysem bile hemen kaldırıp yaralarımı ve üzerime bulaşan tozları temizlerdi. O Murathan'dı belki şu an ama bir o kadar da Kepçük'tü. Kehribar gözlerine baktım. Cesaret verici bir bakış atıp başını salladı. Daha ılımlı duruyordu. Korkudan aklımın çıkma noktasına geldiğini yeni idrak ediyordu sanırım. Tamam, Gökçen. Bokunu çıkarma. Yaparsın, kızım. Kepçük var, tutar. Güveniyordum ona. Nedenini bilmiyordum ama ona güveniyordum. Düşersem tutardı. Biliyordum. Haydi, inelim şuradan.

Yavaşça ayağa kalktım. Lakin oldukça zordu. Dizlerim titriyordu. Aşağıya bakınca bir anlığına başım döndü. Hemen gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Başka bir şeye odaklan, Gökçen. Başka bir şey... Zihnimdeki karanlığa ve korkuya ışık olacak tek şey soru sormamdı. Verilecek cevaplar karanlığı ve korkuyu oyalardı. "Bir şey sorabilir miyim?" dedim ağacın dalına tutunup ayağımı yavaşça üstüne atmaya çalışırken.

"Sor."

"Özel Kuvvetler... Gerçekten doğru mu? Orada mısın sen şimdi?" dedim dala doğru adım atarken. Adımımı atınca vücudumu da hızla o yöne atıp ağacın gövdesine sarıldım. "Bordo bere takanlardan?"

"Sessiz ol," dedi hemen.

Dalın diğer tarafına adım atmaya çalıştım. Aşağıya bakma Gökçen, aşağıya bakma.

"Soruma cevap alamadım."

"Evet," dedi sakince.

"Şu arkadaki sinirli arkadaş da mı öyle?"

"Öyleyim," dedi Timur.

"Zülfikar, Barbaros, Hasan ağabey?" diye sordum. Ağacın yapraklarından gelen güzel hışırtı seslerini düşün, Gökçen. Yere yapışırsan dağılacak kafanı değil. Sakın aşağıya bakma, kızım. Sakın! Yavaşça dalda ilerlemeye devam ettim.

"Hepimiz öyleyiz, Pamuk."

"Aynı timde falan mısınız?"

"Evet."

"Sizin de timinizin adı var mı?"

"Var."

"Ne?"

"Kırk Haramiler."

"Şaka mı bu?"

"Evet."

"Peki, tek kurşunla yirmi kişi vurduğunuz doğru mu?"

"Saçmalama."

Ayağımı alt dala uzattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hepinizin en az sekiz dil bildiği doğru mu?"

"Kişiden kişiye değişir."

"Sen kaç dil biliyorsun?"

"Üç."

Helal olsun sana be Kepçük. Gerçi o bayağı çalışkandı küçükken. Ödevlerin ve kitapların başından kalkıp benimle oynamıyor diye kitaplarını yırtmışlığım vardı. Yemediğim bok kalmamış küçükken. Resmen yeni yeni aydınlanıyordum. "Timur, sen?" diye sordum elimin altındaki dalı sıkıp, aşağıya bakmadan ayağımı sağa sola atarken. Amacım aşağıdaki dalı bulmakrı. Nerede bu basılacak dal?

Ben bakamam aşağı kardeşim, sen bul beni!

Şükür ki ayağım dala değdi.

"Türkçe bana yeterli, Gökçen Hanım," dedi Timur sadece.

Alt dala adımımı atmış bulunuyorum. Ha gayret, kızım. "Peki bu bordo bereniz yünden mi yoksa sentetik falan mı?"

"Ne?" diyen Murathan'ın şaşkın sesi geldi kulağıma. Sonra erkeksi, minik bir gülme...

"Şuradan inene kadar ne sorarsam cevapla. Sorgulama, Kepçük," dedim ters ters. Yeni keşfettiğim bir alışkanlık vardı sanki dilimde. Hiç istemesem de *pat* diye çıkıyordu dudaklarımdan *Kepçük* kelimesi. O bana *Pamuk* dedikçe hâkim olamıyordum bu şekilde cevap vermeye. Ne bileyim, Kepçük'tü işte.

"Maşallah, sorularının vizyonu bile hâlâ aynı, Pamuk," dedi Murathan güldüğü belli olan bir sesle. "Son derece şaşırtıcı." Al işte. *Pamuk* diyordu hep. *Kepçük* demeyip ne diyecektim?

"Yünden galiba, komutanım," diyerek Timur soruma cevap verdi. Allah razı olsun, Timur.

"Altmış derecede yıkayınca çekiyor mu?" diye sordum bu sefer de.

"Bilmem, çeker mi?" dedi Murathan. "Çeker mi, Timur?"

"Çekmez ama rengi solar, komutanım."

"Arın mı lan sen altmış dereceye?" diye sordu Murathan.

"Bir kere doksan derecede denedim, komutanım," dedi Timur ciddi bir sesle. "Hoş olmadı pek. En uygunu kırk."

Bulunduğum ortama rağmen ilk defa güldüm. Muhabbete bak. Ama ayağımı attığım dalda minik bir kırılma olduğu an gülüşüm dudaklarımda donup kaldı. "Siktir! Ebesini sikeyim!" dedim korkuyla. "Kırılacak bu, Murathan!"

"Küfür de mi öğrendin sen, Pamuk?" dedi alay eder gibi.

"Neler öğrendiğimi tahmin bile edemezsin," dedim sesimi yükselterek. "Canımı sıkıp durma benim."

Aşağıda başka dal yoktu. Bu da kırılmak üzereydi. O yüzden bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Yine millî melul bakışımı attım. Çaresizliğimi anlamış olmalı ki "Senden adam olmaz," der gibi başını iki yana sallayıp ağacın tam altına ilerledi. "Gel şuraya," dedi kollarını bana doğru uzatarak.

Önceki kadar yüksek değildi. Ama biraz daha ilerlersem dal kırılacaktı. Seçeneklerin önüne çığlar düşüp yolları kapatmıştı. Başka çıkış yoktu. Anlık gelen bir cesaretle bismillah çekerek kendimi aşağıdaki Murathan'a doğru bıraktım. Sağ olsun, dediğini yaptı. Düşmeme izin vermeden yakaladı beni. Kollarımı sıkı sıkı boynuna, bacaklarımı ise beline dolamıştım. Bir hayvan bakıcısı, tembel bir pandayı ağaçtan nasıl indiriyorsa o da beni o şekilde ağaçtan aldı.

Dizlerim titriyor, başım dönüyor, nefesim düzensiz aralıklarla kendini zorla dudaklarımdan dışarıya atıyordu. Anın verdiği rahatlamayla beni kucaklayan gövdeye daha sıkı sardım kollarımı ve bacaklarımı. Yüzümü boynuna saklayıp sakinleşmeye çalıştım. *Bitti, Gökçen. İndin, kızım.* Derin derin nefes aldım. Ama aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime dolan barut kokusunun genzimi acı acı yakması bir oldu.

Bu çok tanıdık bir kokuydu. Yıllardır hissetmediğim ama içten içe özlemini çektiğim bir kokuydu. İnsan hiç barut kokusunu özler mi? Ben özlemiştim. Çünkü bu, babamın kokusuydu. Anılar bulaşmıştı bu kokuya. Babamın teni değmişti. Ama başka bir şey daha vardı bu kokuda. Çözemediğim, üzerine şeffaf bir zar çekili zihnimin çok arkalarında kalmış bir an, küçük bir hatıra.

Bir derin nefes daha çektim içime. Zihnimin etrafındaki şeffaf zar belli belirsiz yırtıldı. İçeri uzanmama izin verdi. Bir an belirdi gözümün önünde.

Babam işten geliyor, bana sarılıyor, kocaman öpüyor. Bizim evin balkonunda Yusuf amcayla beraber rakı sofrasındalar. Şen kahkahaları dolduruyor her yanı. Tokuşturulan bardak sesleri, kahkahalar, övülen mezeler, kısık televizyon sesi... Anılar bulanık bir su gibi. Haydariyi Yusuf amca yapmış. Kendini övüyor. "Üstüme tanımam bunda," diyor. "Benden iyi yapanın elini öperim," diye de ekliyor.

"Ben varım ya," diyor Neriman teyze. "Senin ellerine kurban olurum zaten, sıl tanım," diyor Yusuf amca. Hepsinin gülme sesi geliyor.

Ben ise onların sesini dinlerken salonda, koyu kahverengi bir koltukta oturan Murathan'ın dizine yatmışım. Gülhan ve Aslıhan abla heyecanla Yılan Hikâyesi izlerken ben, Murathan'ın saçlarımla nazikçe oynaması yüzünden uyumak üzereyim. "Ovelim mi saçlarını, Pamuk?" diyor. Dizindeki başımı nazlı nazlı aşağı yukarı sallıyorum. Önüme gelen saçlarımı toplayıp arkada örmeye başlıyor. Gözlerim kapalı ama sesleri duyuyorum.

"Düştüğümde beni tutacaksın, değil mi Memoli?" diyor köylü kızı Zeyno.

"Ama sen de hep düşüyorsun be köylü kızı," diye cevaplıyor Memoli.

"Gökçen uyuduysa yana bırak, Murathan. Alırım ben şimdi. Dizin ağrımasın," diyor annem.

"Yok. Ağrımaz. Burada kalsın," diyor hemen Murathan. Elleri yine saçlarında. Sonra parmaklarımda. Nazikçe sol elimin parmaklarıyla oynuyor tek tek. Gözlerimi açmıyorum. Ama Murathan parmaklarımla oynadıkça dudaklarıma minik bir tebessüm konduruyorum.

İnsanın çocukluğunun kokusu olur mu? Benim vardı. Bu koku, barutla karışık Murathan kokusu... Sıcak ve huzurlu bir koku... Ve az önceki de yeni bir anıydı. Daha önce hiç hatırlamadığım, orada olduğunu asla bilmediğim bir anı. Gerçek miydi peki? Bu kokuya saklanmış bir anı mıydı gerçekten yoksa zihnim beni mi kekliyordu? Yavaşça gözlerimi araladım. Yüzümü boynuna gömmüş durumdaydım. Sıkı sıkı sarılmamdan bahsetmiyordum bile. Onun ise kolları basenlerimin altında birleşmiş, beni asla bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Başımı yavaşça gömdüğüm boynundan kaldırıp ellerimi omuzlarına koyarak kendimi geri çektim. Ben geri çekildikçe sakallarına dolaşan saçlarım da usulca yüzünden ayrıldı. Yüzümüz fazla yakındı hatta aramızda bir karış bile yoktu. Nefesi yüzüme vuruyor, uzun kirpikleri âdeta *ben buradayım* der gibi bana bakıyordu. Gözlerinden bahsetmiyordum bile. Tövbe... Gerçekten bu adam Kepçük mü? Tekrar tövbe ve ekstra olarak haşa!

Ve en önemlisi hâlâ kucağındaydım. Daha çok tövbe ve haşa!

Öylece baktı gözlerime. Sert değildi bakışları ama yumuşak da değildi. Son derece ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Delici kehribar bakışları ve ok misali gözlerini çerçeveleyen kirpikleriyle ilk defa bu denli yakından haşır neşir olduğum için içsel olarak sendelemeden edemedim. Saçma. Ben niye sendeledim? Çok saçma. Ama bir kere şu kirpiklerini çekiştirip gerçek mi yoksa takmamı olduğunu anlasam bence bu içsel sendelemem geçerdi.

"Ne işin var senin burada, Pamuk?" dedi hafif kısık bir sesle. Bakışları yüzümün her köşesinde hızla gezinip gözlerimde durdu.

Yüzümüz fazla yakın olduğu için çok yükselme şansım olmuyordu. "Niye beni her gördüğünde aynı soruyu soruyorsun, Kepçük?" diye mırıldandım.

Kaşları hafifçe çatıldı.

"Soracak başka soru bırakmıyorsun çünkü."

Tam ben de lafı çakacaktım ki sol omzundan elime gelen bir ıslaklıkla bakışlarımı koluna çevirip elimi geri çektim. Elimde kan vardı. Panik, ihtişamlı bir giriş yaptı beynime. "Yaralandım mı ben?" dedim şok içinde. Kendime ve elime bir bakış attım. "Neremi kestim? Elimi mi kestim?"

"Sakin ol," dedi. "Benim kanım o."

Şaşkın bakışlarım bu kez koluna eğildi. Üniforması yırtılmıştı, kolunda kurumuş kan lekeleri vardı. "Seni mi yaraladım?" dedim daha büyük bir vahşetle. "Ne oldu koluna?" Bu hâlde adamın kucağında mı geziyordum ben?

"Önceden vardı, Gökçen. Sakin ol," dedi geniş geniş.

"Ne demek önceden vardı?"

"Komutanım, gidince bana üç öğün iskender ısmarlamazsanız hakkım haramdır. Götümü kevgire çevirdi amın-" diye Zülfikar ortama dalış yapınca şokum yarım kaldı. Bakışlarımızı ona çevirdik. Zülfikar ise bizi kucak kucağa gördüğünden olsa gerek, olduğu yere çakılmak suretiyle durdu. Timur'a şaşkın bir bakış atıp bakışlarını tekrar bize çevirdi. "Ne kaçırdım lan ben?" dedi şaşkın şaşkın.

"Büyük olay," diye mırıldandı Timur yarım bir gülüşle.

Böyle bir işlevim genel olarak pek yoktu ama şu an nadir görülür bir şekilde gerçekten utanmıştım. Murathan'ın kucağından inmek için hareketlendim. Ne yapmak istediğimi anlayınca kolları hemen gevşedi ve ayaklarım dakikalar sonra yeri buldu. Eğilip toprağı öpmek istiyordum. Almanya'dan yıllar sonra dönen gurbetçiler gibiydim şu an.

"Teşekkürler," diye mırıldandım sağımı solumu düzelterek. Saçlarımın dibi bile acıyordu. Elimi kafama atıp saç kalıp kalmadığını kontrol ettim. Çok şükür ki vardı.

Zülfikar, Timur'un yanına ilerleyerek, "Biz de akıl verelim diyoruz, Timur Komutan'ım," diye mırıldandı. "Asıl Murathan Komutan'ım bize akıl verseymiş daha iyiymiş. İşte, ummadık taş..."

"Kes, Zülküf," dedi Murathan ters ters. Neyi kessin? Hangi konuda akıl veriyordu? En önemlisi ne zamandır yaralıydı? Tam koluna bakmak için ona dönüyordum ki o benden önce davranıp koluma yapışınca bu girişimim yarım kaldı. "Yürü," dedi sertçe.

Aa! Deliye bak. "Ne yapıyorsun sen be?" dedim kolunu sıkıca kavradığı elinden kurtarmaya çalışarak. "Bırak!" Bırakmadı tabii ki. Kendi koca adımlarla yürüyüp beni de peşinde sürüklemeye devam etti.

"Edebiyle işine gidip gelecekmiş," diye homurdandı ağzının içinde. "Sessiz durmandan anlamalıydım bir boklar yediğini."

"Pardon da ne bok yemişim?" derken oldukça kibardım.

"Ne işin var senin sınırdaki köyde, Gökçen?" diye yükseldi. Hâlâ sert adımlarla ilerliyordu.

"Sana ne!" diye ben de yükseldim en sonunda. "Ben sana soruyor muyum burada ne işin var diye?"

Durdu. Beni de kendine çevirerek, "Ben askerim!" diye kükredi.

"Ben de doktorum!" diye aynı şekilde karşılık verdim.

Tip bir bakışla baktı yüzüme. Yumruk da atılmaz ki... Bir elimle vursam diğer elim bile onun şiddetinden kırılırdı. "Salak mısın sen?" diye sordum ciddi ciddi. "Yaşın ve zekâ arasında ters orantı var galiba. Biri arttıkça diğeri azalmış gibi."

"Kim daha salak şu an acaba?" diye aynı ciddiyetle sorumu cevapladı. "Ayrıca asıl senin bu zekâyla bu yaşa kadar gelmen..." Başını umutsuzca iki yana salladı. "Gerçekten mucize."

Hayret dolu bir gülüş döküldü dudaklarımdan. Kesinlikle kulaklarını daha çok çekmeliydim. Arkamızdan gelen Timur ve Zülfikar'a baktım. Ellerindeki kocaman silahlarla öylece durmuş, biz kavga ederken hiçbir şey yokmuş gibi sağa sola bakıyorlardı. "Benim işime burnunu sokup durma, Murarhan," dedim işaret parmağımı yüzüne doğru kaldırarak.

"Senin işin Silopi'deki hastanede, Gökçen," dedi tane tane. "Köylerde değil."

"Sana ne benim işimden? Ben sana, 'Senin işin askeriyede, burada ne işin var?' diyor muyum?"

"Benim işim buralar zaten," derken sinir krizi geçirecekmiş gibi bir ifade vardı yüzünde. "Buradaki insanları ve sınırı korumak."

Kollarımı kendimden emin bir şekilde göğsümün altında bağladım. "Benim de işim buralar," dedim uyuz uyuz. "Buradaki insanlara bakmak ve onları iyileştirmek."

"UNESCO barış elçisi misin sen, kızım?" dedi küçümser bir tonla. "Sana mı kaldı insanların hepsini iyileştirmek?"

"Evet, bana kaldı!"

Derin, sinir dolu bir nefes daha verip iyice dibime girdi. Kehribar gözleri öfke doluydu. İçindeki hafif sarılar bile titriyordu. Epey sinirliydi, farkında-

dım. Kulakları da kızarmaya başlıyordu. Peki umurumda mıydı? Kesinlikle hayır.

"Sen bulunduğun yerin farkında mısın?"

"Farkındayım," dedim kendimden emin bir şekilde.

"O zaman ona göre davran."

"Of!" dedim sıkılmış bir ifadeyle derin bir nefes vererek. "Gerçekten yeter artık. Geldim geleli sürekli bir küçümsemeler, saçma sapan tavırlar. Niye geldin? Neden geldin? Niye buradasın?" Ben de öne doğru bir adım atıp sert bakan gözlerine aynı sertlikle karşılık verdim. "Her adımımın hesabını mı vereceğim ben sana? Altı yaşındaki Gökçen yok senin karşında. Asıl sen bunun farkında mısın?" Ters bakışıma aynı şekilde karşılık verdi. İmkânımız olsa küçükken yaptığımız gibi ben onun kulaklarına asılacaktım, o da benim saçlarıma yapışacaktı. Ağzını yüzünü kırmak istiyordum şu an. Koca kulaklı su aygırı!

"Komitanım, Dohtor Hanım!" diyerek bize yaklaşan Ahmet Ağa'nın sesini duyunca ters bakışmamız bölündü. Aynı anda sesin geldiği yöne çevirdik öfkeli bakışlarımızı. Ahmet Ağa ise bizim aksimize çok mutlu görünüyordu. "Yav, kusura kalmayasanız, Dohtor Hanım," dedi kalın sesi ve bozuk Türkçesiyle. "O horoz biraz delidir öyle. Bulduğuna dalar."

"Önemli değil," diye homurdandım ağzımın içinde. Kıçımı deldi ama olsun. Hiç önemli değil, ağam. Rüzgâr yüzünden önüme gelen saçları yolmak ister gibi geri savurdum.

"Ee, haydi yemeğe o zaman," dedi Ahmet Ağa aynı coşkuyla. "Herkes bizi bekler." Murathan'a döndü. "Sizi de bekliyoruz, komutanım."

"Sağ olasın, Ahmet Ağa," dedi Murathan ters ters. "Başka zamana sözüm olsun." Tekrar koluma yapıştı. "Şimdi bizim gitmemiz lazım."

"Nereye be?" dedim şaşkın şaşkın.

"Eve."

"Yürü git o zaman," diyerek kolumu çektim ama bırakmadı.

"Yürü o zaman," dedi ters ters beni ileri iterek.

Kesinlikle elimde kalacaktı!

"Yav nereye?" dedi Ahmet Ağa teessüf eder gibi. "Ben Dohtor Hanım'a koyun kesmişem."

"O et yemez," dedi Murathan hemen.

Yüzüne birkaç saniye şok içinde baktım. Anlamsız bir şekilde kalbim tekledi. Beklenmedik bir hamleyle vurulmuştum. Bunu nasıl hatırlıyordu? Yuh! Gerçi o da patlıcan yemezdi. Şaşkın bakışlarımla önüme dönerken kendime

şaşırıyordum asıl. Peki, ben bu bilgiyi nereden biliyordum? Neler dönüyordu benim bu aşağılık beynimde? Bu bilgilerin bende işi neydi?

"Öyle mi?" dedi Ahmet Ağa anlık bir boş bakış atarak. "Ee, o zaman tavuk keseriz," diye bir öneri sundu. Ya sen nasıl bir ağasın? Yerim seni!

"Bayılırım tavuğa. Haydi gidelim, Ahmet Ağa," diyerek geri kaçmaya çalışmışım an Murathan kolumdan yakalayıp beni tekrar kendine çekti. Deli olacağım!

"Başka bir zaman artık, Ahmet Ağa. Bize şimdilik müsaade."

Ters bakışlarımı ona çevirdim.

"Kendi adına konuş. Benim canımı sıkıp durma. Gitmiyorum ben hiçbir yere."

"Geliyor musun diye sormadım zaten," dedi aynı uyuzlukla.

"Murathan, bak, koskoca komutan olmuş falan demem senin o kulaklarını herkesin içinde ısırırım şu an!" diye yükseldim en sonunda. "Yeter artık ya!"

Güldü. Salak herifin dudakları resmen keyifle iki yana kıvrıldı.

"Bir dene de o zaman gör neler oluyor, Pamuk. Senin de karşında dokuz yaşındaki Murathan yok. Sen de bunun farkındasındır inşallah."

"Siz birbirinizi tanırsınız?" dedi Ahmet Ağa.

Ben, "Hayır!" derken aynı anda ondan bir, "Evet!" sesi yükseldi. Birbirimize yandan ters bir bakış attık. İlk fırsatta o kulağını ısırmazsam bana da Gökçen demesinler! Büyük yemin ettim bak, oğlum. Beter edeceğim seni!

Murathan ters bakışlarını yavaşça benden çekip Ahmet Ağa'ya çevirerek, "Neyse," dedi. "Bize müsaade."

"Ee, yemekte diyecektim ama şimdi diyem madem," dedi Ahmet Ağa mutlu mesut. "Haftaya pazar benim küçük oğlanın düğünü vardır. Ona bekliyem sizi o zaman. Bütün herkesi getir, komitan." Bakışları bana döndü. "Sizi de kesin bekleriz, Doktor Hanım. Böyle hiç olmadı valla. Kusura kalmayasanız."

"Bakarız," diye soğuk bir cevap verdi ayaklı don yağı.

"Geliriz," diye don yağının cevabına en ters cevabı verdim. Bir yandan da kolumu Murathan'ın elinden kurtarmaya çalışıp tatlı tatlı sırıtıyordum. Ama sağ olsun, kendisinin koca adımlarla yürüyüp beni de çekiştirmesi bu girişimlerime hiç yardımcı olmuyordu.

"Bekliyem ha," diye bağırdı arkamızdan.

"Kesin geliyoruz," dedim arkamı dönüp el sallarken. "Yanımızda arkadaş da getirebiliyor muyuz?"

"Kimi istersen getir. Doktor Hanım," dedi. Başındaki fötrü çıkarıp bana doğru sallamıştı. "Başım üstünedir."

Tatlı adamdı vesselam. Aşiret düğünü... Gebersem kaçıramam. Önüme dönünce gerçek dünyaya da dönüş yapmış bulunuyordum. Kepçük ve sürüklediği bedenim... Kaşlarımı çatıp tekrar elinden kurtulma girişimlerinde bulundum. "Bırak!" Bırakmadı. "Bırak dedim sana." Yine bırakmadı. Ayaklarımı sürüyüp durmaya çalışınca yakıcı bakışlarını bana çevirdi.

"Toprağa da yapışsan toprağı söküp götürürüm seni, Gökçen," dedi net bir dille. "Beni daha fazla delirtmeden yürü."

Yürümeme gibi bir şansım yoktu zira cidden söküp götürecek gibi duruyordu. "Nereye?" dedim dişlerimi sıka sıka. "Çantam burada kaldı. Bırak. Gitmiyorum ben hiçbir yere."

"Doktorun çantasını al, Zülküf," dedi gür bir sesle. Elinden kurtulamayacağım gibi duruyordu. Ben de burun acısını çıkarmazsam bana Gökçen demesinler, Kepçük. Haydi bakalım.

"Emredersiniz, komutanım," dedi Zülfikar. Toprak zeminde yankılanan postal sesi geldi kulaklarıma. Aklımı kaybedecektim ben bugün! Deli bir horoz tarafından kovalandığım yetmiyormuş gibi bir de bu gorille uğraşıyordum. "Sen defolup gitsene," dedim dişlerimi sıkarak. "Ben neden seninle geliyorum?"

"Tek bırakınca yemediğin bok kalmıyor çünkü."

"Bu yaşıma kadar senin gözetiminle gelmedim ben!"

"Dünyanın en saçma eylemi olan *Üzümlerin Tüketimi Azalsın* eyleminde tutuklanmandan bu yaşına nasıl geldiğin belli," diye homurdandı.

Şaşkın bir bakış attım. Ayaküstü katıldığım bir eylemdi. Polis baskını yiyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bu eylem yüzünden bir gecem nezarette geçmişti. Hızlı zamanlardı. "Sen beni mi araştırdın?" dedim şok içinde.

"Araştırmaz olaydım," dedi hemen. "Bulaşmadığın bela kalmamışken kalkıp buralara gelmen... Gerçekten söyleyecek kelime bulamıyorum."

"Şu an bir bela içinde olduğumu düşünmüyorum," dedim yılmış bir şekilde.

Hızlı adımları anında durdu. Büyük adımları ve hızı yüzünden bilmediği hâlde horona girmiş dayılar misali can çekişerek peşi sıra sürüklenen ben de o durunca durdum. Çok şükür, sonunda kolumu bırakıp kafasını *ya sabır* çeker gibi sağa sola çevirdi. Sonra tekrar bana dönüp, "Kiminle geldin sen buraya?" diye sordu.

"Sağlıkçı arkadaşlarımla. İki doktor, beş hemşire geldik."

"Yanınızda bir jandarma ya da polis var mı?"

Boş boş göz kırpıştırdım.

"Olmalı mıydı?"

"Dubai sahili mi burası, Gökçen?" dedi aşırı ciddi bir ifadeyle. "Sınırda bir köye geliyorsun. Teröristlerin ulu orta dalıp çocuk kaçırdıkları bir köye hem de. Böyle birkaç sağlıkçı, 'Merhaba, biz geldik,' diye elinizi kolunuzu sallayarak burada dolaşamazsınız."

"Haftalardır gidiyorum ben köylere, Murathan. Bir şey olduğu yok. Herkes gayet iyi. Tehlikeli hiçbir durum da olmadı."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Hafif çekik gözleri, güneşin de etkisiyle iyice kısılıyordu. "Sen buralarda olan her olayı bildiğini mi sanıyorsun gerçekten?" dedi her kelimenin üstüne basa basa. "Ben buraya çarşıdan mı geldim sence? Ha?" Kolundaki kanı kurumuş yaraya, kendine hiç acımadan diğer eliyle iki kere sertçe vurdu. "Bu yara çalılara takıldığım için mi oldu sence?"

Öylece bakakaldım yüzüne. Bu kadar ciddi yükselmesini beklemiyordum. Gerçekten o denli tehlikeli miydi bunu yapmam? Çatışmada mı yaralanmıştı? Son derece sinirli bakıyordu. Hatta çene kemikleri bile sinirlenmişe benziyordu. Birkaç saniye bocaladım.

"Ben..." diyebildim sadece.

"Gerçekten bu kadar pervasız olamazsın," dedi sertçe ve tekrar bileğime yapışıp yürümeye başladı.

Hareketlere bak ya! Sanki başımıza terminatör! "Güzelce anlatsan anlarız. Niye bağırıyorsun ki?" diye mırıldandım hızına uyum sağlamaya çalışarak. "Hem madem öyle, bir daha jandarmayla gelirim ben de."

Yakıcı bakışlarını bana çevirdi. Sonra, "Ya Rabb'im ya!" diye söylene söylene tekrar önüne döndü.

"Ne var?" diye minik bir yükseldim. "Yanında jandarma var mı diye sormadın mı? Demek ki jandarmayla gelebilirim."

"Hiçbir şey demedim say Gökçen, ne olur!" diye homurdandı memnuniyetsiz bir sesle. "Ha sana laf anlatmaya çalışmışım, ha götümü dikene sürüp tek tek o dikenleri ayıklamaya çalışmışım. Hiçbir fark yok."

"Düzgün konuş benimle!" diye çıkıştım.

"Sen de düzgün dur o zaman!"

Ben onu taklit ederken kamuflaj desenli, kocaman zırhlı bir askerî aracın önüne gelmiştik. Hızla arka tarafına doğru yürüyüp beni de peşinden sürüklemeye devam etti. Tabii, ben de söylenmeye. "Onu yapma, Gökçen. Şuraya niye gittin, Gökçen? Burada ne işin var, Gökçen? Bu ne ya! Üç haftadır neredeysen oraya git. Ne diye geldin sen sanki? Sen yokken gayet mutlu mesut takılıyordum ben."

"Doğru. Bağıra bağıra horozdan kaçarken pek mutlu duruyordun," dedi aynı.

"Aynı şey mi?" dedim hemen. "Alt tarafı horoz kovaladı. Neden bütün ömür peşimde gibi davranıyorsun şu an? Tek gelen ben değilim. Bir sürü doktor, hemşire geliyor buralara."

Aracın arkasına gelmiştik. Kapısı açıktı ve içeride birileri vardı sanırım. Tam görememiştim. "Başkalarıyla şu an zerre ilgilenmiyorum, Gökçen," dediği an beklenmedik bir hamle yaptı. Hızla bana dönüp iki eliyle belime yapıştığı gibi, "Ne yapıyorsun, geri zekâlı?" diye bağırdım. O ise beni kucaklayıp tek hamlede aracın açık kapısından içeri fırlattı.

Aşırı hızlı bir gün oluyordu.

Aracın içinde, dışarıya göre daha loş bir ortam olunca gözlerim kısıldı. Birkaç saniye sonra görüşüm netleşti. Dört erkek ve bir kadın vardı. Erkekler aracın sağ tarafındaki koltuklara oturmuş, asker üniformaları içindeydiler. Kadın ise onların karşı tarafındaki koltukların en sonuna oturmuştu. Ve resmen dizilerde gördüğüm terörist kıyafeti içindeydi. İki kişi tanıdıktı. Yüzü gözü toz toprak içindeydi ama biri Zeynep ablanın eşi Hasan ağabeydi. Diğeri ise uyuklayan Barbaros. Diğer üçünü ilk defa görüyordum.

Murathan sırtımdan hafifçe itip, "Otur şuraya," dediğinde istemsizce ilerleyip kadının yanına oturdum. Kadınla birbirimize yandan bir bakış attık. Bayağı sert duruyordu. Siyah, omuz hizasında küt saçları olan, kara kaşlı, kara gözlü bir kadındı. Asker miydi acaba? Asker olmasa elinde bu tüfeği tutmasına izin vermezlerdi. O zaman neden bu kıyafetlerin içindeydi?

Murathan ve heybeti de yanımdaki koltuğa çöktü. Onun yanına Timur yerleşti. Derken Zülfikar da tek hamlede araca atladı. "Buyurun," dedi ve çantamı kibarca kucağıma bırakıp Barbaros'un yanına kuruldu. Yanına oturan Zülfikar'ın şiddeti yüzünden Barbaros minik bir horultu eşliğinde gözlerini açtı. "Geldiniz mi, dadaşlar?" dedi uyku sersemi boş bakışlar atarken. Boş bakışlarını üzerimde sabitledi.

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki kilitlenmiş durumdaydım. Nereye düşmüştüm ben? Hepsi dev gibiydi. Hepsinin yüzü gözü kir ve toz içindeydi. Ellerinde boyum kadar silah tutuyorlardı. Dinozorlar arasında kalan minik bir köpek yavrusu gibi yavaşça yerime sindim. Ürkek bakışlarımı karşıma çevirdiğimde, dörtlü erkek grubu gerçekten son derece şaşkın bakışlarla bana bakıyordu. Ama en büyük şok Barbaros'un yüzündeydi. Beni tanıdığı için bu denli şaşkın olması muhtemeldi. Ortama çılgın bir sessizlik hâkimken kapılar tekrar kapandı ve araç çalıştırıldı.

"Ne kaçırdık biz dışarıda, dadaşlar?" diye mırıldanan Barbaros sessizliğimizi bozdu.

"Eğlence," diyen Timur'un eğlenen sesi geldi kulaklarıma. Yüzünü göremiyordum ama görmeden de eğlendiğini tahmin edebiliyordum. Adamın duruşu buydu. Gülmeden eğlenmek.

Zülfikar sırıtarak, "Valla uyuklayacağına gel demiştim ben sana, Barbo," dedi. "Ağır olay kaçırdın."

Barbaros bir bana bir de yanımda oturan Murathan'a bakarak, "Farkındayım," diye mırıldandı.

"Gökçen Hanım," dedi Hasan ağabey. "Ne işiniz var sizin burada?"

Yapma be Hasan ağabeyim. Sen de mi bunu soruyorsun?

"Değil mi?" dedi yanımdaki Kepçük. Bakışlarımı ona çevirdiğimde o zaten aynı uyuzlukla bana bakıyordu. "Ne işi var acaba burada?" diye tamamladı uyuzluğunu.

Seni özledim! Manyağa bak! Gına geldi aynı sorudan. "Kırkıncı kere aynı şeyi tartışmak istiyorsan hiç sorun değil, Murathan," dedim ters ters. "Senin o kalın kafan anlayana kadar ben neden burada olduğumu izah edebilirim."

Yeni gördüğüm arkadaşlardan biri aşırı şaşkın bir ifadeyle, "Gökçen Hanım mı?" dedi. Genç duruyordu. Hatta bence aralarında en genç olan oydu. Yakışıklıdan ziyade sempatik görünmüştü gözüme. Koyu kahve saçları ve aynı tonlardaki gözleri şaşkınca bana döndü.

"Bildiğimiz Gökçen Hanım mı?" diye ekleme yaptı diğer eleman. Bu da diğeri gibi çok yapılı değildi. Yüz hatları yumuşaktı. Hafif sarıya çalan saçları ve ela gözleriyle o da beni gördüğüne son derece şaşırmış görünüyordu.

Ama asıl şaşıran bendim.

"Siz beni tanıyor musunuz?"

Sempatik duran genç, "Tanıyoruz tabii. Mu-" derken Zülfikar anında söze atlayıp çocuğun lafını ağzına tepti.

"Sizin ününüzü duymayan mı kaldı, Gökçen Hanım?" dedi abartılı bir ifadeyle. "Aldığımız duyumlara göre Silopi'nin en popüler doktoru olmuşsunuz."

Öyle mi olmuşum? Sırıttım. "Yok canım," dedim aynı sırıtışla. Yandan Murathan'a imalı bir bakış attım. "Abartmışlar. İnsanlara yardım ediyorum sadece." Kendisi de hemen en ters bakışıyla karşılık verdi bana. Vallahi uyuz. Billahi uyuz.

"Bu arada, geri kalanımızla tanışın, Gökçen Hanım," dedi Zülfikar tatlı tatlı. Yanındaki sempatik elemanı işaret etti. "Bu Alican." Alican'ın minik baş selamına tebessümle karşılık verdim. Onun yanındaki elemanı gösterdi. "Bu Emek." Aynı şekilde o da baş selamı verdi. "Bu Süleyman," diyerek şu ana kadar hiç konuşmayan arkadaşı gösterdi.

Kelipli bir adamdı Süleyman ama yuvarlak yüz hatları bu kalıba istemsizce tatlı bir hava veriyordu. Hepsinden farklı olarak bıyıkları vardı. Minik bir baş selamı verdi bana. "Bu da Aybüke Başkan," diyerek yanımdaki kadını işaret ettiğinde kızgın abla ilk defa tebessüm ederek bana baktı. Bana tebessüm edene ben kahkahalar atardım. Ama onu yeni tanıdığım için bokunu çıkarmadan gülümsedim sadece.

"Yalnız ben hâlâ şoktayım ha. Ne kaçırdıysam bana özet geçilebilir mi?" dedi Barbaros.

"Zülfikar'ı horoz kovaladı. Tavuk falan sandı galiba," dedi Timur. "Görülmeye değerdi."

"Aşk olsun, komutanım," dedi Zülfikar. "Gökçen Hanım'ı kurtarayım diye yaptım ben onu. Yoksa bir horozdan kaçacak değildim herhâlde."

"Çok teşekkür ederim, Zülfikar," diye kibarca araya girdim. "Valla öldürecekti o manyak beni."

"Hiç önemli değil, Gökçen Hanım," dedi büyük bir ciddiyetle. Sonra bakışlarını Murathan'a çevirdi. "Bu arada hatırlatmamı tekrar yapayım, komutanım. Bir hafta yemeklerim sizden, ona göre. Mabadı zor kurtardım da. Bu unutulsun istemem."

"O niye alıyor?" dedim Murathan'a ters bir bakış atarak. "Benim yüzümden oldu. Benim sana yemek sözüm olsun."

"Valla mı?" dedi Zülfikar hemen. Saçma bir bakış attı Murathan'a. "Eli pek bol Gökçen Hanım'ın. Bayıldım. Tam bizlik."

Murathan derin bir nefes verdi. Omuzları bu nefes yüzünden anlık şişince resmen kolum önüme doğru kaydı. Sıkışıp kaldım. Kesinlikle küspe yemiş bu. Aşırı emindim artık buna. "Ben çok güzel şeyler yedireceğim sana, Zülküf," diye homurdandı ağzının içinde. Zülküf umursamadı bile. Dişlerini göstere göstere gülüyordu.

"Lan bana olayı anlatın artık," diye merakla araya girdi Barbaros. Bakışlarını bana çevirdi. "Sizin burada ne işiniz var, Doktor Hanım? Horoz kim?"

Ne olur, bana şu soruyu sormayın artık. Kısacağım. Kimse açıklamadı tabii. Bakışlar bana döndü. Mecburen açıklayan yine ben oldum. "Sağlıkçı arkadaşlarla beraber haftada bir köylere sağlık kontrolüne gidiyoruz," diye başladım söze. "Hastaneye gelemeyen, ilaçları bitip alamayan yaşlılar var. Onlara yardımcı oluyoruz. Bugün de sıra bu köydeydi." Yandan Murathan'a ters bir bakış attım. "Sadece yardım ediyordum yani."

"Sen hayatta kalmak için kendine yardım et, yeter," dedi uyuz. "Git hastanene, oraya gelenlere bak. Dışarısı seni alakadar etmez."

"Bir doktor sadece hastanede mi doktordur?" dedim hafif yüksek çıkan sesimle. "Sen üniformayı çıkarınca asker olmuyor musun?"

"Aynı şey değil," diyerek ilk defa konuştu Aybüke. Kafamı hızla ona çevirdim. Bu sefer sert değil, daha yumuşak bakıyordu bana. "Örgüt burada üç mesleği sevmez, Gökçen Hanım," dedi bakışlarını benden çekmeden. "Öğretmen, asker ve doktor. Çünkü öğretmen eğitir, asker korur, doktor iyileştirir. Minnet duygusunu uyandırırlar. Bize çok yaklaşamazlar. Korkarlar. Ama öğretmen ve doktorlar daha dikkatli olmak zorundalar. Gözünüzü dört açmalısınız. İyilik yapıyorum derken canınızdan olursunuz yoksa."

"Kimsenin bu zamana kadar bana bir zararı dokunmadı ama," dedim hemen. "Zaten tehlikeli yerlere gitmiyoruz. Buradaki Ahmet Ağa'yı siz de tanıyorsunuz anladığım kadarıyla. Gayet iyi insanlar. Tehlikeli bir durum yok ki şu an ortada."

"Şu an yok," dedi Hasan ağabey. "Ama bu hiç olmayacağı anlamına gelmez."

Derken Süleyman denen kişi araya girip, "Herkese de böyle hemen güvenmeyin," dedi kalın, ciddi bir sesle. "Koyun postunun altında çakal gizlidir bazen. Siz farkına varmadan sonunuzu getirir." Sözü biter bitmez havalı duruşunu bozup otuz iki diş sırıtarak Aybüke'ye baktı. "Nasıl Aybüke'm?" dedi mutlu mutlu. "Güzel konuştum, değil mi?"

Aybüke bıkkın bir nefes verdi. "Başımı alıp tekrar dağlara gitme isteği..." diye mırıldandı dertli dertli.

Aybüke'm derken? Sevgili falan mıydı bunlar? Ama Aybüke Hanım pek sevgili gibi değil de daha çok silahın dipçiğini her an Süleyman'ın ağzına çakacak gibi duruyordu.

"Boşuna konuşmayın," diye mırıldandı Murathan. "Anlaması imkânsız."

Ya sabır... Valla kaşınıyor. "Sen çok güzel anlattın çünkü, değil mi Kepçük?" diye yükseldim hemen. "Anca bağırıyorsun. Bu durumda nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun benden?"

"Güzelce anlatsam anlayacak mıydın?" dedi bana yandan ciddi bir bakış atarken. "Çok samimi soruyorum şu an bak," diyerek vücudunu tamamen bana çevirdi. "Buralara gelmemeni söylesem duracak mıydın, Gökçen?"

"Hayır," dedim hemen. "Neden durayım? Tabii ki durmam."

Aldığı bu cevapla önüne döndü.

"Kepçük derken?" dedi Barbaros.

Hemen bakışlarımı ona çevirdim. Hâlâ şoku atamamıştı üzerinden. Bir şoktan diğerine savrulur bir ifadeyle bana bakıyordu. Ben ise bu soruyla âdeta aydınlandım. İntikam, dumanı tüterken yenen bir yemek olmalıydı bence. Şu an benimki tütüyordu mesela. Asla kaçıramazdım. İtibarın sarsılmasın diye koca kulaklarından bahsetmedim, Kepçük Bey ama bu kadar yeter. Sen tatlı dilden anlamıyorsun.

Ne yapacağımı anlamış olmalı ki anında, "Gökçen, sakın!" diye bir uyarıda bulundu. Tabii ki umursamadım. Dedikodu tuşunu aktive edip öne doğru eğildim.

"Aa, siz bilmiyorsunuz tabii," dedim ellerimi dizlerime vurup gülerek. "Bu komutanınız küçükken kulakları öyle büyüktü ki..." Minik bir kahkaha attım. "Televizyon çekmeyince millet Murathan'ı çağırırdı. Anten niyetine çatıya çıksın diye."

"Gökçen sus," dedi tekrar. Sen kaşındın! Bana bulaşma diye kırk kere uyardım ben seni. Dinleseydin.

Alican ve Emek gülmemek için bakışlarını sağa sola çevirdi. Barbaros minik bir öksürükle boğazını temizledi. Timur'dan ses yoktu ama Zülfikar ve Süleyman hemen şen bir kahkaha atıp beni fıkrasına gülünmeyen adam gibi bırakmamışlardı. "Böyle kapıları alırdı kulakları," diye devam ettim. "Kuşa taksan uçar yani, o derece bir kulak. Hatta babası Yusuf amca şey derdi..." Bir kahkaha daha atarken Murathan'a yandan bir bakış attım. "*Rüzgâra doğru koşarken cebine taş mı doldursak bu çocuğun? Uçup gidecek diye aklım çıkıyor,* derdi."

Son derece ters bakıyordu. Yani ters bakmanın bir sınırı olsa ancak bu kadar olurdu. Peki, umurumda mıydı? Asla.

Bu sefer Aybüke'den de minik bir kıkırtı yükseldi. Yüzüne baktığımda kahkaha atmamak için cebelleşiyor gibiydi. Hasan ağabey dişlerini dudağına geçirip sağa döndü. Diğer elemanlar ise gülmemek için aksırıp tıksırma evresindeydi. Tabii, Zülfikar hariç. O epey eğleniyor gibiydi.

"Çok şey etmeyin, komutanım ya," dedi Barbaros ifadesini toplamaya çalışarak. "Benim de kafam çok büyükmüş. Ufakken oluyor öyle şeyler yani."

"Ay, hiçbir şey bunun kulaklarından büyük olamaz," dedim hâlâ gülerken. "O yüzden ben de ona *Kepçük* derdim. Ne zaman kulaklarını görsem aklıma dozer kepçeleri gelirdi çünkü."

Uyuz Murathan, "Hastaneye gelip sümüklerini yediğinden herkese bahsetmemi istemiyorsan kes sesini, Gökçen," dediğinde gülüşüm soldu. Ters bakışlarımı ona çevirdiğimde bana son derece tehditkâr bakıyordu.

"Sümük falan yemiyordum ben!" dedim kınayıcı bir bakışla.

Güldü. Evet, resmen güldü. Yaslandığı yerde doğruldu. "Her şeyi çok iyi hatırlıyorsun ama sümüğünün tadından bana uzun uzun bahsettiğin anları çok çabuk unutmuşsun, Pamuk."

Lanet! Doğru, ağlayınca dudaklarıma bulaşan sümükleri yerdim. Tadı güzel diye de herkese anlatırdım. Annemden ne dayaklar yemiştim bu huyum yüzünden. Gerçekten pislik benim göbek adımdı. Az bile dövmüşsün beni, annem.

"Siz tam olarak nereden tanışıyorsunuz, komutanım?" diyen Hasan ağa beyin sesiyle ters bakışlarımızı birbirimizden ona doğru çevirdik.

"Eski bir arkadaştan bir tık daha fazlası gibi..." diye mırıldandı Zülfikar saçma bir gülüşle.

İkimiz de tekrar birbirimize ters bir bakış attık. "Küçükken aynı lojmanda oturuyorduk," dedim ters ters. Önüme dönüp tekrar geri yaslandım. "Ailelerimiz arkadaştı."

"Sizin de mi babanız asker, Gökçen Hanım?" diye sordu Barbaros. "Yani Murathan Komutan'ını biliyoruz ama..."

"Askerdi," dedim ifadesizce önüme bakarak. "Şehit oldu. Oldular yani, Murathan'ın babasıyla beraber aynı karakol baskınında şehit düştüler. Sonra aile dostluğu da bitti. Herkes kendi şehidini alıp memleketine döndü. Son..."

Bu benim için anlatması zor bir şey değildi artık. Babam şehitti benim. Vatanı için canını veren bir askerdi. Neden üzülerek anlatacaktım ki bunu? Ama şu an *son* diyerek üç harfe sığdırdığım şeyler, o zamanlar hiçbir cümleye sığacak türden değildi. Hatırlamak istemiyordum hiçbirini. Geçmişe dair, o dönemlere ait hiçbir anıyı getirmek istemiyordum zihnime. Zira üzerlerini örtmek için tırnaklarımı kanata kanata toprak atmıştım her şeyin üzerine. Daha altı yaşımdaydım, kolay olmamıştı. Zihnimdeki hiçbir tozlu anıya dokunmadım. Yanlarından öylece geçip giderek sadece Yusuf amcanın belli belirsiz hatırladığım yüzüne tutundum.

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Bakışlar, benimle Murathan arasında gidip geldi. Sanırım bu ortamdaki bütün askerlerin en çok istediği şeydi söylediğim. Şehadet... Şehit olmak... Ama bu kelimeler geçince istemsizce bir hüzün de geçiyordu gözlerinden. Babama da böyle olurdu. Hatırlıyordum. Ne zaman şehit haberi duysa gözlerinden bir hüzün geçerdi. Kaybettiği arkadaşlarını hatırlardı belki. Belki de kendini düşünürdü. Bilmiyordum.

Postum çıkmış durumdaydı. Oturunca yorulduğumu anlamıştım. Horoz aksiyonu bünyeme bir tık fazla gelmişti. Kemiklerim ağrıyor, saç diplerim sızlıyordu. Bu sırada süren sessizliğimizi, "Alt tarafı horoz kovaladı," diye sessizce mırıldanan Murathan'ın sesi böldü. "Bir araba dayak yedin sanki, Pamuk. Kollarına bak."

Dediğini yapıp bakışlarımı kollarıma çevirdim. Çizikle ve morlukla doluydu. Tutamadığım bir dürtüyle güldüm bu hâlime. Manyaktım çünkü ben. Ağlanacak her hâlime itinayla gülerdim. Yandan yandan baktım. "Sence o alt tarafı bir horoz muydu? Bence kesinlikle değildi."

"Bence de," diye ekledi Zülfikar. "Kesinlikle değildi, Gökçen Hanım. Katılıyorum."

Gülerek başımı iki yana salladım. Bordo Bereli adamı bile kovalayan horoz, beni kesinlikle öldürtürdü. Hatta benden etli pilav bile yapardı. İyi ki kurtuldum elinden. Çok şükür, bin şükür! Ben evrene karşı sonsuz bir şükran içindeyken Murathan'ın eli birden bileğimi kavrayıp kendine çektiğinde bakışlarım ona döndü. Hoyrat değildi bu sefer. Narince kavramıştı bileğimi. Kırılacak çok değerli bir şeymiş gibi parmak ucunda tutuyordu âdeta. Bakışlarımı önce tuttuğu bileğime, daha sonra yüzüne kaldırdım. O ise bana bakmıyor, dikkatle kolumdaki çizikleri inceliyordu. Kıyafetinin ön ceplerinden birini açtı. Bir yara bandı paketi çıkardı. Elimi bacağının üzerine bırakıp paketi açmaya başladı. Geri çekebilirdim kolumu ama çekmedim. Elim bacağının üzerindeyken öylece bekledim.

Yabancılık hissetmedim. Yadırgamadım. Utanmadım. Çekinmedim. Yıllardır yaşadığım bir döngüymüş gibi bekledim hem de. Küçükken yaptığı gibi dikkatle yaralarımı inceleyerek kolumun hemen üstünde uzanan üç çiziğin üstüne yara bantlarını tek tek yapıştırdı. O koluma bakıyordu ama benim bakışlarım onun yüzündeydi. Küçük kulaklar, kıvrık kirpikler, sert bir çehre. Yabancıydı. Tenime değen parmak uçlarındaki sıcaklık ise bir o kadar tanıdık. Ne kadar değişirse değişsin, ne kadar büyürse büyüsün o hâlâ Kepçük'tü sanırım. Sürekli bana kızan ama hiç kıyamayan küçük Kepçük.

Sıcacık oldu o an içim. Nedenini yine anlamamıştım.

"Diğer kolunu uzat," dedi yüzüme bakmadan. Yavaşça yan dönerek dediğini yaptım. O kolumdaki çiziklere de iki bant yapıştırdı. Tam parmakları yara bandının üzerinden çekiliyordu ki bileğimin hemen üzerindeki morluklarla duraksadı. Az önce beni buraya sürüklerken kolumdan tuttuğu yer hafifçe morarmaya başlamıştı. Oysa canımı yakacak bir tutuş bile değildi ama hassas tenim alınmış gibiydi. Parmak uçları o moraran kısma hafifçe dokundu. Yüzünü tam göremiyordum ama kaşlarının çatıldığını anlayabiliyordum. Ben ise çok ayrı bir kafadaydım. Küçükken de bu kadar güzel miydi kirpikleri? Bir türlü hatırlayamıyordum. Oysa bu kirpikleri unutmam imkânsızdı. Raks ediyordu resmen. Maskarasını sorsam ağzıma G3 dayar mıydı?

Eli hâlâ kolumdayken mahvedici kirpikleri arasından kehribarlarını gözlerime çevirince bir an bocaladım. Kendisini keserken yakalanmıştım, evet. Bu durumda aklıma gelen ilk dala yapıştım. "Senin de yarana bakalım," diye mırıldandım.

İfadesiz ve donuk bir tepki verdi. Ellerini kolumdan hızla çekip tekrar olduğu yerde geri yaslandı. "Gerek yok," diye ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Omzundaki yara benim tarafımdaydı. O yüzden bu sözüne gözlerimi devirerek gerekli cevabı verdim. Kendimi tamamen ona doğru çevirdim. Önüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra kurumuş kan lekeleriyle dolu kumaşı yavaşça yana çekip yarasına baktım.

"Gerek yok, Pamuk," dedi yine.

"Sen bana nasıl fikir sormuyorsan ben de sana sormuyorum," dedim umursamaz bir sesle. Yaranın kurşun sıyrığı olduğu belliydi. Yeni bir yaraydı ama küçük değildi. Derindi. Sütür şarttı. "Dikiş atılması lazım buna," diye mırıldandım yaranın etrafındaki kumaşı sağa sola çekerek.

"Saçmalama," dedi hemen.

Kaşlarımı çattım. "Bunun saçmalaması mı olur, Murathan? En az dört dikiş lazım bu yaraya. Ne diye ortalıkta böyle dolaşıyorsun sen?"

"Çok tedavi etmek istiyorsan antiseptik sürüp üstünü kapat," dedi. "Dikişe falan gerek yok."

Hayret dolu bir bakış attım. "Keşke tıp okusaymışsın sen," dedim bu cevabına binaen. "Bilgilerin beni çok etkiledi. Tıp dünyası da faydalansın bu ilminden."

Salak hafifçe güldü. Laf yemek hoşuna gidiyor gibiydi. Gerçekten sorunları vardı. Göz devirerek önümdeki tayfaya döndüm.

"Sağlık çantası var mı?"

"Aybüke'm çanta senin yanında, uzatsana onu Gökçen Hanım'a," dedi Süleyman.

"Süleyman, bana bir daha *Aybükeim* dersen o sağlık çantasının içine seni sokarım. Yedi ceddin gelse çıkaramaz," dedi Aybüke ters ters. Hemen yanına uzanıp koyu yeşil çantayı çıkardı. Ve Süleyman'a olan siniri yüzünden resmen çantayı kucağıma fırlatmak suretiyle benim göğsüme yapıştırdı.

"Sok kız çantaya," dedi Süleyman mutlu mutlu. "Elin elime değmiş olur, fena mı?"

"Lan Süleyman, beni bile darladın. Yeter lan artık," dedi Barbaros bıkkın bir sesle. "Bir sus. Ne Aybüke'ymiş be. Sabahtan beri Aybüke, Aybüke, Aybüke." Bakışlarını Aybüke'ye dikti. "Başkan, sen de çenesini mi kıracaksın şunun, ne yapacaksan yap, sussun artık. Yeter valla!"

"Sadece çenesini değil, bütün kemiklerini kırmama ramak kaldı," diye mırıldandı Aybüke. Süleyman yine güldü. Acıdan besleniyor olabilirdi. Enteresan bir ilişkinin içindeydiler. Pek çözememiştim. Ama Süleyman âşık, Aybüke cellat gibiydi. Şimdilik bu netti. Çantayı kucağıma yerleştirip açtım. Bu şartlar altında yarayı dikemezdim. Araç oldukça hareketliydi. Mecburen sadece temizleyecektim. Önce gazlı bezle yaranın içini temizledim. Başka bir gazlı beze antiseptik döküp yaranın her yerine dikkatle sürdüm. Bir yandan da canı acıyor mu diye yüzüne bakıyordum ama mimik oynamıyordu herifte.

"Canın acırsa söyle," diye mırıldandım.

"Acımaz," dedi hemen.

İfadesiz yüzüne alttan bir bakış atıp tekrar önüme döndüm.

"Neden? İnsan değil misin sen?"

"Askerir biz," diyerek ilk kez konuştu Timur. "Öyle her yaramız acısaydı daha ilk kurşun yediğimizde bırakırdık bu işi."

Timur ne zaman konuşsa benim istemsizce, "Eyvallah ağabey, sen ne dersen öyle olsun," deyip köşeme sinesim geliyordu. Sanırsın Süleyman Çakır! Öyle bir etkisi vardı insan üzerinde. "Askerlerin de canı var diye biliyorum ben," diye mırıldanarak yeni bir gazlı bezi paketinden çıkarıp dikkatle yaranın üstüne yerleştirdim.

"Canımız var ama pek kıymetli değildir," dedi Zülfikar hafif bir tebessümle. "Aksi olsa burada olmazdık, değil mi ama?"

"Lan ilk defa doğru konuştun, Zülküf," dedi Barbaros şaşkınlıkla.

"Bozuk saat bile günde iki kere doğruyu gösterirmiş, komutanım," deyip neşeyle araya girdi Alican.

Zülfikar sinirle öne eğilip, Alican'a bakarak, "Ne diyorsun lan sen?" dedi. "Bir daha söyle bakayım! Ne dedin sen, Aliş?" Sesinde âdeta bir Kerpeten Ali tonlaması vardı.

"Hiç komutanım," diyerek olduğu yere sindi Alican. "Hiç konuşmadım aslında ben. Sinek vızıltısı falan duydunuz siz galiba."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Zülfikar, memnuniyetle tekrar geri yaslandı.

Bu hâllerine belli belirsiz gülerken, "Tut şunu," dedim Murathan'a. Elini kaldırıp gazlı bezi kolunda sabitledi. Kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslatırken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Son derece ciddi bir şekilde kucağımdaki çantaya eğildim. Plaster bant alıp hemen yarayı kapatma işlemine geçtim. Murathan hiç tepki vermiyordu. Gerçekten hiç mi canı yanmıyordu? İmkânsızdı. Yaranın içine gazlı bez sokup temizlemiştim az önce. Nasıl bu kadar tepkisiz kalabilirsin ki? Bandı kapatırken yaranın üstüne hafifçe bastırdım. Ama tepkisini görmek için kafamı kaldırdığımda Murathan ve kirpiklerinin yüzümü dikkatle inceliyor olmasını beklemiyordum.

"Acımıyor dedim diye oyma istersen," derken oldukça ifadesizdi.

"Çok şükür," diye mırıldandım ters ters. "Buna da tepki vermeseydin insanlığından şüphe edecektim artık."

Uyuz yine hafif bir gülüşle önüne döndü. İşim bitince çantayı tekrar toplayıp Aybüke'ye verdim. Diğerleri yaklaşık on dakika daha havadan sudan bahsedip birbirleriyle uğraştı. Süleyman ve Aybüke kavga etti. Ben, Hasan ağabeye Mete'nin yuttuğu paralardan bahsettim. Barbaros uyumaya çalışıp uyuyamayınca Zülfikar'a, "Senin çenen yüzünden olmuyor, kalk yanımdan,"

diye çıkışsa. Zülfikar ise durup dururup salak saçma nedenlerle Alican'la Emek'e sarıyordu. Timin adını da bu süreçte öğrenmiştim. Barut Timi. Eğlenceliydiler. Beni bayağı güldürmüşlerdi. Özellikle Zülfikar. Kesinlikle kanka olabilirdik. Kafa yapılarımız tamamen aynıydı. En son Zülfikar'la yine horozun çılgınlığı üzerine yer yer gülüp, yer yer hayret ederek tartışırken araç aniden durdu.

"Ee, ilk seferinde sizi Barbaros'un takozuyla eve bırakmamızın ayıbını bu zırhlı araçla telafi ettiğimizi düşünüyorum, Gökçen Hanım," dedi Zülfikar her zamanki neşesiyle.

"Nesi ayıpmış lan benim arabamın?" diye kınayıcı bir bakışla sordu Barbaros. Bakışları bana döndü. "Ayıp mıydı benim güzelim, Gökçen Hanım?"

Gülecektim ama çok ciddi duruyordu. "Yok, hayır," dedim ciddi ciddi. "Estağfurullah."

Aslında o arabanın yaşaması ayıptı, Barbaros Bey ama neyse. Ben bu çılgın soruyla cebelleşirken Murathan yanımdan kalkıp aracın kapılarını açarak dışarı atladı. "Gökçen, haydi," diye seslenince hızla kapıya doğru ilerledim.

"Bir dahakine helikopterle bırakırız inşallah, Gökçen Hanım," dedi Zülfikar.

Güldüm.

"Gerçekten onu da yaşarsam şaşırmam."

İniş yeri yüksekti. Sayın TSK... Size sesleniyorum. Sahip çıkalım askerimize. Bu kadar yüksek mi yapılır bu? Ya biri düşüp bacağını kırarsa? Gerçi buradan düşüp bacağını kıracak bir asker var mıdır? Sanmam.

Murathan aşağıya bakışımı görmüş olmalı ki elini bana doğru uzattı.

"Gel."

"Gerek yok," dedim çenemi dikleştirerek. "Kendim inerim." *Rızkımı veren Hüda'dır, kula minnet eylemem, oğlum! Ayık ol!*

Hay hay der gibi bir ifadeyle geri çekilip, ciddiyetle kollarını göğsünde bağlayıp beni izlemeye başladı. Araçtan aşağıya dikkatle atlasam da sendeledim. Yere düşecekken son anda toparladım. Bu görüntü karşısında dudağının sol köşesi keyifle kıvrıldı. Adi bir insandı. Dik duruşumu korudum. İçeridekilere, *tanıştığıma çok memnun oldum, görüşürüz,* seremonisini yaptıktan sonra bakışlarını ifadesiz bakan Murathan'a çevirdim. Onun gibi ifadesiz durmaya çalışarak, "Yarın hastaneye gel de iyice bakalım şu koluna," dedim.

"Gerek yok," dedi fil kulaklı uyuz antilop.

Ne kadar da şaşırtıcı bir cevaptı bu böyle! "Geber o zaman, Murathan," dedim gözlerimi devirerek.

Bu çıkışıma karşılık başını ciddi ciddi, *tamam, geberirim bir ara* der gibi aşağı yukarı salladı. Deli olacaktım. Kesinlikle sıyıracaktım. Yine *gözlerimi* devirecekken arkadan, "Gökçen!" diyen Bilge'nin şaşkın sesi yükseldi. Hemen ona döndüm. İşten yeni geliyordu sanırım. Apartman girişinde şaşkınlıkla bizi izliyordu. Eve zırhlı araçla geldiğimden haklı bir bakıştı bu.

Murathan yine, "Bak Pamuk, burnunu olmadık işlere so-" şarkısına başlıyordu ki elimi havaya kaldırıp onu susturdum.

"Gerçekten yeter, Murathan," dedim son derece ciddi bir şekilde. "İçimi çıkardın, ne olur sus." Hızla dönüp öne doğru iki adım attım. Sonra tekrar ona döndüm. "Buraya getirdiğin için teşekkür edeceğimi falan düşünüyorsan düşünme. Zorla getirdin." Tekrar tavırla arkamı döndüm. Bir adım attım. Sonra bir daha ona döndüm. *Ne yapıyor bu mal* bakışı eşliğinde izliyordu beni. Umursamadım. "Ayrıca..." dedim ciddi bir ifadeyle. "İşime burnumu sokmaya devam edersen yemin ederim ki buradaki bütün günlerini burnundan fitil fitil getiririm. Uyarmadı deme."

"Hâlâ son derece baş belasısın," dedi umutsuz bir bakışla.

"Aynen öyle," diyerek onayladım. "Senin başına da bela olmamı istemiyorsan ayağımın altında dolaşma." Tekrar arkamı dönüp hızlı ve sert adımlarla eve doğru ilerledim.

"Sen başını belaya sokma da bela olman kalsın, Pamuk," diye bağırdı arkamdan.

Dönüp sövmemek için zor durdum. Kesinlikle elimde kalacaktı! Katil olmamın önüne geçmek adına arkamı dönmeden ilerlemeye devam ettim. "Gökçen, oha!" dedi Bilge yanına gider gitmez. "Eve tankla mı geliyorsun? Oha!" Muazzam bir şaşkınlık içindeydi. "O adam kimdi?" Arkaya bir bakış atmaya çalıştı ama ben çoktan koluna girmiş, onu sürüklemeye başlamıştım. "Neden arkandan gülüyor?"

Arkamdan mı gülüyor? Hızla başımı arkaya çevirdiğimde gördüğüm son şey Murathan'ın araçtan içeri hızla dalan sırtı ve bacakları oldu. Bana kan kustur ama arkamdan gül, öyle mi Kepçük? Sen adam olmazsın.

"Bu hâlin ne? Kollarına ne oldu?" diye sorularına bir yenisini ekledi Bilge.

"Bırak kolu, tankı, adamı şimdi," dedim hızla ilerleyip şaşkın Bilge'yi de ilerleterek. "Sana bomba bir haberim var."

"Eve tankla geldin, kızım," dedi şaşkın şaşkın. "Bundan daha bomba ne olabilir?"

Sırıttım. "Hazır ol, Bilgecik," dedim neşeli neşeli. "Aşiret düğününe davetliyiz."

6. BÖLÜM

"Özlediğin, gidip göremediğindir;
Ama gidip görmek istediğin..."

ORUÇ ARUOBA

"On üç, on dört, on beş..." diye mırıldanan ince bir ses ve kirpiklerine değen ılık sıcaklık yüzünden gözlerini yavaşça araladı Murathan. Bu sesin kime ait olduğunu adı gibi biliyordu. Görüşü karanlıktan sıyrılıp aydınlıkla buluşur buluşmaz gördüğü mavilikler onu hiç de şaşırtmadı. Saçı başı birbirine karışmış, başa bela bir Gökçen; mavi gözlerini kocaman açmış, tam dibinden ona bakmaktaydı.

"Ne yapıyorsun yine, Pamuk?" diye mırıldandı uyku sersemi bir sesle. "Git başımdan."

Hastaydı. Ağır bir şekilde üşütmüştü. Bu yüzden okula bile gidememişti. Sabahtan beri öylece yatıyordu. Annesi ilaç verdikten sonra biraz daha iyiydi ama hâlâ boğazı ve vücudu ağrıyordu. Gözlerini açmak oldukça zordu.

"Doktorum ben," dedi Gökçen gülerek. Geri geri çekilip üzerine geçirdiği beyaz çarşafı gururla gösterdi. "Bak, önlüğüm bile var. Sana ilaç getirdim."

Murathan kapanan gözlerini zorla açık tutmaya çalışırken bu tipe gülmeden edemedi. "Casper'a benzemişsin, Pamuk. Çıkar şunu üzerinden. Git, legolarımla oyna. Rahat bırak beni."

"İstemem lego," dedi Gökçen hemen. "Evde yüz kere hoplayıp gelmemi söylemiştin. Hopladım, geldim işte. Haydi, doktorculuk oynayalım."

Murathan'ın en büyük kozu buydu. Ona her şeyi yüze kadar yaptırıp bu arada rahat bir nefes alıyordu. Ama anlaşılan bine kadar saymayı falan öğretmeliydi. Yüz fazla kısaydı ve bu cadı şaşırtıcı bir şekilde hiç takılmadan sayabiliyordu. Fazla gücü yoktu. Bu yüzden, "Defol başımdan, Pamuk," diye net bir cevap verdi.

Gökçen, Murathan'ın alnına bir şamar atarak, "Sus bakayım," dedi. "İğne yaparım yoksa."

İş bu noktada ciddileşti. "Bari hastayken rahat bırak beni," dedi Murathan ters ters. "Oynamıyorum ben doktorculuk falan."

Gökçen bu sefer de ağzına okkalı bir sille çarptı.

"Sus demedim mi ben sana?"

Murathan elini sille yediği ağzına atıp şok içinde baktı minik kıza. Ama Gökçen'in umurunda bile değildi. "Al bakalım ilacını!" diyerek oyuncak kaşığa şurup dökmüş gibi yapıp Murathan'ın ağzına dayadı.

Hasta ve huysuzdu Murathan. Üstüne bir de ağzına şamar yemişti. "Hani bunda ilaç falan yok," diye çıkıştı.

"Şakacıktan içeceksin zaten, salak," dedi Gökçen hemen. "Sus da iç şunu."

Murathan sabır dileyerek kafasını sağa sola salladı ve boş kaşığı bir şey varmış gibi ağzına aldı. Sanki kaşık gerçekten doluymuş gibi kendi tükürüklerini yutup içmiş izlenimi verdi. "Oldu mu?" dedi sinirle.

Gökçen güldü. "Oldu." Gülmeye devam ederken aniden ciddileşti. "Ama bu ilaç senin beynini nerden bulacak?" dedi gerçekten düşünceli bir şekilde. "Keşke önce anlatıp sonra içirseydik. Küçücük senin aklın. Kesin bulamaz."

"Asıl sen bu zekâyla olsan olsan şıringa olursun. Git, şıringacılık oyna sen." Gökçen hemen kulağını tutup hızla yana çekince acı içinde bağırdı. "Pamuk yapma şunu!"

"Evet," dedi Gökçen bu bağırışı da zerre umursamadan. "Şimdi de ateşine bakalım."

"İsteme-" diyecek olan Murathan'ın ters kelimeleri, Gökçen'in hızla alnına yapışan dudakları yüzünden boğazında kaldı. Şampuan kokulu siyah saçları bütün görüşünü kapatırken bir şey söyleyemeden sessizce bekledi. Bu durumda kızamazdı ki... Gökçen ise dudaklarını yasladığı alında bir süre beklettikten sonra tekrar geri çekildi. "Bak, ilaç işe yaramış," dedi gözlerini kocaman açıp gülerek. "Hemencecik iyileşmişsin, Kepçük!"

"Ya..." dedi Murathan kuruyan boğazını hafif bir öksürükle temizleyerek. Yattığı yerde toparlanmaya çalıştı. "Değil mi? Nasıl da hemen iyileştim öyle?"

Gökçen neşeyle el çırptı. Hızla üzerindeki çarşafı yere atıp Murathan'ın masasına koştu. Evden getirdiği babasının Deli Kurt kitabını alıp yine aynı hızla Murathan'ın yatağına tırmandı. Murathan'ı kenara itmeye çalışıp, yanına kurularak, "Haydi, şimdi bana kitap oku," dedi. "Bak, iyileştin."

Murathan derin bir nefes verdi. Şimdi belli olmuştu doktorculuk aşkının nereden geldiği. "Boğazım ağrıyor, Pamuk. Ablamlar okusun."

"Ya Kepçük," diyerek koluna yapıştı Gökçen. En melul bakışını attı. "Onlar güzel okumuyor. Sen oku. Noğlar! Lütpen!" Harfleri uzattıkça uzatıyordu. Kedi gibi koluna sürtünen tipe öylece baktı Murathan. Başına belaydı. "Tamam, sus," dedi bu bakışlara daha fazla maruz kalmamak için bakışlarını tavana dikerek. "Söyleme şu kelimeleri, sus. Okuyacağım."

Yattığı yerde doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. Gökçen ise saçlarını yastığa sermişti. Ona doğru dönüp ellerini yanağının altına koymuş, dudakları öne doğru büzüşük bir şekilde hevesle Murathan'ı bekliyordu. Ama bir dakika

bile yerinde duramadığından bacakları ve ayakları daima hareket hâlindeydi. "Hareket edip durma," dedi Murathan ters ters. "Yatağımı bozuyorsun."

Düzen severdi o. Dolabını, kitaplarını hep özenle dizerdi. Yatağına kimsenin oturmasını istemez, sağı solu hep dümdüz dursun isterdi. Ama Gökçen... Düzenine yapılan en büyük darbeydi. Geçtiği her yerde fırtına çıkmış gibi dağınıklık çıkarıyordu.

Gökçen gözünün içine baka baka bacağını tekrar kaldırıp, yorganı tekmeleyerek, "Ee, zaten bozuk," dedi.

"Hayır," dedi Murathan ciddi ciddi. "Ben dümdüz yatıyorum. Hiçbir yer bozulmuyor. Sen de hareket etmeden duracaksan dur. Yoksa okumam." İleri uzanıp yatağın bozulan kısımlarını düzeltti.

"Of," diye huysuzlandı Gökçen. "Hareket etmeden nasıl yatacağım?"

"Beğenmiyorsan git, ablamlar okusun, Pamuk."

Gökçen yine oflayıp pufladı ama kıpırdanmayı da kesti. Aslıhan ve Gülhan abla sorduğu soruları cevaplamıyor, hep susmasını söylüyorlardı. Ama Murathan'a ne sorsa cevap alabiliyordu. O yüzden daima burayı tercih ederdi.

Murathan tekrar geri yaslanıp, kucağındaki Deli Kurt kitabına ters bakışlar atarken, "Yine mi bu?" dedi. "İçim çıktı bunu okumaktan."

"Ya neden?" diye mızmızlandı Gökçen. "Gökçen Kız masalını oku bana. Babam en çok onu seviyor."

"Baban gelince o okusun o zaman," dedi Murathan. "Kalbi olmayan Gökçen kızları sevmiyorum ben."

"Ama ya..." diyerek daha çok mızmızlanan Gökçen'i umursamadan yavaşça yorganın altından çıktı, yorgun bir şekilde dolabına ilerledi. Hikâye kitaplarının hepsini toplayıp tekrar yatağa döndü. Aynı yere kuruldu. Yatağın bozulan yerlerini düzeltirken Gökçen'in hareketsiz tuttuğu bacaklarına rağmen sürekli kıpırdanan minik ayak parmaklarını görünce gülmeden edemedi. Gerçekten sabit duramıyordu. İlla bir yerini oynatacaktı.

"Seç şunlardan birini, onu okuyayım," dedi kitapları kucağına dizerek.

"Ama Gökçen Kız masalı..." diye son kez şansını denedi Gökçen.

Masal bile değildi. Saçma sapan bir şeydi. Gözlerini devirdi Murathan ama ona melul melul bakan maviliklere de kıyamadı. "Onu da yarın okuruz," dedi. Rapunzel kitabını alıp Gökçen'e çevirdi. "Bunu okuyalım mı şimdi?"

"Olmaz," dedi Gökçen üzerinde gördüğü resmi tanıyınca. "Babam o masalı sevmiyor. Tanımadığın erkeklere saç uzatarak onları kaleye almak çok saçmaymış. Prenses isterse saçını kulede başka bir yere bağlayıp aşağı iner, daha sonra da saçını kesip kaçabilirmiş. Neden bunun için illa bir prense ihtiyacı varmış ki?"

Murathan elindeki kitaba öylece bakakaldı. Onu yavaşça bırakıp bu sefer Pamuk Prenses ve Yedi Cüceleri aldı.

"Bu."

"O da olmaz," dedi Gökçen hemen. "Babam dedi ki doktor çağırsalar zaten elmayı kızın boğazından çıkarırmış. Tanımadığı kızı öyle görür görmez öpen erkek mi olurmuş? Prens değil, sapıkmış o. Suçmuş bu yaptığı."

Murathan onu da bıraktı. Bu sefer bir Keloğlan kitabını aldı eline.

"Ee. bu?"

"Cık," diyerek Gökçen tekrar kaşlarını havaya kaldırdı. "Babam onu da sevmiyor. Padişah araştırıp etmeden Aykız'ı hemen Keloğlan'a vermiş. Öyle şey olmazmış. Ayrıca bu padişahlar hemen kızlarını veriyor diye de kızdı. Padişah kızı diye evlenmek zorunda değilmiş."

Murathan öylece kaldı. "Ee, Ali amca her gece sana ne okuyor o zaman, kızım?" dedi şaşkın şaşkın.

Gökçen güldü. "Gökçen Kız masalı," dedi tatlı tatlı.

Derin bir nefes verdi Murathan. "Tamam, ver şu babanın kitabını," dedi ters ters. "Biz de Gökçen Kız masalını okuyalım da bitsin bu işkence."

"Hayır," dedi Gökçen hemen. Yattığı yerden kalkıp Murathan'ın kucağındaki kitaplara eğildi. "Bunu okuyalım. Babam gelince okur Gökçen Kız'ı. Bunu oku sen."

Murathan eline tutuşturulan kitaba baktı. Kurşun Asker... Sonu aklına gelince kitabı hızla geri fırlattı. Bunu okursa Gökçen sabaha kadar zırlardı. Şu an onu hiç çekemezdi. "O olmaz," dedi başını hızla iki yana sallayarak. "Ver işte Gökçen Kız'ı okuyalım."

"Olmaz!" diye bağırdı Gökçen. Kitabı alıp tekrar Murathan'ın kucağına yapıştırdı. "Bu olsun, noğlar!"

Dertli dertli bir kitaba bir de Gökçen'e baktı. Kız çoktan başını omzuna yaslayıp ona yapışmış bir şekilde kitabın içindeki resimlere bakmak için kendini hazırlamıştı. Okumazsa kıyameti koparıp kitabı ona yedirebilirdi. Murathan bunun farkındaydı. O yüzden çaresizce kitabı açtı.

"Adı ne bu kitabın?" diye sordu Gökçen. Kitabın üstündeki kırmızı üniformalı Kurşun Asker resmini işaret etti. "Asker mi?"

"Hayır. Kurşun Asker."

Gökçen güldü. Hoşuna gitmişti. Yanağını iyice Murathan'ın koluna yapıştırdı. Konudan bağımsız başka bir soru sordu. "Seneye ben de okula başlayacağım ya Kepçük. Aynı sınıfta mı olacağız?"

"Tövbe de," dedi Murathan hızla. "Sen birinci sınıfsın. En alt katta olacaksın. Ben büyük olduğum için üst katlarda olacağım."

"Ama ya..." dedi Gökçen üzgün üzgün.

"Orada da bana yapışıp sakın benim canımı sıkma, Pamuk. Gidip kendi arkadaşlarınla oyna. Sakın ikide bir yanıma gelip durma."

Bu ikazı pek de umursamadı Gökçen. "Okul nasıl bir yer?" diye sordu.

"Yani..." dedi Murathan ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Sıra var, tahta var, öğretmen var, koşan çocuklar var. Öyle değişik bir yer yani." Yandan Gökçen'e kaçamak bir bakış attı. Sinsice sırıttı. "İlk gün ağlayarak kaçacağına eminim. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, kaçmayacağım," dedi Gökçen kaşlarını çatarak. "Neden kaçayım be?"

Murathan daha çok güldü.

"Hiç senlik bir ortam değil. Seni öyle uslu uslu sırada otururken hiç düşünemiyorum."

"Otururum, ne var?" diye yine diklendi Gökçen. "Hemen de okumayı öğrenir, bütün kitaplarımı kendim okurum. Daha da sana gelmem, goril," dediği gibi hızla kucağındaki kitaplardan birini Murathan'ın suratına çarpıp yataktan kalkmak için hareketlendi.

"Kız tamam, tamam," diyerek yanına geri çekti Murathan. "Demedim bir şey, gel buraya. Sonra gidip içeride iki saat Murathan beni dövdü diye yalandan zırlayacaksın, değil mi? Yemezler." İyice dibine çekip kolunun altına aldı. Gökçen bu girişime dünden razı olduğu için sırıtarak yerine kuruldu. Çünkü evet, gerçekten öyle yapacaktı. "Başlıyorum," dedi Murathan ciddiyetle kitabı açarak. "Saçma sorular sorup sakın bölme."

"Tamam," derken oldukça usluydu Gökçen.

Murathan da ciddileşerek ilk sayfayı okumaya başladı. Bacağı olmayan kurşun askeri, oyuncakçıdan alınışını, getirildiği evde kendi gibi oyuncak olan prensese âşık oluşunu büyük bir ciddiyetle anlattı Gökçen'e. Kurşun asker suya kapılıp kaybolduğunda Gökçen ağlar gibi olunca anında sustu. Sonunu beklemesini söyledi sürekli. Kucağına sinen küçük kız dediğini yaptı. Yaslandığı gövdeden sessizce dinledi anlatılanları. Merakla bekledi.

"...ve bütün geceyi prensesle birbirlerine sevgiyle bakarak geçirmişler," derken son sayfayı çevirdi Murathan. Kitabın bundan sonraki kısmında durdu. Önce sessizce içinden okudu.

"Günler ikisi için de mutluluk içinde geçerken kurşun askerden sıkılan çocuk bir gün onu yanan şöminenin içine atmış. Önce canı çok yanıyormuş, daha sonra erimeye başlamış. Ama o eridiği için değil, prensesten ayrıldığı için üzülüyormuş. O sırada kapı açılmış ve odada oluşan kuvvetli esintiyle prenses de şömineye, kurşun askerin yanına düşmüş. Kollarını açıp prensesi kucaklayan kurşun askerin yüreği yeniden mutlulukla dolmuş. Ertesi gün külleri temizlemeye gelen hizmetçi,

kurşun askerden geriye minik bir kurşun kalp, prensesten geriye ise kararmış bir krizantem parçası bulmuş."

"Ee," dedi Gökçen. "Sonunu okusana." Sayfadaki resmi işaret etti. "Neden ateşin içindeler? Devam etsene."

Murathan yutkundu. Acıyan boğazından mı yoksa kurşun askerin ve prensesin sonundan mı olduğunu bilemeden sadece yutkundu. İlk okuduğunda da üzülmüştü ama... Bunu Pamuk'a okuyamazdı. O daha çok üzülürdü. "Ateş değil o," diye Gökçen'e hayatının ilk yalanını söyledi Murathan. "Öyle ateş renginde bir duvar."

"O ne be?" dedi Gökçen yüzünü ekşiterek.

"Sus da dinle. Okuyacağım işte," diye yükseldi Murathan.

Gökçen sırıtarak başını Murathan'ın koluna daha çok yapıştırdı.

Murathan bu tipe güldükten sonra önüne dönüp kitabın son sayfasına çaresiz bir bakış attı. Ve ilk yalanına bir yeni yalan daha ekledi. Pamuk için kurşun asker masalının sonunu yeniden yazdı.

"Çocuk bir gün kurşun askeri alıp prensesin tam yanına koymuş. Kurşun asker buna çok sevinmiş. Artık sevdiği kızın yanında sonsuza kadar kalabilirmiş. Prenses de buna çok sevinmiş. İkisi müzik kutusunun içinde, yanı başlarındaki şömineden çıkan ateşin ışığıyla neşe içinde dans etmeye başlamışlar. El ele tutuşup sonsuza kadar mutluluk içinde dans etmişler ve birbirlerinden bir daha hiç ayrılmamışlar. Son..."

"Bir daha oku," dedi Gökçen hızla. "Bir daha oku, noğlar, bir daha oku, Kepçük!"

Murathan bu feryada tepkisiz kalamamıştı. Boğazı acısa da masalı bir daha okudu. Sonra bir daha... Sonunu hep kendi kurduğu şekilde bitirdi. Küçük bir kalp kırılmasın diye büyük bir masalı baştan yazdı. En sonunda Gökçen tam yanında, yatağın her yerini dağıtarak uyuyakalınca -o uyanıkken şımarmasın diye yapamadığı için- ne zaman uyusa yaptığı şeyi yaptı.

Önce Pamuk'un yüzüne dökülen saçlarını nazikçe toplayıp ördü. Örgülerin kıvrımlarında parlayan tutamlar, bu gece karası saçlardaki yıldızlar gibi gelirdi hep Murathan'a. Bu en sevdiği oyundu. Geceleri saçlardan parlak yıldızlar toplamak... Gökyüzü gözlerden mavi çiçekler toplamak gibi... Yıldızları bir araya topladı, avuç içine sığdırdı ve her zaman bileğinde olan tokayı saçlarının ucuna taktı. Yorganın en büyük parçasını onun üzerine attı. Sonra o da yanına kıvrıldı. Ve en sevdiği şampuan kokusunu içine çekip Pamuk'un hafifçe yukarı kavislenen parmak uçlarıyla oynaya oynaya onun yanında uyuyakaldı.

"Gitti, Doktor Hanım. Anlıyor musunuz? Gitti," diyerek yattığı sedyeden bana gözyaşları içinde bakan adamı başımı hızla aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Şaziye beni bırakıp gitti," dedi ağlamaya devam ederken. "Yapmamasını söyledim. *Ne istedin de vermedim*, diye sordum. Ömrümü yoluna döktüm. Yine de bırakıp gitti."

Yazıklar olsun sana be Şaziye...

Adam var gücüyle ağlarken, kucağımdaki peçete kutusundan bir peçete çekip ona uzattım. Usulca uzanıp aldı. Bir tane de kendime aldım. Çünkü benim de ihtiyacım vardı.

Neden mi?

Çünkü profesyonel bir doktor olarak ben de hastamla beraber, hastamın hâline hastamdan daha çok ağlıyordum. Hem de hüngür hüngür... İntihara kalkışan, kırk yaşında bir hastaydı Fedai Bey. Müteahhitmiş ama iflas etmiş. Sol bileğini kesmiş, sağ bileğine geçtiğinde korkudan bayılmış. Banyodan taşan su alt kata akınca komşuları bulup getirmişler hastaneye. Hemen müdahale ettik kendisine. Durumu şu an çok daha iyiydi. Fiziken yani. Psikolojik olarak aynı şeyi söyleyemeyecektim. İçli bir hıçkırık daha çektim içime. İki kat peçeteyi rastgele kutudan çıkarıp gözlerime ve burnuma bastırdım. Lanet yaşlarım bir kere akmaya başladı mı durmak nedir, bilmezlerdi.

"Neden yaptı Şaziye bunu?" dedim içimi çeke çeke. "Hiç mi sevmemiş seni? Nasıl arkasına bile bakmadan gider?"

"Hiç sevmemiş, Doktor Hanım," dedi Fedai Bey içli içli. "Öyle dedi. Gözlerimin içine baka baka dedi hem de. Ne yapayım ben senin gibi çulsuzu dedi. Param için evlenmiş benimle. İflas edince..." Ağlaması daha çok şiddetlendi. "Param bitti, Şaziye gitti, Doktor Hanım."

Benim de ağlamam şiddetlendi. Donsuz kal, Şaziye!

"Ben yetimhanede büyüdüm, Doktor Hanım," dedi acıklı acıklı. "Kimsem yok. Ne anne kokusu bilirim ne baba eli. Bir Şaziye'yi benim bildim. O kadar çok sevdim ki... *Öl* dese ölürdüm. Hastalandı, günlerce başında bekledim. Eline taş değse ben ağladım. Ne isterse aldım. Bir dediğini iki etmedim. Ama o..." Bu noktada ağlayışı bir tuk böğürtüye dönüştü. "Biz daha boşanmadan şimdi başkasıyla evlilik hazırlığı yapıyor!"

Şaşırdım. Ciddi manada şaşırdım yani. "Ne?" dedim burnumu çekerek. "Kiminle?"

"Necati..." Kesmediği, daha doğrusu kesmeye korktuğu kolunu kıvırıp elindeki peçete yığınını gözlerine bastırdı. "En yakın arkadaşımdı." Bir ağlama nöbetine daha girdi. "En güvendiklerimdi onlar Doktor Hanım. Ben bunu hak edecek ne yaptım?" Son kelimeleri ağlayışının şiddetinden eriyip gitmişti dilinde.

Ah Fedai Beyciğim... Gerçekten dünya hassas kalpliler için bir cehennemdi. Esra Erol'daki locada oturuyor gibiydim şu an. Olayla hiçbir bağım yoktu ama en çok ağlayan bendim. Bu nasıl bir ihanet sarmalı ya? Hiç mi vicdanınız yok sizin, Şaziye ve Necati? Labirentlere düşün de çıkışı bulamayın! Sürünün! Bu adamın günahı nedir ya? "Yazıklar olsun," dedim ben de ağlarken. Bir kere daha burnumu silip peçeteyi gözlerime dayadım. "Gerçekten yazıklar olsun."

"Olsun," dedi hemen. "Gün yüzü görmesinler."

"Âmin," diye hemen onayladım.

Kutudan bir peçete yığını daha alıp Fedai Bey'e uzattım. Alıp durmak bilmeyen gözyaşlarına bastırdı. Tabii, ben de öyle yaptım. Hastayla karşılıklı böğürerek ağlamak... Kalite kokan aktivitelerde bugün. *Kimse doktorluğumu sorgulamasın,* demiştim. Ben ki *Doktorlar* dizisindeki Zeynep'in sevdiceği Ömer'in ölüm sahnesi travmasını bile şu yaşıma gelmiş de atlatamamış bir insandım. Valla üzerime çok geliniyordu.

Ağla kalbim, ağla. Sen ağla kalbim, ağla...

"Şimdi siz söyleyin bana," dedi peçeteyi gözlerine bastırırken. "Ben neden yaşayayım?"

Valla haklı adam. Ben kendimi jiletleme noktasına geldim, bu adam ne etsin? Başını alıp nereye gitsin be? Ah Şaziye!

Benden tamamen bağımsız olarak yaşlar yanaklarıma doğru akarken, "Kendiniz için," dedim. Kızarmış, koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi.

"Bu hayat herkes için değil, Doktor Hanım," diye mırıldandı. Gözünden bir damla yaş daha süzülüp, şakağından yuvarlanıp gitti. "Fazlalığım ben bu hayatta. Şu yaşıma kadar hiçbir yere sığamadım. Ne bir aileye ne bir kalbe... Ben de hiçbir anına dokunamadığım bu hayattan kendimi çıkarmak istedim. Ha benimle ha bensiz... Ne fark eder ki? Ama onu bile beceremedim."

"Lütfen yapmayın böyle, Fedai Bey," dedim daha çok ağlarken. "Onlar mutlu mesut yaşarken siz ölmek mi istiyorsunuz gerçekten? Neden canınızı da onlar için feda ediyorsunuz? Buna değer mi? Madem bu zamana kadar hiç kendiniz için yaşayamadınız, şimdi yaşayın. Hiçbir şey için geç değil."

Üzgün üzgün baktı bana. Mahvettin ciğerlerimi, yakın içimi be adam. Bakma şöyle. Arkadan gelen, "Gökçen Hanım," sesiyle gözyaşlarım ve ben bakışlarımızı arkaya çevirdik. Ayşegül şaşkınlık ve gülme arasında bir ifadeyle bizi izliyordu. Haklı bir bakıştı. Ben de hastalara şifa dağıtacak bir doktoru hastadan daha çok ağlarken görsem tam olarak böyle bakardım.

"Efendim?" dedim içimi çeke çeke.

Gülmemek için direniyor gibiydi. Dişlerini dudaklarına geçirdi.

"Bir bakar mısınız?"

"Bakarım tabii," dedim melul melul. Bir kere daha gözlerimi silip elimdeki peçetelere hunharca sümkürdüm. "Siz güzelce dinlenin, Fedai Bey," dedim kibarca. "Ben birazdan geliyorum."

Uslu uslu kafasını sallayıp tekrar ağlamaya devam etti. Hastaneyi gözyaşlarımızla boğmamıza ramak kalmıştı. Kucağımdaki sümüklü peçete yığınını yatağın yanındaki çöp kutusuna atıp kutuyu Fedai Bey'in kucağına bıraktım. Hemen kutuya sarılıp ağlamaya devam etti. İçimi çeke çeke elimde kalan son peçete yığınını yanaklarıma bastırıp Ayşegül'e doğru ilerledim. Üzgün adımlarla odadan çıkıp yanına yaklaştım. Ayşegül ise ben yanına gider gitmez artık kendini tutamayıp minik bir kıkırtı kaçırmıştı dudaklarından.

"Gökçen Hanım, ne bu hâl?" dedi kısık bir sesle. Gülüyordu. Haklıydı.

Açık kapıdan Fedai Bey'e kaçamak bir bakış attım. Sırtı bize dönüktü ama ağladığı belliydi. Omuzları ağlama şiddetiyle hareket edip duruyordu. "Ay sorma, Ayşegül," dedim dertli dertli. "Bu adam intihar etmesin de kim etsin?" dedim kısık bir sesle. "Yetimhanede büyümüş. Ne anne var ne baba. Şaziye diye bir kadını sevmiş. Evlenmiş. Her şey iyi hoşken iflas etmiş. Şaziye de başkasına kaçmış. Hem de kime, biliyor musun?" dedim kısılan sesimle.

Gülüp gülmemek arasında kalmıştı.

"Kime?"

Hemen bir çılgın gözyaşı sürüsü daha saldım.

"En yakın arkadaşı Necati'ye!"

Bu sefer güldü. Hem de kahkaha atarak. "Yani ilahi, Gökçen Hanım," dedi gülerken. "O kadar tatlısınız ki bir şey de diyemiyorum şu an."

"Deme zaten," dedim hemen. Tekrar gözlerimi sildim. "Valla on dakikada dert sahibi oldum. İçim şişti." Derin bir nefes aldım. Bitirdin beni, Fedai!

"Haydi, şu yüzünüzü yıkayın da gelin," dedi annemin Silopi bayisi olan Ayşegül. "Acilde sizi bekleyen daha nice hastalarınız var."

"Çok mu kaymış tipim?"

"Ee, tabii biraz şey olmuş," dedi başını hafifçe sağa sola eğerek.

"Anlaşıldı. Yamuldum kesin," diye mırıldandım çökmüş ifademle. "Siz de Fedai Bey'i yalnız bırakmayın sakın. Çatıya falan çıkar bu kafayla, Allah muhafaza! Birini dik başına. Psikiyatri servisiyle de ben iletişime geçtim zaten. Oraya yönlendirmesini yapalım."

"Tamam, Gökçen Hanım."

Üzgün üzgün başımı aşağı yukarı sallayıp yanından geçiyordum ki kolumdan yakaladı. Sağa sola kaçamak bir bakış attı. Dedikodu bakışıydı bu.

Nerede görsem tanırdım. Dedikoduya boğ beni, Ayşegül. Titret beni! Kendime getir beni!

"Gökçen Hanım," dedi ciddi ve kısık bir sesle. "Dün hakkında konuşabilir miyiz?"

Boş boş baktım.

"Ne oldu ki dün?"

"Askerin biri birden gelip çantanızı aldı. 'Gökçen Hanım bizimle,' dedi ve gitti. Neye uğradığımı şaşırdım. Aradım ama açmadınız. Bakın..." daha çok yaklaştı bana. "Sağda solda *askerler sorguya götürmüş* dedikoduları dönüyor. Biraz daha sizden malumat alamazsam delireceğim. Ne olur, aydınlatın beni."

Dün olanlar aklıma gelince yüzümü ekşitmeden edemedim. Malum yerlerim hâlâ sızlıyordu. Ama asıl yorgunluk, uyuduktan sonra ortaya çıkmıştı. Sabah resmen, *"Böğrüme vurdular, böğrüm ağrıyor,"* diyerek uyanmıştım. Bir araba dayak yemiş gibiydim. Şu an bile her yanım sızım sızım sızlıyordu. Önce horoz, daha sonra da Fedai Bey... Bitirdiniz beni iki günde. Bir de Murathan vardı. Horozu geçip zirveyi zorlardı.

Derin bir nefes verdim. Her şey tamam da askerlerin sorguya alması ne demekti? Az mantıklı dedikodu yayın, kardeşim. Bu ne vizyonsuzluk! "Ne sorgusu ya?" dedim burnumu tekrar çekerken. "Şu çocuğu kaçırılan kadın vardı ya, ben tam yanına giderken askerler çocuğunu getirdi. Gelen askerlerden biri de tanıdıktı. Beni orada görünce eve bırakmak istediler. Kıramadım ben de. Onunla döndüm."

Yalana bak, yalana! Ağzıma şimşekler düşse yeridir. *Sürüklene sürüklene sanka bindirildim, Ayşegül. Dev gibi elemanların içinde yavru köpek gibi kaldım. Manyak bir horoz tarafından kovalandığım ise ne kadar az bilinirse o kadar iyidir.*

"Tanıdık mı?" dedi şaşkın şaşkın. "Asker çevreniz mi var sizin burada?"

"Yok. Bu önceden tanıdığım biri. Eski bir arkadaş."

"İyi bari. Ben yanlış dönen dedikoduyu böyle düzelteyim o zaman."

Güldüm.

"Aynen. Kesinlikle öyle yap."

"Ha, bu arada..." dedi imalı bir ifadeyle. "Egemen Bey bir merak etti, bir merak etti ki sizi sormayın yani. Dönene kadar sora sora bir hâl oldu. Hele askerlerle girtiğinizi duyunca aklı başından çıkacaktı adamın neredeyse."

Beni de dün aramıştı. Ama gelir gelmez horoz gazisi olduğumdan ötürü bayılıp kalmış, cevaplayamamıştım. Sabah da zorla ayılıp işe geldiğim için geri dönme şansım olmamıştı. "Beni de aramış ama dönemedim bir türlü

adama," diye mırıldandım sağ elimi boynuma atıp ne diyeceğimi bilemez bir şekilde kaşıyarak.

İmalı ifadesini zerre bozmadı. "Yani bir iki delil daha toplamadan bir şey demek istemem ama bence biraz..." dedi ağzını yüzünü eğerek. "Anladınız siz beni..."

Gözünden kaçsa şaşardım zaten. Maşallah, kafa zehir. Hafifçe güldüm. "Her iyi davrananı bana yürüyor mu sayacağız, Ayşegül? Merak etmiş adam. Ne var bunda?"

"Ben o ikisini gayet iyi ayırt ediyorum, Gökçen Hanım. Siz hiç merak etmeyin," dedi yarım bir gülüşle.

Bu sefer gerçekten güldüm. "Sonra uzun uzun yaparız dedikoduyu," deyip öne doğru bir adım attım. "Haydi, sen şimdi Fedai Bey'le ilgilen. Ben de şu tipimi düzeltip öyle geçeyim acile."

Kocaman gülümsemesiyle başını aşağı yukarı salladı. Tam iki adım atmıştım ki yine adımı bağırınca tekrar ona döndüm.

"Ahmet Ağa çağırmış sizi de ama bana tekrar söyle diye sıkı sıkı tembih etti. Düğüne geliyorsunuz, değil mi?"

Kaçırır mıyım, kızım? Gece rüyamda ucu bucağı görünmeyip drone ile kaydedilen bir halayda gördüm ben kendimi.

Geri geri giderken sırıttım.

"Sence?"

Sırıtışıma aynı şekilde karşılık verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kendinden emin bir şekilde. Gülerek önüme döndüm. "İş çıkışı bulun beni," diye bağırdı arkamdan. Bu onun dilinde, *bir iki dedikodum daha var ama şu an veremem,* demekti. Tekrar yüzümü ona dönüp geri geri ilerlerken iki elimi birden kaldırıp *okey* işareti yaptım. Güldü. Ben ise şansımı daha çok zorlamadan tekrar önüme döndüm. Hastanenin ortasında düşmek istemezdim. Az da olsa bir kıdemimiz vardı burralarda.

Bir fırsatını bulup en kısa sürede bu kızın *eyeliner* çekişine el atmam gerekiyordu. Türkan Şoray gibi kız bir *eyeliner* farkıyla Hayko Cepkin'e dönüşüyordu.

Az önce *profesyonel bir doktor nasıl olurmuş* adlı yediğim nanelerin yüzümdeki izlerini saklamak için başımı önüme eğip saçlarımla yüzümü gözümü kapatmaya çalıştım. Hızlı adımlarla ilerleyip lavaboya girdim. Aynaya baktığımda gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Maskaralarımın fotokopisi gözlerimin altına çıkmış durumdaydı.

Asıl Hayko bendim...

Kendime umutsuz bir bakış atıp başımı yavaşça iki yana salladım. Profesyonellik seviyem yere bağdaş kurmuş, eli başında ağıtlar yakan İbrahim Tatlıses'ti. "Gökçen Hanım," dedi biri. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Elinde türlü cilt bakım eşyası ve sarı saçları önüne gelmesin diye başına taktığı ortalık pembe taçla bana meraklı bakan bir hemşire vardı karşımda. Tanıdığım, gördüğüm bir hemşireydi ama adı neydi?

Düşündüm kısa bir an. Hiçbir sonuca varamadım. Neyse, Gökçen. Çakırma kızım.

"Ne oldu böyle gözlerinize, Gökçen Hanım?" dedi abartılı bir sesle.

Sorma be adını hatırlayamadığım arkadaş. Anlatamam. Anlatsam dahi izah edemem. "Sorma ya," dedim hemen mükemmel oyunculuğumu konuşturup. "Yeni aldığım maskaradan sürdüm bugün. Azıcık uyuyayım dedim, hemen akmış. Yazık parama."

Özür dilerim, kozmetik dünyası! Sorun sizde değil, bende.

"Yaa," dedi üzgün üzgün. "Hep böyle bu maskaralar. Kalitelisini bulmak çok zor."

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım.

"Valla öyle, canım."

Hemen sırıttı. Sağa sola bir bakış atıp bana doğru ilerledi. "Bakın size ne önereceğim," dedi kısık bir sesle.

Ne? Ne oluyor? Merakla baktım yüzüne. Tuvalette mal satanlar gibi dibime sokuldu. Elinde tuttuğu minik bakım sepetinden bir maskara çıkardı. "Bu var ya..." dedi abartılı bir ifadeyle. "Efsane bir şey, Gökçen Hanım. Sürün, kirpikleriniz sizi uçursun. O derece yani."

"Haydi be," dedim şaşkınlıkla. Elinden alıp incelemeye başladım. Değişik de bir markaydı.

"Valla," dedi heyecanla. "Hem de bomba fiyat, Gökçen Hanım."

"Ne kadar?"

"Yirmi beş."

Gözlerimi kocaman açıp baktım. "Ne?" Göz altıma yapışan maskarayı tekrar kirpiğime sürmem daha sağlıklı olurdu.

"Merak etmeyin," dedi yatıştırıcı bir tonla. "Kaçak bunlar. Ondan böyle ucuz. Siz deneyin, memnun kalmazsanız bana da Serap demesinler. Getirin, yedirin bana maskarayı. Bakın, kimseye önermem bunu. Sizi sevdiğim için diyorum."

Kaçak mı? Kaçak çay olur. Kaçak maskara mı olur? Meğer ben bu sektöre çok uzakmışım. Ama sağ olsun, tipini hatırlayıp adını hatırlayamadığım Serap uzun uzun aydınlattı beni. En sonunda da kaçak maskarayı ayaküstü

kilitledi. Neden aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçak mal kullanmadım da demezdim artık. Gerçi hayatımın hangi döneminde hiç kaçak mal kullanmadığımı söylerdim, orası da ayrı bir muammaydı. Kaçak maskaramı cebime atıp yürümü yıkadım. Kayan tipimi biraz düzelttikten sonra lavabodan çıktım. Kaçak maskaraya pek güvenmediğimden sürmemiştim ama ağladığımdan olsa gerek gözlerim yanıyordu.

Acıyan göz altlarımı ovuştururken bakışlarım ellerime kaydı. Manyak horoz yüzünden ellerim, kollarım ve popom mosmor olmuştu. Evet, popom. Dün aynada popoma bakmıştım ve gördüğüm manzara yüzünden bir tur da popom için ağlamıştım. Benim kıymetli gluteusum resmen mayın tarlasına dönmüştü. Bir horoz yüzünden düştüğüm rezilliklere mi yanayım yoksa kıymetli popomun hâline mi? Bunu bilemediğim için ikisine de yanmaya karar vermiştim. Tek tesellim Ahmet Ağa'nın millete, "Horoz kovaladı," dememiş olmasıydı. Ben olsam ellerimi dizlerime vurup bunu gülerek anlatırdım oysa. İyi ki ben değildi. Çok şükür ki rezilliğimi kimse bilmiyordu. Ellerimi sağa sola çarptım diyerek geçiştirmiştim.

Arkadan biri, "Gökçen," diye seslenince dertli dertli yüzümü ovuşturmayı bırakıp başımı sesin geldiği yöne doğru yavaşça çevirdim. Gördüğüm görüntüye birkaç saniye inanamadım. Halüsinasyon görüyor olmayı yeğlerdim ama oldukça gerçek bir görüntüydü. Egemen, koridorda hızlı adımlarla bana doğru ilerliyordu. Normalde merkezde çalışıyordu. Ne işi vardı bunun burada?

Öylece bakakaldım. O ise hızla ilerleyip tam karşıma dikildi. "Gökçen," dedi tekrar. Hızlı yürüdüğünden olsa gerek nefes nefese kalmıştı. Endişeli bir ifade vardı yüzünde. Bu iş başımıza ekşiyecekti. Kokusu şimdiden gelmeye başlamıştı.

"Neredesin sen?" şeklinde çok ani bir soru yöneltti.

Boş bir bakış attım. *Neredesin sen,* derken?

"Ben buradayım da... Senin burada ne işin var, Egemen?"

Dişlerini dudağına geçirip derin bir nefes verdi. "Dünden beri seni arıyorum," dedi daha sakin bir sesle. "Öyle birdenbire çıkıp gittin. Telefonlara da cevap vermiyorsun. Merak ettik, kızım ya."

Egemen... Yapma be koçum... Samimi söylüyorum, manyak olursun.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde elimi boynuma atıp kaşıdım. Harika! Ayşegül duymasın. Delilin büyüğü burada. "Şey..." dedim önce. "Ne?" dese apışıp kalırdım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. "Bir arkadaş geldi," diyerek aklıma gelen en makul yalana sığındım. Pek de yalan sayılmazdı zaten. "Onunla döndüm. Acelesi vardı biraz. O yüzden haber veremedim size ama

Ahmet Ağa'ya söylemiştim. O size söyler diye düşündüm. Niye zahmet ettin ben buraya kadar?"

Boynuma attığım elime elini uzatıp sıkıca kavradı. Hızla kendine doğru çekti. "Ellerinin bu hâli ne senin?" dedi panikle. Sinir ve endişe dolu bakışlarını bana dikti.

Horoz kılıklı bir ejderha kovaladı. Ama bunu sana söyleyemem. Hatta bunu hiç kimseye söyleyemem.

"Öyle sağa sola çarptım, Egemen," dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. "Önemli bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Gökçen, Ahmet Ağa askerlerin götürdüğünü söyledi. Sonra senden hiç haber alamıyorum ve bu hâlde buluyorum," derken bakışları morluklarla dolu elimi işaret ediyordu. "Bu normal mi sence?"

Normal. Ne var yani? Allah Allah! Tanktan düştüm belki, arkadaşım. Olamaz mı yani?

Hafifçe gözlerimi devirip, "Umarım askerlerin bana bir zarar verdiğini düşünmüyorsundur, Egemen," dedim. "Düşman askeriyle değil, Türk askeriyle beraberdim. Emin ol, herkes için en güvenilir kişiler."

"Öyle ama..." diye mırıldandı. Tekrar elime indirdi bakışlarını. "O zaman bu ne, Gökçen?"

"Önemli bir şey yok, Egemen," dedim elimi avucundan kurtarmak için geri çekerken. "Valla ba-" diyordum ki gözlerimi kaçırmak adına başımı yana çevirince gördüğüm silüetle kelimeler dudaklarımın ucunda öylece kaldı.

Eğer gördüklerim çölde bir vaha değilse üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir deri ceket ve beyaz bir tişörtle Murathan bana doğru ilerlemekteydi. Kaşları her zamanki gibi çatıktı. Saçlar hafif dağınık ama hoş, sakalları ise yine sinekkaydı tıraşlıydı. Ben bu adamın *Cennet Mahallesi* Aliş gibiyken nasıl böyle bir şeye dönüştüğüne önümüzdeki on yıl daha itinayla şoke olacaktım sanırım. Yumurtaya can veren Rabb'im, ne mucizeler gösteriyordu böyle.

Yirmi bir kere bismillahirrahmanirrahim...

Ben öylece ona bakakalmışken onun bakışları zaten bendeydi. İlerledi. İlerledi. İlerledi. Yanıma geldiğinde ben hâlâ en alık bakışımı atarken o, bütün ifadesizliğiyle bakışlarını bana dikti. Baktı, baktım. Hatta yetmedi, boş boş göz kırpıştırdım. Ben bu adamı ne zaman görsem neden Hint filmlerindeki karakterlere dönüşüyordum? Hiçbir fikrim yoktu ama dilimin bağı üzerinde ciddi bir etkisi olduğundan emindim.

Evrim geçirmiş hâli dilimizi düğümlüyor, dedi sağdaki melek.

Lan adam evrim geçirmemiş, evrime kafa atmış. Hatta evrimin içinden geçmiş, dedi soldaki melek. *Bu mucizeye bakarken konuşuyor olmamız bile bir mucize.*

İkisi de haklıydı. Onaylamadan edemedim. Ben alık bakışlarımı sürdürürken o kehribarlarını yavaşça benden çekip Egemen'in elinin içindeki elime değdirdi. Kısa bir bakış attı bu görüntüye. Sonra ifadesiz ama bir o kadar da delici bakışlarını Egemen'e dikti.

"Murathan," diye söze girebildim sonunda. "Ne işin var senin burada?"

"Seni çağırdım ya," dedi ters bakışlarını Egemen'den âdeta ağır çekimde ayırırken. Bana baktı. "Ama rahatsız ettim galiba."

İlk defa bir duygusunu net anlayabilmiştim. Şu an sesinde bariz bir memnuniyetsizlik vardı. Ve doğru, ben dün hastaneye gelmesini, yarasına bakacağımı söylemiştim. Sonra da gebermesini söylemiştim oysa. İlkini dinleyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne rahatsızlığı? Saçmalama," diyerek Egemen'in elinin içindeki elimi hızla geri çektim. Hazırlıksız yakalanmıştım açıkçası. Önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp Egemen'e döndüm. Boş boş bakıyordu Murathan'a. "İyiyim, Egemen. Gerçekten sorun yok," deyince bakışları hemen bana döndü. Hafifçe gülümsedim. "Boşuna zahmet etmişsin buraya kadar. Ben seni arayacaktım zaten. Öyle iş güç derken çıkmış aklımdan. Ondan dönemedim aramalarına. Kusura bakma."

"İnansam mı acaba?" dedi alaycı bir gülüşle. Zeki adam, maşallah, havada kaptı yalanı. "Her şeye tamamım ama bu ellerin için söylediğin hiçbir saçma bahaneye inanmıyorum, haberin olsun," derken şüpheyle bakıyordu bana. Göz kırptı. "Soracağım sonra bunun hesabını."

Niye göz kırpıyorsun, oğlum. Gelmeyin be üzerime.

"Önemli bir şey değ-" diyordum ki... Diyemedim.

"Horoz kovaladı," dedi Murathan bütün netliğiyle.

Bakışlarımı hemen ona çevirdim. Mükemmel bir şekilde gözlerimi kocaman açarak en kınayıcı bakışımı attım. İnanamıyordum! İspiyoncu goril!

"Ne?" dedi Egemen şaşkın şaşkın.

"Hayır!" diyerek hızla Egemen'e döndüm. Sonra ise aklıma gelen ilk çılgın şeyi yaptım. Kocaman bir kahkaha atarak Murathan'ın sırtına *seni gidi çılgın* der gibi minik bir şamar çaktım. "Murathan ya..." dedim hâlâ gülerken. "Nasıl da şakacı! Canım benim..."

İfadesiz gorilin dudakları çok şükür ki en sonunda usulca iki yana kıvrılmak gibi bir tepki verdi bu çaresiz çırpınışıma. Uyuz bir kıvrılmaydı ama bu. Nerede görsem tanırdım. Zevk alıyordu uyuzluktan. Ağzını kırayım senin be

adam! "Horoz falan yok tabii," diye tatlı tatlı gülmeye devam ettim. "Dün evde yemek yaparken öyle tencere, tava derken sağa sola çarpmışım. Biraz sakarımdır da ben."

"Çok," diye ciddi ciddi onayladı beni goril.

Tatlı gülüşümü hiç bozmadım. "Aynen," diye ben de onu onayladım. "Çok sakarımdır. Ee, cildim de biraz hassastır."

"Bayağı hassastır," dedi bu sefer de goril.

Ağzını kırayım, bir sus lan!

İkimizin arasında gidip geldi Egemen'in bakışları. "Arkadaş kim?" diye sordu en nihayetinde.

"Murathan," dedim hızla. "Eski bir arkadaşım. Asker. Buralarda çalışıyor. Hatta dün beni köyden alan arkadaşım bu işte. Murathan, bu da Egem-" diyordum ki yine diyemedim.

"Kim olduğunu sormadım," dedi uyuz goril lafımı keserek. Tatlı gülümsemem yüzümde donup kaldı. Balkanlardan gelen soğuk hava dalgası ortama ani bir giriş yaptı. Egemen, Murathan'a gizliden gizliye tip bir bakış attı. Ben arada öylece kaldım. Murathan ise bu soğuk hava dalgasına neden olan kendisi değilmiş gibi sıkılmış bir ifadeyle sağa sola bakış atıp hafif çekik gözlerini bana dikmişti.

"Gelmemi söyledin, geldim. Bakacak mısın sen artık şu yaraya?"

"Hani gerek yoktu?" dedim ters bir bakışla.

Uyuz durur mu? "Sonradan gerekli olduğuna karar verdim," diyerek yapıştırdı cevabı.

Sultan Süleyman sanki paşam. Laflara bak!

"İşin aceleyse ben seni kafeteryada bekleyeyim," diyerek araya giren Egemen'e ters bir bakış attım. Tatlı tatlı, "İşin bitince gelirsin, kahve içeriz. Olur mu?" diye devam etti.

Az bak da kibarlık öğren, goril kulaklı antilop. Kim olduğunu sormamış! İki normal diyalog kurmak imkânsız herifle. "Olur tabii," dedim Egemen'e gülerek. "Yarım saate gelirim ben."

"Tamamdır," dedi yine tatlı bir tebessümle. "Bu arada Ahmet Ağa'nın düğün davetinden haberin var, değil mi?"

"Var."

"Gidecek misin?"

Güldüm.

"Asla kaçırmam. Sen?"

Dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi.

"Sen varsan ben de varım."

Yine ne diyeceğimi bilememiştim. O yüzden en makul seçeneğe sığınarak, bu çılgın cümleye gülümseyerek karşılık verdim. Egemen az önce terslenmesine rağmen Murathan'a bile kibarca baş selamı verip önüne döndü ve kafeteryaya doğru sakin adımlarla ilerlemeye başladı. Ağzının içinde anlamsız birtakım sözler mırıldanan Murathan'ın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Neye söylendiğini pek anlamıyordum. Buna binaen sorgulayan bir ifadeyle, "Efendim?" dedim. Bir şeyler homurdandı ağzının içinde. Yine anlayamamıştım. Dayanamadım daha fazla. "Ya sen ne diyorsun bıdır bıdır be?"

Egemen'in gittiği yoldan bana çevirdi bakışlarını. Ters ters bakıyordu. "Yok bir şey," derken tavrı saniyeler içinde umursamazlığa evrildi. "Gel, bak sen de şu yaraya. Saracak mısın yoksa dikecek misin? Ne yapacaksan yap işte."

Derin bir nefes verip elimi burun kemiğime attım. Sakin ol, Gökçen. Sakin, kızım. Elimi sinirden uyuşmaya başlayan burun kemiğimden çeker çekmez, "Öküz müsün sen, Murathan?" diye çok net bir soru yönelttim. Evet. Gayet sakindim bence.

"Yoo," dedi geniş geniş.

"Bence hiç de *yoo* değil, dümdüz öküzsün."

Boş bir bakış attı.

"Şu an bir öküzlük yaptığımı düşünmüyorum."

"Adam, insan gibi seninle tanışıyor, sen yüzüne karşı kim olduğunu sormadığını söylüyorsun. Öküzlük değil de ne bu?"

"Çünkü sormadım," dedi yine umursamaz bir şekilde. "Gerçeği söylemek neden beni öküz yapsın? Gören de suratının ortasına yumruk çaktık sanır. Abartma."

Umutsuz bir bakış attım. "Gerçekten..." dedim derin bir nefes vererek. "Şaka gibisin." Ellerimi beyaz önlüğümün iki yanındaki ceplere yerleştirip hızla ilerlemeye başladım. "Yürü," diye de ters ters mırıldandım. Anında takıldı peşime. "Gerçeği söylemiş!" diye söylene söylene ilerledim. "Büyüdükçe bir hâller olmuş sana. Küçükken en azından kibar bir çocuktun. Tebessüm etmeyi, gülmeyi, nazikçe cevap vermeyi falan bilirdin."

"Ara ara yapardım öyle hatalar, doğru," diye mırıldandı.

"O Murathan'ı tercih ederdim," diye homurdandım. "Bu don yağını değil." Gerçi küçükken de dışarıya karşı pek sıcak değildi ya.

Hafif bir gülme sesi geldi kulağıma.

"Olanla yetineceksin artık."

İfadesizce önüme bakarken son söylediği şeye cevap olarak gözlerimi devirdim. İlerlerken bana neşeyle selam veren üç hastama ben de aynı şekilde

karşılık verdim. Birkaç dakika sonra muayene odasına gelmiştik. İçeri girip kapının yanına çekildim. Onun kadar ifadesiz bakmaya çalışıyordum ama çok zordu. Sürekli sırıtmaya alışmış olan bünyeme bu ciddiyet çok ağır geliyordu. Yine de asil duruşumu bozmadan içeri girmesini bekledim. İki koca adımda içeri girince hızla kapıyı kapatıp ona döndüm.

"Sadece dikiş atacağına emin misin?" diye sordu alay dolu yarım bir gülüşle. "Buradan bakınca kolumu koparacak gibi duruyorsun. Şu an biraz tedirgin oldum açıkçası."

"Şansını biraz daha zorlarsan o da olacak," diye netliğimi konuşturup sütürlerin olduğu dolaba ilerledim. "Otur şu sedyeye. Çıkar üstünü."

Ben dolaba ilerlerken, o da dediğimi yapıp sedyeye ilerledi. "Yaranda ağrı mı oldu?" diye sordum gerekli malzemeleri çıkarırken. "Bir kanama falan mı oldu?"

"Hayır," dedi hemen. "Aslına bakarsan gerçekten doktor olabilmiş misin diye bakmaya geldim."

Güldüm. Evet. Boşluğuma geldiği için önüme bakarken güldüm.

"Yok, Kepçük. Şakacıktan mezun ettiler beni."

"En son başkasının eli kesildiğinde ondan daha çok ağlayan biriydin, Gökçen," dedi gerçekten şaşırdığını belli eden bir sesle. "Doktor olman... Şaşırtıcı."

Gülüşümü hiç bozmadım.

Valla hâlâ başkasının yarasına ondan daha çok ağlayan bir insanım, Kepçük. Hatta az önce başkasının dertleri için salya sümük ağlayıp geldim ama bunu bilmene gerek yok.

"Sen de en son oyuncak silahı ters tutup kendine sıkan biriydin, Murathan," dedim kendi kendime gülerken. "Senin de asker olman... Şaşırtıcı."

Hafif bir gülme sesi geldi kulağıma. Ben ise hemen sütür eşyalarını toparladım. "Şanslısın ki fakültenin en hızlı ve en iyi dikiş atanı bendim," dedim kendimden emin bir şekilde. "San-" diyordum ki yine diyemedim. Kelimeler boğazıma oturup kaldı. Zira önümü döndüğümde, sedyenin üstünde uslu uslu oturan, üst vücudunda hiçbir şey olmayan ve *hay maşallah* vücutlu bir Kepçük görmeyi beklemiyordum. Tamam, bekliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

O ne be?

Kocaman, geniş omuzlar... Kaç tane olduğunu henüz tam çözemediğim bilmem kaçlık *pack*ler... O *trapezius*ler... O *abdominal*er... O *adonis*ler... O *triceps*ler... O *deltoid*ler... Arka camdan vuran ışık... Esmer teni...

Süphanallah! Evrime inanmayan buyursun, buraya gelsin. Bu görüntü önünde tövbe etsin, kardeşim.

Acun'daki para kadar hay maşallah, diye hızla ortama fırlayıp etkilenmiş bir tonla mırıldandı sol omzumdaki melek.

Saçmalama, diyerek sağ omzumdaki melek de aradan hemen başını uzattı. *Kepçük o, Gökçen. Bizim Kepçük. Kendine gel.*

Lan böyle Kepçük mü olur? dedi soldaki melek. *Bu bildiğin afet-ül Kepçük. Kepçük-ül zelzele. İlk defa gördüğümüz bir yapınız var. 'Tıp dünyasına katkı sağlamak için hele bir ayağa kalkın, boydan bakalım endamınıza,' de. Haydi, kızım.*

Ayıp, diye mırıldandı sağdaki melek. *Çok ayıp hem de."* Ama o da göz ucuyla yandan yandan Kepçük-ül zelzeleye bakmayı ihmal etmedi.

Allah aşkına susun! Kafam resmen *hopa şinanay,* arkadaşlar. Daha fazla bakışamazdık. Limitleri zorluyordum. "San-" diye başlayıp gördüğüm manzara yüzünden ne diyeceğimi unuttuğum sözümü, "-at toplum içindir," diyerek en saçma şekilde tamamladım. Keşke daha fazla bakışsaymışız. Çenemin yayına vidalar sokayım.

"Ne?" dedi hemen boş bir bakışla. Oldukça yerinde bir tepkiydi. *Bence de, ne?*

Kendine gel, Gökçen. Yapma, kızım. Haklı sağdaki melek. Kepçük o. Bizim Kepçük. Kendine gel! İki kas bu gerçeği değiştiremez. Koca kulaklı goril o. Bu fevkalade muhterem görüntü yanılgı, sanrı, yanıltmaca, kendine gel. Kapitalist sistemin oyunları bunlar. Gelme bu oyunlara, kızım. Gelme! Dün horoz fazla gagaladı kafanı, o yüzden minik bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun şu an. Aynen, kesinlikle bu yüzden. Allah'ım sen nefsimi koru!

"Ne, ne?" dedim az önce hiç konuşmamış havası vermeye çalışarak. Yer mi? Sanmam. Denemeye değer mi? Hayır. Peki, ben dener miyim? Evet.

"Bir şey dedin sanki," dedi hafifçe sırıtarak. Kesinlikle yemedi. Sütür setini suratıma çakıp, ağlayarak kaçmak istiyordum şu an. Ya da direkt dudaklarımı dikmek. Ben bu kadar mal değildim normalde. Vallahi de billahi de değildim. *Ey beynim! Makamına geri dön!* Yedik bir nane ama gebersem sana bir koz daha vermem, Kepçük. Bu an tamamen boşluğuma gelmişti. Fevkaladenin fevkinde bir boşluk. Minik bir kas arası kadar boşluk.

"Koluna dikişle Kepçük yazmak için kaç dikiş atmalıyım diye hesaplıyordum," dedim sevimsiz bir gülüşle.

Güldü. Gülünce hafif çekik gözleri iyice kısılıyor, gözleri düz bir çizgi şeklini alıyordu. Sert görüntüsünün aksine tatlı oluyordu. Niye az gülüyorsa sanki! Küçükken bana hep gülerdi oysa. Ben ona doğru ilerlerken bu gülü-

şi yavaşça soldu. Artık üzerine doğru nasıl ilerlediysem anında ciddileşerek, "Gerçekten yapmayacaksın bunu, değil mi?" diye sordu.

Bu sefer de ben güldüm.

"Bana olan güvenin gerçekten gözlerimi yaşartıyor."

Keyifle yanına ilerliyordum ki yaklaştıkça vücudunda gördüğüm şeylerle gülüşüm yavaşça soldu. Birkaç saniye emin olamadım gördüklerimin gerçekliğinden ama yaklaştıkça her şey daha da netleşti. Yara izleri vardı. Derin yara izleri. İlk gözüme takılan sol göğsünün üstünden kolunun altına kadar giden kesik iziydi. Sonra sağ karın boşluğunda bir iz. Sağ omzunda bir tane daha. Bakışlarımı yaralarında hızla gezdirirken elimdeki eşyaları yanımızdaki komodinin üstüne bıraktım. Başımı biraz öne eğip sırtında da iz olup olmadığına bakmaya çalıştım. Bu açıdan görünen iki iz vardı. Bakışlarım hızla yaralarında gezinirken en sonunda gözlerine denk düştüm. Dikkatle bakıyordu yüzüme.

Kepçük...

Neden yaraların bu kadar çok? Neden yaraların bu kadar derin? Nerede oldu bunlar? Nasıl oldu? Çok canın acıdı mı?

Dilimin ucuna gelen milyon tane soru vardı şu an. Ama hepsini geri ittim. Babamın da kolunda bir yara izi olduğunu hatırlıyordum. Ama kim sorsa, "Asker adama yaraları sorulmaz," derdi. O yüzden sustum. Dişlerimi hızla dudağıma geçirip bütün kelimelerimi yuttum. Fakat içime çöken hüzün de âdeta beni yuttu. Kalbime batan sızıyı kelimelere dökecek olsam kızgın bir şiş derdim. Saçma. Onun yaraları neden beni bu kadar üzdü? Neden canımı yaktı?

"Merak etme," dedim ortama birden çöken garip sessizliği bölmek adına. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Tanıdık olduğun için en estetik dikişi atacağım sana." Elimi omzuna atıp yaranın üstünden bandajı açtım. Teni sıcacıktı. "Bu kıyağımı unutma."

"Eyvallah," derken hafif bir tebessümle önüne dönmüştü.

Dikkatle baktım yaraya. "Şanslısın, enfeksiyon kapmamış," derken eldivenlerimi giyiyordum.

"Önemli bir şey değil. Ne enfeksiyonu ya?" diye homurdandı.

"Kes sesini," diye cevapladım kendisini. Sağ olsun, ikiletmedi. Yarayı dikkatle temizleyip uyuşturma işlemine geçtim.

"Ona gerek yok," dedi elimdeki iğneye yandan bakarak.

Cevaba bak! Dizi çekiyoruz sanki. "Şov yapma, Murathan," dedim ters ters. "Uyuşturmadan mı dikeyim?" Başka hiçbir şey söylemesini beklemeden iğneyi yaranın dudaklarına ve içine dikkatle enjekte etmeye başladım.

"Bu ne biçim hizmet?" dedi yandan omzuna bakarken. "Hani hasta isteklerine saygı?"

"Salak hastaların isteklerini çok göz önünde bulundurmuyoruz."

Güldü.

"Bir de hastaya hakaret ha?"

İğneyi bırakıp paketinden sütürü çıkarmaya başladım. "Hakaret demeyelim de birtakım gerçekler diyelim," dedim en imalı tebessümümle.

"Dilin yine bir tek bana pabuç kadar. Maşallah!" dedi ters ters.

Bu sefer samimi bir gülüş belirdi dudaklarımda. Ne yerdim başını küçükken ama... O kadar çok hoşuma giderdi ki her haltı ona sormak, dalga geçmek... Kulaklarının kırmızıya döndüğünü görmek en büyük zevkimdi. Eski günler, küçük Gökçen için güzel günlerdi. Sessiz kaldık kısa bir an. Ben iğneyi portegüyle sabitleyene kadar yaranın uyuşması için yeterli bekleme süresi de geçmişti zaten. Diğer elime de penseti alıp dikkatle sütür işlemine başladım. İlk dikişi atarken hiç konuşmadan dikkatle elime baktı. Ben ona hiç bakmıyordum ama beni izlediğinin farkındaydım. Adam gerçekten de doktor olduğumu kabullenemiyordu sanki. Olaya bak! Milletin gözünde ne rezil imajlar çizmişiz meğer! "Ee," diye mırıldandım birkaç dakika sonra. "Gerçekten doktor olabilmiş miyim, Kepçük?"

"Son dikişi atana kadar bu soruyu cevapsız bırakıyorum."

Derin bir nefes verdim. Lütfen, ya sabır Allah'ım! "Kulaklarını aşırı derecede çekmek istediğimden bahsetmiş miydim?" diye sordum sakince. "Uzun süre çekilmeyince şerrimi unutmuşlar sanki." Güldü yine. Laf yemek hoşuna gidiyor gibiydi. Bir süre daha sessizce ellerimi izledi. Ben de işime odaklandım.

"Pamuk," dedi birkaç saniye sonra.

Bakışlarım yaradayken *Pamuk* olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Çok alakasız bir soru yöneltti:

"Hemen okuma yazma öğrenebildin mi sen?"

Tam üçüncü dikişi atıyordum ki durdum. Böyle bir soru beklemiyordum. Ama bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda dikkatle yüzüme bakmasını da beklemiyordum. Gözlerimiz kesişti birden. Kirpikleri yakından daha da uzundu. Kaşına değmesine ramak falan vardı. Şu kaçak maskarayı kirpiklerinde denememek için hiçbir sebep bulamıyordum. Ona bir şey olmazsa ben de öyle kullanırdım. Ama bu kirpiklere kıyılabilir miydi? Pek sanmıyordum. Sanat, asıl bu kirpikler için olabilir miydi?

"O ne biçim soru be!" dedim kınayıcı bir bakış atarak. "Tıbbı ki öğrendim." Hayır yani aptal mıydım ben? Ne doktor olduğuma inanıyordu ne de okuma yazma öğrendiğime. Böyle resmî bir imaj da olmazdı yani.

Başını çok da emin olmayarak hafifçe yana eğdi.

"Yerinde on saniye oturamıyordun, Pamuk. Nasıl dersi çalıştın, aşırı merak ediyorum."

"Yani ede ede bunu mu merak ettin, Murathan?" dedim ters ters. "Geldim geleli ilk defa manuklı şekilde iletişim kuruyorsun ve aklına ilk bu soru mu geldi?" Gözlerimi devirerek önüme dönüp sürür işlemine devam ettim. Yoksa ağzına dikiş atabilirdim uyuzun.

"İlk gün okuldan kaçmışsındır kesin," dedi hemen. "Adım gibi eminim buna."

Durdum. Bakışlarımı tekrar ona doğru kaldırdım. Bunu nereden biliyordu? Doğru, kaçmıştım.

Attığım şaşkın bakışı havada yakaladı. Ukalaca sırıttı.

"Kaçtın, değil mi?"

Yüzüm düştü. "Kaçmayıp ne yapacaktım?" diye ağzımın içinde homurdanarak melul bir bakışla tekrar önüme döndüm. "Çok korkunç bir ortamdı. Kocaman kara tahta, bir sürü bağıran çocuk, boynumda sıluk, boğazımda beni boğazlayan yakalık, sırtımda boyum kadar çanta... Yetmezmiş gibi benden kırk dakika boyunca hareket etmeden iki kişiyle yan yana oturmam istendi. Ödül ise sadece on dakikalık bir teneffüs! Gerçekten çok korkunçtu!"

Güldü. Hem de ilk defa kahkaha atarak güldü. O gülünce iğneyi yanlış bir yere batırmamak için durdum. "Gülme ya," dedim o anı hatırladığım için hüzünlendim ve gülüp gülmemek arasında gidip geldim. "Gerçekten çok zordu, Murathan. Yetmezmiş gibi kaçtım diye halam beni döve döve tekrar okula sürükledi."

"O anı görmek isterdim," dedi hâlâ gülerken.

"Acılarımdan beslendiğin için yazmadım," dedim ters ters. "Ağzım dikmemi istemiyorsan kes gülmeyi. Son dikişi atacağım." Hemen gülüşünü tebessüme çevirdi. Ben ise dikkatle işime koyuldum. "Ama okuma yazmayı hemen çözdüm," diye gerekli eklemeyi yaptım. "O kadar da değil yani. Hatta sınıfta ilk ben okudum. Hem öğretmen yüze kadar saymayı biliyorum diye bana ödül bile verdi," dedim hafif bir tebessümle.

Tepkisine bakmak için hafifçe bakışlarımı yukarı kaldırdım. Bakışlarımızın yine denk düşmesi şaşırtıcı olmadı. Kehribarlar benim üzerimdeydi. Bu bakışı, ne olduğunu bilemediğim bir duyguyu göğüs kafesimden koparıp boşluğa yuvarladı. O hatırlar mıydı, bilmem ama ben bir şeyi çok net hatırlıyordum. Bana yüze kadar saymayı o öğretmişti. Hafızamın en gerisine

örtüşüp ne kadar anı varsa bu cinayetin şaşkın barutla karışık Muratlar kokusu yüzünden ortaya çıkıyordu. Yine öyle oldu. Bir anı uçuştu hafızamda. Hatırladığım anıyı hatırlamamak için inatla aklımın ıssız tatlarında en arkaya atmaya çalıştığım bir anı...

İzmir'de evin ilkine otururuz. Elimde okumayı öğrenir öğrenmez okuduğum ilk kitap. Kurşun Asker... Saçlarımda ve doğum günü bediyem. Mavi kelebekli yaham...

Sıkı sıkı sarılmışım kitaba. Aya bakarak ağlıyorum. Ağlarken yalnız yüzüncü kadar sayıyorum. Bitiyor, tekrar sayıyorum. Bitiyor, tekrar sayıyorum. Annem içeri almaya çalışıyor beni. Yanımda ağlıyor. "Ne alur yapıma böyle kızım." diyor. Daha çok ağlayarak, başka hiçbir şey söylemeden inatla ağlamaya ve saymaya devam ediyorum. Gitmiyorum. Babaannem geliyor. Dedem, halam... Hepsi beni eve götürmeye çalışıyor. Kimseyle gitmiyorum. Ağlayarak tekrar tekrar yüze kadar sayıyorum. Tek bir şey söylüyorum:

"Kepçük gelsin, okusun. Kepçük gelsin, okusun. Kepçük gelsin, okusun."

Sonra yüze kadar kaç kere saydığımı hatırlamayacak bir hâlde, soğuk betonun üstünde, Kurşun Asker kitabına sarılı bir şekilde ağlayarak uyuyakalıyorum...

Ben günlerce, haftalarca, aylarca bu şekilde Kepçük'ü bekliyorum.

Aklımın her köşesine dolan bu anı yüzünden hareket eden ellerim durdu. Korkular, görünmediği zaman insanı ürkütmezdi. Lakin elle tutulur bir hâl aldıklarında en büyük imtihan olurlardı. Benim ise en büyük korkum *geçmiş* olmuştu. Gömmek için canımı dişime takıp, küçük bir kız çocuğunu ağlatarak elinden aldığım geçmiş... Derin bir nefes verdim. *Anılara dokunma Gökçen, anılara sakın dokunma,* diye üst üste hatırlatırım kendime ama bazı şeyler için biraz geç kalmış gibiydim. Bana sormadan üflemişti anıların üzerindeki tozları. Gömmek istediğim her şeye inat, en derinlerde beliren bir kız çocuğunun cılız sesini duymamam imkânsızdı.

Aylarca ağlayarak beklediğimiz Kepçük şu an burada mıydı yani? Bizim Kepçük'ümüz bu adam mıydı?

"Saydın yani." diyen sesiyle düşüncelerinden ayrılıp bakışlarımı ona çevirdim. Kehribar gözlerin ve kıvrık kirpiklerin bedefi direkt gözlerimdi. Yürü benim yüzüme fazla yaklaşmıştı. Hızla yüzümün her milimini tarayıp en son gözlerime sabitledi kehribarlarını. Burnu sürekli yapıyordu. Yeni gördüğü Gökçen'in bu sımasına alışmaya çalışıyordu muhtemelen. Zira ben de aynı duygular içindeydim. "Yüze kadar..." diye tamamladı cümlesini.

"Saydım," diye mırıldandım. "Hatta okumayı öğrenince de ilk Kurşun Asker'i okudum."

Öylece baktı. Baktım. Ve ben ilk defa gözlerinden geçen bir duyguyu net gördüm. Hüzün... Derin bir hüzün... Hanrlıyordu. Kesinlikle hanrlıyordu.

"Sen de saydın mı?" demek istedim. Ama sustum. "Neden gelmedin?" demek istedim ama sustum. "Neden beni yalnız bıraktın?" demek istedim ama sustum. "Neden Kurşun Asker masalının sonunu bana hep yanlış okudun?" demek istedim ama sustum. "Neden yalan söyledin?" demek istedim ama sustum. Bütün sorularımı, boğazımı paramparça eden bir iğne yutmuşum gibi yuttum. Sessizce bakışlarımı tekrar önüme eğdim. Çünkü artık sorulacak hiçbir soru geçmişi telafi edemezdi. Hayat ise o andan itibaren hepimize zordu. Babalarımızı gömmüştük biz toprağa. Hangimiz diğerimize dert yanabilirdi?

Bir süre sesi çıkmadı. Ben de dişlerimi sıkıca dudağıma geçirip işimi yapmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra işim bitmişti. "Evet, bitti," dedim. "Son dikişi de atıp yarayı kapattığıma göre artık doktorluğum geçer not alır diye düşünüyorum." Sedyenin üzerindeki kanlı spançları alıp çöpe attım. Aynı şekilde eldivenlerden de kurtuldum.

"Ne soracaksan sor, Gökçen," dedi birdenbire.

Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Efendim?"

"Milyon tane soru var aklında. Yara izlerimin de zirveyi çektiğine eminim. Dudaklarını kemireceğine ne soracaksan sor."

Şu anda dişim dudağımın sol yanındaydı. Harika! Yüz de okuyor goril. Söylediği şeyle aydınlanınca dudağımı serbest bıraktım. Ve evet, sorularımın içinde yara izleri zirveyi çekiyordu. "Hepsini cevaplayacak mısın yani?" diye sordum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Cevaplamayacak olsam sormanı istemem," diyerek uyuzluğunu konuşturdu.

"Peki madem," dedim hafifçe dudak büzerek. Önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp yavaşça ona doğru ilerledim. Tam önünde durdum. Sedyede oturmasına rağmen dev cüssesi neredeyse boyum kadardı. Önüne gelince bir adım daha atıp iyice yaklaştım. İfadesizce beni izliyordu. Hafif geniz yakan barut kokusu anında ciğerlerime dolunca çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes çektim içime. Tıraş losyonu muydu bu koku yoksa parfüm mü? Bilmiyordum ama barut kokusuyla karışınca oldukça başa belaydı. "Rütben ne?" diye ilk sorumu yönelttim.

Bakışları her zamanki gibi pürdikkat gözlerimdeydi. "Kıdemli Üsteğmen," dedi tok bir sesle.

Başımı usulca aşağı yukarı salladım. Çok lazım bir bilgiydi, Gökçen. Gözlerimi sol göğsündeki yaraya çevirdim. Artık karşısında minik bir kız çocuğu olmadığını kendisine bizzat hatırlatmam iyi olacaktı. Büyümüştüm. Çocuk değildim. Bunun farkına varmalıydı ki yakamdan düşsün. Bebek bakıcısı

gibi oraya buraya sürüklemesin. Yoksa kulaklarını neşterleyebilirdim. Bunun yaşanmasını istemezdim. Bir adım daha yaklaştım. Tam olarak bacaklarının arasındaydım.

Deli kıza cilve yap demişler, evin yüzüne sıçmış, Gökçen. Aferin, kızım. Kucağına otur, *tam olsun.*

Uzaktan başa bela, yakından cana kasteden bir beyefendiye dönüşmesi hoş değildi. Hesapladığımdan fazla yakın olmuştu ama umursamamaya çalıştım bu yakınlığı. Çenemi dikleştirip en ifadesiz bakışımı kuşandım. Sol elimi kaldırıp nazikçe göğsünün üstünde boylu boyunca uzanan yara izine dokundum. En büyük yara buydu. Göğsünü aşıp koltuk altına kadar inen derin bir kesikti. Varla yok arası, tüy kadar hafif bir şekilde değdi parmak ucum yaraya ama tenime değen iz bütün elimi yaktı âdeta.

"Bu nerede oldu?"

Bakışları gözlerimden bir saniye bile ayrılmıyordu. Son derece ifadesiz ama bir o kadar da dikkatliydi. Bir şey arıyordu sanki yüzümde. Kaybettiği ama bulmak için delice çırpındığı bir şey. "Kerkük," diye cevapladı sorumu.

"Bu?" derken parmak ucumu sağ karın boşluğundaki yaraya ilerlettim.

"Leşkergâh."

Sağ omzuna ilerledim. Küçük ama derin görünen bir yaraydı.

"Bu?"

"Çukurca."

"Sırtındakiler?"

"Şemdinli, Sincar, Moskova."

Yüzüne bakarken yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum ama bu, benim için şu noktadan sonra imkânsızdı. İçimi acıtmıştı bu görüntü. Duygusal bir insan olmam da asla yardımcı olmuyordu. Genzime inceden inceye batan şeyler, "Sen tamam dediğin saniye akmaya hazırız," diyen gözyaşlarımın ayak sesleriydi ama gerekli komutu vermedim. Zorlandım ama genzimdeki sızıyı yuttum. Her cevapta kaşlarım biraz daha çatıldı. Tatile gittiği vilayetleri sayıyordu sanki bana manyak, rahatlığa bak! Hiç mi korumamıştı kendini? Hiç mi sakınmamıştı? Hiç mi ailesini düşünmemişti? Hem de geride bırakılmanın nasıl bir duygu olduğunu bile bile.

"Ülkede tek asker sen misin?" dedim ters ters. "Neden her kurşunun önüne atladın?"

Dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı.

"Sen kurşunun önüne atlamıyorsun, Pamuk. Genelde o senin önüne atlıyor."

"Maşallah, hep de senin önüne atlamış bu kurşunlar," dedim imalı imalı. Kurşun izi falan değildi bunların çoğu. Kesikti. Derin kesiklerdi. Kimi kanıyordu!

Sırıtışı daha çok büyüdü.

"Şanslıymışım."

"Bu yaralardan Neslişah teyzenin haberi var mı?" Gülüşü yavaşça solarken mal mal göz kırpıştırdı. Bu soruyu beklemediğine kalıbımı basardım. "Tahmin etmiştim," derken kendimden emin bir ifadeyle iki adım geriledim. "O yüzden buraya gelmemi istemedin sen kesin. Yine bir şeyler olursa annene yetiştiririm diye korktun, değil mi Kepçük?"

Yandan beyaz tişörtünü alıp hızla üzerine geçirince görüntü şenliğimi yağmaladı. Açaydım kollarını... *Giyme,* diyeydim... Üzgünüm canım gözlerim. Şenliğimiz buraya kadar. "Erkenler arasında o da var tabii," dedi tişörtünün sağını solunu düzeltip silahını tekrar beline takarken. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından derin bir nefes döküldü dudaklarından. Sağ elini siyah, gür saçlarının arasından geçirip bakışlarını yine bana dikti. "Ne dersem diyeyim gitmeyeceksin buradan, değil mi Pamuk?"

Tatlı bir tebessüm gönderdim kendisine.

"Sence?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Köylere de gitmeye devam edeceksin, değil mi?"

Tebessümümü zerre bozmadım. Gerekli cevaplar için yeterliydi.

"Şimdi Ahmet Ağa'nın düğünü için hazırlık falan da yaparsın sen," diye devam etti.

"Bak, iyi oldu bunu dediğin," dedim hızla ciddileşerek. "Nasıl gidiliyor burada aşiret düğünlerine? Ne giymeliyim?" Düşünceli bakışlarımı sağa çevirdim. "Yeni elbise falan mı alsam acaba?"

"Başıma ağrı girdi," diye mırıldandı dertli dertli. "Bir de ağrı kesici bir iğne falan yap bari."

Alaycı bir gülüş belirdi dudaklarımda.

"Senin beynin mi var da başın ağrıyor acaba."

Benim alaycı gülüşümün aynısıyla geri iade yaptı.

"Dedi elini kolunu sallayarak terörist dolu bölgeye dalan üstün zekâlı Pamuk."

Derin bir nefes verdim. Kesinlikle koluna Kepçük yazmalıydım. Pişmanım! "Uzatma Murathan," dedim gözlerimi devirip. "Jandarmayla gitmemi söyledin, ben de öyle yapacağım. Tamam işte. Daha ne istiyorsun?"

"Hiç gitmemeni," diye bir öneri sundu.

"Kendi işine bak," dedim daha da ciddileşerek. "Sinirimi bozmaya başladın artık."

"Kim daha sinir bozucu acaba?" diye söylene söylene sedyeden kalkıp ayağa dikildi.

Derin bir nefes verdim. "Murathan bak, son kez izah ediyorum sana. O sonradan küçülen koca kulaklarını aç ve iyice dinle beni," diye daha sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ben doktorum ve buradaki insanların bana ihtiyacı var. Nasıl senin işin buradaki insanları korumaksa benim işim de iyileştirmek. Buna hastane dışındaki insanlar da dâhil. Nasıl sen askeriyeden çıkınca askerliğin düşmüyorsa benim de hastaneden çıkınca doktorluğum düşmüyor. Ayrıca..." Duruşumu daha da dikleştirdim. "Ben veya başka biri, fark etmez. Biz burada kalmazsak, insanlara yardım etmezsek, iyileştirmezsek sizin onları korumanızın anlamı ne? Senin yıllardır o dağlarda verdiğin mücadelenin amacı ne? Her yerini kaplayan bunca yaranın sebebi ne?"

Birkaç saniye boyunca ifadesizce dinledi. Yutkundu. Âdemelması hafifçe kavislenirken başını sağa çevirip camdan dışarı baktı ve minik bir duraksamanın ardından tekrar bana döndü. "Aybüke'yle gideceksin," derken oldukça netti.

"Ne?" dedim muazzam bir şokla.

"Jandarma az," dedi ciddi ciddi. "Bir şekilde yine belaya bulaşırsın sen. Aybüke de köylere seninle gelecek artık. Yanında duracak."

"Saçmalama," dedim ters ters. "*Bodyguard* gibi tepeme mi dikeceksin kadını? Koskoca Özel Kuvvet askerinin işi gücü yok, benim peşimde mi dolaşacak?"

Bana doğru iki koca adım atıp tam karşıma dikildi. "Artık işi o," dedi ciddi ciddi. "Köye gittiğin günleri söyle bana."

"Söylemem," dedim sağ omzumu *bana ne* der gibi kaldırıp indirerek. "Gebersem söylemem!"

"Ne?" dedi.

Valla elimde kalacak bu benim! "Söylemem. Tek başıma giderim gerekirse yine de söylemem," derken oldukça kararlıydım.

Güldü. Hem de kendinden aşırı emin bir şekilde. "Git bakalım, hangi kontrol merkezinden geçip girebiliyorsun o köylere," dedi ukala ukala. "Şu an adını bütün jandarmaya anons geçip 'Bunu bulduğunuz yerde bana getirin,' demem bir saniye bile sürmez, Pamuk." Hayatımda atıp atabileceğim en şaşkın bakışı attım. Ben şoku atlatamadan o hızla elini önlüğümün sağ cebine atıp kaçak maskaramı aldı. Yüzüme doğru kaldırdı. "Ayrıca kaçak mal kullanmak mı?" dedi uyuz uyuz. "Gerçekten mi, Pamuk?"

Harika!

"O geçiş noktalarından bununla geçmeyi dene, tamam mı?" dedi hafif bir tebessümle maskarayı yüzüme doğru sallarken. "Emin ol, bana gerek bile kalmaz."

Güldüm. Sinirlerim titriyordu şu an. Kusura bakılmasın ama artık sakin falan kalamayacaktım. "Bu maskara var ya..." Gülmeye devam ederken maskarayı elinden bir hışımla aldım. "Götüne girsin, Murathan!" Bu noktada gülüşümü bozup en sinir ifademle odanın sağ köşesindeki bilgisayar masasına ilerledim. Adam yediği küfürden memnun bir şekilde sırıtıyordu. Kesinlikle manyaktı!

"Cık, cık, cık," diye kınayıcı bir ses yükseldi arkamdan. "Önceden de pek düzgün olduğu söylenemez ama ağzın iyice bozulmuş, Pamuk."

Sinirle önlüğümün sağını solunu çekiştirip kendimi masanın önündeki sandalyeye bıraktım. Horoz kurşunu yiyen malum yerlerim acıyınca hafifçe yüzümü buruşturdum. Acıyı umursamadım ama. Zira gerçekten sinirliydim. "Dedim ben anneme," diye sinirle söylenmeye başladım. "'Söylemeyeyim o uyuza geldiğimi, daha sonra başıma bela olur, hiç bilmesin,' dedim. Dedim ya. Valla ben dedim!"

"Söylemesen de bulurmuşum. Merak etme sen."

Onu umursamadan hem bilgisayardan işlemleri yapıp hem de söylenmeye devam ettim. "Seninle insan gibi konuşmak imkânsız! İnsanı son noktaya getiriyor, daha sonra küfür yiyorsun. Sonra da *pek bir ağzın bozulmuş senin!* Kimin yüzünden bozuldu acaba? Küfredene değil, ettirene bakacaksın, ettirene!" Her cümlede bilgisayar klavyesini kırmak istercesine tuşlara basıyordum. Kırılırsa bitmişko!

"Küçükken az dişlemişim o kulaklarını," diye söylenmeme devam ettim. "Keşke daha çok dövseymişim. O kadar pişmanım ki şu an! Öküz kulaklı goril. Beyinsiz, salak! Ayrıca Aybüke falan da istemiyorum peşimde," diyerek bakışlarımı ona çevirdiğimde kollarını göğsünde bağlamış, ben yoldan geçen bambaşka birine saydırıyormuşum gibi sırıtan bir ifadeyle beni izliyordu.

"Fikrini sormadım."

"*İşime karışmaya devam edersen burnundan fitil fitil getir*eceğimi söylemiştim. Hatırlıyorsun, değil mi?" dedim en ciddi ifademle. "Şaka değil. Gerçekten yaparım bunu."

Küçümser bir bakışla baktı. "Yap bakalım, neler yapacaksın, Pamuk?" dedi alay eder gibi.

Buradan sonra bir psikiyatri bölümüne uğramam, ruh sağlığım için yapacağım en faydalı eylem olacaktı. "Defol git gözümün önünden!" diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Rezil bir hizmet anlayışı."

"Sana özel." dedikten sonra gözlerimi devirerek tekrar bilgisayara döndüm.

"Bastırınca acıyor bu," şeklinde saçma bir şikâyette bulundu. Göz ucuyla bakınca ciddi ciddi kolundaki yaraya diğer eliyle bastırdığını gördüm. Kesinlikle beyni yoktu.

Gözlerimi devirerek önüme döndüm.

"Bastırma o zaman."

"Hizmet daha da rezil olmaya devam ediyor."

Derin bir nefes verdim. Sabır yağmurunda şemsiyesiz koy beni, Allah'ım. "Altı gün sonra alınır dikişlerin," diye klasik açıklama yapma kısmına geçtim. "Mümkünse buraya gelip gözüme gözükme. Git bir sağlık ocağına ya da askeriyenin revirine, alsınlar. Yaraya su temas ettirme. Kalıcı hasar veya enfeksiyon oluşabilir. Ama sen istersen bol bol suya sokabilirsin. Hatta kesin yap bunu."

"Doktorum beni öldürmeye çalışıyor," diye mırıldandı.

En yapmacık gülümsememle bakışlarımı ona çevirip, "Her şey sizin için, efendim," dedim. Gülüşümü bozup tekrar sinir harbi ifademle önüme döndüm.

"Tansiyonumu ölçmeyecek misin?" diye saçma bir öneri daha sundu.

Boş bir bakış attım.

"Neden yapayım bunu?"

"Rezil hizmetinden dolayı biraz düştü."

"Düşse düşse salaklığına dayanamadığından düşmüştür."

Güldü. Resmen otuz iki diş sırıtarak güldü hem de. Başını önüne eğip iki yana salladı kafasını.

"En son bu kadar hakareti on yaşımdayken yine senden yemiştim sanırım."

"Küçükken de vizyon sahibi bir insanmışım demek ki," dedim uyuz tebessümümle. Yine ciddileştim. Sinirliyim, kardeşim. Valla gözüm seğiriyor. Asıl benim tansiyonum düştü.

"Dikkat et yarana," dedim yazdığım reçetenin çıktısını beklerken. "Bana bir şey olmaz diye cesur yürek gibi dolaşma ortalıkta. Pansumanı aksatma." Reçeteyi alıp ayağa kalktım. Masanın arkasından çıkıp ona doğru ilerledim. "Bunları da al," dedim elimdeki minik kâğıdı ona doğru uzatarak. "Aksatmadan iç."

"Ne bu?" dedi reçeteye Feriha'nın evindeki gider borusuna bakan Koray bakışı atarak. "Zehir falan mı yazdın?"

Güldüm. "Keşke," dedim abartılı bir neşeyle. "İmkân olsa da yazsak ama işte... Senin yüzünden işimden olmak istemem. İdrak yolların biraz zayıflamış gibi. Beynine iyi gelecek bir vitamin ve ağrı kesici."

"Gereksiz şeyler yani," dedi uyuz uyuz. Reçeteyi elimden alıp bakmadan pantolonunun arka cebine attı.

Elimi sinirden uyuşan burun kemiğime atıp derin bir nefes verdim.

"Murathan, defol git şuradan yoksa toptan dikeceğim seni."

Benim sinirimin aksine o bayağı huzurlu görünüyordu. "Gerçekten ama gerçekten rezil bir hizmet," diye söylene söylene çıkışa ilerledi. Cevap vermeden tip tip baktım. O ise kapıdan çıkarken yine en huzurlu hâliyle sırıtmakla meşguldü. Çıktı odadan. O çıkar çıkmaz yumruğumu ağzıma sokup kendimi boğmaya çalıştım.

Keşke bu yumruğu suratının ortasına çakabilseydim, Kepçük!

Tam bu sinirle ateşli sövme kanalına giriyordum ki sedyenin üstünde gördüğüm görüntüyle durdum. Bu bir ceketti. Siyah bir deri ceket. Düşündüm birkaç saniye. Ceketle bakıştık. Aniden bir şey oldu. Beynimin içinde devasa bir ışık yığını patladı. Aydınlandım. Bu Murathan'ın ceketiydi. Gözlerimi kıstım. Beynimdeki aydınlık büyüdükçe büyüdü. Dövsen dövülmezdi. Kulak ısırsan ısırılmazdı. O zaman bu Kepçük'e ne yapmalıydı?

Kendi bildiğimizi, dedi soldaki melek keyifle.

Aynen, ondandı! Hızla yumruğumu ağzımdan çıkardım. Ben niye kendimi boğuyordum ki? O boğsun. Peki, bu nasıl mı olacaktı?

İntikam...

Herkes seni soğuk yiyedursun, ciğerimin köşesi. Ben sıcak yemeyi tercih ederdim. Hızla ceketi alıp sağına soluna baktım. Ne yapsam? Parçalasam mı? İçine iğne mi saklasam? Pahalı da bir markaydı. Asit döküp yaksam mı? Derin düşünceler içindeyken ceketten gelen buram buram Murathan kokusuyla sinirim hafif bir darbe yedi. Adi adam güzel kokuyordu.

Koklayalım o zaman, diye sol yanımdan fırladı melek.

Aynen. Behlül gibi yüzüne gözüne de sürsün istersen, diye hemen lafını çaktı sağdaki melek.

Bir susun, kızlar. Ciddi işler peşindeyim. Cekete ne yapabilirim diye düşünürken birden ceketten bir bildirim sesi yükseldi. Durdum. Telefonu da mı buradaydı yoksa? Hızla elimi ceketin cebine attım. İlk attığım cep boştu ama aradığım şey diğer cepteydi. Son model bir telefon. İyi maaş alıyor olmalıydı.

Son model telefon, en pahalı marka ceket falan... Maşallah Kepçük'e. Biz de yirmi beş liraya aldığımız kaçak maskarayı yakalatalım. Ulan hayat!

Telefonun şifresi falan yoktu. Hemen açıldı. Bu kadar mı her şeyin meydanda be Kepçük? Üstte bir mesaj vardı. Sevgilisi falan var mıydı acaba? Dudaklarımı kemire kemire üst panele baktım. Sevgilisinin adının Timur olduğunu sanmıyordum.

Timur: ***Bekliyoruz, komutanım.***

Neyi bekliyorlardı?

Mesaja girip görüldü yapamazdım. O yüzden hızla cebimden kendi telefonumu çıkardım. Acele etmeliydim. Ceket neyse de telefonun yokluğunu hemen fark edip geri gelebilirdi. Gerçi bunları nasıl unuttuğunu da anlamış değildim. Neyse. Sonra düşün, Gökçen. Şimdi odaklan. Hızla kendi telefonumdan önüme gelen ilk anlamsız şarkıyı ona attım ve yine ışık hızıyla zil sesi yaptım. Timin yanında çalar da rezil rüsva olursun inşallah, goril!

Sağdaki melek melul bir bakış attı. *Ya daha kalabalık bir yerde çalarsa? Komutan sonuçta,* dedi.

Hak etti, dedi soldaki melek. *O kadar uyardık ama dinlemedi.*

Senin anana bacına yapılsa hoş olur mu bu, dedi sağdaki melek. *Yapma, Gökçen.*

Yap, dedi diğer melek hızla. *Hak etti, kızım. Yap.*

İçsel çatışmalara harcayacak vaktim yoktu. Ne olur susun! Hızla telefonu kapatıp aynı cebe attım. Bunun yerine ceketi mi yırtsaydım acaba? Küçükken düzen ve temizlik manyağının tekiydi. İki saniye yırtık çorap bile giymez, her şeyini özenle saklardı. Bir kere kitabının köşesini kıvırdım diye beni üç saat kovalamışlığı vardı. Hâlâ öyle uyuzsa sinirden patlardı. Pahalı bir parçaydı ama. Kıyamadım. Murathan'a kıymayı tercih ettim. Daha fazla sinir ederse onu da o zaman yırtardım artık. İşim bitince ceketi güzelce koluma atıp koşarak kapıya ilerledim. Vaktim yoktu. Hastaneden çıkmamıştır daha. Yakalayabilirdim. Tam o an ceketin cebinden yere bir şey düştüğünü gördüm. Dönüp bakmak istedim ama birden açılan kapıyla mecburen önüme döndüm.

Gelen tabii ki beklediğim kişiydi: Murathan-ül Kepçük. "Ceketim..." diye mırıldandı ama elimde olduğunu görünce ifadesizce bir bana bir cekete baktı.

Güldüm. Tatlı tatlı güldüm hem de. Aynı tatlı gülüşümle ona doğru ilerledim. "Ben de tam onu getirecektim." Elimdeki ceketi ona doğru uzattım.

Kuşkulu bir şekilde süzdü beni. Yavaşça ceketine uzanıp aldı. "Neden sırıtıyorsun sen?" dedi aynı kuşkulu bakışını sesine de yansıtarak.

"Hiç," dedim geniş geniş. "Gülesim geldi, gülüyorum. Ne var bunda?"

Önce gözlerini kırpıştırdı. Sonra ise yoğun bir korkuyla ceketin sağına soluna bakmaya başladı. "Ne yaptın?" dedi hızla. "Ceketi mi yırttın? İçine sümüklerini mi sürdün? Böcek mi attın içine? İğne mi soktun bir yerine? Ne yaptın, doğruyu söyle?"

Fazla dikkat çekmemek adına yeniden çirkef kişiliğime büründüm. "Ya, saçmalama be. Burada kalmış. Fark ettik, sana getiriyorduk işte. Ne yapayım ben senin ceketine? İyilik de yaramıyor ha!"

Cebinden telefonu çıkarıp baktı. Bir kuşkulu bakış daha attı.

"Hiç inandırıcı değil, Pamuk."

Gözlerimi devirdim.

"İnanma o zaman, Kepçük."

"İnanmadım zaten," derken hâlâ cekette bir şeyler arıyordu. İnşallah hastaneden çıkınca falan fark ederdi zira burada anlarsa sonum olacak gibiydi. Şu an bir tık gerilmiştim. Yapmasa mıydım acaba? Fazla mı olmuştu? Tedirginlikle dudaklarımın iç kısımlarını dişledim ama her şey için çok geçti.

"Git artık, haydi," dedim ters ters. "Yoksa gerçekten dikeceğim o ağzını."

"Tekrar ediyorum," dedi ciddi ciddi. "Aşırı rezil bir hizmet."

Te Allah'ım ya! Tam kapıyı suratına kapatıyordum ki sağ elini hızla kapıya yapıştırıp beni durdurdu. Bakışım evvela eline kaydı. Fazla damarlı... Eyvah! Yine başa bela. Nasıl bir hayır duası aldın sen, Kepçük? Nasıl geldin bu evreye sen, aslan parçası? Söyle, ülkece gidip alalım o zatın hayır duasını. Münhasır medeniyetler seviyesine çıkalım.

Ayrıca damarlı el zaafı... Senin yüzünden Koray gibi bir teneke kutusuyla sevgili oldum ben. Ne olur, düş yakamdan artık. Ama ne güzel de damar yolu açılırdı bu ellere şimdi. Ah be! Yine onu keserken yakalanmamak adına bakışlarımı yüzüne çevirdim. Kendileri zaten pürdikkat bana bakmaktaydı. "Bu arada..." dedi dudaklarında garip bir tebessümle. "Beyaz önlük..." Kehribar bakışlar beni baştan aşağı süzdü. "Yakışmış," diye tamamladı cümlesini. "Bayağı yakışmış hem de."

Bunu beklemiyordum. Bunu cidden hiç beklemiyordum.

Dudaklarında aynı garip tebessümle elini geri çekti. Ve bütün heybetiyle arkasını dönüp hızla ceketi üzerine geçirerek ilerledi. Birkaç saniye boyunca arkasından öylece baktım. Sanırım bu bir iltifattı. Evet, evet. Bayağı bayağı iltifattı. Laf yemeye alışkındım ama iltifata değildim. Hele de Murathan'dan gelen bir iltifata. Birkaç saniye apışıp kaldım. Âdeta öküzle beraber treni izledik. Bakışlarımı önlüğüme eğip nazikçe önlüğün sağına soluna dokundum. Bu beyaz önlüğün içindeyken en çok babam beni beğensin isterdim. En çok o görsün... İşte o zaman, tarifi imkânsız bir gurur duyacakmışım gibi geliyordu hep.

Peki, şimdi bunu Murathan'dan duyunca içimde beliren gurur da neyin nesiydi?

Odadan çıkmadım. Arkamı dönüp tekrar odaya girdim. Karşımdaki ilaç dolabının camındaki bulanık aksimle göz göze gelince dudaklarımda garip bir tebessüm oluştu. Beyaz önlüğün üzerinde gezindi ellerim. *O beğendiyse babam da beğenirdi...* Dudaklarımda belli belirsiz bir tebessümle üzerimdeki doktor önlüğüne bakarken biraz ileride, yerde gözüme bir şey takıldı. Küçücük bir şey. Sanırım az önce Murathan'ın cebinden düşen şey buydu. Minik adımlarla ona doğru ilerleyip yere eğildim ve yerdeki şeyi kırmamaya çalışarak nazikçe avucumun içine aldım.

Bu mavi, minik bir unutmabeni çiçeğiydi.

7. BÖLÜM

"Çünkü hatıralar kuşlar gibi,
Dal ister konarak..."

OKTAY RIFAT

"Gökçen, ye artık şu yemeği. Deli etme beni kızım, haydi," diye sinirle konuşan annesine ters bir bakış attı Gökçen. Sonra ise önündeki türlüye. Asla sevmeyecekti bu yemeği, asla. Neden her şey bu kadar birbirine karıştırılırdı ki? Bu yemeğin manevi ve amacı neydi? Bu sinirle masadaki herkese tip tip bir bakış attı. Hepsi keyifle yiyordu. Kalabalık bir sofraydı. Karakurt ailesi bu akşam Alptekin ailesinde akşam yemeğindeydi. Haftada bir aileler sırayla birbirlerine akşam yemeğine giderdi. Bu artık geleneksel leşmiş bir olaydı. İki elleri kanda olsa dahi haftada bir gün bu masada bir araya gelirlerdi.

"Yemeyeceğim," dedi kararlılıkla. "İç var bunda. Suvan da koydun. Gördüm."

"Suvan ne ya?" dedi Muratban alayla. "Soğan o."

Gökçen anında ters bakışlarını yanındaki Muratban'a çevirdi. "Sen sus, koca kulak," dediği saniyede Muratban'ın kulağına yapıştı. Tabii, Muratban da aynı saniyelerde Gökçen'in saçlarına. Biri elinin altındaki koca kulağı çekti. Diğeri, elleri gece siyahı saçlara dolaşmışken öylece bekledi.

"Ne oluyor size yine? Muratban, bırak kızın saçlarını," diye araya girdi Muratban'ın annesi Neslişah.

"Önce o başlattı," dedi Muratban. "O bırakın."

"Gökçen, bırak." diyerek Leyla da araya girdi ama Gökçen'in bırakmaya pek niyeti yoktu. "Küçükken daha iyi anlaşıyordunuz siz." diye homurdandı Leyla. "Büyüdükçe şu hâlinize bakın." Eşine döndü. "Ali, söyle şu kızına, bıraksın çocuğun kulağını."

Beklediği cevabı alamadı Leyla. "Yapış, kızım." dedi Ali büyük bir gururla. Önündeki tabaktan çatalına minik bir et parçası geçirip kızının ağzına uzattı. "Hatta et de ye ki daha güçlü çekesin kulaklarını." Annesi eti bir türlü ağzına sürmeyen kızını et yemeye ikna etmeyi lâkin olmadı. Gökçen elinin altındaki kulağı bırakmadığı gibi ağzına yaklaştırılan eti de burun kıvırdı.

Yusuf önce kısaca bir kahkaha attı. Sonra da ciddileşti. "Ayıp oluyor, devrem," dedi yalandan bir üzüntüyle. "Benim oğlanın kulakları büyüdüyse senin kızın çekmeleri yüzünden büyüdü zaten lan."

"Ne güzel yapmış benim mavişim," dedi Ali aynı gururla. Bir yandan da elindeki çatalı bırakıp öne doğru eğildi ve kızının Murathan'ın kulağındaki minik ellerine uzandı. "Ama Murathan'a yapmasın, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Babasının sıcak elleri ve yumuşak sesi karşısında Gökçen her zamanki gibi yelkenleri suya indirerek parmaklarını sıkıca yapıştığı Murathan'ın kulağından çekti. Murathan da aynı hızla kızın saçlarını bıraktı. Zaten çekmiyordu bile. Kıyamıyordu. Ama Gökçen var gücüyle asılıyordu. Zerre acıması yoktu. Acıyan kulağını ovuştururken yandan ters bir bakış attı. Aynı şekilde Gökçen de ona bakıyordu.

"Konuşma benimle," dedi Gökçen. "Küstüm."

"Gerçekten mi?" diye sordu Murathan otuz iki diş sırıtarak. "Gerçekten küstün mü bana? Ne olur bunu yap, olur mu Pamuk? Ne olur, benimle konuşma."

"Asla yaşanmaz bu olay," dedi Aslıhan.

"Kesinlikle yaşanmaz," diye ekledi Gülhan.

Gökçen hepsine ters bir bakış attı. Konuşmamak için dişlerini dudağına geçirip aynı triple önüne döndü. Bir süre sessizce tabağındaki etleri sağa sola itti. Yandan Murathan'ın tabağına baktığında onun da kendi tabağındaki patlıcanları kenara ittiğini gördü. O da patlıcan yemezdi. Küs olmasa kendi etlerini ona verir, onun patlıcanlarını da kendi alırdı. Tabağında ne zaman yemediği bir şey olsa Murathan'ın tabağına atardı ama şu an küstü. Yapamazdı. Konuşmamalıydı. Aslıhan ve Gülhan abla isterse gayet de konuşmayacağını görmeliydi. Ama konuşmak istiyordu. Neden küsülürdü ki zaten? Çok saçmaydı. Huysuzca astı yüzünü, dudaklarını büzdü, bacaklarını sandalyede ileri geri sallayıp durdu.

"Ver etlerini, tamam," dedi Murathan birdenbire. "Kıvranıp durma yerinde."

Gökçen anında sırıttı. "İlk sen konuştun," dedi neşeyle. "Küslüğü sen bozdun."

"Evet," diye mırıldandı Murathan. "Yaklaşık iki dakika süren bir küslüğü bozdum. Tüh!" Uzanıp kızın tabağının kenarına yığdığı etleri kendi kaşığıyla tabağına aldı.

"Ben de senin papıcanlarını alayım mı?" diye sordu Gökçen tatlı tatlı.

Başını aşağı yukarı salladı. Bunu evet olarak kabul eden Gökçen neşe içinde eğilip Murathan'ın tabağına uzandı. Ama tam kaşığını Murathan'ın tabağına daldırıyordu ki eli tabağın kenarına çarptığı gibi tabak masadan Murathan'ın kucağına yuvarlandı. Gökçen bu ani olay yüzünden minik bir çığlık eşliğinde geri çekilirken Murathan tam pantolonunun ön kısmına dökülen sıcak türlü yemeği yüzünden acıyla böğürdü.

"Yandım! Gökçen!"

Herkes panikle o yöne döndü. "Lan, ne oldu!" dedi Yusuf. Panikle yerinden kalkıp oğluna koştu.

"Yusuf koş, oğlumun hayatları yandı. Koş!" diye ekledi Neslişah. O da oğlunu koşup kucağında sandalyeden kaldırdı. Murathan ağlarken Gökçen bir tık korkmuştu. Hemen babasının kucağına koptu. Annesine baktığında, "Seni gebertecağım, Gökçen." bakışlarını yorduğu için babasının boynuna daha sıkı sarıldı. Murathan'ın pantolonunu çıkarıp külotla bıraktılar. O hâlâ ağlarken annesi ve babası donunun içine minik bir bakış attıktan sonra malum bölgeye bir şey olmadığına kanaat getirmiş olmalılar ki onları bırakıp bacaklarının iç kısımlarına üflüyor ve fırçalıyorlardı.

"Özür dilerim, Kepçük." dedi Gökçen ürkekçe. "Çok acıyor mu? Öpeyim mi geçsin?"

Yusuf kocaman bir kahkaha atarken Ali vahşet içinde kızının ağzını kapattı.

"Kızım tövbe de, tuş!"

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordu Leyla. Neslişah'la birlikte dikkatle Murathan'ın kızaran bacaklarına bakıyorlardı.

"Gerek yok." dedi Neslişah. "Hafiften kızarmış zaten. O kadar sıcak değildi yemek. Şükür, bir şey olmamış."

"Tamam oğlum, abartma sen de." dedi Yusuf gülerken. Eğilip oğlunun yanağındaki yaşları sildi. Başının üstüne bir öpücük bıraktı. Murathan'ın ağlayışı babasının bu teselliyle derin iç çekişlere dönerken Yusuf bakışlarını Gökçen'e çevirdi. Ortama ürkek bakışlar atan minik kızın bu haline de gülmeden edemedi. "Az daha bizim oğlunun maizemeyi bir solukluk edecektin, Gökçen kız. Valla sonra sen almak zorunda kalırdın, ona göre."

Ali'nin keyfi kaçmıştı. "Ya bir yu, birader. Başlama yine. Bir yerine bir şey olmadığına göre kimse kimseyi almıyor." Kocaman gövdesinde minicik kalan kızını daha sıkı sarıp sarmalıdı. İmkân olsa hep burada saklardı. Göğsünde. Tam kalbinin üzerinde.

"Lan bir tek kız sende mi var?" diye yükseldi Yusuf. "Yapışın kaldın kıza."

"Valla benimki bir hevde var." Kızının yumuşacık saçlarına yasladı dudaklarını. Minicik bir öpücük bıraktı. "Herkesin kızı kendine. Değil mi, mavişim?"

Cevap vermedi Gökçen. Çünkü babışları onlardan ziyade içini çeke çeke gözyaşlarını silen Murathan'daydı. Çok mu canı yanmış? O ağlarken Gökçen de ağlamamak için dişlerini dudağına geçirdi ve babasının göğsüne daha çok sokuldu. Şu anlık yapacağı en iyi şey sessiz kalmak gibi duruyordu. Yusuf ve Ali bu konuda derin tartışmalar içine girip, oradan yine başka konulara geçerken Gökçen, babasının kollarının arasından yavaşça sıyrıldı. Murathan içeri götürülmüştü. Minik adımlarla o da içeri ilerledi. Onu salon koltuğunda üzerine yeni bir pantolon giymiş, ağlamaktan kızaran gözlerle otururken buldu.

Suçunun farkında olan Gökçen en masum ve sessiz hâliyle ilk olarak odasına koştu. Kepçük misket oynamayı severdi. Bir sürü misketi vardı. Gökçen'de olup onda olmayan mavi bir misketi daha önce istemişti ama Gökçen vermemişti. Oyuncak sepetinden misket poşetini kapıp tekrar salona koştu. Önce minik adımlarla ilerledi. Sonra ürkekçe koltuğun ondan en uzak köşesine oturdu. Sonra ise azar azar en dibine kadar geldi.

"Kepçük..." diye mırıldandı tatlı tatlı. "Mispet oynayalım mı?"

Murathan kollarını göğsünde bağlamış, çatık kaşlarla önüne bakıyordu.

"İstemez."

Gökçen daha çok dibine sokuldu. Ağlamaktan birbirine yapışmış uzun, kıvrık kirpiklere alttan alttan baktı. Misket poşetini yavaşça Murathan'ın kollarının arasına bıraktı. "Al o zaman, bunların hepsi senin olsun."

"İstemem," derken kollarının arasına bırakılan poşeti alıp yan tarafına bıraktı.

"Senin istediğin mavi mispet bilem var içinde," dedi Gökçen tatlılığını bozmadan. "Söz, daha sonra geri istemeyeceğim. Al. Noğlar. Lütpen. Haydi."

"Defol yanımdan, Pamuk," diye huysuzlandı Murathan. Ama açıkçası biraz zorlanıyordu. O yüzden bakışlarını karşısındaki televizyon ekranından hiç çekmiyordu. Göz göze gelmemeliydi. Bakarsa kıyamazdı. Sinirliydi. Canı gerçekten çok acımıştı. Bakmamalıydı.

Gökçen sessizce biraz daha yaklaştı. "Pamuk, defol ded-" diye yine yükselecekti ki burnunun ucuna minik bir öpücük bırakıp geri çekilen minik kız yüzünden öylece kaldı. Bocalayan bakışları istemsizce yanına döndü. Tam da tahmin ettiği gibi Gökçen her an ağlayacakmış gibi dolu dolu duran kocaman, mavi gözlerini masum masum kırpıştırarak ona bakıyordu.

"Küstün mü bana?" diye sordu ağlamaya yakın bir sesle.

Bunu yaparsa, bu şekilde bakarsa nasıl küsebilirdi ki? Kesinlikle bakışlarını televizyondan çekmemeliydi. Omuzları çaresizce çöktü.

"Hayır, küsmedim, Pamuk."

"Ama ağladın," dedi Gökçen titreyen dudaklarla.

"Çünkü azıcık canım acıdı."

"Hâlâ acıyor mu?"

Acıyordu. Ama Murathan, Pamuk'u tanıyordu. Kendi eli kesilse asla sesini çıkarmaz, başkasının canı azıcık yansa hemen ağlar, kıyameti koparırdı. "Hayır. Acımıyor," dedi bacaklarının acıyan yerlerine değen pantolonu yavaşça çekiştirirken.

"Neden gülmüyorsun o zaman?"

"Gülesim yok."

"Güldüreyim mi?" dedi Gökçen. Başını Murathan'ın gövdesine yaslayıp mavi gözlerini kırpıştırarak baktı.

"İstemez," dedi Murathan. Yine bu bakışlara daha fazla maruz kalmamak için sağa sola bakıyordu.

"Yaa, Kepçük," diye mızmızlandı Gökçen. "Gül ama..." Kavga etseler de ağlamazlardı. Gökçen onun ağlamasına alışkın değildi. Garipti. Çok garipti. Gülmeliydi. Gülünce daha iyiydi. Gülmeyince ne yapacağını bilmiyordu. Hevesle başını tekrar Murathan'ın gövdesine yapıştırarak, "Ne yapayım?" dedi. "Ne yapayım da gül?"

Murathan'ın bakışları yine yavaşça ona kaydı. Kedi yavrusu gibi göz kırpıştırıp duruyordu. Bu tipe daha fazla kayıtsız kalamadı. "İyi," dedi yalan bir triple. Gökçen'in her zamanki gibi yüzüne dolan saçlarını yüzünden yavaşça geri itti ki gözlerini tam görebilsin. "Takla at bakayım."

Sorgulamadı. "Tamam," dedi Gökçen hevesle. Hızla yanından kalkıp kafasını yere yapıştırdı. Poposunu tavana dikti ve takla pozisyonuna geldi. Bir takla attıktan sonra saçı başı dağılmış şekilde Murathan'a döndü. "Oldu mu? Güldün mü?"

Murathan tebessüm ediyordu. "Güldüm ama az güldüm." Oysa kahkaha atarak gülmemek için büyük bir savaş veriyordu. "Şimdi şarkı söyleyerek takla at."

Yine sorgulamadı. "Tiiimam," dedi Gökçen. "Ne söyleyeyim?"

Aslıhan, "Çingenem," dedi yandan. Gülerek onları izliyordu. "Biliyor musun sen o şarkıyı, Gökçen? Onu söyle."

"Biliyorum," dedi Gökçen hızla. Aslıhan ablasının Kral TV'de sürekli bekleyip gelince deli gibi dans ettiği şarkıyı nasıl bilmezdi ki? Tabii ki biliyordu. Hızla tekrar takla atarak şarkıyı söylemeye başladı. Bitmez enerjisi için muazzam bir aktiviteydi.

"Çingenem, çingenem..."

Bir takla.

"Kara gözlü çingenem..."

Bir takla.

"Aşkınla tutuşup yandım çingenem..."

Bir takla.

Şarkıyı söylerken peş peşe taklalar attı. Sonra yanına Gülhan geldi. İkisi birlikte şarkı söyleyerek takla atmaya başladılar. Her şey oyuna dönüştü. Murathan güldü. Aslıhan güldü. Gülhan güldü. Murathan'ın kahkaha attığını görünce Gökçen takla atıp şarkı söylemeye devam etti. O da onlarla güldü. Ta ki babası-

nın, "O ne biçim şarkı! Ne diyorsun kızım sen?" diyen sesinin yükselişi duyulana kadar.

Belindeki palaskasını sağa sola çekip kamuflajını özenle düzelti Murathan. Her şey düzgün durmalıydı. Dolaba uzanıp silahını sıkı sıkı kavradı. Dikkatle her köşesine baktı. Üzerine düşmüş olan minik bir toz tanesini sildikten sonra silahı belindeki yerine yerleştirdi. Eli bu kez dolabın içindeki bordo beresine uzandı. Alıp başına yerleştirdi. Her zamanki gibi hafif bir şekilde sağa doğru yatırdı. Dolabının kapağındaki aynadan kendisine baktı. Evet, her şey makul duruyordu. Hazırdı.

Acele etmeliydi. Yemekhanede Albay Hayri Çakmak için düzenlenen onur yemeği vardı. Albay gelmeden orada olmalıydı. Sinirli adamdı Hayri Komutan. Ciddiyetsizliğe asla tahammülü yoktu. Eski toprak dedikleri Bordo Berelilerdendi. Namı dilden dile dolaşırdı askeriyede. Sayısız leşi ve başarılı operasyonu vardı. Onun adı geçti mi herkes *hazır ol* konumuna geçerdi. Defalarca onunla aynı operasyonda bulunmuştu Murathan. Efsane olacak kadar vardı. Buna kendi gözleriyle de şahit olmuştu. Ve her şeyden öte ona bir can borcu vardı Murathan'ın. Yanında ne kadar silah tutarsa tutsun, ödeyemeyeceği bir can borcu hem de.

Lakin Gökçen yüzünden geç kalmak üzereydi. Oysa sevmezdi geç kalmayı da geç kalanı da. Zaman da bir düzende olmalıydı. "Ne diye şimdi gittiysem yanına!" diye kendine söylenerek beresini düzeltmeye devam etti. "Günler çuvala girdi sanki!" Hızla dolabı kapatıyordu ki siyah deri ceketine gözü takılınca durdu. Öylece atmıştı dolabın içine. Normalde dalgınlık asla huyu değildi ama az önce minik Pamuk'un artık gerçekten bir kadın olduğu gerçeğiyle yüzleşmek onu bir tık bocalatmıştı. Fazla güzel büyümüş ama hâlâ aynı bakan bir Pamuk... Garipti. Ama hâlâ Pamuk'tu. Bu daha da garipti.

Aynıydı. Her şeyiyle aynıydı. Çenesi, laf sokma yetisi, alaycı tavrı, gülüşü, sürekli açık bıraktığı saçları; uçları hafif yukarı kıvrık duran, suyun altında dans eder gibi süzülen parmakları, beyninde dönüp duran saçma soruları, kendi bildiğini okuması, içindeki her duygunun yüzüne yansıyışı, uyuzluğu... Büyük bir bedenin içine sıkışıp kalmış bir Pamuk vardı sanki karşısında. Bu yüzden tereddütle aldı ceketi. Her şeyi aynı olan biri için oldukça şüpheli bir olaydı. Bu ceketi ölse kendi eliyle Murathan'a vermezdi o. Adı gibi emindi buna. Sağına soluna baktı. Küçükken de bir bok yiyince sırıtırdı. O ifadesini geberse unutmazdı. Bir şey yapmıştı ama ne? Görünürde hiçbir şey yoktu. Şüpheliydi. Çok şüpheliydi hem de.

Derken dolabın içinde başka bir şey takıldı gözüne. Pamuk'un geleceğini duyunca onu araştırması için istihbarattan bir arkadaşından istediği mavi

dosya göz kırptı. O gelmeden önce sadece göz ucuyla bir bakıp *Üzümlerin Nesli Tükeniyor* eylemini görünce ışık hızıyla dosyayı yana savurmuştu. Yıllardır aklının en ücra köşesinde ara ara dönen, "Pamuk nasıl büyüdü acaba?" sorusuna tokat gibi bir cevaptı bu o an için.

Yalan yok, çok aklına gelmemişti bunca zaman boyunca. Oturup uzun uzun onu düşünmüşlüğü falan da yoktu. Ta ki birkaç yıl öncesine kadar. Tam bu noktada onu araştırmak istemişti işte. Ama durdurmuştu kendini. Huzurla hayatını yaşadığını düşünmüştü. Hem görüp ne yapacaktı? Ne diyecekti? Ne geçecekti eline? Geçen bunca yıldan sonra karşısına çıkıp ne diyebilirdi? Geçmişten gelen bir hortlaktan ne farkı vardı? Vazgeçmişti bu yüzden. "Sen vatanı koru ki Gökçen ve daha nice çocuk bir kayıp daha vermeden huzurla hayatını yaşasın," demişti kendine. "Her zamanki gibi uzak olsun ama mutlu ve güvende olsun," demişti. Öyle de olmuştu yıllarca.

Ama şu an o kendi ayağıyla ona geldiğine göre ne haltlar yediğini öğrenmekte çok da bir sakınca görmüyordu. Eli yavaşça dosyaya uzandı. İlk sayfadaki eğitim bilgilerine daha önce baktığı için hızla geçti. Tahmin ettiğinin aksine ortalamaları gayet iyiydi. Zorla da olsa ders çalışabilmişti anlaşılan. Diğer sayfada ödülleri vardı.

İzmir, Buca Atatürk İlkokulu 3. Sınıflar Arası Ritmik Sayma Şampiyonu, Gökçen ALPTEKİN.

Bunu görünce derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. Sürekli oyun oynayalım diye ona geldiğinden onu başından atmak için saymayı öğretmişti oysa. Demek bu sayede şampiyon olmuştu. Gülüşü büyüdü.

İzmir Büyükşehir Belediyesi Gençlik ve Spor Kulübü'nün düzenlediği liseler arası koşu yarışması ikincisi, Gökçen ALPTEKİN.

"Şaşırmadım," diye mırıldandı yine kendi kendine gülerken. Yaptığı her yaramazlıktan sonra dayak yememek için kaçtığı anları unutmamıştı Murathan. Demek o enerjisini bu yönde geliştirmişti. Okumaya devam etti.

Lise 1, kopya çektiği için bir uyarı. Lise 3, okuldan kaçtığı için bir kınama. Lise 3, başka lisenin öğrencileriyle girilen kavgadan alınan ikinci kınama. Lise 4, okul tuvaletinin musluğunu ve sınıfın kapısını kırmak eyleminden alınan üçüncü kınama. Üniversite birinci sınıfta, "Sokak Köpekleri ve Fokların Nesli Tükeniyor" eylemlerinde bulunma. Polis baskını ve nezaret...

Yazılanları okurken başını umutsuzca iki yana salladı. Hayatta kalması mucizeydi. Allah'tan üniversite ikinci sınıftan sonra hayatı sakinleşmişti. Pek bir şey yoktu. Araştırmasını istediği arkadaşı sadece bir tane özel not düşmüştü dosyanın en alt köşesine: *"Hastaların yanında ağladığı ve girdiği ilk ameliyatta bayıldığı için sözlü uyarı cezası."*

Güldü. Hem de sesli. "Nedense buna da hiç şaşırmadım," dedi kendi kendine. Ama itiraf etmeliydi ki beyaz çarşafı başına sarıp ortalıkta koşmasındansa gerçek bir beyaz önlük yakışmıştı ona. Ayrıca koluna da hızlı ve başarılı bir dikiş atmıştı. Pamuk her zamanki gibiydi. Sağ gösterip sol vuruyordu. Diğer sayfaya geçerken bu gülüşü yavaşça soldu. Buruk bir fotoğraf karesi karşıladı onu. Üzerinde mavi önlük, boğazında beyaz bir yakalık, yaşlı gözlerle kameralara bakan minik bir ilkokul öğrencisi Gökçen vardı bu karede. İşte, bıraktığı Gökçen buydu. Belli belirsiz bir tebessüm oluştu Murathan'ın dudaklarında. Oysa hep merak ederdi önlükle nasıl olacağını.

Mavi önlük yakışmıştı. Ona mavi hep yakışırdı zaten.

Ama saçları... Bakışları son derece kısa kesilmiş siyah saçlara kilitlendi. Pamuk'un saçları hep uzundu. Babası Ali amca hiç kestirmek istemezdi. Gece karası saçlarını sağa sola savurarak koşardı her zaman. Dağınık olurdu çoğunlukla ama umursamazdı. Saçlarının toplanmasındansa dağınık olmasını tercih ederdi. Tek bir şeye *hayır* demezdi: Saçlarının örülmesine. Bunu bilen Ali amca kocaman ellerine rağmen nazikçe örerdi kızının saçlarını. Onun olmadığı zamanlarda ise Murathan.

Ama neden saçları kesilmişti? Babası gittiği için mi? Boğazına oturan yumruyu yok sayarak diğer fotoğrafa baktı. Liseli bir Pamuk'tu bu. Artık saçları uzundu. Ama saçının sol ucuna kırmızı bir boya sürmüştü. Sivilce dolu alnıyla yine okul kameralarına gülümsemişti. "Babalarımız gitmeseydi..." diye düşündü Murathan istemsizce. Pamuk'un o yaşına kadar olan bütün hâllerini gördüğü gibi bu yaşlarını da görebilir miydi? Yoksa yine böyle bir fotoğraftan mı bakardı ona?

Oysa o zamanlar onun ilkokula gideceği günü, nasıl bir öğrenci olacağını, derslerinin nasıl olacağını, nasıl okuyacağını, okulda gerçekten ona yapışıp yapışmayacağını, ödevlerini nasıl yapacağını merak ederdi. Şimdi ise yeni bir soru dönüyordu aklında. Kurşun Asker'i okurken... Çok kızmış mıydı Murathan'a?

Geçmiş, telafisi olmayan bir çukurdu. Ve insanın düşünceleri bir kere oraya düştü mü boğazına kadar o bataklığa batmadan çıkamıyordu. O yüzden en iyi bildiği şeyi yaptı Murathan. Üzerine uçuşmaya hazırlanan anıları hızla kovaladı. Duyguları bir kenara bıraktı. Geçmişle arasına çekmesi gereken kalın perdeyi çekti ve bakışlarını tekrar sertleştirdi. Komutan Karakurt'tu o. Duyguya yer yoktu hayatında. Ama diğer sayfaya geçince tek kaşı usulca havaya kalktı. Beş dakika için Komutan Karakurt değil de Murathan olabileceğine kanaat getirdi. Bakışları yeniden yumuşadı. Burada, işte şu an gördüğü Gökçen vardı. Üzerindeki bütün çocukluğu ve ergenliği atmış, yetişkin bir Gökçen. Rüzgâr yüzüne vurmuş. Elinde kitaplar... Saçları rüzgâr yüzünden ince ince yüzüne dökülürken en samimi gülüşüyle gülen bir Gökçen'di bu.

Diğer fotoğrafta plajdaydı. Üzerinde mor tonlarında bir bikini vardı. Gözünde ise güneş gözlükleri. Bembeyaz teni, nehir gibi akan vücut kıvrımları ve hafif kızarmış yanaklarıyla kocaman gülümsüyordu. Yanında birkaç kız daha vardı. Hepsi gülüyordu. Murathan için aralarında en göze çarpan Pamuk'tu. Alttaki fotoğrafa indirdi bakışlarını. Kırmızı, loş ışıktan anladığı kadarıyla bir gece mekânındaydı. En önde duran Gökçen'in üzerinde göğüs dekoltesi son derece cesur olan siyah, mini bir elbise vardı. Elindeki kokteyl bardağını kameraya kaldırmış, neşeyle gülüyordu. Yanında yine birileri vardı ama Murathan için göze ilk çarpan yine oydu. Küçük Gökçen'den çok ayrı Gökçenlerdi bunlar. Her şeyi değişmişti belki ama gözlerindeki o bakış, o mavi ton asla değişmiyordu.

"Göğüsler doksan," diye mırıldandı dikkatle bakarken. "Kesinlikle doksan," diyerek bu fikrini kendince onayladı.

Derin bir nefes verip diğer sayfaya geçecekti ki dışarıdan gelen ayak seslerini duyunca aklına Hayri Albay geldi. Hızla dosyayı kapatıp dolaba bıraktı. Yine dalgınlık! Yine dalgınlık! Asla huyu değildi ama ikidir bunu yapıyordu. Kendine gelmeliydi. Bunları kendine sıkı sıkı tembih ederken, bilmeden bir dalgınlık daha yapmıştı oysa. Dolabını kapatıp telefonunu her zamanki gibi sessize almadan kamuflajının cebine atmıştı. Farkında bile değildi. Odadan hızla çıktı. Koridorda ona selam veren askerlere minik bir baş selamı vererek ciddiyetle ilerledi. Yemekhaneye vardığında çok şükür ki Hayri Albay henüz gelmemişti.

Kalabalığın içinde ilerleyip aynı seri adımlarla timin olduğu masaya ilerledi. Ekip, Hasan hariç tam kadro buradaydı. Süleyman ve Aybüke yine kavga hâlindeydi. Timur bütün ciddiyetiyle ifadesizce önüne bakıyordu. Geri kalanlar ise kendi aralarında bir şeye gülmekle meşguldü. Onun geldiğini gören tim gülmeyi kesti. Duruşlar dikleşti, ifadeler ciddileşti.

"Selamünaleyküm, komutanım," diyen Süleyman'ın selamını hafif bir baş hareketiyle kabul ederek Timur'un yanına kuruldu.

Oturduğu saniye tim yine gevşedi. Duruşlar değişti, ifadeler yumuşadı. "Çok hızlı hareket etmeyin, komutanım," dedi Zülfikar eğlenen bir gülüşle. "Maazallah, kulaklarınıza rüzgâr vurur falan. Uçmanızı istemeyiz."

Herkes alttan alttan gülerken Murathan ifadesiz bakışını zerre bozmadı. Pamuk ve başına açtığı belalar, şu yaşında bile vizyonunu koruyordu.

"Komutanım, harbi o kadar mı büyüktü ya?" diye sordu Emek şaşkın bir ifadeyle.

"Çanak anten yerine çatıya çıkıldığına göre..." diye eğlenen tayfaya dâhil oldu Alican.

"Susun lan. Uğraşmayın komutanımla," dedi Barbaros ciddi bir sesle. "Hem kulağı büyük olanın..." dedikten sonra o da bütün ciddiyetini dağıtıp büyük bir imayla sırıttı. "Anladınız siz beni."

Herkes yine gülerken Murathan içten içe sabır çekmekle meşguldü. Konuşursa hiç hoş olmayacaktı.

"Ayıp değil mi lan?" dedi Zülfikar. Kendi de gülerken yanında gülen Alican'ın kafasına şamarı çaktı. "Utanmıyor musunuz komutanımın kulaklarıyla dalga geçmeye?"

Alican yediği anlamsız şamarla öne savrulurken Zülfikar bayağı eğleniyordu. Murathan sakince, "Zülküfçüğüm," diye mırıldandı. "Bu aralar gözüme çok battığının farkında mısın sen acaba? He, canım benim?"

Tehdit net ve belliydi. Ama üstüne alınması gereken kişi hariç herkes üstüne alınırken Zülfikar sırıtmakla meşguldü.

"Bu aralar gözünüzü açan başka etkenler var gibi, komutanım. Ondan bu herkesin gözünüze batması yani. Bilirim ben bu hâlleri, rahat olun."

"Kes, Zülküf," dedi Murathan ters ters. Masanın en ucunda oturan Aybüke'ye dikti bakışlarını. "Aybüke, Gökçen köylere giderken sen de yanında gideceksin artık, haberin olsun."

Tek kaşını usulca havalandırdı Aybüke.

"Yine gidecek yani?"

Derin bir nefes vererek önüne döndü Murathan.

"Maalesef. Aklına koymuş bir kere. Ne desek durmaz."

Uzatmadı, sorgulamadı Aybüke. Emir neyse onu yapardı. Gerisiyle ilgilenmezdi. "Emredersiniz, komutanım," diyerek önüne döndü.

"Komutanım, ben de onlarla gideyim mi?" diye hevesle araya girdi Süleyman.

İşte, buna tepkisiz kalamadı Aybüke. Öfkeli bir ifadeyle baktı yanına tünemiş adama.

"Neden, Süleyman? Bahsetsene biraz bana. Neden?"

"Uzun süre yoktun ya sen Aybüke'm, özledim valla," dedi Süleyman her zamanki aşk dolu bakışlarıyla. "Şimdi hemen yine gidersen olmaz ki ama."

"Ağzını mermi yuvası yapmamı istemiyorsan kes sesini, Süleyman!"

"Ne güzel işte," dedi Süleyman aşk dolu bakışını bozmadan. "Bir yuvamız olur."

Can havliyle, "Vurun beni," dedi Aybüke yanında oturan Emek'e. "Ne olur, çekip vurun artık beni!"

"Tövbe de," dedi Süleyman. Kulağını çekip hızla iki kere masaya vurdu. "Tövbe de, Aybüke'm."

Aybüke gözlerini devirmekle yetindi ama her an bayılabilirdi. Yıllardır peşinden düşmeyen uslanmaz bir âşıkla yaşıyordu. Adam *bumerang* gibiydi. Kovaladıkça geri geliyordu.

Nihai hedefi tamamen ortamdaki hemşire kızlar olan Zülfikar ise, "O zaman Sülü kalsın, ben onlarla gideyim, komutanım," diyerek bir öneri sundu.

Daha fazla dayanamadı Murathan. "Ee, kalkın o zaman hep beraber gidelim," diyerek bu saçma döngüye en sert sesiyle giriş yaptı.

"İşinize gelir değil mi, komutanım?" diye sırıttı Zülfikar.

Murathan derin bir nefes verdi. Bakışlarını önce Aybüke'ye çevirdi. "Kusura bakma, Aybüke," diyerek sakince gelecek şeyi belirtti. Sonra ise aynı sakinlikle Zülfikar'a döndü. "Belanı sikmeme son bir adım kaldı Zülfikar, haberin olsun!"

"Ama yani, komutanım..." diye en küskün sesiyle konuştu Zülfikar. "Herkes bir şey söylüyor, siz durup durup bana patlıyorsunuz hep. Olmuyor böyle ha."

"Tıpkı sizin bana patlamanız gibi değil mi, komutanım?" diye mırıldanma girişiminde bulunan Alican, Zülfikar tarafından ensesine bir şamar daha yiyince sustu.

"Sus lan, çömez!" dedi Zülfikar. "Hem çömez hem de laf yetiştiriyor. Utanmaz, arlanmaz, edepsiz!"

Alican yine dertli dertli şamar yediği yeri ovuştururken önüne döndü. Sanıyordu ki annesinden bile bu kadar şamar yememişti. Ayrıca iki yıldır bitmeyen çömezlik mi olurdu? Varsa eğer emekli olabilirdi. O kıvama gelmişti.

"Salak salak imalar yapıp benim canımı sıkmayın. Çenenizin yayına hâkim olun," derken ters bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi Murathan. "Kırk kere dedik eski bir arkadaş diye. Aynı şeyi kızın yanında da yapanın postalını en uygun yerine sokarım, haberiniz olsun."

"Şimdi yine küfür yiyeceğim ama ben hiçbir eski arkadaşımın yüzünü dahi hatırlamam," dedi Zülfikar. "Adı üstünde eski arkadaş."

"Siz takıldığınız kızların yüzünü bile hatırlamıyorsunuz, komutanım," dedi Alican. "Bu konuda çok da fikir belirtmeyin isterseniz." Bunu dediği saniyede ensesine millî şamarını yedi. Mecbur sesini kesti. Zülfikar ise bu doğru çıkarım nedeniyle en tip bakışını atıyordu. Doğruydu. Birkaç kez kızları birbirine karıştırdığı olmuştu. Esmer sevmek başa belaydı. Bazen hepsi birbirine benziyordu. Bu onun suçu değildi.

"Lan o değil de yanarım yanarım, o anlattığınız ağaçtan alma sahnesini kaçırdığıma yanarım!" diye birden yükseldi Barbaros. "Hele bir daha anlarım bakayım, dadaşlar."

"Valla benim orada da belam bir horoz tarafından sikildiğinden dolayı..." dedi Zülfikar dertli dertli. Aybüke'ye döndü. "Kusura bakma, Aybüke Başkan," diye küfür için gerekli özrü diledi. "Ben de olaya çok hâkim değilim Barbocuğum ama Timur Komutan'ım bizzat şahit oldu. Bizi o aydınlatabilir."

Bakışlar anında Timur'a dönünce bunu beklemeyen Timur hepsine en boş bakışını attı. Sert bakışları hepsinin üzerinde tek tek gezindikten sonra, "Ne? Ne var? Neye bakıyorsunuz?" diye bir tepki döküldü dudaklarından.

En yalan kibar gülümseyişini kuşandı Zülfikar.

"Güzelliğinize, komutanım."

Umursamadı Timur. İfadesizce önüne döndü.

"Senin horozdan kaçtığın o muazzam anı gerçekten tekrar anlatmamı istiyorsan bana uyar, Zülfikar. Seve seve anlatırım."

Aklına gelen o manyak horoz yüzünden keyfi kaçtı Zülfikar'ın. Yüzü ekşi elma yemiş gibi bir hâl aldı. "Benim bu acım neden bu kadar hoşunuza gitti sizin, hiç anlamış değilim, Timur Komutan'ım. Orada da gülüyordunuz arkamdan yani. Gözümden kaçmış değil."

Hafifçe gülmekle yetindi Timur. Yeterli bir cevaptı.

"Keşke ben de görseydim be!" diye hevesle ortaya daldı Alican. Kaçınılmaz olarak şamarı ense köküne yedi. Aldığı darbeyle bilmediği horona dalan masum bir sivil gibi öne doğru savruldu. Sesi kesildi.

Barbaros, "Kaç yıllık bordo askersin lan!" dedi Zülfikar'a. Sesinde *utan lan, utan* tonlaması vardı. "Önce *PUBG*[7] oynayan on yaşındaki veletlere yenilirsin, daha sonra horoz tarafından kovalanırsın. Valla ben şüpheliyim artık senden, kardeşim. Bence şerefinle zirvede bırak sen bu işi."

Zülfikar dertliydi. "O horoz *PUBG*'de olsa ortamı siker atardı. Sal batıya, Viyana'nın kapısını bile sikip atmazsa ben de bir şey bilmiyorum. Kusura bakma, Aybüke Başkan."

Aybüke bütün bu özürlere her zamanki gibi yavaşça kafa sallıyordu. Ama karşısında ona bakıp sırıtan Süleyman'a baktığında o da bu sövme dalgasına katılmamak için hiçbir sebep göremiyordu. Süleyman'a *önüne dön* temalı baş hareketini yapıp bakışlarını tekrar diğerlerine çevirdi. Ama Süleyman, sevdiğinin çatık kaşlarının ona anımsattığı, *"Karadır kaşların, benzer kömüre!"* türküsünü içinden mırıldanıp kendi kendine klip çekmekle fazla meşgul ve son derece huzurluydu.

[7] Hayatta kalma hedefli, gruplar hâlinde oynanan bir mobil oyun.

"Siz böyle diyorsanız Gökçen Hanım'ı düşünemiyorum, ağabey," dedi Emek yarım bir gülüşle.

"Murathan Komutan'ıma soralım, Emek," dedi Zülfikar kibarca. "Nasıldı Gökçen Hanım, komutanım?"

Masaya saçma bir sessizlik çöküp herkes Murathan'a bakınca o da anlamsız bir şekilde sustu. "Ne?" dedi boş boş. "Ben ne bileyim?"

"Yanından gelmiyor musunuz?" diye sordu Timur.

Bu soruyu ondan beklemeyen Murathan şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Sen de mi be Timur?" dedi. Bu şaşkınlığını sesli bir şekilde dile getirmeden edememişti.

Timur bu bakışı da umursamamıştı. O genel olarak hiçbir şeyi umursamazdı. Bu, onun için bir yaşam felsefesiydi. Ciddiyetle tek kaşını havalandırdı.

"Yanından geliyorsunuz yani?"

Son kalan sabır kırıntısı da tükeniyordu. Derin bir nefes verirken önce sinirden uyuşmaya başlayan burnunun direğini, daha sonra da sağlam bir migren atağının geleceğinin habercisi olan şakaklarını ovuşturdu. "Size ne lan!" diye patladı en sonunda. "Hesap mı vereceğim size? Hayırdır? Kimse kim! Neyimse neyim! Size ne oğlum?"

"Bir şey demedik, komutanım," diye mırıldandı Timur. "Tabii ki kimse kim. Bize ne? Ben de bu işlere çok karışmam zaten, bilirsiniz ama ilişkiniz biraz şüpheli..."

"Ne gibi?" diyen Murathan oldukça ters ve huysuzdu.

"Konuş be Tönge Reis!" dedi Zülfikar heyecanla. "Biz konuşunca belamız sikiliyor malum. Sen konuş. Kusura bakma, Aybüke Başkan."

Murathan ters bir bakış daha gönderdi. Emek, "Bazı ilişkiler kopar, komutanım," diyerek araya girdi. "Araya zaman ve mesafe girince bir daha bir araya gelemeyecek şekilde kopar. İplerin ucu birbirinden uzaklaşır. Artık bulunamaz bir hâle gelir. İki yabancı kalır geriye. Bazısı ise kopmaz. Yıllar geçse de araya mesafe girse de kopmaz. Yan yana gelince aynı şekilde devam eder. Siz..." Bakışlarını direkt Murathan'a çevirdi. "Pek..."

"Kopmamışsınız gibi," diye tamamladı lafı Aybüke.

"Yabancı değilsiniz gibi," diye devam ettirdi Süleyman.

"Bu hoşaf şekersiz gibi," diye ekledi Barbaros.

Zülfikar efkârla gözlerini kapattı.

"Bir kere de yorma be Barbo."

Cevap veremedi Murathan. Gözlerini kaçırmayı tercih etti. Albay ve diğer komutanlar için hazırlanan uzun masaya dikti kehribarlarını. "Abartmayın,"

dedi sert ama sakin bir sesle. "Sizin hiç mi çocukluk arkadaşınız yok? Ne uzatınız meseleyi. Kız gelmiş buraya, biz de başını belaya sokmasın diye yardım ediyoruz işte. Bu kadar. Sıktınız artık ha."

"Valla benim hiç yerli *Megan Fox*'a benzeyen çocukluk arkadaşım yok," dedi Zülfikar. "Keşke olsaydı. Ben de hiç unutmazdım, her konuda yardımcı olurdum kendisine, haklısınız." Bunları derken Murathan'ın ona attığı tip bakışları görünce yüzündeki saçma gülüşü silip yutkundu ve minik bir toparlama girişiminde bulundu. "Yani Gökçen Hanım'dan ayrı bulunsa unutmazdım tabii. Çok ayrı bir kişilik olarak yani, komutanım. Yoksa Gökçen Hanım dünya ahiret bacımdır. Yanlış anlaşılma olmasın." Umutsuz girişimi karşında aynı delici bakışları görünce omuzları çaresizce çöktü. "Ne olur öyle bakmayın, komutanım."

Ama Murathan bakışını zerre bozmamıştı.

"Tekrar ediyorum, Zülküfçüğüm. Fazla dikkat çekiyorsun. Yapma."

Zülfikar yutkunarak önüne döndüğünde diğerleri, bu hâline bıyık altından güldü. Bu sırada ortama Hasan dâhil oldu. "Selamünaleyküm," dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. Hızla Timur'un diğer yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Şükür, Hayri Komutan gelmeden yetiştim."

"Hayırdır, ağabey?" diye sordu Barbaros. "Mete yine yirmi beş kuruş mu cukkaladı yoksa?"

Hasan derin bir nefes verip soluklanmaya çalıştı.

"Tövbe de oğlum ya. Bu hafta hiç yutmadı zaten, tedirginiz. Duru'yu almaya gittim."

"Buraya mı geldi yine?" dedi Süleyman.

"Yine hangi kapıya zincirlemiş kendini?" diye eğlendiği belli olan yarım bir gülüşle mırıldandı Zülfikar.

Hasan derin bir nefes daha verdi.

"Boğaziçi."

Tim güldü. Hasan'ın kız kardeşiydi Duru. Yirmi altı yaşında, iki üniversite bitirmiş, muazzam bir kültür ve bilgi yığınıydı. Ama bir o kadar da duyarlıydı. Hem de her konuda. Bulduğu her eyleme katılır, düzene inatla başkaldırırdı. Hem de son derece uç eylemlerde bulunarak. Mesela doğa için kendini ağaçlara zincirleme, kadın hakları için kendini adliye kapısına zincirleme, öğrenci hakları için kendini bulduğu bütün okul kapılarına zincirleme. Yani genel olarak bir zincirleme fantezisi mevcuttu kendisinde. Ve şu an Murathan'ın aklından geçen tek bir korkunç düşünce vardı. Son nesli tükenen şeyler koruyucusu Pamuk ve düzene atılan demir yumruk Duru'nun bir araya gelmesi...

Aklında bir manzara uçuştu. İkisi... El ele... Kendilerini Şırnak tabelasına zincirlemişler. Bir ürperti geçti üzerinden. Başını hızla iki yana sallayıp bu korkunç düşünceyi kovdu. Bu ikili tanışmamalıydı. Asla bir araya gelmemeliydiler. Şırnak buna hazır değildi. Bu asla yaşanmamalıydı. Yani inşallah yaşanmazdı.

"Bu sefer neyin eylemindeydi?" diye sordu Alican.

"Ne bileyim ben!" diye yükseldi Hasan. "Gökten kuş düşse eyleme çıkıp kendini bir yere zincirliyor manyak! Deli edecekler beni. Okusun diye İstanbul'a gönderdik, anarşist oldu! Bu son ama. Daha İstanbul falan yok. Kıracak dizini, dibimde duracak."

"Bu dediğine sen inandın mı ağabey? Duru'dan bahsediyoruz," dedi Zülfikar alaycı bir tonla. *Klasik Duru* ifadesine büründü. "Beni asla burada tutamazsın! Ağabeyim olman benim dizimi kırıp senin yanında oturacağım anlamına gelmiyor! Gerekirse o dizi de kırarım!"

"Lan sus!" diye yükseldi Hasan. Oysa tam olarak bu repliğin aynısını daha on beş dakika önce duymuştu. "İstediği kadar desin. Yok öyle artık başına buyruk hâller. İyi alıştı elinde zincirle gezmeye. Birinin götünden para toplarız, öbürünü her gün başka bir kapıdan sökeriz, valla yeter! Ben de insanım ha!" Aynı sinirle Murathan'a döndü. "Bu arada, bu Ahmet Ağa da dakika başı beni arıyor, komutanım. Gidecek miyiz biz bunun düğününe?"

Zülfikar sırıttı.

"Ayıpsın, komutanım. Gökçen Hanım var. Tabii ki gideceğiz."

Bu son damlaydı. "Lan yeter artık ha!" diye Murathan öne atılıp Zülfikar'ı yakasından yakalıyordu ki o an içeri doluşan komutanlarla istemsizce geri çekildi. Zülfikar gelen komutanlara dua üstüne dua ederken yemekhanedeki bütün askerler aynı anda ayağa kalktı.

"Hazır ol!" diye bağırdı komutanlardan biri. Ortamda, aynı anda bütün askerlerin ayaklarını sertçe yere vurarak *hazır ol* konumuna geçmelerinin ritmik sesi yükseldi. "Selam dur!" diye ikinci emir gelince hepsi komutu hızla yerine getirdi. Ve Hayri Albay, hafif ak saçlarına rağmen heybetli duruşuyla ortama giriş yaptı. Sakince ona ayrılan yere ilerlemeye başladı. Herkes sessizce onu bekliyordu ki bir şey oldu. Ortamdan çok ani ve beklenmedik bir ses yükseldi. Önce saçma bir kahkaha, daha sonra bir şarkı...

"Şap, öpeyim mi?
İçime de çekeyim mi?
Bal akıyor her yerinden,
Uf uf diyeyim mi?"

Albay'ın hızla ilerleyen adımları durdu. Bütün komutan ve askerler selam verirken tedirginlikle sağa sola baktı. Şarkı ise devam etti:

"Şap, öpeyim mi?
İçime de çekeyim mi?
Bal akıyor her yerinden,
Uf uf diyeyim mi?"

Ortama çöken ölüm sessizliği... Selam duruşunu bozmadan göz ucuyla birbirine atılan tedirgin bakışlar... Derken Murathan bir şey fark etti. Ses fazla yakından geliyordu. Bunu bir yemekhane dolusu askerin de fark etmesi çok sürmemiş, bütün bakışlar onlardan tarafa dönmeye başlamıştı. Hayri Albay'ın da sert bakışları yavaşça onlara doğru döndü.

"Bizim masadan mı geliyor lan o ses?" dedi Murathan dişlerini sıka sıka. Şarkı devam etti:

"Lak lak ederim, kızla konuşurum.
İki laf söylerim, on*unla buluşurum.*
Birden bir fıstık çıktı karşıma.
Sanki taş düştü neyim başıma."

"Yeminle benden değil," diye mırıldandı Zülfikar.

"Süleyman?" dedi Aybüke. *Yoksa sonunda bunu da mı yaptın* dercesine bir bakış attı. "Bunu yapmış olma."

"Tövbe," dedi Süleyman sessizce. "Yapacak olsam bu şarkıyla mı yaparım sence, Aybüke'm? Ama güzel fikirmiş. Komutanların yanında *hayır* da diyemezsin."

"Kes, geri zekâlı."

Şarkı devam etti:

"Ne yaptım, ne ettim, kız benle konuşmadı.
Dedi ki: Güzelim, seninle yıldızım barışmadı.
Hemen yukarı koştum, tipime baktım.
Karizmamda sorun varmış, bunu da çaktım.
Alacağım bu kızı ben, kafaya taktım.
Onun için hemen kendime yeni bir imaj yaptım."

Murathan'ın bakışları Hayri Albay'ın gür kaşları altındaki sert bakışlarıyla kesişince hafifçe yutkundu. "Lan hanginizden geliyorsa kapatın şunu!"

"Komutanım," dedi Timur sessizce. "Sanırım sizden geliyor."

Ne?

Masada bütün bakışlar ona dönünce selam duruşunu bozmadan ışık hızıyla elini cebindeki telefona attı. Şarkı bütün bu ölüm sessizliğine inat bangır bangır devam ediyordu:

"Ay, bu tip ne?

Yoksa beğenmiyorsun?

Of, aman be, çok sıkıyorsun.

Of, bu tavır ne?

Hâlâ ötüyorsun.

Böyle söyleme yavrum, beni bitiriyorsun."

Telefonu eline alınca her zerresine devasa bir şok dalgası yayıldı. Evet. Ses ondan geliyordu. Arayan... Annem... Şarkı tam, "Yaranamadım yavrum yaranamadım," diye can alıcı kısmına geçiyordu ki Murathan dişlerini sıka sıka önce aramayı sonra da gözlerini kapattı. Pamuk...

"Karakurt!" diye kükreyen Hayri Albay'ın sesiyle gözlerini açtı ama imkân olsa hiç açmamak isterdi. Utançtan masayı sırtlanıp gidebilirdi. Ya da yeri yarıp içine de girebilirdi. Şu an hepsi oldukça makul duruyordu. Şok içinde ona bakan bir yemekhane dolusu Özel Kuvvet Harekât Üssü Komutanlığı askeri varken başka ne yapabilirdi ki? Meslek hayatının en kara günü ilan ediyordu bugünü.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Emredin, komutanım," diye mırıldandı sakince. Oysa tam tersine, kulakları sinirden beresinin rengine bürünmüştü.

Hayri Albay yönünü değiştirip ona doğru ilerledi. Tam önüne gelince ise koyu kahverengi gözlerini en sert bakışıyla Murathan'ın kehribar gözlerine dikti. Birkaç saniye öylece bakıştılar. En sonunda Hayri Albay, "Ne yapıyorsun sen, evladım?" dedi.

"Hiç bilmiyorum, komutanım."

Albay başını en kınayıcı şekilde iki yana salladı. "Bunu senden beklemezdim, Karakurt." Murathan da beklemezdi. Ama Hayri Albay'ın bir sonraki cümlesini hiç beklemezdi. "O kadar beraber operasyona katıldık, oğlum. Yazıklar olsun sana. Beni Müslüm'le karşılamak varken bu ne densizlik lan?"

Murathan öylece baktı. Hayri Komutan'ın sağı solu belli olmazdı, evet ama bu kadarını tahmin etmemişti. Salak salak göz kırpıştırdı. Hayri Komutan ise bütün ciddiyetiyle sağ omzuna hafifçe vurdu. "Aç da *Kaç Kadeh Kırıldı Sarhoş Gönlümde* dinleyelim. Sen de bunları dinleme, oğlum. Ne bu böyle sokayım, iteyim, öpeyim, bilmem ne..."

"Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı. Aynı anda beklemediği birden fazla şey oluyordu. Şoktaydı. Hatta hayatında ilk defa bu kadar şok içerisindeydi. Hayri Komutan yine bütün ciddiyetiyle önünden ayrılırken diğer askerlerin bıyık altı gülüşlerini görmek, Murathan'ın kulaklarını patlatacak derecede sinirlenmesi için yeterliydi. Tekrar komut verilince herkes yerine oturdu ama bütün askerlerin bakışları Murathan'daydı. Ağır dalga konusuydu artık. Migreni şiddetli bir tekme savurdu şakaklarına.

"Karakurt, haydi oğlum!" diye bağırdı Hayri Komutan tekrar. Ciddi ciddi şarkı bekliyordu.

Murathan otururken telefonunu alıp yine sakince Hayri Komutan'ın istek parçasını açtı. Müslüm Gürses. *Kaç Kadeh Kırıldı Sarhoş Gönlümde?* Oysa Orhan Baba'dan *Batsın Bu Dünya*'yı tercih ederdi şu an. Sinirle yüzünü avuçladı. Kendini boğmak hatta yüzünü gözünü yolmak ister gibi sıvazladı gözünü, burnunu ve ağzını. Sinirden patlanırsa şu an patlayacak, tarihe adını altın harflerle kazıyacaktı. "Gökçen..." diye mırıldandı dişlerini sıka sıka. "Gökçen!"

"Komutanım, giriş şarkısı hazırladığınızı söyleseydiniz biz de koreografi falan hazırlardık," diye mırıldandı Zülfikar. Tim olarak gülmemek için yoğun bir savaş veriyorlardı.

"Güleni yakarım," dedi Murathan arka fonda çalan efkâr dolu fon müziği eşliğinde. Herkes aynı anda dişlerini dudaklarına geçirip en ciddi ifadesine bürünmeye çalıştı. Bir kişi hariç. Zülfikar. Güldü. Hem de böğüre böğüre güldü. Oysa gülmemeliydi. Çok geçmeden bunu anlayacaktı.

İnsanlar hata yapar. Bazen büyük, bazen küçük. Boyutu hiç ama hiç fark etmez. İnsanlar bazen gerçekten hata yapar. Sonra bu hatadan geri dönmek, sihirli bir değnekle zamanı geri almak isterler. Ama çok geçtir. Sihirli değnekler yoktur, zaman geri alınamaz ve insan öylece kalıverir.

Şu an telefonumun ekranındaki mesaja bakarken benim hissettiğim şey de tam olarak buydu.

Murathan: İmkânın varken kaç!

Bir mesaj ancak bu kadar korkunç olabilirdi.

Ve resmen sesi vardı. Dün gece okur okumaz kulaklarımda Kepçük'ün sesi yankılanmıştı. Arka fonda ise içli bir sela. Hâlâ da yankılanıyordu. Ellerimi dertli başıma attım. Mal mıydım ben? Evet. Akıllanır mıydım? Hayır. Offladım. Bitmişko, mahvolmuşko, sıvayıp gül dikmişko! Şuradan direkt morga falan mı geçseydim ben? Hem ne güzeldir orası şimdi. Serin serin...

Başımı yavaşça önümdeki masaya koydum. Acaba nerede çalmıştı? Böyle bir mesaj geldiğine göre çok da sakin bir ortam değildi. Bir kere daha vurdum alnımı önümdeki masaya. Kırayım bu kafayı da kurtulayım. Asla normal çalışmıyordu çünkü. Korkudan mesaja cevap falan da aramamıştım. Gün boyu da *ha hastaneye geldi ha gelecek* diye diken üstündeydim.

Madem korkacaktın, neden yaptın be kızım, diye mırıldandı soldaki melek.

Sen dedin ya, diye çıkıştı sağdaki melek.

Hayır demedim, dedi soldaki melek şaşkın şaşkın.

Sen döneksin, diye ileri atıldı sağdaki melek. *Sen bunu yapma fikrini savunmadın mı?*

Savunmadım!"

Sen hak ettiğini savunmadım mı?

Savunmadım. Terbiyesiz. Çıkar, göster.

Arkadaşlar... Ne olur susalım. Zaten kafamın içi savaş alanı gibi. Kafamı masadan kaldırıp saçlarımı geri ittim. Bir dakika ya! Neden korkuyordum ben? Buyursun, gelsin. Ne yapabilir ki? Kararlılıkla salladım kafamı. Kendine gel. Gökçen kızım senin adın, Gökçen. Neyden korkmuşsun şimdiye kadar? O da işime karışmasaymış o zaman. Kırk kere uyardım kendi işine bak diye. Arandı. Zorla belayı çağırdı.

Ani coşkum kısa sürdü. Omuzlarım yine çöktü. Yok ya, gelmesin. Dertli dertli mesaja bakarken boşta kalan elimi cebime atıp dün Murathan'ın cebinden düşen minik unutmabeni çiçeğini avucumun içine aldım. Çiçeğe bakarken bir anı belirdi hafızamda.

Murathan yine ödev yapıyor. Ben tepesine dikilmişim, kitapta olan her resme bakıp, "Bu ne? Peki, bu ne?" diye tek tek soruyorum. Sakince cevap veriyor önce. Ama sonra sinirlenip, "Defol başımdan artık!" diye bağırıyor. Tabii ki dinlemiyorum. Sakince kulağını çekip başka bir resme bu kim sorusunu yöneltiyorum.

Gitmeyeceğimi anlayınca yanına oturtup oyalanmam için bütün defterlerini ve kitaplarını önüme yığıyor. "Yırtmadan hepsine bakabilirsin," diyor. Onu dinleyip uslu uslu hepsine bakıyorum. O ise ciddiyetle ödevine odaklanıyor. Keyifle kitaplarına ve defterlerine bakarken bir şey fark ediyorum. Bütün defterlerinin ve kitaplarının ilk sayfasının köşesinde minik, mavi bir çiçek resmi çizili. "Bunlar ne, Kepçük?" diye soruyorum hevesle. "Neden hepsinde var?"

"Benim olduğunu gösteriyor," diyor.

"Nasıl yani?" diye tekrar soruyorum. "Salak mısın sen? Adını yazıp üstüne yapıştırsana."

"Etiket bazen yırtılıyor," diye cevaplıyor beni.

"Ee, buraya da ismini yazsana o zaman, akıllım," diye küçümsüyorum.

"Ben böyle seviyorum," diyor ciddiyetle önüne dönerek. "Minik, mavi çiçekler daha güzel."

Bakışlarımı avucumun içindeki minik çiçekten çekmedim. Hâlâ mavi çiçekleri mi seviyordun yani, Kepçük? Bu durum, içinde az da olsa bizim Kepçük olduğunu gösterirdi, değil mi? O zaman belki bana yine kıyamazdı. Ha? Belki gelmezdi buraya. Olamaz mıydı?

Haydi, bu mükemmel hatıranın fevkalade mükemmel devamını hatırlayıp bu sorunu cevaplayalım, Gökçen, dedi sağdaki melek.

Ve hatırladım.

"Bu çiçeklerden birini ben alacağım o zaman," dediğim gibi bir defterinin köşesine çizili çiçek kısmını çekip yırtıyorum. Ama sayfanın komple elime gelmesini beklemediğimden öylece kalakalıyorum. Kepçük ise anında elindeki kalemi yana savurup sinirle bana dönüyor.

"Pamuk!" diye bağırıyor var gücüyle. "Ne yaptın?"

Kötü bir şey yaptığımı anlayınca kâğıdı hemen elimin içinde sıkı sıkı tutup sandalyeden aşağıya hoplayarak kaçıyorum. O da peşimden geliyor tabii. "Yolacağım o saçlarını! Gel buraya, cadı!" diye bağırıyor.

Ben kaçıyorum. O kovalıyor. Evde bu şekilde on tur atıyoruz. Salonda yakalanıyorum. O saçlarıma yapışıyor, ben kulaklarına. Bir noktadan sonra iş büyüyor. Tekmeler havada uçuşuyor. Koltuk yastıklarını hunharca birbirimize fırlatıyoruz. En sonunda salona annelerimiz geliyor. Bizi ayırıyor. Onun annesi onu dövüyor. Benim annem beni dövüyor.

Annelerden yenilen dayak yüzünden ikimiz de içli içli ağlarken ceza olarak salonda, yanlarında uslu uslu oturtuluyoruz. Anneler çekirdek çitleyerek heyecanla Rosalinda izliyor. Biz ise Fernando José ağabeyimize ve pişmiş tavuğun başına gelmeyen işlerin başına geldiği Rosalinda ablamıza mal mal bakıyoruz. Sonra bizim için pembe dizi cezası bitiyor. Rosalinda'nın peşine hemen Pokemon başlıyor ve edebimizle yan yana Pokemon izliyoruz. Annelerimiz artık sorun kalmadığına kanaat getirince bizi yine içeri yollayıp salon cezasını bitiriyor.

Ama odaya gider gitmez Murathan az önce ilk sayfasını yırttığım defteriyle hafifçe popoma şamarı çakıyor. "Hepsi senin yüzünden!" diyor ters ters. "İki saat Rosalinda izledik. Şimdiye kadar ben ödevimi çoktan bitirirdim, Pamuk!" Bir kere daha defteri popoma çakıyor. "Hepsi senin yüzünden!"

Sonrası ise yine hızlı bir kavga süreci oluyor.

Asla unutmaz. Asla affetmez. Muazzam derecede kin tutardı. Başımı eğip beyaz spor ayakkabılarıma baktım. Kaçmaya hazır ol, Gökçen. Canına okunacak.

"Doktor Hanım, buyurun. Getirmişim," diye önüme ağzına kadar dolu bir idrar kabı koyulunca bakışlarımı hastaya çevirdim. Otuzlu yaşlarında bir adamdı. Az önce idrar tahliline gidip gelmesini söylemiştim ama bu idrarın benim önüme geliş sebebi neydi acaba? Bana ve önüme koyduğu idrar kabına hevesle bakıyordu. İstemsizce güldüm. Sinir bozukluğu son seviyedeydi.

"İbrahim Bey, bana değil, laboratuvara götüreceksiniz bunu."

"Ha, öyle mi?" dedi bozuk bir Türkçeyle. "Ee, o nerededir?"

Telefonumu ve çiçeği tekrar cebime atıp hızla masamdan kalktım. "Gelin bakalım benimle," dedim ve onu da peşime takıp odadan çıktım. "*Şuradan döneceksin, şuraya sapacaksın, oradan düz kaptıracaksın, daha sonra kime sorsan gösterir,*" diye mükemmel bir anlatımdan sonra İbrahim Bey'i doğru yere gönderip elimi yine dertli başıma atıyordum ki Ayşegül dibimde bitti.

"Gökçen Hanım."

"Ayşegül."

Güldü.

"Görüşmeyeli nasılsınız?"

On beş dakika önce odada yeni dedikodu zirvesi yapıyorduk oysa. Ben de güldüm.

"İyi Ayşegül. Sen nasılsın?"

"Çok şükür, idare ediyoruz."

"Ya Ayşegül," dedim birdenbire ciddileşip koluna girerek. "*Eyeliner*ının markası ne senin, hayatım?"

"Beğendiniz mi?" dedi hemen hevesle.

"Çok," diye ciddi bir yalan salladım.

Biraz da sağa yüklen be kızım, dedi soldaki melek. *Valla yaza yaza kol kalmadı bende.*

Markasını söyledikten sonra, "Beğenerek kullanıyorum. Tavsiye ederim," diye ekledi.

"Çok yakışıyor sana gerçekten," dedim yine muazzam ciddiyetimle. "Ama sanki kısa kuyruklu yapsan daha çok yakışır gibi."

"Nasıl yani?"

Yavaşça kendime döndürdüm. Parmaklarımı ince hesaplar yapan bir mimar gibi eyeliner güzergâhı üzerinde dolandırdım. "Yani şu ucu daha aşağı-

dan yapsan daha mı iyi olur, hayatım? Badem gözlüsün ya sen. Öyle daha çok yakışır gibi sana."

"Ne kadar aşağı?" dedi beni ciddiyetle dinlerken.

"Böyle kaşının ucuna kadar çıkmadan. Şöyle..." diyordum ki Ayşegül'ün arkasındaki acil kapısında gördüğüm silüetle ellerim havada öylece kaldı. Kepçük...

Hafif çekik gözlerinin üstündeki kaşlarını öyle bir çatmıştı ki... Kulakları kıpkırmızı, bana doğru geliyordu. Ciddi anlamda bitmişko!

Bakışlarımız kesişince çene kemikleri hareketlendi. Bu gelişi biliyordum. Küçükken de bu sahneyi defalarca yaşamıştım. Dejavu dedikleri buydu sanırım. Ama mahvedici bir dejavu. Sela sesi geliyordu kulağıma. Nereden geliyor o? *Bismillah! Allah! La ilahe illallah!*

"Şöyle şuradan... Şöyle..." diye mırıldana mırıldana geriledim. Ayşegül boş boş bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışırken ben geri giden adımlarımı daha da hızlandırdım. "Benim acil bir hastam var, Ayşegül. Görüşürüz sonra," diyerek dönüp koşmaya başladım. Acil hasta biz olacağız yoksa. Şu an tek rakibim *Usain Bolt*. Hızla diğer çıkışa koştum. Arkamı dönüp baktığımda onun da peşimden koştuğunu görmek, panik seviyem için hiç iyi olmamıştı. Köşeyi dönüp az önce laboratuvara yolladığım İbrahim Bey'i ve elindeki idrar şişesini solladım. Adam elindeki idrar şişesiyle beraber şok içinde bana baktı. Tabii, ben de hastane içinde deli gibi koşan bir doktor görsem bakardım. Haklıydı. Tam yine koşarken arkamı dönüp gelip gelmediğine bakacaktım ki sertçe çarptığım bir gövde ve beni sıkı sıkı saran kollar yüzünden duvara çarpıp tuzla buz olan araba tamponu gibi ağzım yüzüm yamuldu.

"Yakaladım," dedi Murathan.

Olay çok hızlı cereyan etti. Göremedim bile. Şok içinde çarptığım gövdeden yüzümü ayırıp bakışlarımı ona kaldırdım. Kafamı yarmamam mucizeydi. Taş mı sardın sen kaslarının içine, oğlum? Kurşun yeseydim daha iyiydi. Valla burnum acıyordu şu an. Ama bu kadar hızlı yakalanmak daha büyük şoktu. Işınlanmayı mı buldu lan bu manyak? Şaşkınlığıma uygun olarak bu an için en mantıklı cümle hemen döküldü dudaklarımdan:

"Çüş! Nasıl yaptın bunu be?

Sırıttı.

"Biz de bu yaşa yata yata gelmedik, değil mi Pamuk?"

Adam asker. Adam Özel Kuvvet. Adam Bordo Bereli, Gökçen. Adamlar hakkında, "Milletin götünden donunu haberleri olmadan alırlar," diyorlar. "Biri bile bir tabura bedel," diyorlar. Sen nereye kaçıyorsun be kızım? Hangi umut kırıntısıyla kaçıyorsun? Kolları beni sıkı sıkı sarmışken tek hamlede kendi gövdesine daha çok yapıştırıp ilerledi. Patlamak üzereydim. "Lan

bırak!" dedim penguen gibi yürürken. Bırakmadı. Hızla ilerideki tıbbi eşya odasına ilerledi.

"Hiç mi büyümez bir insan? Altı yaşınla yirmi altı yaşının arasında hiçbir fark göremiyorum," dedi dişlerini sıkarak. Yüzlerimiz çok yakındı. Kolları ise beni fazlasıyla sıkıyordu. Odaya girince ayağıyla kapıyı kapattı. Korkuyordum. Neden geldik buraya? Dolaba mı kilitleyecekti beni? Lakin bu korku diklenmeme engel değildi.

"İster büyürüm ister büyümem, sana ne be?" diye terslendim. "Ayrıca asıl ben senin dokuz yaşınla yirmi dokuz yaşın arasında hiçbir fark göremiyorum. Otuza merdiven dayamışsın ama hâlâ beni kovalıyorsun."

"Neden acaba?" dedi dudaklarıma doğru sert bir tonla.

"Yani alt tarafı bir zil sesi," dedim daha ılımlı olmaya çalışarak. "Biraz renk kattım hayatına, ne var?"

"Bütün askeriyenin önünde çaldı, Gökçen," diye soludu. "Bütün diyorum bak, bütün!"

Boş boş göz kırpıştırdım. Bunu gerçekten beklemiyordum. "*Bütün* derken?" diye mırıldandım hafifçe yutkunarak. "Albay, Yarbay falan dâhil mi?"

"Fazlasıyla mevcuttu."

"Valla mı?"

"Valla!"

Güldüm. İstemsizce yüzüne doğru bir kahkaha saldım. O anı görmeliydim.

Kaşları havalandı.

"Komik mi?"

Kahkahalarımın boyutu büyüdü.

"Evet. Komik."

Sinirle başını aşağı yukarı salladı. "Bak ben de nasıl gülüyorum şimdi," derken aniden kollarını vücudumdan çözdü. Tam rahatlayıp derin bir nefes alacaktım ki ne olduğunu, nasıl olduğunu bilemeden kendimi tepetaklak omzunda buldum.

"Lan!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun? Bırak!"

Omzunda olduğum için hiçbir şey göremiyordum ama bir yere çıktığımızın farkındaydım. Ve birden beni ileri doğru savurdu. Yine ne olduğunu anlamadan kendimi başka bir yerde otururken buldum. O ise yüzünde memnun bir gülüşle geri çekilip aşağı atladı.

Atladı mı?

Yüzüme gözüme dolan saçlarımı hızla geri itip bulunduğum konuma baktım. Elimi kaldırsam tavana dokunabilirdim. Lütfen aklıma gelen şeyi yapmış olma, Murathan! Tedirginlikle başımı aşağıya eğdim. Eğmez olaydım! Gözlerim anında kapandı. Aklıma gelenle başıma gelen arasında bir saniye bile yoktu. Yüksekteydim. Çok yüksekteydim hem de. Bir tıbbi eşya dolabının tepesindeydim. "Murathan!" diye bağırdım çaresizce. "Al beni buradan!"

Goril güldü.

"Neden? Bence çok komik."

Deli olacaktım! "Allah senin belanı kahretsin, koca kulaklı su aygırı!" dedim ağlamaklı bir sesle. Dolabın yanında bir masa vardı. Kesin oraya çıkıp beni buraya atmıştı. *Münasip bir yerimi keser yerim, yine de kasaba minnet etmem* felsefesiyle oraya ilerlemeye çalıştım ama dolap sağa sola sallanınca olduğum yere kene gibi yapışıp gözlerimi kapattım. "Keşke," dedim dişlerimi sıkarken. "Keşke o zil sesini *Acayip Hayvanlara Benziyirsen* yapsaydım, öküz başlı antilop!"

"Bulunduğun konuma göre fazla iddialı söylemler bunlar, Pamuk."

Sakin ol, Gökçen. Sakin. Huyuna gidelim biraz, kızım. Haydi, yaparsın sen, kızım! Küçükken de böyle yapardı ama sana kıyamazdı. Haydi, kızım! Oralarda bir yerde bizim Kepçük olmalı. Var. Biliyorum. Haydi, onu bulalım. "Tamam," dedim sakince. "Ateşkes teklif ediyorum. Haydi gel, çocukluğu bir kenara bırakıp iki medeni ve yetişkin insan gibi bu meseleyi sakin bir şekilde çözelim."

Küçümser bir bakış attı.

"Sen ve sakince mesele çözmek, ha?"

"Bak, sen beni çok yanlış tanımışsın," diye denge politikama devam ettim. "Yeri geldi mi çok ılımlı bir insanımdır ben. Haydi, şimdi indir beni buradan. Savaşmayalım..." Son cümlemi duyunca tek kaşı hafifçe yukarı kalkarken dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. *Sen çok fena bir adam olmuşsun, Kepçük...* Umursamadan en tatlı hâlimle sırıttım. "Barışalım," diye tamamladım cümlemi.

"Gördüğüm en inandırıcı olmayan barış teklifi," diye homurdandı.

Aşağı bakınca başım döndü. Derin bir nefes vererek önüme döndüm. "İlk sen başlattın!" dedim denge politikasını bir köşeye savurarak. "Kırk kere söyledim sana *burnundan fitil fitil getiririm* diye! Dinleseydin o zaman."

"Yapılır da bu mu yapılır?" diye o da yükseldi. "Rezil oldum lan bütün askeriyeye."

"Oh olsun!" dedim tek elimi göğsüme sürterek. "Canıma değsin. Ne güzel oldu. Bir daha olsa bir daha yaparım."

"Yetişkin gibi sakince olay çözecek kişiye bak!"

"Sen çok normalsin çünkü!"

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes verdi.

"Böyle yapınca seni rahat bırakacağımı mı düşünüyorsun sen?"

"Ne? Bırakmaz mısın?" diye diklendim.

"Bırakmam," dedi anında.

Delireyim ben burada! "Sen değil miydin küçükken ikide bir 'Bana yapışma,' diyen. Tamam işte, yapışmıyorum. Defol git ya başımdan."

"Şimdi de ben yapışıyorum," dedi ters ters. "Bak bakalım nasıl sinir bozucu bir şeymiş!"

Göz ucuyla en ters bakışımı attım.

"Bir dahakine o ceketini yırtacağım, haberin olsun."

"Yırt Gökçen," dedi tane tane. "Hatta sıç içine. Zerre umurumda değil. Ne yaparsan yap ama eğer sana ulaşabileceğim kadar yakınsan seni tanımıyormuşum ya da bir yabancıymışım gibi davranmamı bekleme. Madem geri dönmüyorsun, burada beraber yaşamaya alışacaksın."

"Birbirimizi tanıyor olmamız, hayatlarımıza bu şekilde müdahale edebileceğimiz anlamına gelmiyor. İşime karışıp durma. İstemiyorum ben peşimde hiç kimseyi."

"Ölmek mi istiyorsun sen?" diye sordu birdenbire. Sesi son derece ciddiydi. "Annene bunu yine yaşatmak mı istiyorsun gerçekten?"

"Hah!" diye küçümser bir gülüş döküldü dudaklarımdan. "Bunu bana sen mi soruyorsun?"

Öylece baktı. Baktım. Adam Bordo Bereli olmuş, bana attığı nutka bak! İnanamıyordum. Onun yaraları yüzünden dünden beri üzüldüğüm için kendime de inanamıyordum.

Derin bir nefes verip başını yana çevirdi. Aldığı nefesle âdemelması kavislendi. Birkaç saniye sonra daha sakin bir ifadeyle kehribarlarını bana çevirdi. "İstediğini yap, Gökçen," dedi tane tane. "Hiç durma. Gerçekten burnumdan fitil fitil getir. Eğer buradaysan..." İşaret parmağıyla yeri gösterdi. "Benim yanımdaysan ben senin güvenliğinden emin olmak zorundayım. En azından bu kadarını Ali amcama borçluyum."

Babamın adı geçince ters bakışlarım bulutlandı. Bir şey söylemeden o bana baktı, ben ona. Aslında bizim konuşacak çok şeyimiz vardı. Ama bir o kadar da yoktu. Aynı kaderin farklı yaraları, aynı rüzgârın farklı yere savurduğu hayatlar, aynı bayrak uğruna verilen canlar, ödenen bedeller, kayıplar ve böylece kocaman bir boşlukla geçen yıllar vardı elimizde. Konuşabilirdik. Bunları dökebilirdik. Ama kavga etmek çok daha makul görünüyordu.

"Salak," dedim gözlerimi devirip yüzümü yana çevirerek. "Goril! Koca kulaklı ahtapot."

"Duygularımız karşılıklı."

"Beyinsiz! Beyin yerine kesin kurşun falan var senin kafanın içinde diyeceğim ama küçüklüğünde de beyinsizdin sen. Toptan beyinsizsin. Kurşun kafana girse beynini bulamaz. Tomografiye soksak on doktorun bir araya gelmesi lazım senin beynini bulmak için."

Koca kulak samimiyetsizce güldü.

"Hakaretlerin bittiyse cezana geçiyorum."

"Ne cezası?" diyerek vahşet görmüş bir ifadeyle ona döndüm.

Sinsi sinsi sırıttı.

"Bunu yaptıktan sonra seni rahat bırakacağımı mı düşündün, Pamuk?"

Cevap için hiç düşünmedim.

"Evet."

O da düşünmedi.

"Büyük yanılgı."

"Zaten bu yaptığın ceza değil mi?" dedim çaresizce. "Kusacağım ben burada, sen hâlâ ceza diyorsun."

"Cık," dedi aynı uyuz gülüşünü bozmadan. "Bu, gülmenin cezasıydı. Şimdi asıl cezaya geçeceğiz."

Ben bugün bitiğim, arkadaşlar! "Murathan," diye mırıldanarak son taktiğimi devreye soktum. Bakışlarıma en melul şekli verdim. "Lütfen," dedim en ponçik hâlimle. "Acı bana noğlar, lütfen..." Öylece baktı. Ben ise bakışlarımı ve kaşlarımı daha çok *Küçük Emrah* ifadesine soktum. Küçükken buna asla dayanamazdı. Ne olur, az da olsa benim hatırladığım Kepçük ol be adam. Ponçik bir yüreğin vardı senin. Ne oldu sana zalim adam? "Noğlar diyorum bak," diye devam ettim. Gözlerimi kırpıştırdım. "Noğlar..."

Yine ifadesizce baktı. Sonra gözlerini kapatıp kafasını yana çevirdi. "Sus," diye mırıldandı gözleri kapalıyken.

Susamam, oğlum. Susarsam şerefsizim. "Yemin ederim, bir daha yapmayacağım. Söz. Bak bu yaşımda *noğlar* diyerek rica ediyorum." Çaresizce çırpındım. "İndir beni buradan, kusacağım yoksa." Ciddi manada midem bulanmaya başlamıştı. Dudaklarımı ve sesimi titrettim. "Noğlar..."

"Sikeyim," diye homurdandı ağzının içinde. "Gerçekten başıma belasın, Gökçen." Bana bakmadan ilerleyip müthiş bir atiklikle masanın üstüne çıktı. "Hem de her yaşta."

Sırıttım. Bizim Kepçük hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Biliyordum be! Masanın üstüne çıkınca hevesle kollarımı ona doğru uzattım. O ise önce bir baktı. Sonra da yine uyuz tebessümünü dudaklarına kondurdu.

"Ne?" dedim hızla. "Alsana beni. Ne bakıyorsun?"

"İki seçenek sunacağım sana," dedi ciddi ciddi. "Ya buradan inince beni bir orduya rezil ettiğin o şarkıyı sen de gün boyu hastanede sesle söylersin ya da sen burada, bu dolabın tepesinde güzelce otururken ben gidip bütün hastaneye sümüklerini nasıl yediğinden, girdiğin ameliyatlarda nasıl bayıldığından, hastalarının yanında nasıl ağladığından, aldığın kınama ve uyarı cezalarından falan bahsederim. Ne diyorsun?"

"Siktir oradan diyorum!" diye yükselmeden edemedim. Adam geldim geleli en uzun cümlesini kurdu, onda da dediği şeylere bak! Tepemden kan fışkıracak gibiydi şu an. "Sen bunları nereden biliyorsun be?"

Sırıttı. "Bazı şeyleri hatırlatmama gerek var mı gerçekten, Pamuk?"

Ağzını kırayım senin adam! Lanet olası Bordo Bereli yetileri! "Murathan, bu hiç hoş değil. Hiç yetişkin işi değil. Kaç yaşımıza gelmişiz. Gel, meseleleri gerçekten sakince çözelim," dedim yine ılımlı olmaya çalışarak. "Ben sana yapsam hoş olur mu?"

Bunu dediğime inanamıyordum! O da inanamadı sanırım. "Aynen," dedi büyük bir ciddiyetle. "Hiç hoş olmadı. O yüzden bir de sen tat istiyorum bu hoşnutsuzluğu."

Tek kozumu öne sürdüm.

"Murathan, noğlar..."

"Yemezler bu sefer. Hiç yılışma," dedi goril. "Normalde seni burada bırakıp bütün bu bilgileri zevkle hastaneye yaymaya gidecektim ama bak, seçenek sundum sana."

"Allah razı olsun be. Ne kadar da yüce gönüllüsün," dedim ters ters.

Yine sırıttı.

"Öyleyimdir."

"Murathan, ben bir çocukluk ettim ama sen yapma. Uyma bana," diyerek ılımlı olmaya devam ettim. "Çocukla çocuk mu olacaksın? Kocaman adam olmuşsun. Göster bana da büyüklüğünü. Affet."

"İnsan bazen çocukla çocuk olmayı bilmeli, değil mi?" dedi uyuz. "Hem senin anladığın dil bu. Mecbur sana uyacağım."

Adi herif! Küçükken de fena kin tutar, asla unutmazdı. "Vicdansız!" dedim içli içli. "İnsafsız! Hani benim kulakları kadar kalbi de kocaman olan çocukluk arkadaşım Kepçük? Nerede?"

"Onun sayesinde hâlâ buradan sürülmedin," dedi. "Şimdi geliyor musun? Gideyim mi?"

Bütün rezilliklerimin ortaya çıkması, duruşumun sarsılmasındansa hastanede *yaranamadım yavrum, yaranamadım,* diye dolaşmayı tercih eder miydim gerçekten? Tabii ki ederdim. Zira biraz daha bu yükseklikte kalırsam kusacaktım. Ona doğru minik hareketlerle ilerledim. Ayaklarımı aşağıya sarkıtmam gerekiyordu önce. Başarılı da oldum sayılırdı ama dolap aniden sallanınca hızla gözlerimi kapattım. Korkuyla kavradım ellerini. "Murathan, sallanıyor," derken oldukça paniklemiştim. "Vallahi sallanıyor."

Ofladı. Biz burada can derdindeydik, adama bak! "Abartma. Ağrı Dağı'nın tepesindesin sanki. Çabuk çabuk gel işte," diye huysuzlandı. Yetmedi, bir elini ellerimden kurtarıp öne doğru asılan bacağımı kavradı ve kendine çekti. Gözlerimi istemsizce açtım. Bir açıdan haklıydı. Acele etmeliydik.

Hiç düşünmeden daha sıkı kavradım ellerini ve kollarını. "Ağzını kırmak, kulaklarını koparmak istediğimden bahsetmiş miydim?" şeklinde söyleniyordum bir yandan da.

Ona uzanan kollarımı yakalayıp beni kendine çekti.

"Evet."

Elimi tutan ellerinden cesaret alarak, "Bir daha hatırlatayım o zaman," derken aşağı atlamıştım. Bu hareketimle istemsizce dip dibe bir konuma düşmüştük. Şöyle ki onun elleri beni belimden yakalayıp kendine çekerken benim ellerim de onun omuzlarına tutunmuştu. Ani yakınlıktan dolayı burunlarımız birbirine değdi, nefesi dudaklarımın üstüne çarptı. Bakışlarımız kesişti. Barut kokusu yine hafifçe genzimi yakınca fırsattan istifade içime bir nefes çektim. Bakışlarım yüzünü istemsizce taradı. Sakalsız da yakışıklı durması pek hoş değildi. Ayrıca şu an neden bu kadar yakın olmuştuk? Ayrıca bu adamın kirpikleri neden böyleydi? Kaç kuldan toplanıp buna verilmişti? Her gördüğümde dokunma hissi yüzünden parmak uçlarım karıncalanıyordu.

Onun bakışları önce gözlerime kilitlendi. Oradan dudaklarıma kayıp tekrar gözlerime değdi. Hafifçe yutkunduktan sonra hiçbir şey söylemeden ateşe değmiş gibi belimdeki kolları hızla çözüldü. Gözlerini kaçırıp geri çekildi ve tek hamlede masadan aşağı atladı. Birkaç saniye için öylece kaldım masanın üzerinde. Zira az önce yaşanan anda bariz bir benden kaçma havası vardı. Yoksa şu an namusuna göz dikmişim gibi hissetmem normal değildi.

Afalladım. Gözlerimi devirirdim ama tuttum kendimi. Yavaşça önüme döndüm sadece. Az önceki korku nedeniyle kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslatırken önüme düşen saçlarımı da kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Buradan atlayabilirdim. O kadar da değildi. Ama tam buna niyetlendiğimde Murathan, iki eliyle kollarımın altından beni kavradığı gibi sanki dolabın en üst gözünden kare bir borcam indirir gibi yere indirmişti bile. Ayaklarım

zemine değdiği an bu sefer ben kollarımın altındaki ellerini geri iterek kurtuldum temastan. İki kasını kestim diye Nuri Alço falan sandı beni sanırım.

Umursamadı bile. "Yürü," dedi sertçe. "Sesin hâlâ kötü mü diye bir bakalım." Ters ters baktım. Aynı terslikle üstüme çekidüzen vermeye çalıştım. "Haydi," diye üsteledi kolumdan tutup hafifçe ileri iterek.

En ters bakışlarımı atmaya devam ederken kolumu geri çektim.

"Sen Kepçük falan değilsin. Adinin tekisin."

Ya he he der gibi baktı yüzüme.

"Aynen. Katılıyorum."

Sinir sistemimi her seferinde zorluyordu ağzını kırdığım herif. Sinirli hâlimi bozmadan odanın çıkışına ilerledim.

"Sakince yaşayıp gidebilirdik," dedi arkamdan. "Ama bunu başlatan sensin. Hiç asma suratını."

Daha çok astım suratımı.

"Surat asmak da mı yasak? Bunun için de mi Aybüke takılacak peşime yoksa?"

"Neden olmasın?" derken tam yanıma gelmişti.

Yandan ters bir bakış daha attım. Ben artık gerçekten sakin kalamayacaktım. Şuradan kıçına tekmeyi çakıp yandaki duvara yapıştırmama kim engel olabilirdi ki?

Bordo Bereli oluşu engel olabilir belki, dedi sağdaki melek usulca.

Haklıydı. Duvara yapışan ben olurdum. Ama kulak çekebilirdik belki. Tam bu fikrimi harekete dökmek adına yan dönüp elimle kulağına yapışacaktım ki yüzünü dahi bana çevirmeden kulağına ulaşmak adına bir milimetre havalanmış elimi bileğimden yakaladı. "Yemezler," derken oldukça havalıydı.

Köpek! Neden Bordo Bereli oldun sanki? El süremiyoruz! Hızlı adımlarla yürüyüp kavradığı bileğimle beraber beni de çekiştirdiği için yürümek zordu. Çünkü kendisinin bir adımı benim üç adımıma denkti. "Ya bırak!" diye huysuzlanarak bileğimi elinden kurtardım. En küskün ve huysuz hâlimle koşar adım hatta direkt koşarak yanından geçip acile ilerledim. "Gelme sakın peşimden," diye de huysuzlandım. "Görmek istemiyorum artık seni." Arkama bakmadım. Postacı yürüyüşünü postacı koşuşu olarak değiştirip ilerledim. Adinin arkamdan güldüğüne emindim.

Arkada ne olup bittiğine bakmadan koştum. Ama biliyordum ki beş saniye içinde acil kapısında belirirdi. Işınlanmayı bulmuş olmalıydı görüşmediğimiz yıllarda. Benim alanıma girince ellerimi dizlerime koyarak hafifçe yere eğildim. Fazla aksiyonlu bir gün oluyordu. Yaşlanmışsın be Gökçen.

Önceden evde depar atardın, İzmir'i boydan boya koşardın da *bana mısın* demezdin be kızım.

Ey gidi gençlik ey...

"Ay, Gökçen Hanım," diyerek Ayşegül anında yanımda bitti. "Ne oldu öyle az önce? Kimdi sizi kovalayan o adam? Neden kaçtınız?" diye takır takır bütün sorularını üzerime boşalttı.

Gözünden kaçsa şaşardım. Dikleştirdim bedenimi. Derin bir nefes verdim. Ayşegül merakla bana bakarken başımı hafifçe arkaya çevirip acil girişine baktım. Ve evet, Murathan kapının bir köşesine yaslanmış, elleri ceketinin cebinde, intikam alıyor olmanın huzuruyla bana bakıyordu. Başını *haydi bakalım* dercesine sallayınca gözlerimi kapatıp tekrar önüme döndüm. Yediğimiz hurmalar bayağı erken tırmalıyordu.

"Gökçen Hanım?" dedi Ayşegül bir kez daha. "İyi misiniz?"

Değilim, Ayşegül. Hiç iyi değilim. Haydi, Gökçen. Ne kadar zor olabilir ki be kızım? CanKan bütün ülkeye söylediğine göre sen de bir hastaneye söyleyebilirdin, değil mi? Haydi, bitirelim şu işi! Olduğum yerde dikleştim. Derin bir nefes alıp köy yanarken saçını tarayan malum kişi gibi saçlarımı düzeltip sakince kulaklarımın arkasına ittim. Aynı sakinlikle bana endişe dolu gözlerle bakan Ayşegül'e döndüm ve şöyle dedim:

"Şap öpeyim mi? İçime de çekeyim mi? Bal akıyor her yerinden, of of diyeyim mi?"

Ayşegül mala bakar gibi bana bakakaldı. Haklıydı. Bu sefer neşe içinde hem hafifçe yerimde oynayıp hem şarkıyı söyleyerek ilerledim. "Şap öpeyim mi? İçime de çekeyim mi? Bal akıyor her yerinden, of of diyeyim mi?"

"Doktor Hanım, bana bu ilaçları yazmışsınız ama pek yaramadı," diye genç bir kız yanımda bitince aynı neşeyle ona dönüp reçeteyi elinden aldım.

"Yaranamadım yavrum, yaranamadım. Ne yaptımsa sana yaranamadım."

Kız öylece yüzüme bakakaldı. Şarkıya devam ederken bakışlarımı arkama çevirdim. "Bak, oldu mu? Mutlu musun artık?" der gibi bir bakış attım. Anladı tabii. Memnuniyetle kıvrıldı dudakları iki yana. Başını hızla aşağı yukarı salladı. Devam etmemi ister gibi bir el hareketi yaptı. Mutlu duruyordu. Hatta sırıtarak beni izliyordu. Geldim geleli onu ilk defa bu kadar içten gülerken görmüş olmanın verdiği anlık bir alıklık belirdi üzerimde. Gözleri çift çizgi hâlini alıyordu gülünce. Daha sık gülmeliydi oysa. Tıpkı eskisi gibi... Lakin bu gülüşü bile içimde çok gizli bir köşeye dokundu sanki. Bütün rezilliğime rağmen içimin sıcacık olduğunu hissettim o gülünce.

Neden? Bilemedim ama güldüm. Bu gülüşüne karşılık ben de aynı şekilde güldüm. Ve gerçekten gün boyu hastanede, "Yaranamadım yavrum, yarana-

madım," diye mırıldanarak dolaşırım. Hem de bulunduğum durumun aksine dudaklarımdan hiç silinmeyen bir tebessümle.

Murathan derin bir nefes verip kolundaki saate baktı. 17.18! *Tüh* derecesine bir ifadeye büründü. 17.17'yi yakalayamadığı için bir tık üzgündü. Eşit şeylere bayılırdı. Başını gökyüzüne çevirdi. Batan güneşin oluşturduğu kızıllığa huzurla baktı. İşte, bu eşit ve muazzam bir görüntüydü. Onun için mükemmel derecede tatmin edici bir gün oluyordu. Neden mi?

"Komutanım, neden sadece ben?" diye nefes nefese süründüğü yerden bağırdı Zülfikar.

Minik bir tebessüm belirdi Murathan'ın dudaklarında. "Sen beni mi sorguluyorsun, Başçavuş Şahin?" diye bağırdı hemen. "Sürün. Daha hızlı sürün. Sonra kalk ve koş. Bu parkurda saat sekize kadar durmadan koşulacak!"

"Komutanım!" dedi Zülfikar süründüğü yerden kalkıp kan ter içinde koşmaya başlayarak. "Saat kaç, komutanım?"

Murathan daha çok güldü. "Beşi on sekiz geçiyor, Zülküfçüğüm," dedi tatlı tatlı.

Zülfikar'ın yüzü ağlamaya yakın bir hâl aldı. "Ben size ne yaptığımı gerçekten anlamadım," dedi parkurda sürünürken. "Kime bu inat? Kime bu öfke, komutanım?"

"Hiç," dedi Murathan geniş geniş. "Bu aralar çok gözüme batıyordun sen sanki. Biraz göbeğin mi çıktı senin, koçum?"

"Ne göbeği? Cillop gibi adonislerim var benim."

"Yok, yok. Ben sordum da yokmuş," dedi Murathan kendinden emin bir şekilde. "Koş Şahin, koş!"

Zülfikar dişlerini sıka sıka parkurda atlayıp, zıplayıp sürünmeye devam etti. Murathan ise sırıtarak izledi bu görüntüyü. "Komutanım, gülme meselesi yüzündense..." dedi Zülfikar nefes nefese. "Bir ben gülmedim ki be ya!"

"Şahin Başçavuş," dedi Murathan sakince.

"Emredin, komutanım."

"Çavuşların kaça ayrıldığını bilir misin?"

Zülfikar koşarken dertli bir nefes daha verdi. Kesinlikle saçmışın.

"İkiye, komutanım."

"Nedir bunlar, Zülküfçüğüm?"

"Sürünü bilen çavuşlar, komutanım."

"Bir de?" dedi Murathan tek kaşını havaya kaldırarak. Kesinlikle mükemmel bir gün oluyordu.

"Sözünü bilmeyen çavuşlar, komutanım."

"Sen hangisisin, Zülküfçüğüm?" diye sordu Murathan tatlı tatlı.

Zülfikar dertli dertli gözlerini kapatıp açtı.

"Sözünü bilmeyen çavuşum, komutanım."

"Peki, o zaman şu an ne yapıyorsun?"

"Bokumu kucaklıyorum, komutanım."

"Başçavuş, aferin sana," dedi Murathan tatmin olmuş bir gülüşle. "Bundan sonra da gözüme çok batma, olur mu?"

"Acaba diyorum..." diye mırıldandı Zülfikar parkurda attığı on beşinci tur yüzünden nefesini münasip yerlerinden alırken. "Gökçen Hanım'a kıyamayıp onun yerine benim canıma okuyor olabilir misiniz, komutanım? Ha? Kesin değil tabii. Acaba yani?"

Murathan gülüşünü zerre bozmadı. "Artık saat sekize kadar değil, dokuza kadar bu parkurdasın, Şahin. Çene kasların kadar diğer kaslarını da güçlendirelim, değil mi? Gevşekliğin geçince haber verirsin sen bize. Geçmezse bir tur daha atarız. Olur mu, canım benim?"

Zülfikar acı içinde çenesini kapatıp koşmaya devam etti. Zira ağzından çıkan her kelimeyle bu parkurda bir saat daha fazladan sürüneceğini biliyordu.

"Koş, Şahin, koş!" diye bağıran komutanının talimatına uyarak dertli dertli koştu.

Bu acı manzarayı askeriye içindeki camdan izleyen tim üyeleri ise, "Yazık sana be Zülküf," diyerek izlemekle meşguldü. "O son olayda o kadar çok gülmeseydi iyiydi," dedi Barbaros başını iki yana sallayarak.

"Ama şimdi kabul edelim, bu aralar limitleri biraz fazla zorluyordu," diye ekledi Emek.

Herkes yine başını aşağı yukarı sallayıp onu onayladı. Tam da o an olaydan bihaber olan Alican içeri girdi. Herkesi camın önünde görünce o da yanlarına ilerledi. "Ne oluyor, komutanım?" diyerek Barbaros'un yanına dikildi.

Dışarıdaki manzarayı görünce diğerleri gibi hemen *yazık ama be* ifadesine büründü. "Şu oluyor, Aliş," dedi Barbaros elini omzuna atarak. "Bizim Erzurum'da bir laf vardır. Acaba hiç duydun mu?"

"Nedir komutanım?"

Barbaros omuzlarını kabarttı. Bakışlarını keskinleştirdi. Ve şöyle dedi:

"Ena ena ena eee anımay umbırelaa."

Alican boş boş göz kırpıştırdı.

"O ne, komutanım?"

Timin diğer üyeleri hafifçe güldü. Gerekli cevabı ise en ciddi haliyle Aybüke verdi. "Bazı durumlar ve açılmayan şemsiyeler, Aliş."

8. BÖLÜM

"Biz şimdi neyiz, biliyor musun?
Akıp giden zamana göz kırpan,
Yorgun yıldızlar gibiyiz,
Birbirine uzanamayan..."

MURATHAN MUNGAN

"Mulata, pu ne?" diye işaret parmağını masaya yapıştırarak kırkıncı kere aynı soruyu soran, yaklaşık iki buçuk yaşındaki minik Gökçen'e bıkkın bir bakış attı Murathan.

Askerî gazinoda bir düğündeydiler. O da sahneye çıkıp arkadaşlarıyla oynamak istiyordu ama Gökçen yine sülük gibi yapışıp kalmıştı. Yetmezmiş gibi susmuyordu. Asla ama asla susmuyordu. Anne ve babaları yan masada kendi arkadaşlarıyla sohbet ediyor, ablaları pistte balonlarla oynuyordu. O neden bunu çekmek zorundaydı ki? Küçükken daha tatlı olduğunu düşündü istemsizce. En azından beşikte öylece yatıp sağa sola kusuyordu. Büyüdükçe işler sinir bozucu bir hâl alıyordu. Konuşmayıp ciyak ciyak ağlarken bile kesinlikle daha iyiydi.

Her şeyi soruyordu. Her şeyi! "Bu ne? Neden? Niçin? Neden öyle? Şöyle mi? Böyle mi?" Asla susmuyordu. En kötüsü ise hepsini Murathan'a sormasıydı. Başka kimseye değil. Sadece ona.

Gökçen, "Mulata, pu ne?" diyerek sorusunu yineleyince ters bir bakış attı. İmkânı olsa da saçını başını yolabilseydi şu an.

Gökçen bu sert bakışa karşılık olarak Murathan'ın gözünün içine baka baka, "Mulata, pu ne?" diyerek aynı soruyu tekrar yöneltti.

Tek çare cevap vermekti. Başka türlü susmazdı. Bunu bilen Murathan, "Masa," dedi bıkkın bıkkın.

"Pu ne?" diyerek bu sefer minik parmağını bardağa dayadı Gökçen.

"Bardak."

"Pu ne?"

"Masa örtüsü."

"Pu ne?"

"Masa ayağı."

"Peki, pu ne?" diyerek işaret parmağını tekrar masaya dayayınca Murathan tabrının son noktasına gelmişti.

"Zıkkım, Pamuk!" dedi kaşlarını çatıp sesini yükselterek. "Sus artık!"

Gökçen bu çıkışa önce sakince baktı. Sonra ise dudaklarını titretmeye başladı. Derken ağzını kocaman açıp ağlamaya başlıyordu ki Murathan, masanın üstünden bir tuzlu kurabiye alıp hızla kızın ağlamak için açılan ağzına tepti. Ailelerinin oturduğu tarafa kaçamak bir bakış attı. Ağladığını görürlerse, "Yine ne yaptın da çocuk ağladı?" diye annesi ona kızacaktı.

"Tamam, sus Pamuk," dedi panikle. "Bağırmadım, sus. Ağlama sakın. Kapat ağzını. Sus."

Gökçen'in ağlamak için hazırlanan ruh hâli bir saniye içinde değişti ve kurabiyeyi yemeye başladı. Yandan ona uzanıp minik parmaklarıyla Murathan'ın çatık kaşlarının arasına dokundu. "Mulata kızdı. Mulata bağırdı," dedi ağzı doluyken. Bu sırada dudaklarının kenarında kalan kurabiye kırıntıları üzerine dökülmüştü.

Anında temizledi bu kırıntıları Murathan. "Bağırmadım. Oyun yaptım sana," dedi daha yumuşak bir şekilde. Elini tutup parmağının ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Haydi, bir daha sor. Hepsini söyleyeceğim."

"Timam," dedi Gökçen ağzındakini yutup. Elini Murathan'ın elinden kurtarıp tekrar parmağını masaya yapıştırdı. "Pu ne, Mulata?"

Murathan istemsizce güldü. "Masa," dedi sakince. Gerçekten bu kız sinirlerini bozuyordu. Allah'tan tatlıydı.

Yaklaşık on dakika daha Gökçen her şeyi sordu, Murathan sabırla cevapladı. Şükür ki sonunda kızı annesi almıştı ve Murathan oyun oynamaya gidebilmişti. Arkadaşlarıyla biraz oynayıp geldikten sonra tekrar eski yerine oturdu. Sağına baktığında Gökçen'i babası Ali amcanın önünde, kendisiyle yaşıt arkadaşlarından biri olan Batuhan'la gülüp oynarken gördü.

Birlikte balon kovalıyorlardı.

Anında kaşları çatıldı. Yüzü düştü. O geldiğine göre Gökçen artık yanına gelmeliydi. Ne diye başkasıyla oynuyordu? Bir süre küçük kızdan tarafa kaçamak bakışlar atarak yerinde oturdu. Pamuk hâlâ onu görmemişti. Hızla ayağa kalkıp minik adımlarla ona doğru gitti. Önünden geçip arkadaşlarıyla sohbet eden babasının yanında dikildi. Öylece bön bön baktı. Oturacak yer de yoktu. Ne yapacaktı şimdi?

Yusuf oğluna dönerek, "Ne oldu, oğlum?" dedi. Murathan'ın alnına düşen saçlarını şefkatle geri itti.

"Hiç," dedi Murathan. Gözüne masanın üstündeki kurabiyeler takılınca hemen elini uzatıp bir tane aldı. "Kurabiye almaya geldim."

"Al, hepsi senin olsun, oğlum," dedi Ali amcası. Gülerek bütün tabağı eline tutuşturdu.

Sırıtarak elindeki tabakla geri döndü. Tekrar geçti Gökçen'in önünden. Hâlâ Batuhan'la birlikte balon kovalıyordu. Birbirlerine attıkları yeşil balon Murat-

han'ın önüne gelince balona sert bir tekme atıp ters tarafa savurdu ve kaşları çatık bir şekilde ilerlemeye devam etti. Tekrar yerine oturunca elindeki kurabiye tabağını masanın üstüne bıraktı. Sessizce beklemeye başladı.

Şimdi ona kadar sayarken Pamuk yanında bitecekti. Biliyordu. Gelirdi. O hep ona gelirdi.

Bir. İki. Üç. Dört. Sağdan bacağına yapışan bir elle zafer kazanmış gibi sırıtarak o yöne döndü. Evet, Gökçen buradaydı.

Gökçen üzerindeki mor çiçekli elbiseye uygun olarak annesinin özenle iki kulak yaptığı saçlarını işaret ederek, "Mulata, aç. Aç," dedi. Ne zaman saçına toka takılsa kıyameti koparır, annesinin burnundan getirirdi. Bunu bilen Murathan hemen elinden tutup onu kendine çekti. Üstü başı da hep toz olmuştu.

"Ne bu hâlin senin, Pamuk? Pisti de süpürdün mü?" dedi. Eteğine bulaşan tozları silkeledi. Dağılan elbisenin sağını, solunu ve yakalarını düzeltti. Her şey düzenli durmalıydı. Ama durmadı. Gökçen yine eteğini kafasına geçirip, yakasını sağa sola çekiştirip saçlarına yapıştı.

"Aç, Mulata!"

"Örelim mi saçlarını?"

Gökçen başını hızla aşağı yukarı sallayınca, "Tamam. Beş dakika dur," deyip kızı kucakladı. Sırtı ona dönük bir şekilde dizlerinin üstüne oturttu. Nazikçe saçlarındaki tokaları çıkardı. Saçı açılır açılmaz Gökçen uzun, siyah saçlarını sağa sola savurunca ağzına dolan saçları hızla geri itti Murathan. "Ağzıma yüzüme doldu saçın. Ne yapıyorsun kızım ya!" dedi ters ters. Gökçen bunu oyun sandığı için kafasını daha çok sağa sola sallayıp neşeli bir kahkaha attı. "Tamam, dur," derken saçlarını arkadan toplamaya çalışıyordu. "Başın dönecek. Üzerime kusarsan döverim."

"Baş dönme ne, Mulata?" diye sordu Gökçen dili döndüğünce.

Murathan onu anlamıştı. Diline hâkimdi. Ablalarından öğrendiği kadarıyla kızın uzun saçlarını örmeye başladı. "Başın dönmesi işte," dedi ciddiyetle.

"Nasıl?"

Derin bir nefes verdi. "Neden gidip en saçma soruları soruyorsun, Gökçen?" dedi bıkkınlıkla. "Ben ne bileyim nasıl döner? Dönünce dönüyor işte."

"O ne, Mulata?"

Derin bir nefes daha verdi. En iyisi susmaktı. Saçlarını örüp ucuna tokasını taktıktan sonra Gökçen kucağına daha çok kurulup sırtını gövdesine, başını da omzuna yasladı. Murathan da kollarını beline sarıp sıkıca tuttu minik kızı. Gökçen'in bacaklarının üstüne uzanan bacaklarını kendi bacaklarıyla beraber yukarı kaldırdı. Bu oyunu Gökçen çok severdi. Hemen gülerdi. Yine öyle oldu. Kız neşeyle güldü. Bu kahkahaları duyan Murathan da güldü.

Arkadaşları tekrar oynamaya çağırınca gitmedi. Bazen yükseldi, bazen bağırdı. Ama çoğunlukla büyük bir sabırla kızın bütün sorularını yanıtlamaya devam etti.

"Ya beni görünce, 'Biz bunu davet etmedik, bu kim?' derlerse?" diye tedirginlikle sordu üzümlü kekim Bilge. Ama bu soruyu abartısız kırkıncı soruşu falandı. "*İmdat!*" diye bağırıp çığlık atmama ramak vardı.

"Bilge'm," dedim yükselmemek için sakin bir şekilde. Sonra üzülüyordu. O üzülünce ben daha çok üzülüyordum. "Kırk kere konuştuk ya bunu, şekerparem. Ahmet Ağa'ya, 'Bir arkadaşımı getirebilir miyim?' dedim ve o da 'Tabii ki. Kimi getirirsen başım gözüm üstüne,' dedi."

Ayşegül'ün alnına kibar bir tokat atıp başını iyice geriye yasladım ve *eyeliner* sürme işlemine ciddiyetle devam ettim. Evet. O kutsal gün bugündü! Aşiret düğününe gidiyorduk. Ahey ahey, lilili lilili! Kafamın içinde birileri sürekli *Gurbet Kadını* gibi zılgıt çekiyor, *Sıla* gibi, "*Töre töre, olur mu kul kula köle?*" diye bağırıyordu. Asla engel olamıyordum bu müziklere. Zaten neden olayım? Harikaydı bence.

Bir mafya, iki aşiret. Hep merak etmişimdir bu ortamları. Şükür ki birinin içine sızmayı başarmıştım. Ayşegül, Bilge ve ben, bizim evde hazırlanıyorduk. Egemen bizi almaya gelecek ve birlikte köye geçecektik. Hastaneden birkaç kişi daha davetliydi ama onlar ayrı gitmeyi tercih etmişti. Ayşegül nöbetten yeni çıktığı için bitikti. Hastanede hazırlanma gibi bir öneri sunmuştu ama kabul etmeyip onu eve getirmiştim. O eyeliner çekişine bugün kesinlikle bir *dur* diyecektim. Ki şu an diyordum.

Sağ gözü bitmişti. Ciddiyetle sol gözünün üzerine çalışıyordum. Siyah, uzun saçlarını açık bırakmıştı. Üzerinde, dizlerinin hemen altında biten siyah-beyaz çizgili, kısa kollu, tatlı bir elbise vardı. Pek minnoş olmuştu. Ben ise hâkî, kayık yakalı, balon kollu, sade ama şık bir *crop* ve siyah *jean* pantolonlarımdan birini tercih etmiştim. Saçlarım her zamanki gibi açık, makyajım sadeydi. Abartmamıştım. Hafif göz makyajımı, vazgeçilmezim olan kırmızı rujla tamamlamıştım.

Şık ve rahat olmalıydım. Halay, bu düğünlerin hassas noktasıymış. Öyle demişti Ayşegül. O yüzden sonsuz halay çekebileceğim bir kombin seçmeliydim ki dolabımda buna en uygun kombin buydu. Aşiret düğününe göbeği açık gitmek riskliydi ama denemeye değerdi. Bilge tombik yanaklarını şişirdi. Sonra ise derin bir nefes vererek tekrar önündeki aynaya döndü. Giydiği siyah kalem eteğin ve krem rengi saten gömleğin sağını solunu çekiştirdi. Uzun, hafif sarıya çalan kumral saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Öğretmenliğinin hakkını verecek bir kombindi. Sade ama her zamanki gibi tatlıydı şekerparem.

"Ay ne bileyim ya," dedi yine dertli dertli. "Böyle emrivaki olmuş gibi. Çok tedirginim. Yani biri çıkıp kim olduğumu sorsa öylece kalırım."

"Aşiret düğününe gidiyoruz Bilge," dedi Ayşegül hafifçe gülerken. "Bir ordu insanın içinde kimsenin sana kim olduğunu soracağını sanmam."

İlk geldiğim zamanlar tanışmıştı bu ikili. Ve gayet de iyi anlaşıyorlardı. Zaten Bilge şekerparemle hangi çılgın anlaşamayacaktı?

"Peki, nasıl selam vereceğiz?" dedi Bilge. Tamamen bize döndü. Bayağı ciddi ciddi sormuştu bu soruyu.

"Ben ilk önce şamarlarız diye düşündüm ama," derken Ayşegül'ün gözlerine son dokunuşları yaptım.

Ayşegül güldü. Bilge ise, "Ya, Gökçen..." diyerek gülmeyle sitem karışımı bir bakış attı.

"Rahatla," dedi Ayşegül. "Normal insanlar hepsi. Öyle dizilerdeki gibi üst seviye bir şey yok. Sadece normal bir düğünden beş kat daha kalabalık olacak."

Bilge yine yanaklarını dertli dertli şişirip stres dolu bir nefes verirken ben iki elimi birden geri çektim. "Evet!" dedim mutlu mesut. "Bitti."

Geri çekilip eserime baktım. Gördüğüm manzara karşısında dudaklarım memnuniyetle iki yana kıvrıldı. Sen harbi Türkan Şoray'ın Şırnak şubesi olabilirsin be Ayşegül. Ben sırıtarak ona bakarken o hızla yatağımın üstünden kalkıp aynaya ilerledi. Ve o da gördüğü manzara karşısında memnuniyetle gülümsedi. "Vay be!" dedi hayran hayran kendisine bakarken. "Nasıl böyle yapabildiniz, Gökçen Hanım?"

Bizim de iyi olduğumuz alan buydu. Mükemmel *eyeliner* çekebilmek. "Çok yakıştı. Sen de artık hep bu ayarda yap." Aynaya yöneldim. Ayşegül'ü yola getireceğim diye az önce yarım bıraktığım *eyeliner* çekme işlemimi tamamlamaya başladım.

"Hemen fotoğrafımı çekmem lazım," deyip telefonuna uzandı. Aynen Ayşegül, çek ve sakın bu görsel dışına çıkma. İnsanlık için küçük, bizim için büyük bir adım olacak bu, eminim.

"Elimize tatlı, pişmaniye falan alacak mıyız? Böyle bomboş gitmek ayıp olmaz mı?" diye yine son derece masum bir soru sordu Bilge.

Aşirete pişmaniye götürmek mi? Daha fakir ama gururlu bir hediye duymadım. "Koskoca aşirete, dinlenme tesisinden geçerken uğramışız gibi pişmaniye mi götüreceğiz?" dedim gülerek. "Altın götürüyoruz ya işte. Niye elimiz boş olsun?"

"Onlar bize altın takmalı oysa," diye mırıldandı Ayşegül.

"Katılıyorum. Şöyle alnımın ortasına en kocamanından bir altın. Var bir hayalimiz," diyerek dertli bir nefes verdim. *Eyeliner*ın kapağını kapatıp yatağıma savurdum. "Gözünüzü dört açın, kızlar," dedim ciddi ciddi. "Belki bir ağa da biz buluruz oralarda."

"Size ağaya ne gerek var, Gökçen Hanım," dedi Ayşegül imayla. "Bir tarafınızda Egemen Bey, diğer tarafınızda malum komutan..."

Evet. Geldik zurnanın zart, zırt ve zurt gibi çeşitli sesler çıkardığı noktaya. Biliyordum bu konunun eninde sonunda buraya geleceğini. Kaçınılmaz acı son. Murathan gorili beni hastane ortasında kovalayıp bir gün boyunca deli gibi, "Yaranamadım yavrum, yaranamadım!" söylettiğinden en azından Ayşegül'e kafayı yemediğimi kanıtlamak için olanı biteni en baştan anlatmıştım. Yoksa elinde turnikesiyle beni köşeye sıkıştırıp, *"İçki mi içtiniz siz? Hemen kontrol etmeliyim,"* diyerek kanımı almasına engel olamazdım.

Horozdan, Murathan'ın beni zorla köyden aldığından, zil sesini değiştirdiğim için onun da bana böyle yaptığından ve birbirimizi nereden tanıdığımızdan az çok bahsetmek zorunda kalmıştım. Ama horoz olayını anlatırken Ayşegül'ün yüzüme doğru attığı acımasız kahkahalar beni biraz üzmüştü. Benim günlerdir atlatamadığım bir travmaydı bu. Nasıl bir korkuysa tuvalet deliğinden bile horoz fırlayıp malum yerlerimi gagalayacak sanıyordum. Psikolojim haraptı. Ölüyordum! Saçım başım bir horoz tarafından yolunmuştu. O horozun içinde bulunduğu köy sınırlarına girecek olmak beni geriyordu zaten.

İlk cevap olarak muazzam bir profesyonellikle işi saflığa vurdum.

"Malum komutan derken? Murathan mı?"

Ayşegül kendinden emin bir gülüşle başını aşağı yukarı sallayıp onaylayan mırıltılar çıkardı. "Valla geçen gelişinde sizi kovaladığından yüzünü tam göremedim ama yine de Egemen Bey'le kapışır gibiydi." Tekrar ciddileşip saçlarını omuzlarından arkaya doğru savurdu. "Ortam kızışacak," dedi bir kâhin gibi gözlerini kapatarak. "Hissediyorum, kokusunu alıyorum, kaos yakın."

Manyağa bak! *Gandalf* sanki. Yedinci günün şafağında doğuya da bakayım mı Ayşedalf?

"Egemen kim?" dedi Bilge heyecanla.

"İş yerinden bir doktor," dedi Ayşegül. "Gökçen Hanım'dan hoşlandığı yönünde elimde sağlam deliller var. Hatta bugün de onunla gideceğiz düğüne."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama Ayşegül. Hoşlanma falan yok. Arkadaşım sadece. Ayrıca Murathan ve ben mi?" Küçümser bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "İşte, buna gülerim."

"Murathan seni tankla eve bırakan adam değil mi?" diye yine masum masum araya girdi Bilge. "Hani şu eski arkadaşın olan."

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Bilge de takmıştı tanka. Kaç gündür evirip çevirip bunu söylüyordu. *"Tankın içi nasıl? Tankla gelmek nasıl bir duygu? İçinde çok ses oluyor mu?"* diye bin çeşit soruyla ömrümü yeme noktasına getirmişti beni şöbiyetim.

"Nasıl bir arkadaş?" dedi Ayşegül. Ters bakışımı görünce tatlı tatlı kıvırdı. "Yakın duruyorsunuz biraz, ondan sordum yani."

Nasıl bir arkadaş? Gerçekten biz nasıl arkadaşlardık? İçimden, "Eskiden yakın. Artık uzak," diye bir ses mırıldandı.

"Yani..." diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. Elimi boynuma atıp hafifçe kaşıdım. "Çocukluk arkadaşıyız işte. Babalarımız askerdi. Ailelerimiz yakındı. Hatta evlerimiz bile karşılıklıydı. Çok kavga ederdik aslında." Bu noktada buruk bir tebessüm oluştu dudaklarımda. "Ama hep beraber oynardık, her şeyi beraber yapardık." Geçmişe bulanmadan kıyısından çevirdim düşüncelerimi. "Öyle yani..."

"Ne güzel," dedi Bilge. "Benim hiç öyle çok yakın çocukluk arkadaşım olmadı. Keşke olsaydı."

"Aman, bizde var da ne oluyor sanki?" dedim yüzümü ekşiterek. "Çok bir katkısı yok. Ancak böyle başa bela."

"Komando falan mı?" diye sordu Ayşegül bu sefer.

Bunu mu merak ettin yani, Ayşegül? Tebrik ediyorum. Sende kendimi gördüm. Bu soruyu beklemediğimden duraksayıp dişlerimi dudağımın sol kenarına geçirdim. Birkaç dakika boyunca anlamsızca bakıştık.

"Ne?" dedi Ayşegül. "Çok zor bir soru değildi bence. Niye ölü taklidi yapıyorsunuz?"

Özel Kuvvet muhabbeti söylenmeli mi yoksa söylenmemeli mi, emin değildim. Annemin, "Sus kız. Sessiz ol. Öyle her yerde söylenmiyormuş bu!" diyen sesi yankılandı kulaklarımda. Tam adamına dedin be annem. Benim ağzımdaki bakla bile imkânı olsa beni savcılığa verirdi.

"Şimdi şöyle ki..." dedim gözlerimi devirerek. İkisi de sabırsızlıkla kafasını salladı. Ama söyleyemedim. Dökülmedi bir türlü dilimden.

"Ay ne?" derken artık patlama noktasındaydı Ayşegül. "Bu kadar gizli ne olabilir? Bordo Bereli falan mı?"

Ben söylemedim, anne. Valla o söyledi. Yeminle benim ağzımdan çıkmadı. Herkes şahit! Ben söylemedim. Ben masumum!

Ama yalanlamadım da. Öylece bakmayı tercih ettim. Birkaç saniyelik boş bakışmanın ardından Ayşegül anlayacağını anladı. Etkilenmiş bir ifade

belirdi yüzünde. "Harbi mi?" dedi. Yine yalanlamadım. Dişlerimi hafifçe dudağıma geçirerek sessiz bir cevap verdim ama bakın, kesinlikle konuşmadım. Ayşegül'ün etkilenmiş bakışı büyüdü. "Vay be!"

Bilge ise konuya oldukça uzaktı.

"Yani? Ne oldu şimdi? Anlamadım ben."

Ben yine konuşmadım. "Kız adam Bordo Bereli," dedi Ayşegül.

Bu sefer aydınlandı Bilge. "Oha!" diye daha etkilenmiş bir ifadeyle konuya giriş yaptı. "Gerçekten mi? Oha! Hep biriyle canlı canlı tanışmak istemiştim." Gözleri heyecanla kocaman oldu. "Oha! Hep merak ederdim, oha!" Aynı heyecanla koluma yapıştı. "Denizin altında yirmi saat nefes almadan durabiliyorlarmış. Doğru mu bu?"

Güldüm. "Aynı soruya benzer bir şey de ben sordum ve 'Saçmalama Gökçen,' cevabını aldım." Hâlâ pek bir heyecanlıydı. İnşallah Murathan'a bunu sormazdı.

"Bir de asker çevrem yok diyorsunuz ya Gökçen Hanım, hayret doğrusu," dedi Ayşegül. "Çevreniz direkt Özel Kuvvetler. Daha ne olsun?"

"Ya ya... Ne çevre, ne çevre. Hiç sorma," dedim umursamaz bir havayla dolabıma doğru ilerleyerek. Siyah kol çantamı alıp içine diğer çantamdaki şeyleri aktarmaya başladım. "Ayrıca oraya gidince bunu bildiğinizi çaktırmayın. Gizliymiş bu işler. Sonra bana patlamasın yine. Zaten ayaklı sinir küpü gibi. Müremadiyen gergin. Hiç çekemem."

"Kesinlikle Egemen Bey'le kapışır," diyen Ayşegül'ün kendinden emin sesi geldi arkamdan. "Artık buna aşırı eminim."

Gözlerimi devirdim.

"Abartma, Ayşegül."

"Altıncı hissimin ne kadar kuvvetli olduğunu biliyorsunuz, değil mi Gökçen Hanım?"

Lanet girsin ki biliyordum. Bir şey derse kesin çıkıyordu. Aynı saniyelerde cebimdeki telefonum titreyince elime alıp gelen mesaja baktım.

Egemen: ***Geldim. Bekliyorum. :)***

"Kırıldım," dedi Ayşegül yalandan bir üzüntüyle. "Altıncı hislerimi görmezden geliyorsunuz şu an."

"Bırak şimdi altıncı, kırkıncı hissi. Egemen gelmiş, toplanın." Odanın kapısına geçip *haydi defolalım artık,* der gibi elimi kolumu çıkışa doğru salladım.

Ayşegül imalı sırıtışıyla geçti önümden.

"Kırılmaya devam ediyorum."

Öldürecek beni. Umursamadan kovaladım odadan.

"Haydi canım, haydi."

"Yani ben şimdi tam anlamadım," dedi Bilge üçümüzde holde dış kapıya doğru ilerlerken. "Egemen ve Murathan tam olarak neymiş?"

Eltiymiş be Bilgem, eltiymiş!

Herkes vestiyerin önündeki ayakkabılarını giymeye başladı. Gönül isterdi ki topuklularımızı kuşanalım ama Ayşegül bilirkişi olarak topuklu ayakkabıyla gidersek düşüp geberebileceğimizi kibarca izah ettiğinden hepimiz spor ayakkabıya mahkûmduk. Vestiyerden trençkotumu alıp kolumun üstüne attıktan sonra hızla evden çıktık. Ben kapıyı kilitlerken Ayşegül yavaşça Bilge'nin koluna girdi ve yine sanatını konuşturdu. "Henüz ne olduklarını biz de tam olarak bilmiyoruz. Dost da olabilirler düşman da. Zamanla göreceğiz."

Anahtarı üç kere çevirip kapıyı ultra düzeyde kilitledim. Sonra tüm bu kilitlemeyi yapmamış gibi kapı kolunu bastırıp kontrol ettim. Gerçekten kilitli olduğuna kanaat getirince elimdeki anahtarla onlara doğru döndüm. Yılmış bir bakış attım. "Abartma, Ayşegül."

"Ay of! Sizin de içiniz geçmiş ha!" dedi hemen. "Ama ben pusuda bekliyorum, haberiniz olsun. Ortamı biraz izleyip havayı soluduktan sonra tarafımı seçeceğim."

Gülerken gözlerimi devirmekle yetindim. Merdivenlerden inmeye başladık. Apartmandan çıktığımızda Egemen bütün karizmasıyla beyaz *Opel*'inin önüne yaslanmış, bizi bekliyordu. Sarı saçlar, siyah gömlek, geniş omuzlar... Şöyle bir baktım da... Sonunda seni kime benzettiğimi buldum be Egemen. *Johnny Bravo*. Bu fikrimi onaylarcasına başımı aşağı yukarı salladım. Evet. Kesinlikle *Johnny Bravo*'ydu.

Bizi görünce gülümsedi yerli *Johnny Bravo*. Arabasının önünde dikleşip tamamen bize döndü. "Ooo," dedi kollarını iki yana açarak. "Bu ne güzellik, kızlar?" Hepimiz aynı anda gülümsedik. O ise gülerken göz kırptı. Bilge'yle minik bir tanışma merasiminden sonra kızlar arabanın arka tarafına geçti. Ben de o tarafa yöneliyordum ki Egemen, benden önce davranıp ön kapıyı açtı. Üstüne bir de bana, *buyurun, efendim* dercesine bakınca mecburen yüzümde en kibar gülümsememle o tarafa ilerledim. Hayatımda ilk defa kapım açılıyordu. Kapıya kafa atmamak için yoğun bir çaba içindeydim.

Atmadım çok şükür. "Teşekkür ederim," diyerek asil ve hanımefendi duruşumu korudum.

"Bugün gözümü senden ayırmasam iyi olacak sanırım," diye mırıldandı ben tam koltuğa kurulurken. Ona döndüğümde dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi. "Gerçi hiç ayıramıyoruz ama..." dediği gibi cevap vermeme kalmadan kapımı kapattı.

O sürücü tarafına ilerlerken ben birkaç saniye cama bakakaldım. *Egemen... Senden hızlısı Türk Hava Yolları be koçum.*

"Bir şey diyeyim mi?" dedi Ayşegül ben aval aval ön cama bakarken. "Ben buna biraz düşmüş olabilirim. Egemen Bey 1-0 önde."

"Tatlı aslında," diye mırıldandı Bilge. "Sevdim."

Tam arkamı dönüp susmalarını belirtecektim ki Egemen sürücü kapısını açınca topluca susup en hanımefendi ifadelerimizi kuşandık. Yer yer müzikle coşarak, yer yer saçma sapan konulardan konuşarak huzurla aşiret düğününe doğru ilerledik.

"Çari yar yar yar yar, çari yar yar!" diye neşeyle bağırmaya devam etti Deli Vahit'le kapışacak kapasitede, önündeki orgla raks eden enteresan adam. Sonra aynı neşeyle, "Çari yar yar yar yar kembere," diye ekledi. Sonra bu çılgın ritmin arasına, "Sevgili TEDAŞ müdürümüze buradan tü bı ğer hati diyoruz! Tekrar! Çari yar yar, çari yar!" diye bir şey daha ekledi.

TEDAŞ müdürü mü?

Şaşılası bir anons olmuştu ama şu an sevgili TEDAŞ müdürü düşüneceğim en son şeydi. Zira dikkatle çaprazımda, masanın en ucunda oturan beyazlar ve sarılar içindeki geline bakmakla meşguldüm. Sıfır şaka, kollarında altın bilezik takacak yer kalmadığından bilezikleri ipe geçirip boynuna asmışlardı. Tekrar ediyorum. Kollarında altın bilezikleri geçirecek yer kalmadığından! Kollarında! İki uzun kolunda! Boynuna. İple. Çamaşır asar gibi. Altın bilezik asmışlardı.

Vay anasını, avradını hatta atını, arabasını, atının toynağını, sayın seyirciler!

Bayağı büyük bir alandaydık. Ahmet Ağa'nın evinin biraz ilerisinde bir meydanmış burası. Geçen gelişimde görmemiştim burayı. Gerçekten devasa bir kalabalık vardı. Ve bu devasa kalabalık, bu devasa alanın ortasında yine devasa bir halay dönmekle meşguldü. Şöyle anlatayım, bu halayı açıp uzatsan *Coca Cola* reklamlarındaki Edirne'den Kars'a uzanan o millî sofrayla kapışırdı. Öyle ki az önce kızlarla bir tur atalım diye bu halaya girip yaklaşık kırk beş dakika sonra can havliyle zor çıkmıştık. Evet, başladığımız yere dönmemiz kırk beş dakika sürmüştü.

Mahmut Tuncer usta haklıymış. Mantık sizi A noktasından B noktasına götürebilirmiş, halay ise her yere. Test edip onaylamış bulunuyordum bu tezi. Genel olarak erkekler hep siyah takım elbiseliydi. Son derece şık ve modern giyinen kadınlar da vardı ama çoğunun üzerinde kadife, belinde altın bir kemer takılı olan rengarenk fistanları ve başlarında kocaman oyaları olan beyaz eşarpları vardı. Buranın yöresel kıyafetiymiş bu. Öyle demişti Gurbet. Adı

kıras fistanmış. Bazı erkekler de kahverengi şalvarımsı bir şey ve ona benzer cepken giyiyordu. Bu da erkeklerin yöresel kıyafetiymiş. Yine Gurbet söylemişti. Bunun adı da şal-şepikmiş.

Bilge ve ben her şeye UFO gören masum köylüler gibi baktığımızdan Ayşegül ve Gurbet her detayı bize özet geçiyordu. Şu an ise biz Ahmet Ağa'nın masasında, özel konuklar için ayrılan bölümde oturuyorduk. Zaten düğün yeni başlamış sayılırdı. Başlar başlamaz bu denli bir halay oluştuysa bitişini düşünemiyordum. Bu sırada gözüm hâlâ gelindeydi. Boynuna iple altın bilezikler asılı gelin!

"Bizim kesinlikle buradan bir ağa kaçırmamız lazım," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Sol yanımda oturan Bilge onayladı beni.

"Açıkçası benim de şu an aklım biraz kaydı."

Gelin de hâlinden memnun görünüyordu zaten. Bileziklerini göstermek istercesine kollarını ileri uzatıp; uzun, koyu kahverengi saçlarını kibarca omuzlarından arkaya atıp etrafına gülerek bakıyordu. Pardon da gelin hanım, gerçekten gerek var mıydı bunu yapmana? Ülkenin altın rezervlerinin yarısı üzerinde şu an zaten. Koy bu görüntüyü kitaplara, çocuklar altının hammaddesi diye yıllarca okusun. Altının gelini vardı resmen. Nasıl görmeyelim biz bunu?

"Bayağı etkilenmiş gördüm sizi, kızlar," dedi diğer yanımdaki Egemen. Gülüyordu bu şaşkın hâlimize.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Seni etkilemedi mi? Biz tamamız şu an."

Daha büyük bir kahkaha attı.

"Ha, siz iyice niyeti bozmuşsunuz."

Aynen valla, Egemen. Bozduk. Şu an gözlerim boşta kalmış aşiret çocuğu var mı diye fer fecir okuyor mesela.

Ama bu abazalığımı dışarı yansıtmamak adına Egemen'in bu cevabına minik bir gülücükle cevap verdim. Egemen bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Açıp birkaç dakika dinledi. "Anladım," dedi ciddi ciddi. "Peki baş dönmesi var mı?" Yine dinledi. Ama gürültülü halay müziğinden bir şey duyamıyordu sanırım. Yüzünü ekşiterek, "Bir dakika," diye bağırdı telefona. Ayaklanıp yan yana oturan Bilge'ye, Ayşegül'e ve bana döndü. "Birazdan geliyorum. Ben gelene kadar bir çılgınlık yapmayın kızlar."

"Söz veremem," dedim ciddi ciddi. Gerçekten veremem Egemen, kusura bakma yani.

Bu cevaba tatlı bir gülüşle karşılık verip tekrar telefonu kulağına tuttu. Ciddi bir ifadeyle konuşarak ilerledi. O biraz uzaklaşınca bu sefer ben masanın üstünden telefonumu aldım. Bu görüntüyü kesinlikle halam da görmeliydi. Çaktırmamaya çalışarak huzurla altınlarını okşayan gelini çekip halama gönderdim. Çılgın kadın anında geri döndü.

Halam: ***Neredesin kız sen?***

Ben: ***Aşiret düğününde. :)***

Halam: ***NEE? Allah seni kahretmesin, zilli! Bensiz hal HAİN! Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere!***

Ben: ***Halalar bela okumaz. Çok ayıp. :)***

Halam: ***Gerçek mi bu gelin? Altınlarını tutarken fotoğraf atmazsan inanmam.***

Ben: ***Nasıl tutayım kızın altınlarını, hala? Aşiret düğünü diyorum. Saçmalama. Olayın ciddiyetini kavra lütfen. Dur, halayı çekeyim. Ona bak. Birazdan ağayı da atacağım. Hazır ol. Gözün gerçek bir ağa görsün. Fakir! Hahahhaha!***

Halam: ***Yeğen diye yılan büyütmüşüz, haberimiz yok.***

Güldüm. Çok sevgi dolu bir halam vardır. Canım benim ya. Pistin ortasındaki halayın bir ucunu çekip gönderdim. Ekranıma bu sonsuz halayın yalnızca minik bir parçası sığmıştı ama olsun. Sonuçta halaydı.

Ben: ***Halaya halayı gönderiyorum. Hahahaha!***

Halam: ***REZİL!***

Tam bu cevaba kötü kadın kahkahası atarak gülüyordum ki yanımdaki sandalye hızla çekilince bakışlarım istemsizce sese döndü. Ve gördüğüm manzarayla anında kötü kadın kahkaham boğazımda asılı kaldı. Murathan ve heybeti, bütün görkemiyle yanımdaki sandalyeye kurulmuştu. Bunu beklemiyordum. O yüzden telefon elimde, kafam ona dönük şekilde boş boş göz kırpıştırdım. O ise ifadesizce önüne bakıyordu. Derken yan tarafındaki boş sandalyelere Timur, Alican ve Emek oturdu. Tam karşı tarafımızdaki boş yerlere ise Barbaros, Zülfikar, Hasan ağabey, Aybüke ve Süleyman geldi derken Barut Timi'nin hepsi etrafımızı sarmış oldu.

Hepsi sivil kıyafetler içindeydi. Yine de bundan daha görkemli bir giriş olamazdı. O kadar ciddi ve havalı duruyorlardı ki...

Ben Murathan'a boş boş bakarken bana ilk selam veren Hasan ağabey oldu. "Merhaba, Gökçen Hanım," dedi tam karşıma otururken.

Bunu duyan diğerleri de peş peşe aynı şeyi söyleyince başımı aşağı yukarı salladım. "Size de merhaba," dedim. Ağa ben miyim, arkadaşlar? Neden hepiniz ilk bana selam veriyorsunuz?

"Hasan Bey?" dedi Bilge birdenbire.

"Bilge Hanım!" dedi Hasan ağabey hafif şaşkın bakışlarını Bilge'ye çevirip. "Siz de mi buradasınız? Merhaba."

"Merhaba," dedi Bilge de tatlı tatlı.

Ne oluyor be? Bakışlarım Bilge'ye döndü. Sorgulayan ifademi görünce hemen aydınlattı beni sağ olsun. "Hasan Bey'in oğlu Mete benim öğrencim. Oradan tanışıyoruz."

Hasan ağabeyin sorgulayan bakışları da benim üzerimdeydi. "Gökçen Hanım, siz tanışıyor musunuz Bilge Hanım'la?"

Hâlâ şaşkındım. "Evet. Ev arkadaşıyız," diye mırıldandım.

Güldü Hasan ağabey. "Ee, dünya küçük, Silopi daha da küçük valla," dedi. "Tesadüfe bak."

Nezaket gereği Bilge'yle karşılıklı gülüşmenin ardından Bilge bana eğildi. "Sen nereden tanıyorsun bunların hepsini, Gökçen?" diye sordu.

"Murathan'ın arkadaşları," dedim kısık bir sesle.

Bilge'nin yanındaki Ayşegül ise yine çok ayrı bir kafadaydı. "Komutan ihtişamlı bir giriş yaptı," diye mırıldandı. "Skor 1-1 oldu."

"Hangisi o?" dedi Bilge heyecanla. "Bunların hangisi Murathan?"

Üçümüz de önümüze bakarken, dedikoduyu çaktırmamak adına bir elimizle ağzımızı kapatıp öyle konuşuyorduk. "Gökçen Hanım'ın yanı," dedi Ayşegül. "Sakın bakma."

Bilge öne eğilip Murathan'a bakmaya çalışınca onu hemen geri çektim. "Bilge!" dedim kısık bir sesle. Barbaros ve Hasan ağabeyin bakışlarını üzerimizde hissedince en masum ifademle gülümsedim. "Şu halayda çektiğin fotoğrafları bana atar mısın, hayatım?" şeklinde muazzam bir Tarık Mengüç hamlesi yaparak kıvırmaya çalıştım. İnşallah yenir! İkili tekrar önüne dönünce inandıklarına emin oldum.

Bilge yediği naneyi anlayınca dişlerini dudağına geçirip önüne döndü. "Ay heyecandan şey oldu," dedi kısık bir sesle. Sonra sağ olsun, sakinleşti. "Şimdi bu Bordo Bereli mi yani? Şu an ben canlı canlı gördüm mü bunu yani?"

"Sadece o değil," dedim elimi tekrar dudaklarımın üstüne kapatarak. "Gelen herkes öyle."

İkisi de öyle bir şok ifadesiyle dönüp bir bana bir de sohbet hâlinde olan time bakıı ki anlatılmaz, yaşanırdı. Bilge bardaktaki suyu titreyen elleriyle

kafasına dikerken, "Bismillahirrahmanirrahim," diye mırıldandı. "Bir masa dolusu Bordo Bereli'yle mi oturuyorum ben yani şu an?"

Bu mu konumuz be Bilge'm? Gerçi konumuz ne ki? "Tamam, susun artık. Çok dikkat çekiyoruz," dedim dişlerimi sıkarken. "Dönün önünüze, toplayın şu suratınızı."

Bilge ve Ayşegül hâlâ şok içindeyken ben bakışlarımı tam yanımdaki bordo gorile çevirdim. İfadesizce önüne bakıyordu. Bu sefer baştan aşağı siyahtı. Siyah bir tişört, siyah pantolon, siyah deri ceket... Ben ısrarla ona bakmayı sürdürünce bakışları usulca bana döndü. Birkaç saniye o da öylece bana baktı. Ve sonra bütün nezaketiyle, "Ne var?" dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Niye buraya geldin sen?"

O ne biçim soru der gibi bir ifade kuşandı.

Davet edildim."

Ya sabır...

"Başka masa mı yok? Ne diye buraya geliyorsun?"

"Boştu."

"Egemen oturuyor burada. Kalk, git başka bir yere."

"Göremiyorum."

"Şu an yok çünkü!"

Dudağının bir kenarı ukalaca yukarı kıvrıldı.

"Ee, olsaymış o zaman."

Gerçekten koparacaktım o kulaklarını! Adam resmen sosyolojik bir deney. Bunu Rabb'im özel olarak yaratıp *insanın siniri ne denli bozulur, test edelim,* diye ortalığa salmış gibi.

"Sizin yemekler hâlâ gelmemiştir!" diye bağıran Ahmet Ağa'nın tatlı eşi Naze Hanım'ın sesini duyunca ters bakışlarımı ondan çektim. Üzerine mor bir kıras fistan, başında beyaz bir eşarp, belinde ucundan renk renk boncuklar sallanan altın kemeri ve alnının ortasında yer alan, adının *deq* olduğunu öğrendiğim güneşe benzeyen minik bir dövmeyle tam bir aşiret hanımıydı kendisi.

Naze Hanım sağa dönüp birilerine Kürtçe bir şeyler söyledi. Sonra ise ortama İbrahim Tatlıses'in hoplayarak sahneye girişlerini aratmayacak bir şekilde Ahmet Ağa katıldı. "Vay, kimler gelmişler! Hoş gelmişler!" Ahmet Ağa'nın bu coşkusunu hepimiz başımızı sallayıp *hoş bulduk* dercesine cevapladık. Yanında bir de yaşlı bir dede vardı. İkisi birlikte ilerleyip masanın en ucuna kuruldular. Öğrendiğimize göre bu dede Ahmet Ağa'nın babası Dev-

ran Ağa'ymış. Bembeyaz pos bıyıkları vardı. Ama yaşlılığından dolayı çökmüş duruyordu. Doksanlarında olduğundan emindim.

Benim ise bu ortamda dikkatimi çeken ilk şey Hasan ağabeyin sol yanında oturan Zülfikar'ın *biz Allah yolundayız, kardeşim* der gibi sessizce oturmasıydı. Oysa ne zaman görsem bu ekip içinde en çok o konuşurdu. Böyle sessiz durması garip ve bir o kadar da enteresandı. Naze Hanım'ın neşeli sunumu eşliğinde önümüze kırk türlü yöresel lezzet dizilirken Ahmet Ağa hâlâ *geldiğiniz için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz* seremonisini yapmakla meşguldü.

Neler gelmemişti ki önümüze! Neler neler...

Harbi bunlar neydi ya? Hiçbirini bilmiyordum. Çözebildiğim tek şey perde pilavıydı. Lezzetler iyi, hoş görünüyordu ama çoğu etliydi. Soğanlar bana gülümsüyordu. Sadece köfte olsa neyse de bu şekilde et yiyemezdim ki. Hele de yağlı kısımları bana göz kırparken. Ama Naze Hanım yine fazla coşkulu bir şekilde, "De yiyesiniz, haydi!" diye bağırınca içli köfteye benzeyen ama daha açık renkli olan bir şeye uzandım. Çatalıma takınca dünyanın en enteresan şeyini inceler gibi sağına soluna baktım. Bu neydi şimdi?

"Kepçük..." diye mırıldandım çatalımın ucundaki şeye bakmaya devam ederken.

"Hı," diyerek Kepçük olduğunu hemen onayladı.

"Bu ne?" deyip çatalla ona döndüm.

Önce o da bir baktı. Sonra, "Kutlık," diye açıkladı. "İçli köftenin Şırnak versiyonu gibi düşün."

"Madem içli köfte, neden içli köfte dememişler? Ne gerek vardı başka isme?" diye sordum bu kez.

Öylece bana baktı. Sonra çatalıma bakıp göz kırpıştırdı. Küçükken de sorularıma cevap veremeyince aynen bu ifade belirirdi yüzünde. Hafif mal ve boş bir bakış... Bu bakışı beni istemsizce güldürmüştü. "Ay bunu diyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama şu mal ifadeni özlemişim," dedim. Minik bir kahkaha daha atıp keyifle önüme döndüm.

"Ha, özledin yani beni?" diye bir çıkarım yaptı kendince.

"Ya, ya, ne demezsin!" diye homurdandım ağzımın içinde. Kutlık denen şeyi tabağımda kesip içini incelemeye başladım. "Hasretinden yataklara düştüm. Zor ayıltılar."

Pek yalan da değildi.

Hemen susturdum çok derinlerden gelen bu sesi. Sakın güzel kardeşim. Sakın. Sus.

Minik bir gülme sesi geldi ama dönüp bakmadım. Onu gülerken görünce sebepsizce benim de gülesim geliyordu sonra. Dayanamıyordum. Hiç gerek yoktu şu an buna. Ciddiyetle kutluk denen şeyi incelemeye devam ettim. Ama ortadan kesince bana sırıtan et ve soğanlarla omuzlarım çöktü. Çaresizce perde pilavına uzandım. Artık etleri sıyırıp pilavı yiyecektik. Yanımdaki Murathan'a yandan kaçamak bir bakış attım. Tabağını huzurla tepeleme dolduruyordu.

"Çek şu kolunu!" dedim. Hafifçe önüme uzanan dirsek ucunu geri iteledim. "Camış gibi yayıldın."

Bana döndü. Benim ters bakışımın aksine büyük bir huzurla sırıta sırıta ağzına bir parça kutluk denen şeyden atıp dirseğini daha çok benden tarafa uzattı. İnat demek ha, Kepçük Bey! Hay hay! Bu sefer ben de kolumu masaya yapıştırıp ondan tarafa yayıldım. Omuzlarımız birbirini iterken ikimiz de birbirimize ters bakışlar atıp önümüze döndük. İstese tek omzuyla beni masanın ucuna kadar uçururdu ama sağ olsun, yapmadı. Ben onu itelerken yerinden oynamayan bir dağ misali durmakla yetindi. Cama kafa atan sinek gibiydim. Güçsüz ama isyankâr. Biz sessiz bir savaş hâlindeyken masadakiler de sohbeti koyulaştırmış gibiydi.

"Ee, Bilge Hanım," diyordu Hasan ağabey. "Bu aralar bizim oğlanın durumu nedir?"

"İyi," dedi Bilge tatlı tatlı. Sonra durdu. Ve yine en tatlı hâliyle, "Kantindeki bütün suları yetmiş beş kuruşa alıp depoladıktan sonra sınıfta bir liraya satması dışında bir problem yok," diye devam etti.

Güldüm. Hatta herkes güldü. Anlaşılan Mete'nin tek fantezisi yirmi beş kuruş yutmak değildi.

"Mete yine formunda," dedi Zülfikar.

Hasan ağabey ise dertliydi. Utançla elini alnına attı. "Bu çocuk gerçekten benim sebebim olacak."

"Yalnız ince detayı gördün mü, Hasan ağabey?" dedi Emek. "Kendi kârını bile yirmi beş kuruş yapmış."

"Susun oğlum ya," dedi Hasan ağabey yine dertli dertli.

Kimse susmadı. "Kayserili olmak onun suçu değildi, Hasan ağabey," dedi Zülfikar eğlenen bir ifadeyle. "Coğrafya kaderdir."

"Ben sonuna kadar destekliyorum Metecan'ı," diye araya girdi Barbaros. "En azından çocuğun yöneldiği bir alan var."

"Evet. Dolandırıcılık," dedi Hasan ağabey aynı yılmış ifadeyle.

"Hayır," dedi Bilge hemen. "Aslında beyefendiye katılıyorum. Adınızı bilmiyorum ama..."

Barbaros'un bakışları hemen Bilge'ye kilitlendi. Zaten karşı karşıya oturuyorlardı. "Barbaros," diye mırıldandı. "Barbaros ben, Bilge Hanım."

Bilge hafifçe tebessüm etti. "Memnun oldum, Barbaros Bey." Barbaros bakışlarını ondan çekmeden, başını aşağı yukarı sallarken Bilge tekrar öğretmen kanalına geçiş yapmıştı. "Matematikte ve sayı saymada sınıftaki herkesten daha başarılı. Bu, onun yaşındaki bir çocuk için çok iyi."

"Kahrımdan düşüp ölmeyeyim diye mi böyle diyorsunuz, hocam?" dedi Hasan ağabey.

Bilge hafifçe güldü. "Tabii ki hayır, Hasan Bey. Olur mu hiç öyle şey? Gerçekten çok tatlı bir çocuk Mete. Derslerinde de çok başarılı. Çok iyi yerlere geleceğine eminim." Bu noktada gergin bir nefes verdi. "Ama... Söyleyin, bir daha, 'Bu kalemin sihirli güçleri var,' diyerek arkadaşlarına kalem satmasın. Ben de yarın bu konuda Zeynep Hanım'ı arayacaktım. Müdür duyarsa pek hoş olmaz."

Ekip daha büyük bir kahkaha attı. "Bu çocuk geleceğin Acun'u, ben size söyleyeyim," dedi Alican.

Hasan ağabey ise daha büyük bir yıkılış içindeydi. "Gerçekten kahrımdan öleceğim," diye mırıldandı. Aldığı bu bilginin üzerine bir bardak soğuk suyu kafaya dikti.

Millet Mete üzerine yoğun bir goygoy döndürürken Kepçük ve ben de ayrı bir şeyin savaşını veriyorduk. Önümüzdeki sürahinin kolu sağa bakar bir şekilde mi durmalı yoksa yamuk bir şekilde bana doğru mu durmalı? Hâlâ takıntılı bir manyak! Yamuk olan hiçbir şeye tahammülü yoktu. O sağa çeviriyordu. Bense inatla kendime. O sağa. Ben kendime. O sağa. Ben kendime.

"Gökçen!" diye çıkıştı en sonunda.

Sırıttım. Uyuz bakışlarımı yavaşça ona çevirdim.

"Buyurun, benim."

Ters bakışlarını benden çekmeden sürahiyi tekrar düzeltti. Uyuzluk değil mi, oğlum? Yamuk duracak o! Sırıtışımı bozmadan tekrar yamultturn. Aynı şekilde o da geri düzeltti. Kesinlikle sorunları vardı. "Hâlâ mı takıntılı bir manyaksın sen?" dedim ters ters sürahiyi kendime çevirerek.

"Aynen," dedi ve tekrar sağa çevirdi. "Tıpkı senin hâlâ baş belası olman gibi."

Kendime çevirdim. "Ben mi belayım be? Asıl sensin bela. Sülük gibi yapıştın. Nereye gitsem oradan çıkıyorsun."

Uyuz bir gülüşle sürahiyi tekrar düzeltti. "İşte, boşuna demeyişler *insan yaşadığını yaşatmadan ölmezmiş*, diye. Bak, nasılmış peşinde sürekli birinin olması?"

Gerçekten hiç hoş değilmiş. Allah da beni bildiği gibi yapsın. Ne diye sülük gibi bunun peşinde koştuysam? "O zamanla şu an bir mi?" diye bir savunma yaptım. "Çocuk muyuz, Allah aşkına?" Sert bir şekilde sürahiyi tekrar kendime çevirdim.

Hemen düzeltti.

"Bunu senden duymak hiç inandırıcı değil."

Adamın zil sesini CanKan-Yaranamadım yaptın, Gökçen. Bir tık haklı gibi, kızım...

Tam sinirle yine kendime çeviriyordum ki Murathan'ın yanındaki Timur, benden hızlı çıkıp sürahiyi tutuğu gibi kendi önüne aldı. Ucunu da Murathan'ın yaptığı gibi özenle sağa çevirdi. "En iyisi burada dursun," dedi sert sert. "Başımı döndürdünüz."

Sen dersin de durmaz mı be Timur? Az önceki tersliğim, anında havası kaçan teker misali söndü. "Tamam," derken uslu uslu önüme döndüm. Timur dediyse yapardım. Karşı konulmaz bir etkisi vardı adamın.

"Senin garezin bana mı, kızım?" diyen Murathan'ın isyankâr sesiyle bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kaşları son derece çatıktı. "Ben deyince neden yapmıyorsun?"

Tebessüm ettim tatlı tatlı. Anlayana ise uyuz uyuz.

"Sen deyince yapasım gelmiyor."

"La havle, la havle..." diye söylenme sesi geldi. Umursamaz bir şekilde önüme döndüm. Tam onu sinir etmenin keyfi içerisindeydim ki birden kaşığı tabağıma dalınca bakışlarım istemsizce önüme eğildi. "Hayret bir şeysin, Gökçen!" diye söylenerek pilavın içinden tabağın yanına kümelediğim etleri ve soğanları kaşıklayıp kendi tabağına aldı. "Küçükken de akıl sır erdiremezdim ve hâlâ erdiremiyorum," deyip aynı huysuzlukla bu sefer çatalla pilavın içindeki etleri ayıkladı.

Yine beklenmedik bir yerden vurulmuştum. Eline bakmaktan başka bir şey yapamadım. Kaç yıl olmuştu bunu yapmayalı? Yıllar... Uzun yıllar. Kaç yıldır ben o etleri kendi tabağımın yanına kümeliyordum? Yıllar... Uzun yıllar.

Yine aynı şey oldu. Aklımdaki tozlu anılardan biri daha üzerindeki beyaz çarşafı yana savurdu. Üzerinden kalkan tozlar genzimi yakarken örtünün altından çıkan anıyla baş başa kaldım. Hatırlamak istemediğim, inatla en arkalara ittiklediğim anı...

İzmir'e yeni gitmişiz. Babaannem, dedem ve halamla telefon dışında canlı olarak ilk kez tanışmışım.

Babamın şehit töreninde...

Yabancıyım. Her yere, her şeye yabancıyım. Sessizce bakıyorum her yere. Evimiz yok henüz. Babamın töreni olalı bir hafta olmuş. Babaannemlerdeyiz. Annem odadan asla çıkmıyor. Yemek yemiyor, kimseyle konuşmuyor, kimseye bakmıyor. Kendini bir odaya kapatmış. Simsiyah kıyafetler içinde, bir eli babamın vesikalık fotoğrafında, bir eli karnında... Ağlıyor. Sürekli ağlıyor.

Yemek yapmış halam. Haşlama. İçinde kocaman etler ve soğanlar var. Önüme koyuyor. Ama o da ağlıyor. Dedem balkonda ağlıyor, babaannem salonda. Herkes ağlıyor. Ben yine ağlayamıyorum. Ama herkes ağladığı için konuşamıyorum da. "Ben eti böyle yemem, Canan hala," diyemiyorum. "Soğan midemi bulandırır," diyemiyorum. Çaresizce bakıyorum önümdeki yemeğe. "Kepçük olsa..." diye geçiyorum istemsizce içimden.

O olsa alırdı bunları.

Babam olsa...

Bir uyuyup uyanmıştım. Sonra hepsi gitmişti. Gözümü açıp kapatana kadar herkes benden alınmıştı. Bir gecede bildiğim bütün doğrular, tuttuğum eller, yaslandığım omuzlar gitmişti. Sadece tek bir gecede... Neden gitmişlerdi?

Yine cevap veremiyorum.

"Ye kızım, haydi," diyor halam gözyaşlarını silerken.

"Hala, ben bunu sevmem," diyemiyorum. Yabancılar çünkü. İlk defa görüyorum, utanıyorum. Hepsi ağlıyor. Annem benimle konuşmuyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Hiçbir şey diyemiyorum. Yutkunup çaresizce yiyorum önümdeki yemeği. Kendimi zorlaya zorlaya. Sonra ise saatlerce kusuyorum. Ve ağlıyorum.

Babamın şehit töreninde bile ağlayamamışken bir et yüzünden saatlerce ağlıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes vererek boğazıma oturan yumruyu geri itmeye çalıştım. *Hatırlama, Gökçen. Gitme o günlere. Sakın. Yapma bunu. Lütfen. Bunca yıl bunları asla düşünmedin. Şimdi de düşünme.* Tozlu anılar tozlu raflarda kalmalıydı. Tozlarını silmenin kimseye bir faydası yoktu. Ama olmuyordu işte. Murathan ve ezelden aşinası olduğum o çocukluk kokusu yüzünden anılar yavaşça üzerindeki tozları silkiyordu. Bu olmamalıydı. Tozun, dumanın içinde kalırdım o raflar temizlenirse. Nefes alamazdım. Bu yaşanmamalıydı.

"Gerek yok," derken tabağıma bir dolma bıraktı.

"Bu hem etsiz hem soğansız," dedi ciddiyetle. "Bundan ye."

Cevap veremedim. Önce ellerine baktım. Eskiden küçücük, şimdi kocaman olan ellerine... Bakışlarımı ellerinden hafifçe bana doğru eğdiği yüzüne çevirdim. Bana bakmıyordu. Bakışları önündeydi. İlk olarak kirpikleri selamladı beni. Buram buram tıraş losyonu kokusuna karışan hafiften bir barut kokusu etrafımı sarıp sarmaladı. Öylece baktım yüzüne. Aylarca bekleyip sonra

unutmak zorunda kaldığım yüzü aradım. Unuttum diye kendime kızıp aylarca da onu unutmak zorunda bırakıldım diye ağladığım yüzü aradım. En iyi arkadaşım, çocukluğum, babamın yokluğunda teselli bulduğum, hep kızan ama kızsa bile asla elimi bırakmayan yüzü aradım. Ona baktığımı fark etmiş olmalıydı ki bakışları bana döndü, gözlerimiz keşişti. Ve buldum. Ezelden aşinası olduğum bir bakış vardı kehribar gözlerinde. Görüntü Murathan'dı ama Kepçük oradaydı. Bu kehribarların en açık, en aydınlık kısmında saklıydı. Ve ilk defa ifadesizlik zırhı yoktu bakışlarında. Belki de bunu görebilmem için açmıştı kapılarını bana. O küçükken de çok konuşmazdı zaten. Gözleriyle anlanırdı çoğu şeyi. Sessiz cümleleri vardı. Kimse anlamasa bile ben anlardım.

Üzülünce, sevinince, kızınca hatta ağlayacak gibi olduğunda bile bakışlarından anlardım. Ağlayacaksa saklanırdı. Bakışlarını tavana diker, gözyaşlarını bu şekilde durdurmaya çalışırdı. Gülecekse başını önce yere eğer, daha sonra yavaşça iki yana sallardı. Bir şeye kızdıysa söylemez, ters hareketlerle memnuniyetsizliğini belli ederdi. Korkuyusa gözlerini kapatır, içinden korkusu geçene kadar sayardı. Düşünceliyse sürekli kulağıyla oynardı.

Ben onu bilirdim. Ama bu sefer bilemedim. Çözemedim. Anlayamadım. İfadesizlik zırhını indirdiği kehribar gözlerinden bir şey sızdı sanki benim gözlerime. Yıllardır kalbimin ortasında duran boşluğa ince bir sızı doldu. Kalbim acıdı. Neden? Yine bilemedim.

"Gerek yoktu," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Kendim halledebilirdim."

Yutkundu. Âdemelması ağır ağır kavislendi. Ve bakışlarını ilk kaçıran yine o oldu.

"Sana kalsa hiçbir şey yiyemeden kalkacaksın," derken önüne dönmüştü.

İkidir bunu yapıyordu. Gözlerini kaçırıp duruyordu. "Çünkü biliyor, Gökçen," dedi derinlerden gelen bir ses. "Senin onu tanıdığını biliyor. Senden saklanıyor." Neden saklanıyordu? Gözleri benden neyi saklıyordu?

Önüne dönünce birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Hafif bir öksürükle boğazımı temizledim. Bakışlarım onun tabağına kaydı. Bir patlıcan dolmasının içini yemiş, kabuğunu bir kenara ayırmıştı. İstemsizce derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Patlıcan sevmezdi. Nereden bildiğimi bilmesem de biliyordum. Yavaşça tabağına uzandım. Patlıcanı alıp kendi tabağıma bıraktım. Aynı yavaşlıkla bir parça daha alıp ağzıma attım.

Ben sakince ağzımdaki lokmayı çiğnerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bakmamaya çalıştım ama olmadı. Ben de ona döndüm. Sıcacık bakıyordu. Bildiğim Kepçük gibi. Benim Kepçük'üm gibi. Bu sefer bakışlarını kaçırmadı. Hafifçe güldü. Aynı şekilde benim de dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Aynı ifadeyle aynı anda önümüze döndük. Anlamsız sırıtışımı

silemeden ağzıma bir parça daha patlıcan attım. Tabağına kaçamak bir bakış attığımda onun da benim tabağımdan aldığı etleri kaşıkladığını gördüm.

Hâlâ anlaştığımız konular aynıydı sanırım. Ve geldim geleli tek sağlıklı iletişimimiz de bu an olabilirdi. Hatta kesinlikle buydu. Tüm bunlara ek olarak dünyanın en amaçsız sırıtışı da şu an benim yüzümde olabilirdi. Sebebi yoktu. Öylesineydi işte.

Ahmet Ağa, "Ee, Dohtor Hanım'a tavuh kesin dememiş miyem ben? Hani, nerededir?" diye bağırınca ona döndüm.

Etrafta koşuşturan adamlardan biri, "Hemen geliyor, ağam," diyerek içeri koşunca bu sefer daha yumuşak bakışlarla bana döndü. "Kusura kalmayın, Dohtor Hanım. O kadar da tembih etmişem ha."

En kibar ifademi kuşanıp, "Hiç önemli değil," dedim. "Zahmet etmeseydiniz bir daha."

"Yav, ne zahmeti?" dedi abartılı bir sesle. "Siz gelmişsiniz, benim düğünümü şenlendirmişsiniz. Ne zahmeti yav!" Güldüm. Valla ben bu adamı yerim. "Demek bizim deli komitanla önceden tanıştınız ha, Dohtor Hanım?" Birden şok ifadesi kuşandı. "Vallah çok şaşırmışam ha." Öyle ani şaşırmıştı ki ben bile ikna olmuştum şaşırdığına.

Yanımda oturan bordo gorile yandan bir bakış attım. Aynı şekilde o da bana. Tekrar önümüze döndük. "Yeni tanışmıyoruz," dedi Murathan. Başımı aşağı yukarı sallayıp bu cevabı onaylamakla yetindim.

"Nasıl yani?" dedi Ahmet Ağa'nın kızı Gurbet. "Burada tanışmadınız mı?"

"Hayır. Çocukluktan bir tanışıklığımız mevcut kendisiyle," dedim.

Herkes şaşkınlıkla aydınlanırken biz yine ifadesizce önümüze döndük. Ama birden ortamda bir ses yükseldi. Çok saçma bir ses. Ahmet Ağa'nın babası, dede Devran Ağa, "Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. Direkt bana bakıyordu. *Çakır gözlü karı* derken? Önce bir sağa baktım. Başka çakır gözlü karı var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Burada kaşları son derece çatık bir şekilde dedeye bakan Murathan vardı. Çakır gözlü karının bu olduğunu sanmam. Soluma baktım. Burada da şokla bir bana bir Devran Ağa'ya bakan Bilge vardı. Çakır gözden kastedilen kahverengi değilse bunun da *çakır gözlü karı* olduğunu sanmam. Önüme döndüm.

Çakır gözlü karı... Ben miyim lan?

Derken Devran Ağa titrek parmağıyla beni işaret etti.

"Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem!"

Tek kaşım istemsizce havaya kalktı. *Sugar daddy? Ya da sugar grandfather?*

Sofraya derin bir ölüm sessizliği çökmüşken, "Baba, sus," dedi Ahmet Ağa. Babasına dönüp telaşla ellerine yapıştı. "Dohtordur o. Sus."

"Tamam," dedi Devran Ağa bakışlarını benden çekmeden. "Ben bu çakır gözlü dohtor karıyı istiyem."

Allah'ım, birkaç kez ben de ağa istediğimi söylemiştim ama... Bu değildi ya!

"Baba, ağzına kurban, susasan," dedi Ahmet Ağa. Gülerek bize döndü. "Şakadır. Şaka der baba. Şakadır." Kocaman bir kahkaha attı.

"Tövbeler olsun," diye mırıldandı Ayşegül.

"Dua ederken detay belirtsek daha iyi olacak galiba," diye ekledi Bilge.

Aşırı hak verdiğim için yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Devran Ağa *sugar daddy* bakışlarını üzerimden çekmeyince tedirginlikle önüme dönüyordum ki sandalyem Murathan tarafından alt kısmından kavranıp hızla ona doğru çekildi. Kollarımız birbirine yapıştı. Minik bir hamle daha yapıp yine çekti. Aradaki mesafeyi sıfırladı. Dibine sakladı bedenimi. Ona baktığımda ise kaşları çatık bir şekilde ağzına dolma tıkmakla meşguldü.

Devran Ağa'ya göz ucuyla baktığımda bakışlarının hâlâ bende olduğunu görünce istemsizce ben de Murathan'a sokuldum. Güvenli tek bölge burasıydı. Bir horoz bir de *sugar ağa daddy* derken benim bu köyde ciddi manada büyük bir göt ve can tehlikesi sorunum vardı.

Masadakiler yine havadan sudan muhabbetlerine döndü. Barbaros ve Zülfikar kendi aralarında bir şeye gülüyor, Hasan ağabey oğlunun dolandırıcı olmayacağına dair Bilge'den onay almaya çalışıyor, Süleyman ise Aybüke'nin tabağına bir şeyler yığdıkça Aybüke tarafından geri püskürtülüyordu. Ayşegül bir iki tanıdık görüp selam vermek adına onların yanına gitmişti. Egemen ise hâlâ ortada yoktu. Mesaj falan atmış mı diye telefonuma baktım. Atmamıştı. Nerede kalmıştı o zaman bu adam?

Bu arada gözüme takılan minik bir detay vardı. Sofraya yemekleri taşıyan kızlardan biri Süleyman'ın yanında hafifçe cilveli tavırlarda bulununca Aybüke'nin kıza attığı bir saniyelik bakış... Kimse yakalayamamıştı belki ama ben yakalamıştım. Anladığım kadarıyla Süleyman seviyor, Aybüke pas vermiyordu. Ve bu bakış, pas vermeyen biri için biraz fazla anlamlı bir bakıştı ama *neyse* demek düşüyordu bana.

"Buyurun, Doktor Hanım," diyen bir adam, kolunu Bilge'yle aramıza uzatıp önüme temiz bir tabakta pilav ve kızarmış tavuk bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Zahmet oldu."

Kibarca gülümseyip geri çekildi. Ben ise bu kez huzurla önüme döndüm. Şükürler olsun ki artık adamakıllı yiyebilirdim. Tam yemeğe abanıyordum

ki Ahmet Ağa'nın söylediği şeyle kaşığım havada, bakışım kaşıkta, huzurlu tebessümüm dudaklarımda kaldı.

"Sizi kovalayan horozdur, Doktor Hanım. Afiyetle yiyesiniz."

Gözlerim yerinden fırlar gibi açılırken vahşet görmüş bakışlarımı Ahmet Ağa'ya diktim. Sonra kaşığıma. Sonra daha büyük et yığını olan tabağıma. "Horozu mu kestiniz?" diye mırıldandım vahşet içinde.

"He valla. Size çoh büyük ayıp etmiştir. Biz de onu kesmişiz."

O manyak horozun bağırışı kulaklarımda yankılanınca kaşığı tabağa geri bırakıp yutkundum. Bön bön etlere baktım. Benim yüzümden mi kesildin sen yani? Benim yüzümden mi budların böyle kızartıldı? Ağlayacaktım galiba. Elimi dertli dertli ağzıma kapattım. Ben şimdi bunu nasıl yiyeyim? O kadar anımız varken... Yanımdaki Murathan'dan minik bir kahkaha yükselince bakışlarımı ona çevirdim. Bayağı eğleniyordu bordo goril.

"Gülme, Murathan ya," dedim ağlamaya yakın bir sesle. "Benim yüzümden idam etmişler horozu. Ağlayacağım galiba."

"Siz ağlayacaksanız bana verin, Gökçen Hanım. Ben büyük bir zevkle yerim," diyen Zülfikar tabağıma uzandı. Bir kanada çatalını sertçe geçirip geri çekildi. Kanada bakarken dudakları zevkle iki yana kıvrıldı. Mavi gözleri ışıl ışıl oldu ve eti büyük bir iştahla ağzına tepti.

Devran Ağa'nın yine, "Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem," diyen sesi yükseldi.

Ağacığım, bir dur be. Zaten acı içindeyiz. Bir dur, Allah aşkına ya. Ben neye uğradığımı şaşırmışken Egemen de gelebilmişti. Adama oturacak yer kalmamıştı ama onun da oturmaya pek niyeti yok gibiydi. Aceleyle benimle Bilge'nin arasından başını öne uzattı. Hafifçe yan dönerek bakmaya çalıştım yüzüne.

"Nerede kaldın sen, Egemen? Acil bir şey mi var?"

Dertli bir nefes verip sağ elini saçlarına daldırdı.

"Şimdilik yok ama olabilir."

"O ne demek?"

"Hastalarımdan biri kötüleşmiş. Acil gidip bakmam lazım."

"Ben de geleyim mi?"

"Gerek yok," dedi hemen. "Bir saate gider gelirim zaten ben. Siz beni burada bekleyin. Ben dönünce beraber kalkarız."

"Zahmet olmasın sana," dedi Bilge.

Egemen nazikçe güldü.

"Olmaz, merak etme. Siz ben gelene kadar eğlenmenize bakın."

"İyi madem," dedim.

"Bir saate buradayım," deyip göz kırptı. Sonra ise bakışları yanıma takıldı. Dudaklarındaki gülümsemeyi bozmadan, öylece yanıma bakınca ben de istemsizce dönüp Murathan'a baktım. O zaten bize bakıyordu. Yine son derece ifadesizdi.

"Siz geçen gün hastanede karşılaştığım beyefendiydiniz, değil mi?" dedi Egemen gözlerini kısarak. "Murathan mıydı?"

Murathan önce ifadesiz bakışını bozmadan baktı. Sonra ise başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Evet."

Bilge ve benim aramdan ayrılıp Murathan'a yaklaştı. "O zaman tam tanışamamıştık," deyip elini aramızdan Murathan'a doğru uzattı. "Egemen ben."

Murathan göz ucuyla bir bana bir de Egemen'e baktı. Kısa bir duraksamanın ardından ona uzatılan eli kavradı. Saniyelik bir tokalaşmadan sonra hemen aynı ifadesizliğiyle önüne döndü. Tanıştığına memnun olduğunu söylemek gibi bir kibarlık yapmadı. Aksine tanıştığına lanet eden bir ifadesi vardı.

"Sen askerdin, değil mi Murathan?" diye sordu Egemen.

Murathan yavaşça tekrar ona döndü. "Evet. Askerim, Etem," dedi.

Etem?

Masum masum, "Egemen," dedi garibim. "Adım Egemen."

Murathan ciddi duruşunu zerre bozmadı. "Pardon," dedi sert bir sesle. Bakışlarını Egemen'e dikti. "İsim hafızam biraz kötüdür, Etem."

Ağzını kırayım senin, kulakları düşesice adam!

"Bayıldım bu konuşmaya," diye mırıldanan Zülfikar'ın eğlenen sesi geldi kulağıma ama bu tarafa mı söylediğinden emin olamadım. Ona baktığımda Süleyman ve Aybüke'yle konuşuyor gibiydi. Fakat ben bayılamamıştım bu konuşmaya. Öküze bak ya.

Ortam saçma bir şekilde gerilmişti. İkisi de birbirine gerginlikle bakarken yine o an yapılacak en saçma şeyi yapıp minik bir kahkaha attım. "Murathan ya," dedim gülerken. Aynı neşemle Egemen'e döndüm. "Ciddi durduğuna bakma sen bunun, Egemen. Geçen gün de dedim ya, çok şakacıdır o. Etem ha? Ay ne güldüm. İlahi, Murathan!"

Goril, gayet uyuz bir bakışla bana bakıp önüne döndü.

"Aynen. Bayağı şakacıymış," diye mırıldandı Egemen. Yüzünde ilk defa tebessüm yoktu. Haklıydı adam. Ne zaman bir tanışma girişiminde bulunsa bu katıksız öküz tarafından yağmalanıyordu. Bana bakınca her zamanki gülüşünü tekrar dudaklarına kondurdu. "Dikkat et. Dediğim gibi bir saate dönerim ben."

Gülümsedim.

"Tamamdır. Sen de dikkat et. Haberleşiriz."

Geri çekilip uzaklaştı. Tamamen önüme döndüm. Tam ağzımı açıp saydırma işlemine geçiyordum ki Murathan benden önce kavgayı başlatacak o hamleyi yapıp, "Hiç başlama yine öküzsün laga lugasına, Pamuk," dedi.

Derin bir nefes verip başımı umutsuzca iki yana salladım. "Ne güzel," dedim. "En azından hatanı biliyorsun. Senin zekâ seviyendeki biri için muazzam bir yetenek." Öfkeyle idam edilen horozun etini ağzıma tıktım. Kusura bakma, horoz ama şu an bir tık sinirlendim. Yiyeceğim seni. "Allah seni akılla şereflendirsin, Murathan. Başka söyleyecek söz bulamıyorum!"

"İyi ki başlama dedik," diye homurdandı.

Tabii ki umursamadım. "İkidir adam seninle insan gibi iletişim kuruyor, senin şu hâllerine bak! Gerçekten tam bir öküz olmuşsun. Valla bak. Eskiden en azından biraz nezaketin vardı. O bile uçup gitmiş. Her önüne gelene böyle mi davranıyorsun sen?"

"Kim bu?" diye çıkıştı birdenbire. "İkide bir çıkıyor her yerden." Bakışlarımı ona çevirdiğimde gerçekten sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyordu. "Neden onunla tanışmak zorunda olayım?"

"Kim o, biliyor musun Murathan? Senden alınan medeniyetin beden bulmuş hâli," dedim ters ters.

Yandan kalın bir gülme sesi geldi. Hafifçe öne eğildiğimde bu sesin Timur'dan gelmesi bende minik bir şok etkisi yaratmıştı, yalan yok.

"Gökçen Hanım," diye mırıldandı Zülfikar. Onun da yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. "Siz iyi ki gelmişsiniz ya. Valla bak."

"Zülküfçüğüm, az ye sen istersen," dedi Murathan birden. "Sanki birden yiyince yine bir gevşemeye başladın sen, koçum. Göbek çıkmasın sonra."

Zülfikar anında ciddileşti. Önündeki tabağı ileri doğru itti.

"Haklısınız, komutanım. Ne hikmetse aniden doydum ben de?"

"Allah Allah," dedi Barbaros yarım bir gülüşle. "Biz de akıl sır erdiremedik şu an. Sen eti çok severdin oysa, gardaşım. Biraz daha yeseydin."

Zülfikar güldü. Ama samimiyetsizlik kokan bir gülüştü bu.

"Yok, kardeşim. Bilirsiniz beni. Ben hep az yer, az uyur, az konuşurum."

"Doğru," dedi Süleyman. "Evliya gibi adamdır Zülküf'ümüz!"

Hepsi ciddi ciddi kafa salladı. Ama bıyık altı bir de gülüş vardı dudaklarında. Bir espri falan dönüyordu aralarında galiba. "Gökçen Hanım," dedi Gurbet birdenbire. Bakışlarımı yanıma çevirdim. Hangi ara dibime geldiği hakkında bir fikrim yoktu ama biraz ürkmüştüm. Şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım.

"Efendim, canım."

"Haydi halaya," deyip Bilge'yle benim elime yapıştı. "Çok oturduk valla. Haydi."

Bilge, "Yok canım, ben oynamayı pek sevmem," diyerek bu teklifi geri çevirdi ama ben tabii ki öyle bir şey yapmadım. Hemen yerimden kalktım.

"Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem," dedi Devran Ağa.

Sugar daddy, bir dur artık be, bir dur!

"Devran Ağa'yı içeri mi götürseniz artık, Ahmet Ağa?" dedi Murathan sert sert. "Açık hava çarptı galiba."

Ahmet Ağa çaresiz bir bakış attı. "Gitse can kurban, komitan ama gitmez. Vallah kusura kalmayasanız. Ama zararsızdır. Korkmayasan, Doktor Hanım," derken Devran Ağa'dan yine aynı ses yükseldi:

"Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem!"

"Baba, kurban olam, susasan yav!" diye en sonunda isyan etti Ahmet Ağa.

Sanki çakır gözlü karı ben değilmişim gibi ayağa kalkmış, saçlarımı geri savurmakla ve açılan göbeğimi elimden geldiğince kapatmakla meşguldüm. Halay ciddi bir eylemdi.

"Pamuk," dedi Murathan birdenbire. Sorgulayan gözlerle bir bakış attım. Bakışları çılgın *sugar daddy* ağama kayıp sonra tekrar bana döndü. "Fazla uzaklaşma."

Bu adam asla benim yaşımı kabullenemeyecek galiba. "Peki, pistteki balonlarla oynayabilir miyim, anneciğim?" dedim sinir bir tatlılıkla.

Ekip yine güldü. Murathan'ın dudaklarında ise sevimsiz bir gülüş belirdi.

"Gözümün önünden kaybolmadığın sürece neden olmasın?"

Bu cevabına yüzümü olabildiğine ekşitip arkamı döndüm. Ceylan gibi sekerek biraz ileride beni bekleyen Gurbet'e doğru ilerledim. Arkamdan Devran Ağa'nın klasik, "Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem," repliğini duydum lakin umursamadım. Bozuk plak misali takılmıştı. Asla vazgeçmeyecekti sanırım. Ah be ağam. Farklı yüzyılın insanlarıyız. Affet. *Başka bir evrende, en güzel hâlimizle*, diyelim inşallah.

Gurbet'in koluna girmiş, neşeyle sonsuz bir kuyruk şeklinde halay çekilen yere doğru ilerliyorduk ki birden beni halayın ters yönüne çekti. Bocaladım. Ne olduğunu anlayamadım. "Nereye?" dedim mal mal. "Halay burada." Halayın bir ucu da bu yönde miydi yoksa?

"Gökçen Hanım," dedi kısık bir sesle. Arkaya, sağa, sola kaçamak bir bakış attı. "Bana yardım etmeniz lazım."

"Hangi konuda?" dedim şaşkınca. Bu arada kalabalık alandan çıkmış, evin arka kısmına doğru gidiyorduk.

"Şey..." dedi kısık bir sesle. Sonra tekrar arkasına baktı ve durdu. O durunca ben de durdum. Arkama baktığımda görünürde bizim masa yoktu artık. Kalabalık evin önünde kalmış, etrafta koşturan tek tük çocuklar vardı.

"Bir sorun mu var, Gurbet?" derken yüzündeki endişeli ifade yüzünden onu rahatlatmak ister gibi sakince sormuştum bu soruyu.

"Gökçen Hanım," diye başladı söze. Mahcup bir şekilde sağ elinin parmakları diğer elinin parmaklarını çekiştirip duruyordu. "Ben mecbur kalmasam bunu sizden istemezdim asla ama... Biraz yardımınıza ihtiyacım var." Valla orta yerimden yarılacaktım be! Kız konuş! Komplocu aklıma kırk farklı fantezi geliyor bak, Gurbet. Allah aşkına, bana bunu yapma. Meraklı bakışımı görünce aynı şekilde devam etti: "Benim şimdi biriyle görüşmem lazım," dedi. "Benim için çok uzaktan geldi. Arka tarafta bekliyor. Tek gitsem çok dikkat çekerdim. Başka birine dersem de anında babamların kulağına giderdi. O yüzden ben, sizi..."

Halay coşkusunun nedeni belli oldu. "Ay, ilahi Gurbet," dedim rahatlamış bir ifadeyle. "Bunun için miydi o kadar kıvranma be kızım?" İmalı bir sırıtış belirdi dudaklarımda. "Sevgilin falan mı?"

"Öyle..." diye mırıldandı. Utançla karışık bir gülüş vardı dudaklarında. Aynı ifadeyle siyah saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Böyle sizi kullanmış gibi oldum ama valla çok özür dilerim. Başka çarem yoktu. Kimse bilmiyor. Ben üniversiteden döndüğümden beri köyden pek çıkamadığım için görüşemiyoruz. Başka birinden istesem anında babamların kulağına giderdi. Sülale malum."

Tabii, aşiret dedikodusu ayrı bir boyut olur. "Sorun değil, tatlım," diyerek koluna girdim. Tekrar ilerlemeye başladık. "En başından söyleseydin ya bana. Ben seni sofradan çekip alırdım zaten."

"Ne bileyim," diye mırıldandı. "Açıkçası utandım biraz sizi de böyle bir işe sokmaya. Ama başka zaman da göremezdim. Kendim gitsem yokluğum hemen dikkat çeker, annem peşime takılırdı. Babamlar görse veya duysa zaten biterdim. Aklıma tek siz geldiniz, gerçekten özür dilerim."

"Çok rica ediyorum, özür dileyip durma, Gurbet," dedim. "Özürlük bir şey yok."

"Çok teşekkür ederim, Gökçen Hanım."

Güldüm. Ne dersem diyeyim, Gurbet bana teşekkür etmeye devam ederken yaklaşık beş dakikalık bir yürümeyle evin arkasında bulunan samanlık gibi bir yere gelmiştik. Evet. Bildiğimiz samanlık. Buraya yakın bir yerde ahır da vardı galiba. Zira şu an kulağıma en natürelinden inek ve eşek sesleri geliyordu.

Gurbet bana burada beklememi, beş dakika sonra geleceğini söyleyip samanlığın ileri tarafındaki rahta kapıdan içeri girmişti. Sevenlerin az da olsa buluşması adına çaresizce dediğini yapıp samanlığın önünde dikildim. Ama bu ortam benim için iyi değildi. Saman beni hapşırtabilirdi. Her türlü pelen, toz, saman ve türevi beni hapşırık krizine sokardı çünkü. Elimi çaresizce burnuma kapattım. Yine mal mal sağa sola bakmaya devam ediyordum ki

"Pamuk," dedi Murathan.

Sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyordu. "Kepçük," dedim şaşkınlıkla. Ama burnuma kapattığım elim yüzünden sesim bir garip çıkmıştı. Hemen elimi burnumdan çektim. "Ne işin var senin burada?"

Aynı sorgulayan ifadeyle bana doğru ilerledi. "Bu soruyu benim sana sormam gerekliydi oysa." Tam karşıma gelince kaşları çatıldı. "Ne işin var senin burada?"

Yalan mesaimiz başlıyor. Kemerleri takınız. Uçuşa geçiyoruz. "Hava alıyorum," dedim hemen. Samanlıkta mı? Gerçekten mi, Gökçen?

Sağa sola boş boş baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Burada mı?"

Haklı. "Ne demek burada mı? Nesi varmış buranın?" dedim hızla. "Mis gibi temiz hava işte. Samanlar, tezek falan..." Daha inandırıcı olmak adına içime derin bir nefes çekince anında şiddetli bir hapşırık kaçtı dudaklarımdan. Bitmişko! "Bayılırım bu havalara," diye tamamladım cümlemi. Acılı bir çırpınıştı. Bir hapşırıkla daha başım önüme savrulunca saçlarım yüzüme döküldü. Başım öne eğikken çaresizce gözlerimi kapattım.

"Ya..." diye mırıldandı. "Bayağı seviyorsun. Belli."

"Tabii, severim," dedim saçlarımı tekrar geri savurarak. Çenemi dikleştirdim. "Ayrıca sen ne diye benim peşimden gelip duruyorsun? Manyak mısın?"

"Gözümün önünden uzaklaşmaman gerektiğini söylemedim mi ben sana?"

Ukalaca sırıttım.

"Gerçekten bunu dinleyeceğimi mi düşündün peki?"

Aynı şekilde o da sırıttı. "Dinlemeyeceğini bildiğimden hemen peşinden geldim zaten." Ciddileşti. "Tekrar soruyorum. Ne işin var burada? Ne karıştırıyorsun sen?"

Terslemek işe yaramıyordu. Huyuna gidelim, Gökçen. Zira içimden bir ses neye yardım ettiğimi öğrenirse iki saat azar yiyeceğimi söylüyordu. Tebessüm ettim. En tatlı tavrımı kuşandım. Ve pıtı pıtı yanına ilerleyip iki elimle nazikçe koluna yapıştım. Onu Gurbet'le sevgilisinin olduğu kapıdan uzaklaştırmak adına ilerletmeye çalıştım. "Ya sen neden bana hiç güvenmiyorsun?"

dedim tatlı tatlı. "Bu kadar mı rezil bir imajım var senin gözünde? Üzülüyorum ama bak. Hem samanlıkta ne karıştıracağım, Allah aşkına? Gerçekten hava almaya gelmiştim ben buraya. O taraf bayağı kalabalık oldu. Çok bunaldım sesten, Murathancığım."

Öylece bön bön baktı suratıma. Sonra da yapıştığım koluna. Sonra tekrar bana. "Murathancığım mı?" diye mırıldandı aşırı tedirgin bir şekilde.

"Tabii," dedim hemen. "Bilirsin, ben sana kızarım ama sadece dilimde kızarım. Ama sen hep benim Murathancığımsın," dedim yine ileri çekmeye çalışarak. Fakat bordo goril yerinden zerre hareket etmiyordu. Umut fakirin ekmeğiyse benim de hayat felsefemdi. O yüzden nazikçe yine ilerletmeye çalıştım. "Şey yapalım mı biz seninle?" dedim tatlı tatlı.

"Ne?"

Harbi ne?

"Halay çekelim mi?" dedim hızla.

İnanamıyorum sana, Gökçen.

Murathan da inanamamıştı sanırım. "Halay mı?" dedi aynı tedirgin ifadesiyle.

Çaresizce sırıttım. "Aynen," dedim tatlı tatlı. "Bak, tam da sabahtan beri beklediğim şarkı çalıyor. Duyuyor musun?" İşaret parmağımı çalan şarkıyı işaret eder gibi havaya kaldırdım. Şarkı şöyle diyordu:

"Bılıbende bılıbende,
Mızbılıbenda zonebım eyy,
Bılıbende bılıbende..."

"Bılıdende," dedim neşeyle. "Bayılırım." Tekrar ileri çektim. "Haydi, gidip seninle bir halay dönelim. Küçükken de düğünlerde oynardık ya. Eski günleri yâd etmiş oluruz."

Baktı. Baktı. Baktı. Sonra hızla kolunu ellerimden kurtarıp Gurbetlerin olduğu kapıya doğru ilerledi.

"Ne var burada? Ne karıştırıyorsun sen?"

Tekrar koluna yapıştım.

"Hiçbir şey Kepçükçüğüm. Ne karıştıracağım? Allah aşkına ama ya!"

"Kepçükçüğüm mü?" dedi bu kez aynı tedirginlikle. Hızla tekrar ileri atıldı. "Kesinlikle bir şey karıştırıyorsun sen."

Huyuna gitmek işe yaramamıştı. Huyuna sıçayım. Huyu mu var da gidelim? Bordo goril! "Ay Murathan!" diye yükseldim en sonunda. "Valla yeter

ama artık ya. Çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç. Ne karıştıracağım elin samanlığında şu an? Hava alıyorum işte. Neye taktın bu kadar?"

Kaşları çatıldı. Bana doğru ilerleyip samanlık kapısından uzaklaştı. Aramızdaki mesafeyi neredeyse kapatmıştı. Çatık kaşlarının gölgelediği kehribarlarını gözlerime kilitledi. Ani yakınlığını beklemesem de geri çekilmedim. Ben de gözlerimi gözlerine diktim. Bakışlarını kaçırmıyorken görebildiğim kadarını görmeliydim. "Samana alerjin varken..." dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "Bu dediğine harbiden inanmamı mı bekliyorsun sen?"

Bocaladım. Unutmamış. Bunu da unutmamış.

Bu sefer uzun uzun, dik dik baktı gözlerime. Kehribarlarını benden kaçırması daha mı iyi olurdu acaba? Fazla deliciydiler. Kelimeleri zorla toparladığımı hissettim. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun sen gerçekten?" dediğimi, ağzımdan kelimeler çıktıktan sonra algılamıştım.

Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Daha fazlası," dedi ilk defa içimi sıcacık eden bir sesle. Bakışları yüzümün her köşesinde gezindi. "Ben seni ezbere biliyorum, Gökçen."

Kalbimdeki boşluğa saçma bir sızı daha doldu. Neden hep onun yanında oluyordu bu? Olmamalıydı. Saçmaydı. Bakışlarım kirpiklerinde asılı kaldı. Çocukların ayrılığı bilmediğini, hissetmediğini düşünmek ne büyük delilikti. Zalimce koparılıp alınmıştı bizden bildiğimiz, güvendiğimiz, elini tuttuğumuz her şey. Ne yapacağını bilmez bir hâlde kalmıştık ikimiz de. Ayrılığı en iyi biz bilirdik. Tek bir gecede hayatları değişen, Kepçük ve Pamuk iken Murathan ve Gökçen olmak zorunda kalan biz.

Ve ayrılıkla ilgili içimin en derinlerine hapsettiğim, kimselerle paylaşmadığım bir cümlem vardı. Kendimden bile sakladığım, en büyük sırrım olan o cümle. Şu an o da üzerindeki tozlu çarşafı bir kenara itip usulca sızmıştı aklıma.

Özledin, Gökçen. Sen *Kepçük*'ü çok özledin.

"Ya ben o ezberi bozarsam?" diye mırıldandım.

Sen de beni özledin mi, Kepçük?

"Kokun bile hâlâ aynıyken mi Pamuk?" diye mırıldandı. "Sanmam."

Baktı. Baktım. Gözlerini kaçırmadı. Sessiz kelimelerini yıllar sonra ilk defa görmemi ister gibi öylece baktı. Ve gördüm. İfadesizlik zırhını tamamen indirdiği gözlerinde, ilk defa bu denli belirgin bir duygu kırıntısı yakaladım. Önce buruk bir hüzün aktı kalbimdeki boşluğa. Sonra ise kalbimi daha çok acıtan bir özlem...

Fakat tam o an Gurbetlerin olduğu kapıdan pat küt sesler gelince istemsizce ikimizin de bakışları o yöne döndü. Harika, Gurbet! Tam çeliyorduk adamın aklını, kızım. Ne bok yiyorsun sen orada acaba? Murathan hızlı bir

manevrayla beni arakasına çekip belindeki silahı çıkardı. Haydi, buyurun. Terörist falan sandı sanırım. Aşiret ağası babasına basılmaktan korkan Gurbet'e, komutan tarafından göte kurşun yeme şoku...

"Murathan, öyle bir şey değil," diye hızla koluna yapıştım ama etki etmedi.

Diğer eliyle beni tekrar arkasına çekip silahını kapıya doğrulttu. "Arkamda dur," dedi ciddi ciddi.

"Murathan, valla öyle bir şey değil. Sok şu silahı yerine," diye tekrar koluna yapıştım. O ise hızla kapıya doğru ilerlemekle meşguldü. "Murathan, bir dur!" diye ceketini çekiştirmeye başladım çaresizce. Ama kapının önüne çoktan gelmiştik.

"Pamuk, arkama geç!" dedi sert bir şekilde. Eli kapı koluna uzandı.

"Murathan," diye çekiştirmeye devam ettim. "Lan kimin adı Murathan? Bir dursana!"

Durmadı tabii. Yakasına, paçasına yapışarak son bir çırpınış gösteriyordum ki beni umursamadan tahta kapıya sert bir tekme atarak açtı ve silahını iki eliyle kavrayarak içeri doğrulttu. Ama içerideki manzarayı o da görmeyi beklemiyor olmalıydı ki adımı öylece havada asılı kaldı. Gerçi ben de bunu eklemiyordum. O yüzden Murathan'ı durdurmak için koluna sülük gibi apışmış, ben de en az Murathan kadar şaşkın şekilde kalakaldım.

Gurbet ve yavuklusu samanlığın en köşesinde, bayağı yakın bir konumda, dudak dudağa... Kapı açılır açılmaz hemen ayrılıp toparlandılar. "Ay!" dedi Gurbet panikle.

Gurbet'in yavuklusu esmer bir gençti. Onlara doğrultulan silahtan olsa gerek, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Bir iki saniye sebepsiz ve amaçsızca bakıştık. Mobese Beşir... Seni çok iyi anlıyorum, dostum.

Murathan, "Çok pardon," diyerek ciddi sessizliğimizi bozdu. "Buyurun, devam edin siz."

Ben hâlâ ortama şok içinde bakarken o da silahını tekrar beline taktı. Işık hızıyla bana dönüp eliyle gözlerimi kapattı. Diğer koluyla beni kucakladığı gibi ayaklarımı yerden kesti, sırtımı gövdesine yasladı ve geri döndü. Yani döndük sanırım. Karanlıktan göremiyordum ama. Lan, benim gözlerimi niye kapattın? Manyak! RTÜK müsün sen?

"Hava almaya gelmiş! Havaya bak! Deli edeceksin beni, Gökçen!" diye ters ters mırıldanışı geldi kulağıma.

Kolu sıkıca belime sarılı, eli gözümün üstündeyken, "Ne yapıyorsun, manyak? Bırak!" diyerek elini çekmeye çalıştım.

Eli gözlerimin önünden çekildi ama diğeri tepeme çıkan crop yüzünden çıplak belime sıkıca sarılı, sırtım gövdesine yaslı ve ayaklarım bayağı bayağı yerde değildi. "Her seferinde nasıl daha büyük bir boka batıyorsun, valla hayret ediyorum sana!" dedi sinirli bir sesle. Beni bırakmadan sert bir şekilde tahta kapıyı geri kapattı. Tam ben de savunmaya geçecektim ki başka bir ses duyuldu.

"Dohtor Hanım! Komitan!" dedi Ahmet Ağa. Karşıya baktığımda tam samanlığın girişinde büyük bir şokla bize bakıyordu.

Haklı bir bakıştı. Ve sanırım Murathan da bir konuda haklıydı: Boka batmak. Ortamda ölüm sessizliği hâkimken bir eşek anırması duyuldu. Sonra bir *mö* sesi. Benim kafamda ise her sese inat tek bir jenerik vardı:

Aşk-ı Memnu.

9. BÖLÜM

"Sen bana soğuk davrandığında ne kadar üşüdüğümü bir bilsen,
Kalbimi ceketinle örterdin..."

CEMAL SÜREYA

"Pamuk! Pamuk! Kız neredesin, Pamuk?"

Gökçen oynadığı topraktan bakışlarını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi. Murathan okuldan dönmüştü anlaşılan. Önünü pek göremiyordu. Elleri çamur olduğu için yüzüne dökülen saçları geri itemedi ama gördüğü kadarıyla kimse de yoktu. Kepçük ön tarafta olmalıydı. "Buradayım, Kepçük," diye bağırıp kendince yerini söylediğini düşünerek tekrar önüne döndü. Ciddiyetle çamurdan pastasını yapmaya devam etti. Pastanın üstüne topladığı minik, mavi ve sarı çiçeklerden birini daha dikkatle yerleştirdi.

Bir iki dakika sonra Murathan nefes nefese yanında bitmişti. Gözlerini kısarak bakışlarını ona çevirdi Gökçen. Güneş yüzünden kapanan gözleriyle güldü.

"Geldin mi okuldan?"

"Yok. Hâlâ yoldayım, Pamuk," dedi Murathan. Daha fazla söylenmek isterdi ama şu an sırası değildi. Daha sonra uğraşırdı. Gökçen'in ona bakarken zorlandığını anlayınca diz çöktü ve sabahtan beri ona anlatmak için aklında tekrar ettiği bilgileri heyecanla anlatmaya başladı. Okul kütüphanesine gidip iki saat aradıktan sonra bulabilmişti bu bilgiyi. Boyu kadar ansiklopedi karıştırmak pek kolay olmamıştı ama sonunda bulmuştu. Unutmadan anlatmalıydı. "Dün sordun ya yağmur, bulutların gözyaşı mı diye. Değilmiş. Ne olduğunu öğrendim." Gökçen öylece ona bakınca o aynı hevesle anlatmaya devam etti. Yandan eline küçük bir dal parçası alıp, "Bak şimdi," dedi. Toprağın üzerine küçük bir göl çizdi. "Bu bir su birikintisi. Tamam mı?"

"Nasıl bir su?"

"İşte, göl veya deniz gibi bir şey."

"Sen hiç deniz gördün mü, Kepçük?"

"Görmedim," dedi Murathan. "Ama konumuz bu değil. Başka soru sorma da dinle." Tekrar aynı heyecanla anlatmaya devam etti: "İşte, bu su damlaları güneş vurunca buharlaşıyormuş. Buhar da şey... Çay kaynarken demlikten çıkan beyaz şey var ya, hah, işte o. Sonra bu buhar havaya yükselip bulutların içine giriyormuş. Bulutlar da pamuk gibi olduğu için hemen bu suyu içine çekiyormuş. Sonra içinde tutamayınca suları tekrar geri bırakıyormuş."

"Ben miymişim bulut?" diye sordu Gökçen kafası karışmış bir hâlde.

Göz devirdi Murathan. "Hayır, Pamuk. Onlar başka pamuk." Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Gerçi pamuk da değillermiş. Başka bir şeylermiş ama onu ben de tam anlamadım."

"Ben nasıl Pamuk'um peki?"

Murathan önce bir düşündü. Bunu pek anlatamazdı sanırım. O yüzden kızın yüzüne düşen saçları yavaşça geri itip kulaklarının arkasına itekledi. "Onlar herkesin pamuğu. Sen benim Pamuk'umsun," dedi. Aklına gelen ilk cevabı vermişti. Elini geri çekip tekrar önüne döndü. "Sen bulut olsan suda boğulurduk."

Gökçen pek anlamamıştı. O yüzden sadece bakıp göz kırpıştırdı. Ama bu hâli Murathan'ı eğlendirmişti. Bir soru sorar, cevabını alınca ise sindirene kadar böyle boş boş bakardı. Şu an ise her yeri çamur içindeydi. Bu daha da komikti. Ama bu pis bir görüntüsü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ne yapıyorsun sen çamurun içinde?"

"Pasta," dedi Gökçen ağzı yüzü çamur içinde gülümserken.

Murathan bu görüntüye anında yüzünü ekşitti. "Gel," dedi. Ayağa kalkıp Gökçen'in arkasına geçti ve kollarının altından tutarak onu yerden kaldırmaya çalıştı. "Çamurdan pasta yapmamışsın sen, çamur banyosu yapmışsın. Kalk, Leyla teyze görmeden yıkayalım elini yüzünü."

"Annem gördü ki," dedi Gökçen.

"Ama ben bu pisliği görmeye dayanamıyorum," dedi Murathan. "Kalk şuradan."

Kalkmak istemedi Gökçen. Kollarının altından tutan Murathan'a inat kendini daha çok aşağı çekti.

"Bırak! Bunu oynayacağım ben."

"Olmaz," diyerek Murathan tekrar yukarı kaldırdı. Gökçen inatlaştıkça inatlaşıyordu. Ama burada kalırsa yaptığı çamurdan pastaları yeme girişiminde bulunabilirdi. Bir iki kere böyle çılgın girişimlerde bulunmuştu. Ayrıca toza alerjisi vardı. Kesinlikle buradan kalkmalıydı. "Kalksana, kızım!" diye yükseldi birdenbire.

Gökçen'in yerinden kıpırdamaya asla niyeti yoktu. Ayaklarını yere daha çok yapıştırıp kendini aşağı çekerek kurtulmaya çalıştı. İkisi de şiddetli bir inatlaşmanın içindeyken Murathan'ın ayağı çamurdan pastanın ucunu ezince bu, Gökçen için patlama noktası olmuştu. Şiddetli bir böğürmeyle hüngür foşur ağlamaya başladı.

Derin bir nefes verdi Murathan. "Ne oldu da ağladın yani şimdi?" dedi ters ters. "Gören de kolunu kopardık sanır. Sus be!"

Gökçen'in ağlaması daha da şiddetlendi. Murathan gözlerini tavana dikip sabır dilenircesine bir nefes daha verdi. İçinden bir ses şu çamuru avuçlayıp ağ-

ona tıkmasını söylüyordu. O zaman kesinlikle susardı. Ama Allah kahretmesin ki o Pamuk'tu. Ağlasa da kendini yerden yere atsa da şımarık cadının teki olsa da o Pamuk'tu. Onun Pamuk'u... "Tamam," dedi daha sakin bir şekilde. Kollarını bırakıp önüne geçti. "Ağlama hemen. Sus. Kaldırmıyorum. Bırakıtım bak."

"Defol, salak şey," dedi burnundan akan sümüklerle. "Senin içindi o pasta! Ezdin! Goril!"

Murathan önündeki yuvarlak, üzeri sağda solda açan mavi ve sarı çiçeklerle süslenmiş çamur pastaya baktı. Az önce Gökçen'le boğuşurken kenarını hafifçe ezmişti. Farkında bile değildi. "Bana mı yaptın sen bunu?" diye sordu mırıltı şeklinde.

Cevap sümük dolu bir ağlama oldu.

Uzanıp pastanın dağılan yerini dikkatlice düzeltmeye çalıştı. "Özür dilerim," dedi hızla. "Tamam, ağlama. Bak, düzeltiyorum."

"Olmuyor," dedi Gökçen içini çeke çeke. "Az önce ben tam yuvarlak yapmıştım. Bozdun!"

Doğru. Olmuyordu. "Yanlışlıkla oldu, Pamuk," dedi Murathan daha sakin bir sesle. "Lojmanı ayağa kaldırdın. Sus."

Cevabı yine sümük dolu bir ağlama oldu.

"Bari baklava yapsaydın," diye homurdandı yılmış bir bakışla.

"Baklava bu zaten!" diye bağırmaya devam etti Gökçen.

Murathan üstü mavi ve sarı çiçeklerle kaplı, yuvarlak çamur yığınına boş boş baktı. Bu muydu yani baklava? Ama bunu şu an sorarsa Gökçen çamuru ağzına tıkabilirdi. O yüzden sakinliğini korudu. "Neli bu baklava? Bol fıstıklı mı?"

"Boklu!" diye bağırdı Gökçen.

"Düzgün konuş, kız!" dedi Murathan ters ters. "Hep o Batuhan salağından öğreniyorsun sen bu lafları, değil mi? Kırk kere oynama onunla dedim."

Cevap yine, yeni, yeniden sümük dolu bir ağlama oldu.

Derin bir nefes daha verip elini başına attı. Sağa baktı. Sola baktı. "Pamuk," dedi. "Bak, şimdi ne yapacağım?" Gökçen hâlâ ağlarken o gözlerini şaşı yaptı, dilini üst damağına sıkıştırdı, iki kulağını birden aşağı doğru çekti ve kendince bir maymun sesi çıkardı.

Bunu gören Gökçen'in acılı ağlayışı, yerini kocaman bir kahkahaya bıraktı. Bu ifadeyi gören Murathan da suratını şekilden şekle sokmaya devam etti. Gökçen buna hiç dayanamazdı. Murathan ise bu susturma taktiğini acil durumlar haricinde kullanmayı pek tercih etmezdi. Çünkü ona göre utanç vericiydi. Gökçen de ona uyup gözyaşı ve sümük dolu bir ifadeyle gözlerini şaşı yapınca Murathan minik bir kahkaha attı. İkisi de yüzlerini şekilden şekle sokup kahkahalarla gülmeye devam ettiler. Utanç vericide olsa Pamuk'la yapınca güzeldi.

"Meybuz da alayım mı sana?" dedi gülerken.

Bunu duyan Gökçen'in gülüşü daha da büyüdü. "Popakallı al, tamam mı?" dedi az önce inatlaşan o değilmiş gibi ayağa kalkıp tatlı tatlı sırıtarak. Kendi çamurlu eliyle Murathan'ın elini sıkıca kavradı. Sümüklü burnunu koluna silip az önceki kaosun izlerini kendince temizledi.

"Iyyy!" dedi Murathan bu hâline ekşimiş bir yüzle bakarak. Çamura bulanan elini havaya kaldırdı. Gökçen'in minik eli sıkı sıkı kendi elinin içindeydi. "Gökçen, ne pissin be!" dedi ters ters. Ama elinin içindeki eli bırakmadı da. Suratını asıp ilerledi. Gökçen onu umursamadan diğer eline baktı. Sonra ise o elini de tek hamlede pembe tişörtünün üstüne sildi. "Kusacağım senin yüzünden," diye mırıldandı Murathan. "Gel şuraya." Lojmanın arkasındaki büyük ağaca doğru ilerlediler. Yanında minik bir çeşme vardı. Hızla Gökçen'i oraya ilerletip elini bıraktı. "Uzat ellerini."

"Bu su soğuk, Kepçük!" diye mızmızlanan Gökçen'e aldırmadan ellerini kavrayıp ileri uzattı.

"Sen de temiz dursaydın o zaman," dedi ve üşümesin diye en hızlı şekilde ellerini yıkadı. "İleri uzan," deyip burnunu ve yüzünü de yıkadı. Bir güzel ovaladı kızın ağzını ve yüzünü.

Can havliyle çekti kafasını geriye Gökçen. "Ben de senin ellerini yıkayacağım," dedi. Murathan'ın parmaklarını kavrayıp ileri uzattı ve onun yaptığı gibi nazikçe temizlemeye çalıştı. Ama soğuk su yüzünden elleri üşüyünce, "Of!" diye söylenerek geri çekildi.

"Sen kendini temiz tut, yeter," dedi Murathan bu hâline gülerek. Gökçen'in soğuk su yüzünden kızaran minik ellerini avuçlarının arasına alıp ısıtmaya çalıştı. Nefesini üfleyip ellerinin arasında ovaladı kızın minik parmaklarını. "Sen burada ağaçtan düşen yaprakları say. Ben meybuz alıp geliyorum. Tamam mı?" dedi Gökçen'i kocaman ağacın gölgesine oturtarak.

"Tamam," dedi Gökçen uslu uslu. Arada dünyanın en cadı kişisi değil de en uslu kişisi oluyordu. Bugün de Murathan'ın işine gelen o anlardan biri olmalıydı. O yüzden huzurla gülümsedi.

Eğilip mavi gözlerle aynı hizaya getirdi bakışlarını.

"Uslu dur. Aklım sende kalmasın."

"Senin aklın mı var ki bende kalsın, Kepçük?" diyen Gökçen yüzünden huzurlu gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Cadı hâli ufaktan dönüş yapıyordu.

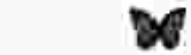
"Say şu düşen yaprakları," diye ters ters homurdanarak geri çekildi. "Bir tane bile atlarsan senin meybuzunu da ben yerim, Pamuk," dedi ve arkasını dönüp hızla bakkala koşmaya başladı.

Gökçen güldü. Sonra neşeyle bacaklarını ileri geri sallayarak bakışlarını ağacın yapraklarına çevirdi. Hafifçe esen rüzgâr yüzünden hışırdayan yapraklara ve

aralarından görünen bulutlara baktı. "Dünyadan yükselen su oradan bir daha yağıyor o zaman," dedi bulutlara bakarak. "Onlar herkesin pamuğu. Gökçen sadece Kepçük'ün Pamuk'u." Güldü. "Sizin de Kepçük'ünüz var mı, pamuk bulutlar?" diye bağırdı bilmiş bilmiş. Kendi kendine yine güldü.

Ama henüz düşen yaprakları saymaya başlamamıştı. Gülmeyi kesip ciddileşti. Aynı şekilde ağaca odaklandı ve Murathan'ın öğrettiği gibi tek tek düşen yaprakları sayarak bekledi. On yediye kadar saydığında ise Kepçük çoktan gelmişti. Meybuzlarını yediler, ara ara kavga ettiler, Murathan okulda ne yaptığını anlattı. Gökçen ise bugün izlediği çizgi filmleri, Aslıhan ve Gülhan ablanın o gelmeden önce nasıl saç baş birbirlerine girdiklerini...

Yan yana durdular. Kocaman bir ağacın dallarından düşen her bir yaprağı, babalarını beklerken her zaman yaptıkları gibi birlikte saydılar.

Murphy Kanunları der ki, "Eğer bir işi halletmek için birden fazla olasılık varsa ve bu olasılıklardan biri istenmeyen sonuçlar veya felaket doğuracaksa kesinlikle bu olasılık gerçekleşecektir." Bir de şöyle der: "Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa kesinlikle ters gidecektir." Şunu da söyler: "Bir şeyin ters gidebileceği olasılıkları engelleseniz bile anında yeni bir olasılık ortaya çıkacak ve birkaç şekilde ters gitme olasılığı varsa hep en kötü sonucu doğuracak şekilde ters gidecektir."

Pek sevgili *Murphy Kanunları*... Size lanet gelsin!

Derin bir nefes verdim. Sonra aldım. Sonra verdim. Sonra tekrar almak zorunda kaldım. İmkân olsaydı da almasaydım oysa. Nefessiz kalıp gitseydim bu diyarlardan. Barbaros'un takoz arabasındaydık. Barbaros direksiyonda, Murathan onun yanında; Ayşegül, ben, Bilge ve Aybüke arkada yan yanaydık. Zülfikar ise bagaj tarafına sıkıştırılmıştı. Tayfanın kalanı Hasan ağabeyin arabasındaydı. Çıkan kaostan sonra apar topar arabalara dalmıştık.

Bir şeyi ne kadar çok merak edersen o kadar çok malum yerlerinde patlarmış. Tam olarak öyle olmuştu. Aşiret düğünü sevdam muazzam bir şiddetle güneş görmeyen yerlerimde patlamıştı. *Allah'ım, neydi günahım? Günahım neydi, Allah'ım?*

Bordo goril ön taraftan dişlerini sıkarak, "Yirmi yıldır," diye mırıldandı. "Tam yirmi yıldır o kadar huzurlu yaşıyordum ki... Geldiğin dakika hatta saniye hatta salise kaos çıkarıyorsun, Gökçen! Kaos!"

Gerçekten beni neden bunun eline düşürdün, Allah'ım? Yalın ayak çöllere düşseydim de bunun diline düşmeseydim. Hangi büyük günahın bedeliydi bu? Ekmek kırıntısına mı bastım? Tuvalete ağzımda nimetle mi girdim? Ezan okunurken şarkı mı söyledim? Ne yaptım da ben bu büyük bedellere kaldım? Ne hâllere mi kaldım? İşte, tam olarak bu hâllere kaldım.

Yarım saat önce...

"Dohtor Hanım! Komitan!" derken bize şaşkınlıkla bakıyordu Ahmet Ağa.

Boş bakışlar, sessizlik, bir inek sesi, içli bir eşek anırması ve Murathan'ın mırıltısı...

"Siktir!"

Evet. Gayet yerinde bir tepkiydi. Acı bir şekilde hak veriyordum kendisine. Zira şu an bu tepki için çok makul bir konumdaydık. Samanlık önünde, kucak kucağaydık. "Ahmet Ağa," diye mırıldanarak ben de bu mal döngüye giriş yaptım. "Ne işiniz var sizin burada?"

Yeryüzünde bundan daha salak bir soru var mıdır? Sanmam. Adamın samanlığı burası, Gökçen safikosu!

Ahmet Ağa şaşkınlığını zerre bozmadı. Bakışlarını bizden çekmeden yan tarafta bir yerleri işaret etti. "Ahıra gelmişim ben. Birkaç koyun daha kesmelerini söyleyecektim. Siz?"

Biz?

Olayın şokunu az çok atlatınca Murathan'ın belime dolanmış kollarından kurtulmak için bir hamle yaptım. Sağ olsun, bu sefer hemen bıraktı. Dev cüssesi beni yere bırakınca yeryüzüne ne kadar alttan baktığımı bir kez daha fark ettim ama bu saçma detayı şu kaos anında aklıma getiren beynime söverek hemen Ahmet Ağa'ya döndüm. "Biz, şey..." dedim saçlarımı omuzlarımdan arkaya savurarak. Yukarı sıyrılan bluzumu çekiştirerek düzeltmeye çalıştım. "Şeyle ilgili konuşuyorduk," diye bir şeyler geveliyordum bir yandan da. Yandan Murathan'a baktığımda ne hakkında olduğunu sorar gibi kafa salladı.

Eben hakkında, salak herif! Ben bulamadım, sen söyle bir yalan işte! "Şeyle ilgili..." diyerek aklıma bir yalan gelmesi için kendime süre yaratmaya çalıştım.

Bihter neyi itiraf edecek, Firdevs Hanım? Behlül'le ne ilgisi var?

Kafamın içindeki Aşk-ı Memnu müziği aralıksız sürerken ben gerçekten ne hakkında konuştuğumuz yalanını bulamıyordum. Adamın kucağındaydım az önce! Derken Ahmet Ağa'nın şaşkın ifadesi yavaşça dağıldı. Yerini son derece sinsi bir gülüş ve ışıldayan bakışlar aldı. "Yav siz yok musunuz, siz!" dedi sırıtarak. Bir yandan da işaret parmağını *seni gidi seni* der gibi bana sallıyordu. Yaklaşıp Murathan'ın omzuna yandan bir şamar attı. "Komitanım siz de ha! Kaç yıldır tanışığız şurada, neden saklıyorsunuz yav?"

Murathan derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Ben ise cevabı bile bile en boylu boyundan mal ayağına yatmaya devam edip, "Neyi?" diye sordum.

Ahmet Ağa daha çok sırıttı. "Yav bak hâlâ," dedi imalı bakışlarını bana çevirerek. "Yav ne olacak? Yavukli olduğunuzi."

"Yavukli mi?" dedim muazzam bir şok ifadesiyle. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

Aklımda kırk türlü dehşet ve vahşet senaryosu uçuşuyordu şu an. Pek kendimi düşünecek konumda değildim. Ya Gurbet babasının sesini duymamışsa ve dışarı çıkarsa? Ya babası onu görürse? Ya gerçekten töre diye kızın başına olmadık işler gelirse? Ya gerçekten dizilerdeki gibi olursa? Tanımıyordum ki ben bu insanları. Ne yapıp ne yapmayacaklarından emin değildim. Bakışlarımı Murathan'a çevirdiğimde o zaten en ters hâliyle bana bakıyordu. Derin bir nefes daha verip sağa sola baktım. Sonra tekrar ona dönüp en melul bakışımı atmaya çalıştım. Madem Ahmet Ağa öyle sandı, öyle devam etmeliydi. Gurbet'i ele veremezdim. Bana bir şey olmazdı ama Gurbet... Bu denli sakladığına ve köyden çıkıp çocukla buluşmaya bile gidemediğine göre gerçekten kötü sonuçları olabilirdi.

Ve ben kendimi bildim bileli başıma gelen hiçbir şeye ağlamazdım. Ama başkasının en ufak bir acısı içime dert olurdu. Kendi elim kopsa sesimi çıkarmaz, başkasının tırnağının ucu kesilse ondan çok ağlardım. Ben Gökçen'dim. Böyleydim. Murathan bu sırada tabii ki bakışlarımdan ne demek istediğimi anlamıştı. Melul bakışlarım karşısında bir elini çenesine atıp sinir harbi geçirecek gibi çenesini ovuştura ovuştura sağa döndü.

"Ee, deseniz hâlden anlardık be gençler," dedi Ahmet Ağa mutlu mesut. "Niye böyle gizli saklı buluşuyorsunuz yav?"

Murathan hâlâ sinir içindeydi. Gurbet içeriden çıkabilirdi. Ahmet Ağa içeri girebilirdi. O yüzden o an yapılacak tek şeyi yaptım. Ahmet Ağa'nın kendince yaptığı çıkarıma sıkı sıkı yapışım. "İşte, ne bilelim," dedim hafif mahcubiyet tonlamasıyla. Yeni gelinler gibi utançla sağa sola kıvrıldım. "Çekindik biz biraz." Hezarfen bu kadar süzülmedi be Gökçen. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Yarın şu yeri. Yarın da gireyim içine.

Ahmet Ağa ise son derece mutluydu. "Yav siz var ya, siz," dedi. Murathan'ın omzuna bir şamar daha attı. "Siz ne fenasınız!" Sonra daha çok yükseldi. "Amma valla nasıl sevinmişim şu an ha." Hızla yana döndü. "Diyeyim de sizin şerefinize bir koyun daha kessinler."

Adam bir şey kesmeden duramıyor. "Aman Ahmet Ağa," diyerek hemen durdurdum. "Yok, yapmayın öyle şeyler. Kesmiş kadar oldunuz şu an, inanın."

Evet. Mesela beni.

Ahmet Ağa'nın neşesi görülmeye değerdi. Az önce kendi oğlunun düğünü için onu tebrik eden insanlara bile bu kadar neşeli davranmamışı valla. "Olur

mu hiç öyle yav," dedi aynı neşeyle. Aniden yalandan bir ciddiyet belirdi yüzünde. "Siz de ne saldıyonuz, gençler? Yoh çociklik arkadaşıyız, yoh bilmem ne... Hâlden anlarız biz yav. Biz de genç olduh." Sırıtıp Murathan'ın omuzuna bir sille daha geçirdi. "Sen var ya sen, komitan... Sen çok fena adamsın ha."

Murathan bana baktı. Ters kelimesi aşırı eksik kalacak bir şekilde baktı hem de. Hafiften bacaklarım mı titriyor yoksa bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum ama bir şeyler bayağı titriyordu şu an. *Noğlar, bozma olayı* temalı bakışlarımı anlamış olmalı ki tekrar gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Oldu bir şeyler işte," diyerek çok şükür en sonunda konuştu. Yalanı açık etmeyince kocaman bir sırıtışla Ahmet Ağa'ya döndüm.

"Bizimki çok hızlı gelişti de. Ondan tam açıklayamadık size, kusura bakmayın," diye bordo gorilin bakışlarının aksine sıcak bir tebessüm gönderdim.

"Yav, ikinizi de kendi çocuğum gibi sevmişem ben," dedi Ahmet Ağa. "Essah diyem, çok sevinmişem." Tekrar yana atıldı. "Valla bir kurban kesecem ben. Duramam."

"Lütfen, öyle de şey etmeyin," diyerek yine en kibar ve neşeli hâlimle onu durdurdum. Ahmet Ağa'yı acilen buradan uzaklaştırmalıydım. "Şey yapalım biz," diyerek Murathan'ın koluna girip ilerletmeye çalıştım. "Kurban kesmek yerine halayda kutlayalım bunu? Değil mi, hayatım?"

Önce bir baktı. Atılacak en tatlı bakışımı atmakla meşguldüm. Derin bir nefes verdi. "Aynen, hayatım," diyerek çok şükür beni onayladı.

"Ee, haydi madem, hemen gidelim."

Ahmet Ağa'yı da önümüze katıp ortamdan uzaklaşmaya başladık. *Gurbet, ne olur ben şuradan çıkmadan oradan çıkma!* Ağa mutlu mesut önümüzde ilerlerken ben geri dönüp tahta kapıya kaçamak bir bakış attım. Hafifçe aralanmış kapının aralığından Gurbet'in bize bakmaya çalışan kafasını görünce hemen başımla içeri girmesini işaret edip önüme döndüm. Salak kız! Şu noktada yakalanacaktı.

"Ben vallahi çok sevindim yav!" diye kırkıncı kere aynı şeyi tekrarladı. Bu kadar sevinecek ne vardı, anlamış değildim ama yine tüm oyunculuğumla sırıttım. Şükür ki samanlıktan çıkmış, az önce Gurbet'in bana yavuklusunu anlatırken ilerlediğimiz patikada Ahmet Ağa önde, biz arkada kol kola ilerliyorduk. Az önce gerçek yavukluları buluşturmak için girdiğim samanlıktan sahte yavukluyla benim çıkmam şokunu saymazsak tabii.

Ağa birkaç adım önümüzde ilerlerken ben melul bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Koluna daha sıkı yapışıp atabileceğim en köpek yavrusu bakışını attım. İfadesizce önüne bakıyordu. Ne demeli? Ne desem siniri geçerdi, zerre fikrim yoktu. Ama bu saatten sonra bir *noğlar* yalvarışı kurtarmazdı beni.

Buna emindim. Gergin bir sessizlikle ilerlerken Ahmet Ağa birden durdu. O durunca biz de durmak zorunda kaldık.

"Ee, ben ahıra koyun kesmelerini demeye gitmişem ama onu unutmişem," dedi telaşla. Bittik. Bir şey diyemediğim için Murathan'ın kolunu anlık panikle daha çok sıktım.

"Ahır boş," dedi Murathan birdenbire. "Kimse yoktu ben baktığımda. Adamlar önde galiba. Bir arayın isterseniz."

"Öyle mi?" dedi Ahmet Ağa. Cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana bakarken dikkatle telefonu geri çekip gözlerini kıstı. "O kadar da dedim buradan ayrılmayın diye ha," diye söylenirken ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürüp tekrar ilerlemeye başladı.

Ağa önüne dönünce tuttuğum nefesi bırakıp Murathan'a daha çok sokuldum. "Öyle dedin ama ya adamlar ahırdaysa şu an?" dedim kısık bir sesle. Aklımda yine kırk tane komplo teorisi dönüyordu.

"Ahırda olan adamı tanıyorum. Ön taraftaydı az önce," dedi benim gibi kısık ama son derece soğuk bir sesle.

Ağa telefonda birilerine bir şey anlatmakla meşguldü. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Eskiden de kızardı. Yaramazlık yapınca defterleriyle kıçıma asla acıtmayan hafif şamarlar atardı ama asla bana başkasının kızmasına izin vermezdi. Apartman zillerinin düğmelerini sökerdim, kızardı ama anneme, "O yapmadı, zaten düğme yoktu," derdi. Poşetlerin altını yırtardım. Görürdü. Kızardı. Ama annemler kimin yaptığını sorduğunda asla sesini çıkarmazdı. Hatta bir keresinde, komşunun evinde bir vazo kırdığımı hatırlıyorum. Sonra Murathan'ın vazoyu elimden alıp bana asla konuşmamamı söylediğini, sanki kendi kırmış gibi gidip ev sahibi kadından başı yerde özür dilediğini, beni sürekli bir eliyle sıkıca arkasında tutmaya çalışmasını...

Bozuk, bulanık bir anıydı. Tam olarak böyle olduğundan bile emin değildim. Anılar ve anlar parça parça geliyordu gözümün önüne lakin bu kısacık ve kesik görüntüler bile kalbimi sıcacık etmeye yetmişti.

"Çek o köpek yavrusu bakışlarını üzerimden," diye mırıldandı.

Çekmedim. Aynı şekilde bakmaya devam ettim. "Kepçiik," diye mırıldandım en masum sesimle.

"Deli ediyorsun beni, Pamuk!"

"Durum öyle gelişti," diye bir savunma yaptım. "Ne yapabilirdim o an sence?"

"Durumun içine giren sensin. Aklınla mı hareket ediyorsun sen gerçekten? İzmir mi burası? Nasıl böyle bir şeye bulaşırsın sen?" Sesi kısıktı ama bağırsa ancak bu denli gösterirdi öfkesini.

Ahmet Ağa telefonla konuşurken biraz ilerlemişti. "Yardım istedi," dedim. "Adam uzaktan gelmiş. Ne zamandır görüşemiyorlarmış. Başka yardım edecek kimse yokmuş. Sevenler ayrı mı kalsaydı?"

"Çocuk yan köyden, Gökçen," dedi. Kaşlarını çatıp bana malmışım gibi bir bakış attı. "Musakanların düşman aşiretinden!"

"Ne?" dedim kısık bir sesle ne kadar şaşırılırsa o kadar şaşırarak. Birkaç saniye sonra ise erircesine sırıttım. "*Romeo* ve *Juliet* gibiler yani, öyle mi?"

"Sikic-" diye sinir dolu bir kanala geçiyordu ki gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Kızım, sen mal mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Düzgün konuş yoksa çakarım şuradan yumruğu ağzına ha!" dedim anında tersleşip. "Koparttırma bana o kulaklarını."

Bordo Bereli adama ettiğim lafa bak! Yumruk atsam sadece yumruğum değil, komple kolum çıkardı. Bu sırada ön tarafa gelmiştik. Bizim masa görünmeye başlamıştı. O an Murathan'ın koluna girmek yerine iki elle kene gibi yapıştığımı fark edince kolumu çektim. Trip atarak önüme döndüm. Gurbet'e de kırılmıştım zaten. Hani uzak köydendi? Hani sık sık görüşemiyorlardı? Yazıklar olsun be! Gerçeği söylese yardım etmeyeceğim sanki. Ne gerek vardı bunu saklamaya?

"Kusura kalmayasanız. Adamların hepsi ahırı bırakıp gitmiş. Deli ettiler beni yav," diyen Ahmet Ağa'nın neşeli sesiyle Gurbet'i kınamayı bir kenara bıraktım. Zira bunun şu an bana bir faydası yoktu. Telefon görüşmesi bitmiş, yanımıza gelmişti.

"Önemli değil," diye mırıldandım.

Ağa hâlâ olayın kafasındaydı. "Ben anlamıştım sizde bir hâller olduğunu zaten ha," dedi ikimize de yine *sizi gidi sizi* bakışı atarak. "Köyden komitan sizi alıp götürdüğü gün bildim ben bunu." *Da Vinci*'nin şifresini çözmüş kadar mutluydu. Ne diyeyim, ağam? Ne mutlu size! "Ne zamandır yavuklusiniz?" diye mutlu bir soru daha yöneltti Ahmet Ağa.

"Bayağıdır," dedi Murathan.

"Yeni," dedim ben.

Ahmet Ağa bize öylece baktı. Biz ise birbirimize. Bayağıdır ne be adam? "Yani epeydir tanıyoruz birbirimizi ama daha yeni başladık biz bu ilişkiye," diye salak bir sırıtışla kıvırabileceğim kadar kıvırdım. Şimşek düşsün tepeme! Yok olayım ben şu an!

Ağa tekrar güldü. "Ne güzel, ne güzel. Ama sevdanın gizlisi olmaz," dedi bu sefer babacan bir sesle. "Utanması da olmaz ha. Neyse odur. Zaten sevda dediğin gönülden taşar. Saklanan sevda, sevda olmaz. Vallah siz niye kıyılara köşelere gidiyorsunuz yav? Ne güzel olmuşsunuz yan yana."

Sesi oldukça samimi geliyordu. Belki Gurbet'e de kızmazdı. Belki Gurbet boşuna korkmuştu. Ahmet Ağa gibi tatlı bir adam ne kadar zalim olabilirdi ki? İlk fırsatta bunu Gurbet'le konuşmalıydım. Yine cevap vermedik. Ne denilebilirdi ki buna? Murathan hâlâ ters bakışlarla önüne bakmakla meşguldü. Masaya da gelmiştik. Şu an hiçbir şey düşünemiyordum. Kaos üstüne kaos, şok üstüne şok yemekten kafam aşiret değil, Fadime'nin düğünüydü. Ağa yine bize sırıtarak kendi yerine ilerliyordu ki yandan biri koluma yapıştı.

"Çakır gözlüm," dedi *sugar grandfather* titrek bir sesle. "Sen nerdasın?"

Benim kolumu geri çekmeme fırsat kalmadan Murathan bileğimi kavradı. Beni hızla Devran Ağa'nın elinden kurtarıp yanına hatta arkasına çekti. "Bu kadar yeter!" dedi son derece ters bir şekilde.

"Çakır gözlüm," dedi Devran Ağa tekrar elini bana uzatarak. Son derece rahatsız edici bir tebessümle beni baştan aşağı süzdü. Tövbeler olsun! Bunun yaşıtlarının bir gözü değil, iki gözü toprakta ama bir de bunun gözlere bak. Benim bu köyde hayat güvencem yoktu.

"Baba, sus," dedi Ahmet Ağa. "O komitanin yavuklusudir, karısıdır."

Karısı mı? Ben harbi şok komasına girecektim bugün.

"Nedir?" diyen Ayşegül'ün sesi yükseldi.

"Neymiş?" dedi Bilge.

"Ha?" dedi Süleyman.

"Hayda!" dedi Barbaros.

"Nasıl?" dedi Alican.

"Ne zaman?" dedi Zülfikar.

"Hepsine katılıyorum," diye son dokunuşu yaptı Timur.

Yani Ahmet Ağa'm... Denir de böyle mi denir bu, kurban olduğum? Ama bu olayın bu denli hızlı yayılmasını beklemediğimden küçük dilimi yutacak kadar şoktaydım ben de. İşin bu boyutunu düşünememiştim açıkçası. Ahmet Ağa'yla aramızda kalır sanmıştım masum masum.

"On beş dakika halaya gidip geldim," diye mırıldandı Ayşegül. "Ne kaçırdım burada?"

Ama asıl şok hiç şüphesiz *sugar grandfather* Devran Ağa'daydı. "Kele!" diye bağırdı titrek sesiyle. "Çakır gözlüm başkasına gitmiştir?"

Ahmet Ağa hemen onayladı.

"He baba. Allah aşkına susasan artık. Bak, koskoca komitan karısıdır."

Susmadı tabii. "Olsun," dedi. Gözleri fıldır fıldır dönen bir bakışla baktı bana. "Ben onu öyle de alırem." Resmen masadan kalkmak için hareketlendi. Manyağa bak! Kudurdu mu ne? Şap katın bunun yemeğine!

Her şey o kadar ani oluyordu ki tepki vermeye fırsat bile bulamıyordum. Devran Ağa bana doğru ilerlemeye çalışınca Ahmet Ağa anında, "Baba, dur. Bak komitanın yavuklusu," diyerek geri çekti. Murathan ise üzerindeki deri ceketi çıkarıp bana konuşma fırsatı bile vermeden üzerime geçirdi. Son derece sinirli görünüyordu. Az önce bile kulakları kızarmamışken şu an kıpkırmızıydı. Hatta mor. Anında etrafımı barutla karışık Murathan kokusu sarıp sarmaladı. Asla gözlerime bakmadan ceketin fermuarını çekip aynı sert ve hızlı hareketlerle boğazıma kadar çekti.

Kaşlarımı hafiften çattım. "Ne yapıyorsun sen?" diye mırıldandım ortama belli etmemeye çalışarak.

Kehribarları çatık kaşlarının altından son derece ters bir bakış attı. Sonra cevap vermeden, sağ elimi avucunun içine sıkıca hapsedip aynı sinirle ilerletmeye başladı. Mecburen peşinden sürüklendim. Beni de kendisiyle birlikte çekiştirirken, "Bize müsaade, Ahmet Ağa," diye bağırdı. "Allah oğlunu mutlu mesut etsin. Tim! Toplan!"

Ahmet Ağa hızla ayağa kalktı. Masadaki bütün bakışlar bize dönerken timle beraber bizim kızlar da ayaklanmıştı. Zira Murathan öyle bir ifadeyle bağırmıştı ki etkilenmemek elde değildi.

"Daha erken," dedi Ahmet Ağa hızla yanımıza gelerek. Mahcup bir ifade vardı yüzünde. "Babamın kusuruna kalmayasanız ha. O hep öyledir."

"Sorun yok," dedi ama sesi buram buram sorun kokuyordu. "Geç oldu. Anca gideriz biz."

"Ee ama..." diye mahcup bir mırıltı daha döküldü Ahmet Ağa'dan.

Arkaya bakınca masanın ucuna gelmiş, bize arkadan korku dolu bakışlar atarak tırnaklarını kemiren bir Gurbet ilişti gözüme. Gönül isterdi ki "Bırak beni be antilop!" diye bağırıp, koşarak halaya dalayım ama bence de gitmemiz en iyisiydi. Zira yalan ortaya çıkarsa Gurbet için daha fena olabilirdi.

"Başka zamana sözümüz olsun," dedim daha ılımlı olmaya çalışarak. "Murathan haklı. Geç oldu biraz."

Tim ve bizim kızlar da şaşkınlıkla yanımızda ilerliyordu. Ağa, "Olur mu öyle şey, içime pek sinmedi, vallah kusura kalmayın," diye kırk kere aynı şeyleri tekrar ettikten sonra ikna olup geride kalmıştı. Biz de grup olarak muazzam bir şokla ilerliyorduk. Halay alanından uzaklaşıp, Ahmet Ağa'yı arkada bırakınca elimi Murathan'ın elinden çekmek için bir hamle yaptım ama bırakmadı. Tam tersine yüzüme yine bakmadan elimi daha çok sıkıca kavradı.

Küçükken eli yumuşacıktı. Şimdi ise babamınki gibiydi. Kocaman. Silah tutmaktan sertleşmiş ama sıcak. Bunu yeniden hissetmek, içimde buruk bir mutluluğun filizlenmesine neden oldu. Ama olmamalıydı. Yokluğuna zorla alıştığım şeyleri yeniden hissetmek canımı acıtıyordu. "Tamam, bırak," de-

dim yine elimi geri çekmeye çalışarak. Yine bırakmadı. Etrafta bize dönen bakışlar vardı. Biraz ileride Barbaros'un takozu gördüm. Harika günümü noktalayacak olan o harika araba...

"Şimdi bir şey soracağım ama lafa nereden gireceğimi kestiremiyorum," diye mırıldandı Barbaros.

"Gökçen, ne oluyor? Ne yaşandı az önce? Ne karısı? Ne yavuklusu?" dedi Bilge en şaşkın hâliyle.

"Aşırı hak verdiğim bir cümle dizisi," diye ekledi Zülfikar.

"Ortalığın karışacağını söylemiştim ama bu kadar hızlı olacağını ben bile tahmin etmiyordum," diyen Ayşegül'ün mırıltısı geldi kulağıma. Açıkçası bu da benim aşırı hak verdiğim bir cümle dizisiydi.

Murathan da ben de sorulan sorulara cevap vermedik. Ben nereden başlayıp ne diyeceğimi bilemiyordum. Murathan ise tamamen burnundan soluyordu. Konuşursa ağzından ateş püskürtecekti sanırım. O yüzden bence de susması daha iyiydi.

"Komutanım," dedi Süleyman. "Hayırlı olsun."

Anında, "Kes, Süleyman!" diyerek gerçekten ağzını açsa ağzımıza bir tık edebileceğini belli etti.

"Murathan, yeter artık. Bırak!" diyerek elimi yine geri çektim.

Bırakmadı. Hızla arabanın arka kapısına ilerledi. Arabanın kapısını açtığı gibi elimi bırakıp beni yaka paça içeri tıktı. Tam, "Ne yapıyorsun, salak?" diye çemkiriyordum ki kapıyı suratıma kapatınca cümlem dilimin ucunda asılı kaldı. Hareketlere bak! Irzına kastettik sanki!

Ya zaten yavuklusu varsa, diye bir tez sundu sağdaki melek.

Durdum. Aniden gelen aydınlanmayla öylece önüme baktım. Yanıma Aybüke, diğer tarafıma da şaşkın Bilge ve Ayşegül kuruldu. Barbaros sürücü tarafına, Murathan ve siniri diğer tarafa kuruldu. Zülfikar'a ise yine bagaj kalmıştı. Camdan baktığımda ekibin diğer kısmının Hasan ağabeyin sürdüğü arabaya doluştuğunu gördüm. Ne olurdu ben de oraya kaçsaydım yani? Zira şu an dehşet bir utanma içindeydim. Adamı zorla yavuklum yaptığıma inanamıyordum. Ama ben böyle olsun istememiştim ki ya!

Bir süre sessizce ilerledik. Herkes şoktaydı sanırım. Ayşegül, Bilge hatta arka taraftan Zülfikar'ın bile şaşkın bakışlarını yüzümde hissediyordum ama ben elimi alnıma atmış, tarlası yanmış çiftçi gibi bacaklarıma bakıyordum. Çakayım şu kafamı dizime de yarayım! Lopsuz kalayım ben. Sökeyim ben bütün beyin loplarımı da atayım kapılara. Kusura bakılmasın ama harbi sikerler böyle işi!

En sonunda, "Yirmi yıldır," diye mırıldandı bordo goril dişlerini sıktığı belli olan bir sesle. "Tam yirmi yıldır o kadar huzurlu yaşıyordum ki. Geldiğin dakika hatta saniye hatta salise kaos çıkarıyorsun, Gökçen! Kaos!"

Gözlerimi kapatıp sabır dilenircesine başımı sağa eğdim. Sessizliğimiz burada son buldu. "Defol git yine o zaman," dedim sert sert. "Ben mi dedim peşimden gel diye? Gelmeseydin!"

"Gelmeseydim ne yapacaktın?" dedi aynı terslikle. "Çok merak ediyorum, Ahmet Ağa gelince ne diyecektin?"

"Hava aldığımı söylerdim. Telefonla konuşmak için uzaklaştığımı ya da etrafı gezmek istediğimi söylerdim. Yalan mı yok, oğlum?"

"Sen o adamı salak mı sanıyorsun? Kızıyla uzaklaştıktan sonra seni samanlıkta tek başına bulunca bunu yiyecek miydi gerçekten? Orası en tenha yer. Bilen biri sana göstermeden gitmen imkânsız. Hepsini geçtim, lan ya tam adam gelince kızı içeriden çıksaydı? O zaman ne yapacaktın? Fantastik yalanlarından hangisini sallayacaktın? Ha?"

Sabır yağmurunda şemsiyesiz koy beni, Allah'ım. "Etmeseydin yardım o zaman," diye ben de yükseldim. "Söyleseydin her şeyi. Defolup gitseydin yanımdan. Ben mi dedim adama sanki? Sen tutup beni kucaklamışken adamın bizi görünce ne gibi bir tepki vermesini bekliyorsun?"

"Kucak mı?" dedi Zülfikar şaşkın şaşkın.

Biz hâlâ kavga etmekle meşguldük.

"Kucaklamasaydık da adam gelip kızını düşman aşiretin oğluyla öpüşürken mi görseydi? Aval aval manzaraya bakıyordun lan!"

"Öpüşmek mi?" diye yine şokla araya girdi Zülfikar.

"Bir ben baktım çünkü değil mi? Sen hiç bakmadın. Aynen." Derin bir nefes daha verdim. "Ayrıca ben sanki bu durumdan çok memnunmuşum gibi konuşup benim canımı sıkıp durma!"

Beni umursamadı bile. "Ne oldu?" dedi küçümser bir sesle. "*Romeo* ve *Juliet* kavuştu diye çok memnundun oysa az önce."

"Lanet gelsin sana, Allah'ın belası adam!" diye çığırarak en sonunda zıvanadan çıkmıştım. Sinirle derin bir nefes alırken içime barutla karışık Murathan kokusu dolunca kaşlarımı daha çok çattım. Bakışlarımı gövdeme eğdim. Üzerimde zorla giydirdiği, anın şokundan sesimi çıkaramadığım deri ceketi vardı. Şu an bu kokuyu duymak istemiyordum. Daha çok sinirleniyordum çünkü. O yüzden hızla üzerimden çıkarıp aradan ona doğru savurdum ceketi. "Al şunu da!" dedim ceketi yandan yüzüne çakarak. "İstemiyorum hiçbir şeyini."

Ters ters ceketi yüzünden çekti. "Bana laf saymak için şu beynini çalıştırdığın kadar başka şeyler için de çalıştırsan hiçbir sorun kalmayacak," diye homurdandı. "Bu zekâyla kim doktor etti seni, hâlâ anlamış değilim."

"Senin eline silah verip asker ettiklerine göre beni de doktor etmelerine çok şaşırma bence."

"Anca lafa çalışsın senin kafa böyle," diyerek yine yükseldi. "Mantıklı başka hiçbir halt yapma!"

Bu adamın gereksiz siniri beni deli edecekti. Küçükken de olur olmadık her şeye yükselir, iki saat söylenirdi.

"Asıl sen bana sülük gibi yapışmak yerine gidip kendi işine baksan hiçbir sorun kalmayacak, farkında mısın?"

"Her halta burnunu sokacağını bildiğimden bırakamıyor olabilir miyim acaba?" dedi bana dönüp ters bir bakış atarak.

"Bu yaşıma senin korumanla gelmedim ben, Murathan!"

"Bundan öncesi sikimde değil, Gökçen!" diye yine ani bir şekilde yükseldi. "Sana kırk kere söyledim. Gerekirse kırk defa daha söylerim. Eğer benim yanımdaysan, sana ulaşabileceğim bir konumdaysan senden uzak falan durmam! Bunu o kafana iyice sok!"

Ters bakışlarımı önüme diktiğimde aynada bakışlarımız keşişti. Onun da bakışları son derece sertti. Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Baktı. Baktım.

"Ee," dedi bagaj tarafından bir ses. "Niye sustular? İyi gidiyordu. Telefon mu kapandı lan?"

Başımı arkama çevirdiğimde Zülfikar'ı, elindeki telefonu hafifçe öne doğru uzatmış hâlde buldum. Bakışlar ona dönünce yutkunarak telefonu geri çekti. "Belanı seveceğim senin, Aliş. Gidince hatırlat, evladım," dedi telefonu ağzına yaklaştırıp. Sonra en şirininden bir gülümseme gönderdi hepimize. "Yan araba ne olduğunu merak ediyordu da. Ondan şey ettim, komutanım."

Murathan'dan sesli bir iç çekiş yükseldi.

"Yani, dadaşlar..." dedi Barbaros daha sakin bir şekilde. "Sinirinizi anlıyorum ama harbi az önce ne oldu, komutanım? Onu pek anlayamıyorum. Kim öpüştü? Kim kucaklandı? Kim düşman kabile? Kafam oldu tarhana."

Arabayı sürerken Murathan'a şaşkın bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Yanıma döndüğümde aynı şaşkın ifadenin benden açıklama bekleyen Ayşegül ve Bilge'de de olduğunu gördüm. Hatta diğer yanımdaki Aybüke bile şaşkındı. Haklıydılar. Ben de şaşkındım. Hem de fazlasıyla. Zira az önce bütün *Murphy* olasılıkları götümde patlamıştı.

Derin bir nefes verdim. "Ya bakın şimdi," diye söze daldım. Bütün olayı en baştan özet geçtim. Zülfikar yine telefonunu açmış, yanımdan ileri doğru

uzatmıştı. Basın açıklaması yapıyorduk sanki. Olayın özeti bitince ortama derin bir sessizlik çöktü.

"Samanlık harbi seyran mı oldu yani şimdi?" diyen Timur'un ciddi sesi yükseldi telefondan.

"Zülküf, belanı arama yine, kapat şu telefonu," dedi Murathan.

"Ayıp ediyorsunuz, komutanım," diye bağırdı Hasan ağabey. "Ne zararımız var bizim size? Sessizce dinliyoruz."

"Aybüke'm, niye bizim arabaya gelmedin sen? Neden beni bunların içine bıraktın, dağ çiçeğim?" diye çok yersiz bir şekilde araya girdi Süleyman. Aybüke ise anında önümden uzanıp Zülfikar'ın elinden telefonu aldı. Kapattı ve tekrar Zülfikar'ın eline tutuşturdu. Daha net bir cevap görmemiştim.

"Düşman aşiret çocukları mı?" dedi Bilge yine en saf hâliyle. "Bu aşiret tek değil miymiş? Başka aşiretler de mi varmış burada?"

"Raşit Ağa'nın oğlu Ferhat mı yoksa, komutanım?" diye sordu Zülfikar. Murathan onaylayan mırıltılar çıkarınca Zülfikar kocaman bir kahkaha attı. "Babası hayatta o kızı ona vermez. Bunu bilmez mi be bu Ferhat?" diye *Cennet Mahallesi* esprisi patlatıp hunharca gülmeye devam etti.

Özür dilerim ama buna güldüm. Lanet! Durum yeterince boktan değilmiş gibi minik bir kahkaha atıyordum ki Murathan'ın aynadan bana attığı yakıcı bakışları görünce dişlerimi anında dudaklarıma geçirip sırıtmayı kestim. Köy yanarken saç tarayan malum kişi olmak istemezdim.

"Yaptığınız çok riskli, Gökçen Hanım," dedi Aybüke. "Orada o şekilde yakalansalardı iki aşiret arasında kan çıkabilirdi. Sebebi de siz olurdunuz."

Vahşet görmüş gibi baktım ona. Kan çıkmak mı? Gurbet, sen beni neyin içine soktun be kızım? "O kadar büyür müydü gerçekten olay?" dedim şok içinde.

"Goyan ve Musakanlar ezelden beri düşman," dedi Zülfikar. "Normalde bu kadar büyümez ama ikisi söz konusu olunca mesele büyürdü, Gökçen Hanım. Yani şaka bir yana, gerçekten riskli bir işe dalmışsınız."

Olduğum yere iyice sindim. Allah seni kahretmesin be Gurbet.

"Şimdi sonuç olarak ne oldu?" dedi Barbaros birdenbire.

"Ne olacak, oğlum?" dedi Zülfikar neşeyle. "Timur Komutan'ımın da dediği gibi samanlık seyran olmuş. Yakışır komutanıma." Omzuma hafifçe vurdu. "Yakışır Gökçen Hanım'a."

Murathan derin bir nefes verdi.

"Zülküf... Zorlama yine istersen ha koçum. Az kemiklerin dinlensin."

Ama Zülfikar bayağı heyecanlıydı.

"Kusura bakmayın, komutanım ama şu an beni dövseniz de susamam. Üzgünüm. Siz de takmayın bu kadar ya. *Her şerde bir hayır vardır,* diye boşuna mı demişler? Bakın ne güzel oldu işte."

Ya, sorma! Hayır kaynıyor ortalık.

"Yani şimdi sevgili mi oldunuz siz?" diye can alıcı bir soru daha yöneltti Bilge.

"Tabii ki hayır," dedim ışık hızıyla. "Ağa öyle sanıyor sadece." Aynaya göz ucuyla bir bakış attım. Anında Murathan'la bakışlarımız kesişti. Kaşları hâlâ çatıktı. "Bir süre sonra unuturlar."

"Bunun pek unutulacağını sanmam," dedi Ayşegül. Sağ olsun, yüreğime su serpmişti.

Zülfikar yine heyecanlıydı.

"Unutmasınlar, canım. Boş verin, öyle sansınlar. Ne olacak yani?"

"Zülfikar!" diye yükseldi Murathan.

Ama Zülfikar etin yürek kısmını falan çoktan yemiş olmalıydı.

"Susmam, komutanım. İstediğinizi yapın bu sefer, valla susmam. Susamam."

Murathan *ya sabır* çekerek, ellerini yüzüne yapıştırırken ben gerçekten ne düşüneceğimi bilemez bir hâldeydim.

"Skor tablosu yerle bir," diye mırıldandı Ayşegül. "Egemen Bey er meydanına bile çıkamadan nakavt oldu."

Derin bir nefes verip elimi dertli dertli yine başıma atıyordum ki araba bir ileri bir geri sallanıp bizi içinde savurarak durdu. Günümüz daha da şenleniyordu. Harikaydı.

Murathan, "Başlayacağım senin de arabana artık ha," diye Barbaros'a da yükseldi. "Sat lan artık şunu!"

Barbaros sevgiyle *güzelinin* direksiyonunu okşadı. "Demeyin öyle, komutanım. Şimdi çalışır o." Anahtarı bir daha çevirdi. "Haydi benim kızım. Haydi benim güzelim. Sana demedi o. Bana dedi. Haydi, güzelim." Ve araba tekrar çalıştı. Ama ne çalışma! Bence *Khaleesi*'nin ejderhası böğürüyordu.

"Bakın," dedi gurur dolu bir sırıtışla bize dönerek. "*Çalışır* demiştim. Bırakmaz benim güzelim beni yarı yolda."

"Tek görevi çalışmak olan bir araba çalıştı diye gurur duyuyor. Şaka gibi," dedi Zülfikar. "Gerçi sen de haklısın, kardeşim. Bu arabanın hâlâ çalışıyor olması bence de çok gurur verici bir olay."

Normalde gülerdim ama şu an gülecek durumda değildim. Bu araba, benim hayata tutunma çabamın beden bulmuş hâliydi. Ölmeye yakın ama ite kaka yaşayan... Arka fonda hafiften bir Ferdi Tayfur sesi yükseliyordu.

"Sanma ki yaşıyorum,
Sanma ki ben çok mutluyum..."

"Benim de babamda *Doblo* var," diye en nahif sesiyle araya girdi Bilge. "Biraz eskidir böyle ama babam, 'Eski şeyler, içinde bir sürü güzel anı barındırır,' der. Çok sever. Tabii, biz de severiz."

Ortama saçma bir sessizlik çökerken herkes Bilge'ye *şaka yapıyor olmalısın* bakışı atıyordu. Tabii bir kişi hariç. Barbaros. Dudaklarında garip bir tebessümle aynadan Bilge'ye bakarken, "Sever misiniz gerçekten?" diye mırıldandı.

"Severiz tabii," dedi Bilge. "Asla da satmayı falan düşünmeyiz. Öyle seviyoruz biz onu. Anlıyorum sizi ben."

Barbaros daha da keyiflendi. Dev gibi cüssesinin aksine erimeye yakın bir bakış attı.

"Anlıyorsunuz demek, Bilge Hanım."

Bilge gülümsedi.

"Anlıyorum tabii ki."

Barbaros daha da sırıtıp direksiyona sıkıca yapıştı. Bu bakışlar bana biraz şüpheli geldi ama üzerinde daha sonra duracaktım. Şu an yeterince sorunum vardı. Dikkatimi başkasına veremezdim.

"Yani Gökçen Hanım, yıllardır bu sektördeyim, buna rağmen beni bu denli şoka sokan başka hiçbir olay yaşamadım," diye mırıldandı Ayşegül.

Bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki? Valla ben de yaşamadım. Ortamda telefonumun zil sesi yükselince ceplerimi yokladım. Yoktu. Mükemmel zekâ Gökçen. Bir de Murathan'a telefonla konuştuğum yalanını söylerdim diye dikleniyordum. Telefon yanımda bile yokken hem de! Bilge yandan çantamı bana uzattı. "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak telefonumu çıkardım. Arayan annemdi. Harika! Açmazsam ağır olay çıkarırdı. Kızından haber alamıyor diye Müge Anlı'ya kadar çıkardı. O yüzden çaresizce açtım.

"Efendim, anne?"

"Kız sen benim yüreğime mi indireceksin?" diye çırkefleşince anında yüzümü ekşitip telefonu kulağımdan hafifçe çektim. Menopoza girmek bu kadına hiç iyi gelmiyordu.

"Ne oldu, anne?"

"Ne işin var kızım senin aşiret düğününde?" diye daha çok yükseldi. "Ölüp kalayım mı ben burada meraktan, yavrum? Sen neden böyle yapıyorsun ya?"

Derin bir nefes verdim. Halam yetiştirmiş olmalıydı.

"Anne, bir düğün için sence de biraz fazla evhamlı değil misin?"

"Sus! Kaç kere dedim evden işe, işten eve gideceksin diye. Ne işin var senin tek başına başka köylerde?"

Elimi burnuma atıp artık kaostan sızlayan burun kemiğimi ovuşturmaya başladım.

"Tek başıma değildim, anne. Arkadaşlarım var yanımda. Zaten bitti. Dönüyoruz eve şu an. Sakin ol."

"Murathan da seninle mi?" diye çok alakasız bir soru yöneltti.

"Ne alaka o şimdi?" diye gerekli cevabı anında yapıştırdım.

"Sana ne ne alaka olduğundan? Neye sarar senin aklın?" diye mükemmel bir şekilde bir de annem gömdü beni. Bu nedir be kardeşim? Başka vuran yoksa kalkayım ben artık yerden. "Yok, ben de vuracağım," diyen varsa buyursun. Gayet uygunum.

Ben dertli dertli oflarken annem, "Yanında mı?" diye sorusunu yineledi.

Göz ucuyla ön tarafa baktım. Murathan ifadesizce camdan dışarı bakıyordu.

"Yanımda."

"İyi. Ver bakayım telefona."

Yerimde daha çok dikleştim.

"Saçmalama, anne."

"Gökçen, ver!"

"Kapatıyorum," dedim anında. "Ben seni eve gidince ara-" diyordum ki Murathan arkaya dönüp hızla telefonu elimden aldı. Bu adamın ani hareketleri valla sebebim olacaktı. "Ne yapıyorsun?" diye ileri atılıp telefonu elinden almaya çalıştım ama çok geçti. Çoktan kulağına tutup, "Ben Murathan, Leyla teyze. Merhaba," diyerek son derece kibar bir giriş yapmıştı. Oflayarak geri yaslandım. Gerçekten bugün ben tamamım, Allah'ım. Al beni buradan!

Dinledi. "İyiyiz, çok şükür. Siz nasılsınız?" dedi. Yine dinledi. "Onlar da iyi. Selamları var," dedi. Yine dinledi. "Evet, yapıyor öyle salaklıklar."

Bu salağın ben olduğumu anlamak çok zor olmamıştı. Adam annemle beni çekiştiriyordu resmen.

"Sorun yok, merak etme sen," dedi yumuşacık bir sesle. Bir süre daha dinledi. Yandan gördüğüm kadarıyla tebessüm ediyordu. "Tamam, Leyla teyze," dedi. "İyi akşamlar," diye de ekledi ve telefonu kapatıp annemle olan nazik konuşmasının aksine arkasını bile dönmeden telefonu omzunun üzerinden arkaya doğru savurdu. Çok şükür ki telefonu anında havada yakalamıştım.

"Ne dedi?"

"Bilmeni istese sana söylerdi," dedi ters ters.

Valla ağzını kıracaktım. Göz devirerek önüme döndüm. Bir dertli nefesle daha bu ihtişamlı geceyi şenlendirdim. O an aklıma gelen Egemen detayıyla daha da dertlenmiş bulunuyordum. Adam bizi almaya dönecekti. Ben ise geri dönüyordum. Hem de iki saniye içinde yaptığım yavukluyla! Telefonda Egemen'in ismini bulup bizim için geri dönmemesini, zaten yolda olduğumuzu yazıp gönderdim. Moralsizlikten kusmak üzereydim. Aynaya baktığımda Murathan yine bana bakmıyordu. İfadesiz bakışları dışarıdaydı.

Bir süre daha devam eden Barbaros'un arabasını övmesi, Bilge'nin onu onaylaması, Ayşegül'ün şaşkınlığını ima eden lafları ve Zülfikar'ın çılgın olay kritiğinden sonra bizim eve gelmiş bulunuyorduk. Yol boyunca Murathan bir daha benimle konuşmamıştı. Hatta yüzüme bile bakmamıştı. "Teşekkür ederim, iyi akşamlar," deyip arabadan indiğimde bile cevap vermemişti. Yine bana bakmamıştı.

İnip son derece sakin bir şekilde kapıyı kapatıyordum ki "Gökçen Hanım," dedi Aybüke. Ona döndüm. Diğer taraftan dolaşıp yanıma geldi. "Siz köylere giderken ben de sizinle geleceğim. Murathan Komutan'ımın emri. O yüzden telefon numaralarımızı alsak iyi olacak."

Dertli dertli baktım.

"İtiraz hakkım var mı?"

Hâlâ ifadesizce önüne bakan Murathan'a kaçamak bir bakış atıp bana döndü. "Pek sanmıyorum," dedi. Ben de sanmıyordum. Ama ne yaparsın, umut fakirin ekmeğiydi. "Murathan Komutan'ım kolay kolay kimsenin hayatına müdahale etmez. O dediyse sizin için en iyisi budur, emin olun," dedi. "Hem bugünden sonra ben de bu konuda ne kadar haklı olduğunu daha iyi anladım. Gerçekten bela çeken bir yanınız var."

"Çok sağ ol, Aybüke," diye mırıldandım. Bir sen kalmıştın vurmayan. Şu an itiraz edersem ortam daha da alevlenebilirdi. Zaten Murathan bu konuda fikrini gayet net belli etmişti. Çırpınmanın bir anlamı yoktu. O yüzden numaramı verdim. Onun da numarasını kaydettim. Giderken ona haber vermemi sıkı sıkı tembih ettikten sonra arabaya bindi. Bize korna çalıp özbeöz Türk olduklarını belli ettikten sonra uzaklaştılar. Tabii, bu süreçte Murathan yine ters ters önüne bakıyordu.

Apartmanın önünde, olayın şokundan dolayı öylece giden arabaya bakarken Bilge ve Ayşegül'ün iki taraftan koluma girip beni eve sürüklemesi ise kaos mesaimin henüz bitmediğinin, gecenin daha da uzun olacağının en büyük deliliydi.

"Durum ne, Ayşegül?" diye çaresizce mırıldandım.

Önce derin bir nefes verip sağa sola baktı. Sonra hafifçe bana doğru eğilip, "Şu şekilde özetleyeyim, Gökçen Hanım," dedi. "İslamiyet bile bu kadar hızlı yayılmamıştır herhâlde."

Ben iptalim. Dertli bakışlarımı acilde dolaşan hemşirelerde gezdirdim. Hepsi göz ucuyla bana bakıyordu. Çünkü ellerinde fena bir dedikodu vardı. Ben ve komutan yavuklum... Dünkü düğünden sonra kafamı toparlayamamıştım. Yetmezmiş gibi, "Gökçen Hanım'ın komutan sevgilisi varmış," diye olay köyden çıkıp her yere yayılmıştı. Ben daha köy düğününden gelmeden *komutan yavuklu* dedikodusunun buraya gelmesi... Daha korkunç bir dedikodu ağı görmemiştim. Ayşegül'de bile bu yetenek mevcut değildi. Olayın bu denli büyüyeceğini asla tahmin edemediğimden şoktaydım. Bir Ahmet Ağa bilir, bir de bizimkiler ve olay orada öylece kalır diye düşünmüştüm. Dehşet derecede yanılmıştım.

"Tansiyonum düşüyor benim galiba," dedim dertli dertli. Bileğimi ileri uzatıp masamın üstündeki tansiyon aletini gerçekten bileğime takıp çalıştırdım.

"Bir şey daha var," diye mırıldandı Ayşegül.

"Ne? Ne var daha? Ne?"

"Komutanın geçen gelişinde sizi, yani ikinizi yan yana, beraber, biraz da sarılmış bir hâlde ilaç odasına girip sonra da yine aynı şekilde oradan çıkarken görenler olmuş."

"Yani?" dedim mal mal. Harbi tansiyonum düşmüştü galiba. Beynime kan gitmiyordu. Ayşegül'ün imalı bakışları sürerken iki saniye içinde aydınlandım. Beni yakaladığı gibi odaya sürüklemişti. Sıkıca sarılarak hem de. "Siktir ya!" deme isteğime hâkim olamadım. Elimi dertli başıma attım. "Of!"

"Bu durum dedikoduyu daha da perçinlemiş durumda."

Alnımdaki elimi saçlarıma ilerletip parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Yolayım ben bu saçlarımı! Koparayım ben bu kafayı!

Ayşegül ise heyecanla dirseğini masama dayayıp elini yanağına yaslamıştı.

"Dedikodunun sarmaş dolaş kısmı hakkında beni bilgilendirmek ister misiniz acaba?"

"Ya ne sarmaş dolaşı?" diye çirkefleştim. "Beni kovalarken yakaladı. Sonra kaçmayayım diye zorla tutup oraya götürdü. Daha da sonra ilaç dolabının üstüne bırakıp yarım saat hâlime güldü."

Ayşegül'ün dili tutulmuş durumdaydı.

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey sorma, Ayşegül," dedim dertli dertli. "Moralim bozuk, bana dokunma." Aynı dertli hâlimle bileğimi ileri uzattım. "Bak şu tansiyonuma."

Hemen ciddiyetle baktı.

"Normal, Gökçen Hanım."

İleri uzanıp cihazı tekrar çalıştırdım.

"Değildir. Bir daha bak. Serum verin bana. İyi değilim. Müdahale edin bana!"

Güldü. Gülünecek hâldeydim çünkü. Haklıydı.

"Komutanla konuştunuz mu?"

Aramak istemiştim ve hâlâ da istiyordum ama cesaretim yoktu açıkçası. Ne diyecektim ki adama? Hem köyden dönene kadar bir daha ne kızmıştı ne de başka bir şey demişti. Değil konuşmak, yüzüme bile bakmamıştı. Küs müydü? Dünden beri saçma bir şekilde bunu düşünüyordum. Bana neydi sanki? Çocuk muydum? Küserse küssün! Ben mi istemiştim gelmesini sanki!

Ama ya gerçekten küstüyse? Sinirlense bile azıcık gülerdi. Azıcık bile gülmemişti. Saçma bir şekilde kalbimin üstünde bir ağırlık vardı. Niye vardı?

"Aramadım. Arayıp ne diyeceğim adama?" dedim tansiyon aletini kolumdan çıkarıp masanın üstüne savurarak. Kendimi fena hissediyordum ama bu alet hep aynı gösteriyordu. Sana da lanet gelsin, tansiyon aleti!

"Yavuklum?" diye bir öneri sundu Ayşegül. Tam gülecekti ki ben ters bir bakış atınca sustu. "Pardon," dedi elini dudaklarına kapatarak. Sonra yine ciddileşti sağ olsun. "Komutan biraz sinirli biri galiba."

"Biraz mı?" dedim küçümser bir gülüşle. "Onun vücudunun yüzde yetmişi sudan değil, sinirden oluşuyor. Hatta yüzde doksanı sinirden oluşuyor be!" Gözlerimi devirerek önüme döndüm. "Küçükken de en ufak şeye hemen yükselirdi adi adam. Bırak papatya çayını, papatya tarlasına soksan onu yine de kâr etmez sinirine."

Güldü. "Dün sizi daha fazla bunaltmamak adına bir şey demedim ama şimdi şöyle de bir şey var. Sizin elinizi tutup giderken çok havalıydınız, Gökçen Hanım," dedi alık bir sırıtışla. "Devran Ağa'nın önünden sizi çekişi, ceketi üstünüze giydirişi..."

Boş boş baktım.

"Ne anlatıyorsun sen, Ayşegül?"

"Karizma adam," dedi imalı bir sırıtışla. "Kabul etmek lazım. Bedavadan yavuklu da oldunuz. Değerlendirin bence."

Gözlerimi devirdim. "Sen de yorma beni," dedim yılmış bir sesle.

Umursamadı. "Yalnız, 'Murathan ve ben mi? *İşte buna gülerim,*' dediğiniz günün akşamı sevgili olmanız..." Minik bir kahkaha kaçtı dudaklarından.

"Bu kadar hızlı bir büyük konuştuğunu yaşama görmedim ben, Gökçen Hanım."

En kınayıcı bakışımı attım.

"Yanımızdaki insana bile dert anlatamıyoruz. Milletin dedikoduları alıp yürütmesine şaşırmamalı."

"İyi, tamam. Demedim bir şey," dedi hemen. "O değil de ben pusuya yattım, heyecanla Egemen Bey'i bekliyorum. Şimdiye çoktan duymuştur olayı ama henüz ses yok. İnme mi indi acaba adama?"

Onu da tamamen unutmuştum ben. Adama geri döndüğümüze dair mesaj attıktan sonra sorduğu, "Neden? Bir sorun mu var?" sorusuna en ihtişamlısından bir mavi tikle cevap vermiştim. Ben olsam beni engellerdim. "Nereden öğrenecek o, Allah aşkına?" dedim gözlerimi devirerek. "Merkezde çalışıyor adam."

"Egemen Bey'in buradaki hemşirelerle arası çok iyi. Kesin biri haber uçurmuştur. Siz merak etmeyin."

"Çok sağ ol, Ayşegül," dedim dertli dertli. "Bayağı merak ediyordum ben de. İyi ki dedin. Nasıl rahatladım şu an, anlatamam." Elimi tekrar dertli başıma attım. "Kolesterolümü de ölçün. EKG, RBC, HBG, SGK, neyim varsa ölçün. İyi değilim ben."

Ayşegül sağ olsun, ciddi ciddi bileklerimi ovuşturdu. Tam o an, "Gökçen Hanım," diye mırıldandı kısık ama tanıdık bir ses. Dertli başımı hemen sağıma çevirdim. Gelen, bu kaosun kimselerin bilmediği başkahramanıydı. "Gurbet," diye mırıldanarak baygınlık geçirdiğim koltukta toparlandım. Bunu beklemiyordum işte. Zaten ben neyi bekliyordum ki?

Minik adımlarla ilerleyip yanıma geldi. Karşımdaki koltuğun birine ürkekçe kuruldu. Konuşmasına gerek yoktu. Bakışları buram buram mahcubiyet kokuyordu. Bir iki saniye Ayşegül ve ben ifadesizce ona baktık. O ise kucağına bakıp çantasının önündeki tokayla oynadı. "Ben..." dedi en sonunda. "Söze nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Özür dilemeye ne dersin?" dedi Ayşegül anında.

"Ayşegül," diyerek uyardım.

Yüzü memnuniyetsiz bir ifadeye bürünürken istemsizce başını aşağı yukarı salladı. "Neyse," diyerek ayaklandı. "Bir seruma kan yürümüş herhâlde. Ben bir ona bakayım." Ayağa kalkıp imalı bakışlarla Gurbet'in yanından geçti. "Sonra gelirim yanınıza, Gökçen Hanım. Ama buralardayım yani. Haberiniz olsun."

Avını korkutmaya çalışan panter gibiydi. Benim gibi masum bir insandan böyle bir şey isteyip beni bu işe soktuğu için -dün gece olayı Bilge ve ona tekrar özet geçerken- bayağı yükselmişti Gurbet'e. *Tamamen iyi niyetimden*

faydalanmış Gurbet. Bir sürü kuzeni varmış. İstese onlara söylermiş. Neden beni bulaştırmış? Bu zamana kadar ben mi varmışım yanında? Beni böyle iki aşireti birbirine düşürecek bir işe bulaştırması çok yanlışmış.

Ayşegül gidince Gurbet üzgün bakışlarını bana dikti. "Çok özür dilerim, Gökçen Hanım. Ben gerçekten çok ama çok özür dilerim. O kadar mahcubum ki size anlatamam. Gerçekten çok özür dilerim. Sizi böyle bir duruma düşürmeyi asla istemezdim ben," diye aşırı hızlı bir giriş yaptı olaya.

Gerçekten de çok mahcup ve üzgün duruyordu. Rahatlatmak adına hafifçe gülümsedim.

"Sakin ol, Gurbet. Beni düşürdüğün bir durum yok."

"Var," dedi üzgün üzgün. "Kibar olmanıza gerek yok."

Derin bir nefes verdim. Kollarımı masamın üzerinde birleştirip ona doğru eğildim. "Hiçbir zaman kibar bir insan olmadım ben, Gurbet. İçimden geleni direkt söylerim. Bana zorla bir şey yaptırmadın. Kendi isteğimle geldim oraya. Yine kendi isteğimle yardım ettim sana. Millet konuşur, iki güne unutur Murathan'la beni. Ama senin bana yalan söylemene hiç gerek yoktu, Gurbet. Uzaktan gelmemiş sevgilin. Yan köyden gelmiş. Düşman aşiretinizin oğluymuş. Gerek var mıydı bunları benden saklamaya?"

Bocaladı. Bunu biliyor olmamı beklemiyordu muhtemelen. Ağzından dökülen kelimeler de bunu onaylar nitelikteydi. "Siz... Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Murathan söyledi. Adı da Ferhat'mış galiba."

Bakışları tekrar önüne eğildi. "Öyle," diye mırıldandı. Çantasının tokasıyla oynamaya devam etti. "Söyleyecektim aslında ama ne bileyim..."

Ah be Gurbet! Buluştun, bari iki dakika konuşup ayrıl. Samanlığın Elli Tonu'nu çekmeye, beni hatta bizi bu manzaraya ortak etmenize ne gerek vardı be, kızım? Ama aşırı mahcup durduğu için üzerine gitmeye veya daha fazla şey sormaya içim el vermiyordu. İnsanlar hata yapardı. Hatanın üzerinde yuvarlanıp daha çok çamura batmanın bir anlamı yoktu. Bunu en iyi bacağı boktan çıkmayan ben bilirdim.

"Neyse ne. Olan oldu," dedim elimi kolumu sallayarak. "Önemli olan senin yakalanmamandı sonuçta." Gülerek kollarımı iki yana açtım. "Başardık."

Buruk ama minnet dolu bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Sizin hayatınızı da karman çorman ettim ama."

Güldüm.

"Benim hayatım hep karman çorman, Gurbet. Bir şey yaptığın yok. Dediğim gibi millet bizi iki gün konuşur, üçüncü gün unutur. Merak etme sen."

Ürkek bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Teşekkür ederim."

"Köyde durum ne?"

"Babam çok mutlu. Sizin için yani." Kendi kendine güldü. "'Evladım gibi ikisi de. Vallah çok sevinmişem,' diye dolaşıyor ortalıkta. Şüphelenmedi. O da annem de. Ferhat da yakalanmadan kaçtı. Sorun çıkmadı yani. Sizin sayenizde. Teşekkür ederim."

"Gurbet, bir kere daha teşekkür edersen yığılıp kalacağım şuraya."

Başını yerden kaldırmadı. Önüne dökülen siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp çantasıyla oynamaya devam etti. Kısa bir süre baktım bu hâline. Lanet olsun içimdeki insan sevgisine!

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Üç yıl."

"Aileleriniz düşman mı gerçekten?"

"Evet."

"Nereye kadar böyle gideceksiniz?"

Bakışlarını bana çevirdi. *Bilmem* dercesine omzunun tekini havaya kaldırıp indirdi.

"Gittiği yere kadar."

"Nereye kadar gidecek peki?"

Cevap vermeden öylece baktı. Sanırım o da bilmiyordu. Aklıma Ahmet Ağa'nın yalancı yavuklum Kepçük'le bana söylediği, "Sevda saklanmaz, saklanırsa sevda olmaz," sözü gelince hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Bak Gurbet. Beni ablan say ve söyleyeceklerimi öyle dinle," dedim ciddiyetle. "Senin babanı senin kadar çok tanımam tabii ama bildiğim, gördüğüm kadarıyla Ahmet Ağa kin gütmez. O, evladını üzecek bir adam değil. Gözünün içine bakıyor. Bu iş gizli saklı sonsuza kadar da gitmez. Git, güzelce konuş babanla. Hatta istersen ben geleyim. Ya da Murathan. Biz konuşalım. Güzelce anlatalım meseleyi."

"Olmaz," dedi anında. "Ondan önce başkaları öğrendi diye çok kızar. Ben söyleyeceğim ama önce anneme demem lazım. O sakinleştirir onu."

"Söyleyeceksin yani?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Korkma," dedim güven veren bir sesle. "Eğer izin vermezse sana söz, ben kaçıracağım ikinizi."

Bu sefer o da güldü.

"Aklımda bulunduracağım."

Tereddütle gülümseyip, "Şakaydı bu tabii," dedim. "Sen yine de bu yönteme başvurma. Aman diyeyim." Yoksa Murathan bu sefer beni çiğ çiğ yerdi. Bu yaşansın istemezdim.

"Bunu da aklımda bulunduracağım," dedi. Sonra yine ciddileşti. "Bir de Gökçen Hanım, biliyorum sizden sır çıkmaz ama Murathan Komutan konusunda pek emin olamadım. Babam onu ararsa durumu anlatır mı? Onunla konuşmaya gidecektim ama utandım biraz açıkçası."

"Sorun yok," dedim. "İkimizden de sır çıkmaz."

Yüzüme bakarsa tabii!

"Emin misiniz? Biliyorum, çok oluyorum ama konuşsanız mı siz?"

Bir şey diyeyim mi, Gurbet? Ben de emin değilim. Kepçük bu. Sinirlenince sağı solu pek belli olmuyor. Söyler mi söylerdi. Ya da söylemezdi. Söyleyecek olsaydı dün söylerdi. Ya da bugün mü söylerdi? Lanet!

"Tamam," dedim Gurbet'e. "Konuşurum ben bir daha. Merak etme. Sen bu işi en kısa sürede çözmeye bak."

Güldü. Yine defalarca teşekkür ettikten sonra gitti. Ben ise dertli dertli elimi alnıma atıp bir süre boşluğa baktım. Cebimden telefonumu çıkarıp Murathan'ın ismine de bir süre baktıktan sonra belki yanılır da kurtulurum niyetiyle kafamı masaya çaktım. Yanılmadı. Kurtulamadım. O yüzden tekrar doğruldum. Ama parmaklarım Murathan yerine başka bir isme tıkladı. Çaldı, çaldı, çaldı ve açtı.

"Efendim, Gökçen Hanım?" dedi Aybüke.

"Aybüke," dedim kısık bir sesle. "Sizin askeriye tam olarak nerede? Nasıl gelebilirim oraya? Bana konum atsana."

Butler der ki, "Boğulmaktan son anda kurtulanlar bilinçleri yerine gelirken, bilinçlerini kaybederken çektiklerinden daha fazla acı çekerler. Hatıralar can yakar. Hatırlamak acı verir."

Hemen sağ tarafımda, büyük bir heybetle üzerime gölgesi düşen ağacın yapraklarında gezdirdim bakışlarımı. Yanlış hatırlamıyorsam Hakkâri'deki lojmanın arkasında da böyle bir ağaç vardı. Devasa bir ağaç. Çınar, meşe, söğüt? Ne olduğunu hatırlamıyordum. Belki de bambaşka bir ağaçtı. Bilemiyordum. Şu an tek bildiğim bu ağaca benzediğiydi. Hatırlıyordum. Silikti ama oradaydı. Puslu görüntüsü geçmiş anılarımda hâlâ bütün görkemiyle dikiliyordu.

Tepesine çıkıp, "Kepçük, beni buradan al," diye zırlamak en büyük eğlencemdi. O ise söylene söylene çatık kaşlarla dediğimi yapar, beni hemen oradan alırdı. Gölgesinde oyunlar oynardık. Yakalamaca, saklambaç, köre-

be, misket ve daha nicesi. Hatta bazen oturur, sonbaharda düşen yaprakları sayardık. Böyle böyle saymayı öğretmişti bana Murathan. Babamı ve Yusuf amcayı beklerken günleri sayabileyim diye. Onun okuldan gelmesini beklerken saatleri sayabileyim diye. Hepsi birden gidince ise kendi yalnızlığımın günlerini sayabileyim diye.

"Yirmi dört," diye mırıldandım ağaçtan bir yaprağın daha yere düşüşünü izlerken. Yaprak yavaşça yere konup kendi yerini buldu. Tekrar ağaca çevirdim bakışlarımı. Rüzgârın hafif esintisi ağaç yapraklarını yavaşça hareketlendirip saçlarımı omuzlarımdan arkaya savurunca derin bir nefes çektim içime. Aylardan kasım, gökyüzü bulutlu, güneş hafifçe bana gülümsüyor. Ve ben yine Murathan'ı bekliyorum. Hem de ağaç yapraklarını sayarak.

Tıpkı yıllar önceki gibi.

"Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum, Gökçen," diye mırıldandım kendi kendime.

Hızla bakışlarımı önüme çevirdim. Özel Kuvvetler Harekât Üssü. Sağda solda, "Ay akşamdan ışıktır, yaylalar yaylalar," diye bağıran ve kaslarını ortaya serip gözümü şenlendiren askerleri görmeyi beklemiştim ama yoktu. Oturduğum banktan ortam tam görünmüyordu ama etrafta mavi bereli, bordo bereli ve beresiz birkaç asker ciddiyetle ilerliyordu. Kepçük görünürde yoktu. Kararsızlıkla dişlerimi dudağıma geçirdim. Gelmese miydim acaba? Kalkıp şu an kaçsa mıydım hatta? Ya yine yükselirse bordo goril? Valla şu baklavayı kafasına geçirirdim. Zaten zar zor gelmişim buraya. Yetmemiş, seviyor diye bol fıstıklı baklava almışım. Acaba hâlâ seviyor muydu ki baklava? Şalgam mı alsaydım? Şalgam da çok içerdi. Yanlış mı hatırlıyordum yoksa? İçmez miydi? Düşünceli düşünceli anılarımı yokladım. Benim meyve suyu sanıp içtiğim ama öyle olmadığını anlayınca anında Murathan'ın yüzüne püskürttüğüm bir anıyı hatırlayıp yüzümü ekşittim.

Kesinlikle buraya gelmemeliydim.

Dertli bir nefes verip kucağımdaki baklava paketini daha çok sıktım. Ne yaptığımdan zerre haberim yoktu. Dertli başımı tekrar ağaca çevirdim. *Bir yaprak daha...* Şu an bir yaprak daha düşerse gitmem. Düşmezse giderim. Dikkatle baktım hafifçe sararmaya başlamış ağaç yapraklarına. Rüzgâr, dalların arasında narin bir el gibi gezindi. Sonra ise en tepeden, sarı dalların aksine yeşil bir yaprak havada süzüle süzüle yere düştü.

"Yirmi beş," diye mırıldanıp bankta geriye yaslandım. Mesaj netti. Bekleyecektim.

"Yirmi altı," diye yanımda mırıldanan Murathan'ın kalın sesiyle anında bakışlarımı yanıma çevirdim. Yine beklemediğim bir hamleydi. Murathan ve heybeti asker üniformaları içinde, başında bordo beresiyle bana bakıyordu.

"Hâlâ yerdekine bakarken üstten düşenleri kaçırıyorsun," diye mırıldanarak bankın diğer ucuna yerleşti.

Bakışlarımı hızla ağaca çevirdim. Gerçekten havada süzülen sarı bir yaprak vardı ve o da nazikçe diğer yeşil yaprağın yanına düşmüştü. "Gelmeseydin onu da sayardım," dedim çenemi yukarı dikerek. "Sana bakarken kaçtı."

Bir şey söylemeden önüne bakmaya devam etti. Anlaşılan hâlâ sinirliydi. *Evet, Gökçen. Gün yılışma günüdür, kızım. Meydan senindir.* Önce minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Sesi tatlı çıkarmak, yetişkin bir Kepçük'ü yatıştırmada en önemli koz olabilirdi. "Murathan," dedim tatlı tatlı.

"Ne var?" diyerek ayılığını konuşturdu.

Gözlerimi devirmemek için yoğun bir savaş vererek ifademi korudum. "Şurada kibar bir şekilde seninle iletişim kurmaya çalışıyorum," diyerek tatlılığımı sürdürdüm. "Böyle mi tepki verilir yani Murathancığım? Hı?"

Bana döndü. Hafif çekik gözleri yandan vuran güneş yüzünden kısılmıştı. Gözleri bu kısıklık nedeniyle kaybolmak üzereydi lakin görünen kısımlarından bile keskince parlayan kehribarları âdeta, "Buradayım," diyordu. Ve şu an, yiğidi öldürsem de hakkını asla yiyemeyeceğim bir detay daha vardı. Askerî üniforma ona çok yakışmıştı. Daha önce de horoz tarafından kovalanırken kamuflaj içinde görmüştüm ama bu görüntü de ayrı bir görüntüydü yani.

"Efendim, Gökçen?" dedi daha sakin bir şekilde.

"İçinden ofladın. Duydum," dedim.

Aynı bakışla bana döndü.

"Sen de içinden gözlerini devirdin. Gördüm."

Tatlı tatlı sırıtmaya devam, Gökçen!

"Evet, devirdim. Ama gülerek devirdim, Murathancığım."

"Şu *-cığım* ekinin ağzında ne kadar korkunç durduğundan haberin var mı, Pamuk?"

"Hayır."

"Olmalı. 'Kepçük, bordo goril ve *öküz kulaklı bilmem ne*,' demeni tercih ederim."

Minik bir kahkaha attım.

"Değil mi ama? Bence de onlar daha çok yakışıyor sana."

Tip bir bakış daha attı. Ağzını kırdığımın sinir yumağı herifi! *Neyse, Gökçen. Barış için geldin, kızım. Sakin ol.* En tatlı hâlimle yavaşça yanına doğru kaydım. Zeytin dalı uzatmaya çalışıyordum. İnşallah, zeytin dalını malum yerlerime vurmazdı. Gözlerimi kırpıştırıp, alttan alttan yüzüne bakmaya çalışarak, "Kepçük," dedim. "Küstün mü sen bana?"

Ani sorum bocalamasına sebep olmuştu. Şaşkın bakışları anında bana döndü.

"Ne?"

"Dün arabada da hiç konuşmadın, kızmadın, yüzüme bakmadın, gülmedin," diye devam ettim. "Hâlâ öylesin. Küstün mü sen bana?"

Önce öylece baktı. İfadesizlik zırhı yavaşça dağıldı gözlerinden. Ve olanı biteni görmem için yine bildiğim Kepçük olarak savunmasız bir şekilde durdu karşımda. "Saçmalama, Pamuk," dedi hafif bir tebessümle.

Rahatladım aniden. Zira dünden beri ilk defa gülüyordu. Gerçi bu pek gülme sayılmazdı ama olsun. En azından bakışları yumuşamıştı. Manyak gibiydim. Adam bana gülmeyince benim içime öküz sürüsü oturuyordu. Engel olamıyordum buna.

"Küsmedin yani?"

"Hayır. Çocuk muyuz ki küseyim?" dedi bakışlarını benden çekmeden. "Ayrıca ben sana ne zaman küstüm?"

"Yalana bak!" dedim anında. "'Ne olur bana küs, Pamuk. Ne olur konuşmayalım,' diyerek peşimde feryat figan koşan kimdi acaba? Dua et, asıl ben sana küsemiyordum."

Bu sefer gerçekten güldü. Gözleri bir çift çizgi hâlini alacak şekilde hem de.

"Asla küs kalamayacağını bildiğim için öyle diyordum. Yaklaşık beş dakika küs kalabiliyordun. Senin için rekor."

"Çok rica ediyorum, hatırlatma," dedim utangaç bir gülüşle.

"Ha, unuttun yani?" dedi. Bu sefer ciddiydi.

Ben de ciddileştim.

"Unutmuş gibi miyim?"

Dudak büzdü.

"Bilmem. Ne dersem sana zarar olduğunu düşünüp tersini yaptığına göre benim kim olduğumu, sadece senin zarar göreceğin bir şeyde sana engel olacağımı unutmuş gibisin."

Biraz buruk bakıyordu. Bu da benim içimi daha çok burkuyordu. Çok mu ters tepki vermiştim gerçekten?

"Unutmadım tabii ki Murathan," dedim. "Ama sen de benim büyüdüğümü kabullenemiyorsun, farkında mısın? Allah aşkına, halay çekmeye giderken kim yirmi altı yaşındaki kadına, '*Gözümün önünden ayrılma,*' der?"

"Dedim de boşuna mı dedim?" diye hafifçe yükseldi. "Biliyorum başıma geleceği. Ayrıldığın saniye arkadan iş çevirdin."

"Tamam, yükselme hemen," dedim ters ters. "Sakince konuşmaya çalışıyoruz şurada. Ayrıca yemin ederim ki aniden oldu. Kız gelip, 'Şurada biriyle buluşacağım, iki dakika bekler misin?' dedi. Ben ne bileyim düşman aşiretten olduğunu, içeride *aga nigi naga nigi* döneceğini? İki dakika konuşup döner sandım." Cevap vermeden ters ters bakmaya devam edince iyice yanına kaydım. "Hem bak, sana baklava getirdim," deyip en tatlı ifademle paketi kucağına bıraktım. "Valla içindeki bütün baklavalar simetrik. Özenle kontrol ettim, bir tane bile yamuk yok. Hepsi de bol fıstıklı. Sevdiğin gibi."

Kucağındaki paketin kenarından içine göz ucuyla baktı. Bomba imha eder gibi ciddi bir hâli vardı. "Tükürdün mü sen bunun üstüne? Doğruyu söyle," dedi aynı ciddi bakışla baklavalara bakarken.

Bana olan güvenine bakar mısınız? Gözyaşlarım sel. En uyuzundan bir tebessüm gönderdim.

"Hayır ama böyle devam edersen neden olmasın?"

Baklavanın sağına soluna bakmaya devam ediyordu.

"Şüpheli."

"Murathan, insan gibi özür dilemeye geldim şuraya, benim şevkimi kırma. Tükürecek olsam milyon para verip aldığım baklavaya mı tükürürüm?"

"Hangi yaptığın için özür dileyecekmişsin?" deyip baklavalardan birini parmaklarının arasına aldığı gibi hızla ağzına attı. Mutlu mesut yemeye başladı. *İyi bari. Hâlâ seviyormuş.*

Ya sabır çekerek bir nefes verdim. "Bak, insani özür girişimlerimi hep baltalıyorsun. Lütfen benim canımı sıkma. Yoksa tükürür, öyle yediririm o baklavaları sana."

Güldü. Sonra ağzına bir baklava daha tepti. "Evet," dedi ağzı dolu dolu. "Devam et. İnsani özrünü merakla bekliyorum."

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve tekrar tamamen ona döndüm. "Özür dilerim," dedim en nazik sesimle. "Dün olanlar için." Zira daha öncesi için pişman değildim. Kusura bakılmasın. Aklım hâlâ *Acayip Hayvanlara Benzirsen* yapamadığım zil sesindeydi. "Biliyorum, hatalıyım," diye devam ettim. "Ama ben gerçekten masum bir buluşma sanıyordum. Bu kadar büyük bir kaosa neden olacağı aklımın ucundan bile geçmedi."

Önce baktı. Kehribar gözleri sanki içine taş atılmış bir kuyu gibi dalgalandı. Ağzındaki lokmayı yavaşça yutarken âdemelmasının kavislenmesine ben de onun bana şu an baktığı gibi sakince baktım. Yine bakışlarını ilk kaçıran o oldu. Önüne dönüp derin bir nefes verdi. Sağa sola baktı. Elindeki baklavaları yanına bıraktı. O da yönünü bana çevirdi.

"Gökçen, gel seninle gerçekten iki yetişkin gibi sakince konuşalım," dedi. Aşırı yumuşak ve sebepsizce hoşuma giden bir ses tonuyla konuşmuştu. "Anlıyorum. İzmir'de büyüdün. Gerçi İzmir'e gitmeden önce de böyleydin ama neyse. Ama burası İzmir değil. Sınırdasın. Terör olaylarının zirvede olduğu bir yerdesin. Herkese böyle güvenemezsin. Her şeye şüpheyle bakman lazım. Her zamankinden daha dikkatli olman lazım. Her ihtimali düşünmen lazım. Başka bir şey olabilirdi. Yakalanabilirdin. Bütün oklar sana dönerdi o zaman. O çok sevdiğin Ahmet Ağa bile yüzüne bakmazdı. Tehlikeye girebilirdin. Bu kadar dikkatsiz olamazsın. Olmamalısın."

Mala anlatır gibi anlatmıştı.

"Ahmet Ağa ve ailesi tehlikeli değil ki ama."

"Evet, Ahmet Ağa devlet yanlısı bir adam. Ama bu, ailesinin de öyle olduğu anlamına gelmiyor, Gökçen. İnsanları tek bakışta tanıyamazsın. Kim ne derse inanıp gidiyorsun. İyilik meleği gibi her boka koşuyorsun. Tamam, yardım et ama bu şekilde olmaz. Sinirlendiğim nokta tam olarak bu. Salak biri değilsin ama nerede bir salaklık varsa onun içinde sen bitiyorsun be güzelim."

Bu ses tonuyla konuşmamalıydı. Tehlikeliydi. Ne derse yaptırabilirdi bana. Ayrıca *güzelim* mi?

Güzelin miyim gerçekten, dedi soldaki melek gevşek gevşek.

Yaylanma kız hemen, nereden güzeli oluyoruz, diye çok sağ olsun, araya daldı sağdaki melek.

"İnan, benden bağımsız oluyor," diye mırıldanabildim. "Bir bakıyorum ki kaosun içindeyim."

"Ne dersem zararına demişim gibi tersini yapıyorsun," diye homurdandı.

"Güzellikle demiyorsun çünkü," diyerek çenemi yukarı diktim. "Onu yapma, bunu yapma diye emir verirsen tabii ki dediğini yapmam."

"Güzelce söylersem eğer ne dersem yapacak mısın yani?"

Cevap için zerre düşünmedim.

"Tabii ki hayır."

Öylece baktı. Ama bakışları son derece yumuşaktı. Kepçük gibi. Benim Kepçük'üm gibi. "Benim de neslim tükeniyor be Pamuk," dedi aşırı yılmış bir sesle. "Ne olur, üzümler için gösterdiğin hassasiyeti bana da biraz göstersen."

Gülmemek için dudaklarımı dişlerime geçirdim. Ama pek başarılı olamadım. Güldüm. Hem de kıkırdaya kıkırdaya. Neye güldüğümü anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. "Pardon," dedim elimi dudaklarıma bastırarak. "Elimde pankartlarla sokaklarda, 'Murathanlar da vardır,' diye bağırarak yürüdüğümü hayal ettim de." Kendimi tutamayıp bir daha güldüm. Tekrar, "Murathanlar da vardır," dedim ama son kısmı hızlı söylediğimden, "Murat-

hanlar davardır," demişim gibi olmuştu. Kendi kendime daha çok güldüm. Yüzündeki ifade beni daha çok eğlendiriyordu ama onun yüzünde mimik oynamayınca el mahkûm yavaşça sustum. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Şaka be, şaka," dedim hâlâ gülerken. "Gül diye."

Önce bir baktı. Sonra ise başını yavaşça ters yöne çevirerek o da güldü. Hem de kocaman. "Gerçekten başıma belasın, Gökçen," diye mırıldandı ağzının içinde ama hâlâ gülüyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Ama ne yapsaydım, Murathan? Yakalansa mıydı kız?" dedim acıklı acıklı. "Görse miydi babası öyle? Kör kurşunlara mı gelseydi? Bak, düşman aşiretlermiş. Kan mı çıksaydı? Senin vicdanın buna el verecek miydi?"

"Evet," dedi anında.

Ciddileştim.

"Hayvansın."

"Harika bir özür konuşması oluyor."

"İnsan gibi konuşulmuyor ki seninle. Hep bir uyuzluk."

İmalı bir sırıtış belirdi dudaklarında.

"Senin dilinden bal damlıyor çünkü, değil mi Pamuk?"

Haklıydı.

"Sen güzel konuşursan ben de konuşurum. Bak, şu an ne kadar da sakinim."

"Suçlu olduğun için olabilir mi?"

Ee, yine haklı. Omuzlarım çöktü. "Gerçekten özür dilerim," dedim üzgün üzgün. Dünyanın en utanmış insanı gibi spor ayakkabımın ucunu kaldırım taşlarının arasındaki boşluklara sokmaya çalışıyordum. Mümkün olsa kazıp içine girmek isterdim oysa.

Kısa bir süre konuşmadı. Sonra derin bir nefes sesi duydum. "Neyse," dedi. "Olan oldu zaten. Artık uzatmanın bir anlamı yok."

Hemen ona döndüm. Sinirli bakmıyordu. Mutlu etti bu görüntü beni. Gülümserken başımı sağa eğdim.

"Barıştık mı şimdi yani?"

"Küs falan değildim, Pamuk. Sadece bu kadar pervasız olmana sinirliydim."

En tatlı ifademi kuşandım.

"Sinirin geçti mi o zaman?"

Bakışları yüzümün her yerinde gezindi. Baktığı her yeri ezberlemek ister gibi dikkatliydi. En son gözlerime değdi. "Geçti," dedi.

Saçma bir şekilde kalbime dolan sıcaklıkla daha çok gülümsedim.

"Ee," dedi. Yandan baklava kutusunu tekrar kucağına alıp benim de almam için uzattı. Sabahtan beri bu teklifi beklediğim için hemen parmaklarımın arasına bir baklava sıkıştırıp ağzıma attım. "Gerekli yılışma evresini tamamladığına göre asıl konuya gel artık," deyince ağzım dolu dolu öylece kaldım.

Bismillah. Bu adamın beni tanıma seviyesi aşırı derecede ürkütücü bir boyut alıyordu. Zaten gözünden hiçbir bok kaçmazdı, şimdi iyice manyak olmuştu. Donumun rengini bile söyleyecekti neredeyse. Bütün şaşkınlığıma rağmen anlamamış gibi, "Ne konusu?" dedim ağzım dolu olduğu için garip bir sesle.

Milli *yeme beni şimdi* bakışını atınca çırpınmanın faydasız olduğunu anladım. Ağzımdaki lokmayı hızla yutup parmaklarımı da hafifçe dudaklarıma sürüp temizledikten sonra ona döndüm. Dikkatle beni izliyordu. Hatta fazla dikkatle. "Kepçük," dedim.

"Hı," dedi.

"Gurbet geldi bugün benim yanıma." Olduğu yerde dikleşti. Kaşları çatıldı. Gelecek şeyi anlayınca yavaşça koluna dokundum. "Sinirlenme hemen. Bir dur. Özür falan diledi. Sana da gelecekmiş ama utanmış biraz. Malum, biraz özel bir durumda yakalandı sana." Tip bir bakış attı. "Bir ricada bulundu benden." Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım. Bakışları bir an için dudaklarıma inip tekrar gözlerimle buluştu. "'Eğer babam sizi ararsa yalanı bozmayın, olur mu?' dedi," dedim hızla. İlerleyip daha çok dibine sokuldum. Öylece bakıyordu bana. "Olur mu?" dedim koluna iki elimle yapışarak. "Hı, olur mu? Ahmet Ağa seni ararsa öyle bir şey olmadığını söylersin ve durumu bozmazsın, değil mi?"

Bakışları sert değildi. Öylece, bir şey söylemeden bakıyordu yüzüme. Ben ise yalvarma işini bir ileri seviyeye taşıdım.

"Noğlar bozma, Murathan. Bak, kız zor durumda. Noğlar!"

Anında yüzünü ekşiterek bakışlarını yana çevirdi. "Söyleme şunu kızım ya," dedi isyankâr bir sesle.

Asla umursamadım.

"Zaten olay her yerde yayılmış. Sen de azıcık idare etsen olur mu?"

"Ne yayılmış?" diye cevabını gayet bildiği bir soru yöneltti. Ağzını kırmam için ek çaba içindeydi yine.

Derin bir nefes verdim. "Sence Murathan?" dedim üzgün üzgün. "Herkes bizi yavuklu sanıyor ya işte." Ofladım. "Deli olacağım. Nasıl bu kadar hızlı yayılmış olabilir? Olay daha dün oldu. Şaka gibi."

Güldü. Evet, resmen yüzünde saçma, anlamsız bir tebessüm oluştu. "Yavuklu demek ha," diye mırıldandı kendi kendine. "Nerede yayılmış?"

"Hastanede," dedim aynı yılık ifademle.

"Herkes böyle mi biliyor yani?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Herkese, bütün herkes dâhil mi?" diye son derece saçma bir soru daha yöneltti.

Tekrar aynı onaylayan sesleri çıkarıp, saçlarımı çaktırmadan, iki saniye içinde yolarak geri savurdum ve tekrar koluna yapıştım. Harbi yolsam şu saçımı başımı. Tekrar ediyorum, düştüğüm hâle bak! "Seni de zor durumda bıraktım. Biliyorum. Eğer sevgilin falan varsa ondan da özü-" diyordum ki lafı anında ağzıma tepti.

"Saçmalama, Gökçen. Kimseyi zorda bıraktığın yok," dedi net bir sesle. "Tam tersine, işime gelir." *Ne? Nasıl? Niçin? Af buyur? Ha?* Göz kırpıştırdım. O ise kendinden emin bir şekilde güldü. Sonra bir baklava daha sıkıştırdı parmaklarının arasına. "Yediğin her nane daha çabuk gelir kulağıma. Kullanışlı bir dedikodu bence," diyerek ağzına baklavayı tıktı.

Hayret dolu bir ifadeyle baktım bu rahatlığına. Birkaç saniye keyifle baklava yemesini izledim. Bu adamın beyninin nasıl çalıştığını asla çözemeyecektim. "Farkında mısın, bilmiyorum ama sen benden daha hayret edilesi bir kişiliksin, Kepçük," diye mırıldandım.

Ukalaca sırıttı.

"Bu konuda *size* yetişmemiz ne mümkün, Gökçen Hanım. Elinize asla su dökemeyiz."

"Yine uyuzlaşıp beni hanımefendi ve elit kişiliğimden çıkarma istersen," dedim ters ters. "Adamakıllı sulh ilan etmeye gelmişiz buraya."

Gülüşü daha çok büyüdü.

"Peki, bu sulh girişimlerinin hepsinin yediğin nanelerden sonra olması, Pamuk. Onu ne yapacağız?"

Bayağı bir haklıydı. O yüzden sadece melul melul göz kırpıştırdım. "Ama sonuç olarak eninde sonunda barışmaya geliyorum," dedim tatlı tatlı. "Bir de bu açıdan bakmak lazım olaya."

Güldü.

"Doğru. Bayağı teselli edici bir bakış açısı."

Ben de güldüm. Etraftan geçen askerlerin kaçamak bakışlarını üzerimizde yakaladım. Tam ben de alık alık onlara bakıyordum ki "Demek Ahmet Ağa'nın kızı yanına geldi ha?" diye sorunca tekrar ona döndüm. "Tek miydi? Yoksa yine salak bir buluşmaya yardım mı ettin?" Aniden ciddileşti. "Ne olur, yapmamış ol. Hatta *noğlar* yapmamış ol."

"Saçmalama. Ne yardım edeceğim? Tek geldi. O da çok üzgün zaten. Sen olur da bir daha görürsen bu konuyu açıp veya ima edip mahcup etme kızı, tamam mı?"

"Olayın sen dışındaki boyutuyla ilgilenmiyorum zaten, Pamuk," dedi muazzam bir rahatlıkla. "Bana ne? Kim ne yaparsa yapsın samanlıkta. Ama seni bu işe bulaştırmasını asla doğru bulmuyorum. Bulamayacağım."

Sen dışındaki boyutuyla ilgilenmiyorum mu? Saçmalama, Gökçen! Kelime seçme. Öylesine diyor. Saçmalama. Söylenenleri kırpma.

"Böyle olacağını o da tahmin etmemiştir, Murathan. Kötü biri değil. Kızma bu kadar."

"Ucunda sana zararı varsa iyisi de kötüsü de beni zerre kadar alakadar etmiyor, Gökçen," dedi hafif yüksek çıkan bir sesle. "Niyetle değil, sonuçla ilgilenirim ben."

Fazla mı net bir insan olmuş bu Kepçük yoksa bana mı öyle geliyordu? Yüreğime inebilirdi. Hoş değildi yani. "Sonuçta bana bir şey olmadı ama," diye mırıldandım.

"İhtimaller, Gökçen," dedi tane tane. "İhtimaller görmezden gelinmemeli."

"İyi, tamam," dedim huysuz bir tonla. "Düşünerek hareket edeceğiz, her ihtimali düşüneceğiz, daha dikkatli olacağız, tamam. Zaten bu yavuklu olayı da bir iki haftaya unutulur."

"Ee, bakalım," dedi yine saçma bir gülüşle.

"Unutulur, unutulur," dedim kendimden emin bir şekilde. "Ömür boyu bunu konuşacak hâlleri yok ya canım."

"Tabii, canım," diye aynı uyuzlukla onayladı.

"Murathan!" diye çıkıştım.

Bordo goril yine uyuz bir gülüş atıp huzurla ağzına bir baklava daha attı. Sinirli değildi. Hatta Şırnak'a geldim geleli ilk defa bu kadar rahattı sanırım. İlk defa bu kadar Kepçük'tü. Sebepsizce aramızda yıllardır ayrı kalmanın oluşturduğu o soğukluğun eridiğini hissettim. Buraya geldim geleli ilk defa bu kadar uzun ve sağlıklı bir iletişim kurmuştuk. Bunun verdiği güvenceyle, "Bu bere..." dedim bakışlarımla kafasındaki bordo bereyi işaret ederek. "Harbi yün mü?"

"Sen sorunca baktım. Pamukmuş," diye ciddi ciddi bu salak ötesi sorumu cevapladı.

Ha öyle miymiş şeklinde aydınlanmış bir bakış attım. Neden bunu merak ettim, hiçbir fikrim yoktu. Onun ise neden bu mal sorumu ciddiye alıp cevapladığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Gerçi o benim ne kadar saçma

unum varsa hep cevap verirdi. Kızardı ama asla cevapsız bırakmazdı. Evliya memişi demek ki.

Aydınlanmış ifademe bakarken kendi kendine gülüyordu.

"Bunu diyeceğimi ben de hiç tahmin etmezdim ama sözde arkadaşımı özlemişim, Pamuk."

"Ha, özledin yani beni?" diyerek onun dün düğünde bana verdiği cevabın aynısını yönelttim.

Ama o benim gibi kaçamak bir cevap vermedi. İşi gırgıra falan da vurmadı. Ben gülerken o aniden ciddileşti. "Özledim," dedi bütün netliğiyle.

Böyle bir cevap beklemediğimden bocalamış bir şekilde bırakakaldım. Gülüşüm dudaklarımda varla yok arası bir şekil alırken o bana baktı, ben ona. Özlemiş miydi gerçekten? Benim onu beklediğim kadar, gelmesi için ağladığım kadar o da beni düşünmüş müydü? Yoksa hemen unutmuş muydu? Mideme saçma bir şekilde oturan krampla bakışlarımı önüme çevirdim. "Yalancı goril," dedim sitemkâr bir sesle. "Özlemişmiş. Eminim ki Gökçen belasından kurtulduğun için mahallede baklava dağıtmışsındır."

Minik kahkahası geldi kulağıma ama bakmadım. Bakışları mideme garip şeyler olmasına neden oluyordu. "Sen öyle mi yaptın?" dedi.

"Aynen," diyerek yine kaçamak cevaplarımdan birine sığındım. "Bütün mahalle hayvanlarını doyurdum bir beladan kurtuldum, diye." Çantamı kolu ma takıp hızla ayaklandım. Ona dönüp sevimsiz bir gülüş attım. "Ama pek bir işe yaramamış anlaşılan. Yine belaya bulaştık."

Aynı gülüşle iade yaptı.

"Oluyor tabii öyle şeyler. Bak, benim dağıttığım baklavalar da işe yaramamış ki buradasın."

Birbirimize sevimsiz sevimsiz gülümsedik. "Uyuzluğuna doyum olmuyor demek isterdim ama fevkalade doydum, Kepçük," dedim. Rüzgâr yüzünden yüzüme gelen saçları geri ittim. "Gideyim ben artık." Etrafta kaçamak bir şekilde bize bakan askerleri görünce sorgulayan bakışlarımı Murathan'a çevirdim. "Bu adamlar neden bizi izliyor?"

Söylediğim tarafa bakma gereksinimi bile duymadı. Derin bir nefes verdi.

"Yavukluma bakıyorlar işte."

Son derece kibar bir tepki verdim.

"Ha?"

Dudaklarında imalı bir gülüşle oturduğu yerden kalktı. Dev cüssesi birden önüme dikilince yüzüme vuran güneş gitti, onun gölgesi düştü üstüme. Şöyle de bir şey var ki asker kıyafetleriyle daha bir heybetli duruyordu. Ve Yusuf amcaya benziyordu. Kesik ve son derece silik bir anıydı ama saçını Me-

moli gibi yapıp, babasının asker gömleğini üzerine geçirip boyu kadar gömlekle, "Ben asker olacağım, baba," diyerek evde koştuğu bir an hatırlıyordum. Yusuf amcanın da gülüp, "Asker olacak tabii benim koçum, düşmana korku salacak," dediğini hatırlıyordum. Anlamsızca gelen gülümseme isteğimi bastırdım. Yanılmamışsın, Yusuf amca. Düşmana korku salıyor muydu, bilmem ama oğlun hayal ettiğin gibi bir asker olmuştu.

"Dedikodu yapan tek tayfanın sağlık personelleri olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" dedi imalı bir gülüşle.

İçime öküz sürüsü oturuyor, sayın seyirciler! Ayşegül haklıydı. İslamiyet bu kadar hızlı yayılmamıştı valla. Şoke olmaya bile fırsat bulamıyordum.

"Burada da herkes biliyor mu yani?"

Sırıttı. Yeterli bir cevaptı.

Derin, dertli bir nefes verdim. "Hemen hastaneye gidip dilaltı falan almalıyım," diye homurdandım. Hızla arkamı döndüm. "Görüşürüz." Bir adım atmıştım ki aklıma gelen şeyle tekrar ona döndüm. "Bu arada sen o kolundaki dikişleri aldırdın mı?"

"Hayır," dedi yine mükemmel ötesi bir rahatlıkla. "Niye aldırayım? Kendi düşer."

Kaşlarımı çattım. Sol elimi belime attım. "Murathan," dedim sakince. "Yani bir şey demeyeyim diyorum ama demeden de edemiyorum. Bir insan kendi imkânları doğrultusunda ancak senin kadar salak olabilirdi."

Güldü.

"Sulh buraya kadardı sanırım."

"Sana çok bile," dedim ters ters. "Kaç gün geçti üstünden. Pansuman falan da yapmamışsındır sen şimdi. İltihap kapar. Git, aldır şunları."

"Bakarız," dedi yine rahat rahat.

Gözlerimi devirmekle yetindim. Yeterli bir cevaptı bence ki sırıtmasından gayet yeterli olduğunu anlıyordum. "Zaten düşen tansiyonumu sen daha fazla düşürmeden ben gidiyorum," dedim ve tekrar arkamı dönüp ilerlemeye başladım.

"Pamuk," dedi. Durup yüzümü ona çevirdim. Rüzgârın ani bir esintiyle yüzüme ve boynuma doladığı saçlarımı geri savurup ona baktım. O ise zaten hâlihazırda beni izliyordu. Ve bu sefer bakışlarında net bir duygu yakaladım. Hayranlık... Saçma. Neden bana böyle baksın ki? Yanlış bir çıkarımdı belki. Sevgi? Hayır. İlgi? Hayır. Peki, neydi bu bakış?

"Uslu dur," dedi aynı bakışla. "Aklım sende kalmasın."

Bu cümleyi şu an kalın, erkeksi bir Murathan sesi söylemişti ama benim beynimin içine aynı cümleyi bana sayısız defa söyleyen ince bir Kepçük sesi yankılanıyordu.

"Ben okuldan dönene kadar uslu dur. Aklım sende kalmasın, Pamuk. Evden su alıp geliyorum. Uslu dur. Aklım sende kalmasın, Pamuk. Dondurma almaya gidiyorum. Burada uslu uslu beni bekle. Aklım sende kalmasın, Pamuk."

Ona dair her şey geçmişle bugün arasına ördüğüm kalın duvarlara atılan bir darbeydi. İnatla vuruyordu duvarlarıma. Çatlaklardan sızan anılar hafızama sızdıkça bunları nereden hatırladığıma şaşırıyordum. Gülümsedim. Ama buruk bir gülümsemeydi. Ve bu ilkzlara her zamanki minik Gökçen cevabını, bu sefer ben de yetişkin Gökçen sesiyle verdim. Hem de bu cevabı dahi hatırladığımı bilmeden.

"Senin aklın mı var ki bende kalsın, Kepçük?"

Önce öylece baktı. Sonra dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu. Gülüşünün bende saçma bir etkisi olduğu için gerçekten tansiyonumu düşürmemek adına başka hiçbir şey söylemeden önüme dönüp ilerlemeye başladım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bu bakışları üzerimde hissetmek rahatsız edici değildi. Tam tersine, güven vericiydi. Çocuksu bir neşe doldu içime. Saçma ama içimi sıcacık eden bir duygu... Her zerremi güvenle sarıp sarmalayan bir duygu... Aynı hisle seke seke hastaneye geri döndüğümde ise bu sefer içime dolan başka bir duygu oldu.

Yoğun bir şok dalgası. Zira karşımda Egemen vardı. Hem de altı aylık görevlendirmeyle merkezden buraya geldiğini iddia eden bir Egemen...

10. BÖLÜM

"Gönül, kader adında
Bir tuzağa atılmış.
Gönül, pek çok duygudan
Ve oddan yaratılmış.
Yasa neymiş, anlamaz,
Tasa çeker, dinlemez,
Gönül ferman dinlemez,
Çünkü aşka satılmış..."

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

"Düşüncelisin," diyen sesle gözlerini araladı Murathan. Masmavi gökyüzü bakışlarını doldururken derin bir nefes verdi. Yayılarak oturduğu yerde yavaşça toparlandı. Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Timur tam karşısına oturmuş, her zamanki soğuk bakışlarıyla ona bakıyordu.

Önce birkaç saniye anlamsızca bakıştılar. Sonra Murathan dertli bir nefes daha verip bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi.

"İki dakika kafa dinleyelim dedik. Ne işin var lan senin burada?"

Bu cevap Timur'u güldürdü.

"İşte, bu yüzden seviyorum seni, Karakurt. Netliğin çok cezbedici."

Murathan da hafifçe güldü. "Siktir git, Timur," dedi. Zonklayan şakaklarını sol eliyle ovuştururken gülüşü yavaşça silindi. "Zaten başım yine kazan." Migreni vardı. Başı çoğu zaman ağrırdı. Artık buna alışmıştı ama bazen çok can sıkıcı ve dayanılmaz bir boyuta gelebiliyordu.

"Yavukluluk çarpıı galiba," dedi Timur imalı bir gülüşle.

Ters bir bakış atıp, "Sen de başlama, Tönge," dedi. Derin bir nefes verirken bakışlarını sağa çevirdi. Gökçen'in dün gölgesinde oturduğu ağaç yaklaşık yirmi adım ileride bütün ihtişamıyla dikiliyordu. Önce dallarına baktı, daha sonra dibine. Bir görülene bir de görülmeyene. Bir dikilene bir de gömülene. Rüzgâr yaprakları yavaşça sağa sola savururken onun gözünün önünde dünden bir görüntü belirdi. "Küstün mü sen bana?" diye soran Pamuk. Tatlı bir Pamuk. Asla dayanılamayan bir Pamuk. Yediği her naneden sonra pıtır pıtır yanına gelip aynı ses tonuyla aynı soruyu soran bir Pamuk. Bu soruyu hayatı boyunca ona soran tek kişi.

Pamuk... Gökçen...

Gelip o kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak özür dilemese kesinlikle daha iyiydi. Bunu yapmamalıydı. Neden yapmıştı? Saçma bir şekilde aklından çıkmıyordu. Atalar haklıydı. Göz görmeyince insan gerçekten bir şekilde katlanıyordu. Yıllardır çoğu zaman aklına gelirdi ama küçüklüğündeki kadar üstüne düşmezdi. "Her ne yapıyorsa mutlu olsun," deyip aklının en kuytusuna atardı. Atmalıydı. Çünkü geçmişi deşmenin kimseye bir faydası yoktu. Ama şimdi öyle olmuyordu. Geçmiş canlı kanlı duruyordu karşısında.

Acaba şu an ne yapıyordu? Başını bir belaya sokmuş muydu? Nasıldı?

Kırk türlü sikik soru aklından çıkmıyordu. Oysa daha dün görmüştü. Şu an bunları düşünmenin anlamı neydi? Ve en önemlisi bu ne boktan işti? O düşüncelerini geri atardı. Düşünmezdi. Hiçbir şeyi çok düşünmezdi. Düşüncelere engel olamamak gibi bir bahane onun hayatında hiç olmamıştı. Ne isterse onu düşünür, istemediği düşünceyi siler atardı ama şimdi öyle olmuyordu. O Murathan ise karşısındaki de Gökçen'di. Kendisinin bile haberi olmadan düşüncelerinin en altına ittiği ilk düşüncesiydi belki de. Kolay değildi. Tüm çocukluğuydu o. Mutlu geçen bütün çocukluk anılarıydı. Ve şimdi bütün görkemiyle saklandığı yerden çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse bu iyiye işaret değildi.

"Valla ben bu işlere pek girmem, bilirsin," dedi Timur dudaklarındaki gülüşü büyüterek. "Ama sana *hayırlı olsun* demezsem içimde kalırdı, komutanım."

"Bence sen yine girme bu işlere, Timur."

Timur minik bir kahkaha attı. Olduğu yerde kendinden emin bir şekilde geriye yaslanarak, "Böyle olacağı en başından belliydi be komutanım," dedi. "Ama bu kadar erken olması beni bile şaşırttı, yalan yok."

Gözlerini kısıp başını sağa eğdi.

"Neymiş en başından beri belli olan?"

Timur tek kaşını usulca yukarı kaldırdı.

"Sence?"

Murathan ifadesizce karşısında hafif bir sırıtışla ona bakan adama baktı.

"Timur kılığına girmiş Zülküf mü var lan şu an benim karşımda? Ne yaptın sen bizim Tönge'ye?"

Timur güldü. Hem de nadir görülen bir şekilde kahkaha atarak. "Zülküf'ün de dediği gibi komutanımızın mürüvvetini konuşuyoruz işte. Fena mı?"

Murathan da dayanamayıp güldü.

"Timde aklı başında bir sen varsın, Timur. Allah aşkına, sen de bana bunu yapma be abi."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Timur her zamanki derin sessizliğiyle önüne baktı. Murathan ise masmavi gökyüzüne. Eskiden mavi, onun için hep Gökçen'di. Minik mavi çiçekler, kelebekler, misketler, deniz, gökyüzü... Sıkıntılar olsun ki şu anda da Gökçen'di.

"Gerçekten aynı gün mü şehit düştü babalarınız?" diyerek Timur sessizliği böldü.

Murathan bakışlarını gökyüzünden çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Aynı gün, aynı yerde." Bakışlarını tekrar Timur'a çevirdi. "Hatta belki aynı anda. Zaten çok yakın arkadaşlardı." Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Aynı anda şehit olduklarına sevindiklerine eminim."

Zihninde babasıyla Ali amcasının siması belirdi. Güler yüzleri, akşamları balkonda yaptıkları rakı fasılları, heyecanla izledikleri millî maçlar, beraber haberleri izlerken aynı anda yükselmeleri... Murathan ikisini de heyecanla izlerdi. Bir süngер gibi ikisinin de bütün hareketlerini emerdi. Babası gibi kaşlarını çatık yürümeye çalışırdı mesela. Sonra Ali amcası gibi omuzları dik. Babası gibi cesur, Ali amcası gibi merhametli olmak isterdi. Öyle olabilmiş miydi, emin değildi. Anılar çok geçmişte, örnek aldığı kişiler ise mazide kalmıştı.

"En yakın arkadaşınla aynı anda şehit olmak," diye mırıldandı Timur. "Sevdim bunu." Murathan cevap vermedi. Sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. "Neyse," dedi Timur derin bir nefes vererek. "Sonuç olarak tekrar hayırlı olsun."

Derin bir nefes verdi. İki gündür bütün askeriye yoğun bir telaş içindeydi. Millet bugünü beklemiş gibiydi. Pamuk yine bütün ihtişamıyla sakin hayatına bir bomba gibi düşmüştü. Zaten küçükken de öyle olmamış mıydı? Her zamanki gibi sakince oyuncaklarıyla oynadığı bir gün, aniden koltuğun üzerinde gördüğü mavi gözler bomba gibi düşmemiş miydi minik Murathan'ın hayatına? "Taktınız bozuk plak gibi aynı şeye," dedi ters ters. "İki gündür beynimi sıktınız ha. Bir çelenk yaptırmadığınız kaldı."

"Zülküf teklif etti aslında," dedi Timur yine gülerek. "Ama Hayri Albay kabul etmedi. Kantinde eğlence düzenlemek istiyorlardı en son."

Murathan öfkeyle şaşkınlık karışımı bir bakış attı.

"Hayri Albay nereden duydu lan?"

"*Duymayan kaldı mı* diye sorman, daha doğru bir soru olurdu zannımca."

"Başka gün olsa ağzından laf alamayız, Tönge," diye hafifçe yükseldi. "Bugün ne senin bu hâllerin?"

"Kırk yılın başında konuşasım geldi, onu da şu an siz baltalıyorsunuz, komutanım," dedi Timur yarım bir gülüşle.

"Böyle gelecekse hiç gelmesin, Timur. Senin de sessizliğin benim için daha cezbedici."

Timur bu yükselişe de gülerek cevap verdi. Ve yine derin sessizliğine büründü. Her zaman yaptığı gibi düşüncelerini geri itip aklını boşaltmaya çalıştı Murathan. "Bu Ahmet Ağa'nın kızı..." dedi birden. "Gurbet. Yine bela olur mu sence Gökçen'e?"

Aferin, Murathan. Bayağı kaliteli bir düşünce kontrolü sağladın. Maşallah, oğlum!

"Olacağı belayı oldu diye düşünmüştüm ben ama," dedi Timur hafifçe gülerek. Murathan'ın *bokunu çıkarma istersen* bakışlarını fark edince tekrar ciddileşti. "Ne gibi bir beladan bahsediyorsun?"

"Ne bileyim. Gelir şimdi kızdan yine buluşmasına yardım etmesini falan ister. Gökçen de *hayır* diyemez. Kesin kabul eder. Sonra al başına belayı!"

"Ağa kızı senden çekiniyor belli ki. Gökçen'in adı seninle anıldığı sürece bir daha ona yaklaşmaya cesaret edeceğini sanmam. Sizin kozu bir kere oynadı zaten. Salak değilse ikincisinde babasının yemeyeceğini bilir," dedi Timur kendinden emin bir şekilde. Meraklı bir ifade belirdi yüzünde. "Harbiden, o gün bir şey olacağını anlayıp arkaya nasıl gittin sen?"

Gözlerini devirdi. "Söz konusu Gökçen," dedi Murathan. "Attığı her adım kaos onun. Küçükken bile gözden iki dakika kaybolduğunda mutlaka bir yerde bir halt yemiş olurdu. Her yere burnunu sokardı. İki dakika hareketsiz duramazdı."

"Değişen pek bir şey yok ha?"

Hafifçe güldü.

"Aynen öyle. Hâlâ son derece başa bela."

"Pek şikâyetçi değil gibisiniz."

Murathan bu çıkarım karşısında yine öylece baktı Timur'a. Doğruydu. Değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı zaten. "Neden olayım?" dedi umursamaz bir sesle.

Timur en imalısından gülümsemekle yetindi. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Anlıyorum."

"Ne anladın acaba, Timur?"

"Biz akademideyken Reşat Binbaşı vardı. Hatırlıyor musunuz, komutanım?" dedi. En boş vermiş hâliyle oturduğu bankta geri yaslandı. İki elini birden ensesine atıp başını geriye attı ve gözlerini kapattı.

"Evet," dedi Murathan hemen. "Hatırlıyorum."

"Bize hep ne derdi?"

"Ne bileyim ne derdi, amına koyayım. Her gün dersi vardı adamın, nasıl hatırlayayım yani şimdi ben?"

"İki dakikalığına askerî rütbeden çıkabiliyor muyuz, komutanım? Bir şey diyeceğim de."

"Diyeceğin şeye bağlı."

"Güzel bir şey," dedi Timur gözlerini açmadan.

Yıllardır yan yanaydılar Timur'la. Askerî lise, akademi, görev yerleri derken birbirlerini fazlasıyla iyi bilirlerdi. İkisinin de defalarca birbirinin hayatını kurtarmışlığı vardı. Hatta Murathan'ı ölüme en çok yaklaştığı anda bulan ilk kişi olarak Timur bu konuda herkesten bir adım öndeydi. Ve şu an Murathan, Timur'un güzel bir şey söylemeyeceğine adı gibi emindi.

"Söveceksin, değil mi lan?" dedi kendinden emin bir şekilde.

Timur aynı pozisyonda gözlerini açmadan gülümsedi. Yeterli bir cevaptı.

"Çıkmıyoruz rütbeden falan," dedi Murathan. "Çok rica ediyorum, ne diyeceksen başına *komutanım* kelimesini ekleyip söyle Timur. Fantastik küfürlerini duymak istemiyorum."

"Yarım kalan şeyler," dedi Timur birdenbire. Kafasını tekrar öne eğip koyu kahverengi gözlerini Murathan'ın kehribarlarına dikti. "Tamamlanmak isterler." Murathan mal mal bakınca Timur'un dudaklarında eğlendiğini belli eden yarım bir gülüş belirdi ve gözlerini tekrar kapatıp eski huzurlu pozisyonuna döndü. "*Zeigarnik* etkisi," diyerek devam etti. "Yani yarım bıraktığın şeyleri, tamamladıklarına göre daha iyi hatırlarsın. Öyle derdi Reşat Binbaşı. Hatırladınız mı? Bence hatırlayın. Bu aralar size lazım olacak gibi."

Murathan aynı konumda göz kırpıştırmaya devam etti. Sonra ise derin bir nefes vererek *ya sabır* der gibi kafasını sağa eğdi. Verilen mesajı gayet net almıştı.

"Rütbeyi atsaydık da sövseydin bundan daha iyiydi, Timur." Timur bu sefer sesli güldü. "Tamamlanacak bir şey yok," dedi Murathan ifadesiz bir sesle. "Olayı gırgırına vuruyorsunuz diye bir şey demiyorum ama siz de abartmayın."

Timur aynı huzurlu pozisyonunda gözlerini açmadan, "Kerkük," diye mırıldandı. "Peki, Kerkük'ü hatırlıyor musunuz, komutanım?"

Hatırlamak derken? Bütün hayatı ve askerliği boyunca geçirdiği en zor bir ay dokuz günü nasıl unutabilirdi ki? Ölümle milyonlarca kez burun buruna gelmişti. Ama hiçbirinde bu kadar sona yaklaştığını hissetmemişti. Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Ve en büyük kini oradaydı. Ebû'l Sam denen bir itoğluit! O anları hatırlayınca istemsizce çene kasları gerildi. Ama bakışları her zamanki gibi ifadesizdi. "Ne alaka şimdi?" dedi içine dolan öfkeyi sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Sizi ilk bulduğumuzda..." dedi Timur. Gözlerini açıp dikkatli bakışlarını Murathan'a dikti. "Sürekli sayıkladığınız bir isim vardı."

Murathan cevap vermedi. Güneş yüzünden tam açamadığı gözlerini iyice kısıp baktı Timur'a. İfadesizliğini korumaya çalıştı ama bunu beklemiyordu. Bocalamıştı. Çünkü şehit olmaya en yakın anında gördüğü son yüzü çok net hatırlıyordu. Ama bundan Timur'un da haberinin olduğunu bilmiyordu. "Yani?" dedi gerginliğini belli etmemeye çalışarak.

Timur'un dudağının bir kenarı usulca yukarı kalktı. "Hatırlıyorsunuz yani sayıkladığınız ismi?" dedi imalı imalı.

Evet. Hatırlıyordu. Siktirler olsun ki hatırlıyordu. Asıl Timur neden bunu hatırlıyordu? Önce ifadesiz bakışını sürdürdü. Timur ise sırıtışını bozmadan aynı şekilde ona bakıyordu. "Varsayalım ki hatırlıyorum," dedi Murathan her kelimenin üstüne basa basa. "Ne çıkacak buradan? Bülent Ecevit'i bile sayıkladım lan ben orada. Bunu mu ciddiye alacağız şimdi?"

Önce güldü. Sonda ise verdiği mesajın alınmış olmasının verdiği zevkle huzurla geri yaslandı Timur. "Yıllardır tanırım seni, Karakurt," dedi kendinden emin bir şekilde. "İlk defa bir kadına böyle yakın davranıyorsun. Sence buradan ne çıkar?"

"Öylesine biri değil çünkü, Timur," dedi sakince.

"Farkı ne?"

Önce ifadesizce bakmaya devam etti. Sonra ise derin bir nefes verdi.

"Amacın ne senin?"

Timur teessüf eder gibi baktı.

"Sohbet ediyoruz be komutanım. Ne amacı?"

"Ne zamandır sohbet etmek ilgini çeker oldu senin?"

Timur'un dudağının bir kenarı usulca yukarı kıvrıldı.

"Sohbet etmek hâlâ ilgimi çekmiyor ama konu aşırı ilgimi çekti."

Sıkıldığını belli eden bir nefes verdi. "Beraber büyüdük biz, Timur," dedi bıkkın bir sesle. "Öyle sıradan komşular değildi ailelerimiz. Yıllarca yan yanaydık. Allah'ın her günü, her dakikası hem de. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmedi. İstemesek de birbirimizi görmek, bir şeyler paylaşmak zorunda kalıyorduk. Babası Ali amca, annesi Leyla teyze kendi oğlu gibi severdi beni. Aynı şekilde benim annemle babam da onu. Düştük, kalktık, kavga ettik, aynı sofrada yedik, oyunlar oynadık. Ne yapayım şimdi yani? Bunların hiçbiri yokmuş gibi sıradan biri muamelesi mi yapayım kıza?"

Timur'un gülüşü büyüdü. "Valla benim de beraber oynayıp, düşüp kalktığım bir sürü çocukluk arkadaşım var ama birinin bile adını hatırlayamıyorum şu an. Ne hafıza varmış sende be komutanım. Yıllar sonra bile kızın adını sa-"

"Timur!" diyerek, sert bir sesle yükselip lafını bitirmesine engel oldu. Uyarı için kısa ama net bir kelimeydi bu.

Ama uyarı alan taraf bu sert çıkışı pek ciddiye almış görünmüyordu.

"Madem bu kadar yakındınız, daha sonra neden görüşmediniz? Dostluğunuz babalardan mı ibaretti?"

Bu sorunun cevabı olarak aklına hücum etmeye hazırlanan bütün anılarla arasına en sert şekilde set çekti. O kadar da değildi. Onlar kesinlikle orada kalmalıydı. "Öyle olması herkes için daha iyiydi," diyerek kestirip attı.

"Anladım," diye mırıldandı Timur yine.

"Ne anladın, Timur?" dedi gerçekten sıkılmış bir ifadeyle. "Allah aşkına, ne anladın? Valla sıktın ha!"

"Bir şeyler var sizde, Karakurt," dedi Timur. "Yeme beni şimdi. Sen de bunun farkındasın." Tekrar ellerini ensesine atıp sülalem rahat kanalına geçti. "Ee, tabii biz beraber büyüdük, kardeş gibiyiz falan dersen orasını bilemem."

"Saçmalama lan," dedi Murathan anında. "Ne kardeşi?" Hiçbir zaman onu öyle görmemişti. Neyi olduğunu da bilmiyordu. Sadece Gökçen'di işte. Eskiden tatlıydı. Şimdi ise hem tatlı hem güzel. Çok güzel hem de. Hatta itiraf etmek gerekirse bu aralar bir iki kere pek kardeşçe olmayan şeyler düşünmüştü. Mesela dudakları... Haddinden fazla kırmızıydı. Sonra boynu... Elle çizilmiş gibi inceciktı. Düşüncelerini durdurmaya çalıştı. Şu an bunun sırası değildi. Hiç değildi. Ama durdurmak istediği düşüncelerin aksine aynı sima karşısında inatla beliriyordu. Bakamıyordu uzun uzun gözlerine. Yine aynı büyüye kapılmaktan korkuyordu ama içten içe bazı şeyler için de geç olduğunun farkındaydı. Harbi sikirler olsundu. Kendine gelmeliydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Timur yine kendinden emin bir şekilde.

"Timur, başlayacağım şimdi çenenin yayına. Sus artık," diye engel olamadığı düşüncelerin hırsıyla yükseldi Murathan. "Senin konuşmaman herkes için daha hayırlıymış gerçekten. Çok rica ediyorum, derin sessizliğine geri dön."

Timur güldü.

"Söyleyeceklerim bu kadardı zaten, komutanım. Artık tamamen izleme köşesindeyim."

"Te Allah'ım ya Rabb'im," diye homurdandı Murathan. "İyi ki iki kafa dinleyelim dedik ha. İçine ettin."

Timur bu sefer cevap vermedi. Artık gerçekten derin sessizliğine gömülmüş bir durumdaydı. Bunu fırsat bilen Murathan tekrar olduğu yerde yayılıp başını geriye attı. O böyle şeyler düşünmezdi. İşinden başka hiçbir şey düşün-

mezdi. Pamuk, Adana'daki dolabın en alt çekmecesinin arkasındaki kutuda kilitliydi. Sonra lojmandaki ağacın dibinde, göğsünün üstündeki derin yaranın gizli köşelerinde...

Düşünme, Murathan.

Aklını dağıtacak en makul şeyi düşündü. En sevdiği silahları: HK416, M4A1, M110 SASS, GLOCK 19! Ama tepesinde gördüğü mavi gökyüzüyle anında gözlerini kapatıp ağzının içinde bir küfür daha mırıldanarak derin bir nefes verdi. Gökyüzü neden maviydi şu an? Ne gerek vardı yani buna? "Zürriyetini sikeyim senin, Timur!" dedi ters ters. Sinirle yerinde doğruldu. Timur boş boş baktı. "Salak saçma konuşup insanın beynini, dimağını sikiyorsun!" diye daha çok yükseldi. "Konuşmasana sen, oğlum."

"Yaklaşık on beş dakikadır ağzımı dahi açmadım," diye mırıldandı Timur.

"Açtığın yetti zaten. Zülfikar'ın boş konuşmalarını seninkilere tercih ederim."

Ukala bir gülüş belirdi Timur'un dudaklarında.

"Zülküf, onun değil de benim dediklerimi ciddiye aldığınızı duymasın. Fena alınır, komutanım."

Murathan tam daha da çok sövmeye başlıyordu ki arkadan bir ses yükseldi. "Oo, Murathan Komutan'ım! Yavukluluk müessesesinde ilk haftanız nasıl geçiyor bakalım?" diyen Zülfikar, bütün neşesiyle ortama dalış yapıp Murathan'ın yanına kurulmuştu.

Timur güldü. Murathan ise hiç ama hiç gülmüyordu. "Hepinizin zürriyetini sikeyim!" dedi huzurla gülen Zülfikar'ın yüzüne doğru. Timur daha çok gülerken Zülfikar'ın gülüşü bu küfür yüzünden dudaklarında donup kaldı.

"Ne yaptım da yedim yani ben şimdi bu küfrü?" diye mırıldanıyordu ki birden bütün tim tarafından etrafları sarıldı. Süleyman, Aybüke ve Emek, Timur'un yanına kurulurken Barbaros ve Hasan, Murathan'ın yanına yerleşmişti. Alican'a ise en küçük olarak yere bağdaş kurup oturmak kalmıştı.

"Ben gidiyorum," dedi Murathan hepsine en memnuniyetsiz bakışını atarak. "Hiç uğraşamam şu an sizinle." Yerinden kalkmak için harekerlendi. Kesinlikle burada kafa dinlemek ona haram zıkkımdı.

"Nereye?" diyen Hasan'ın sesiyle duraksadı. "Daha yeni geldik biz. Bir durun komutanım."

"Bensiz oturun," dedi Murathan ters ters. "Haydi, ben kaçar." Tekrar ileri atıldı ama bu sefer de Zülfikar tarafından durduruldu.

"Yavuklunuza gitmiyorsanız bırakmam, komutanım."

Murathan durdu. Olduğu yere geri çöktü. Birkaç saniye ifadesizce önüne baktı. Sonra ise derin bir nefes vererek Zülfikar'a döndü. "Zülküfçüğüm,"

dedi. "Oğlum sen acı çekmekten zevk mi alıyorsun lan? Biz seninle illa her gün parkurda dönelim mi? Ha koçum? Seni bilmem ama ben gerçekten sana bakarken yoruluyorum lan." Yavaşça elini Zülfikar'ın omzuna atıp tehditkâr bir tavırla sıktı. "Sen de yorul, Zülküf."

"Komutanım," dedi Zülfikar bu tehdidi asla ciddiye almadan. "Çok affedersiniz ama şu noktadan sonra parkuru görüme soksanız dahi pek bir önemi yok. Ayrıca..." Derin bir nefes verip en bilgili bakışını attı. "Sizin artık bir yavuklunuz var. Lütfen hareketlerinize biraz nezaket katın. Olmuyor yani böyle."

"Lan siktir git!" diyerek Zülfikar'ı kavradığı omzundan geri iteledi.

"Bakın, bundan bahsediyorum işte," dedi Zülküf geri savrulduğu yerde hacıyatmaz gibi tekrar doğrularak. "Üslubunuz çok yanlış. İlişkinizi bu şekilde yürütmeniz çok zor. Bu üslupla bu iş olmaz. Değil mi, arkadaşlar?" diyerek diğerlerine döndü.

"Ee, biraz doğru," dedi Hasan.

"Katılıyorum," dedi Emek.

"Ben de katılıyorum," dedi Aliş.

"Aynen," dedi Süleyman. "Üslup önemli. Ben Aybüke'mle hep en kibar şekilde konuşurum." Neşeyle yanına dönüp Aybüke'ye baktı. "Değil mi, dağ çiçeğim?"

Aybüke cevap için asla beklemedi.

"Hiç konuşmamaya ne dersin, Süleyman?"

"Siz bu ikiliyi sakın örnek falan almayın, komutanım," dedi Zülfikar. "Hatta aşk hayatınız konusunda en son örnek alacağınız kişi Sülü olsun." Süleyman'ın, "Ne varmış lan bende?" diyen feryatlarına aldırmadan bilirkişi olarak, "Ama siz böyle devam ederseniz sonunuz Sülü'den beter be komutanım," dedi.

Murathan boş boş baktı. Sonra ise normalde asla sormayacağı ama o an neden sorduğunu bilmediği bir şekilde, "O niyeymiş?" dedi. "Ne varmış üslubumda?"

"Biraz..." diyerek bu sefer Emek araya girdi. Bakışlar ona döndü. "Nasıl desem... Kaynana gibisiniz, komutanım," diye tamamladı cümlesini.

Yüzü düştü Murathan'ın. Kaynana derken?

"Katılıyorum," dedi Zülküf. "Sürekli kıza söyleniyorsunuz. Hep böyle yaparsanız bu iş zor."

"Biz öyle anlaşıyoruz," deyip kestirip attı.

"Çocukken öyle anlaşıyormuşsunuz," dedi Zülfikar büyük bir ciddiyetle. "Artık çocuk değilsiniz. Karşınızda aşırı güzel, çekici, alımlı bir kadın var."

Murathan'ın tip bakışlarını görünce vitesi geri taktı. "Benim dünya ahiret bacım olan güzel bir yetişkin kadın var," diye gerekli eklemeyi yaptı. "Lütfen, olayın ciddiyetini biraz kavrayın."

"Neymiş olayın ciddiyeti, Zülküfçüğüm?" diye sordu Murathan yalandan bir ciddiyetle.

Zülfikar'ın yüzünde sanki dünyanın bütün bilgilerini biliyormuş gibi derin bir ifade belirdi.

"Olaya o kadar uzaksınız ki komutanım, size bakarken ergenlik yıllarımdaki toyluğumu görüyorum."

"Abartma lan," dedi Murathan.

"Sen benim ilk ve son toyluğumsun, Aybüke'm," diyerek Süleyman bulduğu ilk boşluğu fırsata çevirme girişiminde bulundu.

Ama Aybüke bu fırsatı anında geri postaladı. "Başka görev yok mu, komutanım?" dedi aşırı ciddi bir ifadeyle Murathan'a bakarken. "Ne olur, olsun. Afrika'da bir yere falan gönderin beni. Lütfen."

"Konuyu dağıtıp durma, Sülü," dedi Zülfikar. "Tek âşık sen misin, oğlum? Bırak iki dakika Aybüke'yi. Bak, burada Murathan Komutan'ımızın mürüvveti söz konusu. Sen de olayın ciddiyetini bir kavra artık. Burayla ilgilen, ağabey."

Murathan derin bir nefes verip en dertli hâliyle önüne döndü.

"Onca tim arasında neden en gevezesi bende?"

"Neşenize neşe katmak için, komutanım," dedi Alican tatlı bir gülüşle. Diğerleri gülerken Murathan dertli dertli önüne bakmakla meşguldü. Oysa bu soruyu cidden sormuştu. Neden ondaydı?

"Savaşa benzemez bu aşk meşk işleri. Atiklik önemlidir," dedi Zülküf. Fatih Terim gibi el kol hareketleri yapıyordu. "Herkes sizi sevgili biliyorken ilerleyebildiğiniz kadar ilerlemeniz lazım. Bu bir fırsat. Bir kadını kendinize âşık etmek istiyorsanız duygusal bir boşluğunu yakalamanız gerekir. Belli ki Gökçen Hanım da size karşı boş değil. Her an o boşluk daha da büyüyebilir. Hemen o anı yakalamanız lazım, komutanım."

"Zülfikar," dedi Murathan ciddi ciddi.

"Buyurun, komutanım?"

"Geçen sene tam kafana bir kurşun denk geldi ya, acaba o zaman beynine bir hasar falan mı verdi, koçum? Ha?" Şefkatle okşadı Zülküf'ün kafasını. "Keşke iyice bir baktırsaydık biz senin bu güzel kafana."

"Ben bildim bileli bu böyle gevşek, komutanım," dedi Barbaros yandan dertli dertli. "Kurşuna da iftira atmayalım şimdi. Kaliteli bir atıştı o. Kabul etmek lazım."

"Hatırlatmayın şu olayı," dedi Zülfikar memnuniyetsiz bir sesle. "Kanı bozuk orospu çocukları yüzünden az daha kafayı dağıtıyorduk."

Geçen yıl katıldıkları operasyonlardan birinde az daha kafaya kurşunu yiyordu. Kaskına denk gelince kıl payı kurtarmıştı kelleyi. Bu olay onlar için zaten alışılagelmiş bir şeydi ama yine de insanın kafasındaki kaska kurşun yemesi anlık bir şoka sokuyordu. Ona da öyle olmuştu. Bir an sarsılmış, sonra ise, "Ne ölmesi komutanım, bayılmışım amına koyayım!" diyerek ayağa kalkmıştı. Bu durumdan kurtuluşunu ise tamamen o gün gusül abdesti alarak operasyona gitmesine borçlu olduğunu düşünüyordu.

Murathan keyifli bir şekilde gülünce anında ona döndü. "Siz bana değil, kendinize gülün bence, komutanım," dedi hafif bir terslikle. "Aslında Egemen, sizin için Etem olan o lavuk, merkezden görevlendirmeyle buraya gelmiş diyorlar," diyerek uyuz uyuz sırıttı. "Gökçen Hanım'ın yanına yani."

Murathan'ın gülüşü dudaklarından ışık hızıyla düştü. Duyduğu şeyi sindirmek için birkaç saniye bekledi. Çenesi kasıldı. Kaşları çatıldı. Olduğu yerde dikleşip yönünü iyice Zülküf'e çevirdi. "Ne yapmış, ne yapmış?" dedi sakin tutmaya çalıştığı bir sesle. O adamı ilk gördüğü andan itibaren gözü tutmamıştı. Zaten tutsa bile tutmazdı. Tutturmazdı. Fazla dikkat çekiyordu. Fazla ayak altındaydı. Niyeti ise haddinden fazla belliydi.

"Aslında merkezde çalışıyormuş ama görevlendirme alıp buraya gelmiş, komutanım," diye Zülküf aynı açıklamayı yine yaptı.

"Nereden duydun sen bunu?"

Zülküf sırıttı.

"Hastanede sağlam istihbaratım var."

"Evet," dedi Alican. "Aynı anda dört hemşireyle flört ediyor."

"Aliş," dedi Zülfikar öne eğilerek. Sesinde her zamanki Kerpeten Ali tonlaması vardı. "Konuştun mu sen, Aliş?" Alican anında sustu.

"Dört kız ne lan?" dedi Timur. "Puşt musun sen? Pezevenk!"

"Kıskısınız, komutanım. Biz sadece arkadaşız."

"Lan ben daha biriyle arkadaş dahi olamadım, sen nasıl beceriyorsun bunu, oğlum?" diye isyan etti Süleyman. İsyanın odak noktası Aybüke ise konunun onunla hiçbir alakası yokmuş gibi sağa sola bakıyordu.

Zülküf'ün dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi.

"Çekici olmak benim suçum değil, Sülü."

"Lan doğru düzgün anlat şu işi," diye yükseldi Murathan. "Ne zaman gelmiş?"

Zülfikar yine ciddileşti. "Valla ben de bu sabah aldım haberi, komutanım. Hepimiz adamın Gökçen Hanım'a yürüdüğü konusunda hemfikiriz.

Düğünde göreceğimizi gördük. Ve siz Gökçen Hanım'la biraz daha böyle kirvenizmiş gibi konuşmaya devam ederseniz Etem denen lavuk olayı bitirirken size geride gözyaşlarınızla çimleri sulamak düşer."

"Adamdaki azme bak," dedi Emek. "Kesin sizinle yavukluluk olayını duyduğu için yaptı bunu. Aklı sıra meydan okuyor."

Murathan'ın her zerresine anlamsız bir sinir dolarken gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. İlk dakikadan itibaren sinirini bozuyordu. Saçma bir şekilde Gökçen'in yanında iyi davranıp arkadan arkadan tip bakışlar atıyordu. Belasını arıyorsa çok doğru bir adresteydi. Gerekli belaya fazla yakındı.

"Aşırı ergence," diye mırıldandı Aybüke.

"Değil mi, Aybüke'm?" dedi Süleyman hemen. "İşte, herkes benim gibi havalı bir âşık olamıyor."

"Sülü," dedi Zülfikar. "Kanka, samimi söylüyorum, bırak bu işin peşini. Bak, manyak olursun."

"Zaten manyak," diye homurdandı Aybüke. Süleyman'ın ise hiçbir ikaz umurunda değildi. Rüzgârın, Aybüke'nin omuz hizasındaki siyah saçlarını nasıl da güzel havalandırdığını yandan yandan izlemekle meşguldü.

Murathan hiçbir şey söylemeden ayaklandı. "Beni iki saat idare edin," dedi sert bir sesle. Aynı sertliği adımlarına da yansıtarak timin yanından uzaklaştı.

"Bu gazla Etem'in amel defterini dürüp münasip bir yerlerine sokmaz inşallah," diye mırıldandı Hasan.

Zülfikar sırıttı. "Peşinden gidip bu benzersiz kaosu izlemek vardı ama açık olmak gerekirse o kadarına benim de götüm yemiyor." Herkes güldü. Bir kişi hariç: Barbaros. O hâlâ dertli dertli yere bakmakla meşguldü. Derdi içindeydi. Daha yeni ama bir o kadar da derindeydi. Sanki birden biri kalbine bir ok saplamıştı. Çıkmıyordu. Okun adı Bilge'ydi.

"Aybüke'm, salla gitsin sen bunları. Biz seninle kantinde baş başa bir kahve içelim mi?" diye çok yersiz bir çıkış yaptı Süleyman.

Bütün bakışlar ona dönerken Aybüke tek kaşını havaya kaldırdı.

"Neden yapalım bunu?"

Süleyman bu yüz ifadesini her zamanki gibi zerre umursamadı. "Neden yapmayalım?" diyerek soruya daha makul bir soruyla karşılık verdi.

Aybüke'nin omuzları çökerken sabır çekerek önüne döndü.

"Kelimelerimi tüketiyorsun, Süleyman."

"Sen de benim..." dedi Süleyman hayran hayran. "Sana olan sevdamı anlatamıyorum. Yetmiyor yeryüzündeki kelimeler."

"Boğarım seni, Süleyman. Bak, harbi boğarım seni. Yeter artık!" diye yükselen Aybüke'yi ilk defa çok alakasız bir ses susturdu.

"Kızmayın Süleyman'ıma!" diye bağırdı Barbaros içli içli. "Bağırmayın Süleyman'ıma. Haklı adam. Sevmek suç mu? Sevmiş adam. Ne var? Aybüke, sen de sahip çık gözlerine. Eğer sevmiyorsa dönüp dolaşıp değmesinler Süleyman'ımın gözlerine."

Yaklaşık bir dakika herkes bu yersiz, anlamsız, manasız yükseliş yüzünden sessizce Barbaros'a baktı. Sessizliği bozan ise bu manasız yükselişin odak noktası Süleyman oldu.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Anlıyorum ben seni, kardeşim," dedi Barbaros yine efkârla.

"Ben hâlâ anlamıyorum yalnız," dedi Süleyman.

Zülfikar derin bir nefes verdi. Olayı en net anlayan şu an oydu.

"Geçmiş olsun, kardolar. Bizim ayıcık âşık oldu."

"Kime?" dedi Hasan hemen.

"Gökçen Hanım'ın arkadaşı olan öğretmene, değil mi?" dedi Aliş sırıtarak. "Bildim hemen ben."

"Aferin yavrum. Otur, on," dedi Zülfikar.

"Bilge Hanım'a mı?" dedi Hasan şaşkın şakın. "Yuh lan! Hangi ara oldu o?"

"Biz Murathan Komutan'ımın kaosuna odaklanmaktan bunu kaçırdık galiba," dedi Emek.

"Görür görmez," dedi Barbaros. "Masada görür görmez bir hâl oldu bana, dadaşlar. O hafif sarı, kumral saçlar... O nahif bakış... O narin gülüş... O ürkek hâller..." Elini hızla kalbinin üstüne attı. "Arabamı bile sevdi. Düşünebiliyor musunuz? Satmamamı söyledi. İlk defa biri bana bunu dedi."

"Evet," dedi Zülfikar. "Sallamıyor. Bu araba olayı gerçekten yaşandı. Hâlâ şaşırıyorum."

Barbaros daha çok erirken Süleyman ileri uzanıp hızla Barbaros'un elini kavradı. "Aramıza hoş geldin, kardeşim," dedi büyük bir ciddiyetle. Aybüke gözlerini devirirken Barbaros, ona uzatılan eli ciddi ciddi sıkmakla meşguldü.

"Hoş bulduk, gardaşım. Ben daha yeniyim buralarda ama valla çok zormuş. Meğer sen yıllardır neler çekmişsin. Nasıl dayandın sen buna?"

"Arada gülüyor," dedi Süleyman her zamanki âşık gülüşüyle Aybüke'ye bakarak. "O bana yetiyor."

Aybüke yüzünü ekşiterek hemen ayağa kalktı. "Ortam iyice bozuldu. Ben gidiyorum." Arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başladı.

"Dağ çiçeğim, bir dur. Kız, bir dur," diye bağırdı Süleyman peşinden. Barbaros'un sıkıca kavradığı elini hızla geri çekmeye çalıştı. "Lan sen de bir bırak. Dağ çiçeğim gidiyor." Aybüke arkadan duyduğu sesle koşar adım kaçarken Süleyman sırıtarak arkasından baktı. "Boyuna posuna kurban olduğum. Nasıl da hızlı, bakın hele bir şuna."

"Bilge narin," dedi Barbaros hayran bir sırıtışla. "Âdeta nazlı bir çiçek."

"Aybüke'm asi," diye ekledi Süleyman. "Âdeta hırçın bir deniz."

"Aşırı testosteron kokusundan kusacağım şu an," dedi Zülfikar yüzünü ekşiterek. "Aybüke Başkan gitmeseydi iyiydi."

"Doğru lan!" diye aydınlandı Süleyman. "Aybüke'm gitmiş, ben ne bok yemeye hâlâ buradayım? Bekle beni, Aybüke'm!" diye koşarak ortamdan uzaklaştı.

"Yanlış anlaşılma olmasın ama ben Aybüke olsam bunu gece uykusunda boğardım," dedi Hasan usulca.

Diğerleri bu görüşe hak verip onaylarken ciddi duran tek kişi Barbaros'tu. "Öyle deme ağabey. Aşk bu. Ne yapsın adam? Ben çok iyi anlıyorum artık onu. Valla insan engel olamıyor. Ben üç günde heder oldum, adam üç yıldır sürünüyor. Ah be Süleyman. Ah be dertli gardaşım benim. Meğer ne acılar sığdırmış hayatına."

Hasan şaşkındı.

"Lan sen harbi harbi vuruldun mu bizim hocaya?"

"Vurulmak ne kelime, iki gündür kulaklarımı sikti Bilge diye," diye en isyankâr şekilde araya girdi Zülfikar.

Barbaros ciddileşti.

"Çok rica ediyorum, Bilge'nin adını küfürlü cümlelerle birleştirerek kullanma. Onun adı böyle cümlelere uymayacak kadar zarif."

Emek, Hasan, Alican ve Timur bu çıkışa gülerken Zülfikar küçümser bir bakış attı.

"Ay, götüm."

"Ama senin ismin küfre cuk oturuyor, Zülküf. Zorlama istersen," dedi Barbaros ters ters. Ellerini başına atıp dirseklerini bacaklarına yasladı. "Onu bunu bırakın da bana bir yol bulun, dadaşlar. Ne yapacağım ben?"

"Seviyorsan git konuş bence ağabey," dedi Emek gülerek. "Bakın Murathan Komutan'ıma. Anında nasıl da uçtu."

"Ne diyorsun?" dedi Barbaros yalandan bir şaşkınlıkla. "Bu benim aklıma daha önce nasıl gelmedi ya? Duydunuz mu, dadaşlar?" Bu noktada ciddileşti. "Emek, sana buradan bir uçarım, it gibi cıvıldarsın ha!"

"İşte, kurt yaşlanınca böyle itin köpeğin maskarası oluyor be Barbo," dedi Zülfikar gülerek.

"Lan mizah yapmayın," diye yükseldi Barbaros. "Akıl verin, akıl! Murathan Komutan'ıma gelince hepiniz bülbülsünüz. Bana da akıl verin lan. Aklım yok. Gitti. Uçtu. Bitiğim şu an. Nasıl yaklaşayım ben bu kıza? Bir hâl çare deyin bana."

"Murathan Komutan'ımın işi baştan bitikti be komutanım," dedi Emek. "Bize sadece farkındalık için laf çakmak kalıyor. Ama sizinki biraz zor."

"Sıfırdan aşk," diye mırıldandı Alican. "Valla zor."

"Niye lan? Nesi zor yani? Ne var? Ne olmuş? Bu kadar insana kolay da bir bana mı zor?"

"Zor falan değil," dedi Zülfikar hemen. Elini Barbaros'un omzuna attı. "Benim kardeşim kırk yılın başı âşık olmuş, arabasını seven birini bulmuş. Elini böğründe bırakacak değiliz." Şefkatle okşadı Barbaros'un başını. "Merak etme, Barbo'm. Halledeceğiz, kardeşim."

"Hallederiz, değil mi gardaşım?" dedi Barbaros hevesle.

"Ederiz tabii," dedi Zülfikar kendinden emin bir şekilde. "Ama öncelikle kıza yaklaşmak için bize bir bahane lazım."

"Bahane mi?" dedi Barbaros mal mal. "Ne bahanesi bulayım ki? Ne diye gidebilirim ki yanına? Kovar mı lan beni?"

Timur derin bir nefes verip kapalı gözlerini açtı.

"Mete'nin durumunu sormaya git." Herkes önce bir sessizleşti. Timur ise her zamanki soğuk ve ifadesiz bakışlarıyla hepsini süzüp, "Babasının arkadaşıyım de," dedi. "Zaten tanıyor seni. Anne ve babasının işi vardı, ben geldim o yüzden de. Gidip gör kızı işte. Ne dram yapınız iki saattir, amına koyayım." Huzursuzca sağa sola baktı.

Önce sessizce bakıştılar. "Mantıklı lan," dedi Hasan. "Valla acayip mantıklı. Bak az önce okuldan aradılar. Bir şikâyet gelir yine diye açmadım telefonu. Kim bilir, yine kimi dolandırdı canım yavrum. Valla git, sen ol velisi."

Herkes hiç saklama gereksinimi duymadan en acımasız şekilde Hasan'ın yüzüne yüzüne hönkürmeli güldü. "Sana da ayrı üzülüyorum be ağabey," dedi Zülfikar. "Duru yetmiyormuş gibi bir de Mete... Valla Allah sabır versin."

Hasan başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Barbaros ise aşırı bir heyecan içindeydi. "Mete'nin eğitim hayatı artık bende, Hasan ağabey. Merak etme sen. Timur Komutan'ım, sizden de Allah razı olsun. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım." Hızla ayağa kalkıp ilerlemeye başladı.

"Lan nereye?" diye bağırdı Zülfikar.

Barbaros yürüyüşünün hızını daha da artırdı.

"Okula. İlgilenmem gereken bir yavru kurt var. Veliyim ben artık, oğlum."

"Lan mal," diyerek Zülfikar da peşinden ayaklandı. "Lan okul bu saatte kapalıdır manyak, lan dur. Lan! Valla asıl bunun beynine kurşun isabet etmiş. Hasan ağabey, şunu tut. Başlamadan bitirecek işi," diye söylene söylene peşinden koştu.

Hasan da oturduğu yerden kalkıp, "Oğlum, şaka yaptım ben," diyerek ilerledi. "Zeynep beni gebertir çocuğun velayetini başkasına verdim diye. Durun." Arkasını dönüp Alican ve Emek'e bir el işareti yaptı. "Siz de gelin, tutun şu manyağı." Emek ve Alican sırıta sırıta bu saçmalığa katıldı. Ortam tamamen sessizleşince geriye sadece tek bir kişi kalmıştı.

Timur.

"İyice Güzin abla olduk ha," diye homurdandı. "Akıl hıyar değil ki kırıp hepsinin eline vereyim. Her şeyi de ben düşünemem ki! Allah Allah... Tekrar iki elini ensesine atıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bütün timin akıl yükünü sırtlanmak zordu. Zaten bugün haddinden fazla konuşmuştu. Asıl kafa dinlemesi gereken kişi oydu. Huzurlu bir tebessümle gözlerini kapattı ve kendini her zamanki derin sessizliğine bıraktı.

"Entarisi dar biçtim.
Yakasını dar kestim.
Ne talihsiz başım var.
Asker oğlana düştüm.
Hele hele minnoş minnoş minnoş..."

Kulağımın dibinde laf sokmalı türkü söyleyen Ayşegül'e yılmış bir bakış attım. Ayşegül bakışımı görünce neşeli ifadesini bozmadan aynı sırıtışla bana döndü. "Ne var?" dedi olabildiğince saf ayağına yatarak. "Niye öyle bakıyorsunuz?"

"Uğraşma benimle, Ayşegül," dedim yalandan bir terslikle. Bir hastanın dosyasını önümden alıp kucağına iteledim. "İş yap. İş!"

"Ben ikisini de aynı anda yapabilirim," dedi hemen. Sonra sinsi bir sırıtışla bana daha çok yaklaştı. "Dosyayı incelerken bir yandan da Egemen Bey hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Ne diyeceğim? Tabii ki *hayır* derim. Dünden beri girdiğim şoktan çıkamıyordum. Adam görevlendirmeyle buraya gelmişti. Bir de karşıma geçip bunu

sırıta sırıta söylemişti. On bardak tuzlu ayran içmeme rağmen hâlâ kendime gelememiştim. Şaka mıydı? Şakaysa komik değildi. Gerçekse zaten hiç komik değildi. Bu sabah işe gelince adamı resmen hastane kapısında beni simitle beklerken görmüştüm. Valla yaşanmıştı bu olay ya.

"Açma şu konuyu, gözüm seğiriyor," diye homurdandım.

Ama Ayşegül'ün tabii ki konuyu açmama gibi bir niyeti hiç yokmu.

"Hemşireleri bir görün. Hepsi Egemen Bey'e görünmek için salak salak nedenlerle dâhiliye bölümünün önünde kümelenmiş durumda."

Buldular *Johnny Bravo* gibi adamı, kümelenirler tabii. "Aman ne güzel," diyerek tekrar homurdandım.

Ciddileşti. "Şükürsüz şükürsüz konuşup beni sinirlendirmeyin, Gökçen Hanım. Afet gibi adam sizin için kalkmış, tüm düzenini bozup buralara kadar gelmiş, sizin şu hâlinize bakın." Bu yükselişi beklemediğim için bön bön baktım. O ise ciddi ifadesini bozup anında tekrar cıvıklaştı. "Aa ama doğru. Sizin başka bir afet yavuklunuz vardı zaten, değil mi?"

Gözlerimi kısıp en tip bakışımı attım. Güldü. Hem de kıkırdayarak. "Ay özür dilerim ama hayatım boyunca hiç bu kadar eğlendiğim bir kaos zinciri olmamıştı, Gökçen Hanım. Azıcık keyfini çıkarmama izin verin, lütfen."

"Komik olan ne? Adam kalkıp buraya tayin aldırmış resmen. Bunun neresi komik? Bak bana, ben gülüyor muyum?" Elimi dertli başıma attım. "Valla inme inecek sonunda bana."

İyi gün dostu Ayşegül, kötü kadın kahkahasıyla ortamı şenlendirdi.

"Valla benim yıllardır aradığım kaos buymuş ya. Aşırı tatmin edici duygular içindeyim şu an."

"Ayşegül, git yanımdan. Olmadık yerlerinden kan alacağım yoksa ha!"

Gülüşünü hafifletti. "Tamam, sustum." Önüne gelen saçlarını kulaklarının arkasına itip ciddileşti. "Gelelim şimdi işin can alıcı yerine." Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. "Yavuklu olayını sordu mu?"

Asıl sorun da işte tam olarak burada başlıyordu zaten. "Sormadı Ayşegül," diye mırıldandım. "Valla hiçbir şey demedi. Sormadı. Hatta düğünden neden erken döndünüz diye bile sormadı. Eskiden nasılsa aynen öyle devam ediyor."

Ayşegül de düşünceli bir bakışla, "Enteresan," dedi. "Duymaması imkânsız. Cildiyedeki sekreter Ayfer bizzat kendi söylemiş. Büyük ihtimalle inanmadığı için yok sayıyor."

Melul melul baktım.

"Öyle mi dersin?"

"Bence öyle," dedi hemen. "Ama şöyle de bir şey var, bilirsiniz ki bu görevlendirme hemen bir günde olacak bir şey değil. Belli ki önceden uğraşıp ayarlamış bunu. Şansa bakın ki tam da gününü bulmuş." Cevap vermeden yılmış bakışlarla önüme bakmaya devam ettim. "Siz?" dedi Ayşegül birdenbire.

Aynı yılmış bakışlarımla önüme bakmaya devam ettim.

"Ne?"

"Yani siz hangisinden yanasınız?" Önce sol elini önüme uzattı. "Egemen mi?" Sonra sağ elini uzattı. "Komutan mı?" Öylece bakıp boş boş göz kırpıştırdım. O ise sağ elini zafer kazanan bir boksör edasıyla sırıtarak havaya kaldırdı. "Önceden biraz aradaydım ama artık ben tamamen komutandan yanayım."

Derin bir nefes verdim.

"Neden, Ayşegül? Bahsetsene biraz."

"Bilmem," dedi tekrar sırıtarak. Tek elini çenesinin altına dayayıp dirseğini yanında kalan masaya yaslayarak bana döndü. "Yan yana daha güzel görünüyorsunuz bence. Nasıl desem..." Düşündü biraz. Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Ay bulamadım nasıl diyeceğimi ama sıcak ve güzel duruyorsunuz yan yana yani."

"Fazla hayal âlemine dalma istersen, Ayşegül. Biz yan yana gelince kavgadan başka bir şey çıkmıyor ortaya. Ne güzelinden bahsediyorsun sen?"

"Kavga aşkın tutkusudur, Gökçen Hanım," diye mırıldandı tutkulu bir sesle.

Güldüm. Zira boşluğuma gelmişti. "Bir git Allah aşkına ya," dedim işaret parmağımla uykusuzluktan ve ağlamaktan acıyan göz kapaklarımı ovuşturarak. Evet, ağlamaktan. Zira dün yeterince şoke edici bir gün değilmiş gibi bir de bir başka şoke edici bir haber almıştım. Fedai Bey... Eşi Şaziye, en yakın arkadaşı Necati'yle kaçmıştı hani. Çilekeş hastam Fedai Bey çektiği onca acı, elem ve keder yetmezmiş gibi şimdi bir de kanserdi. Hem de pankreas kanseri.

Ağlayarak gelmişti yanıma. "Doktor Hanım!" diye bağırarak, ellerime yapışınca ne yapacağımı bilemez bir hâlde kalakalmıştım. Hastalığı ileri seviye değildi ama ameliyat şart gibiydi. Kesin sonuç için ilgili doktoru merkeze sevk etmişti ama sonuçlarını ben de görmüştüm. Değişen bir şey olacağını sanmıyordum. Tek dileğim bu süreci en az hasarla atlatmasıydı. Yarın merkezdeki doktorunu arayıp durumu hakkında bilgi alacaktım ama yine de endişeleniyordum. Üniversite boyunca bütün hocalarımızın, "Hastayla duygusal bağ kurmayın," diye ikazda bulunmaları şu an benim yanımda bağdaş kurmuş, sefalet içinde soğanla ekmek kemiriyordu. Üzgünüm hocalarım ama

ben iflah olmaz bir *Doktorlar* Zeynep'tim. Duygusal bağın anasını avradını ağlatırdım ki ağlatıyordum da. Tabii ben de onların ağlamasına dayanamayacağım için onlarla beraber ağlıyordum.

Dün Fedai Bey'e destek olmak için kendimi onun yanında tutmuştum ama eve gidince hüngür foşur saatlerce ağlamıştım. Şu an ise gözlerim yumruk yemiş gibi şişti ve işin daha da kötüsü benim hâlâ ağlayasım vardı. Çünkü bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de reglimin ilk günüydü. İflah olmaz bir duygusallıktan ibarettim bugün. Adamın hayatına bak ya! Sen iflas et, hayatın boyunca çalıştığın her şey gitsin, en yakınların ihanet etsin, intihar et, ölme, kurtul, psikolojik destek alarak yeniden hayata tutunmaya karar ver, daha sonra tam bu noktada kanser ol. Valla şu an bile gözlerim doluyordu benim.

"Gökçen Hanım," dedi arkadan bir ses. Şiş gözlerim ve ben o yana döndük. Yine adını tam çıkaramadığım hemşirelerden biri bana doğru geliyordu. Düşündüm. Neydi bunun adı? S harfiyle başlayan bir şeydi sanki. Ş harfi miydi yoksa?

Suzan? Şükran? Şukufe? Sevilay? Selcan? Şaziment?

"Sevinç," diye mırıldandı Ayşegül kulağıma.

Doğru. Sevinç. Kızıyordum falan ama seni bana Allah gönderdi be kızım. Herkesin adını unutup böyle mal mal baktığımdan kız beni çözmüştü. Ayşegül'e minnettar bir gülüş gönderip yanağından minik bir makas aldım ve tekrar bütün klasımla önüme döndüm.

"Efendim, Sevinç?"

Tam önüme dikildi. "Şey..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Pansuman odasında bakmanız gereken bir şey var sanırım."

Boş boş baktım.

"Ne?"

"Dikiş," dedi. "Dikiş alınmalı."

Boş bakışımı sürdürdüm.

"Ee, alın o zaman."

"İnatla sizi istiyor. Başkası alamazmış dikişlerini."

Boş bakışım seviye atladı. Tam, "Ne demek oluyor bu? Kimmiş o?" diyerek yükselecektim ki durdum. Dikiş aldırmak için inatla beni isteyen biri... Dikiş... İnat... Bu sıfatlara uygun tek bir insan evladı vardı. Derin bir nefes vererek ayağa kalktım. "Tamam," dedim tebessüm ederek. "Teşekkür ederim, canım. Bakıyorum ben şimdi."

Sevinç denilen arkadaş saçma bir şekilde gülünce durdum. "Gelen kişi şey bu arada..." dedi. "Şeyiniz..."

"Biliyorum," dedim stetoskobu masadan alıp boynuma takarak. "Yavuklum."

Bütün hastane zaten biliyordu. Kıvırıp çevirmenin pek bir anlamı yoktu. Ama Kepçük malının da buraya kadar gelip dedikoduları iyice alevlendirmesine hiç gerek yoktu. Akşama bütün dedikodu gruplarının malzemesi yine ben olacaktım anlaşılan. Ayşegül beni kovalayınca acilden çıkıp pansuman odasına doğru ilerlemeye başladım. Hâlâ ağlayasım olduğu için pansuman odasının kapısına gelince derin bir nefes verdim. Tam odanın kapısını açacaktım ki durdum. Anlamsızca minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Önüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Dudaklarımı ıslattım ve kapının hemen yanındaki *Aşı Hayat Kurtarır* afişinin cam yansımasından görebildiğim kadarıyla kendime baktım. Omuzlarımdaki saçlarımı geri savurup, beyaz önlüğümün sağını solunu düzeltirken durdum.

Ne yapıyordum ben? Gören de İngiltere kraliyet ailesinden Prens William'la görüşeceğimi sanırdı. *Kendine gel, Gökçen! Kendine gel!* Ciddileştim ve daha fazla düşünmeden kapı kolunu indirip içeri girdim. Tahmin ettiğim bir görüntü vardı karşımda. Sedyenin üzerinde yayılmış, bütün ifadesizliğiyle duvara bakan bir Murathan. Kapı açılınca hemen bana döndü. İki elinden destek alarak geri doğru yaslanmıştı ama beni görünce yavaşça toparlandı. Koyu bir kot ve siyah, uzun kollu bir tişört vardı üzerinde. Hakkını vermek lazımdı. Hem sivil kıyafetlerle hem de üniformayla zelzele yaratacak bir etkisi vardı.

İfadesizliğimi koruyup kapıyı tam kapatmadan ona doğru ilerledim. "Kepçük," dedim uyuz bir sırıtışla.

Aynı sırıtışla, "Pamuk," dedi.

Sırıtışımı hemen bozdum.

"Ne işin var senin burada?"

Güldü.

"Bana nezaket dersi veren kişiye bakın hele."

Biraz haklıydı. "Millet zaten bizi konuşuyor, Murathan," dedim ters ters. "Sen ne diye kalkıp buraya geliyorsun?"

Ukala bir ifade kuşandı.

"Herkes bizi konuşurken kalkıp yanıma gelen asıl sendin, Gökçen. Hatırlatırım."

Yine haklıydı. Derin bir nefes verip ona doğru ilerledim. Zira konuştukça batıyordum. Tam yanına gidince kokusuyla şenlenmek pek hoş olmamıştı. Bu koku ciddi sorunlara neden olabilirdi. Her ne kullanıyorsa barut kokusuyla karışınca ortaya infilak edici bir şey çıkıyordu. İnsan içinde kullanması, insanlık haklarına aykırıydı bence.

"Dün dikişlerimi aldırmamı söylemedin mi?" dedi hafif bir tebessümle. "Ben de geldim işte."

"Gören de her dediğimi dinlediğini sanacak yani. Askeriyede revir yok mu? Gidip aldırsaydın orada işte."

"Gelmese miydim?" dedi birdenbire.

Bunu beklemiyordum. Baktım. Öylece baktım. Ve ilk defa ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü gelmesinden rahatsız falan değildim. Bu saçma bakışmaya son vermek adına arkamı döndüm ve gerekli eşyaları almak için dolaba ilerledim. "Bunu şimdi mi soruyorsun yani?" dedim gülümsemeye çalışarak. Dolabın kapağını açtım. "Soyun," dedim sadece.

"Ne?" diyen şaşkın sesi yükseldi arkadan.

Bisturi, eldiven ve portegü aldım. Dolabın kapağındaki camdan yansıması görünüyordu. Ve şu an yüzünde son derece mal bir ifadeyle bana bakıyordu. Kepçük... Sen harbi çok fena bir bey olmuşsun. Ama biz de bu yaşa sadece çizgi film izleyerek gelmemiştik. Kadınsı bir gülüş kuşandım.

"Tişörtünün üzerinden mi alacağım dikişleri, Murathan? Çıkar üstünü."

"Gelen bütün hastalara direkt soyunmalarını mı söylüyorsun sen?" diye homurdanarak siyah tişörtünü tek hamlede çıkarıp yana savurdu. Bu Kepçük-ül zelzele manzarasına daha önceden hâkim olduğum için bu kez bocalamadım. *Çok şükür bugün de şenlendik,* dedi soldaki melek.

İşte, bu görüşe feci hâlde katılıyordum. Ama artık düşemiyordum. Vücudundaki yara izleri her defasında beni derin bir hüzne sürüklüyordu. Sedyenin yanındaki masaya elimdeki malzemeleri koyup tekrar Murathan'a döndüm. Omzuna yavaşça dokunarak yaraya baktım. Bandajı çıkarmış, efil efil takılıyordu dikişlerle. Allahtan iltihap kapmamıştı yara, iyi durumdaydı. "Gelen hastaya göre değişir," dedim son derece masum bir gülüşle.

Çapkınca güldü.

"Senin için ilgi çekici hastalar içindeyim o zaman."

Eldivenleri elime geçirirken gülmeden edemedim. Harbi fena bir bey olmuşsunuz siz, Kepçük Bey. "Aynen. Yedi yirmi dört senin hastane kayıtlarına bakıyorum," derken portegü ve bisturiyi alıp tekrar omzuna yaklaştım. "Kes kesini de biraz sağa dön."

"Yine muazzam bir hizmet," diye söylense de ikilemeden dediğimi yaptı. Hiç konuşmadan ilk dikişi kesip aldım. Dikkatli bakışları benim üzerimdeydi. Hissedebiliyordum. Ve biraz daha bana böyle bakarsa bisturiyi kendime geçirebilirdim. Bunun yaşanmasını istemezdim.

"Önüne bak, Murathan," diye mırıldandım. Omzumdan önüme dökülen saçlarımı, başımı yavaşça geriye savurarak arkaya atmaya çalıştım. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Konuşmadım bile."

"Bön bön bakman yetiyor," dedim. Gülme sesi geldi kulağıma. Bakmadım. Gülüşü başa belaydı. Dikkatimi dağıtmak için söylenme kanalına geçiş yaptım. "Şunu hemşirelere yaptırmayıp beni çağırdığına inanamıyorum. İki dakika dinlenecektim, haram zıkkım ettin yani."

"Bir işi kim başlattıysa o bitirmeli, Pamuk. Diğer hemşirelere güvenemem."

Yandan ters bir bakış attım.

"Dikiş aldırıyorsun, Murathan. Çocuk değil."

Güldü. Hem de kahkaha atarak. Gülme lanet adam, gülme ya. Dayanamıyorum, Allah aşkına gülme. Hafif çekik gözleri kısılıp tek bir çizgi hâlini alırsa ben buna nasıl dayanabilirim, arkadaşlar? Valla gülmesin bu. Gülüşüne gülerek karşılık vermemek adına en yakın moral bozucu etkenlere sığındım. Vücudundaki sayısız yara izine. "Vücudundaki bunca ize rağmen yaraların konusunda bu kadar hassas olman etkileyici doğrusu," diye mırıldanırken buldum kendimi.

Duraksadı. "Yara izimin çok olması..." dedi. "Canımın artık acımayacağı anlamına gelmez, Pamuk."

İkinci dikişi de alıyordum ki durdum. Bakışlarımı ona çevirdim. Kehribarlar dikkatle bana bakıyordu. Kaçırmıyordu. Saklamıyordu. Gözlerinden gözlerime sayısız sessiz kelime akarken aralarından birini seçtim. Gördüm. Hissettim. Acı... Canı yanmıştı. Görüyordum. Ve bu benim de canımı saçma bir şekilde acıtıyordu. Zaten ağlamaya meyilli olduğum bir günde bana hiç yardımcı olmuyordu. Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. Çok şey söylemek istedim ama konuşursam ağlardım. Boğazıma takılan yumruyla beraber gözlerimi göğsündeki, karnındaki, omuzlarındaki yaralardan kaçırarak diğer yaraların yanında sinek ısırığı gibi kalan önümdeki yaraya odakladım. Bakmamam, orada oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Biliyordum. Ama şu an yapabildiğim tek şey yaralarını görmezden gelmeye çalışmaktı. Hem de boğazımdaki kocaman yumruya rağmen.

Ben işime odaklanmışken kısa bir süre daha beni izledi. Ara ara ise pencereden ve kapı aralığından dışarı bakmaya çalışıyordu. İleri geri kıpırdadıkça dikkatim dağılıyordu. En sonunda dayanamayarak tam son dikişi alırken elimi kolumu geri çektim. "Sen ne arıyorsun sağda solda?" diye yükseldim.

Bakışları tam yine kapıdaydı ki bana döndü. "Hiç," dedi. "Ne arayacağım? Bakıyorum öyle."

Belasını arıyor gibi gelmişti biraz bana. "Kıpırdayıp durma, koparırım kolunu," dedim ters ters. "Asıl o zaman görürsün sen yarayı, acıyı."

Güldü.

"Yine mükemmel bir hizmet oluyor."

En uyuzundan bir gülüşle karşılık verdim.

"Bilirsin. Sana özel."

"Çok şanslıyım."

Tekrar kolunda kalan son dikişi almaya odaklandım.

"Katılıyorum."

Ben tam dikişi keserken, "Ee," dedi birdenbire. "Bugün de sanat hakkında konuşmayacak mıyız?"

Bakışlarımı yaradan çekmeden, "Ne sanatı?" diye mırıldandım.

"Bilmem," dedi bayağı manidar bir tonla. "Sen daha iyi bilirsin onu. Sanat, toplum için miydi yoksa sanat için miydi? Ben pek anlamam."

Çok özür dilerim ama siktir. Bu Kepçük-ül zelzele görüntüsünü ilk gördüğümde düşüp bayılmamak adına yaptığım saçmalıktan bahsediyordu. Çaktırmamaya çalışmıştım ama bu bordo gorilin gözünden kaçması mucize olurdu.

"Ne içindi sanat ya?" dedi yalandan saf bir sesle.

Tutun beni ki şu bisturiyi şah damarıma sokup kendimi yeryüzünden şu saniye silmeyeyim! Allah, peygamber, dört halife, dört büyük kitap, bütün unlu mamuller aşkına tutun beni! Tam portegü ile ipi çekiyordum ki durdum. Gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirdim. "Sanat..." dedim sakince. Tekrar gözlerimi açtım ve ters bakışlarımı ona çevirdim. "Eben içindir, Murathan. Tamam mı?" Son ipi de çektim.

Başını öne eğip sağa sola yavaşça sallayarak güldü. Adi goril. Yan profilden bakmasaydım keşke. Az daha zorlasa kaşlarına vuracak uzunluktaki kıvrık kirpikleri şu an bana hiç yardımcı olmuyordu. Bu durumda sanat, nasıl bu kirpikler için olmazdı ki?

"Ağzın iyice bozulmuş senin," dedi. Yüzünde şu an eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. "Bütün hastalara böyle sövüyor musun sen, doktor?"

Minik bir gazlı beze batikon döküp dikişleri aldığım yere sürdüm. "Yok valla," dedim sevimsiz bir gülüşle. "Bu da sadece sana özel bir hizmetimiz, komutan."

"Daha da şanslı hissediyorum artık," dedi gülüşünü bozmadan.

Ben ise yerin dibine girmenin verdiği rezillikle suratımdan düşen bin çarpı binbir parça şekilde eldivenleri çıkarıp çöpe savurdum. Şu eldivenlerle

kendimi tokat manyağı yapmak isterdim oysa. Böğürmek suretiyle ağlayarak odadan kaçmamak adına içimden şarkı söylerken tekrar yanına ilerledim. Dikkatle baktım yaranın sağına soluna. Görünürde bir sorun yoktu. "Bir sor-" diyordum ki durdum. Kafasının yanında gördüğüm bir ize kilitlendi bakışlarım. Saçları çok da kısa olmadığından belli olmuyordu ama dikkatli bakınca kulağının bir parmak ilerisinde minik bir yara izinin ucu görünüyordu. Daha çok dibine girdim ve iki elimle hızla kafasına yapıştım.

Muhtemelen bunu beklemiyordu. "Pamuk," dedi şaşkın şaşkın. "Ne yapıyorsun, kız?"

Umursamadım. Zira kafasında gördüklerim yüzünden boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki konuşacak durumda değildim. Burada üç dikişlik bir iz vardı. Biraz daha ilerisinde beş, kafasının ortasında iki. Hızla yanından ayrılıp tam önüne geldim. "Gökçen," dedi kollarımı tutmaya çalışarak. Umursamadan ellerini geri itip kafasına yapıştım. Ama başını dimdik tuttu. Eğmedi. Eğmeme izin de vermedi. Tam önünde, yüzümüzün arasında bir karıştan az bir mesafe varken kehribarları öylece baktı bana. Ben ise çatık kaşlarla ona. "Yapma," dedi. Ama sesi emirden çok yalvarır gibiydi.

"Eğ şu kafanı," diye ben gerçek bir emir verdim. Sesim tahmin ettiğimden daha sert çıkmıştı. Tekrar kendime çektim ama inatla kafasını serbest bırakmıyordu. Sinirleniyordum. "Burası benim çöplüğüm, Murathan," dedim sert sert. "Emir komuta bende. Eğ dediysem eğ şu kafanı. Bakacağım."

Beni biraz tanıyorsa ne yaparsa yapsın bakacağımı bilirdi. Bir şey söylemeden derin bir nefes verdi ve emrimi uyguladı. Ellerimin arasındaki kafasını yavaşça öne eğdi. Baktım. Parmaklarım yavaşça gezindi saçlarının arasında. İrili ufaklı toplam beş yarık izi vardı. Kimi büyük, kimi küçüktü. Kalbime ve boğazıma oturan yumruyu yok saymaya çalışarak derin bir nefes verdim. Ben kulağını biraz fazla çeksem içim acırdı. Düşse, bir yeri kesilse ondan çok ben ağlardım.

Şimdi ise...

Genzim yanıyordu. *Saçmalama, Gökçen. Ağlayamazsın. Sen neden ağlıyorsun? Saçmalama.* Ama bunca yarayı nasıl görmezden gelebilirdim? Derin bir nefes verip ellerimi başından çektim. Güçsüzce düştü kollarım iki yanıma. "Ne bunlar?" dedim kontrollü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Helikopterden tepe üstü mü atladın?"

Başını yavaşça kaldırdı. Dışarıdan vuran güneş yüzünden iyice sarıya dönen kehribarları direkt bana odaklandı. Bir şeyi yeni fark ediyordum. Şu an resmen iki bacağının arasında dikiliyordum. Pek umurumda değildi ama. Kalbimin üzerindeki sızı her şeyi bastırıyordu.

"Her askerde var. Abartılacak bir şey değil," dedi ifadesiz bir sesle.

Fazla yakındık. Ama geri çekilmedim. Çekilmeyi de düşünmedim. Hatta meydan okur gibi bakışlarımı gözlerine diktim. Ağlamamak için gerçekten yoğun bir savaş içindeydim. Sen benim çocukluğuma ne yapmıştın böyle, Murathan? "Peki ya bu?" dedim. "Bu da her askerde var mı?" Sol göğsünün üstünden kolunun altına kadar inen yara izine işaret parmağımın ucuyla nazikçe dokundum. Yanlış hatırlamıyorsam bu yara için Kerkük demişti. Bu yara diğerleri gibi değildi. Sırtındakiler ufaktı. Karnındaki kurşun iziydi. Ama bu... Bu büyüktü. İzleri ilk gördüğümde de dikkatimi ilk bu çekmişti zaten. Kurşun izi değildi. Yanık değildi. Bu derindi. Çok derindi. Biri bıçakla kesmişti burayı sanki.

Cevap vermedi ama bakışlarını kaçırmadı da. Elim yaraya değdiğinde göğsü derin bir şekilde kabarıp sonra tekrar söndü. "Kurşun izi değil bu," diye mırıldandım. "Kesik. Derin bir kesik." Sesim az daha yükselirse ağlardım. Kontrollü tutmaya çalıştım. "Ne oldu buraya?"

Bakışları yüzümün her yerini hızla taradı. En son yine gözlerimde durdu.

"Bilmek istemezsin, Gökçen."

Şu an askere yarası sorulmaz fasa fisosu zerre umurumda değildi.

"İstemesem sormazdım. Anlat."

"Üzülürsün," dedi bu kez. Ama sesi sıcacıktı. Sarıp sarmalamak ister gibi. Bu kadar yarası olan o değil de benmişim gibi.

"Görünce de yeterince üzülüyorum, Murathan," dedim buruk bir sesle. "Kevgire çevirmişsin kendini. Şu hâline bak!"

Hafifçe güldü.

"Ölmedim ama."

Kaşlarımı daha çok çatmaya çalıştım ama becerebildim mi, bilmiyordum. Öyle bir üzüntü vardı ki her zerremde, ben şu an hiçbir şey bilmiyordum. "İşte, bu konuda gerçekten şanslı hissetmelisin," dedim hissettiğim üzüntünün aksine güçlü tutmaya çalıştığım bir sesle. "Ama yemezler. Konuyu dağıtma. Nasıl oldu bu yara?"

Derin bir nefes daha verdi. Ilık nefesi yüzüme çarptı. Cevap vermek istemediği her hâlinden belliydi. "Operasyon det-" diyordu ki lafını ağzına tıktım.

"Geç o operasyon detayları anlatılmaz fasa fisolarını. O kadarını ben de biliyorum. Senden detay isteyen yok. Sadece buna neyin sebep olduğunu söyle," dedim işaret parmağımla ize daha çok bastırarak. Teninin sıcaklığından mı yoksa parmak ucuma değen yara izinden mi, bilmem ama parmağımın ucu sızladı sanki.

"Askerlikte bazen tatsız olaylar olabiliyor, Gökçen," diyerek kaçamak bir cevap daha verdi. "Gerçekten bilmene gerek yok."

Anlaşıldı. Bundan iş çıkmayacak. Ama beni de fazla hafife alıyordu. "İşkence mi gördün sen?" dedim net bir sesle. Zira vücudundaki ve kafasındaki izlerin bu kadar çok olmasını başka bir şeye bağlayamıyordum. Asker olması bu kadar çok yara izi olacağı anlamına gelmiyordu. Askerlerin içinde büyümüştüm ben. Bazı şeyleri bilirdim. Ve bunları bildiğimi bence Murathan da biliyor olmalıydı ki yaptığım çıkarım onu zerre şaşırtmamıştı. Tam tersine susarak bana bakmaya devam etti. Sessiz cevabını gözlerinde yakaladım.

"Esir mi düştün?" diye sordum bu kez.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

"Hani detay bilmek istemiyordun?"

Gerçekten istemiyordum ama sormadan da duramıyordum. Bu kadarı bile beni şu noktaya getirdiyse detay bilsem yoğun bakıma falan girerdim galiba. Genzime oturan yumru gitgide büyüyordu. İnatla geri itmeye çalışıyordum ama sanki boğazımda milyonlarca iğne vardı. Göz pınarlarıma hücum etmeye hazırlanan yaşları hissedebiliyordum. Ama şimdi olmazdı. Bu odadan çıkmadan olmazdı. Gerçi bu kadar dayanmam bile mucizeydi.

"Na- Nasıl kurtuldun?" dedim yanan genzim yüzünden kekeleyerek.

Bana baktı derin derin. "Biri geldi," dedi.

"Kim?" diye mırıldandım.

Kehribarları gözlerimden bir saniye bile ayrılmadı.

"Beklediğim biri."

"O mu kurtardı seni?"

Cevap vermeden öylece bana baktı. Yeterli bir cevaptı. Soracak çok şeyim vardı aslında ama tek bir şey daha sorup yanıt alırsam ağlardım. Hele biraz daha gözlerine bakarsam çok daha kötü ağlardım. "Senin gibi kendini zerre düşünmeyen birini kurtardığı için kendisine ne kadar teşekkür etsen az," diye mırıldanarak bacaklarının arasından geriledim. Etrafımı saran Murathan kokusunun yoğunluğu azalınca derin bir nefes verdim ama vermesem daha iyiydi. Ağlamamak için kendimi kastığımdan aldığım her nefes deli gibi genzimi yakıyordu. Başımı önüme eğip fuhuş baskınında kameralara yakalanmış gibi saçlarımı yüzüme döktüm. Saklanmak için başka bir yol gelmiyordu aklıma.

Güldü.

"Ne yani? Kurtarılmaya değmez miyim, Pamuk?"

"Sus, salak," dedim mırıltı şeklinde çıkan bir sesle. Sedyenin üzerindeki eşyaları toplamaya çalışırken dişlerimi dudağıma geçirip odadan çıkana kadar kendime engel olmaya çalıştım. Ama sanırım bunun için artık çok geçti. Du-

daklarım zangır Nah titriyordu. Eşyaları alıp yandaki dolabın üzerine koyarken isyankâr bir gözyaşı usulca yuvarlanmıştı yanağımdan.

Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Belki korkmuştu. Ölümle burun buruna gelmişti. Vurulmuştu. Çok acı çekmişti. Ve bütün bunlar olurken belki de hep yalnızdı.

"Bitti," dedim çatallı bir sesle. Saçlarımı iyice önüme döktüm. "En azından bugün yarayı suyla temas ettirmemeye çalış. Benim acile inmem lazım. Görüşürüz," diyerek hızla kapıya ilerliyordum ki daha bir adım atamadan bileğimden yakaladı.

"Pamuk," dedi yumuşacık bir sesle. Bileğimi sıkmadan yavaşça tekrar yanına çekti. "Ağlıyor musun sen?"

"Hayır," dedim kısık bir sesle. Ebem bile inanmazdı şu an buna ama neyse. Bileğimi yavaşça elinden kurtarıp geriledim. Başımı ise asla yerden kaldırmıyordum. Tam tekrar kapıya yönelecekken bu sefer de elimden yakaladı. Su gibi hafif bir dokunuşla parmaklarımı avucunun içine hapsedip yine kendine çekti.

"Harbi ağlıyor musun sen?" dedi hafif şaşkın bir sesle.

"Ağlamıyorum Murathan, bırak," diye yükselip tekrar geri çekiliyordum ki yapamadım. Çekilemedim.

"Bak bakayım bana," diyerek elimi bırakmadan diğer eliyle sol yanağıma inen saçları nazikçe kulağımın arkasına itti. Parmak uçları saçlarıma kırılacak bir şeymiş gibi usulca dokunarak geri çekildi. Dev cüssesi sedyede otururken bile benden uzun olduğu için başını eğip alttan alttan yüzüme bakmaya çalıştı.

Harika! Rezillik üstüne rezillik. Bir salya sümük yakalanmadığımız kalmıştı adama. Elit bir doktor olmaya çalışan Gökçen'e tekrar sümüklü Pamuk olma şokunu yaşatıyordum. Artık saklamanın çok bir manası olmadığından çenemi hızla yukarı dikip gözlerine baktım. Yüzünde iradesizlikten ziyade sıcak bir ifade vardı.

"Çek şu elini kolunu," deyip elimin üzerindeki elini ters ters geri ittim. Şiddetli bir şekilde burnumu çektim. Sonra ise iki elimin işaret parmaklarını gözlerime bastırarak hızla Murathan'a arkamı döndüm. *Lanet yaşlar, dursanıza! Niye şu an akıyorsunuz? Şimdi olmaz. Önce odadan çıkmalıydık. Durun. Lütfen durun.* Durmadılar. Hatta daha çok hücum ettiler üstüme.

"Pamuk," diye mırıldandı arkamdan bordo goril.

"Ne var?" diye yükseldim.

"Her yanı sümük ettin, farkında mısın?"

Farkındaydım. Artık hıçkıra hıçkıra ağlarken hızla ona döndüm.

"Bok ye, Murathan. Sen benim sümüğüme kurban ol. Sanki kendi sümüğü altın!"

Önce bir baktı. Sonra dişlerini dudağına geçirip bu hâlime birkaç saniye daha baktı. "Anlatırsam üzülürsün dedim," diye mırıldandı. "Ne diye sorup duruyorsun be kızım?"

"Sana ağlamıyorum ben," dedim içimi çeke çeke. "Sen kendine üzülmemişsin, ben mi sana üzüleceğim?"

Ben bu kızın yalanlarına yetişemiyorum valla, diye mırıldandı soldaki melek.

Haklıydı. Ben bile bana yetişemiyordum. O ise benim bu yıkık hâlimin aksine hafifçe güldü.

"Niye ağlıyorsun o zaman?"

"Fedai Bey'e," diye aklıma gelen ilk yalanı salladım. Hâlâ ağlarken çenemi yukarı dikip bir kez daha burnumu çektim.

Bunu beklemiyor olmalı ki boş bir bakışla baktı.

"Fedai mi? O kim lan?"

"Hastam," dedim içli içli. Aklıma Murathan'ın esir düştüğü düşüncesi tekrar gelince ağlamam şiddetlendi. "Çok iyi bir insan Fedai Bey, biliyor musun?" Hıçkırıklarımın arasında boğulup gitti kelimeler. Ne dediğimi anlaması mucize olurdu.

Bu hâlime gülüp gülmemek arası bir ifade belirdi dudaklarında ama anında minik bir öksürükle boğazını temizleyip tekrar ciddileşti. Ve zaten ortam yeterince boktan değilmiş gibi hâlâ üzerinde hiçbir şey yoktu. Karın kaslarına bakarken bir içli hıçkırık daha koptu dudaklarımdan.

Kası var diye mi ağlıyoruz yani şu an, dedi sağdaki melek.

Hayır, dedi soldaki melek de benim gibi içli bir şekilde bu manzaraya bakarak. *Allah'ın yarattığı nimetlere dokunamıyoruz diye.*

Hıçkırıklarım soluk kesen bir boyuta geldi. Onun yüzünde ise son derece sakin bir ifade vardı. "Anladım," dedi usulca. Tekrar bileğimden yakalayıp aynı sakinlikle beni yanına çekti. "Gel bakayım sen yanıma." Gittim. Zira bu sesle ne zaman bir şey dese yapasım geliyordu. Başa bela bir ses tonuydu. Yükselse bundan daha iyiydi. "Otur şöyle," dedi kendisi sedyede yan dönüp beni de yanına çekerek. "Anlat bakalım bana, güzelim. Kim bu Fedai Bey? Nesi var? Niye üzdü seni?"

En yıkık hâlimle sedyeye çıkıp yanına oturdum. Kuvvetli bir şekilde burnumu çektim. "Çok iyi biri Fedai Bey," dedim hıçkırıklarımın arasından. Ondan tarafa olan yanağımın üstüne dökülen saçları yine nazikçe geri itip dünyanın en önemli şeyini dinleyecekmiş gibi baktı bana. Ben ise aynı derbe-

der hâlimle, "Eşi var," dedim. "Şaziye. Ama aldatmış onu. Hem de kiminle, biliyor musun? Sor, Kepçük."

"Kiminle?" diye ciddi ciddi sordu.

"Necati," dedim gözyaşları içinde. "Fedai Bey'in en yakın arkadaşı."

"Hayda!" dedi en kınayıcı hâliyle.

"Yaa," dedim içimi çeke çeke. "Hastaneye geldi bundan bir süre önce. İntihar etmeye kalkışmış. Ne yapsın adam? İşi batmış. Eşi aldatmış. Dostu satmış. Annesiyle babasını hiç görmemiş. Yetimhanede büyümüş. Ne yapsın yani bu adam? Ama her şeye rağmen iyiydi. Psikolojik destek alıp toparlanıyordu. Şimdi ise..." Bu noktada tekrar bir gözyaşı sürüsü akın etti üstüme. "Şimdi..."

"Ne oldu şimdi?" diye bir ciddi soru daha yöneltti.

Canın çok acıdı mı, Murathan? Çok yalnız kaldın mı?

İstesem de bunların hiçbirini diyemedim. "Kansermiş adam, Murathan!" dedim tüm bunların yerine.

"Fedai intihar etmesin de kim etsin?" diye mırıldandı.

"Değil mi ama?" dedim hemen. "Valla çok üzülüyorum adama. Ne işten yüzü gülmüş ne eşten ne dosttan ne de sağlıktan."

Ben yine geberircesine ağlarken o kısa bir süre bir şey söylemedi. Öylece dinledi hıçkırıklarımı. Ayağa kalktı aniden. Tek hamlede üzerine tişörtünü geçirip yanındaki minik dolabın üzerinden bir peçete kümesi aldı. Giymeseydi iyiydi aslında. Şu an görüntü şenliğim elimden alındı diye de ağlayasım geliyordu.

"Gel, silelim şu sümüklerini," dedi ciddi ciddi. "Yoksa kusacağım." Tekrar yanıma oturup peçete yığınını burnuma dayadı.

Rezillik diz boyunu da aştı. Peçeteye elimi atıp onun elini geri itmeye çalıştım. "Saçmalama," dedim iç çekerken. Burnuma dayalı peçete yüzünden sesim son derece boğuk çıkıyordu. "Çocuk muyum ben? Silerim kendi burnumu." Son kalan gurur kırıntımı da murdar edemezdim. Bütün klasım yerle bir olmuştu zaten. Sağ olsun, peçeteyi bana bırakıp elini çekti. Ben ise hunharca sümkürüp son derece temiz bir insan olarak peçetenin geri kalan kısmını gözlerime bastırıp ağlamamı zapt etmeye çalıştım.

"Harbi kusacağım, Pamuk ha," diye homurtusu geldi kulağıma.

Huylu goril. Büyük ihtimalle sümüklü peçeteyle gözlerimi silmem temizlik ve düzen manyağının yüreğine indiriyordu. Peçeteyi gözlerimden çekmeden *sanane* dercesine omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim. Bu içli hâlimle ne kadar ters olunabilirse o kadar olmaya çalışarak, "Bakma o zaman," dedim.

"Ah Pamuk, ah," dedi.

"Ne Kepçük? Ne var?" diye gereken cevabı verdim.

Kısa bir süre sesi çıkmadı. Ben ise gözüme sümüklü peçeteye bastırmış bir şekilde öylece gözyaşlarımın durmasını bekliyordum. Millet ağlamasını nasıl durduruyordu, bilmem ama benim musluklar bir kere açıldı mı paşa gönülleri ne zaman durmak isterlerse o zaman duruyorlardı. Kendi gözyaşlarımın üzerinde bile zerre otoritem yoktu.

"Pamuk," diye mırıldandı.

"Ne?" dedim ters ters.

"Daha ne kadar ağlayacaksın?"

"Sana ne?" dedim aynı terslikle. "O da mı yasak? Ağlarken de mi dikkatli olayım? Ağlarken de mi pervasızım? Defol git. Ne diye bekliyorsun? Ne zaman istersem o zaman susarım ben!"

Umursamadı bile beni. Sözlerime karşı bağışıklık kazanmış olabilirdi. "Fedai kendine bu kadar ağlamamıştır," diye homurdandı.

"O da ağladı," dedim hemen. "Çok ağladı hem de."

Ağlamaya devam ettim. Kendi gözyaşlarımda boğulabilirdim.

Birkaç dakika daha sessizce dinledi. "Gökçen," dedi tekrar.

"Ne?" diye mırıldandım kibarca.

"Ne yaparsam susarsın?"

Hıçkırmaya devam ederken birkaç saniye düşündüm. "Ne dersem yapacak mısın ki?" derken yıkık, elem ve keder dolu bakışlarımı kendisine çevirdim.

"Yaparsam susacak mısın?"

Melul melul bakarak aşağı yukarı salladım başımı.

"Denerim."

Derin bir nefes verdi.

"Tamam, söyle. Ne istiyorsun?"

Önceki günler kadar öküz değildi bugün. Enteresandı. Bir tık şaşırdığımı inkâr edemezdim. *Bilemiyorum* dercesine dudak büzdüm. Bir kere daha çektim burnumu. "Goril taklidi yapabilirsin belki," diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Tabii," dedi hemen. "Ağzımda kaşıkla yumurta tutarken ellerimde de top çevireyim mi?"

Dikkendim elimden geldiğimce ama gözyaşına bulanmış ifademle zordu.

"Ne istersem yapacaktın ama."

Yüzünü ekşitti. "O kadar da değil. Bokunu çıkarma." Dudaklarım titreye titreye önüme dönüp sümüklü peçeteyi tekrar gözlerime bastırdım. Tüh! Yememişti adi goril. "Tamam Pamuk, sus," dedi hafif bir terslikle. "Taklit falan yapmam ama kulağımı çekebilirsin. Ona izin verebilirim bak."

Peçeteyi gözlerimden çektim. "Ay, lütfettiniz!" diye bu hâlime rağmen lafımı iki araya bir dereye sokuşturdum. *İşine geliyorsa* der gibi baktı. Geldi de biraz. Bir kere daha çektim burnumu. Sonra ise anında benim tarafımdaki kulağına yapışıp aşağıya doğru çektim. Daha doğrusu minicik bir şekilde çekiştirdim zira daha fazlasına içim el vermemişti. Çok acı çektiğini bile bile nasıl canını yakabilirdim ki? Ama bu fırsatı da kaçıramazdım. Ellerim karıncalanıyordu çekmek için.

"Bu kadar mı?" derken bir tık şaşkındı. Koparacağımı falan düşünmüştü muhtemelen.

Bu kadar olduğunu onaylayan bir ses çıkardım. Sonra ise omuzlarımı dikleştirip yüzümü Kızılırmak'a çeviren yaşları silmeye çalıştım. Bir kere daha çektim burnumu. Aniden bir gülme sesi yükselince bakışlarımı ona çevirdim. Bu tipime otuz iki diş gülüyordu. Haklıydı bir yerde.

"Komik mi?" diye huysuzlandım. "Ağlıyoruz burada."

Daha çok güldü. Bir eliyle yüzünü sıvazlarken oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. "Şu yaşımızda düştüğümüz hâle bak," derken gülüşü oldukça samimiydi. "Beni de kendine benzettin yine iki günde."

Güldüm istemsizce. Hem de uzun zamandır gülmediğim kadar içten bir gülüşle. Çünkü ben gülmeyi değil, ben Kepçük'le gülmeyi özlemiştim. "Benzeyesin varmış senin de demek ki," dedim. "Ama böyle olmadı ki," diye devam ettim. "Küçükken kulakların kocamandı. Daha komik olurdun çekince."

"Ne yani?" dedi hemen. "Kulaklarımı mı büyüteyim bu yaştan sonra?"

Güldüm. "Ne güzel olur," dedim iki elimle kulaklarına uzanıp. Uçlarına hafifçe dokunup geri çekildim. "Küçüklüğündeki gibi kocaman." Suratına doğru hönkürmeli bir kahkaha attım.

O ise hiç gülmüyordu. Kulakları hassas noktası olmalıydı. "Ben şu an gülmüyorum yalnız ha," dedi çatık kaşlarla.

Ben imam değilim, gülebilirim tarzında bir kahkaha daha attım.

"Ben gülüyorum ama."

Önce bir baktı. Sonra ise *ya sabır* dercesine bir gülüşle kafasını sağa sola salladı. "Neyse," dedi. "Sümüklerindense bunu tercih ederim."

"Dur, sen demeden ben diyeyim. Kepçük," dedim tatlı bir tebessümle. "Evet. Ağlayınca Habeş maymununa benziyorum," diyerek bir ağlamaktan bir gülmekten yaşaran gözlerimin altına parmaklarımla yavaşça dokundum.

"Cık," diye dediğim şeyi onaylamayan bir ses çıkardı. "Artık ağlarken de güzelsin."

Bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarında minik bir gülüşle bakıyordu yüzümün her milimine. Bunu beklemediğim için gülüşüm dudaklarımda, bakışım gözlerinde öylece kaldı. Baktı. Baktım. Kalbime dolan kıpırtı iyiye işaret değildi. Hem de hiç iyiye işaret değildi. Ani yükselmeleri ve ani netliği. Bu ikili beni anlamsızca sürekli şoka sürüklüyordu.

Ne diyeceğimi kestiremedim. Kalbimdeki sızıya ek olarak mideme de yine bir hâller olmaya başlıyordu. Bu duygudan hoşlanmamıştım. Hem de hiç hoşlanmamıştım. "Yalancı Kepçük," diyebildim sadece. Gülüşümü bozmadan önüme döndüm. Bakışlarını ilk kaçıran taraf bu sefer ben olmuştum. Çünkü biliyordum. Ben onu nasıl görüyorsam o da beni görürdü. Ve hayatımın hiçbir döneminde ifadesizlik zırhım olmamıştı. Her duygum yüzümden okunurdu. Şu an gözlerimde hangi kelimelerin olduğunu ben bile bilmiyordum.

"Gökçen," dedi birden Egemen'in sesi. Bakışlarımı hızla kapıya çevirdim. Aralık kapıdan son derece ifadesiz bir şekilde bize bakıyordu.

Yavaşça sedyeden aşağı indim. Aynı şekilde Murathan da ayaklanmıştı ama dönüp bakmamıştım. "Egemen," dedim yavaşça ona doğru ilerleyerek. "Ne işin var burada?" Burada olmasına uzun süre alışamayıp düzenli aralıklarla bu soruyu soracak gibi duruyordum. Harbi senin burada ne işin vardı be adam?

Bakışları Murathan'daydı. Yanıma baktığımda aynı şekil Murathan da direkt ona bakıyordu. Niye bön bön bakışıyordu bunlar şu an? *Rahatsız ettiysem ben çıkayım, beyler.*

Egemen'in bakışları yavaşça bana kaydı. "Rahatsız ettim galiba," dedi yarım bir gülüşle.

"Galiba kısmı fazla," diye homurdandı bordo goril.

Valla bu adam beni tansiyon hastası edecekti. Bakışlarımı ona çevirdim. Uyarıcı bir bakış attım ama onun yüzünde yine ifadesizlik zırhı vardı. Donuk bir ifade, buz gibi bir bakış. Asla az önceki Murathan değildi. Bu ikisi bambaşka kişilerdi. Egemen'in ise dudağındaki tebessümün aksine gözlerinde soğuk bir kıpırtı vardı. İkisi de öylece birbirine bakıyordu.

"Saçmalama, Egemen. Ne rahatsızlığı?" diyerek ortamı toplamaya çalıştım. "Bir sorun mu var? Neden indin poliklinikten?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Benim mesaim bitti," dedi daha çok gülümseyerek. "İlk iş günümün şerefine kantinde birer kahve içer miyiz diye soracaktım sana."

"İlk iş günü mü?" dedi Murathan birdenbire. "Daha önce burada değil miydin sen?"

Egemen'in bakışları tekrar ona döndü. "Yok, ben merkezdeydim. Yeni geldim buraya."

"Anladım," dedi Murathan sakin bir sesle. "Ne zaman gelsem etrafta seni gördüğümden burada çalışıyorsun sanmıştım. Etem."

Etem mi? Başladık yine. "Egemen," diyerek masum masum Murathan'ı düzeltti. "Etem değil. Egemen adım."

Murathan bu düzeltmeyi asla ciddiye almamıştı. "Millet buradan merkeze gitmek ister, sen kalkıp merkezden buraya mı geldin yani?" dedi küçümser bir tonla. "Enteresan."

"Burada doktora daha çok ihtiyaç var."

"Ha, meslek aşkından yani?" dedi aynı küçümser edayla. Saçma bir tebessüm vardı dudaklarında. Egemen'i başından beri sevmediği belliydi ama yani şu an ne yapmak, nereye varmak istemekteydi bu adam be?

Aklıma bir şey geliyordu ama... Yok artık. Daha neler. Saçmalama, Gökçen. Olmadık kafalara girme, kızım. Isınamadı adama. Ondandır o. Yoksa seni kıskanacak değil yani. Tabii, canım. Aynen. Malum, sevmediğine dehşet uyuz olurdu kendileri. Aynen. Ondandır.

"Aynen. Meslek aşkından," dedi Egemen. Çenesini yukarı dikip ellerini kahverengi ceketinin ceplerine attı. "Bu arada sen neden buradasın? Bir sorun yoktur inşallah."

"Neden olsun?" dedi Murathan. "Devletin hastanesine gelmek için illa bir bahanem mi olmalı? Canım gelmek istedi, geldim."

Normal muhabbet ediyorlardı aslında ama ortam saçma bir şekilde gergindi. Çünkü ikisi de kelimeleri gülle atar gibi atıyorlardı birbirlerine. Öyle ki idrar kesem bile gerilmişti. "Aa," diyerek ne diyeceğini bilemez bir şekilde araya girdim. "Başka zaman için sözüm olsun Egemen, olur mu? Şimdi acile inmem lazım benim. Biraz yoğun bugün."

Gülümsemesi büyüdü.

"Olur tabii. Yarın biterim ben de başına. Ne de olsa hep buralardayız artık."

Yaa. Ne güzel, değil mi? Öleceğim fikrin güzelliğinden. İçim kan ağlasa da tebessümle karşılık verdim.

"Ee, ben gideyim o zaman," dedi Egemen.

Murathan yine uyuzluğunu konuşturup, "Bence de git," dedi ters ters.

Ben apışıp kaldım. Egemen ise güldü. Evet. Sanki lafı yiyen o değil de benmişim gibi ciddi ciddi güldü. "Arkadaş hep böyle agresif mi?" dedi aynı gülüşle bana dönerek. Tekrar Murathan'a baktı. "Bir ara gel, kolesterolüne falan bakalım senin. Pek normal değil gibi."

Murathan da güldü. "Tabii. Hangi polikliniktesin sen? Uğrayayım ben en yakın zamanda yanına."

"Dâhiliye," dedi Egemen. "Beklerim, Murathan."

Murathan daha çok güldü.

"Bekle bakalım, Etem..."

Affedersiniz ama ne bok dönüyor burada? Konu kolesterole, dâhiliyeye hangi ara geldi, arkadaşlar? Egemen ukala gülüşünü bozmadan başını aşağı yukarı salladı. Murathan ise son derece ifadesizce baktı.

"Görüşürüz o zaman," dedi Egemen tekrar bana bakıp.

Tebessüm etmeye çalıştım.

"Görüşürüz."

Aynı şekil Murathan'a baktı.

"Görüşürüz."

Murathan'dan ses çıkmadı. Egemen ise sırıta sırıta geri çekildi ve odadan çıktı. Bir iki saniye bir şey söylemeden öylece baktım. "Bu neydi şimdi?" dedim şaşkın şaşkın. "Ne konuştunuz az önce siz?"

"Öküzlük yapma deyip durmuyor musun? Tamam işte. Biz de kibarca konuştuk. Ne var?"

"Kibarlık anlayışın kolesterol kontrolüne gitmek mi, Murathan?" dedim aynı şaşkınlığımla.

Ukala bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Teklifi o sundu. Reddetse miydim yani? Bu beni daha çok öküz yapmaz mıydı?"

"Ay, yerim," dedim yalandan bir tatlılıkla. "Ne kadar da düşüncelisin sen öyle. Bilmesek inanacağız." Tekrar ciddileştim. "Ne derdin var şu adamla, anlamadım gitti. Gördüğün günden beri salak saçma tersliyorsun."

"Yoo," dedi geniş geniş. "Bence gayet yerinde davranıyorum." Bu noktadan sonra ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama bu kısmı tam çözememişim. "Ayrıca kim bu?" diye yükseldi birden. "Her yerden çıkıyor."

"Görevini yapan bir doktor, Murathan," dedim mala anlatır gibi tane tane. "Ayrıca Etem değil. Egemen."

"Sadece görevini yapsın o zaman," dedi ters ters. Sonra aynı terslikle, "Etem," diye ekledi.

Gözlerimi devirmekle yetindim. Zira beni yoruyordu. Küçükken de bir kişiye uyuz olduğu zaman insanın burnundan getirirdi. Şu an uğraşamayacaktım. Hızla kapıya yöneldim. "Haydi, git sen de artık," dedim kovar gibi elimi kolumu sallayarak. "İşim gücüm var." Ufak bir sırıtışla ilerledi. Kapıdan çıkarken bana göz ucuyla bakıp dudaklarında garip bir tebessüm belirdi. Tamamen çıkınca ben de yanına geçtim ve ilerlemeye başladık.

"Sana koymaz bu yara, farkındayım ama sen yine de kolunu çok zorlama."

"Denerim," diye kısa bir cevap verdi.

"Anlaşıldı," diye homurdandım. "Ben böyle dedim ya, akşama kesin o kolunun üstüne bin takla falan atarsın sen."

Yine güldü.

"Ben bazılarının aksine söz dinleyen bir insanım. Doktorum ne derse onu yaparım."

"Ya ya," dedim küçümser bir şekilde. "Bilmem mi?"

"Ne biliyormuşsun, Pamuk?"

Tam acilin girişine geldiğimiz için durdum. Ben durunca o da durdu. Yönümü ona çevirdim. Ellerimi beyaz önlüğümün ceplerine yerleştirip hafifçe tebessüm ettim. Başımı sağa eğdim ve bu sefer de ben bütün netliğimle içimden gelen ilk şeyi saklamadan söyledim:

"Sen nasıl Pamuk'u ezbere biliyorsan ben de Kepçük'ü ezbere biliyorum."

Önce ifadesizce baktı yüzüme. Sonra ise dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Memnundu aldığı cevaptan. Öyle miymiş der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Aynı tebessümümü bozmadan gerilemeye başladım. "Görüşürüz o zaman," dedim geri geri giderken.

Çenesini yukarı kaldırdı. Dudağının bir köşesindeki tebessüm büyüdü. İfadesi ise olabildiğine sıcaktı.

"Görüşürüz."

Tebessümümü bozmadan önüme dönüp acil bölümüne geçtim. Az önce zırıl zırıl ağlayan ben değilmişim gibi dudaklarımdan silinmeyen bir tebessümle önce karın ağrısı şikâyeti olan bir hastaya baktım. Tansiyonu çıkan bir hastaya gerekli müdahaleyi yaptım. Tam biraz dinlenmek adına masaya ilerliyordum ki "Gökçen Hanım," dedi bir ses. Yönümü sese çevirdiğimde çaycı Hamdi ağabey elinde çay tepsisiyle bana doğru geliyordu. Çayların arasından bir dondurma uzattı bana. Vanilyalı dondurma... "Bir adam bunu size gönderdi."

Ne? Boş boş bakarken dondurmayı aldım.

"Bana mı? Kim?"

"Adını söylemedi vallahi," dedi. "'Doktor Gökçen'e götürün,' dedi sadece."

Şaşkın bir ifadeyle baktım dondurmaya. Bana hangi adam dondurma göndersin? Hem de en sevdiğim, vanilyalı dondurma. Egemen mi? Ama o bunu bilmezdi. Hem neden bana durduk yere dondurma göndersin ki? Hamdi ağabey diğer doktorlara çay vermek için yanımdan ayrılırken ben elimdeki dondurmaya bakıyordum. Derken Hamdi ağabey, "Gökçen Hanım," deyince tekrar ona döndüm. "Gönderen kişi, artık meybuzun satılmadığını söyledi. Bununla idare edecekmişsiniz."

Elimdeki dondurmaya bakakaldım. Geçmiş şiddetli bir darbe daha indirdi duvarlarıma. Kocaman bir parça, şiddetli bir gürültüyle yıkıldı. Ardında kalan sayısız anı üzerime doğru aktı. Hepsinin tek bir ortak noktası vardı. Minik Gökçen'e en sevdiği portakallı ve kolalı meybuzlardan alan minik Murathan... Sayısız cümle yankılandı kulaklarımda. Bunca zaman hep en arkaya attığım sayısız cümle.

"Meybuz alayım mı sana, Pamuk?"

"Ağlama. Kız sus. Tamam, sus. Meybuz alacağım, Pamuk. Sus. Sümük ettin her yeri. Sus!"

"Portakallı kalmamış. Al bakalım, kolalı meybuz."

"Isırarak yeme şunu! Hasta olup ortalığa kusarsan saçlarını yolarım, Pamuk."

"Bir daha meybuz paketinin içine tükürürsen onu sana yalatırım, Pamuk. Ne pissin be!"

"Pamuk! Yeni meybuzlar gelmiş. Koş!"

"Sana meybuz aldım, Pamuk."

Kalbimi bir sıcaklık sarıp sarmaladı. Öyle ki her bir zerrem titredi. Her bir zerrem ısındı. Ve o an hiç olmaması gereken bir şey daha oldu. Elimdeki dondurmaya öylece bakarken dudaklarımdan minik bir hıçkırık kaçıverdi...

"Yazıya dökülmemiş masallar,
Saza vurulmamış türküler gibisin içimde.
Unutulmaya yakın,
Bir köşede saklanan...

AHMET ERHAN

2015 - Kerkük

"Ölmüştür?" dedi bir erkek sesi bozuk Türkçesiyle.

Sağ bacağına bir tekme yedi. Ama gözünü açıp kim olduğuna bakamadı bile Murathan. Başı önüne eğik, sağ kolundan duvara zincirlenmiş, sırtı soğuk, taş duvarlara dayalı bir şekilde öylece durdu. Ölmemişti. Ama sona yaklaştığını hissediyordu. Soğuktu. Üşüyordu. Yoğun kan kaybından vücudu titreme nöbetleri geçiriyor, artık çoğu şeyi hatırlamıyordu. Yüzler, sesler, çığlıklar... Her şey bulanık bir sudan ibaretti zihninde. Hiçbir şeyi seçemiyordu.

"Kolay kolay ölmez o," dedi başka bir erkek sesi. "Asker. Kalk lan!"

Diğer hiçbir sesi ayıramayan zihni, bu sesi çok iyi ayırabiliyordu. Burada olduğu süre boyunca en iyi öğrendiği hatta ezberlediği tek kişiye aitti bu ses. *Ebû'l Sam.* Örgütün Kerkük yapılanmasının lideri. Sayısız bomba eyleminin sorumlusu. Milyonlarca masumun katili.

"Lan bana bak, asker," dedi Ebû'l Sam bozuk Türkçesiyle. Saçlarından tutup sertçe geri çekerek yüzünü kendisine çevirdi. Küçümser bir tını vardı sesinde. "Essah öldün mü lan köpek?"

Cevap vermedi. Yavaşça gözlerini aralayıp Ebû'l Sam'ın yüzüne baktı. Sol yanağındaki derin yara izini, siyah kıvırcık saçlarını ve esmer tenini her zamanki gibi aklına kazıdı. Olur da buradan sağ çıkarsa onu buraya gömmek için.

"Ne can varmış sende be asker," dedi küçümser bir gülüşle. "Valla seninle buraya gelenler teker teker mevta oldu, senin maşallahın var."

"Belanı sikmeden ölmem," diye mırıldandı Murathan zorla.

Ebû'l Sam bu cevaba kocaman bir kahkaha attı.

"Lan hastayım siz Türklere. Geberirken bile hava atma derdindesiniz. İnanmazsın, hayran kalıyorum bazen bu geri zekâlılığınıza."

Murathan cevap veremedi. Zira Ebû'l Sam'ın yanındaki Haldun denen puştun yandan ensesine indirdiği odun parçasıyla artık neredeyse uyuşmaya başlayan kafasında ince bir sızı hissederek sol tarafına doğru yığıldı. Bilincini kaybeder gibi oldu. Görüşü bulanıklaştı. Burnundan akan kan, dudaklarının üstüne yavaşça inerken yığıldığı yerde, sancıyan her bir zerresiyle öylece bek-

lerdi. Kalkmalıydı. Şehit olarakta bile böyle olmamalıydı. Başı yere düşmemeliydi. Asla düşmemeliydi.

"Ya komutanımdı, iyi yarar bir bokumdur diye aldık, seni buraya getirdik. Ne bir arayanın var ne bir soranın. Boşuna ekmekle su veriyorum ben sana ha. Uğruna öldüğünüz o ülke nerede? Hani lan? Gelsin, alsın seni benim elimden! Haydi!"

Eğleniyordu kendince. Gücü ancak o böyle duvara zincirliyken yetiyordu çünkü. Murathan güldü. Ağzına yüzüne dolan kana rağmen kahkaha atarak güldü hem de. Her zerresi acı içindeydi ama bunu yüzüne asla yansıtmadı. Onca işkenceyi gören o değilmiş gibi devrildiği yerden kalktı. Bütün ifadesizliğiyle tekrar duvara yaslandı. Bakışlarını tam Ebû'l Sam'ın gözlerine dikti.

"Senin neden bir vatanın yok. Hiç bunu düşündün mü?" dedi kısık bir sesle.

Ebû'l Sam hâlâ eğleniyordu. Sırıtarak bakıyordu. "Bak, şimdi edebiyat yapacak, bak," dedi neşeyle Haldun'a dönüp. "İyi dinle burayı, Haldun." Tekrar Murathan'a döndü. "Bu Türkler bayılıyor böyle anlarda *bir ülke bin diriliriz* zırvalıklarına." Gülüşü yavaşça silinirken gözlerini öfke dolu kehribarlara dikti. "Söyle bakalım, Kırakırt. Neden yokmuş bizim vatanımız?"

Murathan daha çok güldü. "Çünkü siz yoksunuz." Gülüşü kahkahaya dönüştü. "Hiçsiniz!"

Ebû'l Sam da güldü.

"Senin var da ne oluyor lan? O uğruna buralara düştüğün ülken seni sattı. Hani, nerdeler?"

Gözleri kapanıyordu. Acıdan, ağrıdan her bir zerresi uyuşmuştu. Ama olabildiğince dik durdu Murathan. Kahkahası alaya bir tebessüme dönüştü.

"Bilanı ülkeleri gün görünsün nerede olduklarını."

"Aynen, ondan," dedi Ebû'l Sam daha büyük bir alayla. Murathan'ın kapanmaya başlayan bakışlarını görünce ciddileşti. Bütün dikkatiyle bakışlarını Murathan'ın gözlerine dikti. "Bize çalış, Kırakırt," dedi. "Dayanıklısın. Seni öldürecek olmak beni üzer."

Murathan yine güldü. Şu durumda gülmeyip de ne yapacaktı? Bu teklif karşısında birkaç dakika ciddi ciddi güldü.

"Deli misin lan?" dedi Ebû'l Sam yanağına hafif bir tokat çakarak.

Tam o an Murathan gülmeyi kesip duvara kelepçeli olmayan diğer eliyle Ebû'l Sam'ın boynuna yapıştı. Günlerce işkence gördüğü için gücünün tükendiğini ve tek zincirin onu tutmak için yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Ama yanılıyorlardı. Bunu beklemeyen Ebû'l Sam boğuk bir sesle Murathan'ın elinde çırpınırken Haldun hızla koluna yapıştı. Murathan ise kalan gücüyle Ebû'l Sam'ın boğazını sıktıkça sıktı. Bütün öfkesiyle baktı gözlerine.

"İmkânın varken beni öldür," dedi yüzüne tükürür gibi. "Eğer yaşarsam... Seni yeryüzünden silmeden, gelmişini geçmişini silmeden ölmem!"

Haldun'un gücü, Ebû'l Sam'ı yaralı Murathan'ın elinden almaya yetmemişti. Eline gelen ilk odun parçasını kavrayıp saldırdı. Kafasına ve omuzlarına üst üste indirilen darbeler son gücünü de tüketmişti Murathan'ın. Çaresizce kolları geri düştü. Yere devrildi. Ebû'l Sam ise boğazını tutarak korkuyla önünde geriledi. Fare gibi odanın bir köşesine sindi. Akıllı adamdı. Riskli hiçbir işe girmiyordu. Ama cesur falan değildi. Hatta, "Pişt!" desen altına sıçacak bir itti. Sadece zekâsına güveniyordu. Bir de arkasında var olan diğer güçlere. Hızla yerden kalktı. Kurtulmanın verdiği rahatlıkla Haldun'un elinden odunu kapıp şiddetli bir darbe de o geçirdi sırtına ve kafasına. Murathan'ın yerden ona attığı ters bakışı görünce ise yavaşça geriledi. Şu hâlde bile ondan korkması, Murathan'ın dudağında yarım bir gülüş oluşmasına neden olmuştu.

"Yazık oldu," dedi öfkeli bir mırıltıyla. "Oysa seni yanımda görmek isterdim, Karakurt."

"Ananın amını gör."

Gayet yeterli bir cevaptı.

"Ekmek de vermeyin artık," diye bağırdı Ebû'l Sam. Boğazını ovuşturarak arkasını dönüp çıkışa ilerledi. "Bırakın, gebersin it. Bize çalışacağı falan yoktur."

İkisi birlikte çıkıp demir kapıyı tekrar üzerine kapattılar. İşte, yine yalnızdı Murathan. Önce derin bir nefes verdi. Ama aldığı her nefes batıyordu kemiklerine. Nefes, hayat demekti oysa. Lakin onun şu an aldığı her nefes bir cezaydı sanki. Acıyla devrildiği yerden doğruldu. Tekrar soğuk duvara yaslandı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre baktı paslanmış demir kapıya.

Kan. Çamur. Kapı gıcırtısı. Karanlık. Birbirine vuran kelepçe demirlerinin çıkardığı sesler. Derinlerden yükselen insan çığlıkları. Kadın sesi mi? Erkek sesi mi? Yoksa çocuk mu? Ayıramıyordu. Murathan artık hiçbir şeyi ayıramıyordu. Mesela kaç gündür buradaydı? Zindanın sağ köşesinde bulunan minik camdan en son yirmi üç gün sayabilmişti. Sonra ise havasız kalması için o camı da kapatmışlardı. Yüzüne en son vuran ışık da o camın kapanmasıyla birlikte uçup gitmişti. Zaman algısı bir süre sonra kaybolmuştu. Arada kapı açılıyor, Haldun denen it tarafından önündeki çamurların içine bir ekmek parçası atılıyordu. Hayatta kalmak için sayamadığı gün kadar yediği tek şey buydu. Çamura bulanmış ekmek... Su niyetine de yerdeki hafif çukurların içine birikmiş çamurlu suları içmek zorundaydı. Arada ise kendi kanını.

Ama sınırı bu kadardı. Yaraları çoktu. Ağırdı. Günlerdir işkence görüyordu. Tahmin ettiği kadarıyla kafasında üç tane yarık, sol kaburgasında çatlak ya da kırık vardı. Göğsünde boylu boyunca uzanan derin bıçak yarası ise

Ebû'l Sam'ın ona bıraktığı unutulmaz anılardan sadece biriydi. Ve büyük ihtimalle günlerdir o yaradan oluk oluk akan kanı bugün tükeniyordu.

Burada şehit olacaktı. Göğsündeki yara günlerdir olduğu gibi tekrar sızlamaya başlayınca, yüzünü buruşturarak yaslandığı duvardan doğrulmaya çalıştı. Hareket etmeye çalıştıkça sağ kolundaki kelepçeden kulaklarına dolan zincir sesleriyle durdu. İmkânı olsa bu sesi de sikerdi. Derin bir nefes verdi. Aldığı nefes boğazına acı bir şekilde batınca başı tekrar acı içinde önüne düştü.

Acaba hâlâ Kerkük'te miydi? Operasyon sırasında atılan bomba yüzünden öldüğünü mü düşünmüşlerdi? Türkiye'ye çoktan şehit haberi mi gitmişti yoksa? Herkes onu ölü mü sanıyordu? Ebû'l Sam haklı mıydı? Kimse geri dönmemiş miydi?

Boşuna bunları düşünme, Murathan.

Özel Kuvvet askeriydi o. Aslında hiçbir operasyonda yoktu. Görünmezdi. Ve sorumluluk tamamen onlara aitti. Varlığı bilinmeyendi. Tekti. Ve şehadet yakındı. Buradan çıkış imkânsızdı. Sayısız defa denemişti kaçmayı ama göğsünde boylu boyunca uzanan yara, açlık, susuzluk ve sayısız işkenceyle gücünün son noktasına gelmişti. Sınırları buraya kadardı.

Annesini düşündü ilk. Eğer şehit haberi gittiyse... Annesi ne yapacaktı?

Çok üzülürdü. Perişan olurdu. Yalvarmıştı ona asker olmaması için. Neredeyse ayaklarına kapanmıştı. "Bir acıyı daha kaldırmaz benim yüreğim," demişti. Ama Murathan bile bile arkasını dönmüştü annesinin yüreğine. O da üzülmüştü. Ama babasına verdiği söz her şeyden daha değerliydi. Asker olacaktı. Tıpkı babasının istediği gibi. Tıpkı babası gibi.

Peki ya ablaları? Aslıhan ablasını bunca yıllık ömründe bir kere bile ağlarken görmemişti. Babalarının şehit töreninde bile ağlamayan ablası, onun töreninde ağlar mıydı? Gülhan ablası? O ne yapardı?

Murathan olmadan ailesi ne yapardı?

Yapacakları şey basitti. Babası şehit düştüğünde yaptıkları şeyi yapacaklardı. Başları dik bir şekilde şehit töreninde duracak, ardından eve gelip günlerce hatta yıllarca birbirlerinden gizli köşelerde fotoğrafını okşayıp ağlayacaklardı. Şehit olan giderdi. Geride kalan ise bir avuç ateş olur, o ateşle içini yaka yaka kül ederdi. Murathan bunu bilirdi. Çok iyi bilirdi.

Aklına hemen babası düştü. Günlerdir ailesini hiç düşünmemişti. Düşünmemeliydi. İşkenceye dayanmanın yolu buydu çünkü. Beynini boşaltmak. İnsani bütün duygulardan arınmak. Sevdiğin, değer verdiğin hiçbir şeyi düşünmemek. Sadece hayatta kalmaya odaklanmak. Ama artık yaşama dair umudu yoktu. O yüzden sevdiklerinden başka düşünecek başka bir şeyi de yoktu. Sayısız zamandır açık tutmaya çalıştığı bilincini kaybetmek üzereydi. Bitiyordu. Son anlarında sadece onları düşünmek istedi.

Şehit Yusuf Karakurt'un oğlu Murathan Karakurt şehit oluyordu.

Aklına bir anı düştü.

Babasının kucağına oturmuş, hayran hayran kollarındaki askerî rütbeye dokunuyor. "Ben de bunlardan takacak mıyım, baba?" diye soruyor.

Babası gülüyor. "Takarsın tabii, oğlum," diyor. "Hatta senin daha çok rütben olur. Baktıkça gurur duyarım."

"Peki ya şehit olursam?" diyor Murathan. "O zaman da gurur duyar mısın?"

Babası önce bir şey söylemeden bakıyor yüzüne. Sonra ise derin bir tebessüm beliriyor dudaklarında. Saçlarını yavaşça alnından geri itip minik bir öpücük bırakıyor. Murathan'ın sorusuna cevap vermiyor. Sadece kollarını sırtına daha çok sarıp sıkıca gövdesine çekiyor.

"Baba," diye mırıldandı çatallı ve kısık bir sesle. "Ben geliyorum." Yutkundu. Başını önünden kaldıramadı. Hatta gözlerini bile açamadı. "Adını şerefle yaşattım. Şerefimle de bitiriyorum."

Hayatın film gibi gözün önünden geçmesi dedikleri buydu galiba. Özel Kuvvetlere girmek için aldığı zorlu eğitimler geçti gözünün önünden. Kan, ter, emek... Akademiden mezun olduğu gün. Annesinin ve ablalarının hüzün ve gurur dolu bakışları... İlk askerî üniforma giydiği an. İlk silah tuttuğu an. Başının yanından geçen ilk kurşun. Yanında şehit düşen silah arkadaşları. Ve bir çift kehribar göz. Nasırlı iki el. Güven dolu bir gövde. Babası...

Bilinci giderek silikleşirken tek bir nefes dahi almaya mecali yoktu. Her nefeste göğsüne amansız bir acı dolup aldığı nefesi ona fazlasıyla zehrediyordu. Öylece durdu. Nefes almamak istedi ilk defa. Bu acıya son vermek için şu an nefesi kesilsin istedi. Hiçbir düşünceye tutunmadı. Acısını dindirmek için bilincinin elinden kayıp gitmesine izin verdi. Bir uçurumun ucunda hayal etti kendini. Rüzgâr tenine vuruyor. Üzerinde masmavi gökyüzü, o gökyüzünü süsleyen en güzel bayrak nazlı nazlı dalgalanıyor başının üzerinde. Kollarını açıyor uçurumun ucunda. Kendini sonsuz huzurlu boşluğa atmak için hazırlanıyor.

Ta ki bir ses duyana kadar...

"Kepçük!"

Gözlerini açamadı ama bu ses, uçurumun ucunda bekleyen bedenini bir kolundan yakaladı. Düşmesine izin vermedi. Bekledi. Duyduğu şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini açmadan bekledi.

"Kepçük!"

Nefesi kaburga kemiğine battı. Acı acı öksürerek kıpırdandı yerinde. Bunu tek bir kişi derdi. Bu ses, tek bir kişiye ait olabilirdi. O ise bu sesi ezbere bilirdi. Nefesini toparlamaya çalıştıkça kaburgalarındaki sızı göğsüne ilerledi. Öyle ki acı, gözlerini açmadan bile yaşartmıştı göz pınarlarını. Nefes alması çok zordu. Ama bütün acısına rağmen derin bir nefes aldı ve yavaşça gözlerini araladı. İlk dizlerini gördü. Kesik askerî üniformasını, kan revan içinde

kalmış dizlerini... Yavaşça başını önünden kaldırdı. Ve anında her zerresine derin bir mavilik doldu.

Kocaman olan mavi gözleri, küçücük dudakları, uzun ve dağınık siyah saçları ve bembeyaz teniyle aşinası olduğu minik kız çocuğu vardı karşısında. Gülerek bakıyordu Murathan'a. Hem de her zamanki tatlı gülüşüyle. Murathan bu simayı da ezbere bilirdi. Unuttuğunu sandığı geçmişinde her şeyiyle canlı duran tek tondu bu mavilikler. Tek bir nefes dahi alsa canı çıkacak gibiydi ama önüne diz çökmüş, dikkatle ona bakan bu yüze bakarken yavaşça gülümsedi. "Pamuk," diye bir mırıltı döküldü yıllar sonra dudaklarından.

Minik Gökçen güldü.

"Tanıdın beni."

Güldü kesik kesik. "Tanırım tabii," dedi. Unutur muydu o hiç Gökçen'i?

"Ne yapıyorsun sen burada?"

Murathan cevap veremedi. Sadece dudaklarındaki tebessümü bozmadan öylece baktı her zerresini ezbere bildiği yüze. İçinden gelen ilk şeyi yaptı. Kelepçeyle duvara zincirlenmemiş elini zorla, titreye titreye yukarı kaldırdı. Çıkan zincir sesini ilk defa umursamadı. Tereddüt etti. Elleri pisti, kanlıydı, yara bere içinde kalmıştı. Masumiyetinin bu ellerden korkmasından korktu. Ama dokunmadan da edemedi. Uzanıp siyah saçlarına titreyen parmaklarıyla ürkekçe dokundu. Eli gece gibi siyah saçlara değer değmez derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. Parmak uçlarında yoğun bir sıcaklık hissetti. Hâlâ ipek gibiydi. En sevdiği siyah saçlar. Dalin kokan saçlar...

Gülüşü daha da büyüdü. Öyle ki minik bir kahkaha dökülmüştü dudaklarından bütün özlemleri yerine. Titreyen parmaklarını yanağına indirdi. Pamuk yanaklara... Gözlerine ilerledi. Usulca dokundu göz kapaklarına. İçinde mavinin bütün tonlarını barındıran en sevdiği mavilere...

Ne kadar olmuştu bu mavileri görmeyeli? Ne kadar olmuştu bu mavilere dokunmayalı? Yıllar. Çok uzun yıllar. Oysa ölürken göreceği son yüzün babası olacağını düşünürdü hep. Yanılmıştı. Ölürken gördüğü son şeyin bunca yıllık ömründe başka hiç kimsede göremediği maviliklerin olmasının memnuniyetiyle öylece bakakaldı önündeki minik kıza.

"Neden buradasın sen?" diye sordu Gökçen.

Murathan cevap veremedi. Sadece önündeki kız çocuğunu izledi.

Gökçen her zamanki gülüşüyle bakıyordu ona. "Bu ne, Kepçük?" diye bir soru daha yöneltti bileğindeki kelepçeyi işaret ederek.

Öksürdü Murathan. Dudaklarından öksürüğüyle birlikte akan kanı Pamuk görmesin diye başını sağa çevirdi. Bakışlarını ondan kopardığında gideceği, yine kaybolacağı korkusuna kapıldı. Tekrar ona baktı. Hâlâ karşısında olduğunu görünce derin bir nefes verdi. "Büyümedin mi sen hâlâ, Pamuk?" diye sordu usulca.

"Hayır," dedi Gökçen tatlı tebessümüyle. "Seni bekledim."

"Beni mi?"

"Evet," dedi Gökçen aynı neşesiyle. "Ama gelmedin. Sen gelmeyince de ben sana geldim."

Her zamanki gibi...

Her zaman Pamuk onun yanına gelirdi zaten. Sadece onu görmesi yeterdi. "Unutmadın mı sen beni?" diye sordu buruk bir sesle.

Gökçen minik dudaklarını ileri doğru büzerken ciddileşti.

"Niye unutayım? Salak mıyım ben? Salak Kepçük."

Murathan bu sefer çatallı bir sesle gülmüştü.

"Dil de yine pabuç gibi."

"Sen beni unuttun mu ki?" diye sordu Gökçen tatlı tatlı.

Zorla araladığı gözlerini derin mavilerden çekmedi. Çekmek de istemiyordu zaten. Sonu bu maviliklerde boğularak olacaksa buna razıydı. Bu mavi tekti. Derin maviliklerin içinde kendi kanının yansımasını görebiliyordu. Tıpkı mavi gökyüzünde dalgalanan kan kırmızı bayrağını izlemek gibiydi. Şu dünyada gördüğü son şey bu görüntü olacaksa buna da razıydı.

"Unuttum," diye mırıldandı.

"Niye ki?"

"Yaşamak için," dedi. Zorla bir nefes daha aldı. "Eğer unutmazsam ölürdüm."

"Neden?" diye sordu Gökçen bu sefer.

"Özlemekten," diye mırıldandı. Kalbi acıdı. Ama göğsündeki yaradan mı yoksa içindeki yaradan mı, bilemedi.

Gökçen göğsündeki yarayı minik parmağıyla işaret edip, "Burana ne oldu?" diye sordu. Üzgün üzgün baktı yaraya. Sanki asıl canı yanan oydu. Ağlayacaktı. Dudakları büküldükçe bükülüyordu.

Biliyordu Murathan. Onun yarasına ondan çok Pamuk ağlardı. "Düştüm," dedi o yüzden. Gülsün istedi yine. Son nefesini veriyordu. Gülerken görmek istiyordu tüm geçmişini, çocukluğunu.

Kocaman mavi gözlerini kırpıştırdı Gökçen.

"Acıyor mu?"

Bütün acılarını yok saymaya çalışarak tebessüm etti.

"Hayır."

"Kanıyor ama," dedi Gökçen yine üzgün üzgün.

O üzülmesin diye her zaman söylediği minik yalanlarından birine daha sığındı Murathan.

"Acıtan kan değil bu. Üzülme."

"Acıtmayan kan mı olur? Salak Kepçük."

Murathan daha çok güldü. "Doğru," diye mırıldandı. "Biraz acıyor."

Aynı üzgün bakışlarıyla dinledi Gökçen. Sonra daha çok yaklaştı Murathan'a. "Geçsin diye öpeyim mi?" diye sordu.

Murathan cevap vermedi. Öylece bakakaldı Gökçen'e. Gülüşü yavaşça silindi. Yerine hüzünlü bir bakış kuruldu. Genzi sızladı. Boğazına yutamadığı bir yumru gelip kuruldu.

"Gerçek değilsin sen," dedi titrek bir sesle. "Değil mi, Pamuk? Değilsin. Yoksun."

Gökçen neşeli bir kahkaha attı. Uzanıp Murathan'ın burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Her yanın uf olmuş," diyerek geri çekildi. "Uflar öpünce geçer."

Murathan içine dolan Dalin kokusuyla ve yıllar sonra burnunda hissettiği minik dudakların verdiği buruklukla, "Değilsin," dedi. Genzindeki sızı alev aldı sanki. "Değilsin," diye tekrarladı. "Gerçek değilsin. Burada değilsin."

"Öptüm, geçti," dedi Gökçen ayağa kalkarak. Sıkıca yerdeki elini kavradı. "Haydi, kalk. Oyun oynayalım, Kepçük."

Gerçek olmadığını bile bile kendini bu yalana bıraktı Murathan. "Yorgunum, Pamuk," diyerek cevapladı onu.

Ama Gökçen her zamanki gibi inat etmekten vazgeçmiyordu. "Yaa, haydi ama!" dedi huysuz huysuz elini çekiştirerek. "Noğlar Murathan, noğlar. Kalk."

Gözlerini zorla açık tutmaya çalıştı. Bu maviliklerden bir kez daha ayrılmak istemiyordu. "Gücüm yok ama," diyebildi.

Gökçen elini bırakıp, neşeyle gerileyerek, "Oyun oynayalım," dedi. Neşeli bir kahkaha atarak kendi etrafında döndü. Saçlarını sağa sola savurdu. "Haydi Kepçük. Söz, senin istediğin oyunu oynayacağız. Haydi. Kalk. Haydi. Uyan Kepçük. Noğlar..."

Sesi ve görüntüsü gitgide uzaklaşıyordu. Murathan ise gitmesini istemiyordu.

"Pamuk..." diye mırıldandı silikleşen görüntüsüne bakarken. İleri uzanmaya, ona yeniden dokunmaya çalıştı ama başaramadı. Ses derinleşti. Gökçen uzaklaştıkça uzaklaştı. Derinlerden yine, "Haydi Kepçük," diyen Gökçen'in tatlı sesi yükseldi. "Oyun oynayalım. Seni bekliyorum. Gel. Noğlar."

"Gökçen..." dedi kesik bir inilti şeklinde. "Gökçen..."

Görüntü artık tamamen kaybolmuştu. Ses derin bir uğultu hâlini almıştı. Varla yok arası, ne olduğunu seçemediği sesler doldurdu kulaklarını. Silah sesleri... Şiddetli bir gürültü... Etraf yine derin bir karanlığa bürünmüşken çok derinlerden başka bir ses duydu.

"Yaşıyor!" diye bağırıyordu Timur'un sesi. "Murathan burada, komutanım. Yaşıyor! Murathan Karakurt yaşıyor!"

11. BÖLÜM

"Ne zormuş dayanmak, yokluğuna akşamları
Çekilip için için ağlamak bir kenarda
Hatırlamak gözlerini, dalgın ve sevdalı
Özlemek sonra deliler gibi şarkılarda

...

Sanırım ki geleceksin her zamanki gibi
Gözlerin duygularını ne kadar saklasa
Taşacak ellerinden alabildiğine sevgi"

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Parmaklarını gözlerine bastırıp uyumasına engel olmaya çalıştı Murathan. Doğru zamanı bekliyordu. Şu an asla uyuyamazdı. Bir iki dakika daha yatakta uyuyor numarası yaptı. Ortam tamamen sessizleşince başını battaniyenin altından çıkarıp aralık kapıdan hole baktı. Işık kapalıydı. Sadece ablalarının odasından gece lambasının kırmızı ışığı geliyordu. Bu iyiydi. Onlar uyuduysa buradan sessizce sıvışabilirdi.

Yataktan usulca kalktı. Sessiz olmaya dikkat ederek terliklerini giydi. Masasına uzanıp yatmadan önce bu an için hazırladığı atlası, mavi keçeli kalemi ve minik el fenerini aldı. Odasının kapısına gelince etrafı kolaçan etti. Temizdi. Parmaklarının ucunda ilerleyerek dış kapıya koştu. Hedef belliydi. Pamuk'un odası.

Hastalanmıştı. Söylediklerine göre suçiçeği geçiriyordu. Her yerinde minik minik yaralar çıkmıştı. Sürekli ağlayıp yataktan kalkmak istiyordu ama annesiyle babası izin vermiyordu. Yetmezmiş gibi Murathan'ın da iki gündür yanına gitmesine izin vermiyorlardı. Bulaşıcıymış. Ona da geçebilirmiş. Suçiçeği her neyse istediği yere geçebilirdi. Şu an pek de umurunda değildi. Çünkü iki gündür Gökçen'i göremiyordu ve sıkıntıdan patlamak üzereydi. Ama biri görürse azar yerdi. O yüzden sessizce gidip geri dönecekti.

Annesi sürekli Gökçen'in durumunu sormaya ve ateşine bakmaya gittiği için karşı kapı kilitli değildi. Pamukların kapıya gelince, ses çıkarmamaya özen göstererek açtı kapıyı. Aynı şekilde kapattı. Hızla hedefine ilerledi. Salonun önünden geçerken koltukta, başları birbirine yaslı bir şekilde uyuyakalmış Leyla teyzesini ve Ali amcasını gördü. Büyük ihtimalle Gökçen'le uğraşmaktan ikisi de yorgun düşmüş ve olduğu yere yıkılmıştı. Minik cadı hastayken daha da nazlı oluyordu. Hele de babasına karşı...

İlerleyip Gökçen'in odasına girdi. Kapıyı tekrar sessizce kapatıp elindeki feneri açtı. Ve evet, Pamuk buradaydı. Saçı başı dağılmış, ayağının biri yatağın bir ucunda, diğeri bir ucunda uyuyordu. Bu görüntüyle dudakları memnuniyetle iki yana kıvrılırken ona doğru ilerledi. Beyaz fener ışığının aydınlattığı kadarıyla kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki yaralara baktı. İstemsizce yaralara bakarken içli bir nefes verdi. Kötü görünüyorlardı. Çok acıyor olmalıydı. Pamuk, "Bunların içinde derim çürüyor," diye ağlıyordu. O yüzden mavi kalemini getirmişti zaten. Eli, kolu, bacağı ne zaman morarsa oraya minik, mavi çiçeklerden çizerdi. Bu yaralara da çizerse belki acısı daha çabuk geçerdi.

Onun olan şeylere çizdiği en sevdiği mavi çiçeklerden. Gökçen'e benzeyen mavi çiçeklerden. Unutmabeni çiçeklerinden.

Annesinin yaptığı gibi yaptı. Önce usulca elini alnına koyup ateşine baktı. Hiçbir şey anlamadı. Bir elini kendi alnına koyup, diğerini onun alnına koyarak karşılaştırma yaptı. Yine anlamadı. En iyisi bu kısmı geçmekti. Feneri ağzında tutup mavi keçeli kalemini açtı. Görebildiği kadarıyla ellerinin ve kollarının üstündeki yaraların üstüne minik çiçekler çizmeye başladı.

"Kepçük," dedi birden Pamuk'un cılız sesi.

Ağzında fenerle hemen ona dönünce Gökçen huysuzca yüzünü ekşitti. "Ya!" dedi elini yüzüne kapatarak. "Göremiyorum! Bu ne?"

"Sus kız!" dedi Murathan hemen. "Milleti uyandıracaksın. Bağırma."

Gökçen cevap vermeden huysuzca yüzünü buruşturmaya devam etti. Uyanınca ya da uykusu gelince huysuzluğu beşe hatta ona katlanabiliyordu. "Başın ağrıyor mu yine?" diye sordu Murathan.

"Hayır," dedi Gökçen nazlı nazlı. "Ama karnım ağrıyor Kepçük."

Hemen ileri uzandı. Ne zaman onun karnı ağrısa annesi ve Aslıhan ablasının yaptığı gibi yavaşça karnını ovuşturdu. Gökçen bir şey söylemeden öylece huysuz huysuz baktı. Sonra kollarındaki yaralara çizilen çiçeklere takıldı bakışları. Uyku sersemi bir hâlde gülerken diğer eliyle minik parmağını çiçeklerden birine yapıştırdı.

"Kepçük çiçeği," diye mırıldandı. Sonra da hızla elini sürdüğü yerdeki yaraları kaşımaya başladı.

"Gökçen!" dedi Murathan. Karnını bırakıp eline yapıştı. "Kaşıma şunları. Annemlerden duydum. Kötü olurmuş sonra."

"Yaa!" diye yine huysuzlandı. "Ama çok kaşınıyor."

Kaşımamasının tek yolu aklını dağıtmaktı. Biliyordu Murathan. "Yana kay," dedi kısık bir sesle. "Dün okulda bir sürü bir şey öğrendim. Hepsini anlatacağım sana." Gökçen'in yana kaymasına fırsat vermeden, onu itekleyip yanına tünedi.

"Ama annem dedi ki bu çürükler yaklaşana da geçermiş Kepçük," dedi Gökçen kısık bir sesle. "Ya sana da gelirse?"

"Bak, ben benim çiçeğimden çizdim onlara," dedi Murathan, Gökçen'in kolundaki mavi çiçekleri işaret ederek. "Artık suçiçeği değiller. Bana geçemezler."

Gökçen minik bir duraksamanın ardından Murathan'a yaklaştı. Bu fikir aklına yatmıştı. Murathan ise sırtını yatak başlığına dayadı. İkisi de birbirine iyice yokuldu. Hatta Gökçen başını yavaşça Murathan'ın omzuna yaslayıp uslu uslu bekledi. Gücü yoktu. Murathan ise bir eliyle feneri tutup diğeriyle atlası açmakta zorlanıyordu. O yüzden Gökçen'in yarasını kaşımaya hazırlanan elini hemen geri çekti. "Tut bakayım şunu," diyerek feneri eline tutuşturdu.

Ama Gökçen feneri alır almaz ışığı Murathan'ın gözüne tutup kıkırdamaya başlamıştı. "Böö!" diyerek korkutucu olmaya çalıştı.

"Pamuk!" diye yükselerek feneri elinden kaptı. "Valla giderim ha! İki dakika sabit dur."

Gökçen ise hasta olmasına rağmen bazı konularda hâlâ dinçti. Mesela Kepçük'ün kulağını çekmekte. Kulağı hızla çekilen Murathan yılmış ifadesiyle yatak başlığına tekrar yaslandı. "Gel yanıma, bela," dedi ters ters. "Gel!"

Gökçen sırıttı. Tekrar eski yerine kuruldu. Ama böyle olmuyordu. Rahat edemiyorlardı. O yüzden Murathan tekrar ayaklandı. "Yüzüstü okuyalım. O zaman belki karın ağrın da geçer," diye mırıldandı. Battaniyeyi yana çekti. Kitapları yatağın uç kısmına attı. İkisi yan yana, yüzüstü uzandı. Sonra ise Gökçen'in kıpırdamaması için aklına gelen ilk şeyi yaptı. Kafasını kendine doğru çekip yanaklarını birbirine yapıştırdı. Kafalarının arasına feneri sıkıştırıp ışığı önlerine gelecek şekilde ayarladı. "Kafanı oynatırsan düşer. Oynatma sakın."

"Tamam," dedi Gökçen hareket etmeden.

Murathan onun bu gereksiz ciddiyetine alttan alttan gülüp atlası açtı. İlk resim bir dünya haritasıydı. "Bak, burası dünya."

"Dünya düz müymüş? Hani yuvarlaktı? Öyle demiştin."

"Hâlâ yuvarlak. Bu kâğıt diye düz çizmişler. Bütün ülkeler sığmazdı yoksa."

"Ülke ne?"

"İşte, herkesin yaşadığı yer."

"Herkes başka başka yerde mi yaşıyor ki?"

"Tabii," dedi Murathan hemen. "Bak, burası Rusya. Burada Ruslar yaşıyor. Burası İtalya. Burada da İtalyanlar yaşıyor."

"Bu renklerin hepsinde başka biri mi yaşıyor yani?"

"Evet."

Hayretle baktı Gökçen. "Ne güzel. Dünya rengarenk bir yer o zaman." Düşündü kısa bir an. "Biz neredeyiz?"

Murathan hemen Türkiye'yi buldu. "Buradayız. Biz Türk'üz. Burası Türkiye. Bizim ülkemiz."

"Burası bizim," dedi Gökçen hafifçe gülerek.

"Aynen öyle. Burası bizim," dedi Murathan ve diğer sayfaya geçti. "Bak, orası dünyaydı ya hani, burası da Türkiye'nin içi."

Gökçen parmağını Bayburt'un üzerine yapıştırıp, "Biz burada mıyız?" dedi.

"Hayır," dedi Murathan hemen. Parmağını tutup Hakkâri'nin üzerine indirdi. "Biz buradayız. Türkiye bir bütün ama içinde bir sürü il var. Biz şu an Hakkâri'deyiz. Hakkâri burası. Mesela Adana da burası. Benim memleketim," diyerek Gökçen'in parmağını Adana'ya ilerletti.

"İzmir?" dedi Gökçen. "Dedemler oradaymış. O nerede?"

Murathan önceden baktığı için hemen buldu İzmir'i. Gökçen'in parmağını oraya çekti. "Burada."

"Ama Abala'ya çok uzak," dedi Gökçen dudak büzerek. "Arada bir sürü renkli yer var."

"Abala değil, Pamuk. Adana," dedi Murathan gülerek. "Buradan uzak durduğuna bakma. Hepsi aynı yerin içinde sonuçta. Ne kadar uzak olabilir ki?"

"Peki, Memoli nerede?" diye sordu Gökçen.

Murathan İstanbul'u buldu.

"O da burada."

"Teletabiler nerede?"

Bunu bilmiyordu. Anlık duraksayarak baktı haritaya. Teletabilerin tarlası yeşil olduğuna göre onlar da yeşil bir yerde olmalıydı diye kendince bir çıkarım yaparak yeşil renge boyalı Yozgat'ın üstünde dolaştırdı parmağını. "Onlar da buralarda bir yerdedir herhâlde," dedi çok da emin olmayarak.

"Hepsine gidelim mi?" dedi Gökçen birdenbire. Parmağıyla bütün haritayı yuvarlak içine aldı. "Hepsine gidelim mi Kepçük? Noğlar."

"Şimdi gidemeyiz kızım," dedi Murathan bilmiş bilmiş. "Annemler izin vermez. Büyümemiz lazım önce."

"Ne kadar?"

"Bilmem. Ama kendi paramız olacak kadar büyümemiz lazım."

"Nasıl paramız olacak?"

"İşe gireceğiz," dedi Murathan hemen. "Ben asker olacağım. O zaman paramız olur."

"Ama sen asker olursan gidemeyiz ki," dedi Gökçen üzgün üzgün. "İşe gidince babamlar hep çok geç geliyor. Sen de geç gelirsin. Nasıl gideceğiz?"

"Belki o zaman geldiğinde askerler o kadar çok çalışmaz," dedi Murathan.

"Ben doktor olayım. Benim paramla gidelim o zaman," diye bir fikir sundu Gökçen.

"İkimizin de parası olursa biriktiririz," diye bir fikir de Murathan sundu. "O zaman anca gidebiliriz hepsine." Ama aklına gelen bir detayla birden duraksadı. "Pamuk," dedi usulca. Biraz daha tereddüt etti ama sormadan da edemedi. "Ya büyüyünce benimle gitmek istemezsen?" diye mırıldandı. "Başkasıyla gitmek istersen buralara?"

"Başkası kim ki?" dedi Gökçen hemen. "Ben başkasını bilmiyorum."

"Ne bileyim ben," diye homurdandı. "Seneye okula gideceksin. Bir sürü başka çocuk var orada mesela. İstemezsin, değil mi? Ben varken yani. Başkasıyla gitmezsin, değil mi?"

Bu arada Gökçen'in eli yanağını kaşımak için yukarı kalkınca hemen yakalamıştı.

"Gitmem," dedi Gökçen.

Murathan memnuniyetle gülümsedi. "Aferin," dedi aynı sırıtık ifadesiyle. "Ama böyle dedim diye okulda yine sülük gibi bana yapışma ha," diye de uyarmayı ihmal etmedi.

"Yapışacağım," dedi Gökçen.

Murathan ben kime, ne anlatmaya çalışıyorum ifadesiyle gözlerini devirdi. Öğrendiği diğer şeyleri anlatmaya devam etti. İller, şehirler, ülkeler, denizler, okyanuslar... Bildiği her şeyi anlattı ona. Aslında çoğunu okulda henüz öğrenmemişti. Ablalarının kitaplarından okumuştu. Ama ne biliyorsa aynısını Gökçen'e de öğretti. İlerleyen dakikalarda önce el fenerinin, daha sonra ise Gökçen'in kafasının lap diye önüne düşmesiyle bakışlarını yanına çevirdi. Gökçen, atlasın üzerine yapıştığı için öne doğru büzülmüş dudaklarıyla ve ağzından atlasa akan tükürüklerle uyukluyordu. Güldü. "Doktor olacakmış. Şu hâline bak. Okulda ne yapacaksın sen, çok merak ediyorum Pamuk," diye söylenerek kafasını hafifçe kaldırdı. Atlası alıp, tükürüklenen yere yüzünü ekşiterek baktı. Ama eliyle hemen sildi bu tükürükleri. Atlası yatağın ucundan aşağı savurdu.

Birkaç saniye boyunca onu uyandırmamaya dikkat ederek, saçlarının ucuna dokunup dalmasını bekledi. Uyanırsa iyice huysuzlanıp milleti buraya toplayabilirdi. Yeterli süre geçince, yatağın üstüne bağdaş kurup oturdu. Saçlarını usulca yana doğru topladı. Yavaşça ördü. Kolunda hazır bekleyen siyah tokayı ucuna taktı. Üstüne battaniyeyi çekti. Ve günün en sevdiği kısmına geçmek için o da usulca yanına kıvrıldı. Pamuk'un yine yarasını kaşımak için kalkan elini havada yakaladı. Kendine çekti. Parmak uçlarıyla her zamanki gibi nazikçe oynadı.

Feneri alıp yüzüne tuttu. Ezbere bildiği simaya her zamanki gibi dikkatle baktı. Kulağının hemen altındaki iki tane, yan yana duran minik benlere, hafif kırmızı yanaklarına, alnının sol köşesindeki küçük yara izine, minik burnuna,

öne büzülmüş dudaklarına ve dudaklarının ucunda oluşmuş minik tükürük köpükçüklerine baktı. İçli bir nefes verdi. Amacı ne zaman uyusa yaptığı gibi onu izleyip gitmekti. Çünkü gözleri kapalıyken yüzüne bakmak onun için daha kolaydı. Ayrıca uyanıkken şımarıyordu. Böyle daha iyiydi. Ama yavaşça Gökçen'in parmaklarıyla oynarken, kayıp giden bilinciyle muazzam bir şekilde amacından saptı.

Ertesi gün Murathan ve Gökçen'i yan yana, huzurla uyurken buldular. Birkaç gün sonra ise artık Murathan'ın da alnının ortasında kocaman bir suçiçeği vardı.

"Su... Su..." diye inleyen sesle bakışlarını elinde şefkatle okşadığı HK416'dan karşısına çevirdi Murathan.

Klasik bir manzara vardı şu an karşısında. Yakalanıncaya kadar havadan atıp tutan, yakalanınca da götü tutuşup yalvaran kanı bozuk bir terörist. Tip tip yüzüne bakmaya devam etti. Terörist ise helikopterin sesinden kendi sesinin duyulmadığına kanaat getirmiş olmalıydı ki bir daha, "Su," diye yalvardı.

Yüzsüz piç!

Öldürmeye çalıştığı ülkenin askerinden su dileniyordu. Soysuz köpek!

Timur, Hasan, Alican ve Barbaros'un bakışları Murathan'a döndü. O ne derse onu yapacaklardı. Vermesini söylerse vereceklerdi. Ama hepsinin gönlünden geçen bir yudum su dahi vermemekti. Teröristin yüzüne bakmaya devam etti Murathan. Kehribar bakışlarında ateşler dönmesine rağmen bütün sakinliğini korumaya çalıştı. "Alican," dedi sadece.

"Emredersiniz, komutanım," dedi Alican. Yerinden doğrulup dikkatle teröristin yanına gitti. "Komutana dua et sen," diye homurdanırken su matarasını ağzına dayadı ama su ağzından çok sağa sola taşmıştı. Teröristi hızla geri savurup koltuğa itti ve tekrar yerine döndü. Elindeki su matarasına boka bakar gibi baktı.

"At gitsin onu, oğlum," dedi Barbaros. Teröriste yan bir bakış attı. "Bunların ağızlarının değdiği yerde cennetin ırmakları aksa anında kuruyup gider."

"Katılıyorum, komutanım," dedi Alican. Matarasının ağzını kapatıp tekrar çantasına attı ama helikopterden indiği an ateşe atmak suretiyle yeryüzünden silecekti onu.

"Ya konuşmazsa bu?" dedi Hasan kuşkuyla teröristi süzerek.

Terörist ürkek bakışlarla bakıyordu hepsine. Bu bakış Barbaros'u güldürdü. "Daha yeni tanıştık, ağabey," dedi alaycı bir tonla. "Birbirimizi daha yakından tanıyınca açılır." Yanağına bir şamar çaktı. "Değil mi lan, ay parçam?"

Terörist tehdidin farkındaydı. Ama ifadesizliğini bozmadan önüne bakmaya devam etti. Tabii titreyerek.

"Barbaros," diye uyardı Murathan. "Ürkütme arkadaşı, oğlum." Bakışları teröriste döndü. "Sonra bizi yanlış tanıyacak."

Teröristin koyu kahverengi gözleri Murathan'a kilitlendi. Ama içinde iki alev topu dönen bu gözlere, sert çehreye uzun süre bakamadı. Hemen başını önüne eğip tekrar derin sessizliğine büründü. Bir süre sessiz kaldılar.

"Aybüke'den haber var mı?" diye soran Hasan bu derin sessizliği böldü.

Aybüke, Süleyman, Zülfikar ve Emek hâlâ operasyon alanındaydı. Son bir kontrol yaptıktan sonra döneceklerdi. Şu an öncelikleri, bu iti kendine bir şey yapmadan karargâha götürmekti. Zira operasyon başlar başlamaz, bütün itler çatışmak yerine kafalarına sıkarak kendilerini gebertmişti. O kadar emindiler buradan sağ çıkamayacaklarına. Böyle bir korkak sürüsüyle uğraşmak hepsi için fazlasıyla sinir bozucuydu. Bir tek bunu kendini öldürmeden yakalayabilmişlerdi. Bu da ellerinde gerçekten önemli bir bilgi olduğu anlamına geliyordu. Ve bu it şu an haddinden fazla önemliydi.

"Sorun yok," dedi Murathan. "Ortam temizmiş. Biz inince helikopter onları almak için dönecek."

"Aybüke hâlâ birini öldürmemişse tabii," dedi Hasan gülerek. "Süleyman ve Zülküf'le yalnız bırakma fikri kesinlikle doğru değildi, komutanım."

"Emek de var," dedi Alican.

"Fillerin arasında kalan çim," diye mırıldandı Timur. Her zamanki gibi haklıydı da.

Murathan bakışlarını teröristten çekmeden bakmaya devam etti. Terörist tedirginlikle ona bakıyor, üzerindeki öldürücü bakışları gördükçe tekrar bakışlarını önüne eğiyor, sağa sola kaçırıyordu. Barbaros ise elindeki tüfeğine sarılmış, efkârla helikopterin camından dışarı bakmakla meşguldü. Kalbindeki ok hâlâ olduğu yerde duruyordu. Pek gidecek gibi de değildi.

"Barbaros Komutan'ım," dedi Alican birdenbire. "Ben biraz düşündüm ve ilk konuşmayı nasıl yapacağınızı buldum sanki."

Barbaros'un kaç gündür yegâne sorunu buydu. Yanına gitmek için bahanesi hazırdı ama gidince nasıl konuşmaya başlayacağını bilmediğinden pek cesaret edemiyordu. Ya kız, "Sen kimsin lan, lolipop?" derse mesela? Ya da "Sen git, velisi gelsin," derse? Bu durumda paşa paşa geri dönüp iki büyük devirerek günlerce Ferdi Baba dinlemekten başka ne yapabilirdi ki?

"Ne lan?" dedi hevesle Alican'a dönerek. "Ne? Ne?"

Alican derin bir nefes verdi. Dayak yeme ihtimali vardı. Çok şükür ki Zülfikar Komutan'ından idmanlıydı. Hâlâ kaskının kafasında olduğuna emin

olmak için elini başına attı. Evet, buradaydı. Tekrar önüne döndü. Herkesin bakışları ona dönmüşken bütün ciddiyetiyle, "Bilge," dedi. "Kenetlenmişsin kalbime. İlmek ilmek işlenmiş gibisin. Hasretinle. Yüreğime..."

Timur ve Murathan'ın dudakları keyifle iki yana kıvrılırken Hasan kocaman bir kahkaha attı. Barbaros ise az önceki hevesli ifadesinin yerine son derece ters bakıyordu. Gerçekten kurt yaşlanınca itin köpeğin maskarası oluyordu. Koskoca Dadaş Barbaros Yüce ne hâllere düşmüştü böyle? "Seni değil Aliş," dedi sakince. "Seni ciddiye alıp dinleyen benim aklımı sikeyim ben."

"Asıl ben senin aklını sikeceğim, Barbaros!" diye yükseldi Timur. "Yeter lan artık. Gül gibi fikir verdik işte eline. Gidip diyeceğin tek şey *merhaba*. Ne dram yaptın kaç gündür!"

Barbaros tekrar bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Dağlara, taşlara doğru, "Huzurum kalmadı fani dünyada, yapıştı canıma bir kara sevda," diyerek şarkı sözleriyle klip çeker gibi baktı. "Öyle dediğiniz gibi olmuyor bu işler be komutanım. Ben de içine düşmeden önce kolay sanırdım ama valla öyle olmuyormuş."

"Bilge Hanım ters biri değil. Kırk kere dedim sana," dedi Hasan. "Ne dersen de terslemez seni oğlum. Az cesur ol lan. Yapacağın tek şey bir iki kere okula gitmek, az buçuk yakınlaşınca da çay, kahve ya da her ne haltsa onu içmeye davet etmek, muhallebiciye gitmek işte."

"Muhallebici ne, Hasan ağabey ya?" dedi Alican gülerek. "Muhallebici mi kaldı? En son Turgut Özal zamanındaydı o. Sen olaydan bayağı kopmuşsun."

"O kadar oldu mu lan? Biz Zeyno'mla orada buluşmuştuk. Yaşlanmışız ha," derken eskilere dalmıştı Hasan. Tekrar Barbaros'a döndü. "Lan her ne boksa işte. Siz de şimdi nerede buluşuluyorsa oraya gidin, oğlum."

"Anlamıyorsunuz, Hasan ağabey. Ya memleketinde sevgilisi falan varsa? Ya da belki başka birini seviyordur. Ne biliyorum ki sonuçta hakkında," diye mırıldandı Barbaros. Çok efkârlıydı. Çok.

"Olaya böyle bakarsanız yol alamazsınız, Barbaros Komutan'ım," dedi Alican aşırı bilgili bir havayla. "Mesela ben de bir kızı beğenince sizin gibi oluyorum. Ama Zülfikar Komutan'ım bana hep, 'Armudun sapı ve üzümün çöpü daima olacaktır ve bu da bizim onu yememize asla engel değil, Aliş. Sapı varsa ayır. Çöpü varsa at. Ve ye!' der."

"Adam çocuğa resmen pezevenklik dersi vermiş. Şaka gibi!" diye mırıldandı Hasan boş bir bakışla Alican'a bakarken.

Barbaros ise kendi iç çelişkilerinden kurtulamamıştı. Anlık gelen ilk düşünceyle, "Murathan Komutan'ım," diye mırıldandı. Hevesli bir parıltı vardı bakışlarında. "Acaba siz Gökçen Hanım'a bir sorsanız mı sevgilisi, sevdiği var mı diye? Yoksa hafiften bir beni çıtlatsa. Ha?"

Murathan önce ciddi ciddi dinledi. Sonra ise bu saçmalığı ciddi ciddi dinlediği için hem kendine hem de Barbaros'a gerekli cevabı en net şekilde verdi:

"Siktir lan oradan!"

Zaten zar zor zapt ettiği mavilikler yine aklına doldu Murathan'ın. Oysa son on dakikadır düşüncelerini gayet iyi dizginleyebiliyordu. İki gündür görevde olduğu için görememişti onu. Konuşamamıştı. Ne yaptığını bilmiyordu ve yine aklı istemsizce onda kalıyordu. İşte, bu yüzden ölümden döndüğünde gördüğü son yüz o olmasına rağmen onu aramamıştı. Daha doğrusu araştırmıştı. Komadan çıkar çıkmaz yaptığı ilk şey Pamuk hakkında bilgi istemek olmuştu ama eline gelen dosyayı açmamıştı. Açamamıştı.

Çünkü biliyordu.

Bir kere görürse durmazdı. Duramazdı. Gitmek isterdi. Görmek isterdi. Hep bir adım fazlasını isterdi. Ama eğer gidince Pamuk'u eski Pamuk olarak bulamazsa o zaman geri dönmek, bırakmak eskiden yaptığı kadar kolay olmazdı. Gökçen, çocukluğu demekti. Gökçen, babasıyla geçen günler demekti. Anılar olduğu gibi kalmalıydı. Değişimi sevmezdi. Onu bıraktığı gibi bulamazsa ne yapacağını bilemezdi. Her şeye cesareti vardı. Ama bütün çocukluğunu kaplayan maviliklerin değiştiğini görmeye yoktu. Şimdiyse işler öyle değildi. Pamuk gelmişti. Her zamanki gibi Pamuk ona gelmişti. Ve işleri daha da çıkmaza sürükleyecek önemli bir detay daha vardı.

Hiç değişmemişti.

Bakışı, duruşu, simsiyah parlak saçları, bembeyaz teni, bilmiş lafları, tatlı gülüşü, kendinden emin ama bir o kadar da panik hâlleri, tatlılığı ve binbir şekilde belaya bulaşma kapasitesiyle hiçbir zerresi değişmemişti. Hatta bir de üstüne birkaç ekleme yapmıştı. Alımlı bakışlar, haddinden fazla kırmızı dudaklar, kadınsı bir duruş...

Anıları tutamıyordu. Geçmişi gömmeyi gayet iyi öğrenmişti ama geçmiş gömüldüğü yerden çıkmak için sürekli üzerindeki kapılara darbe indiriyordu. Daha ne kadar tutabilirdi, bilmiyordu.

"Niye öyle diyorsunuz be komutanım?" diyen dertli Barbaros'un sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Hani kardeştik biz? Ne olur kardeşinize az yardımcı olsanız?"

"Murathan Komutan'ım daha kendi derdine derman bulamamış, sana nasıl derman olsun, ağabey?" dedi Alican salak bir gülüşle. Ama Murathan'ın çatık kaşlarının altından attığı öldürücü bakışları görünce tükürüğünü yutmak suretiyle gülüşünü yüzünden sildi.

"Sen bir gevşedin sanki, Aliş," dedi Murathan tehditkâr bir bakışla.

"Estağfurullah, komutanım," diye geveledi ağzının içinde Alican. Olduğu yere daha çok sindi. Çok yersiz bir çıkış olmuştu. Çaylaklıktan çıkana kadar bir daha bunu yapmamalıydı.

"Siz Gökçen Hanım'la ilk karşılaştığınızda ne dediniz, komutanım? Nasıl bir giriş yaptınız?" diye sordu Barbaros birden.

Bu yersiz soruyu beklemediği için öylece baktı. İşin doğrusu, yıllar sonra tekrar gördüğü mavilikler yüzünden bütün lafları havaalanının ortasında götüne kaçmıştı. Derin bir nefes verdi. "Barbaros," dedi sakince. "Biraz daha saçmalamaya devam edersen helikopterden indiğimiz ilk dakika seni nizamiyenin ortasındaki bayrak direğine öyle bir monte ederim ki seni almak isteyen, ikinizi birden sökmek zorunda kalır koçum. Bilmem, anlatabildim mi?"

Barbaros yüzünü iyice asarak önüne döndü. Zira anlatılanı net bir şekilde anlamıştı. "Nerede benim Zülküf'üm? Nerede benim Sülü'm?" dedi omuzları yıkılmış bir şekilde. "Bir tek onlar anlıyor beni."

"Derman beklediğin adamlara bak," dedi Timur sakince. "Biri aşkına eşkıya Süleyman, diğeri am rambosu Zülfikar."

Herkes güldü. Barbaros yine gülmedi. Çünkü doğru bir tespitti. Akıl aldığı adamlar ondan daha fenaydı. "Ben bitmişim, dadaşlar," diye mırıldandı.

"Lan git okula, efendice selam ver işte," dedi Timur bıkkın bir şekilde. "Sizin yüzünüzden tim bok gibi aşk kokuyor. Valla başka time geçiş yapmama ramak kaldı."

"Öyle ha deyince olmuyor işte be komutanım, olmuyor!" dedi Barbaros. "Ayrıca siz bizi bırakamazsınız. Yemeyin şimdi bizi."

"Barbo, senin şansına iki gündür de bizim oğlan kimseyi dolandırmıyor ha," dedi Hasan gülerek. "Hoca arasa anında sana geleceğim ama valla tık yok."

"Para vereyim, hemen birini dolandırsın ağabey," diye bir öneri sundu Barbaros.

Hasan'ın gülen ifadesi hemen ciddileşti. "Döverim seni. Sakın oğlumu daha da pisletme. Zaten yeterince günaha batmış durumda." Barbaros buradan da bir çıkış yolu bulamayınca yine dertli dertli başını cama çevirdi. Hasan ise aklına gelen yeni bir detayla Murathan'a döndü. "Bu arada, Zeynep akşama sizi bize çağırdı, komutanım."

"Bizi mi?" dedi Murathan hafif bir şaşkınlıkla. "Biz kim lan?"

"Gökçen Hanım'la siz işte," diye cevapladı Hasan. "Beraber çay içecekmişiz. Bu yavukluluk olayı için sizden tam malumat alacak muhtemelen. Benim anlattıklarım pek tatmin etmedi kendisini."

Murathan önce boş boş baktı. Sonra saniyeler içinde gözlerinin önünde bir şimşek çaktı. Birden iki silüet belirdi karşısında ve bütün ürpertisinin aksine sakinlikle, "Duru hâlâ burada mı?" diye sordu.

Hasan kaşlarını çattı.

"Burada tabii. Daha onu gönderir miyim ben? Gidip yine zincirlesin kendini ortalığa manyak! Bu sefer de ben onu buraya zincirledim. Sıkıyorsa sözümden çıksın."

Söylenen hiçbir şeyi umursamadı. Aklında sadece, "Burada tabii," dediği cümle kalmıştı. Bu düşüncesine uygun bir şekilde gözlerini kapatıp duygularına tercüman olacak bir kelime mırıldandı:

"Sıçtık."

Yanında oturan Timur bu imayı anlamakta zorlanmamıştı. Dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı.

"Geçmiş olsun, Karakurt."

Murathan dişlerini usulca dudağına geçirip sakinliğini korumaya çalıştı. Oysa bu tanışmanın gerçekleşmemesi tek duasıydı. "Neden yaptınız bunu?" dedi kapattığı gözlerini açıp sinir ve çaresizlik dolu bir bakışla Hasan'a bakarak. "Neden yaptı Zeynep abla bunu?"

Hasan şaşkındı.

"Ne yaptık, komutanım?"

Murathan dertli dertli başını arkaya atıp gözlerini kapattı. "Of!" diye homurdandı. "Şimdiden başım ağrıdı, yemin ediyorum."

Hasan önce boş boş bakmaya devam etti. Sonra bir düşündü. Düşündü. Düşündü. Ve en sonunda anlık bir şimşek çaktı. "Bir ara Gökçen Hanım için *Üzümlerin Nesli Tükeniyor* eylemine katılmış gibi bir şey mi demiştin yoksa ben bunu götümden mi uydurdum şu an, komutanım? Götümden uydurmuş olmayı tercih edeceğimi belirtmek isterim."

Murathan başını yavaşça iki yana salladı. Keşke uydurmuş olsaydı.

Artık Hasan'ın da başı ağrıyordu.

"Ulan Zeyno! Ulan Zeyno!"

"Neyse artık," diye homurdandı Murathan. "Eninde sonunda gerçekleşecekti bu buluşma. Belki pek de iyi anlaşamazlar, ha?"

Aşırı ümitsiz bir soruydu. Bu yüzden kimse cevap vermedi. Bu yeterli bir cevaptı. İnişe geçildiğini hissediyorlardı. Helikopter yavaşça alçalırken hepsi toparlanmaya başladı. Alican ve Barbaros aralarında baygın bir şekilde yatan teröristin kollarını sıkıca tuttu. Adam resmen otobüsle Van'dan Erzurum'a gidermiş gibi rahat rahat uyuyordu. Bir yanağına Alican şamar çaktı. Diğerine Barbaros.

"Ay parçası," dedi Barbaros soğuk bir kibarlıkla. "Geldik. Haydi, yerine yatıralım seni."

Ne hikmetse terörist şamarları yer yemez anında kendine gelmişti. Barbaros'a göz ucuyla bakıp başını tekrar önüne eğdi. Helikopter alana tamamen inince hepsi birden büyük bir ihtişamla aşağı atladılar. Her birinin yere basan postallarının heybetiyle topraktan toz kalktı. Hepsi birlikte askeriyeye doğru ilerlemeye başladı. Nizamiyenin kapısında Hayri Albay'ı görünce adımları yavaşladı. Hayri Albay her zamanki çatık kaşlarıyla onlara doğru ilerliyordu. Diğerleri bir iki adım geride kalırken Murathan daha da ileri gidip Hayri Albay'ın karşısına dikildi. Asker selamı verip *hazır ol* konumuna geçti.

"Doğru mu duyduğum, Karakurt?" dedi Hayri Albay büyük bir ciddiyetle.

Murathan boş bir bakış attı.

"Ne doğru mu, komutanım?"

Hayri Albay önce bir baktı. Sonra sakince elini çenesine atıp ovuşturdu. "Karakurt," dedi aynı sakinlikle. "Son zamanlarda bir mallık var sanki senin üzerinde. Ha evladım?"

Doğruydu. Bir dalgınlıktır almış başını gidiyordu. Memnun değildi. Asla onluk ç'a değildi. Ama engel de olamıyordu. "Yok, komutanım. Birden sorunca..." diye bir şeyler geveledi. Sonra ise sorulan soru konusunda yeni yeni aydınlandı ve hemen açıklama yapıp bu durumdan kurtulmaya çalıştı. "Doğrudur, komutanım. Baskını anlayınca sağ kalanlar çatışmak yerine anında kafalarına sıktılar." Başını yana çevirip çene ucuyla dikkatle onlara bakan teröristi işaret etti. "Bir tek buna engel olduk."

"Timin gerisi?"

"Bunu getirelim diye biz erken çıktık. Kayıp yok. Onlar da birazdan gelirler."

Hayri Albay başını ağır bir edayla aşağı yukarı salladı.

"Önemli bir bilgi olmalı. Tahminin ne?"

"Emin değilim," dedi Murathan. "Bombalı bir eylem de olabilir, silahlı bir baskın da. Silahlarını IŞİD temin ediyor. Ekipmanları tam donanımlı. Yüzeysel bir terörist topluluğu olmadıkları kesin. Merkez kolluk kuvvetlerine haber vermekte fayda var. Ani bir şeye karşı hazır olunmalı. Durum şüpheli."

Hayri Albay dikkatle dinledi. Onayladığını belirtmek için başını yine yavaşça aşağı yukarı salladı. Bakışlarını arkaya çevirdi. Yeni gelen iki asker ileri koşup Alican ve Barbaros'un kolundaki teröristi alıp ilerlemeye başladı.

"Ya konuşmazsa?" dedi Murathan birden. "Yakaladık yakalayalı tek kelime etmedi. Saçma bir de rahatlık var herifin üstünde."

Albay'ın dudaklarında kendinden emin bir gülüş belirdi. "Timur'la baş başa kalmamış o zaman daha, belli," dedi. Gülüşü yavaşça ciddiyete dönüştü. "Tönge!" diye bağırdı. "Senin görev daha bitmedi. Benimle gel. Konuşturalım bakalım şu iti. Ne diyecek acaba?"

"Emredersiniz komutanım," diyen Timur ileri atıldı.

Albay da ilerliyordu ki durdu. Tekrar Murathan'a döndü.

"Bir ara tanıştır beni, Karakurt."

Boş boş baktı.

"Kiminle, komutanım?"

Albay'ın dudaklarında imalı bir sırıtış belirdi. Saçları gibi hafifçe kırlaşan kaşları daha yumuşak bir ifadeye büründü. Sert adamdı. Ama yaşlılık insanı yumuşatıyordu. Eskisi kadar esip gürleyesi yoktu. "En akıllı askerlerimden birini böyle bir mala çeviren kızla, evladım," dedi. İfadesini bozmadan, "Mal olduğun kadar var mı, bir bakalım," diye de ekledi. Murathan bir şey söyleyemeden öylece baktı. Tıpkı denildiği gibi mal bir ifadeyle göz kırpıştırabildi sadece. Zaten Hayri Albay da arkasını dönmüş, gidiyordu. Derken bir daha ona döndü. "Bu arada, o zil sesini inşallah değiştirmişsindir," dedi ciddi ciddi. Kısık bir sesle, "Kızın yanında da *yala beni, öp beni,* çalmasın sonra ha," diye ekledi.

Yapan o kızdı oysa. Diyemedi tabii. "Değiştirdim, komutanım," diyebildi sadece.

Albay aynı sırıtışla dönüp bu sefer gerçekten kocaman adımlarla ilerlerken, Murathan dik duruşunu bozup omuzlarını düşürdü. İş daha da sikik bir hâl alıyordu.

Mal edecek kadar var vallahi, komutanım.

Dertli bir nefes verip kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkardı. 20 Kasım. Saat 14.15! En son hastaneye gittiğinde duvarda asılı duran listede gördüğü kadarıyla Gökçen'e iki günlük bir nöbet yazılmıştı. Nöbet çıkışı misafirlik teklifini kabul ettiğine göre Zeynep ablayı kıramamıştı. Yoksa uyumak varken başka bir şeyi tercih edeceğini pek sanmıyordu. Hiç Pamuk'a göre değildi. Yorgun olurdu. Ortalıkta bile uyuklayabilirdi. Derin bir nefes verdi. Yine *sikti*rlik bir durumdu. Ne gerek vardı yani şu an bunu düşünmeye?

Duş alıp beşe kadar biraz uyuyup kendine gelebilirdi. Sonra yapacağı şey netti. "Barbo, arabanın anahtarını bana getir," diyerek sert adımlarla ilerledi.

"Nereye, komutanım?" şeklinde bir soru sorma gafletine düştü Barbaros.

Murathan durdu. Sakince ona döndü. "Çarşıya, hayatım," dedi yalandan bir tatlılıkla. "Bir şey ister misin sen de?" Bu noktada ciddileşip yükseldi. "Getir lan şu anahtarı!"

Alican gizlice gülerken Barbara gevşek ifadesini anında topladı. "Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı.

Murathan önüne dönüp ardından ağır adımlarla ilerledi. İlk istikameti belliydi. En soğuğundan bir duş.

Hazreti kim varsa yetişsin. Ölüyordum.

Elimi ağrıyan gözlerime bastırdım. Acısı geçer diye umdum lakin geçmedi. Elimi çektiğim anda gözlerimin içindeki kumların sayısı artmış sanki. Bardakça baktı. Önümdeki kahveme uzanıp bir yudum aldım. Yüzüm ekşidi. Zehir gibiydi taklı. Ya da ben kırkıncı bardağı içtiğimden bana öyle gelmişti. Neden mi böyle bir çılgınlık yapmıştım? Cevap net: Blok nöbet işkencesi. Sonum bu nöbetlerden olmasa şayet, yine bu nöbetlerde ayakta kalabilmek adına içtiğim kahvelerden, iki dakika uyuyabilmek adına büzülüp kaldığım sandalye ve sedye köşelerinden olacaktı.

Bir gün deneme şansım olsaydı yemin ediyorum ki gelmezdim dünyaya!

Böğür böğüre isyan etmeme ramak kalmıştı. Zaten yeterince yorucu bir gün değilmiş gibi bir de Zeynep abla arayıp akşam yemeğine çağırmıştı. Çok ısrar ettiğinden *hayır* diyememiştim. Mecbur buradan çıkışta onlara gidecektim. "*İnşallah şap diye salonlarında yere yapışıp kalmam,*" diyerek evrene pozitif enerji salmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu şu an için. Kahveden bir yudum daha aldım ama yutmakta zorlandım. Midem sızlıyordu. Huysuz bir ifadeyle önümdeki masaya bıraktım elimdeki bardağı. Bu sırada elimin üzerindeki derin morluk çarptı gözüme. Hangi ara olduğuna dair zerre kadar fikrim yoktu.

"Kim bilir, yine nereye çarptın, Gökçen!" diye homurdandım morluğun üzerini ovuşturarak. Koyu bir morluktu. Her nereye vurduysam sert vurmuş olmalıydım ama kafam öyle güzeldi ki ne yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Öylece baktım morluğa. Nereye vurduğumu düşündüğümü sanıyorken zihnim çok başka bir anıyı önüme sundu.

Murathan ve yara izleri...

Morluğun üzerini okşayan parmaklarım durdu. Bakışlarım boşluğa dalıp gitti. Bu morluk geçerdi. Nereye vurduğumu bile hatırlamadığım bir acıydı zira. Ya onun yara izleri? Onlar geçer miydi? Benim yaşayacak morluğumu karşılık onun sayısız can acısı denk miydi? Değildi elbette. Ellerimi bileğimden çekerim. Peki, bunlardan bana neydi? Kafamı mayın tarlasına çevirmişti herif. Günlerdir ne zaman gözlerimi kapatsam ya da boşluğa dalsam onunla ilgili bir anı beynimin içinde hoplayıp duruyordu. Hele işkenceye

uğradığı, esir düştüğü gerçeği her aklıma düştüğünde ağır bir tokat misali sersemletiyordu bu beni.

Durduramıyordum düşüncelerimi. Neler yaşamıştı? Kaç arkadaşını toprağa vermişti? Neden bu kadar acı çektirmişti kendine? Onca şeyden sonra neden asker olmuştu? Oysa geride kalanın da gitmek zorunda olanın da nasıl zorlandığını en çok biz bilirdik. Göz göre göre neden yapmıştı bunu kendi hayatına ve hayatındakilere?

Cevabım derin bir iç çekiş oldu.

İki gündür görmemiştim onu. Görmemem iyiydi. En son bana aldığı dondurma yüzünden girdiğim bir saatlik hıçkırık krizinin şokunu hâlâ atlatabilmiş değildim. Heyecanlanmıştım. Dünyanın en saçma eylemiydi bu ama ciddi ciddi elimdeki vanilyalı dondurmaya bakarken heyecanlanmıştım. Neden öyle olmuştu? Olmamalıydı. Saçma bir şekilde gözüm hep kapıdaydı. Gelse kızardım belki ama gelmesini de istiyordum. Anlamsız bir duygu karmaşası vardı üzerimde. Acilen bundan kurtulmalıydım. Çünkü kendimi biraz tanıyorsam bu iyiye işaret değildi.

İğneler batıyormuş gibi acıyan gözlerimi ovuşturarak sağa sola baktım. Acil şu an sakindi. Nöbet bitimine tam üç saat kırk iki dakika vardı. Bu ölüm gibi bir şey olup ölememek anlamına geldiği için daha asık bir suratla kollarımı masanın üstünde birleştirdim. Fiziken ayrı, ruhen ayrı savaşıyordum.

"Birileri yine perişan," diyen Egemen'in sesini duyunca şu an kollarımın arasına gömülü olduğu için görünmeyen mimiklerimin her bir hücresiyle sövdüm. Bununla da ayrı uğraşıyordum. "Beni bir sal, Egemen," demek vardı ama diyemedim tabii. Sakince kafamı kaldırıp tepeme dikilmiş yerli *Johnny Bravo*'ya bakmaya çalıştım. "Bloktayım. Belalıyım," diye özetledim durumumu.

Güldü. Kendine bir sandalye çekip keyifle karşıma kuruldu. "Minik civciv hastanede dehşet saçtı," dedi hâlâ gülerken.

"Bu kadar mı ciddiye alınmazdım yani?" dedim ben de gülmeye çalışarak. Yalandan ters bir bakış attım. "Belalıyım diyorum."

"Güzel bir bela," dedi hafif bir tebessümle bana bakarken. Burada olduğu günler boyunca şunu çok daha net anlamıştım ki Egemen'in tek rakibi Türk Hava Yolları! Sabahları kahvaltı etmediğimi çözdüğü için her sabah beni kantine sürüklüyor ve zorla ağzıma domates, salatalık tıkıştırıyordu. Poliklinikten fırsat bulduğu her an yanımdaydı ve şöyle bir durum daha vardı ki *komutan yavuklum* dedikodusu olduğu hâlde başka bir erkeğin hastanede bana bu kadar yakın davranması elbette dedikoducu tayfanın gözünden kaçmamıştı.

Onlara göre Türk Hava Yolları değil, daha hızlı olan asıl bendim.

Elimden geldiğince kaçmaya çalışıyordum ama nereye gitsem dibimde bitiyordu. Hanımefendi ve elit kişiliğimden çıkmama çok az kalmıştı. Ki şu an hiç çekilesi bir konumda değildim. Harbi belalıydım. Güzel olmayan bir bela hem de. İki gündür gıdım uyku uyumamışım ben! Adamın ruhunu makattan çekecek her türlü donanıma sahiptim bugün.

"Şu an güzel olduğumu hiç sanmıyorum, Egemen," dedim sol elimle karıncalanmaya başlayan göz altlarımı ovuştururken.

"Öylesin, öylesin," dedi hemen. "Sadece uykusuzken bir tık huysuz gibisin." Bir tık mı? Seni şakacı! Gerçekten öyle olduğumu belirtmek için yüzümü ekşiterek sağa sola baktım. "Bir şey sorabilir miyim?" dedi birdenbire. Başımı onaylarcasına aşağı yukarı sallayınca, "Bu komutan..." dedi. "Murathan."

Uykusuz bakışlarımı, bu ismi duyar duymaz ona çevirdim. Bayılmak üzere olduğum hâlde gereksizce olduğum yerde dikleştim. "Ne olmuş Murathan'a?" dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Eski bir arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi? Doğru mu hatırlıyorum?"

"Öyle."

"Ne kadar eski?" diye sordu bu sefer.

"Çok," dedim net bir sesle. "Doğduk doğalı tanırız birbirimizi, öyle çok yani."

Kaşları usulca havalandı.

"Beraber mi büyüdünüz yani?"

"Belli bir yaşa kadar evet."

"Sonra?"

Derin bir nefes verdim. "Sonra bazı nedenlerden dolayı ayrı şehirlere gitmek zorunda kaldık."

"Neredeydiniz ki?"

"Hakkâri."

Gerisini merak ettiği bakışlarından belliydi. Başım ağrıyordu. Bu sorularla tek tek uğraşamayacaktım. Derin bir nefes verirken ona bırakmadan ben anlatmıştım Murathan'la nereden tanıştığımızı. Kısa bir özet sunmuştum ve o da en ciddi ifadesiyle dinlemişti beni. Anlattıklarım bittiğinde ise kısa bir süre sessiz kaldı. En sonunda, "Babalarınızın şehit olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Güldüm.

"Çünkü söylemedim."

O da güldü. "Haklısın," der gibi ağzının içinde bir şeyler geveledi ama pek de anlayamamıştım açıkçası. Anladığım tek kısım, "Başın sağ olsun," dediği kısım olmuştu.

Cevap için bir an bile düşünmedim.

"Vatan sağ olsun."

Kahverengi gözlerini benim gözlerime kilitleyip birkaç saniye baktı. Sol eliyle çenesindeki hafif kirli sakalları yavaşça kaşıyıp tekrar bana döndü.

"İlk zamanlar pek görmüyordum bu Murathan'ı yanında da ondan sordum nereden tanıştığınızı."

Çünkü ilk zamanlar sen de yanımda yoktun, Egemen.

"İşi vardı o ara. Yoğundu. Ondan görmedin sen," dedim ifadesizliğimi korumaya çalışarak. "Yoksa buraya ilk geldiğimde bile havaalanından o aldı beni."

"Jandarma falan mı?"

Gerçeği söylersem Murathan'ın Kalaşnikof ile beni kovaladığını hayal etme gafletine düştüğümden Egemen'in bu çıkarımını onayladım.

"Aynen, jandarma."

"Beni pek sevmedi gibi," dedi çarpık bir gülüşle.

Sevse ne yapacaksın, Egemen? Nikâhına mı alacaksın adamı? Bunlar ne saçma sorulardı. Bu kayan bilincim miydi yoksa? Ben neredeydim? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi? Allah'ım, başım... Ve doğrudur Egemen. Sevmedi seni. Bu dünyada sana başka dert de gerekmezdi artık. Zira Kepçük küçükken de böyleydi. Kimseyle uğraşmaz, kimseye bulaşmazdı. Ama bir kere sevmediğini de bir daha asla sevmez, her fırsatta terslerdi. Az severdi. Ama öz severdi. Başka çiçeklere burun kıvırıp, "Çiçek işte, ne abartıyorsunuz?" derdi. Ama sevdiği tek çiçek olan unutmabeni çiçeğini her yere çizerdi. Başka tatlı sevmezdi ama baklavayı bulunca baygınlık geçirene kadar yerdi. Diğer oyunlara hep bir kusur bulur, misket oynarken saatler geçse sıkılmazdı. Bütün çizgi filmleri izlerken sıkılırdı. Ama *RedKit* ve *Pokemon*'u saatlerce izlerdi.

Sevgisi bol ama bir o kadar da azdı. Herkese sunmazdı. Ama sevdiği şeyleri de büyük bir bağla severdi. Bilirdim.

Hafif bir tebessüm kondurdum dudaklarıma. "O genel olarak sinirlidir biraz. Kişisel algılama," diye bir yalan salladım.

"Bana ayrı bir uyuz olmuş gibi ya," diyerek dudak büzdü. "Neyse."

Ee, akıllı adam tabii. Cevap vermeden gülmekle yetindim. Bir yalan daha söylersem ağzıma şimşek düşeceğini hissediyordum. Hem ne dersem diye-

yim, Kepçük'ün Egemen'e kul olduğunu anlamamak için mal olmak gerekirdi ki Egemen mal değildi. *Etem* takıntısı bile bunu anlamak için yeterliydi.

"Oysa kendisiyle arkadaş olmak isterdim," dedi oturduğu sandalyede yayılırken. "İçimde iyi anlaşabileceğimize dair bir his vardı."

İçin seni fena hâlde kekliyor, dostum.

"Pek arkadaş canlısı değildir o, Egemen," dedim net bir şekilde. "Yerinde olsam başka arkadaşlar edinirdim."

Aklın varsa uzak dur, Egemen. Çünkü Murathan'ın seni ne zaman görse malum yerlerine el bombası sokmaya eş değer bakışları beni fazlasıyla geriyor.

"Bence sen de dikkat et arkadaşa," dedi birdenbire.

Durdum. Göz kırpıştırdım. "Dikkat et derken?" dedim. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı.

"Askerlikte öfke kontrol sorunu çok sık karşılaştığımız bir durum, bilirsin," dedi. "Bu sorun Murathan'da biraz fazla gibi geldi bana."

"Yapı olarak biraz sinirli sadece, Egemen," dedim sakin kalmaya çalışarak ama saçma bir şekilde gerilmiştim. "Küçükken bile öyleydi o. Öfke kontrol sorunu falan yok. Hatta tanıdığım en kontrollü insan diyebilirim."

"İnsanları tamamen tanıyamazsın, Gökçen," dedi. "Asker sonuçta. Küçükken bile olan sinir sorunu şimdi iyice artmı-"

Sakinliğimi daha fazla koruyamadım. "Ben tanırım, Egemen," diye çıkıştım birdenbire. "Ben onu tam anlamıyla tanırım. Asker olması, öfke kontrol sorunu olacağı anlamına gelmiyor. Babam da askerdi benim ama dünyanın en iyi insanıydı. Sen de abartma istersen. Sevmediysen konuşmazsın, olur biter."

Şaşırmıştı bu yükselişime. Ama çaktırmadı. "Sakin ol, şampiyon," dedi gülmeye çalışarak. "Bir şey demedik."

Harbi sen bugün neyin kafasındasın, Gökçen? Niye yükseldin şimdi?

"Uykusuzken dehşet saçtığımı söylemiştim. Ciddiye almalıydın," diyerek bu yersiz yükselişimi Tarık Mengüç misali kıvırmaya çalıştım. Gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim."

"Sorun yok," dedi tatlı bir ifadeyle. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından, "Komutan şanslı," diye ekledi.

Anlamadığımı belirtmek için tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Efendim?"

"Keşke..." dedi sakince. Gülüşü hafif bir tebessüme dönüştü. "Biz de eskiden tanışsaydık seninle."

Af buyur, canım?

Mal mal baktım ama bu mallığımı çaktırmamak adına gülümsedim.

"O niyeymiş?"

Baktı. Bayağı yoğun bir şekilde baktı hem de.

"Her hâlini ben de görmek isterdim."

Egemen Bey hava yollarını bile geçti maşallah! Göte füze takıp uydu dışına çıktı şu an. Ne diyeceğimi bilemediğimden ortamı daha da garipleştirmemek adına güldüm.

"Sümüklü hâllerimi görmek isteyeceğini sanmıyorum."

O da güldü. Ama ifadesi son derece, "Olur olur, yeriz yeriz," diyordu. Tansiyon aletini başıma sarmama son on dakika falan vardı. Yapma bunu kendine be Egemen. Yapma bunu kendine be! "Gökçen Hanım!" diye bağırarak ortama ağzını burnunu yediğim Ayşegül dâhil oldu. Çok şükür! Hızla gelip yanıma dikildi. "Merhaba, Egemen Bey," dedi kibarca. Egemen bu selama minik bir tebessümle karşılık verirken Ayşegül'ün bakışları tekrar bana döndü. "Bir hasta var. Bakmanız gerekiyor sanırım."

Hemen ayağa kalktım. Benimle birlikte Egemen de ayaklandı. "Sana kolay gelsin. Ben nöbete devam," dedim Egemen'e. Ayşegül'e döndüm. "Hangi odada?"

"Sarı," dedi ciddiyetle.

Hızla Ayşegül'le beraber ilerlemeye başladım. "Gökçen!" diye seslendi Egemen arkamdan. Durup ona döndüm. Aynı şekilde yanımdaki Ayşegül de döndü. Egemen'in elinde bir anahtar vardı. Bana doğru salladı. "Benim polikliniğin anahtarı," dedi. "Buraya bırakıyorum." Masamın üstüne bırakıtı. "Uyumak istersen oraya git. Buralarda belini ağrıtma." Tatlı bir tebessüm gönderdi ve arkasını dönüp ortamdan uzaklaştı.

Birkaç saniye boyunca tepki veremedim. En sonunda ise tepki niyetine derin bir nefes verdim. Vay benim çileli başım...

"Bu işten böyle sıyrılamayız," diyerek yönümü kendine çevirdi Ayşegül. Ringin ortasında dövüşecek sporcusuna cesaret verir gibi ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Kararlı bakışlarını bana dikti. Çok şükür ki *eyeliner* sürmeyi düzeltmişti. Yoksa bu denli uzun bir bakışma, bende döve döve gözlerini silme isteği uyandırırdı. "Bu Egemen Bey sizin peşinizi bırakmamakta kararlı gibi. Komutanla olan yavukluluk muhabbetine inanmıyor. Kırk tane laf gönderdim adamın kulağına ama bana mısın demiyor. Önümüzde tek bir yol var."

"Neymiş o?"

"Millî taktiği uygulayacağız."

Boş boş baktım. O ise hızını alamadan anlatmaya devam etti:

"Komutan geçen buraya geldiğinde biraz mesafeli gibiydiniz. Siz neden milletin ağzına laf veriyorsunuz?"

"Aa..." dedim şaşkın şaşkın. "Ne lafı vermişim be yine?"

"İnsan hiç yavuklusunun dikişini alıp sonra geri gönderir mi Allah aşkına, Gökçen Hanım?" diye sessizce yükseldi.

"Hastaneye yatıya mı çağırsaydım adamı, Ayşegül? Ne diyorsun? Başka ne yapacaktım?"

Sen adam olmazsın temalı bakışını attı.

"Bakın şimdi, ortopedinin oradaki sekreter kızın yanından geliyorum. 'Acaba bunların yavukluluk başlamadan bitti mi?' diyor. İki gündür de bir kere bile telefonla uzun konuşmadınız. Sevgilisi olan insan böyle mi yapar? Egemen Bey salak değil. Parçaları birleştirince inanmıyor tabii olaya."

Gözlerimi devirdim. Adam asker, asker! Dağda geziyor yedi yirmi dört. Nasıl konuşabilirim? "Yuh yani Ayşegül!" dedim ters ters. "Çok merak ediyorum, bu hastane ben olmasam ne konuşacakmış acaba? Geldim geleli herkes beni konuşuyor. Telefonla konuşmamız da mı olay yani? Söveceğim artık ama!"

"Sövmeyin, Gökçen Hanım," dedi yine ciddi ciddi. "Olayın içine düşen sizsiniz. Dedim ben size buralarda böyle şeyler kolay kolay unutulmaz diye. Madem şimdi içine düştük, laflar daha çok büyümeden komutan olayını resmîleştirmemiz lazım. Yoksa bu Egemen Bey ortalığı ağır karıştıracak."

Tek rakibi, entrika bakanı Hürrem Sultan'dı. "Ne yapmamı önerirsiniz acaba, Ayşegül Hanım?" dedim yılmış bir sesle.

"Basit," dedi hızla. "Komutan hastane çıkışına gelecek. Sizi düğünden nasıl elinize yapışıp götürdüyse buradan da öyle alacak. Herkes de bunu görecek. Ki buna Egemen Bey de dâhil," diyerek cümlenin bu noktasını hayalî bir tırnak içine aldı. "Hop! Her şey düzene girecek."

Önce öylece bir baktım. Sonra ise derin bir nefes verip önüme düşen saçlarımı geri savurdum. "Ayşegül," dedim ciddi bir sesle. "İnan bana, kimin ne dediği zerre umurumda değil. İsteyen istediğini düşünsün. Zaten Gurbet yüzünden yeterince rezil oldum adama. Bir de Egemen'i uzaklaştıracağım diye aynı şeyi tekrar tekrar yapamam. Murathan'ın da bir hayatı var. Adam sürekli benimle yavuklu numarası yapmak zorunda değil. Durduk yere hastane çıkışında ne diye adamın eline yapışayım ben? Mantıklı mı bu sence? Benim de bir gururum var ama yani. Lütfen! Egemen de bir süre dolaşır, olmayacağını anlayınca gider. Valla benim kafam artık kaos götürmüyor. Yeter! Ben uyumak istiyorum şu an. Ne zaman bitiyor bu nöbet?"

"Şu an uykusuz olduğunuz için böyle diyorsunuz. Bunu normal olduğunuz bir an tekrar gözden geçirelim," diyerek beni asla ciddiye almadığını belli etti.

"Hani, hasta nerede?" dedim sağa sola bakarak.

Boş boş baktı.

"Ne hastası?"

Ben ondan daha mal bir bakış attım.

"Sen hasta var diye beni çağırdın ya."

"Ha, o mu?" diye aydınlandı. "Kız ne hastası? Yalan söyledim. Egemen Bey biraz daha konuşsa serum kablosuyla kendinizi boğacak gibiydiniz."

İstemsizce güldüm. Çünkü boşluğuma gelmişti. Çünkü benim her anım boşluktu. "Ayşegül, valla korkulur senden," diye mırıldandım. Bu noktada ciddileştim. "Lütfen daha sık yap bunu."

Bu iltifatıma samimiyetle teşekkür edip yanımdan ayrıldı. Ben ise artık saymayı bıraktığım noktada sayısız kahve daha içerek kalan dört saati de tamamladım. Acilin sakin olduğu kısa bir arada, sedyelerin birinde biraz uyuyunca az çok kendime gelmiştim ama hâlâ yıkıktım. Egemen'in odasına falan da gitmemiştim. Umut verecek hiçbir harekette bulunmak istemiyordum.

Hayata bak ya!

Nöbet bitmişti. Önlüğümü çıkarıp dolabıma bıraktım. Onun yerine trençkotumu alıp ağır hareketlerle üzerime geçirdim. Bilge'ye geç geleceğimi haber veren bir mesaj attım. Sonra Müge Anlı'ya çıkacak derecede panik yapıyordu şöbiyetim. Aşırı yorgun hissediyordum. Bu hâlde Zeynep ablalara gitmem pek de sağlıklı olmayacaktı ama gitmek zorundaydım. Bir kere *tamam* demiştim kadına. Hazırlık yaptıysa ayıp olurdu. Acıyan göz kapaklarımı ovuştururken hastanenin çıkışına doğru ilerledim. Lakin gözlerim puslu görüyordu. Sol yanağıma bir şamar attım. Kendine gel, Gökçen. Ortalıkta uyuyup kalacaksın sonra.

Gelemedim. İki gündür uyumuyordum! Nasıl kendime gelebilirdim? Beynim bir hamurdu şu an. Ben hamurdum, eriyiktim, plastiktim. Günler çuvala girmişti sanki. Ne diye yarın olsun dememiştim sanki Zeynep ablaya? Cevap basitti. Çünkü ben daima belamı arardım. Özenle de bulurdum. Gözlerimi ovuşturup kendime söve söve paytak adımlarla ilerlerken aniden arkamdan, "Doktor Hanım!" diye bir ses yükseldi. Tanımadığım bir erkek sesiydi. Pek üstüme alınmadım. Tek doktor ben değildim. Ama ses inatla bağırmaya devam edince, isteksizce durup arkamı döndüm. Kırk yaşlarında bir adam ve yine aynı yaş aralığında kumral bir kadın vardı karşımda. Ben onlara döner dönmez üç koca adımda bana yetişip karşıma dikilmişlerdi.

"Buyurun?" dedim kibarca.

Adamın elinde bir kâğıt vardı. Bana doğru uzattı. Kâğıdı alıp incelemeye başladığımda, "Benim eşime bu ilaçları vermişsiniz ama bunlar kilo yapıyor," dedi.

Tek kaşım usulca kavislenirken bakışlarımı elimdeki kâğıttan adamın yüzüne kaldırdım. Anlık bir bakışmadan sonra tekrar kâğıda eğdim bakışlarımı.

"Ben vermedim bunları. Psikiyatri ilacı bunlar."

"Olsun," dedi adam. "Siz yine de değiştirin bunu. Başka bir ilaç yazın bize."

Kadın asla konuşmuyor, sadece hafif mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. Çattık bir manyağa daha! "Benim böyle bir ilacı yazmaya yetkim yok, beyefendi," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Ayrıca doktorunuz bu ilacı verdiyse buna devam etmelisiniz. Kilo aldırıyor diye ilaç bırakılmaz."

"Ama ben istemiyorum," dedi adam ters ters.

"Ne?" derken sakin ama bir o kadar da şaşkındım.

"Ben kocası olarak kilo almasını istemiyorum," dedi aynı sert ses tonuyla.

Şok içinde bakakaldım. Zira bunu diyen adamın göbeği, bizim evin balkonuyla kapışacak cinstendi. Bakışlarımı yavaşça kadına çevirdim. En fazla yetmiş kiloydu. Daha üstü olamazdı. Ve yüzünde gerçekten mahcup bir ifade vardı. "Erdal, yapma," diye mırıldandı eşinin koluna yavaşça dokunarak.

"Sen de istemiyorsun, Şükran," dedi adam sesini daha da yükselterek. "Sen de rahatsızsın." Tekrar bana döndü. "Eşim de rahatsız. Ama bu ilacı bırakınca uyku problemi çekiyor. Siz buna eş değer kilo yapmayan bir ilaç yazın bize."

"Tabii," dedim. "Bir buçuk lira farkla kolanız da büyük boy olsun mu?"

"Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle, beyefendi?" dedim sert sert. Daha fazla sakin kalamayacaktım. "Bunu al, şunu yaz, şöyle olsun, böyle olsun ne ya? Pide salonu mu burası? Kafanıza göre ilaç değişimi yapamazsınız siz." Ters bir bakış kuşandı bu duyduklarından sonra. Umursamadan elimdeki reçeteyi göbeğine yapıştırdım. Bakışlarımı kadına çevirdim. "İlaç size iyi geliyorsa değiştirmenize gerek yok. Doktor gerekli olmasa bu ilacı yazmazdı zaten. Siz istediğiniz gibi yapın." Ters bakışlarımı adama çevirdim. "Bunun kararını vermek sadece size düşer. Başkasına değil."

"Terbiyesiz!" diye birdenbire sesini iyice yükseltti adam. Asıl ilacı kimin kullanması gerektiği şu an daha netti. Gerçekten tedavi olması gerekenler tedavi olmadığı için yapılan bütün araştırmalarda depresyon oranları artıyordu zannımca. Üzerime doğru bir adım attı ama ben asla gerilemedim. Korkacak değildim. Doktorluk böyle bir meslekti. Her şeyi yapar, canını dişine takıp

insanlar iyi olsun diye uğraşırdın. Ama istemediğin ya da onların beklentilerini karşılamayan bir şey yaptığında kötü olurdun. Senin de bir insan olduğun unutulurdu. Doktorluğun bir tarafı minnet, bir tarafı öfkeydi. Alışmıştım.

"Saygısız!" diye yüzüme doğru kükrerken olabildiğince ifadesiz duruyordum. Gerekli cevabı birazdan verecektim kendisine. Ama benim cevap vermeme fırsat dahi olmadan adamın birden -hatta ışık hızıyla- önümden kaybolmasını, daha doğrusu yana çekilmesini beklemediğimden şaşkına döndüm. Önce genzimi tanıdık bir barut kokusu doldurdu. Sonra ise hem düşülesi hem sürünülesi kalın, tok, erkeksi bir ses...

"O sesinin ayarına dikkat et," dedi önce. Adam önümden çekildiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım ama şokun sırası değildi. Murathan adamı tek eliyle yakasından yakalamış, ayaklarını yerden kesmek suretiyle göz hizasında yukarı kaldırmıştı. Öyle öldürücü bir bakışla bakıyordu ki adama...

"Murathan!" diyerek hızla kollarına uzandım.

Kadın eşinin derdindeydi.

"Erdal!"

Murathan ise az önceki cümlesini, bakışlarını adamın gözlerinden çekmeden, "Yoksa ben o sesi çok güzel ayarlarım!" diyerek tamamladı.

"Lan!" dedi adam boğuk bir sesle. "Sen kimsin? Bıra-"

Son kelime sıkılan boğazı yüzünden yarım kalmıştı.

Bırakmadı. Adam hâlâ tek elinde sümük gibi sallanıyordu. Bizim evin balkonu gibi göbeği var dediğim adamı tek elle kaldırışına daha sonra etkilenecektim zira şu an iş biraz ciddiydi. Etraftaki bakışlar bize dönmüştü. Panikle koluna yapıştım.

"Murathan saçmalama, bırak adamı."

Yine bırakmadı. Kehribarlarında dönen alevleri çok net görebiliyordum. Sarıdan hafif kırmızıya mı dönüyordu gözleri yoksa bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum ama inşallah bana öyle geliyordur. Yüzü kıpkırmızı kesilen adama baktım. "Murathan, bırak!" diyerek daha çok koluna yapıştım. Adamın yüzü kızarmaya hatta morarmaya başlayınca paniğim seviye atladı. "Boğulacak şimdi adam. Valla önemli bir şey değil. Ufak bir yanlış anlaşılma. Lütfen bırak."

Bakışlarını bana çevirdi. Bir iki saniye çatık kaşlarla bana baktıktan sonra aynı terslikle adama döndü. Yere indirdi ama yakasını bırakmadı. "Özür dile," dedi net bir sesle.

"Ne?" dedi adam kıpkırmızı, korkmuş ve şaşkın ifadesiyle.

Murathan sesini bir tık daha yükseltti. Yakasından çekip önüme iteledi.

"Doktor Hanım'dan özür dile."

Önüme gelen adamla aynı şaşkın ifadeyle bakıştık. "Murathan, sorun değ-" diyordum ki diyemedim.

"Özür dilerim, Doktor Hanım," dedi az önce yüzüme yüzüme bağırırken şimdi aşırı nazik olan Erdal Bey.

Murathan'ın ters bakışları bana döndü.

"Affettin mi, Gökçen?"

"Ettim, Murathan. Bırak artık adamı!" diye en sonunda ben de hafiften yükseldim.

İyi dercesine başını aşağı yukarı salladı ama adamı bırakmadı. Yine yakasından çekip bu sefer de eşinin önüne dikti. Erdal şok ve iptaldi.

"Eşinden de özür dile."

Erdal artık hem şok, hem iptal hem de şaşkındı. Yüzünde, "Ne alaka?" der gibi bir ifade belirdi.

"Ne?"

"Dile lan!" diye bağırdı. "Kendi tipine bakmadan ettiğin laflara bak! Si-" Derin bir nefes vererek küfrünü çok sağ olsun ki yuttu. "Özür dile!" diye diretti tekrar. Olayı en başından duymuştu anlaşılan.

"Öz- Özür dilerim, hayatım," diye kekeledi adam. Ah be Erdal Bey, yiğitlenmeyi seçtiğin anda önüne bir Bordo Bereli çıkması... Ne diyebilirdim ki? Şansın bayağı malum yerlerinden gülüyor olmalı sana.

"Affettiniz mi?" dedi kadına.

Kadın başını hızla aşağı yukarı salladı.

"Ettim. Valla ettim. Sorun değil benim için. Bırakın."

"Olsun o zaman," dedi net bir sesle. "Sesini çıkar ki seni hiçe saymasın. Kocan da olsa duracağı yeri bilsin!" Kadın bir şey söyleyemeden öylece bakınca elinde asılı kalan adama döndü ve bir sümük tanesini duvara fırlatır gibi adamı geri savurup bıraktı. "Şimdi defol git!" İşaret parmağını adamın yüzüne dikti. "Bir daha görmeyeyim seni buralarda, kalan aklını da alırım!"

"Siktir git," de diyebilirdi. Ya da tek yumrukta amel defterini de kapatabilirdi. Buna da şükür. Adam hızla gerilerken kadın hâlâ benden özür diliyordu. Cevap vermeden sadece sorun yok dercesine gülümsedim kadına. Böyle bir eşle yaşamak, onun için yeterince zor olmalıydı zaten. İkili panikle önümüzden kaybolunca geriye sadece ben, Kepçük ve çevreden bize dönen dedikoducu gözler kalmıştı.

"Adama bak!" diye ağzının içinde homurdandı. Tip tip arkasından bakıyordu hâlâ. "Eğri sikine *Adriana Lima* beğenmiyor."

Derin bir nefes verip öylece baktım. Hâlâ ağzının içinde bıdır bıdır söverken huysuz bakışlarını bana çevirdi. Birkaç saniye de en tersinden bana baktı.

Umutsuz bakışlarıma daha fazla dayanamamış olmalı ki, "Ne var?" dedi aynı huysuzluğuyla.

"İnanamıyorum sana, Murathan."

"Asıl ben sana inanamıyorum," dedi ters ters. "Ne diye milletin sana bağırmasına izin veriyorsun? Bir bana mı pabuç gibi senin o dilin?"

"Bir şey demeye fırsat mı bıraktın?" diye ben de yükseldim. "Anında adamın ümüğüne yapıştın be! Ne olduğunu bile anlayamadım. Bir baktım ki adam havada."

İşaret parmağını adamın gittiği yola doğru kaldırdı.

"O ümüğünün hâlâ vücudunda olduğuna şükretsin bence."

Omuzlarımı düşürüp umutsuz bir bakışla boş boş yüzüne bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne?" dedi hemen. Kekatuası ters çevrilen Gürbüz gibi huysuz bir bakış attı. "Hiç bakma öyle. Sanki dövdük ha! Gayet de medenice uyardım."

Güldüm. Evet, resmen güldüm. Zira aşırı saçma bir şekilde ciddi bir ifadesi vardı. Komik ve tatlı duruyordu. "Aynen. Öyle medeniydin ki gözlerim kamaştı bir an. Muasır medeniyetler seviyesine çıkardın bizi bir anda," dedim alaycı bir gülüşle. *Ya sabır* der gibi kafamı sağa sola çevirip tekrar ona döndüm. "Neyse. Adam da belasını aradığı için bu sefer sana çemkirmeyeceğim. Kendi kaşındı." Hastanede olmasak asıl ben onun ümüğünü sıkmayı bilirdim ama işte. Hastane ortamı olunca mecburen hanımefendi oluyorduk. İşsiz kalmak istemezdim.

Ukala bir sırıtış belirdi dudaklarında. Şimdi dikkat ediyordum da yine her zamanki gibi baştan aşağı siyahtı. Yakışıyordu. "Çemkirecek başka bir konu bulacağına emin olduğumdan kendimi pek şanslı hissedemiyorum," diye mırıldandı.

Aynı ukala sırıtışla karşılık verdim. "Evet. Mesela şu an yine neden burada olduğuna dair mantıklı bir açıklama yapmazsan bu dediğin yaşanacak gibi." Anında ciddileşip sağa sola göz ucuyla baktım. Tabii ki gelip geçen hemşire ve bazı doktorların gözü bizdeydi. "Sürekli buraya gelirsen dedikodular nasıl unutulabilir?" dedim hafif kısık bir sesle.

Benim aksime sırıtışını asla bozmadı. "Ben de unutulmasın diye geliyorum zaten," derken kendinden oldukça emindi. Hatta bu cevabı verdikten sonra dudaklarındaki yarım gülüşle bana arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlerken de oldukça kendinden emindi.

Af buyur?

Birkaç saniye arkasından şaşkın ördek yavrusu gibi göz kırpıştırdıktan sonra peşine takıldım. Üç adımda çıkışa yaklaşmıştı adam. Ben on beş dakikadır hastaneden çıkmak için yürüyordum oysa. Koşar adım yanına gittim.

"Sen kendini fazla mı olaya kaptırdın acaba yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Beni olaya çektikten sonra mı diyorsun bunu?" diye lafını çaktı.

Gözlerimi devirdim. "Ömrüm boyunca yüzüme çarpmaya devam mı edeceksin bu olayı? Kırk kere özür diledik işte." Ona yetişmek için bacaklarım acı çekiyordu. "Yavaş yürü ya. Yetişemiyorum," diye sızlandım. Adımları anında yavaşlarken ben söylenmeye devam ettim: "Ayrıca Gurbet ne de olsa olaydan paçayı sıyırdı. Ahmet Ağa da arayıp bize bir şey sormadı. Demek ki meseleyi kurcalamıyor. Bu durumda, bizim de bu olayı devam ettirmemize gerek yok bence. Ayrıldığımızı söyleriz, olur biter. Yardımın için tekrardan teşekkür ederim ama ben rica ettim diye artık kendini böyle bir şeye mecbur hissetmene gerek yok."

Hastaneden çıkmıştık. Kasım ayı olmasına rağmen hava cehennem gibiydi. Buraya dair net yaptığım bir çıkarım varsa o da İzmir'in sıcağına bin basacağıydı. İzmir'de nem vardı en azından. Bunaltıyordu ama arada esiyordu. Buradaki kuru sıcak beynimi kaynama noktasına getirecekti. Eğer sıcaktan ve uykusuzluktan halüsinasyon falan görmüyorsam şu an karşımda Barbaros'un bordo takozu vardı.

Halüsinasyon görüyor olayım lütfen.

Murathan arabaya doğru ilerleyince bu temennim suratıma okkalı bir sille çakarak gerekli cevabı verdi. "Mecbur hissetseydim zaten yapmazdım, Pamuk," dedi ifadesiz bir sesle. "Anlaşılan senin bana dair olan ezberin biraz bozulmuş. Baştan gözden geçir ezberini." Arabanın sürücü tarafına geçip cebinden anahtarı çıkardı. Kapıyı açınca bakışlarını bana çevirdi. "Aynı yere gidiyoruz. Büyük ihtimalle Zeynep abla yavukluluk olayı için bizden malumat alacak." Başıyla arabanın diğer kapısını işaret etti. "Atla."

Apışıp kaldım. Evet, apışıp kaldım. Bunu başka bir kelimeyle anlatamazdım. Şu anki hâlim resmen apışıp kalmaktı. *Mecbur hissetseydim yapmazdım* derken? Ayrıca Zeynep ablalara beraber gitmek mi? Neler oluyordu benim bu aşağılık nöbet çıkışımda?

Birinci seçenek için uzun bir şaşırma süresi gerekliydi sanırım. O yüzden bütün dikkatimi ikinci seçeneğe verdim. "İkimizi de mi çağırdı yani?" dedim şaşkın şaşkın. "Şaka yapıyor ol."

"Saçmalama. Ben şaka yapmam," der gibi bir sırıtış belirdi dudaklarında. Haklıydı. Yapmazdı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bir tek yalan yavukluluktan sorguya çekilmediğim kalmıştı zaten. Ben seni sevmiştim be

Zeynep abla. Sen neden bana böyle yaptın? Lanet olsun bu hayata, lanet olsun bu sevgiye!

"Haydi Pamuk, haydi," diyen sesini duyunca gözlerimi geri açtım ama açarken bir tık zorlanmıştım. Günlerdir uyku uyumayan gözlerim her anı değerlendiriyor gibiydi. Göz pınarlarımı ovuştururken oflaya puflaya arabaya yöneldim. "Kapıyı yavaş kapat," derken bu derbeder hâlimi eğlenen bakışlarla izliyordu. "Barbaros bu aralar biraz hassas. Arabasının kapısını kırıp onu daha fazla üzmek istemem." Aynı eğlenen ifadesiyle kapıyı açtı ve sürücü tarafına kuruldu. Ben de aynı memnuniyetsizlik dolu ifademle kapıyı açtım. Ama narin bir şeye dokunur gibi büyük bir dikkatle yapmıştım bunu. Koltuğa oturup saçlarımı geri savurdum. Araba ise mükemmel ejderha kükremesiyle çalışmıştı.

"Pamuk," diye mırıldanınca bakışlarımı ona çevirdim. "Gidince Duru diye biriyle tanışacaksın. Hasan ağabeyin kardeşi. Çok ciddiye alma onu, olur mu?"

Boş boş gözlerimi kırpıştırdım.

"Neden?"

Derin bir nefes verdi. "İmkânsızı diliyorum sanırım," diye geveledi.

"Ne diyorsun, Murathan? Hiçbir şey anlamıyorum."

Zaten kafam duman, yormayın beni be!

Ofladı.

"Gidince anlarsın."

Yine anlamadım ama sorgulamadım da. Başım ağrıyordu. Önüme döndüm. Sessiz kalmayı tercih ettim. Üç dakika falan sürmüştü bu tercihim. Benim için uzun bir süre sayılırdı. Tekrar ona döndüm. "Hasan ağabey gerçeği anlatmamış mı Zeynep ablaya?" diye sordum. "Ne diye bunun için bizi çağırdı ki?"

Bakışlarını yoldan çekmedi.

"Az bilgi sevmez Zeynep abla. Kendince birinci elden malumat alacak işte."

"Of!" diye durumu özetledim.

"Katılıyorum," diyerek o da kendi durumunu özetledi.

Yine sessizce önüme döndüm. Başımı geri atarken şakaklarıma sağlam bir ağrı dolunca hafifçe yüzümü ekşittim. *Haydi, şimdi mecbur kalsaydım yapmazdım detayını sorgulayalım,* diyerek aklıma fitneyi saldı soldaki melek.

Olmaz güzel kardeşim, uykum var benim. Valla şu an hiçbir şey sorgulayamam. Mantıklı bir sonuca varacak durumda da değilim.

Birkaç dakika yola baktım. Yol kaydı. Evler bulanıklaştı. Başımı iki yana sallayarak toparlanmaya çalıştım. Kapanmak üzere olan gözlerimi ovuşturarak tekrar ona döndüm. Zira konuşmazsam şuracıkta lap diye torpido gözüne yapışacaktım.

"Çok uzak mı lojman?"

"On dakika falan."

"Yakınmış. Ben giderdim. Zahmet oldu sana."

"Sorun yok. Bu taraflardaydım zaten. Geçerken alayım dedim."

Kafamı koltukta iyice geri yasladım.

"Gerek yoktu deyip yalandan kibar olamayacağım. İyi ki gelmişsin valla, Kepçük. Yoksa dolmuşta uyuyakalır, Şırnak il sınırına kadar giderdim ben."

Yandan bir bakış attığımda dudaklarında varla yok arası bir tebessüm vardı. İfadesi ise son derece sıcak ve rahattı. "Nöbetin mi vardı?" diye sordu sakin bir sesle. Onaylayan mırıltılar çıkararak gözlerimi tekrar ovuşturdum. "Ne diye Zeynep ablaya yorgun olduğunu söylemedin o zaman, Pamuk?" derken sesinde tatlı bir sitem vardı.

Dertli bir nefes verdim.

"Çok ısrar etti, Murathan. Ne yapabilirdim? Kıramadım."

Aferin sana, iyi bok yedin temalı bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Bir insanın bakışından ne dediğini anlayabilmek başa bela bir olaydı.

"Sen de yorgun görünüyorsun," dedim dikkatle profiline bakarken. Göz altları şiş gibiydi. Yeni tıraş olduğu belliydi. Buram buram tıraş losyonu kokuyordu. Hafif çıkık çene kemiklerinde, âdemelmasında, yandan ışık vurdukça iyice sarıya çalan kehribarlarında, uzun kirpiklerinde ve artık gayet makul boyutlarda olan kulaklarında gezindi bakışlarım. Diğer bölümler evrimini gayet üst düzey bir şekilde tamamlamıştı ama keşke kulaklar kalsaydı be. Ben onları çok seviyordum. Yani ben değil, Pamuk severdi. Minik Pamuk. Ben Gökçen'dim, sadece Gökçen.

"Bende de işler biraz yoğundu," diyerek beni şaşırttı. Büyük ihtimalle bir operasyondan geliyordu. Ama beni şaşırtan bu değildi. Beni şaşırtan verdiği cevaptı. İşle ilgili bir konu olunca cevap vermeyeceğini ya da iyi olduğunu söyleyip, kestirip atmasını bekliyordum. Genelde öyle yapıyordu çünkü. Ama anlaşılan bugün bordo goril iyi tarafındaydı.

"Harika bir gün seçimi olmuş. Kesinlikle Zeynep ablayı tebr-" Bu noktada gergedan gibi ağzımı kocaman açarak esneyip cümlemi mükemmel bir nezaketle bitirdim. "Tebrik etmemiz lazım!"

Güldü bu aylığıma. Ben olsam ağzıma şamarı çakardım oysa.

"Uyumadan oraya varabileceğine emin miyiz, Pamuk?"

"Deniyorum," diye homurdandım. Ama sadece deniyordum. Yüzüme hava çarparsa belki biraz kendime gelirim umuduyla yaslandığım yerden camı açmak için öne doğru eğildim. Ama ileri uzanır uzanmaz arkadan saçlarımın çekilmesini beklemediğim için aniden saç diplerime dolan acıyla hafifçe inledim. Pardon. Hafifçe falan inlemedim. Resmen, "Saçım!" diyerek böğürdüm.

"Ne?" dedi Murathan hemen. "Ne oldu?"

Elimi enseme atıp arkadan saçımın nereye takıldığını çözmeye çalıştım. Koltuk başında bir yerdi sanırım ama anlamsızca geri geri çekip acıtıyordu. Öne gitmeye çalıştığımda daha çok çekiyor gibi olduğu için acılı bir ifadeyle kafamı geri atıp saçlarımı tutmaya devam ettim.

"Saçım takıldı," diye acılı bir şekilde feryat ettim. "Murathan, saçım takıldı!"

"Nereye?" dedi şaşkın şaşkın.

"Ne bileyim ben?" diye can acısıyla çıkıştım. İki elle kafama yapıştım ama ben çektikçe saçlarım daha çok yolunuyordu sanki. Ağlamaklı bir ses çıkardım ama her an gerçekten ağlayabilirdim. Barbaros! Kusura bakma ama ben senin güzelinin tekerine çomak sokayım!

"Beş dakika içinde ne yaptın sen orada Allah aşkına?" diye söylene söylene arabayı kenara çekti.

"Ben ne yapabilirim?" diye çemkirdim. "Manyak araba kendi çekiyor şu an saçlarımı!"

Güldü. Evet. Resmen ben acılar içinde kıvranırken o suratıma suratıma güldü.

"Komik mi?" diye daha çok çemkirerek yandan koluna silleyi çaktım. "Ha!" diyerek bir tane daha indirdim. "Çok mu komik?" Tam dönmeden, mümkün olduğunca kafamı hareket ettirmemeye çalışarak indiriyordum tokatlarımı. Zira saçım harbi yolunuyordu. Onun ise canına minnet bir hâli vardı. Tokatları yedikçe gülüşü kahkahaya dönüştü.

"Ağzın da kırılsın senin!" derken koluna minik bir şamar daha attım. "Gülme, acıyor diyorum ya!" Ağlamama ramak vardı. "Çöz şu saçımı!"

Kendime olan sinirim ve can acımla bu sefer göğsüne bir sille indirecektim ki elimi havada yakaladı. "Tamam, dur," dedi aşırı eğlendiği belli olan bir sesle. Elimi elinin içine aldı. Büyük elinin içinde benim elimin minik bir patiden farkı yoktu. Parmakları benim parmaklarımın ucunda belli belirsiz gezindi. Elimin üzerinde kalan bir noktada fark edilir şekilde takıldı parmakları. Aynı noktayı usulca okşadı. Minik bir duraksamanın ardından parmaklarının üzerinden sıyrılıp gitti sıcaklığı. Saçım bir araba tarafından çekildiği için kafamı ondan tarafa tam anlamıyla çeviremedim ama göz ucuyla bakmaya çalıştım ne yaptığına. Saçım kopmak üzereydi. Ne yapıyordu bu benim elime

koluma? Ayrıca sırası mıydı yani öyle tüy gibi dokunuşlar yapmanın? İçimiz gıcıklanıyordu be. Haksız tahrik vardı!

Benim yandan yandan acılı bir bakış attığımı görünce yönünü hafifçe çevirdi. "Biraz öne eğ kafanı," dedi ve saçlarımın dolandığı yere uzandı. Sorgulamayı bırakıp dediğini yaptım. Öne doğru eğildim. Ama ani bir şekilde acıyınca refleksle tekrar geri atmıştım kendimi.

"Oynatıp durma şu kafanı," dedi dikkatle saçlarımla uğraşırken.

Acıdığını belirten mırıltılar çıkardım. Nasıl oynatmayayım? Kolaysa gel, sen oynatma!

"Nereye takılmış o?"

"Nasıl becerdin bunu, bilmiyorum ama koltuk başlığının arasına."

"Öylece oturuyordum. Bu sefer sen de şahitsin," diyerek kendimi savundum ki haklıydım. "Ne diye satmıyor Barbaros bunu?" dedim ters ters. "Kusura bakmasın ama tam bir manyak bu araba. Cilalı Taş Devrinden kaldı san-" dediğim noktada saçım yine çekilince acılı bir şekilde bağırmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim," dedi hızla. Sonra ise her zamanki siniriyle yükseldi. "Kıpırdanıp durursan nasıl çözebilirim, Gökçen? Açılan yeri tekrar dolaştırıyorsun. Bir sabit dur, kızım!"

Sinirle sıktım dişlerimi.

"Bağırma bana, koparırım o ses tellerini."

Geri çekti ellerini. "Haydi, kendin çöz," dedi uyuz uyuz. "Haydi buyur, kendin çöz o zaman."

Ciddi anlamda ağzı kırılası bir beydi. *Sana mı minnet edeceğim be!* Ellerimi arkaya atıp görmeden çözmeye çalıştım. "Salak!" deme isteğime hâkim olamamıştım diğer yandan. "Asıl senin dilin bir bana pabuç gibi! Hep bana bağır sen. Hep bana sinirlen! Ben burada acılar içindeyim, senin şu yaptığına bak. Cani!"

"Bilmeyen biri de saçın değil, kafan sıkıştı sanacak, Pamuk," diye homurdandı. Tekrar ileri uzanıp benim acılar içinde cebelleşen ellerimi geri iteledi. Kendi çözmeye devam etti. "Hâlâ bayılıyorsun abartmaya."

"Bir araba tarafından saçım yolunuyor," diye çıkıştım. "Ben miyim abartan?"

"Biraz daha sabit durmazsan saç namına bir şey kalmayacak kafanda, haberin olsun," diye aşırı ciddi bir tehdit salınca bütün acıma rağmen sabit durmaya çalıştım. Ve sabit durmayı başardığım şu kısacık arada fark ediyordum ki yüzü, yüzüme fazla yakındı. Hangi ara döndüğümü bilemediğim bir şekilde ondan tarafa dönmüştüm. Ciddiyetle saçlarıma bakan hemen dibim-

deki bu çehreye takılmadan edemedi bakışlarım. Önce uzun, kıvrık kirpikleri muazzam bir selam çaktı bana. Saçlarıma öyle büyük bir ciddiyetle bakıyordu ki dışarıdan gören biri bomba imha ettiğini sanabilirdi. Kokusuyla ciğerlerimi şenlendirmek adına çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes çektim içime. Ciddi manada baş döndüren bir kokuydu. Bir tıraş losyonu kokusuna bu kadar düşeceğim söylenseydi bana, her bir zerremle gülerdim oysa.

Bakışlarım yüzünde daha fazla oyalanırsa delici kehribarlar bana dönebilirdi. Bunun yaşanmasını istemezdim. Gözlerim, kirpiklerinden kopup usulca önüme düştü. Ve sabit durmak adına dikkatimi dağıtacak yegâne aktiviteye sığındım. "Kepçük," diye mırıldandım daha sakince. Hâlâ aşırı ciddiydi. Sabırla çözüyordu düğümü. Ben olsam makası alıp o saçı kesmiştim oysa. Her zaman öyle yapardım çünkü. Baş edemediğim her şeyi koparıp atardım hayatımdan. Saçımı da anıları da.

"Hı?" diyerek Kepçük olduğunu onayladı.

Hoşuma gitti. Hafifçe tebessüm ettim.

"Lojmanda, A bloğun en alt katında asker bir amcanın huysuz bir karısı vardı. Hatırlıyor musun onu?"

Artık kaçamak bakışlar atıyordum. Yüzünü tam anlamıyla göremiyordum ama dudaklarında hafif bir tebessümün oluştuğunu görebilmiştim. "Nezahat," diye bahsettiğim kadının adını hemen söyledi.

Ben unutmuştum. Onun kafa yine zehirdi. "Hah! Evet o," dedim heyecanla.

"Ne lanet kadındı be!"

Güldüm. Öyleydi. Kapısının önünde ses yapsak hemen kovalardı bizi. Ciddi ciddi oyuncaklarımızı çöpe atmışlığı bile vardı manyak kadının.

"Hani bir kere evine topumuz kaçmıştı. Camı küçüktü. En küçük ben olduğumdan almak için ben gizlice eve girmiştim. Sonra tekrar camdan kaçarken saçlarım pencerenin koluna sıkışmıştı. Hatırlıyor musun onu?"

"Evet," dedi memnuniyetsiz bir şekilde. "Sonra da yine senin abartıp, 'Saçım öldü,' diye zırlaman yüzünden yakalanmış ve annelerden günlük dayağımızı yemiştik."

Bu sefer kahkaha atarak güldüm.

"Sıkıcı hayatına renk kattığımı inkâr edemezsin."

"Yaa, ne demezsin. Gökkuşağı gibiydik sayende. Her gün bir bela. Her gün bir posta dayak."

Daha çok güldüm.

"Neslişah teyzenin eli hafifti bir kere. Sen bir de annemden dayak yiyip görseydin dayağın ne olduğunu."

Bu sefer o da güldü.

"Sana hafifti, Pamuk. Bana hiç hafif değildi. Terliğinin numara izi çıkardı münasip bir yerlerimde."

Kahkaha attım. Doğruydu, Neslişah teyze dövünce sağlam dövüyordu. Dayak yiyip iki saat zırladığımız anı şu an gülerek anlatmak hayatın acılarımıza karşı *büyüyünce unutursun* deme şekli olmalıydı. "Bence o zaman dayak bile güzeldi," dedim gülerken.

"Bitti," dedi birden.

Bunun sevinciyle başımı yana doğru çekip gerçekten saçlarımın kurtulup kurtulmadığını kontrol ettim. Bu sefer acımadı. Ellerimi arkaya atıp yokladım. Kurtulmuştum! "Şükür!" dedim derin bir nefes vererek. "Vallahi yoldu saçımı manyak arab-" diyordum ki Murathan'ın eli saçlarıma uzanıp sağını solunu düzeltmeye başlayınca kelimelerim, "Bize eyvallah, kardeşim," diyerek gerisin geri döndü.

Yönüm zaten ona dönüktü. İstemsizce bakışlarımı da kaldırdım. Onun yüzünde ise ifadesizlik vardı. Yine o saçma zırhı kuşanmış gibiydi ama parmakları bu ifadesizliğin aksine dünyanın en narin şeyine dokunur gibi nazikçe saçlarımda geziniyordu. Gözleri gözlerime değmeden yavaşça az önce koltuğun neresine dolaştığını bilemediğim kısmı da ön tarafıma aldı. Parmakları saç uçlarımın arasında nazikçe gezinip usulca ayrıldı. Ve en nihayetinde kehribarları beni buldu. "Bence de güzeldi," dedi gözlerinde bir nokta saniyelik titrerken. "O günler yani."

Bir şey söyleyemeden öylece bakakaldım. Küçüklüğe, o güzel günlere dair gömdüğüm ne kadar anı varsa üzerindeki toprağı atıp zihnimden çıkarken can yakıyordu. İstemesem de şu anda bir şey hatırlamıştım mesela. O küçükken en çok saçlarımla oynardı. Örerdi. Dağılınca toplardı. Karışınca geri iterdi. Bazen tarardı. Yukarı toplayıp terleyen enseme üflerdi. "Yolarım onları," derdi. Çekerdi ama hiç acıtmazdı. Her gece saçım açık uyurdum ben. Ama her sabah örgülü uyanırdım. O zamanlar bunu saç perileri yapıyor sanır, hayret ederdim. İzmir'e gittiğim zaman saçlarım açık uyuyup hiçbir sabaha saçım örgülü uyanmayınca anlamıştım gerçeği.

Anlamsız bir anı daha patladı zihnimde. Hem de hatırlamam gereken en son anı. Hatırlarken canımı en çok yakan anı. Unutmak için tırnaklarımı kanatarak en derinlere gömdüğüm anı.

Okula başlamışım. Okuma yazmayı en erken ben sökmüşüm. Öğretmenim kırmızı bir kurdele takmış yakama. Asla çıkarmıyorum. Kepçük'e göstermek için hep yakamda taşıyorum. Annem doğum yapmış. Gökalp kundaklar içinde. Sürekli ağlayıp duruyor. Annem emzirmeye çalışıyor. Gökalp almıyor. Annem de Gökalp'le birlikte ağlamaya başlıyor. Annem zaten o zamanlar hep ağlıyor.

Kundaklar içindeki Gökalp'i halamın kucağına iteleyip hızla odadan çıkıyor. Babamın fotoğrafına sarılıp ağlamaya gidiyor. Biliyorum. Hepimiz biliyoruz.

Banyodan yeni çıkmışım. Dedem saçlarımı taramaya çalışıyor ama çok acıtıyor. Babam gibi nazikçe tarayamıyor. Murathan gibi acıtmadan dokunamıyor. Güzel öremiyor. Ağlamaya başlıyorum. "Bırak," diyorum. "Bırak. Babam gelsin, o tarasın. Kepçük gelsin, örsün. Sen bırak."

Ağlamam şiddetlenince dedem susturamıyor. Babaannem, halam, hiçbiri fayda etmiyor. O zamanlar her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Babamla Kepçük'ü sayıklayıp avazım çıktığı kadar ağlıyorum.

Derken aniden annem giriyor odaya. Aylardır bir kere bile bana sarılmayan, elimi tutmayan annem. Bu sefer görecek beni sanıyorum. Görüyor da. Kırmızı, ağlamaktan şişmiş, altları mosmor olmuş yorgun mavi gözlerini benim gözlerime kilitliyor. Onu görünce ağlamam hafifliyor. Annem sonunda eskisi gibi oldu diye seviniyorum. Beni gördü, bana sarılacak, bana gülecek sanıyorum. Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Hızla bana doğru ilerleyip tam karşıma dikiliyor.

"Yok baban!" diye kükrüyor birden yüzüme doğru. "Ne senin ne de kardeşinin babası yok! Duydun mu? Öldü sizin babanız! Kepçük de yok, baban da yok. Hiçbiri yok! Bıraktılar bizi. Gittiler. Yeter artık, sus! Baba diye ağlama! Kepçük diye ağlama! Hepsi gitti! Unutmam için bana yardım et, sus! Ağlama artık, ne olur sus!"

Ağlayarak ayaklarıma kapanıyor. Bağırışı yalvarışa dönüşüyor.

"Ne olur artık ağlama. Ne olur artık unut. Ne olur artık sus. Kaldıramıyorum tek başıma. Ne olur, Gökçen. Yapma artık bunu bana. Sus. Hepsini unut, ne olur. Sus. Sen unut ki ben de unutayım, ne olur. Daha az acı çekeyim, ne olur. Yalvarıyorum sana."

Hıçkırıklarım boğazımda asılı kalıyor. Ayaklarıma kapanmış, bana yalvararak ağlayan anneme öylece bakakalıyorum. Ağlayamıyorum. Sadece öylece bakıyorum. Yerde, ayaklarıma kapanmış ağlayan anneme, dedeme, halama, babaanneme hatta kundaklar içindeki Gökalp'e bile donuk bir bakışla bakıyorum sadece. Sakince odadan çıkıp ilerliyorum.

Arkamdan halamın anneme bağırma sesi geliyor.

"Kendine gel artık, Leyla! Dünyada kocası şehit düşen tek kadın sen değilsin! Senin çocuklarının şu an en çok sana ihtiyacı var. Sürekli ağlayıp sızlanan bir anneye değil, yanlarında durup hem annelik hem de babalık yapacak bir anneye ihtiyaçları var. El kadar çocuğa kendinle beraber acı çektirmekten vazgeç artık. Aylardır anne diye peşinde dolaşıyor, yüzüne bile bakmıyorsun çocuğun! Ağabeyim bunu mu isterdi? Ağabeyim emanetlerine böyle bakmanı mı isterdi? Ağabeyim sizi bu hâlde mi görmek isterdi?"

Annemin hıçkırıkları daha da şiddetleniyor.

Ben ise banyoya giriyorum. Lavaboya boyum yetmiyor. Kırmızı bir tabure çekip üzerine çıkıyorum. Aynada ağlamaktan kızaran gözlerimle karşı karşıya gelince bir iki saniye bakıyorum kendime. İleri uzanıp banyo dolabını açıyorum. Siyah saplı kocaman makası minik ellerimle kavramaya çalışıyorum. Zorlanıyorum ama kavrıyorum da.

Daha sonra ise aynaya bakmadan, bir an bile tereddüt etmeden saçlarımı öne alıp makasla kesiyorum.

Elime gelen saçlarımla anlık bir bocalıyorum. Genzim yanıyor. Ama durmuyorum. Babamın çok sevdiği saçlarımı kesip avuç avuç yere fırlatıyorum. Diğer yana uzanıp o tarafı da kesiyorum. Bu sefer ağlamaya başlıyorum ama. Çünkü bu kadar çok keseceğimi, kesmeye başlamadan önce tahmin etmemişim. Ama durmuyorum. Ağlayarak daha da hırçın makas darbeleri indiriyorum saçıma.

Giden herkes için. Bırakan herkes için. Yusuf amca için, Neslişah teyze için, Aslıhan ve Gülhan için. Beni en çok onların sevdiğini sandığım, en çok sevdiğim babam ve Kepçük için.

Tam o an halam giriyor banyoya. "Gökçen!" diye bağırarak makası elimden almak için ileri uzanıyor ama vermiyorum. Şiddetli bir öfkeyle ağlayarak bir tutam daha kesiyorum. Derken içeri annem dalıyor.

"Dur!" diye bağırıyor şiddetle. "Gökçen, dur! Yapma!"

Hızla makası elimden alıyor. Şiddetle yana savuruyor. Ben ise tam o an aynadaki aksimle tekrar göz göze geliyorum. Bir yanı uzun, bir yanı kısa kesilmiş karman çorman siyah saçlar... Artık uzun olmayan siyah saçlar...

"Kestim. Artık ağlamayacağım," diyorum anneme bakarken. Burukça dudaklarım bükülüyor. Titriyor. "Sen de gitme, tamam mı anne?"

Ağlıyor. Şiddetle ağlıyor. Ama aylar sonra ilk defa beni bağrına basıyor. Sıkıca sarılıyor. Kokluyor. Sayısız öpücük bırakıyor yüzüme, boynuma, ellerime... Ve sayısız kere, "Özür dilerim, anneciğim," diyor. "Çok özür dilerim, anneciğim. Çok özür dilerim, anneciğim. Özür dilerim. Affet. Lütfen affet."

Kaybettiğim şeyleri yeni yeni idrak etmeye başladığım zamanlardı. Şehitler ölmez sanıyordum. Babamı günlerce beklememe rağmen gelmeyince anlamıştım gerçeği. Şehitler ölmezdi. Uzman Çavuş Ali Alptekin ölmemişti. Ama benim babam Ali ölmüştü. Kepçük asla gitmez sanıyordum. Saçlarım kesilince anlamıştım gerçeği. Kepçük gitmemişti. Giden Murathan'dı.

Ben de o andan sonra Gökçen olmuştum. Ne babasının mavişi ne Kepçük'ün Pamuk'u ne de Yusuf amcasının Gökçen kızı. Sadece Gökçen.

Bir daha kimse gelsin diye ağlamamıştım. Ne *baba* demiştim ne de *Kepçük*. İsimlerini asla dile getirmemiştim. En dibe atmış, üzerlerine kırk kilit vurmuştum. Annem ise o günden sonra matemini terk etmişti. Kapalı kaldığı odasından çıkmıştı. Bir daha onu asla ağlarken görmemiştim. Bana bir

daha asla bağırmamıştı. Yaptığım bütün yaramazlıklara, katıldığım kavgalara, yediğim cezalara, öfke nöbetlerime, tüm asiliklerime rağmen bir kere bile of dememişti. Bağırmamıştı. Kızmamıştı. O demezdi ama ben onun gözlerinde hâlâ, "Özür dilerim, anneciğim," dediğini görürdüm.

Babamın nazikçe tarayıp asla kestirmeye kıyamadığı, öpüp kokladığı saçlarımın kesilmesine sebep olmasının vicdan yükü vardı omuzlarında. Bir yanı bana karşı hep mahcup gibiydi. Bilirdim. O yüzden ben hep annemin omzundan öperdim. *"Affettim,"* demek için. *"Senin omzundaki yük, benim de yüküm,"* demek için. *"İyi bir anne oldun, babamın gözü asla arkada kalmadı, üzülme sakın,"* demek için.

Şimdi ise gelmiyor diye kestiğim saçlarıma gelmesini asla beklemediğim kişi mi dokunuyordu yani?

Hacmimden büyük bir ağırlık kalbimin üzerine kuruldu. Öyle ki bu acı dolu hatıranın ağırlığından kısa bir an için nefes dahi almakta zorlandım. Hatırlamak, unutmaktan daha acı vericiydi. Kehribarları gözlerime değince kalbimin üzerindeki ağırlık büyüdü. En derinlerdeki minik Pamuk neşeli bir kahkaha attı. Oysa yıllar olmuştu onun neşeli kahkahasını duymayalı. Gitti sanırdım Pamuk'u. Anılarla beraber onu da gömdüm sanırdım. Hâlâ orada mıydı yani? Daha fazla dayanamadım. Ve en nihayetinde bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. Kalbim iyi değildi.

"Teşekkür ederim," diyerek sakince önüme döndüm. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Saçmalama, Gökçen. Pamuk değilsin sen. Gökçen senin adın. Saçmalama.

"Ör istersen," dedi. Arabayı tekrar çalıştırdı. "Yine takılmasın."

"Öremiyorum," dedim net bir şekilde. Tek hamlede saçlarımı ensemde toplayıp kolumdaki siyah tokamı taktım ve sağ omzumdan aşağı bıraktım. Cevap vermedi. Ben de başka bir şey sormadım zaten. Boğazıma oturan yumruyu biraz da olsa hafifletmek adına camı açmak için kola uzandım. Ama kol çıkıp elimde kalınca, gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Barbaros'a söyle," dedim burnumdan yavaşça solumaya çalışarak. Gözlerimi açıp elimdeki kolu ona doğru salladım. "Şu arabayı harbi satsın. Yoksa gerçekten ağır söveceğim."

Güldü. Hem de en kocamanından. O gülünce boğazıma oturan yumruya rağmen istemsizce ben de güldüm. Başa belaydı. Kesinlikle gülüşünün bende dayanılmaz bir etkisi vardı. Bu durumdan pek de hoşnut olmadığımdan Barbaros'un arabasına sövmeyi bir kenara bıraktım. Ve bütün içtenliğimle önce kendime sövdüm.

Çünkü sanırım ruhum bile duymadan ben yine Pamuk oluyordum.

"O eyleme ben de katıldım," dedi Duru heyecanla. "Polis öyle bir bariyer kurmuştu ki önümüze, yemin ediyorum Çin Seddi'ni aşsam bu kadar zorlanmazdım, Gökçen."

Kocaman bir kahkaha attım. "Ben de bizim üniversitede öyle bir eyleme katılmıştım," dedim hızla. "Duru, görmen lazımdı ortamı. Birden bir sis bombası atıldı. Ortam toz duman. Göz gözü görmüyor. Çıkana kadar baygınlık geçirecektim neredeyse."

Murathan en memnuniyetsiz ifadesiyle, "Ne eylemiymiş o?" dedi.

"Kutup ayıları için," diye cevapladım hemen. "O ara aşırı avlanma mevzusu vardı. Bir de buzullar yağmalanarak yaşam alanları katlediliyordu."

Derin bir nefes verdi. Hasan ağabey ise masanın üstündeki sürahiden bir bardak su doldurup sakince Murathan'a uzattı. "Buyurun, komutanım," dedi dertli bir ifadeyle. Murathan başını sallayarak suyu tek dikişte bitirdi. Yetmedi bir de önündeki çayı aynı şekilde kafaya dikti.

Muazzam bir akşam oluyordu. Zira muazzam bir kişiyle tanışmış bulunuyordum. Hasan ağabeyin kardeşi Duru. Geleli bir saat oluyordu. Yemek yemiş ve balkondaki masaya tünemiş, çaylarımızı içiyorduk. İlk başta Duru'ya biraz mesafeli yaklaşmıştım. Bunda uykusuzluktan deli gibi başımın ağrıması en büyük etkendi. Ama o, "Demek o meşhur Gökçen sensin," diyerek etrafımda fır dönmüştü.

Omuz hizasındaki platin sarı saçları, bal rengi gözleri, keskin yüz hatları ve soğuk ifadesiyle ilk görüşte uyuz olduğunu düşüneceğiniz ama özünde bal gibi bir kızdı. Murathan neden dediklerini ciddiye almamam gerektiğini söylemişti, anlamış değildim. O öyle deyince ters bir tip olduğunu falan düşünmüştüm ama aksine gayet de ısınmıştım kendisine. Çünkü tam benim kafadandı. İki üniversite okumuş. Sosyoloji ve Kamu Yönetimi. Ve yanlış anlamadıysam şu an burada sürgündeydi. Bazı toplumsal eylemlerde bulunmuş.

Feminist, dişli, sözünü sakınmayan, değişik ve samimiydi Duru. Bayılmıştım ona. Bitmiştim.

"Anne, bir kurabiye daha versene," dedi Mete birden.

"*Versene* değil," dedi Duru. "*Verir misin* diyeceksin, Mete. Ayrıca kurabiye masanın üstünde. Kalk, kendin al bakalım. Haydi."

Duru'nun bu çıkışı yüzünden Mete koyu kahverengi gözlerini masum masum kırpıştırdı.

"Ama benim ayaklarım oraya yetmiyorkine, hala."

"Ayağınla mı alacaksın sanki Mete?" dedi Duru. "Saçmalama, halacığım. Ben annen değilim. Yemem bu numaraları."

"Ay, yeter valla, Duru!" diye yükseldi Zeynep abla. "Geldin geleli çocuğumun burnundan getirdin."

Duru'nun yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi. "Burnundan getirdiğim falan yok. Sadece doğru olanı öğretiyorum. Bu yaşlardan itibaren kendi işini kendinin görmesi gerektiğini, bir kadının ona hizmet etmek mecburiyetinde olmadığını anlaması lazım. İstediği her şeyi sürekli sen verirsen bunların hepsinin kafasında kadının toplum görevi olduğuna dair bir şema oluşturacak ve ileriki hayatında bunu hep karısından bekleyecek." Bakışlarını imalı imalı Hasan ağabeye çevirdi. "Tıpkı gördüğü baba rolü gibi."

Hasan ağabey huzurla çayını hüpletiyordu ki ona dönen bakışlarla çay elinde, dudakları önde öylece kaldı. Sonra ise derin bir nefes vererek çayını sakince çay tabağına bıraktı. "Zeyno," dedi. "Şu dolaptan ağrı kesicimi getirir misin bana, canım? Şakak kemiğime bir ağrı doldu yine."

"Şakak kemiğinin işine gelmedi galiba," dedi Duru uyuz bir gülüşle.

Mete ise çok ayrı bir kafadaydı.

"Yirmi beş kuruş verirsen kurabiyeyi kendim alırım, hala."

Gülmemek için dudağımın üstündeki sus noktasını kaşıyor gibi yaptım ama çok zordu. Enteresan bir aileydi. Anladığım kadarıyla Duru her konuda hassas biriydi. Hasan ağabey ise bir o kadar vurdumduymaz, Zeynep abla ise dedikoducu. Mete'den bahsetmiyordum bile. Hepsi bir araya gelince ise ortam kaostu.

Benim aksime yanımda oturan Murathan, Mete'nin bu cevabına sesli bir şekilde gülmüştü. Hasan ağabey ise dertli bir nefes verdi. "Vazgeçtim," dedi aynı dertli ifadesiyle. "Gökçen Hanım, iyisi mi siz beni direkt Bakırköy'e falan sevk edin."

"Abartma, Hasan," dedi Zeynep abla hemen.

Hasan ağabeyin ise hiç abartmamak gibi bir niyeti yoktu bence. Adama her an inme inebilirdi.

"Bekleme yapma, Mete. Git, al kurabiyeni halacığım, haydi," diye ikazını yeniledi Duru.

"Tamam," dedi Mete uslu uslu. Oturduğu sandalyeden aşağı hopladı. "Sana da getireyim mi, Murathan ağabey?"

"Bedava mı yoksa yirmi beş kuruşa mı?" diye sordu Murathan gülerek.

"Sen tanıdıksın. Bu seferlik bedava," dedi Mete bilmiş bilmiş. "Ama diğer sefere elli kuruş alırımkine."

Murathan minik bir kahkaha attı. Bu saçma ötesi muhabbete dayanamayıp ben de güldüm. "Kap gel o zaman bir tane," dedi neşeyle.

Mete garip bir şekilde Murathan'ı çok seviyordu. Durup durup onun dibine gidiyor, sürekli ona bir şeyler anlatıyor ve imkân buldukça kucağına tünüyordu. O balkondan çıkar çıkmaz Hasan ağabey ve Zeynep abla aynı anda derin bir nefes vermişti. "Kırk banyosunda o suya o kadar çok para atmayalım dedim size," diye mırıldandı Zeynep abla. "Potansiyel bir tosuncuk yetiştiriyorum şu an ülkeye."

"Biz mi attık, Zeyno'm?" dedi Hasan ağabey isyankâr bir ifadeyle. Göz ucuyla Duru'yu işaret etti. "Yanındaki her şeyi bilene de onu. *Hurafe bunlar hurafe,* diye çocuğu yıkarken tepesinden aşağı yirmi beş kuruşları atarsan şimdi böyle bokundan yirmi beş kuruş toplarız işte!"

Duru yüzünü ekşitti.

"Saçmalama ağabey ya. Susam da attım ben o suya. Poğaça mı oldu sanki çocuk. İnanmayın diyorum şöyle saçma şeylere."

"Sabah Bilge Hanım aradı," dedi Zeynep abla. "Kantinden simit alıp öğretmenler odasında satmaya çalışmış. Susamlı simit." Son kısmı bayağı bir vurgulayınca istemsizce dudaklarımdan minik bir kahkaha kaçtı.

"Son günlerde para yutmuyor ama sanki ha?" diyerek olayın iyimser tarafından bakmaya çalıştım.

"Tövbe de!" dedi Zeynep abla hemen. Kulağını çekip parmağını üç kere masaya vurdu. "Valla dediğin gibi kaç haftadır yutmadı. Acayip diken üstündeyim, Gökçen."

"Bilge Hanım ne dedi?" dedi Hasan ağabey birden. "Okula mı çağırıyor yine?"

"Tam konuşuyorduk ki 'Özel bir aramam var, açmam lazım,' deyip kapattı. Sonra dönecekti ama hâlâ dönmedi," dedi Zeynep abla.

"Özel mi?" dedi Hasan ağabey sorgulayan bir sesle. "Sevgilisi falandır belki."

"Sevgilisi yok ki onun," diye araya daldım.

"Öyle mi?" dedi Hasan ağabey hemen. Kocaman sırıttı. "İyi, iyi."

"Pardon da nesi iyi?" demek istedim ama boş boş baktım. Murathan bıyık altından gülüp hafifçe çenesini kaşıdı. Hasan ağabey ise hemen otuz iki diş ifadesini toparladı. "Dönem başında da Mete'nin bir hocası vardı. Evlendi, hemen başka yere gitti. Çocukların düzeni bozuldu falan. Şimdi Bilge Hanım'dan çok memnunuz biz. O da gitmesin diye dedim."

Gülümsedim.

"Babası biraz fazla pimpirikli. Aradığı an açmayınca olay çıkarıyor. O aramıştır büyük ihtimalle. Sonra da size dönmeyi unutmuştur. Sen mesaj at bir istersen, abla. Yoksa kesin dönerdi o. İhmal etmez velileri asla."

"Bilge Hanım'ı tanıyor musun sen, Gökçen?" dedi Duru.

"Ev arkadaşım."

"Ne güzel," dedi içli içli. "Bir de benim ev arkadaşlarıma bak." Ağabeyi ve yengesine bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Ruhum ölüyor."

"Bir şey derdim de..." diye homurdandı Hasan ağabey. "Neyse."

Büyük ihtimalle, *"Ay, götüm!"* diyecekti. Şahsen ben olsam öyle derdim. Ama Duru'nun bu yılmış hâline gülmeden de edememiştim. "İstediğin zaman gel bize, Duru. Bizde buluşalım. Hatta canın ne zaman isterse hastaneye de gel. Boş zamanım oluyor bazen. Çay falan içeriz," dedim tatlı tatlı. "Ayşegül diye bir arkadaşım daha var. Onunla da tanıştırırım seni."

"Çok iyi olur," dedi tatlı bir gülüşle. Uzanıp masanın üstünden elimi kavradı. "Seni bana Allah gönderdi, Gökçen. Yoksa sıyıracaktım burada."

"Soğuk su var mı, Zeyno?" dedi Hasan ağabey dertli dertli.

"Olması lazımdı ama bir bak istersen, canım," dedi Zeynep abla.

Hasan ağabey yavaşça ayaklandı. "Komutanım," dedi Murathan'a dönerek. "Kaç bardak?"

"Şişeyi getir," dedi Murathan en az Hasan ağabey kadar yıkık bir ifadeyle. "Komple şişeyi getir sen bana."

Hasan ağabey başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Masanın üstünden boş sürahiyi alıp çıkışa yöneldi. Ne yaşıyordu bunlar? Bu arada uykusuzluktan bayılmak üzereydim.

"Ee," dedi Zeynep abla birden. "Gelelim artık size. Anlatın bakalım."

"Evet," dedi Duru bir Murathan'a bir de bana bakarak. "Geldim geleli ilgimi çeken tek konuya giriş yapılıyor." Keyifle ağzına bir leblebi attı. "Dinliyorum."

Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Aynı şekilde o da bana baktı. Kemerleri takın. Başlıyor bizim mesai. "Neyi anlatalım, abla?" diyerek anlamamış gibi cevap verdim. Daha inandırıcı olsun diye masanın üzerinden bir bisküvi alıp ısırdım.

"Sevgiliymişsiniz," dedi Duru pat diye.

Derin bir nefes verdim. Ve olayı bir kez daha baştan anlattım. Mal ayağına yatmak için fazla akıllı bir ikili vardı karşımda. Nasıl böyle bir kaosun içine düştüğümüzü kırkıncı kere de onlara özet geçtim. Artık olayı otomatiğe almıştım. Ezbere anlatabiliyordum.

Duru yalandan bir kızgınlıkla Zeynep ablaya dönüp, "Ee, hani Gökçen gelmeden önce de sevgiliydiler ama Murathan bizden saklıyordu, yenge?" dedi. "Bana anlattığın şeyle bu anlatılan şey arasında tutan tek kelime Ahmet Ağa'nın kızı."

Bisküvi boğazıma kaçtı. Neymişiz? Öksürünce ani bir refleksle elimi ağzıma kapattım. Murathan yandan çayımı uzatınca sorgusuzca bir yudum alarak boğazımı yumuşatmaya çalıştım. "Onu nerenden uydurdun, Duru?" dedi Murathan memnuniyetsiz bir şekilde. Bir yandan da bacağıma dökülen bir iki bisküvi tanesini görmüş olmalıydı ki tek hamlede onları temizlemişti takıntılı goril. Üç yaşında hissetmem normal miydi? Bence değildi. Adam hâlâ büyüdüğümü kabullenemiyordu. Oldu olacak yakama da önlük taksaydı! Huysuz bir bakış attım. Ama o üzerine alınmadan tekrar önüne dönüp huzurla çayını höpürdetti. Ağzını kırdığımın huylu herifi!

Duru'nun yüzünde teessüf ederim der gibi bir ifade belirdi.

"Yengem dedi."

"Ben demedim," dedi Zeynep abla hemen. "Bana Hasan dedi."

"Ben böyle mi dedim?" diyerek Hasan ağabey tekrar balkona giriş yaptı. Elindeki sürahiyi ve iki bardağı masanın üstüne bıraktı. "Allah aşkına, ben sana böyle mi anlattım olayı, Zeynep?"

"'Sevgili değiller ama olmaları yakındır,' dedin ya Hasan!" diye çıkıştı Zeynep abla. Ama bunu der demez pişman olmuş olmalı ki dişlerini dudağına geçirdi. Anlık bir sessizlik çöktü ortama. Herkes alık alık bakıştı. *Sevgili değiller ama olmaları yakındır,* derken?

Bence gel, mecbur hissetsem yapmazdım olayıyla beraber bunu da masaya yatıralım, kızım, dedi soldaki melek.

İlk defa haklıydı. Üzerine düşünülecekler listesi uzuyor, diye ekledi sağdaki melek.

Bir dedikodu aynı evin içinde bu denli değiştirilerek dolaşıyorsa dışarıyı tahmin dahi edemiyordum. Murathan'a baktığımda yüzü ifadesizdi. Ama kulakları ifadesizliğinin aksine kıpkırmızıydı. Yavaşça Hasan ağabeyin omzunu okşadı. Hasan ağabey ise aynı ifadesizlikle gözlerini kapattı. "Zeyno'm," dedi hafif bir gülüşle. "Canım benim, ben ne zaman öyle dedim sana?"

Zeynep abla da güldü.

"Ay, şaşırdım herhâlde, Hasan. Demedin, değil mi?"

"Bence de şaşırdın herhâlde," diye ekledi Hasan ağabey. Duru ise bu manzarayı izlerken büyük bir keyifle ağzına bir leblebi daha atmıştı. Zaten uykusuzluktan bayılmak üzereydim, arkadaşlar. Siz ne yaşıyordunuz burada? Olayı, imaları kavrayacak durumda değildim. Sanki vardım ama aslında yoktum.

"Bedavaya tüm tabağı getirdimkine," diyerek Mete ortama tekrar giriş yaptı. Neşeyle ilerleyip Murathan'la arama sokuldu. Aradan uzanıp kurabiye dolu tabağı masanın üzerine bırakıp tekrar Murathan'ın kucağına tırmanmaya çalıştı. Murathan ise uzanıp tek hamlede kucaklayarak dizine oturttu miniği. Mete sırıtık ifadesiyle herkese bakarak, "Ne oldukine?" dedi. "Gülsenize. Valla para istemeyeceğim kurabiyeden. Size bedava."

"Kendi getirdiğim kurabiyeyi bana bedava verdiğin için çok sağ ol, yavrum," dedi Hasan ağabey.

Mete güldü ve ciddi ciddi, "Önemli değil, baba," dedi.

Güldük. Topluca güldük. Böyle bir cevaba başka ne yapılırdı ki? Bence uyunurdu. Kapanmaya başlayan göz kapaklarımı tutmak adına parmaklarımı kaşlarıma yapıştırıp hafifçe yukarı doğru ittim. Kapanmayın. Lütfen, şimdi kapanmayın.

"Gökçen abla çocukluk arkadaşınmış, Murathan ağabey. Doğru mu?" dedi Mete birden.

"Öyle mi?" dedi Duru. "Bak, bana bundan da bahsedilmedi."

"Ne dersem, 'Bana ne ya, bize ne ya,' demeseydin de dinleseydin anlattıklarımı o zaman Duru," dedi Zeynep abla.

"Üst kattaki kadının kocasıyla yaptığı don kavgasını anlatıyorsun bana, yenge. Bana ne donunun yeşilinden, morundan. Bu olayı direkt anlatsaydın ya."

"O olayın peşinden bunu anlatacaktım zaten ama sen dinlemedin!" diye ters ters yükseldi Zeynep abla. "Neymiş efendim, başkalarının hayatı hakkında konuşmak kendi değerlerine saygısızlık ve toplumsal normlar bilmem neyine bilmem neymiş!"

"Öyle tabii," dedi Duru. Yerinde dikleşti. "Şahsi kanaatim, dedikodunun kişisel hayata çok büyük bir saygısızlık olduğu yönünde."

"Git, onun için de kendini lojman kapısına zincirle," diyerek bir öneri sundu Hasan ağabey.

Zeynep abla endişeli bir ifadeyle araya dalıp, "Aklına iş sokma şunun, Hasan," dedi.

Duru ise hepsine gözlerini devirmekle yetindi.

"Yirmi birinci yüzyılın göbeğinde, sizin yüzünüzden on dördüncü yüzyılda yaşıyor gibiyim. Gerçekten ruhumu yaşlandırıyorsunuz."

"Biraz da aklını yaşlandırmaya ne dersin?" dedi Hasan abi. "Haydi, durma. Biraz olgunlaş ve şaşırt beni."

Güldüm.

"Demeden edemeyeceğim, ailecek çok tatlısınız."

Haydi, beni salın da gidip uyuyayım. Daha tatlı olursunuz o zaman.

"Yaa..." dedi Zeynep abla hemen. "Çok tatlıyızdır." Yandan Duru'nun ağzına bir bisküvi tıktı. "Sorma."

Daha çok güldüm. Mete ise cırtlak ama tatlı sesiyle yine alakasız bir giriş yapmıştı lafa.

"Gökçen abla dedi ki para yemeyi bırakırsam senin gibi kocaman olabilirmişim, Murathan ağabey."

Bilinçsizce salladığım bir şeyin, bu denli hayırlara vesile olup Hasan ağabeyle Zeynep ablayı bokta para aramaktan kurtaracağını bilseydim daha önce söylerdim. Murathan'ın bakışları bir anlığına bana değip tekrar Mete'ye döndü.

"Doğru demiş. Hatta benden bile büyük olursun, koçum."

Mete kendince kıkırdadı.

"O zaman *Hulk* olurumkine. Timur ağabeyim gibi."

"Ne güzel işte," dedim gülerek. "Bence en güçlü *Hulk* zaten."

"Hayır," dedi Mete hemen. "En güçlü benim babam. Değil mi, baba?"

"Hayret!" dedi Hasan ağabey şaşkın bir gülüşle. "İlk defa oğlum beni satmadı. Garip duygular içindeyim."

"Siz nereden tanışıyorsunuz? Artık bu konuda net bir bilgi alabilir miyim?" dedi Duru. "Ağabeyimle yengeme pek güven olmuyor gördüğünüz üzere."

"Ben biliyorum," dedi Mete hemen. "Sana bir liraya bırakırım bu bilgiyi, hala."

"Yuh!" dedi Duru. "Aradaki yetmiş beş kuruşa değecek bir bilgi mi bu gerçekten? Yirmi beş kuruşa ne oldu?"

Mete ellerini dudaklarına kapatıp kıkırdadı. "Çocukluk arkadaşıymışlar," dedi paradan ve faizden vazgeçerek. "Onların da babaları askermiş. Benim gibi babalarını beklerken beraber oynarlarmış." Heyecanla bana döndü. "Değil mi, Gökçen abla?"

Murathan kucağındaki Mete'ye şaşkın bir bakış attı. Mete'nin alnına düşen saçlarını yavaşça yana iteledi. Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra ise tekrar Mete'ye.

"Sen nereden öğrendin bunları, ufaklık?"

Cevap vermeden önce gördüğüm bu manzarayla duraksadım. Yusuf amca da kucağına tüneyen Murathan'ın saçlarını hep yana doğru itelerdi. Hafifçe gülümseyip tıpkı Murathan'ın Mete'yi dinlediği gibi o da oğlunu dinlerdi. Ve şu an Murathan inanılmaz bir şekilde babasına benziyordu. Yusuf amca güzel bir babaydı. Murathan da güzel bir baba olurdu.

Ben ne diyordum? Ne babası? Ne Murathan'ı? Bayılmış mıydım ya ben şu an? Çaktırmamaya çalışarak yanağıma minik bir şamar atıp bayılıp bayılmadığımı kontrol ettim. Bayılmamıştım. "Hastaneye geldiği zaman ben anlatmıştım," dedim kelimelerimi toparlamaya çalışarak. "Ama ben bile anlattığımı unutmuşum. Sende ne hafıza varmış be Mete!"

"Ben meğer bilgiyi ne yanlış kaynaklarda aramışım böyle," dedi Duru etkilenmiş bir ifadeyle. Sonra bize döndü. "Senin de baban asker demek, Gökçen?"

Mete'nin yanağından bir makas alarak, "Öyleydi," dedim hafif bir tebessümle. "Hep de öyle kaldı."

Mete varken devamının sorulmaması tercihimdi. Duru'ya döndüğümde zaten yüzünde her şeyi anladığını belli eden bir ifade vardı. Gerisini o da sormadı.

"Küçükken de Murathan ağabeyim kocaman mıydı?" dedi Mete neşeyle.

Uykudan bayılmak üzere olmama rağmen minik bir kahkaha attım. "Kim?" dedim küçümser bir ifadeyle. Yandan Murathan'ın koluna hafifçe dokundum. "Bu mu kocamandı?" Bir kahkaha daha attım. "Bunun kocaman olan tek yeri, kocaman kulaklarıydı, Mete. Bunun adı aslında Murathan değildi, bunun adı Kepçük'tü."

Duru bunu beklemiyor olmalıydı ki içtiği çayı burnundan püskürtmek suretiyle kocaman bir kahkaha bastı.

"Neydi? Ne?"

"Gökçen!" dedi Murathan ters ters. "Başlama yine."

"Ay ne be!" dedim hâlâ gülerken. "Yalan mı?" Uykusuzluktan sarhoş olmak diye bir şey varsa şu an ben oydum.

Mete de güldü.

"Kepçük mü? Murathan ağabeyim mi?"

"Aynen. Ta kendisi," dedim hızla. Ellerimi kulaklarımın yanına dayayıp ileri geri salladım. "Böyleydi kulakları. Fil gibi. Uçup gidecek diye aklımız çıkardı."

Hasan ağabeyle Zeynep abla da gülmeye başlayınca Murathan derin bir nefes verdi.

"Ya sabır."

"Ya üzülme öyle," dedim zorla kelimelerimi toplamaya çalışarak. "Ben öyleyken de seviyordum onla-" Gerisini getiremedim. Evet, resmen getiremedim. Şak diye vücudumun bütün şalterleri attı. Dayanma gücüm gerçekten bu kadardı. Benden bağımsız gözlerim kapandı. Tutamadım. *Duracell*

pilliğim buraya kadardı. Artık ben sıradan bir çinko karbon pildim. Lap diye yanağım bir yere yapıştı. Yumuşak bir yer. Sıcak bir yer. Ne bu yer?

"Ay, kız bayıldı!" diyen Zeynep ablanın paniklemiş sesi geldi kulağıma.

"Sorun yok," dedi Murathan'ın aşırı yakından gelen sakin sesi. "Uyudu."

"O nasıl uyuma ya? Zink diye *on* modundan *off* moduna geçti kız," diye ekledi Duru. "Harbi iyi mi o?"

"Nöbeti vardı," dedi Murathan. "Yorgundu. Çok bile dayandı." Bir el sırtımı nazikçe okşayıp belime dolandı. Başımı daha rahat bir konuma getirdi. Kokudan anladığım kadarıyla burası güvenli bölgeydi. Murathan'ın omzu. Gözümü açmak istedim ama yapamadım. Kırk iki saati aşkın bir süredir uyumuyordum ve gerçekten gözlerim benden bağımsızdı şu an.

"Ay bilseydim nöbetinin olduğunu hiç çağırmazdım," diyen Zeynep ablanın sesi geldi çok derinlerden.

"Ben de bu niye ölü balık gibi bakıyor diyordum," dedi Duru. "Kızın nevri dönmüştür bizi dinleyecek diye."

"Bölmeyelim uykusunu. İçeri götürelim de orada uyusun, komutanım," diye ekledi Hasan ağabey.

"Daha dalmadı. Biraz daha dalsın, öyle götürürüm. Uyanınca huysuz oluyor," diyen Murathan'ın sesi derinlerden bile infilak ediciydi. Parmak uçlarıma dokunan başka bir sıcaklık vardı ama ayırt edemedim.

"Senin adın Kepçük mü, Murathan ağabey?" dedi Mete.

"Şaka yaptı Gökçen ablan. Yok öyle bir şey."

Duru araya girip, "Gerçekten sevgili misiniz?" diye sordu. "Bu görüntü bana çok da numara gibi gelmedi."

"Dalmadı daha diyorum," dedi Murathan. "İki dakika sus, Duru. Uyusun kız. Yeterince pot kırdınız zaten."

"Duyuyor mu ki şu an bizi?" dedi Duru. "Ne duyacak be? Duysa uyanır bu kadar sese."

Duyduğumu söylemek istedim ama dilim dönmedi.

"Öpsem uyuyan güzel gibi uyanırmıkine?" dedi Mete.

"Saçmalama, koçum," dedi Murathan ters ters. Belimdeki el daha sıkı kavradı bedenimi. Sesler gitgide karıştı. Murathan yine bir şeyler dedi ama seçemedim. Her şey uğultuya dönüştü. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra sırtım zeminle buluştu. Başım yumuşacık, mis gibi kokan bir yastığa gömüldü. Üzerim bir sıcaklıkla sarılıp sarmalandı. Saçlarımda varla yok arası bir dokunuş hissettim ama yine gözümü açamadım. Yüzüme sıcak bir nefes vurdu. Teker teker parmaklarıma dokundu. Ve son duyduğum şey çok derinlerden yine Murathan'ın sesi oldu.

"Bunca zaman sonra bile..." Derin bir iç çekiş duydum. "Şu görüntüden bir adım öteye gidememiş olmana inanamıyorum Murathan. Harbi sikiir!"

Parmaklarımla oynamaya devam etti. Tek... Tek... Tek... Tepki vermek istedim. Yapamadım. Gerisi huzurlu bir karanlık oldu. Ertesi gün, yıllar sonra ilk defa saçım açık uyuyup örgülü uyandığım bir sabaha uyandım.

12. BÖLÜM

"Neyi bastırdıysan göğsüne,
Göğsünü soludukça büyüyen odur."

İSMET ÖZEL

Bazı anılar, sizi siz yapan anlara dönüştüğü zaman kendinizden kurtulmadan onlardan kurtulmak pek mümkün olmuyordu. Atamıyordunuz, unutamıyordunuz, silemiyordunuz. Zorla unutsanız bile bir şekilde hayatın bir yerinde patlak veriyordu. Kaçmak imkânsızdı. Çünkü sizin özünüz bu anılardı.

Şimdi dönüp beni ben yapan anılara bakıyordum da... Hepsinde istisnasız karşımda beliren üç yüz vardı: Annem, babam ve Kepçük.

Mesela dik durmayı, kimseye muhtaç olmamayı, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı annemden öğrenmiştim. Sevgiyi, şefkati, cesareti ve merhameti babamdan. Merak ettiğim her şeyi ise Kepçük'ten.

Gökyüzü ne? Neden mavi? Bulut nasıl oluştu? Okyanuslar nasıl oluştu? Yıldızlar neden parlar? Teletabiler nerede? Çikolata nasıl yapılıyor? Hangi denizler var? Hayvanlar, çiçekler, sayılar, renkler, ülkeler, şehirler... Bildiği ne varsa bana da anlatırdı. Sürekli okurdu. Minik Pamuk için dünyanın en büyük kütüphanesi oydu. Pamuk, dünyaya dair ne varsa Kepçük'ten öğrenmişti. Ama Pamuk geçmişi silmek istediğinde ilk Kepçük'ü silmişti. Unutmak istemişti. Hatta unutmak için tüm gücüyle çabalamıştı. Her gece babasıyla olan anıları unutmamak için zihninde tekrar ederken onu hatırlamamak için yumruklarını sıkarak uyuyakalmıştı.

Ve sonunda unutmuştu. Ya da ben unuttuğunu sanıyordum.

Şu an fark ediyordum ki babam bile yavaşça hafızamda silikleşirken hatırlamamak için yıllarca beynimle mücadele ettiğim Kepçük orada öylece duruyordu. Babamın sesini unutmuştum. Ama Kepçük'ün sesini unutmamıştım. Babama dair bazı anıları ne kadar hatırlamak istesem de hatırlayamıyordum. Ama Kepçük'le ilgili unuttuğumu sandığım, şimdiye kadar aklıma dahi gelmeyen çoğu anı sağdan soldan patlıyordu beynimde.

Çünkü ben babamı unutmak istememiştim. Ama Kepçük'ü unutmak istemiştim. Çünkü ben babama kırgın değildim. Ama Murathan'a bir parça kırgındım. Babam ve Yusuf amca gitmek zorunda kaldığı için gitmişti. Ama o gitmek zorunda değildi. O neden gitmişti? Küçükken bu düşüncelerle öfkelenirdim ona. Hani gitmezdi? Hani hep gelirdi? Hani hep yanımda olurdu? Neredeydi? Bu kadar mı bıkmıştı benden? Bu kadar mı sevmemişti beni? Bu kadar mı bunaltmıştım onu?

Zamanla anlamıştım gerçeği. Ben sanıyordum ki üzülen tek kişi bendim. Babası giden tek kişi bendim. Yalnız kalan tek kişi bendim. Değildim. Babası ölen tek kişi ben değildim. Onun da kaybı vardı. Onun da canı acımıştı. O da benim gibi gizlice ağlamıştı belki. Yalnız kalmıştı. Hatta belki o da benim için aynı şeyleri düşünmüştü. O da bana kızgındı. Bilemezdim. Kapımıza gelen heybetli bir komutanın on saniye içinde söylediği şeylerin hayatlarımızı bir gece içinde bu denli değiştireceğini bilemezdik. Zaten bu saatten sonra bunları bilmenin de düşünmenin de konuşmanın da kimseye bir faydası yoktu. Aynı kaderin farklı yaraları olarak öylece kalacaktık. Kalmalıydık. Kalmak zorundaydık. Ama şu an örgülü olan saçım, bana bu konuda pek de yardımcı olmuyordu.

Bugün, yıllar sonra saçım açık uyuyup sabahına örgülü uyandığım ilk gündü. İçimde saçma bir mutluluk ve bunun aksine kalbimin üstünde kocaman bir ağırlık vardı. En kötüsü ise benim hâlâ bu örgüyü açmaya elimin varmamış olmasıydı. Yürüdüğüm patikada ayaklarımı sürüye sürüye ilerlemeye devam ederken ağzıma bir üzüm daha atıp bütün dalgınlığımla beraber yemeye başladım. Bugün aynı zamanda köylere gitme günüydü. Ve ben, dağlar kızı Gökçen olarak yine dağda taşta çevrim içiydim.

Sabah gözümü Zeynep ablalarda açar açmaz, "Benim burada ne işim var? Geç kaldım," diyerek panikle sağa sola koşmuştum ama bu tamamen benim drama seven kişiliğimden kaynaklanan bir abartı olmuştu. Geç falan kalmamıştım. Aceleyle oradan çıkıp peşime Aybüke'yi de takarak yine güzel ve şirin bir köye gelmiştim. Ama dün gece bayılmadan önce yanımda olan Murathan, uyandığımda yanımda yoktu.

Yine sadece onun eseri olduğuna emin olduğum saç örgüsü yanımdaydı. Yine...

İçli bir nefes verip üzümün çekirdeğini *Cennet Mahallesi* Pembe'nin çekirdek yemesini aratmayacak şekilde tükürdüm. Kafam fena hâlde Fadime'nin düğünüydü. Zira hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu seçemediğim bir ses vardı zihnimde.

Bunca zaman sonra bile şu görüntüden bir adım öteye gidememiş olmana inanamıyorum, Murathan...

Elimi örgümün ucuna atıp işaret parmağımla salak saçma kıvırdım. Şimdi, sorularım şöyleydi:

Birincisi, bu cümle gerçek mi yoksa hayal mi? İkincisi, hangi görüntü? Üçüncüsü, gerçekse ne demek? Dördüncüsü, hayalse ben neden böyle bir hayal kurayım? Beşincisi, yavukluluk olayına, "Mecbur olsam yapmazdım," derken ne demek istedi? Altıncısı, yine yavukluluk olayına, "*İşime gelir,*" diye tepki verirken altta yatan anlam neydi? Son olarak yedincisi, neden şu an benim saçım örgülüydü?

Analitik bir zekâya sahip olmak çok zordu. Başa belaydı. Benim her şeyi mantık çerçevesine oturtmam gerekiyordu. Yoksa saçma sapan şeyler düşünmeme ramak kalmıştı. Dertli bir nefes daha vererek örgüyü arkama savurdum. Bir üzümü daha dalgın dalgın yedim. Üzüm müydü yoksa başka bir şey miydi yediğim, ondan da emin değildim. Kara bir şeydi ama üzüme benziyordu tadı. Bu mevsimde olması hayret vericiydi ama sorgulamadım. Sorgulayacak hâlde de değildim. Teyzelerden biri yiyebileceğimi söylemişti. Yeterliydi bu benim için. Mal, bordo goril. Ne diye ilk geldiğim zamanlardaki gibi don yağı olmuyordu ki sanki? Ne gerek vardı yani bana dondurma almaya, ağlıyorum diye beni güldürmeye, sümüğümü silmeye, saçımı örmeye, Kepçük olmaya. Ne gerek vardı yani bunlara?

Ha? Ne?

Ters ters yerdeki minik bir taşa tekme attım. Ağzını kırdığımın aksi gorili. Ama yok! Küçük Gökçen yoktu artık karşısında. Böyle yapınca yine ona sülük gibi yapışıp peşinde dolanacağımı falan bekliyorsa çok beklerdi. O boku bir daha yemezdim. "Hıyar!" dedim ters ters. "Gelmiş, saçımı örüyor bir de. Turşuluk hıyar!"

Yapışmayacaksın, Gökçen. Hayır, kızım. Bunlar seni yumuşatamaz. O Murathan, sen Gökçen. Artık Pamuk ve Kepçük değilsiniz. Onlar çok eskide kaldı. Eskiye dair hiçbir şey hatırlama. Düşünme. Sakın. Sakın!

Ama düşünmeden de duramıyordum ki!

Buraya gelirken aklımda bu kadar şey olduğunu bilmiyordum. Murathan'ın burada olduğunu duyunca umursamamıştım bile. O da beni umursamaz sanmıştım. Hatta yanıma yöreme bile gelmez diye düşünmüştüm. Çünkü bana göre o beni çoktan unutmuştu. Ben de onu unutmuştum. Ama şu noktada işler biraz farklıydı. O beni unutmamıştı. Sanırım ben de onu unutmamıştım. Saçma bir işti. Neden böyleydi?

Tam düşüncelerim yüzünden öfkeyle ağzımdaki çekirdeği tükürüyordum ki karşımda gördüğüm görüntüyle adımım havada, üzümüm kursağımda kaldı. Karşımda bir köpek vardı. Siyah tüyleri olan kocaman bir köpek. Kangal olmaya aday bir köpek. Yoksa ejderha mı? Evet, kesinlikle ejderha olmaya aday bir köpekti. Özür dilerim ama sıçmışko!

Karşımda ejderhamsı bir köpek görünce aniden üzüm çekirdeğini tükürmek yerine yuttum. Bunun karşısında tükürmek gibi bir saygısızlık yapamazdım. Bir kovalanma daha asla kaldıramazdım. Ama şu an bir tık altıma etmek üzere olabilirdim. Çok pis bakıyordu. Bir süre ifadesizce o bana baktı, ben ona. Ne o ileri bir adım attı ne de ben. Kaçmalı mıydım? Kaçınca arkamdan gelirse? Köpeklerden korkunca mı tepemizden duman çıkıyordu? Bana bu bilgiyi kim vermişti? Ya üzerime atlayıp beni lime lime ederse? Ya

kolumu, bacağımı başka yerden toplarlarsa? Komplocu beynim hiç yardımcı olmuyordu.

Kaçmak aşırı riskli olacağı için ilk adımı ben atmaya karar verdim. Zira acayip tip bakıyordu. Ve siyah tüyleri, sarı gözleriyle garip bir şekilde Murathan'a benziyordu. Valla bayağı oydu. İlk defa yakışıklı bir köpek görüyordum. Şoktaydım. Bari burada sal be Kepçük! Aybüke yetmedi, bir de köpek klonunu mu taktı lan bu manyak peşime?

"Senin gibi böyle tip tip bakan bir tanıdığım var," dedim sakince. "Neden böyle bakıyorsunuz, hiç anlamıyorum."

"Hırrr!"

"Aynen," dedim hemen. "O da senin gibi böyle zırt pırt hırlıyor, biliyor musun? Ne yapıyorsun diyorum, hırrr. Neden yaptın diyorum, hırrr!"

"Hırrr!"

Anladık be arkadaşım.

"Ama benim bu arkadaşım senin kadar da değil yani ha!" dedim sitemkâr bir sesle. "Böyle alttan alttan bakıp, gözlerimi kırpıştırıp, *noğlar* deyince yumuşuyor hemen." Hafifçe sırıttım. "Salak biraz ama tatlıdır."

"Hırrr!"

Te Allah'ım. Bu, Murathan'ı da geçti. Kesin bu sefer kıçı kaptıracağız. Gençliğimin baharındaydım oysa. Canım *gluteus maximus*um, başına getirdiğim bunca bela için çok özür dilerim. Daha horoz şokunu atlatamamıştım oysa.

Korkudan paçalarımdan salmama ramak kalmasına rağmen tatlı tatlı göz kırpıştırarak, "Gel, biz de bu meseleyi güzelce halledelim," dedim. "Noğlar. Çekil kenara. Sakince geçeyim buradan. Ha? Noğlar, lütfen. Bak, bir korkuyu daha benim yüreğim kaldırmaz, arkadaşım. Noğlar."

Baktı. Baktı. Baktı. Ben ise bütün masumluğumla göz kırpıştırmaya devam ettim. Ve birden göz devirmek suretiyle gözlerini benden çekip geri döndü. Ama geldiği yönden ilerlemek yerine patikanın aşağısındaki toprak alana doğru sakince ilerledi. Önce arkasından bakıp boş boş göz kırpıştırdım. Bir iki saniye tepkisizce öylece baktım. "Bunların hepsinde işe yarıyor mu yani bu taktik?" diye mırıldandım en şaşkın hâlimle. "Enteresan."

Ama sorgulamam ve şaşkınlığım bu kadardı. Harbi kıçı kaptırmadan buradan kaçmalıydım. Öyle de yaptım. Ayaklarım münasip bir yerime vurarak, koşup meydana ilerledim. Hemen Aybüke'yi bulmalıydım. Zira o benim için âdeta bir *Wonder Woman* konumundaydı. Başka türlü can güvenliğim konusunda asla emin olamıyordum bu köylerde. Hep o horoz yüzündendi. Ona olan kinimin hep diri kalacağını söylemek isterdim ama kendisini yemiştim.

Aybüke tam olarak bıraktığım noktada, okulun hemen yanındaki duvara yaslanmış, ciddiyetle sağa sola bakıyordu. Sessizdi. Pek konuşmuyordu ama soğuk biri asla değildi. Sadece az konuşmak tercihiydi sanırım. Bir de mesleğinin getirdiği bir ciddiyet vardı üzerinde. Her an ortamda bomba patlayıp sağdan soldan eli tüfekli biri fırlayacakmış gibi tetikteydi. Tam sırıtarak ona doğru ilerliyordum ki benden önce tahminen sekiz yaşlarında minik bir kız çocuğu yanına koşunca adımlarım yavaşladı. "Merhaba," dedi minik kız gülerek. Elindeki su şişesini Aybüke'ye uzattı. "Sana su getirdim."

Aybüke'nin yüzünde onu tanıdım tanıyalı sabit duran sertliği minik kıza bakarken yavaşça dağıldı. Yere eğilip minikle göz hizasına geldi. Elinden suyu aldı. "Çok teşekkür ederim," dedi hafif bir tebessümle. Kızın önüne düşen koyu kahverengi, kabarık, yer yer kıvırcık saçlarını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Adın ne senin?" dedi minik kız.

"Aybüke."

Minik kız kocaman bir gülümseme gönderdi.

"Aa, benim de adım Aybüke!"

"Öyle mi?" dedi Aybüke. "Adaşız desene."

"O ne demek?"

"Aynı ismi kullanan kişilere adaş derler."

"Haa," dedi kız aydınlanmış bir ifadeyle. Sonra tekrar sırıttı. "Sen de mi Gökçen doktor abla gibi doktorsun?"

"Hayır," dedi Aybüke. "Ben askerim."

Kızın gözleri büyük bir şaşkınlıkla açıldı.

"Asker mi?"

Aybüke tatlı bir tebessümle başını aşağı yukarı salladı.

"Ee, yeşil kıyafetin yok," dedi kız aynı şaşkınlıkla. "Silahın yok. Çikolatan bile yok."

Aybüke üzerindeki siyah kot ceketin cebine elini atıp minik bir çikolata çıkardı. Kocaman bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Çikolatamın olmadığını kim söyledi?"

Kız neşeli bir kahkahayla ona uzatılan çikolatayı hemen kaptı. "Asker ağabeyler de bize bunlardan veriyor," dedi neşeyle. "Kızlar da asker olabiliyor muymuş?"

"Olurlar tabii," dedi Aybüke hemen. "İstediğimiz her şeyi oluruz biz."

"Ben öğretmen olmak istiyordum," dedi kız kararsız bir ifadeyle. "Yoksa asker mi olsam senin gibi?"

Aybüke bir kere daha kızın önüne düşen saçlarını geri itti. "Bence öğretmen ol sen," dedi yumuşacık bir sesle. "Aybüke öğretmen ol."

Kız kısa bir an düşündü. Sonra ise hemen güldü.

"Aybüke öğretmen... Sevdim bunu."

"Biz de," diyen Aybüke'nin belli belirsiz mırıltısı geldi kulağıma ama aynı anda minik kızın bakışları bana dönünce sohbetlerini istemsizce bölmüş oluyordum.

"Gökçen doktor abla!" diyerek bu sefer de bana doğru koşup sıkıca bacaklarıma yapıştı. Kocaman gülümserken saçlarını okşadım. Peşimde koşup öyle kocaman sarılıyorlardı ki her zerrem bu dünyada az da olsa birinin kalbine dokunabilmiş olmanın sevinciyle doluyordu.

"Sizi çok seviyorlar," diyen Aybüke'nin sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarında hâlâ minik bir tebessüm vardı. Yerden ağır bir şekilde doğruluyordu.

"Ben de onları seviyorum çünkü," dedim bacaklarıma sıkı sıkı yapışan miniğe kollarımı daha sıkı sararak. "Değil mi, cimcime?"

Kollarını bacaklarımdan çekmeden, kafasını geri atıp koyu kahverengi gözleriyle baktı yüzüme. "Hı hı," dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

Kocaman bir gülüş daha gönderdim. "Haydi bakalım, şimdi okuluna," dedim arkadan okulun zil sesini duyunca. "Dersine geç kalma."

"Tamam," dedi ve benden ayrıldı. "Görüşürüz, Gökçen doktor abla." Minik elini bana doğru salladı. Aynı şekilde karşılık verdim. Aybüke'ye döndü. Ona da aynı tatlılıkla el salladı. "Görüşürüz, Aybüke abla. Gökçen doktor ablayla yine gel sen, olur mu?"

Aybüke güldü.

"Tamam. Gelirim."

Minik kız neşeyle okuluna doğru koşarken sessizce onu izledik. Aybüke tekrar duvardaki konumunu aldı. "Tatlılar," diye mırıldandı.

Ona doğru ilerledim.

"Fazlasıyla hem de." Tam yanına gidince ezilmesin diye diğer avucumda özenle tuttuğum üzüme benzer şeyleri ona doğru uzattım. "Bak, sana ne getirdim?"

Öylece baktı elime. Sonra bana. Sonra tekrar elime. "Bana mı?" diye bir tepki döküldü en sonunda dudaklarından.

Yanımda ev ev gezerken bunlara baktığını görmüştüm. Ama Murathan'dan nasıl bir tembih aldıysa asla yanımdan ayrılmıyordu. Ben de bunları toplamak için lavaboya gitme bahanesiyle tüymüştüm yanından.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım ve elini tutup kendime çektim. Avucunun içini açıp elimdeki üzümleri onun eline bıraktım.

"Uzaktan kesiyordun bunları, fark etmedim sanma."

Bu sefer bana da kocaman bir tebessüm gönderdi.

"Teşekkür ederim, Gökçen Hanım."

"At şu *hanımı*, Aybüke," dedim yılmış bir sesle. "Valla kendimi bir halt sanıyorum sonra." Ayşegül'e de diyordum ama inatla *hanım* demeye devam ediyordu. Ağzı alışmış, değiştiremezmiş!

"Olsun. Ben yine de diyeyim," diyerek o da Ayşegül gibi dinlemedi beni. "Prosedür falan."

"Ne prosedürü, Aybüke? Gören de resmî görevle kraliyet ailesinin veliahdını koruyorsun sanır."

"Murathan Komutan'ım için böyle bir görevden bile üst seviye olduğunuz açık."

Bakışlarımı ona çevirip güneşin el verdiği ölçüde bakmaya çalıştım ama ışık yüzüme fazla vurunca buruş buruş bir yüzle tekrar önüme döndüm. "Murathan ve ihtimaller aşkı..." dedim dertli dertli. "Bayılır abartmaya. Seni de zorla dikti tepeme. İşinden gücünden etti. İçinden bana sövüyorsan anlayışla karşılayacağıma emin olabilirsin."

Bu sefer minik bir kahkaha attı.

"Yok valla. Açıkçası işime bile geldi. Yoksa cinnet sınırında koşacaktım yine."

"Derken?" dedim sorgulayan bir ifadeyle.

"Önemli bir şey değil," diye homurdandı.

Sanırım buradan ne zamandır istediğim konuya dalış yapabilirdim. Zira dün bayılmadan önce öğrendiğime göre sevgili Sülü Bey tam üç yıldır Aybüke'nin aşkından yanıp tutuşmaktaymış. Ve tahmin ettiğim üzere Aybüke, bu aşkın en büyük düşmanıymış. Ama bana nedense pek öyle gelmiyordu. "Mesele Süleyman mı yoksa?" dedim ama açıkçası tepkisinden hafifçe ürkiyordum. Pek arkadaş canlısı durmuyordu. *Sana ne lan* dercesine ters bir bakış atsa dahi bayılabilirdim.

Bakışlarını bana çevirip siyah gözleriyle ifadesizce baktı. Sonra ise derin bir nefes vererek yine önüne döndü.

"Nereden anladınız diyeceğim ama çok saçma bir soru olacak galiba. Değil mi?"

"Biraz öyle olacak, doğru," dedim gülerek. Zira Süleyman'ın Aybüke'ye yanık olduğunu anlamamak için bütün duyu organlarının işlevini kaybetmesi gerekiyordu. Adamdan Aybüke'ye bakarken yanık kokusu geliyordu.

"Anladığım kadarıyla sevgili değilsiniz, değil mi?" dedim bildiğim bir bilgiyi onaylatmak adına.

"Tabii ki değiliz," dedi hemen.

"Sana bayağı âşık gibi."

Parmaklarını anca omuzlarına kadar gelen saçlarına geçirip öne doğru gelen kısımları iyice geri attı. "Evet, öyle iddiaları var kendisinin," diye homurdandı.

"Sen?"

Anında bana döndü.

"Ne ben?"

"Sende durumlar ne yani?" dedim en tatlı ifademi kuşanmaya çalışarak. "Ama 'Ne bu samimiyet? Sana ne lan?' falan dersen anlarım yani."

"Benlik bir şey yok," dedi hemen. "Kendince takılıyor işte. Eninde sonunda sıkılıp bırakır ne de olsa."

"Neden bıraksın ki?" dedim sorgulayan bir ifadeyle. *Bırakacak olsa üç yılda bırakırdı be Aybüke!* Ama bunu söylemek yerine tabii ki yuttum.

Ağzındaki üzüm çekirdeğini tükürdü.

"Aşk denilen şeyin sonsuza kadar sürdüğünü düşünmüyorum. Bizim hayatımızda önemli olan tek şey işimiz."

Onun elindeki üzümler bitince kendi elimdekileri uzattım. Hemen bir tane alıp ağzına attı.

"İşine karışmak gibi olmasın ama Süleyman pek bırakacak gibi değil."

Derin bir nefes verdi cevap niyetine.

"Eninde sonunda herkes bırakır, Gökçen Hanım."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana dönmüştü. Doğru. Bırakırlardı. Bilirdim. O yüzden bir şey söylemeden elimi bir üzüm daha alması için uzattım. Hafif bir tebessümle alıp tekrar önüne döndü ve konunun onunla alakası yokmuş gibi, "Sizde durumlar ne?" diye sordu. "Tabii siz de 'Ne bu samimiyet lan?' derseniz ben de anlarım."

"Ne durumu?" dedim boş boş.

"Komutanımla..." diyerek tek cümleye muazzam bir baş ağrısı sıkıştırdı.

Senin o komutanın var ya, o komutanın... Ah o komutanın...

Omuzlarımı umursamıyormuş gibi yukarı kaldırıp indirerek, "Bildiğiniz gibi işte," dedim. "Hatta bütün Silopi'nin bildiği gibi."

"Yalan yok, ihtişamlı bir giriş yaptınız," diyerek içime soğuk sular serpti.

Ama güldüm. Çünkü her zaman dediğim gibi ben ağlanacak hâlime hep gülerdim.

"Bana yakışan da buydu."

"Bu yönünüz Murathan Komutan'ıma nasıl travmalar yaşattıysa saat başı, 'Vukuat var mı?' diye soruyor."

Şok dolu bir bakış attım. "Şaka yapıyor ol. Cidden yapıyor mu bunu?" Güldü. Hem de ilk defa kahkaha atarak güldü. Yeterli bir cevaptı sanırım. "Salak herif," diye söylenerek önüme dönüp sinirle ağzıma bir üzüm daha tıktım. Murathan'ın kulağını dişlermiş gibi öfkeyle dişledim. "Manyak, sülük gibi yapıştı kaldı be!"

"Sizin için yapıyor," dedi gülüşünü hafifleterek. "Farkında değilsiniz ama çok dikkat çekiyorsunuz. Halk tarafından aşırı derecede seviliyorsunuz ve adınız fazlasıyla duyuldu." Başıyla uzaktan bana el sallayan teyzeleri işaret etti. "İnsanlara umut veriyorsunuz. Örgüt buralarda böyle şeyleri sevmez. Yok etmek isterler. Hatta en çok yok etmek istedikleri şey budur. Umut ve umudu getirenler."

Derin bir nefes verdim. Sanırım haklıydı. Ben de artık olaylara ilk geldiğim günkü kadar rahat bakamıyordum. Örgütün eli her yerdeydi. Farkındaydım. "Ama sence de Murathan bir tık abartmıyor mu?" dedim çökmüş bir ifadeyle. "Elinden gelse sana dikecek beni."

Yine güldü. Bu durum, buna aslında çok da soğuk olmadığı konusunda şiddetle göz kırpmıştı.

"Ben de başta biraz abarttığını düşünmüştüm ama sizi tanıyınca az bile yaptığını düşündüm açıkçası."

"Aşk olsun, Aybüke."

Tekrar gülüp ona üzüm vermem için elini bana uzattı. Sonuncusunu da ona verdim. "Çok şey görüp geçirdi komutanım. Hepimizden daha tecrübeli. Ondan sebep her ihtimal için önlem alması. İnatlaşmayıp dediklerine kulak vermenizde fayda var, emin olun."

Derdli bir nefes daha vererek önüme döndüm. Aslında ona sormak istediğim çok şey vardı. Murathan ne zaman esir düştü? Ne kadar kaldı? Nasıl bulundu? Durumu kötü müydü? Bunlar gibi yığınla sorum vardı ama hiçbirine cevap vermeyeceğine emindim. Tam o an karşıdan bana doğru gelen Egemen'le derdli nefesim iyice büyüdü. Evet, her zamanki gibi burada da yanımdaydı.

"Bu arkadaş bayağı bir gevşek gibi ha?" diyen Aybüke'den böyle bir tepki beklemediğim için hafifçe güldüm.

"Kötü biri değil. Sadece..." Bana doğru gelen Egemen'e bakarken ne diyeceğimi bilemez bir şekilde dudak büzdüm. "Biraz..." Yine aynı şekilde bir

bakış attım ve en sonunda bu çıkmazımı, "Evet, sanırım bir tık gevşek," diye tamamladım.

Bu sefer gülen Aybüke oldu.

Egemen ise tam, "Gökçen!" diye bağırıp neşeyle bana doğru ilerliyordu ki üzerine Kalaşnikof mermisi misali püskürtülen üzüm yüzünden gülüşü yüzünde, adım havada dondu kaldı. Üzerine gelen üzümden kaçmak için hafifçe geriledi.

Ama bunu ben de beklemiyordum. Gerçek anlamda beklemiyordum. Hafif şaşkınlık dolu bakışlarımı Aybüke'ye çevirdim. Yine sert bakışı vardı yüzünde. Yavaşça yaslandığı duvardan ayrıldı. "Pardon," dedi bakışlarını Egemen'den çekmeden. "Yanlışlıkla oldu. Göremedim de sizi."

Egemen'in dudakları iki yana kıvrıldı ama şok dolu bir gülüştü bu. "Önemli değil," dedi kibarca. Bana döndü ve bu sefer daha sakin bir şekilde ilerledi. "Bitti mi işin, Gökçen?"

"Bit-" diyordum ki diyemedim.

"Şu arkada bir ev daha var. Oraya bakmadınız, Gökçen Hanım," dedi Aybüke.

"Nerede?" dedim hemen.

Elini yavaşça omzuma atıp ilerletti. "Şu tarafta," dedi başıyla bir yerleri işaret ederek. Gösterdiği yerde yığınla ev vardı. Nereyi diyordu, anlamış değildim. Ama yine de ilerledim. *Şurası mı yoksa burası* mı derken epey ilerletti beni. En son vardığımız noktada ise bakmadığım hiçbir ev yoktu. Aybüke'ye öyle gelmişmiş!

"Ya *siktir git* derse lan bana?" dedi Barbaros sınıf kapısına dertli bir bakışla bakarken. Şunca yıllık meslek hayatında bile bu denli gerildiğini hatırlamıyordu. Kurşunlar sağından solundan vızır vızır geçerken hatta üzerine bomba düzeneği bağlı bir şekilde koşarken bile bu denli ter dökmemişti. Şu an o ve hâlinden en çok anlayan saz arkadaşları Zülfikar, Alican ve Süleyman'la birlikte Bilge'nin sınıfının köşesinde pusu kurmuşlardı. O kutsal gün bugündü. Mete birini dolandırmıştı. Velisi okula gelmeliydi. Teşekkürler, Mete'ydi!

"Lan saçmalama," dedi Zülfikar hemen. "O kız öyle bir şey diyecek biri mi sence?"

"Sen ne biliyorsun lan o kız hakkında?" dedi Barbaros terli alnını kırkıncı kere avuç içiyle silerek. Zülfikar'ın çapkınlığına zerre güveni yoktu. "Ha? Sen ne biliyorsun Bilge hakkında da konuşuyorsun?"

Zülfikar derin bir nefes verdi.

"Barbo, ağır söverim sana, kardeşim, sus. O kadar da değil yani ha!"

"İşin içinde kız varsa size ben bile güvenmem, komutanım," dedi Alican hemen.

Ama bunu der demez ense köküne okkalı bir sille yemesi bir oldu.

"Ne diyorsun lan sen? Ha Aliş?"

Alican şamarın şiddetiyle hacıyatmaz misali ileri geri sallanmasına rağmen bütün duruşunu koruyarak tekrar dikleşti.

"Sarhoşum galiba, komutanım. Hiç bilemiyorum ne dediğimi."

Zülfikar ters bakışlarını atıp, Süleyman keyifle gülerken Barbaros, sınıf kapısından bakışlarını ayırmadan stresli bir sesle araya girip, "Ben ne diyeyim şimdi, dadaşlar?" diye sordu. "İlk karşısına çıkınca nasıl başlayayım lafa?"

"Onu da mı biz diyelim, oğlum?" dedi Süleyman. "Buraya gelmeden önce düşünmedin mi?"

Barbaros stresli bir nefes daha verdi.

"Lan düşündüm düşünmesine, amına koyayım da bulamadım ki! Ben ne bileyim, ne denir ki ilk konuşmada kızlara?"

"Komutanım, yanlış anlaşılma olmasın ama siz en son karşı cinsle ne zaman bir münasebette bulundunuz acaba?" diye sordu Alican.

"Lan ne münasebeti?" dedi Zülfikar yarım bir gülüşle. "Arada sırada sikini görmese varlığını unutacak bir adam bu, Aliş. Sen de gelmiş, ne soruyorsun!"

Barbaros hemen yerinde dikleşip en ters bakışını attı.

"Abartma lan."

"Tamam lan," dedi Zülfikar. "Söyle bakayım bana, en son ne zaman sevgilin oldu?"

"Lisede."

"Lise kaçta?"

"Sonda."

"Yani kaç yaşındaydın?"

"On sekiz."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

Barbaros derin bir nefes verdi.

"Yirmi sekiz."

"Aradaki yaş farkı, cevap için gayet yeterli diye düşünüyorum, kardeşim," dedi Zülfikar büyük bir keyifle.

"Lan bir siktir git!" diye yükseldi Barbaros. "Konumuz bu mu şu an sence, oğlum? Ne diyeyim diyorum, çabuk cevap verin. Çıkacak kız şimdi dersten."

"'Bugün ne kadar da harika bir gün, değil mi Bilge Hanım?' de," diye ciddi bir öneri sundu Süleyman.

Bakışlar hemen ona dönerken gerekli cevap için Zülfikar hiç beklemedi.

"Sülü, sen bu konuda akıl verecek en son insan bile değilsin, birader. İki dakika geride dur."

"Niye lan?" dedi Süleyman sorgulayan bakışlarla.

"Sence, Sülü?" dedi Zülfikar. "Tavlayacak olsan üç yıldır Aybüke'yi tavlardın. Aliş bile sana âşık olacak konuma geldi, sen hâlâ Aybüke'yi kendine düşüremedin. Kendi işin batık, Barbo'mun işini de bok etmene izin veremem kardeşim, kusura bakma."

"Sülü, gardaşım, harbi kusura bakma ama ben de seni pek ciddiye alamıyorum," diye mırıldandı Barbaros.

Kınayıcı bir bakış attı Süleyman. "Eninde sonunda Aybüke benim olacak, oğlum," dedi kendinden emin bir şekilde. "O zaman görürüm ben sizi."

Zülfikar, Süleyman'a en kınayıcı bakışıyla bakarken, "Yıllardır benim dediklerimi dinleseydin şimdiye evli, üç çocukluydunuz," dedi. "Ama sen inatla bokunla oynamaya devam ediyorsun, ağabey!"

"Tamam lan," dedi Süleyman. "Ne taktik vereceksen ver bakalım, haydi."

"Sanki dinliyorsun da," diye homurdandı Zülfikar. "Siktir git. Ne yoracağım senin için canım çenemi."

Süleyman iyice yaklaştı Zülfikar'a.

"Allah aşkına söyle, merak ettim bak, valla. De bakayım, ne yaparsam evli ve üç çocuklu olurmuşuz?"

Minik bir tereddüdün ardından, "Bak şimdi..." diyerek olaya girdi Zülküf. "Uzak duracaksın ağabeyciğim. Evrenin kanunu budur. Yüzyıllardır değişmeyen ilkel bir dürtü gereği kaçan kovalanır. Bir şeyler elden gidene kadar kıymeti bilinmez. Sen de öyle yapacaksın. Aniden kendini geri çekeceksin ki Aybüke bocalasın, boşluğa düşsün, seni arasın, kıymetini anlasın, bu sefer o sana gelsin."

"Ya gelmezse?" dedi Süleyman tereddütle.

"O zaman geçmiş olsun, Sülü'm," dedi Zülküf üzgün bir bakışla. "Bu demek oluyor ki Aybüke seni harbiden hiç sevmiyor."

Bunun düşüncesi bile Süleyman'ın kalbinin üstüne tonlarca ağırlık indirmişti sanki. Zorla yutkundu. "Sevmedim bu taktiği," dedi ters ters. "Aybüke'me yapışmayı tercih ederim."

"O zaman kız sana bağırdıkça sen de böyle sikinle oynamaya devam edersin," diye yükseldi Zülfikar.

"Lan sus!" diye Süleyman da yükseldi.

İkisi de birbirine ters ters bakarken araya onlardan daha ters çıkan bir ses girdi. "Lan bu ders niye bitmiyor?" diye kendince celallendi Barbaros. Zülfikar tam büyük bir ciddiyetle konuşmaya başlayacaktı ki arkadan bir ses, "Siz ne yapıyorsunuz orada?" diye sordu. Duru'nun sesiydi bu.

Bakışlar hızla ona döndü. Bir iki saniye hepsi anlamsızca bakıştı. Bu saçma anı bölen Zülfikar, "Asıl sen ne yapıyorsun burada?" dedi.

Duru onlara doğru ilerledi. "Mete'yi okuldan almaya geldim," dedi sakince. Başını ileri uzatıp az önce hepsinin baktığı noktaya, yani Mete'nin sınıf kapısına baktı. Boş bakışlarını tekrar ekibe çevirdi. Şüpheyle süzdü her birini.

"Olmaz," dedi Barbaros hızla. "Sen git, Duru bacım. Ben alırım."

Duru boş bakışını sürdürdü.

"Sebep?"

"Velisi benim," dedi Barbaros hızla.

Duru boş bakışını yine sürdürdü. Bir iki saniye öylece baktıktan sonra bakışlarını Süleyman'a çevirdi.

"Bozuk bir şey mi yedi bu yine?"

"Yedi bir şeyler ama..." diye homurdandı Süleyman.

Duru derin bir nefes verip kollarını göğsünde bağladı.

"Cidden ne işiniz var sizin burada?"

"Hasan ağabeyi okuldan arayıp çağırdılar," dedi Zülfikar hızla.

"Ee?" dedi Duru. Şüpheli bakışlarını Zülfikar'a çevirdi.

"Onun işi vardı. Bizi gönderdi işte, kızım," diye hafifçe yükseldi Zülfikar. "Haydi, sen git eve. Biz getiririz Mete'yi."

"Birincisi..." diyerek dudaklarını ıslatıp bakışlarını Zülfikar'a dikti Duru. "Nereye gideceğim konusunda senden emir alacak değilim. İkincisi de yalanın bittiyse işin gerçek kısmına gelebilir miyiz artık? Ne işiniz var burada?"

"Ya ne yalanı?" diye hızlı bir inkâra geçti Zülfikar. "Yalan falan yok. Mete içi-" diyordu ki yalanı ışık hızıyla Barbaros tarafından suratına tokat misali çakıldı.

"Ben Mete'nin öğretmenine âşık oldum," dedi Barbaros tak diye.

Ortama yine saçma bir sessizlik çöktü. Duru'nun ifadesiz bakışı artık muazzam bir şok bakışıydı.

"Âşık demeyelim de minik bir hoşlandı diyelim," diyerek bu saçma sessizliği yine Zülfikar böldü.

"Valla bence aşk," dedi Barbaros.

"Oğlum aşk olsa hiç duramazdın," dedi Süleyman ciddiyetle. "Kendimden biliyorum. Hoşlantıdır o, hoşlantı."

"Lan benden iyi mi bileceksiniz, golotlar!" diye yükseldi Barbaros. "Zaten gerginiz şurada. Âşığım diyorum lan işte."

"Bi- Bir dakika, bir dakika," diyerek sağ elini havaya kaldırıp bu yersiz tartışmayı böldü Duru. "Mete'nin öğretmeni Bilge Hanım'a mı âşıksın sen, Barbaros?"

"He valla," dedi Barbaros çaresizce. "Nasıl olduğunu ben de anlamadım ama öyle oldu, Duru bacım. Şimdi sen de az yardımcı ol bana, Allah'ına kurban. Bugün iki kelime demezsem tövbe daha çıkamam ben bu kızın karşısına."

"Sen nerede gördün bu kızı da bu kadar âşık oldun?" diyen Duru oldukça şaşkındı.

Barbaros en mal gülüşünü kuşandı. "Düğünde. O narin gülüşü, o zarif, ürkek hâlleri..." Derin bir nefes verdi. "Vay ben bitmişim."

Millet *ne yapıyor yine bu mal* bakışı atarken Duru hızla yüzünü ekşitti. "Aynen," dedi küçümser bir tonla. "Rahmetli Nazım Hikmet de böyle derdi." Gözlerini devirdi. "Siz erkekler bayılıyorsunuz abartmaya."

Zülfikar dudaklarında yarım bir gülüşle Duru'ya bakarken, "Kedi uzanamadığı ciğeri murdar mı ediyor şu an acaba?" dedi.

"Görüyorum ki yine son derece boşsun Zülküf," diye Duru lafını çakınca Zülfikar hızla yüzünü ekşitti.

"Valla şu an seni çekemem, Duru. Çarşıda esnaf, kapanan bir çay ocağı için eylem yapıyordu. Haydi sen git oraya, orada oyna, haydi."

"Ha, ha, ha!" derken zerre eğlenmiyordu Duru.

"Lan ya akıl verin ya da hepiniz siktir olup gidin!" diye yükseldi Barbaros. Bakışlar ona döndüğüne kısa bir an bakıştılar. Barbaros ise bu ani çıkışının minik şokunu atlattıktan sonra bakışlarını Duru'ya çevirdi. "Kusura bakma, Duru bacım. Sana demedim. Biraz gerginim de şu an."

"Tamam," dedi Zülfikar. Kolunu Barbaros'un omzuna atıp kendine çekti. "Sakin ol, Barbo'm. Halledeceğiz, kardeşim. Bak, bir iki dakikaya ders biter. Öğrenciler çıktığı an biz Mete'yi burada kaparız. Sen içeri dal hemen. Git kızın yanına. Önce sakince yaklaş. Havalı bir gülüş at," derken kendi de aynı şekilde dudaklarına havalı bir gülüş kondurdu. "Çeneni yukarı dik," diye devam etti. Kendi de aynı şeyi yaptı. "*En seksi bakışını atarak, 'Merhaba Bilge Hanım, ben Barbaros. Hatırlarsanız daha önce tanışmıştık,' de. 'Gerçi ben sizi hiç unutmadım ama...' diye de ekle.*"

"Harbi harbi bu mallığa düşen bir kız olacağını mı düşünüyorsun sen?" diyerek ortamın ciddiyetine ilk darbeyi Duru indirdi.

Zülfikar'ın dudaklarında çapkın gülüşü belirdi. Boşta kalan eliyle en *cool* şekilde önüne düşen saçlarını geri itti. "Lafa değil, söyleyene bakacaksın, sarı kafa."

Yüzünü ekşitmeden edemedi Duru. *Ay götüm* temalı bakışıyla bakıp, "İkisi de midemi bulandırdı desem?" dedi.

"Zülfikar Komutan'ım, şimdi yanlış anlaşılma olmasın ama Duru haklı," dedi Alican. Dayak yememek için nazik olmaya çalışıyordu. "Sizin bu dediğiniz yürümek değil, F16 ile dalmak gibi oldu gibime geldi biraz."

"Şöyle saçma laflar kullanmayın Allah aşkına ya," dedi Duru ters ters. "Yürümek ne be? Hiç sevmediğim tabirler. Ayrıca şu an yaptığınız çok yanlış. Ne öyle gizli gizli kızı izlemeler. Sapık gibi."

"İzlemedim ki," dedi Barbaros en saf hâliyle. "Çıkmadı daha sınıftan, valla."

"Senin adını Duru değil de *Duyar* koysalarmış keşke," dedi Zülfikar. "Daha çok yakışırdı sana. Hatta biz artık *Duyar* diyelim sana, sarı kafa, valla bak."

Duru en yalan tebessümüyle, "Sana da Zülfikar yerine *Züppe* diyelim o zaman," dedi. "Bu da sana daha çok yakıştı, valla bak."

Zülfikar bu cevap yüzünden anında kaşlarını çattı. Tam o da bir laf çakacaktı ki heyecanlı bir Barbaros sesi araya girip, "Çıktılar!" diye bağırdı. Bakışlar sınıf kapısına döndü. Minik minik çocuklar, sırtlarında boyları kadar çantalarla sınıftan çıkıyordu.

"Haydi yiğidim, göreyim seni," deyip Barbaros'un sırtına sağlam bir sille çaktı Zülfikar. "Dediklerimi unutma. Sakin ol."

Barbaros hızla başını aşağı yukarı salladı. Tam o an sınıftan çıkan Mete'yi gören Duru, hızla elini ona doğru sallayıp yanına çağırdı. "Sadece, 'Merhaba,' de, Barbaros. Sonra da güzelce, 'Mete için çağırmışsınız, velisi olarak ben geldim,' de," diye bir öneri sundu. "Kızlar öyle görür görmez yavşaklık yapan adamlara karşı pek hoş şeyler düşünmezler."

Barbaros buna da kafa salladı.

"Araya güzel olduğunu sıkıştırırsın," dedi Süleyman.

Ama bu çıkışa herkes aynı anda, "Sen bir sus!" diye cevap verdi.

Süleyman mal mal bakarken Mete yanlarına gelmişti. "Hepiniz beni mi bekliyorsunuzkine?" diyerek neşeyle aralarına daldı.

"Barbo, koş," diyen Zülfikar'ı duyan Barbaros harbi harbi sınıfa doğru koşmaya başladı. Bunu gören Zülfikar ise, "Lan salak, mecaz yaptım, koşma!" diye arkasından bağırdı.

"Verin mehteri komutanıma!" dedi Alican eğlenen bir ifadeyle.

Barbaros bunu da dinledi. Zihninin arka fonuna mehteri açtı. Adımlarını yavaşlattı ama yavaşlatmaz olaydı. Kalbi götünden dışarı çıkacak gibiydi. Sınıf kapısına gelince öğretmen masasında bazı kâğıtlarla uğraşan Bilge'yi gördü. Kalbi ciddi anlamda götünden çıkma noktasına gelmiş bulunuyordu. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. Gün ışığında daha bir güzeldi sanki.

Arka taraf en az Barbaros kadar heyecanla izliyordu bu manzarayı. Zülfikar daha fazla dayanamayarak sınıfa doğru ilerlerken Süleyman da peşine takılmıştı. "Aliş, Mete sende," dedi Duru. Ve o da dayanamayarak ileriye koştu.

Mete ve Alican ise birbirlerine boş boş bakıp göz kırpıştırdılar. "Öğretmenler odasında A4 satmak ne, Mete?" dedi Alican sakince. "Baban askeriyede, bileklerine kolonya sürdüğü için gelemedi. Onun yerine biz geldik."

Mete dişlerini dudağına geçirdi.

"Babam duydu mu?"

Alican önce bir baktı. Sonra ise bu tatlılık karşısında güldü. Yere eğilip Mete'nin çantasını sırtından aldı. Kendi koluna taktı. Sonra ise Mete'yi kucakladı.

"Beni de dolandırmayacaksan millet gelene kadar sana bir tost ısmarlarım."

Mete kollarını Alican'ın boynuna dolayıp güldü. "Sen tanıdıksın, Alican ağabey," dedi tatlı tatlı. "Ama istersen çift kaşarlı tost parasının yarısını bana verebilirsin. Tek kaşarlı da yerim ben." Alican minik bir kahkaha attı. İkisi birlikte gülerek kantine ilerlerken Alican'ın tek temennisi dolandırılmamaktı.

Ekibin kalanı ise sınıf kapısının yanına tünemiş, çaktırmamaya çalışarak içeriyi dinliyordu. Zülfikar kolunu Duru'nun başına dayanınca Duru hızla tepesindeki kolu itip ters bir bakış attı. Zülfikar ise arkasından ona yapışan Süleyman'ı işaret edip, "Ne yapabilirim? Tepeme çıktı," der gibi bir ifadeye büründü. Üçü muazzam bir itiş kakış içindeyken içeriden duyulan sesle sustular. Birbirlerine meraklı bakışlar attıktan sonra Duru'nun başı altta, Zülfikar'ınki üstte, Süleyman'ınki ise en üstte olacak şekilde ileri uzanıp içeriye bakmaya çalıştılar.

İçeride Barbaros'a göre duyulan tek ses kulaklarına bangır bangır dolan kalp sesiydi. Derin bir nefes verdi. Yapabilirdi. Evet, sakince muhabbet edebilirdi. Bunda ne vardı? Gayet de kolaydı. Bilge hâlâ onun farkında değildi. Sınıfta başka öğrenci de kalmamıştı. Bilge'nin yanındaki camdan içeri esen rüzgâr, kumrala çalan hafif sarı saçlarını savurunca Barbaros dünyanın en güzel manzarasına bakar gibi öylece bakmaya devam etti.

Ta ki Bilge'nin bakışları ona dönene kadar.

Karşısında bu görüntüyü beklemeyen Bilge önce bir bocaladı. Sonra ise elindeki kalemi hızla masanın üstüne bırakıp oturduğu yerden ayaklandı. "Barbaros Bey," dedi hafif şaşkın bir sesle.

Barbaros'un yüzünde alık bir tebessüm belirdi. Adını hatırlıyordu!

"Bilge Hanım, merhaba."

İlk girişi atlatmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes verdi. Bilge yönünü tamamen ona çevirdi. Yüzündeki şaşkın ifadenin yerine nahif bir tebessüm kondurdu. "Ben beklemiyordum sizi. Şaşırdım. Kusuruma bakmayın, merhaba. Buyurun," dedi hızla. Oysa Bilge'nin üzerinde de şu an çok saçma bir şeyin gerginliği vardı. Bir Bordo Bere ile konuşuyor olmak...

"Ben Mete için gelmiştim," dedi Barbaros. "Velisini görmek istemişsiniz galiba. Hasan ağabeyle Zeynep ablanın biraz işi vardı. Beni gönderdiler vekaleten."

"Helal Barbo'ma!" dedi Zülfikar. "İyi gidiyor ha." Gururla gülümsedi.

"Evet," dedi Bilge yine aynı kibarlıkla. "Öğretmenler odasında A4 satmaya çalışmış. Müdür biraz kızdı tabii."

Barbaros ne diyeceğini pek bilemiyordu. Çünkü kalbinin sesinden beynini duyamıyordu. Bu yüzden sadece, "Tanesini kaçtan satmış acaba?" diyebildi.

"Aynen. Bayağı iyi gidiyor," dedi Süleyman sessizce gülmeye çalışırken.

"Bir susun be! Duyamıyorum!" diye çirkefleşen Duru'yla ikisi de susup tekrar içeri odaklandı.

Barbaros ise bu çıkışı karşısında Bilge'nin boş boş göz kırpıştırdığını görünce hemen toparlama durumuna geçmişti.

"Yani hoş olmamış tabii. Ben iletirim Hasan ağabeye. Merak etmeyin siz."

"Peki," dedi Bilge hafif bir tebessümle.

Kısa bir süre ne diyeceklerini bilemeden sessizce bakıştılar. Ee, şimdi ne diyecekti Barbaros? Daha çok konuşmak istiyordu oysa. Ama şöyle bir sorun vardı. O hep giriş cümlesine çalışmıştı. Gelişmede ne diyecekti? Sanıyordu ki şu an biraz boku yemişti.

Bilge hâlâ bir Bordo Bereli ile birebir konuşmanın heyecanı içinde anlamsızca terleyen ellerini bacaklarına sürttü. "Bordo Bereliler çok zeki oluyorlarmış," diye düşündü. Saçma bir şey demekten korktu. Sessiz kalmayı tercih etti.

"Şey..." dedi Barbaros birden. Bilge *evet* dercesine kafa sallayınca Barbaros derin bir nefes verdi. "Bi- Bir şey soracaktım ben aslında size." Kekelemişti Barbaros. Hoş olmamıştı.

"Tabii," dedi Bilge. "Dinliyorum."

Barbaros durdu. Ne soracaktı ki? Şu an tek amacı muhabbeti daha fazla uzatabilmekti. Muhallebi içmeye mi çağıracaktı? Ama muhallebi içilmezdi. Muhallebi neydi? Kalbinin sesi, beynindeki mantık kısmını fevkalade devre dışı bırakmıştı. Arkadaki ekip nefesini tuttu. Bilge dikkatle ona bakarken Barbaros'un heyecanına yenik düşerek sıfırladığı beynine hiçbir soru gelmiyordu. Ne soracaktı? Bomboş kalan beyninde sadece tek bir soru belirdi o an için. Uzun zaman önce izlediği videoda geçen bir soru. Saatlerce güldüğü ve dalgasını geçtiği bir soru. Susmayı düşündü lakin olmadı. Sıfırlanmış aklına gelen soru lök diye kırılası dilinden şu şekilde döküldü:

"Amelde mezhebiniz nedir, Bilge Hanım?"

Ortama muazzam bir ölüm sessizliği çöktü. Dışarıdan bir karga gak dedi. Öğrenciler çığlık attı. Bilge boş boş göz kırpıştırdı.

"Şu an çenemi kırın ki hönkürmeli, püskürmeli gülmeyeyim," diyen Süleyman elini ağzına kapatmış, gülmemek için yoğun bir savaş veriyordu.

"Yavşasaydı daha iyiydi," diye mırıldandı Duru.

"Allah senin belanı vermesin, Barbo!" diye ekledi Zülfikar.

"Bu iş zor," dedi Duru tekrar.

"İmkânsız," dedi Zülfikar.

"Aybüke'yle ben bile daha olasıyız," dedi Süleyman. Hâlâ kıs kıs gülmekle meşguldü.

Barbaros ise şoktaydı. Söylediği şeyden dolayı ciddi anlamda şok içindeydi. İmkânı olsaydı da şu an belinden silahı alıp diline sıksaydı. Video izleyip üstüne bir de *yok artık* diye kınamak ve gülmek pişmanlıktı. Ama asıl şoku Bilge'den gelen bir cevapla yaşıyordu.

"Hanefi galiba," dedi Bilge çok da emin olamayarak.

Ciddi ciddi verilen bu cevap yüzünden Barbaros kadar arkadaki ekip de şoktaydı. Bir süre daha amaçsızca bakıştılar. Ve son değerlendirme cümlesi yine Duru'nun dudaklarından döküldü:

"Sanırım biraz olası."

"Gökçen, yemek hazır!" diye bağıran Bilge'nin sesiyle bakışlarımı odamın kapısına çevirdim. Bilge görmedi ama gülümsedim bu sese. Anlaşılan şöbiyetim ben banyodan çıkana kadar yine mutfakta harikalar yaratmıştı.

"Geliyorum," diye bağırıp elimdeki havluyla saçlarımın ıslaklığını aldım. Köyden yeni gelmiş, gelir gelmez kendimi banyoya atmıştım. Zira bir tık tezek kokuyordum. Yorgunluktan kemiklerim sızım sızım sızlıyordu. Havluyu tekrar saçlarıma sarıp dolabıma ilerledim. Evde sütyen falan giyemez-

dim. Afakanlar basıyordu. Kafa nereye, biz oraya tarzında takılabilirdi canım göğüslerim. Bornozu çıkarıp yatağa savurduktan sonra üzerime siyah, bol bir tişört giyip altıma da iç çamaşırımı ve yeşil şortlarımdan birini geçirdim. Komodinime ilerleyip önündeki sandalyeye oturdum. Havluyu saçlarımdan alıp yatağımın üstüne fırlattıktan sonra hızla saçlarımı taradım. Rastgele bir tokayla ensemde tuttumak adına elimi takı kutuma attım ama nasıl olduğunu bilemediğim bir şekilde elim parfüm şişelerime çarpınca en uçtaki takı kutum şiddetle yere düşmüştü.

Dağılan ortamla kısa bir an bakıştık. "Harika," diye homurdandım.

Ama tam o an Bilge'den yükselen, "Gökçen!" sesiyle hızla ayaklandım. Oda zaten çarşamba pazarı gibiydi. Yatağımın üstü katlamaya üşendiğim kıyafetlerimle doluydu. Yemekten sonra gelip odayı dip köşe toplamak benim hayrıma olacaktı zira her an çöp oda diye belediyeye ihbar edilebilirdim.

"Geliyorum!" diye bağırıp takı kutumu alelacele topladım. Saçlarımı her zamanki gibi açık bırakarak odamdan çıktım. Mutfağa girdiğimde görüntü beni şaşırtmadı. Şöbiyetim döktürmüştü. Sofrayı kurmuş, ekmek kesiyordu. Aldığım kokuyla fevkalade bir mutlulukla ocağa ilerledim. Ve tencere kapağını açınca gördüğüm zeytinyağlı fasulyeye huzurla gülümsedim. "Bilge, sen Allah'ın bir lütfu, gözlerimin nurusun be kızım."

Güldü.

"Haydi, koy tabaklara da yiyelim."

"Emredersin, şef!" dedim hızla ve ilk onun tabağını alıp yemekten koymaya başladım.

Ekmekleri masaya bıraktı.

"Çok yoruldun mu bugün?"

"Valla postum var şu an karşında, o kadar diyeyim sana."

"Dün gece sen gelmeyince aklım çıktı ama Gökçen," diye birden yükseldi. "Allah'tan Zeynep abla aradı bizde diye. Yoksa polisi aramak üzereydim."

Sandalyeleri çekip karşılıklı oturduk. "Haber vermeye fırsat olmadı ki. Resmen bayılmışım. Gözümü bir açtım, sabah olmuş." Kınayıcı bir bakış daha attı. Ben ise ileri uzanıp tontik yanağından bir makas aldım. "Valla haber edecektim, Bilge. Ama harbiden bayılmışım. Allah'tan Murathan va-" Bu noktada durdum.

Bahsetmeyeceğiz demedik mi, Gökçen? Zırt pırt araya sokma şunu, kızım.

"Ne Murathan'ı?" dedi Bilge hemen.

"Hiç," dedim anında. "Bak, ne diyeceğim sana. Duru diye biriyle tanıştım. Mete'nin halası."

"Ay, tanıyorum," dedi gözlerini kocaman açarak. "Son günlerde Mete'yi almaya o geliyor ara sıra."

Güldüm. "Aşırı tatlı bir kız. Tam benim kafadan." Ağzıma kocaman bir çatal fasulye tıktım. "Bir ara-" Anlaşılmayacağımı anlayınca lokmamı yutup, "Bir ara Ayşegül'le de tanıştıracağım," dedim. "Beraber takılalım."

Gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. Bir süre sessizce yedik. "Gökçen," dedi birden kısık bir sesle. "Senin amelde mezhebin ne?"

Kocaman bir ekmek diliminin içine tıkılmış domatesleri en zarif hâlimle ağzıma tıkmaya çalışıyordum ki bu soru yüzünden durdum. Önce boş boş önüme baktım. Sonra ise aynı boş ifadeyle Bilge'ye.

Ne?

"Elhamdülillah Müslüman'ım," dedim çok da emin olmayarak.

"Öyle değil," dedi tatlı tatlı. "Hanefi misin yoksa Şii mi gibi yani?"

Mal bakışımı sürdürdüm. "Hâlâ elhamdülillah Müslüman'ım," diye cevabımı yineledim. Derin bir nefes verip bana umutsuz bir şekilde bakınca elimdeki ekmeği masaya bırakıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ne alaka şimdi bu soru?"

"Bugün Barbaros Bey geldi okula," dedi ince bir sesle. "Hasan Bey'in işi varmış. Mete'yle ilgili bir durum konuşacaktım. O yüzden onun yerine gelmiş. O sordu bana bunu." Bu noktada sesini iyice kısıp başını bana doğru uzattı. "Bordo Bereliler için özel bir soru falan mı bu acaba?"

Mal bakışımı asla ama asla bozmadan gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim. Bir iki saniye yine bakıştık. "Bunun özel bir soru olacağını pek sanmıyorum," diye bir cevap verebildim en sonunda.

"Öyle mi diyorsun?" derken oldukça düşünceliydi. "Murathan sana hiç buna benzer bir soru sordu mu?"

Biz genelde kavga etmeyi tercih ediyoruz, şöbiyetim. Mezhep sormaya fırsat kalmıyor. "Hayır," dedim.

Tekrar boş boş bakıştık. Hiçbir çıkarım yapılamayan konuşmalarda bugün! Kapı sesiyle bu amaçsız bakışmamız bölündü. "Bu enteresan konuyu birazdan tartışalım, şöbiyetim," deyip hızla yerimden kalkıp kapıya koştum.

"Bir tabak daha fasulye vereyim mi?" diyen sesi geldi arkamdan.

Güldüm. "Sorman hata!" diye bağırarak neşeyle kapıya ilerledim. Büyük ihtimalle yönetici Resul Hacı dede yine bir tadilat için bilgi verecekti. Ama kapıyı açtığım an bu beklentim Mesnevi'den her türlü dersi alıp döne döne suratıma tokadı çaktı. Çünkü karşımda hiç beklemediğim iki kişi vardı. İki genç. Bir erkek, bir kız. Ağa kızı Gurbet ve yavuklusu, düşman aşiret çocuğu Ferhat.

"Yani şimdi siz..." derken derin bir nefes verdim. Karşımda minnoş minnoş bana bakan iki gence uyup gülümsemeye çalıştım ama acının buruk tebessümünden ileri gidememişti ifadem. "Kaçtınız, öyle mi?"

Ne olur *şaka* deyin!

"Evet," dedi Gurbet anında.

Elimi dizlerime vurarak zılgıt çekip ağıtlar yakma isteğime zorlukla hâkim oldum. "Gurbet," dedim içimde kopan fırtınaları yansıtmamak için üst düzey bir kibarlıkla. "Hani konuşmuştuk bu konuyu biz seninle, canım benim? Hani babana anlatacaktın sen her şeyi?" Güldüm. Evet. Bayağı bayağı güldüm. "Neden kaçtınız şimdi durduk yere? Canım benim. Hı? Konuştun mu bakayım sen babanla?"

Üç buçuk atıyordum. Bilge ise dört buçuk falan. Yanımda ürkekçe oturuyordu. Kaçan ikili ise tam karşımızdaki koltukta, el ele bize bakmaktaydı. Birbirlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar bana döndüler. "Konuşmadım," diye mırıldanan Gurbet'le benim tansiyonum son raddeye vurmuş bulunuyordu.

"Ee, niye kaçtınız o zaman?" diye isyan eden Bilge sağ olsun, duygularıma fevkalade tercüman olmuştu.

Yine önce birbirlerine bakıp çekingen bir ifadeyle bana döndüler. "Konuşamadım," diye mırıldandı Gurbet. "Nasıl diyeceğimi bilemedim."

Gebermişko! Sıçmışko! Gül çizip iyice batırmışko! Elimi başıma atıp dertli bir nefes verdim. "Gurbet," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Niyetim işinize karışmak falan değil, yanlış anlaşılma olmasın ama konuşmadan kaçman ne kadar mantıklı sence? Belki izin verecekti baban."

Ondan önce Ferhat denen arkadaş araya dalıp, "Vermezdi," dedi. "Bizi pek sevmez."

"Sen dedin mi ailene?" diye söylediği şeyi umursamadan ona da bir soru yönelttim.

Oldukça rahat ve profesyonel bir şekilde, "Hayır, demedim," dedi.

Güldüm. Evet, içim kan ağlaya ağlaya yine muazzam bir kibarlıkla güldüm. Çünkü ben iflah olmaz bir *köy yanarken saç tarayan* malum kişiydim. "Peki, ailenize bu durumdan bahsetmeden evlenmenize izin vermeyecekleri görüşüne nasıl vardınız siz acaba?"

"Babalarımız birbirinden pek hazzetmez," diye düşman aşiret kavramına muazzam bir açılım getirdi Ferhat.

Yine acının buruk tebessümüyle öylece baktım. "Anlıyorum tabii," diye mırıldandım aynı ifademle. Anlıyorsam şerefsizim!

"Bu gece kalmamıza izin verseniz yeter," dedi Gurbet. "Gidecek yerimiz olmadığı için size geldik. Yoksa gerçekten size yine yük olmak istemezdim. Biliyorum, çok fazla oluyorum ama... Başka nereye gideceğimizi bilemedik."

Gerçekten çaresiz duruyordu. İçimdeki insan sevgisine lanet olsun!

"Sonra ne yapacaksınız?" dedi Bilge.

"Yarın bir arkadaşım şehir dışına çıkacak. Onun arabasıyla gizlice çıkacağız," dedi Ferhat dünyanın en normal şeyini söyler gibi. Plana bak, plana! Sanki *James Bond*!

Söyleyecek bir şey bulamadığımdan yine, "Anlıyorum," demekle yetindim. Tekrar anlıyorsam şerefsizim!

Bir iki dakika amaçsızca bakıştık. "Siz oturun madem, biz bir çay koyalım," dedi Bilge aniden. Koluma yapışıp beni ayağa kaldırdı. "Geliyoruz birazdan," diye ekleyip mutfağa çekiştirdi. Çaresizce peşinden sürüklendim. Zira şu an kendimde değildim. Mutfağa girince kapıyı kapatıp şu ana dek gördüğüm en telaşlı hâliyle bana döndü. "Gökçen, bu ne?" diye muazzam bir soru yöneltti.

Ben bilsem önce kendime açıklayacaktım oysa.

"Hiçbir fikrim yok."

"Aşiret çocuğu bunlar," dedi. Panikle bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Ya kaçtıkları anlaşıldıysa? Ya burayı bulurlarsa? Ya töreye kurban gidersek? Ya kan davası başlarsa?"

Dertli dertli elimi başıma atıp sandalyelerden birine çöktüm. "Ya evi tararlarsa?" diye ben de aklımdaki en nadide komplo teorisini sundum.

Korku dolu gözlerle bir iki saniye baktıktan sonra karşımdaki sandalyeye de o çöktü. "Bittik," dedi ellerini saçlarına geçirerek.

Valla bittik. Cevap olarak elimi başımdan çekmeden tarlası yanmışlar gibi mutfak halısına bakmaya devam ettim.

"Ee," dedi Bilge bu kez. "Ne yapacağız şimdi?"

Derin bir nefes verdim. "Öylece ortada bırakamayız çocukları. Aldık bir kere eve," dedim çaresizce. "Mecbur bugünü sağ atlatmak için Yaradan'a yalvaracağız. Hem yakalanırlarsa onların başı bizden daha çok belaya girer."

Tekrar ellerini saçlarına geçirdi. Aynı şekilde ben de. Şu an kafamın içinde fevkaladenin fevkinde Kürtçe ağıtlar dönüyordu. Dertli bir nefes daha verdim. Düşününce gerçekten bırakamazdım ben onları. Ya Gurbet'e bir şey yaparlarsa? O zaman bunun vicdan azabıyla nasıl yaşardım?

Zannımca Ahmet Ağa öyle bir adam değildi. Elleriyle besliyordu Gurbet'i. Düğünde yemek masasında sürekli Gurbet'in elini tutup öpmesi, kızına gülümseyerek bakması gözden kaçacak gibi değildi. İyi bir adamdı. Tabii

gördüğüm kadarıyla. Yüzümü yırtmak ister gibi avuçlamıştım ki birden zihnimde bir ses yankılandı:

"Burası İzmir değil. Sınırdasın. Terör olaylarının zirvede olduğu bir yerdesin. Herkese böyle güvenemezsin. Her şeye şüpheyle bakman lazım. Her zamankinden daha dikkatli olman lazım. Her ihtimali düşünmen lazım. Başka bir şey olabilirdi. Yakalanabilirdin. O zaman bütün oklar sana dönerdi. O çok sevdiğin Ahmet Ağa bile artık yüzüne bakmazdı. Tehlikeye girebilirdin. Bu kadar dikkatsiz olamazsın. Olmamalısın."

Murathan'ın sesi...

Dertli bir nefes daha verdim. İçimden bir ses arkasından iş çevirmeden bu sefer direkt ona haber vermem gerektiğini söylüyordu. İnşallah içimdeki ses bana naneyi daha çok yedirmezdi. Ama başka güvenecek kimsem de yoktu. Sadece Murathan vardı.

Şortumun cebinden telefonumu çıkarıp ekrana en yıkık bakışımı attım. Rehbere girdim. Murathan'ın ismiyle bir iki saniye bakıştıktan sonra arama tuşuna bastım. Dişlerimi dudaklarıma geçirip koparmak istercesine çekiştirdim. Zira kaç yıllık profesyonel bela çekici olmama rağmen ilk defa bu denli büyük bir belaya bulaşmanın dayanılmaz gerginliği vardı üzerimde.

"Kim o?" dedi Bilge panikle. "Kimi arıyorsun? Polisi mi? Jandarma mı? MİT? FBI?"

Murathan telefonu açmıyordu. İyice geriliyordum. "Yok *Interpol*, Bilge!" diye anlık gerginlikle ben de çıkıştım. "Murathan'ı arıyorum. Başka kimi arayacağım? Bizi bu boktan ancak o çıkarır."

"Doğru," dedi hızla. "Bordo Bereli sonuçta. Kesin çıkarır."

Aynen, Bilge. Boka batan yetişkin bir Gökçen'i ancak bir Bordo Bereli o bok bataklığından çıkarabilirdi zaten. Başka hiçbir kurum beni kesmezdi. Ama Murathan telefonu açmıyordu. Gerginlikten kusabilirdim. Bir daha aradım. Yine açmadı. Yine aradım. Yine açmadı. Yine, yine aradım. Yine açmadı. "Söveceğim ama ya!" diye en sonunda patlayarak telefonu masanın üstüne savurdum. "Görevde galiba. Açmıyor."

Bilge yine dertli dertli ellerini başına attı. Tam ben de aynı pozisyonu alıyordum ki masanın üstündeki telefonum birden çalınca ekranda beliren isimle Uçan Adam Sabri gibi yerimde hopladım.

Murathan arıyordu.

Çölde su bulmuş bedevi misali telefona yapışıp hemen açtım. "O içine sıçtığımın telefonuna bakmayacaksan neden ben aradığımda, 'Aradığınız numaraya ulaşılamıyor,' demiyor da, çalıyor çalıyor da açılmıyor be adam?" diye anın bütün gerginliğiyle en sonunda patladım.

Önce ses gelmedi. Sonra ise derin bir nefes alış sesi geldi ve bu çıkışımı, "Acaba o içine sıçtığın telefonu birileri yüzünden artık sesini kısmadan taşımaya korkuyor olabilir miyim, Pamuk?" diyerek cevapladı.

Olabilirdi. Bayağı mantıklıydı. *Hay ben benim yapacağım işe!* Ayrıca bunun sesi telefonda daha mı hoştu? Peki asıl soru, şu an bu ne alakaydı Gökçen? Ben ciddi anlamda adam olmazdım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Murathan," dedim en melul sesimle.

"Gökçen," dedi hemen.

"Murathan," dedim harfleri uzatıp ağlamaya yaklaşan bir sesle.

Bu sefer hemen cevap vermedi. Bir iki saniyelik duraksamanın ardından, "Yine ne halt yedin sen?" diye sordu.

Kafamı masaya koyup yıkık bir ruh hâliyle, "Valla bu sefer ben bir şey yapmadım, o beni buldu," dedim.

"Kim?"

"Gurbet," dedim alnımı yarmak adına masaya çakarken. "Yavuklusuyla kaçmış."

Yine bir iki saniye duraksadı. "Sakın bana şu an senin yanında olduklarını söyleme!" dedi son derece ters bir sesle.

Gerekli cevabı yine ağlamaklı bir tonla verdim.

"Murathan..."

"Sikeyim!" dedi anında. *Kepçük, inan ki ben de...* Kafamı masaya çarparak ağlamaklı mırıltılar çıkarmaya devam ettim. Durumum için yeterli bir cevaptı. "Senin evde misiniz?" diye sordu. Sesi ilk defa cidden telaşlı geliyordu.

"Evet."

"Geliyorum."

"Çabuk gel ama tamam mı, Kepçük?" dedim en ağlamaklı sesimle.

Derin bir nefes verdi.

"Tamam Pamuk, tamam."

Arama bitince aynı acıklı ifademle kafamı masadan kaldırdım. Bilge merakla bana bakıyordu. Kafam da yarılmamıştı. Of! "Geliyor," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Ay, çok şükür!" dedi rahatlamış bir ifadeyle. Ama ben pek rahat değildim. İnşallah saçımı başımı yolmazdı ayaklı sinir yumağı herif. İki saat söylenirdi kesin. Ama ölmek mi yoksa Murathan'ın azarları mı diye düşününce minik bir tereddüdün ardından kesinlikle azar kısmını seçtim. Sonuçta kızsa da ters ters baksa da ara ara yükselse de o Kepçük'tü. Küçükken karıştığım her

belada, hiçbir alakası olmasa da yanımda durup yine benimle beraber anne dayağı yiyen Kepçük...

Ben hâlâ ayaklı efkârken Bilge ayaklandı. "Haydi, sen içeri geç, ben de çay suyu koyup geleyim," dedi ocağa ilerlerken. "Çok durduk burada. Ayıp olmasın."

Ayıbı mı kalmış bu işin be şöbiyetim? Baştan aşağı ayıp olduk kaldık. Ama yine de, "Tamam," diye mırıldanarak ayağa kalktım. Aynı saniyelerde gelen bir aydınlanmayla Gurbet'in hastaneye geldiği gün babası izin vermezse kaçmalarına yardım edeceğime dair verdiğim sözü hatırladım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Tutun beni ki "Yansın bu dil o zaman!" diye şu ağzımın içindeki dil denen organı ocağa dayamayayım ya. Valla tutun beni komşular!

Kimse tutmadı tabii. Sürüne sürüne içeri ilerledim. İkisi de bıraktığım gibi el ele oturuyordu. Şimdi bir bakınca tatlı da duruyorlardı. Ey aşk! Sen insana neler yaptırıyordun böyle. Kendimi bu konumda düşündüm istemsizce. Mesela Koray denen götelekle evlenmek istesem -ki burada Koray göteleğinin hayatımın hatası olduğu konusunda bir parantez açmak ister ve daha sonra en net şekilde o parantezi kapatırdım- bunu babama söylediğimde izin vermese kaçar mıydım?

Asla!

Ben zaten babamın mezarının başında bile başka kimseyi sevdiğimi söylememiştim. Elini tutmamıştım. Benim babam, Ali Alptekin gibi bir adamdı. O beni üzmezdi. Ben ise yeryüzündeki hiçbir erkeği ondan daha çok sevmemiştim, sevemezdim, sevmeyecektim. Ama eğer gerçekten seversem o zaman direkt ona söylerdim. Elini tutardım. Çünkü Ali Alptekin'in kızı öyle yapardı. Kalbi olmayan Gökçen kız olsa bile...

Ahmet Ağa da gördüğüm ilk günden beri bana babamı anımsatıyordu zaten. İstemsizce, "Babam hayatta olsa biz de babamla böyle olur muyduk?" diye düşünüyordum. Cevapsız yığınla soru, gerçekleşmeyecek başıboş hayaller. Bunları düşünmenin pek sırası değildi zaten. Cevabı olmayan soruları sormanın kime, ne yararı vardı ki? Derin bir nefes vererek odaya girip karşılarındaki koltuğa oturdum. İkisi de bana dönünce hafifçe gülümsedim.

"Aç mısınız? Yemek yiyorduk tam. Size de bir tabak koyalım isterseniz."

Asıl bana bir şeyler koyuldu ama... Neyse.

"Sağ olun," dedi Gurbet hemen. "Değiliz. Yeni yedik."

Başımı aşağı yukarı salladım. Yaklaşık on dakika daha boş boş bakıştık. Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne denirdi ki? İlk kez kaçan aşiret çocuklarını evimde saklıyordum ve kafamın içinde evin kapısına tekme atıp kapıyı kırarak içeri dalan siyah takım elbiseli adamlar, havada uçuşan kurşun-

lar belirip duruyordu. Derin komplolarla boğuşurken çalan kapıyla yerimden sıçradım. Altıma da kaçırmış olabilirdim. İnanın, emin değildim. Ama bu durumda olan tek kişi ben değildim. Aynı anda Gurbet ve Ferhat da panikle bakışlarını kapıya çevirmişlerdi.

"Sorun yok," diyerek hızla yerimden kalkıp kapıya koştum. Peşimden de Bilge geliyordu. Muazzam bir hızla açtım kapıyı. Ve beklediğim görüntü bütün heybetiyle karşımda dikiliyordu. Murathan ve tepesinden tüten siniri... Onu görünce içimden gelen ani bir rahatlama ve refleksle omuzlarım düştü.

Güvenli bölge, Murathan burada. Artık güvenli bölgedesin Gökçen, sakinleş.

Bütün ifadesizliğim birden dağıldı. Dakikalardır içimde tuttuğum panik derin bir nefesle dudaklarımdan akıp gitti sanki. "Murathan," diye mırıldandım ağlamaklı sesimle.

Bir şey söylemeden öylece baktı ama bakışlarındaki siniri görebiliyordum. Zaten görülmeyecek gibi değildi. Yavaşça içeriye doğru ilerleyince geri çekilip ona yolu açtım. "Neredeler?" dedi sakin ama bir o kadar da ürkütücü bir sesle. Şu an tırsmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum. Vestiyerin önüne dikilip yine yüzündeki sinirin aksine sakince siyah ayakkabılarını çıkardı.

"İçerideler," diye mırıldandı Bilge.

Başını yine aşağı yukarı salladı. Bu durum pek normal olmadığı için hemen ileri atıldım. Zira işler daha da boka batmamalıydı. "Kepçük," dedim tatlı bir mırıltıyla. "Sakince halledeceğiz, değil mi? Hı?"

"Aynen," dedi hemen ama hiç inandırıcı değildi.

"Sakinsin şu an, değil mi?" dedim yine tatlı tatlı. "Hı?"

"Sorun yok," dedi ama bence yine pek *sorun yok* değildi.

Tatlı ifademi bozmadım.

"Bana hafif bir sinirli geldin sanki şu an ama... Değilsin, değil mi?"

Âdeta misket havasında duran çene kemikleri ve gözlerini gölgeleyen çatık kaşları, bu çıkarımım için yeterli bir cevaptı oysa. Yanımdan geçip yine sakince ilerledi. Tam salonun önünden geçerken durdu. Yönünü salona çevirip içeri bir bakış attı. Ferhat sanki askerlik arkadaşını görmüş gibi neşeyle ayağa kalkıp kocaman gülümsedi.

"Komutanım!" dedi neşeyle. "Siz de bize yardım etmeye mi geldiniz yoksa?"

Murathan önce baktı. Baktı. Baktı. Hepimiz baktık, baktık, baktık. Ve en sonunda daha da boka battık.

15 dakika sonra...

"Çocuğu tek yumrukta bayılttığına inanamıyorum, Murathan!"

"Ben de," dedi hemen. "Bir iki tane daha çakma niyetim vardı oysa. Hemen bayıldı it!"

Bakışlarımı Gurbet'in kucağında baygın yatan Ferhat'tan bordo gorile çevirdim. Karşı koltuğa tünemiş, ters bakışlarıyla ortamı tarıyordu. O gelişten böyle bir bok yiyeceğini anlamıştım ama Ferhat'ın suratının ortasına okkalı bir yumruk çakmasını gerçekten beklemiyordum. Yardım beklediğimiz adama bak!

"Bu niye ayılmıyor?" dedi Bilge bayılmaya yakın bir sesle. "Ya öldüyse? Aşiret çocuğu bu. Ya kan davası çıkarsa?"

Gurbet dizinde baygın yatan Ferhat'ın saçlarını okşayarak, "Ferhat," dedi. Yavuklusunun dağılan burnuna nazikçe buz tutuyordu. "Uyan, Ferhat." Bakışlarını bana çevirdi. "Niye uyanmıyor, Gökçen Hanım? Kırıldı mı yoksa?"

Valla Bordo Bereli yumruğu yedi, Gurbet. Kırılmadıysa hayattaki tüm şansını burada kullandı demektir. "Burnunun direğine vurulduğundan," dedim ters ters bordo gorile bakarak. O da bana baktı ama bakışları benden daha sertti. Önüme dönüp Ferhat'ın burnundaki kanlı pamuğu pansuman kabına atıp yenisini tuttum. "Şu an bir şekil bozukluğu yok gibi," dedim burnunu inceleyerek. "Ama uyanmadan kırılıp kırılmadığına dair net bir şey diyemem."

"Kırıldıysa ben hemen takayım yerine," dedi Murathan bu kez klasik terbliğiyle.

Deli olacaktım.

"Komutanım," dedi Gurbet ağlamaya yakın bir sesle. "Neden böyle yapıyorsunuz ama?"

Murathan geri yaslandığı koltukta en ters bakışını attı Gurbet'e. Öne eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı ve en ters bakışını atmaya böyle devam etti. Ürkütücüydü. Gurbet de ürkmüştü zaten. Daha fazla dayanamayarak bakışlarını kaçırdı. "Çok net bir soru soracağım sana," dedi Murathan tane tane. "Hamile misin sen?"

Gurbet'in gözleri anında kocaman oldu.

"Hayır! Kesinlikle hayır. Valla hayır!"

"Bu lavuk gelip seni babandan istedi mi?" diye bir soru daha yöneltti Murathan.

Gurbet başını yavaşça iki yana salladı.

"Peki, babanın senin bunu sevdiğinden haberi var mı?"

Gurbet yine başını iki yana salladı.

"Peki, baban sana 'Onunla evlenmene asla izin vermem,' dedi mi?"

Gurbet yine başını iki yana salladı.

"Şimdi neden böyle yaptığım anlaşıldı mı?" dedi Murathan her kelimenin üzerine tek tek basarak.

"Utandım," dedi Gurbet birden. "Babama onun istemediği birini sevdiğimi söylemeye utandım. Üzülürdü."

"Söylemeye utandın ama kaçmaya mı utanmıyorsun?" diyerek Murathan zerre acımadan cevabı yapıştırdı. "Sence baban, gözünün içine baktığı kızının karşısına çıkıp mertçe sevdiği adamı söylemesine mi üzülür yoksa hiçbir şey söylemeden kaçmasına mı?"

Gurbet cevap vermedi. Daha doğrusu veremedi. Başı önünde, kucağındaki baygın Ferhat'ın saçlarını okşadı yavaşça. "Ben..." dedi ağlamaya yakın bir sesle. "Ben gerçekten ne yapacağımı bilemedim. Söylersem ve izin vermezse... Ferhat'ı bir daha göremezsem..." Başını tekrar yukarı kaldırıp dolu dolu gözlerle baktı bize. "Planlanmış bir şey değildi zaten. Öğlen buluştuk. Ne yapacağımızı düşündük ama bir sonuca varamadık. En iyisi kaçmak gibi geldi, buraya geldik biz de. Bir gece kalıp gidecektik zaten."

Kaçar kaçmaz buraya mı geldiniz yani? Vay benim dertli başım!

"Ha, kaçmaya karar verince aklınıza ilk Gökçen geldi yani, öyle mi?" dedi Murathan bu sefer hafifçe yüksek çıkan bir sesle. İlk defa duygularına tercüman olmuştu. "Senin baban salak mı sence? O bir gece nerede kaldığınızı bulamayacak mıydı el kadar Silopi'de?"

"Ben..." diye başlasa da devam edemedi Gurbet.

"Siz gidince arkada ne bırakacağınızın farkında mısınız?" diye laflarını tokat gibi çakmaya devam etti Murathan. "Ama yok! *Biz kaçalım da gerisi ne olursa olsun,* diye düşündünüz herhâlde. Ne de olsa Gökçen size her şeye rağmen yardım ederdi, değil mi? Daha önce yaptı, şimdi niye yapmasın?" İyice çattı kaşlarını. "Ağa kızı, size iyilik yapan insanlara böyle mi karşılık veriyorsunuz siz?" dedi aşırı soğuk bir sesle. "Canlarını tehlikeye atarak..."

Gurbet bir iki saniye bir şey diyemeden öylece baktı. Ferhat hâlâ baygındı, Bilge ise camın önünde dudaklarını kemirip perdenin arkasından evin önüne siyah *Passat* sürüsü yığılacak mı diye bakıyordu.

"Ben asla öyle düşünmedim," dedi Gurbet. Artık gerçekten ağlıyordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Özür dilerim, Gökçen Hanım. Benim öyle bir niyetim yoktu. Babamların eli kolu uzun. Başka yerde bulurlar diye... Gerçekten özür dilerim. Ferhat uyanır uyanmaz gideceğiz, söz."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

"Saçmalama, Gurbet."

"İlk defa doğru konuştu," dedi bordo goril hemen.

Sabrım gerçekten buraya kadardı. Ölmeyelim diye adamdan yardım istedik, çenesiyle öldürecekti beni. "Murathan, yeter artık!" diye çıkıştım en nihayetinde.

Yakıcı bakışlarını bana çevirip tip tip baktı. Ama ben Gurbet değildim. Bu bakışlardan korkacak da değildim. Hızla ayaklanıp Ferhat'ın burnundaki pamuğu Gurbet'in eline tıkıştırdım. *Dua et ki o pamuk şu an başka bir yerine takılı değil, Ferhat.* "Sakın bir yere gitmeyin. Burada bekleyin," dedim Gurbet'e güven veren bir tebessümle bakarken. Elimle yanağındaki yaşlardan birini sildim. Sonra ise Murathan'a dönüp güven veren tebessümümün yerine, katil bebek *Chucky* ifademi kuşandım. "Gelsene sen bir benimle," dedim. "Haluk, mutfak!" der gibi başımla salon çıkışını işaret ettim. İfadesizce bakmaya devam etti. Sinirden kusturacak adam beni sonunda. Dişlerimi sıktım. "Murathan!"

Önce yine ifadesizce baktı. Sonra ise gözlerini devirip ayaklandı. Hızla salondan çıktım. Peşimde olduğunu hissediyordum. Mutfağa gidemezdik. Kavga edeceğimiz kesindi. Sesimizin duyulmasını istemezdim. O yüzden holün en ucunda olan odama doğru ilerledim. Ama odanın kapısını açınca beni karşılayan dağınıklık, yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Fakat artık her şey için çok geçti. Arkamda bir bordo goril vardı. Yandan ters bir bakış atıp, odanın kaosunu umursamadan içeri girdim. Peşimden o da girince kapıyı kapattım. Derin bir nefes verdim ve sakinliğimi korumaya çalışarak ona döndüm.

"Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?" dedim yılmış ve kızgın bir ifadeyle. "Olan olmuş. Zaten zor durumdalar. Sen neden kızı daha çok üzüyorsun?"

"Üzüldü mü?" dedi alay eder gibi. İki elini birbirine vurdu. "Kıyamam ya, tüh!" Bu noktada alaycı ifadesi dağıldı. Ciddileşti. "Zor durumda bırakılan onlar mı sence, Pamuk?" diye yükselerek kavgamızın başlama düdüğünü çaldı. Gözleri alev alevdi. Sanırım iş harbiden ciddiydi ki dedikleriyle bu düşüncemi anında onayladı. "Bunlar niye buraya geldi, biliyor musun? Çünkü böyle bir şey için yardım alacakları başka kimse yok. Nedenini biliyor musun? Çünkü Silopi'de kime sorsan Ahmet Ağa'nın bunlar daha bu şehirden çıkmadan onları bulacağını bilir. Hiç kimse yardım etmez. Bilerek sana geldiler. Ahmet Ağa'yı tanımadığın için bunlara yardım edecek tek salak sensin çünkü!"

Ya sabır der gibi gözlerimi devirdim. "Murathan, sana buradan bir çakarım, medikalin önündeki altı bez bağlı mankenlere dönünce görürsün kim salakmış!" dedim elimin tersini göstererek.

Ama goril hâlâ aşırı sinirliydi. "Yap bunu ya!" dedi isyan edercesine. "Allah aşkına, çak bana bir tane. Belki bayılırım harbiden de şu içerideki görüntü bir kâbus olur."

"Yardım et diye çağırdık, hâle bak," dedim umutsuz bir bakışla. "Geldin, ortamı iyice rezil ettin. Bilseydim böyle yapacağını sana demeden ikisini de kaçırırdım."

"İyi bok yerdin!" diyerek yine sinirini konuşturdu.

"Sonra da 'Neden bana haber vermiyorsun, pervasız mısın sen?' diyorsun. Güzelce söyledik, rezilliğe bak! Yeminle kaynana gibisin ya, kaynana!"

Kaşları daha çok çatıldı. İki elini birden beline atıp şok ve şaşkınlık bir dolu bakışla baktı bana.

"Neyim, ne?"

"Kaynana," dedim tekrar. Çenemi yukarı diktim. "Sürekli dırdır, vırvır! Nasıl dokuz yaşındayken yaptığın gibi aralıksız azar çekebilirsin hâlâ ya?"

Sinirli bir gülüş döküldü dudaklarından.

"Asıl sen şu yaşında nasıl altı yaşındaki gibi sürekli boka batabilirsin, Gökçen? Ben buna hayret ediyorum asıl, biliyor musun?"

Bu açıdan bakınca haklıydı. "Ben mi çağırdım bu insanları sence?" diye çıkıştım.

"Çağırdın, değil mi?" dedi kendinden emin bir şekilde. "Kaçarsanız bana gelin, yardım ederim dedin, değil mi?"

Bunu beklemiyordum. Harbi götüme kamera takmış olabilir miydi bu adam? Her haltı bu denli bilmek normal bir kafa değildi. Yediğim halt ben söylemeden, ona yakalandığından ötürü melul melul ona bakıp dişlerimi dudağıma geçirdim.

Bakışımı havada yakaladı tabii. *Biliyordum* bakışıyla elini saçlarına daldırıp gözlerini kapattı. "Al işte. Bildim ama ben bunun olacağını. Valla bildim. Tanıyorum ben malımı çünkü," diye kaynana dırdırına ara vermeden devam etti. Burun kemiğini tuttu. Hatta sıktı. Şakaklarını ovuşturdu. İnşallah sinirden patlamazdı.

Ay nasıl sakinleşecek bu adam, dedi soldaki melek ürkek bir sesle.

Sakin ol good boy, sakin ol desek, diye bir öneri sundu sağdaki melek.

Ne olur sen akıl verme, arkadaşım, dedi soldaki melek umutsuzca.

En azından aklım var arkadaşım, dedi sağdaki uyuz uyuz.

Bana döndü. *Kızsa bile bilirsin ki perdelerinin arkasında kedi kadar uysal bir insan evladıdır o, Gökçen. Hele sana hiç kıyamaz. Damardan gir, kızım. Kızamaz sana. Kepçük o. Kepçük! Saçını ören, sana dondurma alan Kepçük.*

Saçımı ören, bana dondurma alan Kepçük. Kızsa da kıyamayan Kepçük.

"Kapıyı açtım, karşımdalar. Ne yapabilirdim sence?" dedim daha sakin bir sesle. Bağırarak bir noktaya varamazdık. Mecburen bana kıyamayan tarafına oynayacaktım. İnşallah yerdi.

"Kapıyı suratlarına kapatmak?" diye ciddi bir öneri sundu.

Ya sabır, ya Allah! Derin bir nefes verip elimi saçlarıma geçirdim. Bir iki saniye o da ben de sessiz kaldık. "Murathan," dedim tatlı tatlı. "Gel, önce bir sakin olalım. Durum ciddi, farkındayım. Zaten o yüzden seni aradım."

"Boka batmasan aramayacaksın yani?" dedi yine ters ters.

"Konumuz bu mu?" diye çıkıştım. "Ne diye arayayım durduk yere Allah aşkına ya?"

Muazzam bir şekilde gözlerini devirdi.

Umursamadım. "Bak onlar daha çocuk," diyerek yatıştırma politikamı sürdürdüm. "İkisi de yirmi yaşında. Doğru düzgün düşünemiyorlar. Bizim şu an onlara büyüklük yapmamız lazım."

Yatağımın üstüne savurduğum hafif nemli saç havlumu alıp yana doğru ilerledi. "Çocuk?" dedi bir yandan da ters bakışlarla bana bakarken. Sinirle havluyu konsolun önündeki sandalyenin üzerine serdi. "O çocuk dediklerin samanlıkta neler yapıyordu peki? Hatırlıyorsundur inşallah."

Unutma gibi bir şansım var mıydı? Hayatımın şokuydu.

"Ay yirmi yaşında insanlar, Murathan. Bir zahmet öpüşmeyi de bilsinler."

Tekrar yatağıma ilerleyip bu sefer bornozumu aldı. Aynı sinirle silkeleyip katlamaya başladı.

"Hani az önce çocuktu bunlar?"

Gözlerimi devirdim.

"O zaman ergen olsunlar, Murathan. Tamam mı?"

Katladığı bornozu güzelce yatağın üstüne bırakıp bu sefer üzerimi giyerken kararsız kaldığım için dolaptan yatağın üstüne savurduğum ağzı gözü yamulmuş tişörtlerime uzandı. Ama her hareketi muazzam bir sinir içindeydi.

"Madem samanlıkta öpüşmeyi biliyor o ergenler, kendi başlarının çaresine bakmayı da bilsinler."

"Murathan takın öpüşmeye!" Bu noktada durup katlamaya çalıştığı tişörtüme uzandım. Hızla çekip aldım elinden. "Ne yapıyorsun sen be?" Takıntılı manyakla iki dakika ağız tadıyla kavga edemiyoruz, hâle bak.

"Odan beni daha çok sinirlendiriyor şu an," dedi çatık kaşlarının altından. "Hâlâ nasıl bu kadar pis olabilirsin, Pamuk?"

"Sen nasıl hâlâ takıntılı manyağın tekiysen ben de öyle pisim."

Dolaba ilerleyip elimdeki tişörtü içine tıktım. Ama arkamı döndüğümde sırtıma lap diye fırlatılan başka bir tişörtle öylece kaldım. Neyse ki refleksleri gelişmiş bir insan yavrusuydum da hemen yakalamıştım tişörtü. Tabii, bunun akabinde de sinirle, "Kepçük!" diye bağırdım.

"Katlayıp koy şunları dolaba," dedi o ve muazzam siniri.

Gerçekten deli olacaktım. Asla umursamadan elimdeki tişörtü de dolaba savurunca *ya sabır* temalı bir kafa hareketi yaptı. Aynen, bordo goril! Bence de ya sabır! "Şu durumda tişörtümü nasıl katladığım mı önemli sence?" dedim artık paniğime engel olamayarak. "Ya bulurlarsa bizi? Ya Gurbet'e bir zarar verirlerse? Ya kızı namus diye öldürmeye kalkarlarsa? Ya biz burada oyalanırken çoktan Gurbet'i bulup alırlar da biz bir şey yapamazsak?"

Komplocu beynim çevrim içiydi. Ama bu komplo teorilerime şöyle bir cevap vererek son noktayı koydu:

"Hangi dizide izledin sen bu mallıkları?"

"Ay ne bileyim ben?" dedim artık ağlamaya yakın bir hâlde. Bir elimi belime, diğerini dertli başıma attım. "*Aşk Bir Hayal* diye bir dizi vardı. Onda izledim galiba. Güzel diziydi aslında ama..."

Bir iki saniye sessiz kaldı. Sonra ise minik bir gülme sesi gelince dertli başım ve ben bakışlarımızı bordo gorile çevirdik. Şu an gerçekten gülüyordu. Sinirinin geçtiği anlamına gelir miydi bu acaba? Bence gelirdi. Sinirleri de bozulmuş olabilirdi. İkisi de işime gelirdi.

"Sinirden gülüyorum şu an resmen," derken kafasını sağa çevirdi.

Gülerken bana bakmaması iyiydi. Sonra benim de gülesim geliyordu. Gülünce minik bir çizgi şeklini alan gözlerinin, üzerimde saçma bir etkisi vardı. O gülerken ben dertli dertli homurdanmayı tercih ettim.

"Gülme, Murathan ya. Valla bu sefer istemsizce oldu. Ben de böyle bir halta bulaşmak istemezdim. Nereden bilebilirdim kaçacaklarını?"

"Şakasını bile yapmamalıydın bunun, Gökçen," derken tekrar ciddileşmişti.

"Adı üstünde şaka," diye mırıldandım umutsuzca. Omuzlarım çaresizce çöktü. Ağlamaklı bir ifadeyle ellerimi yüzüme kapattım. "Of ya!" dedim dertli dertli. "Valla of ya!" Kendi kendime efkârlanırken aklıma gelen kaos senaryolarıyla kafamı tekrar kaldırdım. "Ya evimi tararlarsa, Kepçük? Ya şu an anladılarsa ve buraya geliyorlarsa? Ya yardım ettim diye beni de kan davasına katarlarsa?"

"Saçmalama."

"Yapmazlar, değil mi?" dedim yine panikle. "Bana bunu yapmazlar, değil mi?"

Umutsuzca baktı bana. Ters ifadesi yavaşça dağıldı. Omuzları çöktü ve bakışlarındaki ifadesizlik zırhı birdenbire paramparça oldu. "Kimse saçının teline bile dokunamaz, Gökçen," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben varım."

Bir şey söylemeden baktım. Artık yanımda olmadığı gerçeğini zihnime öyle bir kazımıştım ki şu an karşımda duran adamın Kepçük olduğuna ara ara şaşırıyordum. Ve ne kadar hatırlamak istemesem de zihnimin en arka sıralarına atmaya çalışsam da inkâr edemeyeceğim bazı gerçekler vardı.

Mesela aylarca ağlayarak onu beklemem gibi. O gelince beni daha kolay bulsun diye en son doğum günü hediyem olan mavi kelebekli tokamı saçımdan asla çıkarmamam hatta okulda bir kız tokamı almaya çalıştı diye kavga çıkarmam gibi. Mahalledeki çocuklar beni oyuna almayıp, dövüp burnumu kanattıkları zaman saatlerce asfalttan kalkmayıp Kepçük gelecek ve hepsine kızacak diye beklemem gibi. Defalarca Kurşun Asker'i okumam, Kepçük benimle gurur duysun diye odamı hep toplamam, gece yatmadan önce çantamı hazırlamam, sürekli beşinci sınıfların katına çıkmam, günümün çoğunu çizgi film izlemek yerine camın önüne tüneyip o geçerse hemen beni bulsun diye seslenmek için beklemem gibi.

Ben onu beklemiştim. Babamın gittiğini, artık gelmeyecek oluşunu bile kabullenmiştim ama ben Murathan'ı aylarca beklemiştim.

Derin bir nefes verdim. Aferin, Gökçen! Düşünmemen gereken ne kadar çok şey varsa düşün kızım. Bu sefer bakışlarımı ben kaçırdım. Zihnime taş atıyor, suyu bulanıklaştırıyordu gözleri. Sağa dönüp parmaklarımı saçlarıma daldırarak geri savurdum. Dudaklarımı hafifçe ıslatıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Madem öyle, ne diye yarım saattir terör estiriyorsun?" diye homurdandım.

Kepçük durur mu? "İhtimaller Gökçen. İhtimaller..." diyerek yapıştırır klasik cevabı.

Bu sefer göte kurşun yeme ihtimalim olduğu için çaresizce başımı aşağı yukarı salladım. Ve ben de her bok yediğimde verdiğim klasik cevabım için yavaşça ona doğru yaklaştım. Aramızda bir adım kala durdum. İyice almalıydık sinirlerini. Yoksa Ferhat'ı aşiretten önce Murathan kan davasına katacaktı. Melul bakışımı kuşandım ve olabildiğince gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim," dedim tek nefeste.

Önce yine ifadesizce baktı. Sonra ise derin bir nefes verip gözlerini kapattı ve başını sağa çevirdi. "Gerçekten başıma belasın," diye homurdandı ağzının içinde.

Ama yan dönmeseydi iyiydi. Füzemsi kirpikleri pek yardımcı olmuyordu. "Onlara da çok kızma, olur mu?" diye melul melul bakma taktiğini devam ettirdim. Siniri geçiyordu. "Zorda kalmışlar belli ki. Yoksa Gurbet kötü biri değil."

Bakışlarını bana çevirdi. Çok şükür, artık öfkeli bakmıyordu. "Sana daha önce de söyledim, Pamuk," dedi sakin bir sesle. Bakışları direkt gözlerimdeydi. "Ağa kızının da oğlunun da iyi olup olmamaları beni alakadar etmiyor. İsterlerse dünyanın en iyi insanları olsunlar ama eğer sana zararları varsa hiç kimseye acımam!"

Bu adam niye bu kadar netti? Olmadık düşüncelere sürüklenebilirdim. Kalbim patlayabilirdi ya da yüreğime inebilirdi. Hoş değildi yani. Yapmamalıydı. *Düşüncelerini topla, Gökçen.* Zorlandım lakin başardım. "Sakince meseleyi çözersek bana bir zararı dokunmaz, değil mi?" diyerek başka bir konuya geçiş yaptım.

Tekrar kaşlarını çattı.

"Ha, illa bu boka da girelim yani?"

"Utanmışlar, Murathan," dedim tatlı tatlı. "Doğru düzgün birbirlerini de göremiyorlardı. Zaten aileleri de düşmanmış. Korkmuşlar işte. Az hâlden anla sen de ya. Düzelt artık şu kaşlarını. Adamlar sevmiş. Ne var?"

"Biz de sevdik!" diye yine yükseldi. "Gidip kaçırdık mı?"

Bunu beklemiyordum. O yüzden aval aval bakakaldım. Ama sanırım o da kendinden böyle bir çıkış beklemiyordu. Zira o da bana aval aval bakakaldı. Kısa bir süre bu amaçsız bakışma sürdü. Demek kaçırmak isteyecek kadar âşık olmuştu? Kalbimin ortasına ince bir iğne battı. İmkânım olsaydı şu saniye kalbime en şaşkın bakışımı atardım. Pardon da sana ne oluyordu, sayın kalbim?

Ben bir şey söylemeden bakışmayı sürdürünce, "Tamam," diye mırıldanarak bu amaçsız sessizliği böldü. Bunu derken bakışlarını benden kaçırıp başını sağa çevirmişti. Hafifçe çenesini kaşıyıp tekrar bana döndü. "Dediğin gibi sakince halledelim bu meseleyi."

Yine kaçtı. Söylemek isteyip söyleyemediği ya da söyleyip pişman olduğu şeylerde yapıyordu bu göz kaçırma hareketini. Ve en önemlisi, bir şeyler sakladığı zaman. Bence kesinlikle son seçenekti.

Ne saklıyordu benden?

Şu an bazı kapalı bölgelerimin korkusu olduğu için son söylediği şeye odaklanmaya çalıştım. Fakat kalbimin üzerindeki iğne yerli yerindeydi. Minik bir ipin ucunda sallanıyordu sanki. İp sallandıkça batıyor ve ince bir sızı bırakarak uzaklaşıyordu. Saçmaydı. Neden öyle oluyordu? Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Nasıl halledeceğiz peki?" dedim. "Kapının önüne koymayacaksın çocukları ama değil mi?"

"Böyle bir şey yaparsam çenenden kurtulma ihtimalim ne?"

"Sıfırın bile altında."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

"Ee," dedim. "Ne yapacağız? Fikrin ne?"

Cevap için düşünmedi.

"Alıp geri götüreceğiz."

Gözlerim yuvalarından pörtledi. "Olmaz! Saçmalama! Çok riskli. Salak saçma namus meselesi yapıp Gurbet'e bir şey yaparlar sonra. Bu riski alamam."

"Ben de alacak değilim, Gökçen," dedi bilmiş bilmiş. "Gelmeden arayıp bir ağız yokladım. Gerçekten de bu mallar bir anda kaçma kararı alıp direkt buraya gelmişler. Kimsenin kaçtıklarından haberi yok henüz. Anlaşılmadan geri götürüp aileleriyle biz konuşacağız."

Akla en yatkın fikir bu gibiydi ama yine de şüpheli bir bakış attım.

"Ya Ahmet Ağa kızıp biz gittikten sonra bir zarar verirse?"

"Ahmet Ağa öyle bir adam değil," dedi hemen. "En çok da buna kızıyorum zaten. Ahmet ve Raşit Ağa düşmanlar, evet ama ikisi de kendi aşiretindeki başlık parası zırvalığını kaldıran ilk ağalar. Bunlar da gidip babalarına güzelce olayı anlatsalar kızarlardı ama sonra çocukları üzülmesin diye izin verirlerdi belki." İşaret parmağını kapıya doğru kaldırdı. "Ama bu içerideki beynini si-" Bu noktada durup derin bir nefes verdi ve çok sağ olsun küfrünü yuttu. "Beyinsizler," diye tamamladı cümlesini. "Kalkmış kendi kendilerine heyecan yaratıp kaçıyorlar."

"Gidip biz konuşursak mesele sakince hallolur mu yani?" dedim kuşkuyla. "Bak Murathan, Gurbet'e bir şey olm-"

"Sence ben bunun riskini alır mıyım, Gökçen?" dedi. "Ahmet Ağa'nın öyle bir şey yapacağına ihtimal versem şu an onları çoktan bu şehirden kendi ellerimle kaçırmıştım zaten."

Bakışlarında güven vardı. Hem de iliklerime kadar hissedebileceğim bir güven. "Yaa Kepçük, biliyordum kızsan bile bir şeyler yapacağını!" diye neşeyle döküldü kelimeler dudaklarımdan. Anın verdiği rahatlamayla aklıma gelen ilk şeyi hatta şu an deli gibi yapmak istediğim tek şeyi yaptım. Aradaki mesafeyi sıfırladım. Kollarımı beline doladım ve sıkıca sarıldım. Kokusu etrafımı sarmaladı. Sıcaklığı kalbime değdi. Yanağım göğsüne yaslıyken huzurla gülümsedim. Burası kadar güven veren başka bir yer yoktu. "Teşekkür ederim."

Bu ani sarılmamı beklemiyordu galiba. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Ben de beklemiyordum bunu kendimden. Hele de göğsünün bu kadar rahat olmasını asla beklemiyordum. Etrafımı saran barut ve Murathan kokusuyla ciğerlerim şenlenirken yanağım aşırı tanıdık bir sıcaklığın verdiği güven hissiyle karşı karşıyaydı. Geri çekilmem lazımdı ama çekilmedim. İçimde aniden

beliren devasa bir özlem bulutu vardı sanki. Ağır ağır gelip kaplamıştı bütün gökyüzümü. En kuytularda sakladığım bir özlem...

Daha sıkı sarılalım, dedi sağdaki melek usulca.

Ve ilk defa soldaki melek de onunla aynı düşüncede buluşup, *Bütün özlemlerimiz kadar sarılalım, Gökçen. Kocaman,* diye ekledi.

Öyle de yaptım. Fazla rahattı. Fazla güvenliydi. Kesinlikle hoşuma gitmemeliydi. Ama gitmişti. Gövdesinden kopmak adına yoğun bir savaş içindeyken ellerini sırtımda hissettim en nihayetinde. Tüy kadar hafifti dokunuşu. Kırılacak bir şeymişim gibi narince dolanmıştı kolları bedenime. Sırtımda hafifçe gezindi elleri. İstemedim ayrılmayı. Hiç istemedim hem de. Ama aynı saniyelerde bir şey hatırladım. Acı bir gerçek...

Benim üzerimde şu an sadece bol bir tişört vardı. Altında hiçbir şey olmayan bol bir tişört. Sütyensiz giydiğim bol bir tişört.

Acıdan da öte bir gerçek.

Siktiriko! Güven dolu sarılış, anında utanç verici bir temasa dönüşmüştü. Kan yanaklarıma hücum ederken utançla gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirdim. Sonra ise elimden geldiğince çaktırmamaya çalışarak sokulduğum gövdeden uzaklaşmak için geriledim. "Ee, o zaman içeri geçip çocuklarla konuşalım," diyerek gülümsemeye çalıştım. Önünden iki adım geriledim. *Az önce hiçbir şey yaşanmadı ki* gülüşümü kuşandım. "Ferhat da uyanmıştır şimdi. Şey etmesinler..."

Ne etmesinler, mal Gökçen? Gelsin aşiret. Gelsin ve beni buradan alsın. Kan davalarına katsınlar beni yoksa ben kendi kanımı akıtacaktım zaten!

"Ne olur anlamamış olsun," demekten başka duam yoktu şu an için. Yüzünde saçma bir ifadesizlik vardı. Ama kulakları bir tık bordomsuydu. İki ihtimalde kızarırdı o kulaklar. Bir, yoğun bir sinirde. İki, yoğun bir utançta. Seçenek iki gibi duruyordu. Ben acının buruk tebessümüyle sırıtırken o yutkundu. Sonra ise bakışlarını sağa sola çevirip, "Cam yok mu bu odada? Cam açalım," dedi.

Açalım, daha sonra da beni atalım. Teşekkürler.

Cevap vermeme kalmadan makyaj masamın yanına ilerleyip perdeyi hızla sağa çekti. Pencere koluna yapıştı ama elini kola atar atmaz daha çevirmeden cam açılınca kaşlarını tekrar çattı. "Bu ne?" dedi ters ters. "Bozuk mu bu zamazingo?"

Rezil bir hâlde olduğum için sadece onaylayan mırıltılar çıkardım.

Bozuk olan o değil. Benim aklım, beynim ve idrak yetim, Murathan.

Sinirle pencerenin sağına soluna baktı. Adam bozuk pencere koluna bile sinirlenebiliyordu. "Yaptırsana o zaman, Pamuk. Nasıl yatıyorsun geceleri? Ya

biri açıp girse içeri." Çatık kaşlarla pencerenin sağına soluna bakmaya devam etti.

"Üçüncü kattayız, Murathan. Kim girecek içeri? Manyak manyak konuşma," dedim muazzam bir boş vermişlikle. Battı balık yan değil, biraz utana sıkıla giderdi bence. Bunu diyen ata bir de bunu düşünmeliydi. "Hem yan camdan denedim ben. Dışarıdan itince açılmıyor. İçeriden çekince açılıyor sadece."

Çatık kaşlarla cama bomba atmaya devam ederken ben kapıya yöneldim. Az önceki konu araya kaynadığı için kurban olduğum Rabb'ime ne kadar dua etsem azdı. Hemen kaçmalıydım buradan. Yoksa içimden bir ses saçma bir şekilde her an hıçkırabileceğimi söylüyordu. "Haydi, içeri geçelim artık," diyerek kapıya yöneldim. Ama tam elimi kapı koluna attığım an arkamdan yükselen bir sesle kalakaldım.

"Bunu hâlâ saklıyor musun sen?"

"Ne?" diyerek ona döndüm ama dönmez olaydım. Fıtık olaydım da öylece kalakalaydım.

Elinde bir toka vardı. Bu sefer hatırlamakta asla zorlanmadığım bir toka. Onun bana aldığı, saçımda toka sevmememe rağmen benim aylarca saçlarımda sakladığım toka. Minik, mavi bir kelebek.

Yemek yemeye gitmeden önce makyaj masamdan yere düşen, benim ise alelacele toplayıp masamın üzerine attığım takı kargaşası içinden bulmuş olmalıydı. Onu oraya koyduğumu bile unutmuştum ben oysa. Misketlerle birlikte onu da sakladığımı sanıyordum. Onu beklerken, bütün harçlıklarımla mahalle bakkalından alıp o gelince ona vermek için sakladığım misketler... Şaşırdım. Cidden elindeki tokaya en şaşkın bakışımı atıyordum şu an zira beklemiyordum. O ise dudaklarında hafif bir tebessümle bana bakarken mutlu mesut tutuyordu elindeki tokayı. *Ne olur bari bunu hatırlamıyor olsun.* Ama bakışı her şeyi özetliyordu.

Cidden bayılacaktım ben bugün. "Ne diye eşyalarımı karıştırıyorsun sen?" diye muazzam bir kıvırmayla kaşlarımı çatıp ilerledim. Tam önüne gelip hızla tokayı elinden kaptım. "Özel hayata saygı denen bir kavramdan bihabersin galiba?"

"Masanın üstündeydi," dedi imalı sırıtışını bozmadan. "Gizli bir yerden almadım."

"Orası da özelim, salak!" diye tersleyip tokayı tekrar masanın üstüne, diğer tokaların içine savurdum. Kelebeğin kanatları hemen sallanmaya başladı. Bu tokada en çok bunu severdim zaten. Kepçük'ün kulaklarına benzeyen kanatlarını.

Gülüşünü bozmadı.

"Saklıyorsun demek, ha?"

Sonuna kadar inkâra devam, Gökçen. "Ne saçmalıyorsun, Murathan ya?" dedim yüzümü ekşiterek. "Neden saklayacağım? Öylesine bir toka işte."

Gülüşünü zerre bozmadan başını usulca sağa eğdi.

"Öylesine mi?"

Lanet senin zekâna salak herif.

"Öylesine!"

İmayla baktı yüzüme. *Yeme beni şimdi,* dememiş ama demiş kadar olmuştu. "Ne?" dedim gözlerimi büyüterek. "Ne? Ne? Ne?"

"Bu o," derken oldukça sakindi. "O gün sana verdiğim toka." *Babalarımızın şehit düştüğü gün,* diyemedi. "Doğum gününde..." dedi.

İfadesizliğimi korumaya çalıştım ama şu noktada bunu yapmak benim için oldukça zordu. Bir Bordo Bereli kadar başarılı değildim bu konuda. Ama yine de ultra çaba göstererek bakışlarımı ifadesiz tutmayı başardım. Çenemi yukarı diktim. "Ee?" dedim umursamazca. "Varsayalım ki o. Ne olmuş?"

"Hatırlıyorsun."

Gözlerimi devirdim.

"Yani Murathan?"

"Neden sakladın?"

"Sana ne?" dedim hemen. "Toka benim değil mi? İster atarım ister saklarım. Hesap mı vereceğim? Ayrıca şu an konumuz bu mu sence? Salonumda kaçan aşiret çocukları var!"

Çıkışımı umursamadı bile. Sorgulayan bakışları yine gözlerimdeydi.

"Atsaydın o zaman. Neden atmadın?"

Malım çünkü ben. Ağır malım ki o tokayı takıp seni bekledim.

"Murathan, valla saçmalıyorsun şu an ha," diye sıkılmış bir ifade kuşanmaya çalıştım. "İzmir'den taşınırken araya karışmıştır. Ben de fark etmemişimdir muhtemelen. Orada olduğunun farkında bile değildim. Kendince saçma sapan şeyler çıkarma yani." İfadesizliğimi bu noktaya kadar koruyabildiğim için hızla önüme dönüp kapıya ilerledim. Benim altıma edişlerime değil Cafer, *Prima* sponsor olsa bile kurtarmazdı bugünümü.

Acilen bu odadan çıkmalıydım. Tam can havliyle kapıyı açıyordum -hatta bir parça açmıştım- ki Murathan'ın kolu yanımdan uzanıp hızla kapıyı kapatınca öylece kaldım. Damarlı elleriyle burun buruna geldim önce. Yüreğim tekledi. Ne olduğunu anlamak adına önüme dönünce ise bu kadar yakınımda olmasını beklemediğimden iyice bocalamıştım. Kehribarları dikkatle bendeydi. Yüzünde yine bir ifade yoktu ama sert de değildi. Tam tersine göz

bebekleri dikkatle tarıyordu yüzümün her bir zerresini. Yakınlığı ve hastası olmaya başladığım başa bela kokusu yüzünden irkilsem de geri çekilmedim. Zaten kaçacak bir yerde yoktu arkamda. Ben de bakışlarımı ona diktim. Kaçmamı beklerse yanılırdı.

"Saçını neden kestin?" dedi kısık bir sesle.

Bu an normal değildi. Bu ses ve bu koku benim için âdeta bir girdaptı. İçine çekiyordu. Uzak durulamıyordu. Batıyordum. "Ne saçı?" dedim ben de onun mırıltılı sesine uyum sağlayarak.

"İlkokul fotoğrafında..." dedi. "Saçların kısaydı. Neden?"

Nereden bulduğunu sormayacaktım bile. Üzüm eylemini bile bulan, bunu elbette bulurdu. Lanet olası *e-okul* fotoları... "Canım kesmek istedi. Kestim," diyebildim. Yalandı.

Gözlerinden anlık bir hüzün geçti. Tereddütle kısıldı kehribarları.

"Sen mi kestin yani?"

Cevap için hiç beklemedim.

"Evet."

"Neden?"

Seni unutmak için. Zorla aklımdan atmak için. Geleceğine dair umutlarımı öldürmek için. Beni bırakan herkesi saçımla birlikte ruhumdan da kesip atmak için.

"Saçımı en çok sevenler bile bana bir veda etmeden gittiğine göre onların da kalmasının bir anlamı yoktu," dedim. Ama her kelime aslında içimde kendimden bile sakladığım yarama batan bir bıçaktı. Oysa o yaraya asla dokunmamalıydım. Sarılan yaralar kapanırdı. Benim yaram ise ne sarılmıştı ne de kapanmıştı. Öylece duruyordu. Sessiz ama derinde. Bu zamana kadar varlığının farkında bile değildim oysa. Gerçekten bu kadar içerlemiş miydim buna ben?

Bakışlarındaki hüzün çoğaldı. Usulca sağa eğdi başını. Daha da yaklaştı yüzü yüzüme.

"Veda etmediklerini nereden biliyorsun?"

"Ettiler mi?" dedim ben de başımı onun gibi yavaşça sağa eğerek. "Gözümü kapatmamı, açınca hepsinin geçeceğini söylediler. Kapattım. Açtım. Hepsi gitmiş." Bakışlarım meydan okurcasına dudaklarına değip tekrar gözlerini buldu. "Bu bir veda mı sence? Bence duyduğum en büyük yalan."

Bir iki saniye bir şey söylemeden bütün yüzümü taradı kehribarları. "Vedalar can yakar, Pamuk," dedi usulca. "Belki de canının yanmasını istemediler."

Bir şey söylemeden baktım bu kez. Aynı şekilde o da bana. Şu an kalbimin göğüs kafesime ağır ağır ama tok seslerle çarpması pek hayırlı değildi. Şu an yine sıkı sıkı sarılmak istemem de hiç hayırlı değildi. *Minik Pamuk... Ne olur bana bunu yapma.*

"Ya veda etmemeleri daha çok canımı yaktıysa?"

Bakışlarındaki hüzün büyüdü. Gözlerinden gözlerime sayısız kelime aktı. Ama hiçbirini okuyamadım. Sıcaklığına daha çok sokulmak istedim. Yapamadım. "Sen de çok üzüldün mü?" demek istedim. Diyemedim. Meydan okumayı bırakıp geri çekilmek istedim. Onu da yapamadım. Sadece önümdeki girdaba daha çok kapılmamak adına bakışlarımı sarıya çalan kehribarlarına, alnına düşen iki saç tutamına kilitleyip direnmeye çalıştım.

"Eskiden..." dedi. Bakışları dudaklarıma inip tekrar gözlerimle buluştu. "Haritaya bakardık. Hatırlıyor musun?" Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Ama bunu hatırladığımı yeni hatırlıyordum. Buğuluydu ama oradaydı. Harita önümüzde, bütün şehirleri Pamuk'a tek tek öğreten Kepçük. "Bütün şehirleri yakın sanırdık," diye devam etti. "Aynı haritada olduklarına göre ne kadar uzak olabilirdi ki? Adana, İzmir'e çok uzakmış, Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım."

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu? Tam sormaya niyetleniyordum ki önünde bulunduğumuz kapı dışarıdan zorlanmaya başladı. Murathan'ın kapıya dayadığı eli yüzünden açılmayıp üstüne bir de Bilge'nin, "Beni bırakıp kaçtınız mı yoksa?" diyen ağlamaklı sesi yükselince ikimiz de bakışlarımızı kapıya çevirdik.

Bu sefer hızla kendimi geri çektim. İçeride kaçan aşiret çocukları varken sen ne yapıyordun burada, Gökçen? Bakışlarımı Murathan'a değdirmemeye çalıştım. Kafam dumanlıydı. O da derin bir nefes vererek elini kapıdan çekti. Bu hareket yüzünden kapıyı zorlayan Bilge lap diye içeri düşmüş bulunuyordu. Bize şaşkın bir bakış atıp doğruldu. "Çok korktum bunları bana bırakıp kaçtınız diye," dedi perişan bir sesle.

"Saçmalama Bilge," dedim hemen. "Ne yapabiliriz diye tartışıyorduk biz." Göz ucuyla Murathan'a baktım. Ama onu da direkt bana bakarken yakalamayı beklemiyordum. Bakışlarımı kaçırıp hızla Bilge'ye döndüm.

"Sonuç ne?" dedi Bilge. "Ne yapacağız?"

Bu can alıcı soruya benden önce Murathan atlayıp, "Asıl içeridekilerin yapması gerekeni biz yapacağız," dedi ve yine ciddi ifadesine bürünüp salona doğru ilerledi.

Kısa bir an Bilge de ben de arkasından baktık. Bu bakışımızın sebebi muhtemelen Bilge'nin olayı anlamamasından, benim ise kafamın bir hoş ol-

masındandı. Yürüyüp yürüyüp bitirememiş mi? Veda etmediği ne belli miymiş mi?

"İçeridekilerin yapması gereken şey ne? Bizim yapacağımız şey ne?" diyerek Bilge derin düşüncelerimi böldü. Bunları da mecbur sonra düşünmek için diğer sorularımın üstüne yığacaktım.

"Gel benimle. Anlarsın şimdi," deyip koluna girdim ve biz de Murathan'ın peşinden salona ilerledik. Salonda uyanmış, burnunu tutan bir Ferhat ve "Çok şişmedi, aşkım," diyen bir Gurbet karşıladı bizi. Çok şükür ki uyanmıştı Ferhat. Murathan ikisinin de tam karşısına dikilince, susup ürkek bakışlarını ona çevirdiler. Murathan'ın yanına ise benle Bilge dikilmiştik.

"Komutanım," dedi Ferhat hafifçe moraran burnunu tutarak. "Niye öyle vurdunuz ki?"

"Kes sesini de seni gebertmediğime dua et," diyerek Murathan lafı ağzına tıktı. Ferhat ürkekçe önüne dönerken Murathan yakıcı bakışlarla, "Kaçtığınız daha anlaşılmamış," dedi. "Kalkın. Geri dönüyoruz."

"Olmaz," dedi Gurbet anında.

Murathan tip bakışlarından birini daha attı. "Fikir sormadım. Şimdi buradan çıkıp beraber gideceğiz. Gökçen'le ben de sizinle gelip anne babanıza söyleyemediğiniz şeyi söyleyip ara bulucu olacağız." Kararlı bir şekilde işaret parmağını onlara doğru kaldırdı. "Eğer güzelce anlatmamıza rağmen yine izin vermezlerse o zaman yemin ederim ki sizi ben kaçıracağım bu şehirden. Hem de kimsenin bulamayacağının garantisini vererek."

İkisinin de bakışları bana dönünce güven vermek adına hafifçe gülümsedim. Zerre şüphem yoktu. O dediyse yapardı.

"Ya çok kızarlarsa?" dedi Gurbet. "Utanırsa benden?"

"Kaçıp gittiğinde arkanda ne bırakmayı umuyordun?" dedi Murathan. "Gurur mu duyacaktı baban seninle? Saçma sapan düşünmeyi bırakın da kalkın. İyice geç olup kaçtığınız anlaşılmadan gidelim."

"Benim babam kolay," dedi Ferhat amaçsızca gülerek. "Gurbet'in babasını ikna etsek yeter, komutanım."

"Madem kolaydı da ne diye söylemedin lan?" diye yükseldi Murathan.

"Ne bileyim," dedi Ferhat tekrar geri sinerek. "Pek aklıma gelmedi bu fikir. Direkt kaçarız diye düşündüm ben ama..."

Murathan ters bakışlarını bana çevirdi.

"Şu zırtoyu sustur yoksa harbi kıracağım burnunu."

Murathan'ın uyuz olduğu kişiler kara listesindeydin artık, Ferhat. Sana başka dert de gerekmezdi düşman da. Gurbet tedirginlikle ellerini ovuşturunca ona doğru ilerleyip önünde eğildim. Sıkı sıkı birbirine kenetlediği ellerini

yavaşça tuttum. "Babanla arandaki bağı gördüm, Gurbet," dedim sakin bir sesle. "Seni üzecek bir baba değil o. Bence sen de onu üzecek bir evlat değilsin. Yanındayken, elini tutabiliyorken sıkı sıkı tut. Kızsın, küssün, bağırsın. Bırakma. Daha sıkı tut. İmkânın varken daha sıkı sarıl. Yoksa üzülürsün, çok üzülürsün." Yanağına doğru bir gözyaşı yuvarlandı. Bana olan bakışları ise bu işe kalkıştığı için ağır derecede pişman olduğunu anlatıyordu. Yaşlarını ondan önce silip gülümsedim. "Bize güven. Halledeceğiz."

Bir iki saniye tereddütle baktı ama sonra o da yavaşça gülümsedi. Başını aşağı yukarı salladı. "Güveniyorum," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Yanağını şefkatle okşayıp yanından ayaklandım. "Üzerime bir şeyler giyip hemen geliyorum. Sonra gidelim." Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. "Olur mu?"

"Aynen," dedi hemen. "Bence de giy." Harikanın da üzerinde harika! Anlamayacağını düşünmem acayip ümitsiz bir duaydı zaten. İmasına karşı olabildiğince mal ayağına yatıp yanından geçip ilerledim. "Mümkünse bu kez göbeğin kapalı olsun," diye bağırdı arkamdan. Yönümü ona çevirmeden gözlerimi devirdim. Bilge yanıma takılıp *ben de gelecek miyim* seremonisine başlarken arkadan başka bir kaosun sesi yükseldi.

"Ben sizi yalandan sevgili biliyordum, komutanım. Ama anlaşılan yalan, bizim sayemizde gerçek olmuş," diye gevşeklik yapan Ferhat ve "Lan bak, sen harbi benim elimde kalırsın ha!" diye yükselen Murathan.

"Bilge, sen yanlarında kal. Yoksa Murathan aşirete kalmadan Ferhat'ı Hakk'a yürütecek," deyip Bilge'yi geride bıraktıktan sonra odama ilerledim. Koşar adım içeri dalıp hazırlanmak adına dolabıma yapıştım. Şu saatten sonra ise hâlimizi özetleyecek tek bir cümle bulunuyordu:

Ya tarih yazacaktık ya da tarih olacaktık.

"Yusuf!"

"Ali! Alim!"

İçeriden gelen çığlıklar yüzünden ürkekçe kapıya bakmaya devam etti Murathan ve Gökçen. Bir saat önce bir şey olmuştu. Bir saat önce kapıya bir asker gelmişti ama babaları değildi. Bir saat önce gelen askerin söylediği tek bir cümle yüzünden evleri şu an cehennem gibiydi.

Koltukta tam dibine tünemiş, koluna sıkı sıkı yapışıp ne olduğunu anlamadan etrafa bakan Pamuk'a çevirdi bakışlarını Murathan. Pamuk anlamamıştı ne olduğunu ama o anlamıştı. Bugün onların babalarının gittiği gündü. Babaları hep giderdi. Ama bu başka bir gidişti. Bu sonsuz bir gidişti.

"Parçalarını bile zor bulmuşlar," dedi holdeki komşu kadınlardan biri. Yüzü görünmüyordu kimsenin ama sesler geliyordu.

"Bomba atmışlar. Paramparça olmuş adamlar," dedi başka bir ses.

"Vah vah," dedi bir diğeri.

Murathan dolan gözlerini tavana dikerek yaşları geri göndermeye çalıştı. Ağlamayacaktı. Ağlamamalıydı. Ama neden ağlamamalıydı ki? Ağlamak istiyordu. Çok ağlamak istiyordu. Hatta hiç bu kadar ağlamak istememişti.

"Parçaları bulunamayanlar varmış. Bütün karakol yanmış, kül olmuş. Cehennem yeri gibi diyor görenler," dedi başka bir kadın sesi.

Annesinin, "Yusuf! Yusuf'um!" diyen çığlığı daha da yükseldi.

Pamuk koluna daha sıkı yapışınca bakışlarını ona çevirdi. Normalde bıcır bıcır konuşurdu ama son bir saattir ağzını dahi açmamıştı. Tek yaptığı Murathan'ın koluna ve bacağına iki kolla sıkı sıkı yapışmaktı. Korkmuştu. Çok korkmuştu. Murathan farkındaydı. İçeriden bir çığlık daha yükselince yana uzanıp kumandayı aldı ve hızla televizyonun sesini sonuna kadar açtı. En sevdikleri dizi vardı bugün.

Yılan Hikâyesi.

Televizyonun sesi içerideki çığlıkları bastırmaya yetmemişti ama. Anneleri hâlâ bağırarak ağlıyordu. Boğazındaki yumruyu kontrol etmekte zorlanıyordu. O yüzden bakışlarını Gökçen'e çevirdi. O bakınca Gökçen de hemen kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak ona bakmıştı. Avazı çıktığı kadar ağlamak istemesine rağmen yavaşça gülümsedi Murathan, Gökçen'e. Ama gözleri dolu dolu, boğazı düğüm düğümdü.

"Haydi Memoli izleyelim, ha Pamuk?" dedi zorla.

Gökçen bir şey söylemedi önce, hole ürkek bir bakış daha atıp Murathan'ın kolunu iyice sıktı. Ne olduğunu anlamamıştı ama Kepçük ne derse yapması gerektiğini hissediyordu. "Tamam," dedi uslu uslu.

"Gel, dizime yat," dedi Murathan.

Gökçen bu denileni de yaptı. Sıkı sıkı yapıştığı kolu bırakıp geriledi. Başını Murathan'ın dizlerine koydu. Ama elini bırakmadı. Murathan derin bir nefes daha verdi. Ne izlediğini bilmeden öylece baktı televizyona. Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Annemler neden ağlıyor, Kepçük?" dedi Gökçen sessizce. "Biz mi yaramazlık yapmışız?"

Murathan'ın gözünden o an bir damla yaş süzüldü. Artık tutamadı. Ama yine de belli etmedi. Hızla yanağına düşen yaşı sildi. "Bizimle bir alakası yok. Bir şeye üzülmüşler," dedi çatallı bir sesle. "Sen kapat gözlerini. Güzelce uyu. Sabaha düzelir her şey."

"Öyle mi olur gerçekten?"

"Öyle tabii," dedi Murathan. Zorla yutkundu. "Saçını örelim mi?"

Gökçen gülümseyip başını hızla aşağı yukarı salladı. Onaylayan bir ses çıkarıp, "Ör," dedi.

Murathan'ın yanağına bir gözyaşı daha süzülürken, ellerini uzatıp Gökçen'in uzun saçlarını yavaşça topladı, sakince ördü. Gökçen ise gitgide uykuya biraz daha yaklaşıyordu. Örgü bitince, Gökçen için daima kolunda hazır bekleyen siyah tokayı alıp saçının ucuna geçirdi Murathan. Sonra ise tekrar gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak bakışlarını Gökçen'e eğdi.

Pamuk, Memoli'yi izledi. O da Pamuk'u.

"Hâlimize baksana," dedi köylü kızı Zeyno. "İkimizin de yüreği, kanadı kırık bir kuş gibi çırpınıyor yerde. Bir türlü kanatlanıp uçamıyor. Bir gün iyileşse bile kanatlanıp uçmaktan korkuyor, yeniden sevmekten korkuyor yani."

"O yüzden ikimiz için de en iyisi bu köylü kızı," dedi Memoli.

"Sen yoluna, ben yoluma diyorsun yani," diye devam etti Zeyno.

"Aynen öyle," dedi Memoli. Sonra da, "Belki başka bir zamanda, başka bir yerde..." diye ekledi.

Köylü kızı bir süre sessiz kaldı. Sonra ise sakince, "Belki..." dedi.

Murathan'ın boğazındaki yumru büyürken yanağına bir damla daha süzüldü. Kucağındaki Gökçen'den minik bir horultu yükselip, elini tutan eli yavaşça kayınca bakışlarını tekrar ona çevirdi. İleri uzanıp bu sefer elini o tuttu. Oynamayı en çok sevdiği oyuncağıydı. Pamuk ve minik parmakları...

Elini sıkı sıkı tutup parmaklarıyla oynadı. Saçlarını ördü. Açtı. Baştan ördü. Açtı. Baştan ördü. Hâlâ saçlarında duran kelebek tokasıyla da oynadı. Nasıl da hevesle almıştı bu tokayı oysa. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre, içeriden gelen çığlıkları ve ağlama seslerini dinledi. "Murathan," diyerek Aslıhan odaya girdiğinde bakışlarını ablasına çevirdi. Aslıhan'ın gözleri kıpkırmızıydı. Ama yanaklarında gözyaşı yoktu. Zaten Murathan, Aslıhan ablasını şunca yıllık hayatında bir kere bile ağlarken görmemişti. "Haydi," dedi Aslıhan bakışlarını kaçırarak. Sesi çatallıydı. "Gidiyoruz."

"Nereye?" dedi Murathan.

"Adana'ya gidiyoruz," dedi Aslıhan. Bakışlarını kaçırarak yutkundu. "Tören, herkesin kendi memleketinde olacakmış."

"Pamuklar da İzmir'e mi gidecek?"

Aslıhan sadece başını aşağı yukarı salladı. "Haydi," dedi tekrar. Yanağına bir damla düşünce, Murathan'ın görmemesi için hızla yana dönüp sildi.

Murathan ise başını aşağı yukarı salladı. Bakışlarını kucağındaki Pamuk'a çevirdi. Elini sıkı sıkı tutmuş, uyuyordu. "Gökçen... Çok ağlar mı, Aslıhan abla?" dedi kısık bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Aslıhan.

"Geri dönecek miyiz peki?"

"Hayır," dedi Aslıhan hemen. "Artık burada yerimiz yok." Gözyaşlarını daha fazla tutamayınca arkasını dönüp kapıya ilerledi. "Çünkü bizim babamız şehit oldu," diye mırıldandı kısık bir sesle ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Yanağına dökülen yaşları gizlice sildi.

Murathan için ise artık gözyaşlarını tutmak gibi bir şey mümkün değildi. İstemsizce akıyorlardı. Üzgündü. Çok üzgündü hem de. Babasına son bir kez sarılamadığı için... Öpemediği için... Babası şehit olan arkadaşları geliyordu gözünün önüne. Gitmişti hepsi. Bir daha da geri dönmemişti hiçbiri.

Gökçen de mi gidecekti şimdi?

Çaresizce yaslandığı yerden doğruldu. Artık hıçkıra hıçkıra ağlarken, onu uyandırmamaya dikkat ederek Pamuk'un kafasını kaldırdı. Yandan yastığı alıp, başının altına koyarken hızla yana çekildi. Pamuk anlamsız bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar uykusuna devam ederken içini çeke çeke Pamuk uyanmasın diye sessizce ağladı. Yavaşça koltuğun önünde eğildi. Her zamanki gibi dikkatle baktı uyuyan Gökçen'in yüzünün her bir zerresine.

Veda etmenin ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir kitapta okumuştu. Demek böyle bir şeydi. Sevmemişti.

Elini uzanıp nazikçe yanağına dokundu. "Yemeklerini ye," dedi kısık bir sesle. "Çok fazla yaramazlık yapma, anneni üzme, her şeye ağlama, çok dondurma yeme, terledikten sonra da kafanı buzluğa sokmaya çalışma." Yanağındaki yaşları sertçe sildi. "Derslerine çalış, ödevlerini yap, öğretmenlerini dinle, kitap oku derlerse oflama, oku, her yerde uyuyakalma, okulda kimseyle kavga etme ama olur da kavga etmen gerekirse sakın yenilme."

İçeriden tekrar, "Murathan," diye bağıran ablasının sesi yükselince elini Pamuk'un yanağından saçlarına doğru ilerletti.

Yine içini çekerek baktı Pamuk'a. "Olur da ben gelemezsem yanına..." dedi dudakları titreye titreye. "Her zamanki gibi sen benim yanıma gel, olur mu Pamuk? Söz, yapışma diye kızmayacağım. Sakın beni unutma. Tamam mı?"

Cevap gelmedi. Zaten bir cevap da beklemiyordu Murathan. O yüzden bir kez daha okşadı Pamuk'un saçlarını. Eğilip yanağına minik bir öpücük bıraktı. Elini tuttu. Minik elini de uyandırmamaya dikkat ederek öptü. Artık hıçkırıklarını sessizce tutamayacağı noktaya gelince ise hızla yerden kalktı. Yüzünü kolunun içine gömüp arkasına döndü. Hıçkıra hıçkıra ağlarken koşarak odadan çıktı.

Artık odada sadece üç ses vardı: Gökçen'in nefes sesi, saatten çıkan tik tak sesi ve televizyondan yükselen köylü kızı Zeyno'nun sesi.

"Gözlerine her baktığımda yıldızları görürüm, Memoli. Hayatımın en kara günlerinde onlar hatırlatırlar bana yıldızların hep var olduğunu, hiçbir zaman inancımı yitirmemem gerektiğini. Şimdi düşünüyorum da senin gözlerin olmadan geceler ne karanlık geçecek, kim bilir..."

13. BÖLÜM

"Ram ol bana, ruhun yeni bir âleme girsin,
Yazmış kaderin: Aşkıma ömrünce esirsin!
Aklınla, şuurunla, hayalinle bilirsin,
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın..."

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

"Mavişim, beş dakika sabit dur ama," diyerek, ciddiyetle eğildiği minik parmaklardan başını kaldırıp kızına baktı Ali. "Süremiyorum."

Gökçen yanaklarını şişirip sıkıntıyla ofladı.

"Sıkıldım, baba."

Şu an aşırı ciddi bir iş üzerindeydiler. Ali, kızının minik tırnaklarına oje sürmekle meşguldü. "Sen istedin, kızım," dedi Ali dertli dertli. "Gülhan ablamda var, bana da sür diye iki saat ağlayan kimdi az önce?"

"Ama sen süremiyorsun," dedi Gökçen ters ters. Minik parmağını havaya kaldırdı. "Bak, hep taşırdın, baba."

Gözüne sokulan minik parmağa baktı Ali. Evet. Kırmızı ojeyi gerçekten de Gökçen'in tırnağı hariç her yerine sürmüştü. Kızının çatık kaşlarına bakarken gülümsedi. Uzanıp elinin içine minik bir öpücük bıraktı. "Minicik benim mavişimin tırnakları. Sürülmüyor ki. Gel, sen bunu az daha büyüyünce sür, babacığım."

"Olmaz," dedi Gökçen. Koltukta geri yaslanıp bütün ciddiyetiyle parmağını tekrar ileri uzattı. "Gülhan ablada da var, Aslıhan ablada da. Benim de olsun."

Ali derin bir nefes verdi. Bu işten kaçış yoktu. Kocaman, nasırlı elleriyle tekrar kızının minik eline uzandı. Ama Gökçen bir saniye bile hareketsiz duramadığından işi zordu. "Gökçen Kız masalını anlatayım mı?" dedi dikkatle oje sürerken.

"Anlat," diye bağırdı Gökçen neşeyle.

Ali güldü. Sadece bir şeyler dinlerken sabit kalabildiğinden bu şekilde işi daha kolay olurdu. Derin bir nefes verip artık ezbere bildiği masalı anlatmaya başladı. Gökçen dikkatle dinlerken o da bir elin parmaklarına oje sürmeyi bitirmişti. Sırıtarak eserine baktı. Ama bakışı bu esere bakarken yavaşça soldu. Kabul etmek gerekirse bir tık rezalet olmuştu.

Şu an tek temennisi kızının dudaklarını bükmemesiydi. Ama Gökçen eline bakmıyordu bile. Bakışları pürdikkat babasındaydı. "Baba," dedi sorgulayan bir sesle. "Gökçen kızların kalbi yok muymuş gerçekten?"

Ali ojeyi kapatıp yanına bıraktı. "Olmaz olur mu hiç?" dedi sevecen bir sesle. Kızının oje sürülmemiş minik elini kavrayıp onun göğsüne koydu. "Bak, benim Gökçen kızımın kalbi var."

Eline vuran kalbini hissedebiliyordu Gökçen.

"Hani kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçen'di ama?"

Kızının önüne düşen saçlarını geri itti. "Gökçen kızın kalbi sadece şeytana yoktu," dedi yumuşacık bir sesle." Çünkü şeytanı sevmiyordu. Şeytan kendini zorla sevdirmeye çalışıyordu. Aşkından gözü kör olmuştu. Gözler körleşince kalp zehirlenir. Şeytana da öyle oldu. Onun olmayan bir kalbi istedi." Yoğun bir sevgiyle baktı kızına. "Kalp, sadece sevdiği kişi için vardır, kızım. Sen kimi seçersen kalbin o olur. Gökçen kızın da kalbi vardı. Ama şeytana ait değildi. O yüzden şeytana kalbi yoktu. Sadece sevdiklerine vardı."

Gökçen önce boş boş göz kırpıştırdı. Sonra da, "O zaman benim kalbim babam," dedi. "Sonra da annem."

Ali daha çok güldü. Yoğun bir sevme isteğiyle kızının yanaklarına yapışıp öpmeye başladı. Gökçen ise her öpücüğe karşı neşeyle gülüyordu. "Aferin benim kızıma," dedi geri çekilirken. "En çok anneyle babayı sev böyle, tamam mı? Şeytanlara yer yok."

"Tamam," dedi Gökçen hâlâ gülerken. "Kepçük'ü de seveyim mi, baba?"

Ali anında ciddileşti.

"O nereden çıktı?"

"Seveyim, noğlar!" dedi Gökçen tatlı tatlı. "Ona da kalbim olsun."

Ali gözlerini devirdi. "Biz ne yapacağız senin bu Kepçük'e yapışıp durmanı be kızım?" dedi dertli dertli. "Yan yana gelince de kavga, dövüşten başka bir şey yapmıyorsunuz ha!"

"Yapıyoruz," dedi Gökçen.

Ali daha da ciddileşti.

"Ne yapıyorsunuz, kız?"

"Bana bir sürü bir şey anlatıyo," dedi Gökçen. "Oyun oynuyoz, Pokemon izliyoz, yastıklardan kocaman ev yapıyoz, bana meybuz alıyo, yemeğim sıcaksa üflüyo, saçımı örüyo, ellerimi yıkıyo, sonra sen yokken uyumadan önce bana hep o masal okuyo, top da oynuyoz."

Ali bütün bunları dinlerken gülümseyişine engel olamamıştı.

"Her gece masal okuyor mu yani sana?"

Gökçen tatlı tatlı başını aşağı yukarı salladı. Ali'nin dudaklarındaki tebessüm ise daha da derinleşti. "Bak, bu son dediğin önemli. O zaman onu sevebiliriz," dedi kısık bir sesle. "Ama kimseye söylemek yok. Aramızda." Göz kırptı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Gökçen hemen. "Teletabi sözü."

Ali bu tatlı görüntü karşısında tekrar kızının yanaklarına yapıştı. Ömrü boyunca öpse doyamayacaktı sanki.

"Bu evde kendimi evlatlık gibi hissetmem normal mi?" diyerek odaya giren Leyla'ya çevirdi ikisi de bakışlarını. Leyla, yalandan bir üzüntüyle onlara bakıyordu. "Arada beni de mi sevsen be kocacığım?" dedi sitemkâr bir sesle.

Ali kocaman bir kahkaha attı. Hızla ayağa kalktı ve yavaş adımlarla eşine ilerledi. "Gönlümün başmavişi," dedi. Kollarını açıp bütün heybetinin aksine nazikçe eşine sarıldı. Bir eliyle saçlarını okşarken diğeriyle belini sıkı sıkı kavradı. "Kızını mı kıskanıyorsun sen?"

"Kızım benden daha çok seviliyor valla."

"İyi ki bu kız hep sana benzemiş," dedi Ali kıvırmak adına. "Sen yanımda yokken bile sana bakıyor gibi oluyorum. Bak bak doyamıyorum." Leyla hafifçe güldü. Ali ise asıl varmak istediği noktaya yavaşça giriş yaptı. "Gel, bundan bir tane daha yapalım. O da aynı sana benzesin. Hepinize bakarken nevrim dönsün. Ne dersin?"

Leyla bu kez minik bir kahkaha attı. Kolunu eşinin boynuna doladı. "Yok," dedi yalandan bir ciddiyetle. "O sana benzesin. Bu sefer de ben bak bak doyamayayım."

"Tamam," dedi Ali hemen. "Valla bana uyar."

Arkadaki Gökçen ise çok ayrı bir noktadaydı. Sır tutmak çok zordu. Hele de Teletabi sırlarını. O yüzden hızla koltuktan hopladı. Saçlarını savura savura salon çıkışına koştu. "Kızım nereye?" diye bağırdı Leyla arkasından.

"Yusuf amcalara!" diye bağırdı ve evin kapısını açıp terlik falan giymeden karşı daireye koştu. Hızla çaldı zili. Kapıyı açan Aslıhan'dı.

"Kepçük okuldan geldi mi, abla?"

"Geldi," dedi Aslıhan.

Gökçen başka bir cevap beklemeden içeri girip Murathan'ın odasına koştu ama odada kimse yoktu. Salona ilerledi. Yusuf amcası ciddiyetle haber izliyordu. Onun da önünden bir hızla koştu. Ama Yusuf amcası, "Gökçen kız," deyince geri döndü. Kucağına atlayıp yanağına minik bir öpücük bıraktı.

"Sana da kalbim var, Yusuf amca."

Yusuf anlamamıştı ama güldü.

"Yine ne öğrendin sen?"

Gökçen güldü. Cevap vermeden Yusuf amcasının kucağından aşağı atlayıp balkona koştu. Ve nihayet aradığı kişiyi burada buldu. Balkonun en ucuna tünemiş, her zamanki gibi kitaplara gömülmüş bir Murathan. Sırıttı. Poposunu kıvıra kıvıra yanına ilerledi. "Kepçük!" dedi tam yanına otururak.

Murathan bakışlarını kitaptan ona çevirdi. "Okuldan yeni geldim, Gökçen," dedi dertli dertli. "Oyun falan oynayamam. Git başımdan." Tekrar kitaba döndü.

Her zamanki hâli olduğu için Gökçen umursamadı. "Sana kalbim var," dedi direkt.

Murathan önce boş boş gözlerini kırpıştırdı. Sonra ise bakışlarını kitaptan Gökçen'in derin maviliklerine çevirdi. Bir süre daha boş boş baktı.

"O ne demek be?"

"Babam dedi ki Gökçen kızların sevdiğine kalbi olurmuş," dedi Gökçen. "Sana da kalbim var. Ama sır. Kimseye söyleme."

Murathan bunu beklemediği için önce bocaladı. Sanıyordu ki kulakları kızarıyordu. "Ne kadar var?" dedi mırıltı şeklinde. "Kalbin bana..."

Gökçen gözlerini tavana dikip düşündü. Sonra ise kocaman gözlerle Murathan'a döndü.

"Teletabi tarlası kadar."

"O ne kadar acaba, Pamuk?" dedi Murathan huysuzca.

"Kocaman," dedi Gökçen kollarını iki yana açarak. Bu cevap karşısında Murathan bakışlarını Gökçen'in gözlerinden çekip önüne döndü. Ama dudaklarında minik bir tebessüm vardı. "Sen de seviyor musun beni?" dedi Gökçen.

"Eh işte," diye ağzının içinde homurdandı Murathan. Bakışlarını kitaptan çekmedi.

Gökçen ise hızla koluna yapışıp çekiştirmeye başladı. "Ne kadar?" dedi her zamanki saçma heyecanıyla. "Senin bana ne kadar kalbin var, Kepçük? Ne kadar? Ne kadar?"

"Kız, bir dur," diyerek kolunu ona yapışan ellerden kurtardı Murathan. Ama alttan alttan hevesle ona bakan bakışları görünce minik bir öksürükle boğazını temizlemek sorunda kalmıştı. Sağına baktı. Soluna baktı. Sonra tekrar Gökçen'in gözlerine döndü. İçli bir nefes verip bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bir gökyüzüne baktı, bir Gökçen'in gözlerine. Bir Gökçen'in gözlerine baktı, bir gökyüzüne. İşaret parmağını yavaşça yukarı doğru kaldırdı. "Gökyüzü kadar..."

Gökçen, Murathan'ın parmağını takip edip bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Hafif güneş yüzünden gözlerini kıstı. Yüzünü ekşitip boş bakışlarla tekrar Murathan'a döndü.

"Gökyüzü ne kadar ki?"

"Bilmem," dedi Murathan dudak büzerek. "Gördüğün kadar işte."

Gökçen yine gökyüzüne baktı. Sonra kaşlarını çattı. Hızla Murathan'ın kulağına yapışıp bütün gücüyle çekti.

"Ne kadar gökyüzü, söyle!"

Murathan kulağının acısıyla kitabı yana savurup Gökçen'den tarafa devrilirken acılı bir çığlık attı. "Pamuk, bırak!" diye hükredi. Ama Pamuk kulağına daha çok asılınca o da arkadan saçlarına yapıştı.

"Bırak!" diye bağırdı Gökçen.

"Önce sen bırak!" diye bağırdı Murathan.

"Goril!" dedi Gökçen bir yandan da kafasına şamar atarak. "Koca kulaklı eşek!"

"Cadı!" dedi Murathan. "Yer cücesi! Kalp malp yok sana. Cadı!"

"Var!" diye cırladı Gökçen. "Var!"

İkisi de bırakmadı. Bir noktadan sonra iş büyüdü. Tekmeler, yastıklar havada uçuştu. En sonunda ise annelerden gün sonu dayağı yenildi. Gözyaşları içinde yan yana televizyon izlerken uyuyakalındı.

"Bugün bana dokunmayın,

Benim benden haberim yok.

Tutmuyor elim ayağım,

Benim benden haberim yok."

Bir şarkı beni ancak bu denli anlatabilirdi. Şarkıcı Bey, kim olduğunuzu bilmiyorum ama çok haklısınız. Benim de benden haberim yoktu. Ayrıca elimin ayağımın da pek tuttuğu söylenemezdi. Ben ve her boka battığımda yanımda olan sadık dostum Barbaros'un arabasıyla Gurbet'in köyüne gidiyorduk. Tabii, yanımda yine her boka batmamda başımda biten yegâne kişi vardı: Komutan Karakurt. Yani namıdiğer Kepçük-ül sinir harbi.

Murathan'ın söylediğine göre bu beyinsizlerin kaçtığı daha anlaşılmamıştı. O yüzden alelacele düşmüştük yola. Önce Gurbet'in evinde oluşacak kaosu halledecek, daha sonra Ferhat'ın köyüne geçecektik. Bu aksiyonsever çiftin yerine aileleriyle mecbur biz konuşup işi tatlıya bağlamaya çalışacaktık ama fazlasıyla gergindim. Murathan ve yumak yumak siniri ise beni daha çok geriyordu. Zira şu an bakışlarıyla ortamı âdeta tarıyor, Ferhat ve Gurbet ikilisi ağzını açtıkça lafı ağızlarına tıkıyor ve tam olarak durumu özetlemek gerekirse kaçak ikilinin ruhlarını götünden çekiyordu.

İkisi de Murathan'ın uyuz olduğu kişiler listesine, bütün sıralamayı altüst ederek birinci sıradan giriş yapmıştı.

"Komutanım, bu şarkıyı değil de bir önceki şarkıyı mı dinlesek?" diye masum bir öneri sundu arkada oturan Ferhat.

Araba direksiyonunu söküp her an Ferhat'ın kafasına çakacakmış gibi duran Murathan ise laf sokmak için zerre beklemedi.

"Sana buradan bir çakarım, önceki şarkı yerine dinleyeceğin son şey selan olur! Uygun mu sana?"

Evet, birinci sıradan giriş yaptıklarını söylemiştim. Ferhat koltuğa tekrar sinerken ben sesli bir nefes verdim. "Murathan," dedim yılmış bir sesle.

"Ne?" derken ters bir ifadeyle bana bakıp tekrar yola döndü. "Sabahtan beri Murathan, Murathan, Murathan! Ne Murathan?"

Yönümü iyice ona çevirdim. "Sence?" dedim kaş göz yaparak.

Bir anlığına bana bakıp tekrar yola döndü. Lakin ne demek istediğimi anlamıştı.

"Aynen öyle, Pamuk. Bu iş bitene kadar kaynana gibi söylenmeye devam edeceğim. Bu ikisi istediği kadar kusura bakabilir. Zerre umurumda değil."

Deli olacağım. Oflayarak gözlerimi devirdim.

Ferhat, "Komutanım, olm-" diyerek bir cümle kurmaya çalışıyordu ki lafı Murathan tarafından yine ağzına tıkıldı.

"Nereden komutanın oluyorum lan ben senin? Komutanım deyip duruyorsun!"

"Ne diyeyim ki?" dedi Ferhat. Biraz saf bir arkadaşımızdı.

Yanındaki Gurbet usulca araya girip, "Bence sus, Ferhat," dedi. Haklıydı. Bence de canının biraz değeri varsa susmalıydı.

"Murathan, lütfen artık bir dur ya," dedim yılmış bir sesle.

Bana bakmadan, "Uğraştığımız işlere bak," diye homurdandı ağzının içinde. Sinirle vitesi değiştirdi. Tek elini saçlarına daldırıp diğer elinin avuç içiyle direksiyonu kontrol ediyordu ama bence etmemeliydi. Tövbeler olsun, o nasıl bir görüntüydü? Bu heybetli görüntüye bakarken istemsizce yutkundum. O ise tekrar iki elle direksiyonu tutup aynı sinirle başını aşağı yukarı salladı. "Yatıp kalkıp dua etsinler ki işin içinde sen varsın," diye homurdandı ağzının içinde.

Yapma işte be adam! Atma o zehirli oku! Kalbime geliyordu. Bir iki saniye baktım fark edilmemesi imkânsız olan kirpiklerine, sert çehresine. Derin bir nefes vererek önüme döndüm. Kafamda geriye attığım sorular çoğalıyordu ve ben hiçbirine bir cevap bulamamıştım henüz. Mesela Adana İzmir'e çok uzakmış, yürüyüp yürüyüp bitiremediğimde anladım, ne demekti? Beni aramış mıydı? Özledim, derken ciddi miydi? Diğer sorularımın üzerine eklenen harika bir soru daha. Saçma bir şekilde takılı kaldığım şey ise kendime aşırı derecede kızmama neden olan, "Biz de sevdik. Gidip kaçırdık mı?" cümlesiydi.

Kimi sevmişti? O kolay biri değildi. Hiçbir şeyi kolay kolay sevmezdi. Acaba nasıl birine âşık olmuştu? Güzel miydi ki? Hanım hanımcıktır kesin. İhtimaller dışına çıkmayan biri falan. Peki, şu an bunlardan bana neydi? Durduramadığım düşüncelerimden kurtulmanın tek yolu kafamı koparmamdı. Bana neden böyle davranıyordu peki? Umursuyordu. Bildiğim Kepçük oluyordu. Neden?

Babana olan saygısından belki de, diye mırıldandı sağdaki melek.

Cama dönüp dişlerimi dudağıma geçirdim. Öyle miydi gerçekten? Sadece eski bir tanıdık mıydım onun için? Peki, o benim için neydi? Eski bir arkadaş? Çocukluk arkadaşı? Tanıdık?

Bilmiyordum. Peki, bunları neden takıyordum? Onu da bilmiyordum. Ben ciddi anlamda hiçbir şey bilmiyordum. Şu anlık ise yapabileceğim tek şey ondan bir parça uzak durmaktı. Zira bildiğim bir şey varsa o da göğüs kafesime vuran seslerin pek hayra alamet olmadığıydı. On dakikalık sessiz bir yolculuğun ardından köye giriş yapmıştık. Cevapsız sorularımın ağırlığı yüzünden başım ağrımıştı.

"Ben gelmesem mi acaba?" diye son derece saçma bir ses yükseldi Ferhat'tan. Bu sefer arkaya ters bakış atan sadece Murathan değildi. Aynı şekilde ben de tip bakışlarımı onlara çevirdim. İkimiz de ne denli bir ortak ters bakış attıysak Ferhat bir bana bir de Murathan'a ürkekçe baktıktan sonra doğru yolu buldu. "Hiç demedim sayın bunu."

Murathan'a kızıyordum ama bu Ferhat beni bile ara ara uyuz ediyordu. Sanki aşiretten kız kaçıran bendim. Öyle bir rahatlık mevcuttu adamda.

"*Şey*.." dedi Gurbet çekingen bir sesle. "Babam sizi yavuklu sanıyor ya. O olayı bozmazsınız, değil mi komutanım? Önceki zaman için biraz sorun olabilir sonra."

"Tabii," dedi Murathan yalandan bir kibarlıkla. "Ağa kızı, başka isteklerin de varsa yaz, elimize ver, biz onu yapalım. Malum her haltımızı sana göre yaşıyoruz."

Gurbet geri sinerken ben, "Murathan!" diye yükseldim.

Bana göz ucuyla bakıp derin bir nefes verdi. Bir iki saniye sessizce bekledikten sonra arkaya döndü. "Lan bana bak!" dedi Ferhat'a. "Adamakıllı duracaksın şimdi kızın babasının karşısında. Tutacaksın kızın elini. Diyeceksin ki seviyorum, evlenmek istiyorum. İster vurun ister öldürün, bırakmam. Anladın mı?"

Kuzey Tekinoğlu havası vardı.

Ferhat öne doğru eğildi.

"Ya gerçekten vururlarsa, komutanım? Abdo ağabeyi biraz ters, bilirsiniz."

"Salak salak konuşma," dedi Murathan. "Sen de gayet iyi biliyorsun bunun yaşanmayacağını. Laga luga yapma burada bana. Ayrıca sevdiğin için ölmekten korkuyorsan bir zahmet *sevdiğim* deyip elini de tutma."

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Dönüp ona bakmak istedim ama inatla kendimi tuttum, dönmedim. Mesafe koymalıydım. Kesinlikle bir mesafe koymalıydım. Başıma salak saçma işler açmadan kendime bir dur demeliydim. Zira söylediği bir sözün beni bu denli tepetaklak etmesi, yakınımda olduğu her an rahatsız olmak yerine ona daha çok sokulmak istemem normal değildi.

"Abdo ağabeyim evde," dedi Gurbet. "Sorun çıkarırsa?"

"Abdo hangisi?" dedi Murathan. "Kaçakçı olan mı?"

Hızla ben de arkamı döndüm.

"Ne? Kaçakçı mı?"

Gurbet dişlerini dudağına geçirdi. "Kaçakçı demeyelim de ufak tefek vukuatları oldu diyelim."

Vahşet görmüş gibi bakmaya devam ettim. Ayşegül, Gurbet'in ağabeylerinden birinin belalı olduğundan bahsetmişti ama böyle bir anda karşıma çıkacağını düşünmediğimden zerre sallamamıştım. "Boş dedikodu verme bana, Ayşegül," diyerek de lafı ağzına tıkmıştım.

"Aynen," dedi Murathan küçümser bir tonlamayla. "Ondan her gün jandarma sorguya çekiyor o minik vukuatları olan ağabeyini." Gurbet dudağını dişlemeye devam ederken bordo goril çatık kaşlarıyla önüne döndü. "Ahmet Ağa varken ağabeyin bir şey yapamaz." Bakışlarını dikiz aynasına dikip arka ikiliye baktı. "Korkmayın. İnin, haydi."

İlk defa ters söylemediği bu kelimeler gençleri de şok etmiş olmalıydı ki kafalarını araba camına yapıştırılan köpekler gibi aşağı yukarı sallayıp inmek için hareketlendiler. "Harbi adamsın, komutanım," dedi Ferhat bir yandan da.

"Lan, sus da in!" diyerek Murathan tekrar eski aksiliğine döndü. İkili arabadan iner inmez ise klasik söylenmesine devam etti:

"Salaklar. Ağa olsam ve oğlum böyle olsa ağalığımı feshederim de buna bırakmam, şerefsizim. Beyinsiz zırtı!"

Normal şartlarda buna gülerdim ama anlık politika değişikliğiyle ciddi ruh hâline geçtiğim için kendimi tutup kucağımdaki çantamı açtım. Kırmızı rujumu çıkarıp önümdeki aynayı kendime eğdim. Şükür, kırılıp elimde kalmamıştı. Ruju açıp özenle dudaklarıma sürmeye başladım. "Sen ne yapıyorsun şu an acaba?" diyen Murathan'a göz ucuyla baktım. Boş boş izliyordu beni.

"Ne?" dedim ben de aynı boş bakışı atarak.

"Şu durumda ruj mu sürüyorsun yani?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Dudaklarımı birbirine sürtüp rujumu daha çok yaydım. "Kırmızı rujum olmadan asla."

Ruju çantama atıp kapıyı açarken arkamda, "La havle, la havle!" diye söylenen bir Murathan vardı ama pek umurumda değildi. Arabadan inip kapıyı yavaşça kapattım. Kırılıp elimde kalsın istemezdim. Ahmet Ağa'nın evinin biraz uzağındaydık ama buradan bakınca evin girişi görünüyordu. Derin bir nefes verdim. Zihnimin arka fonuna Mehter Marşı'nı açmış, ciddi şekilde ilerliyordum ki bir el, elimi kendi elinin içine kenetleyince şaşkınlıkla kalakaldım.

Elin kime ait olduğunu anlamak için bakmama gerek bile yoktu. Lanet olsun ki ben bu eli anlamsızca tanıyordum. Bu sıcaklığı, bu kokuyu çok iyi biliyordum. Ama bu, şaşkınlıkla ona bakmama engel değildi. İfadesizce önüne bakıyordu. "Ne yapıyorsun be?" dedim elimi çekmeye çalışarak.

Bırakmadı. Önüne bakmaya devam ederken ilerleyip beni de ilerletti.

"Ne yapmışım?"

Aldığım uzak durma kararının yüzüme çarpma hızının bir gün bile sürmemesi yıpratıcıydı. Adamdan uzak duralım diyoruz, hâle bak! "Çek şu elini kolunu," dedim elimi tekrar geri çekerek. Gurbet ve Ferhat ise bizim arkamızdan ilerliyorlardı.

Yine bırakmadı. "Yürü Gökçen, yürü," diye homurdanarak ilerledi. Ben de peşinde sürüklendim.

Tekrar elimi geri çektim. Bırakmadı. Hatta daha sıkı kavradı. Ben geri çektim. O kendine çekti. Ofladım.

"Yapıştın kaldın sülük gibi. Bırak!"

Cevap bile vermedi. Bu sırada Ferhat ve Gurbet ikilisinin yanımızda el ele dikilmesini ikimiz de beklemiyor olacaktık ki ellerimizi çekiştirip durmayı bıraktık ve bir iki saniye öylece baktık Doğulu *Romeo* ve *Juliet*'e. "Ne yapıyorsunuz lan siz?" diyerek çok yerinde bir soru yöneltti Murathan.

Onlar da bize bir iki saniye baktılar. "Ne yapmışız, komutanım?" dedi Ferhat.

Murathan ve siniri yine derin bir nefes verdi. "Lan bırakın şu elleri," diyerek terslendi. İkisi ışık hızıyla ellerini ayırırken Murathan gözlerini devirerek önüne döndü. "Ara yapmaya gelmişiz, şu hâle bak. Oldu olacak samanlıktaki gibi karşılayın ana babanızı da."

İkili ürkekçe ayrılırken o elimi daha sıkı kavrayıp ilerledi. Tekrar geri çekmek için bir hamle yaptım ama kapıda gördüğüm görüntüyle bu kararım

yine, yeniden ışık hızıyla suratıma tokadı çaktı. Devran Ağa -*sugar grandfather*- koltukta sakince oturuyordu. Henüz bizi görmemişti ama ben onu görür görmez debelenmeyi bırakıp Murathan'ın elini daha sıkı tutmuştum. Yetmemiş, boşta kalan elimle de koluna sarılmıştım. Yaşam güvencemin olmadığı bir alandı. En güvenli liman ise tuttuğum eldi. Yandan Murathan'a baktığımda ise o da bana ve yapıştığım koluna bakıyordu. Dudaklarında ukala bir sırıtış vardı. Bu bakışı biliyordum. O yüzden hemen gerekli cevabı verdim:

"Tek kelime etme, Murathan!"

Etmedi ama sırıtarak önüne döndü. Ve Bordo Bereli olmanın hakkını vererek birden tekrar sert ifadesine büründü. Derken Gurbet'in annesi Naze Hanım başında beyaz baş örtüsü, elinde bir tepsiyle içeriden çıkmıştı. Bizi görünce neşeyle gülümsedi. Muhtemelen arkadan gelen şeyi henüz görmemişti.

"Komitan, Dohtor Hanım. Hoş gelmişsiniz. Selamünaleyküm."

Bunu duyan Devran Ağa durur mu?

"Çakır gözlüm!"

Harika! İşte başlıyorduk. Murathan'ın eli beni daha çok kendine çekti. Devran Ağa'ya ters bir bakış atıp Naze Hanım'a döndü.

"Aleykümselam."

Naze Hanım arkadaki görüntüyü yeni görmüş olmalıydı ki yüzündeki gülüş yavaşça solarken bakışları Ferhat ve yanında duran Gurbet'e kilitlendi. Gözlerini onlardan çekmeden yavaşça ilerleyip elindeki tepsiyi Devran Ağa'nın önündeki masanın üstüne bıraktı. "Gurbet, anası kurban, sen kızlarla gelecektin hani? Ne işin vardır orada?"

Gurbet sadece, "Anne," diyebildi. "Şey oldu da biraz..."

Kocaya kaçtı, annesi.

"Ahmet Ağa nerede?" dedi Murathan. "Konuşacaklarımız var."

Naze Hanım biraz daha tereddütle süzdü bizi.

"Ne konuşacahsınız ki?"

Evden mekânın sahibi olan Ahmet Ağa çıktı. Her zamanki siyah fötr şapkası ve pos bıyıklarıyla aramıza katıldı. Bizi görünce tam gülecekti ki bakışları yanımızdaki Ferhat'a değince gülüşü silindi. Bakışlarından hiçbir şey anlayamıyordum. Kızmış mıydı? Şaşkın mıydı? Zerre belli değildi. Aynı ifadesiz bakışlar anlık Gurbet'e de değdikten sonra bizi buldu.

"Ne oluyor burada?"

"Sana anlatacaklarımız var," dedi Murathan ve infilak edici sesi. "İznin var mıdır, Ahmet Ağa?"

Devran Ağa klasik repliğiyle araya girip, "Çakır gözlüm bana gelmiştir," dedi.

Aynen dede, sana geldim. Gelmemek için yolda kırk bahane saydım ama yine sana geldim.

Murathan'ın da dediği gibi... La havle, dede. La havle!

"Baba sus!" diye onu tanıdım tanıyalı ilk defa sesini yükseltti Ahmet Ağa. Çatık kaşlarla babasına baktıktan sonra tekrar bize döndü. "Buyurun, içeride konuşalım. Size kapım hep açıktır."

İçimden derin bir oh çekerek Murathan'ın koluna daha sıkı yapıştım. Ama hep birlikte bir adım atmadan Ahmet Ağa'nın Ferhat'a yönelttiği ters sözlerle erken rahatlamam yine harika bir şekilde yüzüme okkalı bir tokat çaktı. "Sen dur!" dedi aşırı sert bir şekilde Ferhat'a doğru elini kaldırarak. "Sen bu kapıdan içeri giremezsin!"

"Sana anlatacakları var," dedi Murathan daha ılımlı bir sesle. "Konuşmaya geldi."

"Bunun bana anlatacağı hiçbir şey olamaz," dedi Ahmet Ağa otoriter bir sesle. "Siz başım üstünesiniz. Ama bunu kapımdan içeri sokmam." Bakışlarını kızına çevirdi. "Gurbet, gel bu yana, kızım."

"Çakır gözlüm sen de benim yanıma gelesen," diyerek belalım araya girdi.

"Baba!" dedi Ahmet Ağa tekrar.

"Ne var!" diyerek en sonunda Devran Ağa da çıkıştı. "Çakır gözlüm gelmiştir yanıma. Koymazsınız gele yamacıma."

Murathan avucunun içindeki elimi daha çok sıkıp derin bir nefes verdi. Yandan bakınca bu derin nefes verme sırasında gözlerini kapatıp başıyla hafif bir *ya sabır* hareketi yaptığını görmemek imkânsızdı. Ona ne oluyorsa artık. "Ferhat benimle geldi," dedi gözlerini tekrar açarken. "Onu almadığınız yere ben de girmem." Adamı hem dövüp hem de sahiplenmek mi? Bunu Murathan'dan başka yapacak bir adam olamazdı zaten. Tatlıydı. Başa belaydı.

Konudan yine sapıyorsun, Gökçen, dedi soldaki melek. *Yapma, kızım. Dön oradan.*

Ortama birden harika bir kaos yaratacak şekilde bir erkek giriş yapınca başka bir şey düşünmeye fırsat kalmadı. Zira işin boyutu ciddileşiyordu. "Lan!" diye bağırarak belinden çektiği silahı Ferhat'a, yani direkt bize doğrultan bir adam.

Böyle bir şeyi beklemediğim için anlık bir şokla bir adım geriledim. Komplo teorilerim gerçek mi oluyordu yoksa? Şimdi etrafımızı siyah takım elbiseli adamlar sarıp onlar da bize mi silah doğrultacaktı? Allah'ım, bunlar nasıl acılardı? Yabancı değildi ama bu adam. Düğüne geldiğimde tanıştığım

bir adamdı. Ahmet Ağa'nın üç oğlundan biriydi. Büyük ihtimalle arabada bahsedilen kaçakçı Abdo'ydu. Babasına en çok benzeyen çocuk buydu. Ahmet Ağa gibi kısa boylu, pos bıyıklı, esmer bir delikanlıydı.

Birden bir şey daha oldu. Murathan elimi bırakmadan beni arkasına doğru çekip boşta kalan eliyle belinden silahını kavradı ve hızla o da silahını karşısındaki adama doğrulttu. Töre dizileri fon müzikleri beynime ihtişamlı bir giriş yaptı. "Dur bey, elini kana bulama," diyerek ellerine sarılma isteğime zor hâkim oldum.

"Abdo!" diye bağırdı Ahmet Ağa. "İndir o silahı!"

"Ne işi var bunun bizim evimizde baba?" diye aynı şekil Abdo da babasına bağırdı. Sinirle tekrar bize döndü.

Bayılacaktım galiba. Dizlerim titriyordu. Ferhat'a doğrultulmuştu ama onun önünde Murathan olduğu için namlu ona dönüktü. "Murathan," diye mırıldandım kısık bir sesle. Hafifçe yana dönüp göz ucuyla bana bakmaya çalıştı. Çene kemikleri fazlasıyla belirginleşti, âdemelması hafifçe kavislendi. Parmakları gevşedi bir an için. Sonra daha sıkı kavradı elimi. Koluyla arkasına itekledi beni. Heybetli bir aslan gibi durdu önümüzde.

"Güzelce konuşmaya geldik," dedi sakin ama soğuk bir sesle. Bakışlarını Ahmet Ağa'ya çevirdi. "Sana güvenip de geldim Ahmet Ağa! İnsan gibi dinleyeceksen ne âlâ! Yok dinlemeyecekseniz..." Silahının kabzasını ve elimi aynı anda daha sıkı kavradı. "Gözüm hiçbir şey görmez, bilesiniz."

Adi bordo goril. Lanet gelsin sana. Bu kadar havalı olma be adam! Yapma bunu bana ya. Bir iki saniye herkes tedirgin ve sert bakışlarla birbirine ve aramızdaki silahlara baktı. "Abdo," dedi Ahmet Ağa tekrar. "İndir silahı!"

Abdo silahı indirmedi. Ters bakışlarını babasına çevirip bir iki saniye baktı. Sonra ise babasının sözünü çiğneyemediğinden olsa gerek, yavaşça silahı indirdi ve sinirle ellerini saçlarına daldırdı.

"Murathan, indir sen de şunu," diye mırıldandım dibinden.

Bana bakmadı. Gözleri önce ortamı taradı. Tehdit olmadığını anlayınca yavaşça elini indirdi. Silahını tekrar beline yerleştirmek için elimi bırakınca muazzam bir boşluğa düştüm. Elimin içindeki sıcaklık gidince içim üşüdü. Silahı yerine yerleştirip elini tekrar bana uzatınca ise yine kendime kızacağımı bile bile nefessiz kalmış da şu an elini tutunca nefes almaya başlamış gibi derin bir nefes verip elini sıkıca kavradım.

Beni döv, beni parçala, Serdar Reis. Ben harbi harbi adam olmazdım.

"Ne var? Ne diyecekmiş bu bize? Hayde, desin bakalım," diyen Ahmet Ağa'yla kaos ortamına tekrar döndüm. Oysa dönmemeyi tercih ederdim.

Ortam yine sessizleşirken bakışlar Ferhat'a döndü. O ise konunun onunla zerre alakası yokmuş gibi bize bön bön bakıp yutkundu.

"Ben... Ben..."

"Biz Ferhat'la birbirimize *âşığız*, baba," diyerek Gurbet bombanın pimini çekti.

"Nesiniz, ne?" dedi Abdo şaşkınlıkla.

"Kele!" diyerek Naze Hanım tarlası yanmışlar gibi ellerini başına attı. "Vay benim başıma gelenler!"

"Âşığım," diye yiğitlik yapıp araya girdi Ferhat. "Valla çok seviyorum, Abdo ağabey."

Abdo vahşet görmüş gibi baktı Ferhat'a. "Lan ne diyi bu?" diye kükrediği gibi tekrar silahını almaya atılıyordu ki Ahmet Ağa, "Abdo!" diye herkesten daha yüksek bir sesle bağırınca eli belinde, bakışları babasında öylece kaldı. Ahmet Ağa'nın bakışları ise yavaşça Gurbet'e döndü. Bir şey söylemeden baktı. Sadece baktı ama bakışlarındaki duyguyu görmemek imkânsızdı. *Hayal kırıklığı*...

Gurbet de görmüş olmalıydı. "Özür dilerim, baba," dedi titrek bir sesle. Bu ses benim içimi bile anlamsızca burkmuştu.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Murathan. "Sevmişler birbirlerini, güzelce karşınıza çıkıp söylüyorlar. Tatsızlık çıkmasın diye biz de geldik." Bu noktada durdu. Çatık kaşlarının gölgelediği kehribarlarının arkasından kararlılıkla baktı Ahmet Ağa'ya. "Size güvendiğimizden geldik."

Ahmet Ağa bir iki saniye cevap vermedi. Sonra ise tek kaşı usulca yukarı kalktı. "Güvenmeseydin ne yapacaktın, komutan?"

Cevap için fazla düşünmedi Murathan.

"İkisini de kaçıracaktım."

Abdo sinirle, "Lan, ne konuşuyoruz biz burada?" diyerek araya girdi. "Baba, bir şey yapsana!"

"Ahmet," diye ilk defa araya girdi Naze Hanım. Elini ağzına atmış, gözyaşları içinde öylece ailesine bakıyordu. Ahmet Ağa'nın sert ve duygudan yoksun bakışları eşine döndü. Bir iki saniye öylece bakıştılar. Onların da aralarında sessiz kelimeler vardı sanırım. Zira Ahmet Ağa'nın omuzları eşine bakarken yavaşça çöktü. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Göz ucuyla baktı Gurbet'e.

"Sen essahtan bu adamı istiyorsun?"

Gurbet başını yerden kaldırmadan yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Seviyorsun?" diye bir kere daha sordu Ahmet Ağa.

Gurbet yine cevap niteliğinde başını aşağı yukarı salladı. Ahmet Ağa'nın omuzları her cevapta biraz daha çöküyordu sanki. Bakışlarını gözle görülür bir üzüntü kapladı. Ortama çöken ölüm sessizliğini yine Abdo manyağı boz-

du. "Lan seni var ya!" diye dişlerini sıkarak, Gurbet'in üzerine yürüyüp elini kaldırınca Murathan ileri atılmak için bir hamle yaptı ama ondan önce bu hamleyi beklenmedik biri durdurmuştu.

Ahmet Ağa.

Kızına kalkan eli havada yakaladı. "Sakın!" dedi kararlı bir sesle. Abdo sinirle babasına dönerken Ahmet Ağa çöküк omuzlarına rağmen sert sert baktı oğluna. "Bu zamana kadar ben bile el kaldırmamışım ona. Ne olursa olsun kimseye de kaldırtmam. Sakın, Abdo. Sakın!"

Ahmet Ağa'yı babama benzetirken hiç de yanılmamışım. O her şeyden önce bir babaydı. Baba olduğunun farkında olan bir baba. Ama Abdo Bey bunun farkında olan bir ağabey değildi. Sinirle babasının tuttuğu kolunu geri çekti. "Sen şımarttın zaten bu kızı!" diye bağırdı. "Bir dediğini iki etmediğin, gözünün içine baktığın kızına bak şimdi. Almış o Raşit itinin oğlunu, karşımıza dikiyor!"

Bir yiğitlik daha yapıp ileri atıldı Ferhat.

"Orada bir dur, Abdo ağabey. Bana ne derseniz deyin ama babama asla laf dedirtmem."

Abdo sinir ve şok karışımı bir bakış attı Ferhat'a. "Lan nereden ağabeyin oluyorum ben senin?" Sinirli bakışlarını babasına çevirdi. "Baba, bir şey yap yohsa ben gerekeni yapacağım ha!"

"Abdo, geri dur," dedi Ahmet Ağa sadece.

Abdo aynı sinirle babasına şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını hızla aşağı yukarı sallayarak önüne döndü. "Anlaşıldı," dedi dişlerini sıkarken. "Senin babalık yapacağın yok." Hızla tekrar belindeki silaha davranıyordu ki Murathan bu sefer ondan önce davrandı. Elimi bırakıp hızla ileri atıldı ve Abdo denen adamın silahını tutan elini kavradı. Abdo'nun eli belinde, silahının üstünde öylece kalırken Murathan öldürücü bakışlarını bir saniye bile üzerinden çekmedi.

"Bir daha benim önümde, benim yanımdaki adama o silahı doğrultursan..." dedi tane tane. "Asıl gerekeni ben yaparım, haberin olsun."

Abdo ters ters bakmaya çalıştı Murathan'a.

"Üstüne vazife olmayan işlere karışıyorsun, komutan."

Murathan'ın tersliğine yetişememişti lakin.

"Sana mı soracağım ne yapacağımı lan?"

İkisi de birbirine yakıcı bakışlar atarken ben gerginlikten işemek üzereydim. Sıfır şaka! Zira harbi harbi çişim gelmişti ve bu ortam idrar kesemi iyice geriyordu. İnşallah paçalarımdan akıp gitmezdi. "Önce bir sakin mi olsak?" diye mırıldanarak tekrar Murathan'ın kolunu kavradım. Abdo elini silahın-

dan çekip Murathan'ın kavradığı bileğini geri itti. Bu hareketi yaparken kendince Murathan'ın kolunu da geri savurmuştu ama bu kas yığınını geri savurmak, Abdo'nun pek harcı değildi. Bu hareketi Murathan'ı zerre etkilememiş, tam tersine o Abdo'yu geri savurmuştu.

Abdo ise bu kez yönünü bana çevirmişti. "Doktor, hep senin başının altından çıktı bu kesin," dedi işaret parmağını bana doğru sallayarak. Ben ne olduğunu anlamayan bir bakış atarken o hızla, "Geldin, bizim kızın aklına da abuk sabuk işler soktun, de mi?" dedi. "İki günde kendine benzettin onu da."

Abdo Bey, kusura bakmayın ama ağa oğlu falan demem, gelmişinize geçmişinize hatta Passat'ınıza bile ana avrat söverim şu an.

Murathan, "Ne diyorsun lan sen?" diye kükreyerek ileri atılıyordu ki elimi göğsüne dayayıp onu durdurdum. Kendimi koruyamayacak değildim. Hele kendime laf ettirecek asla değildim. Murathan'ın bana baktığının farkındaydım ama ben ona bakmadım. Yakıcı bakışlarımı Abdo davarına diktim.

"Kendine benzettin derken?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak. "Ne varmış bende?"

"Ağabey," diye mırıldandı Gurbet yine ama onu duyan pek yoktu.

"Senin gibi takmış yanına nikâhsız herifi, dolanıyor işte." Her kelime ağzından tükürür gibi çıkıyordu. Gurbet'e ters bir bakış attı. "Namusumuzu iki paralık etti."

Murathan'ın gerildiğini elimin altındaki göğüs kafesinin heybetlice şişmesinden anlayabiliyordum. Yine ileri atılıyordu ki göğsündeki elimle tekrar durdurdum. Normalde asla durmazdı. Hiçbir kuvvet durduramazdı onu ama göğsüne yaslı elim durdurdu. Yandan bana sinir dolu bir bakış attığının farkındaydım ama umursamadan ters bakışlarla Abdo'ya bakmaya devam ettim. Murathan'a kalsa şu an kan çıkardı. Buna emindim.

"Sen..." dedim Abdo malına doğru. "Ticaretle uğraşıyorsun, değil mi? Tam sınırda hem de." Abdo dik bakışlarla bana bakmaya devam ederken ben kendimden emin duruşumla, "Duydum ki birkaç kez de jandarma ağırlamış seni," dedim. "Kaçakçılıktan." Ortam iyiden iyiye sessizleşti. Öyle ki belalım Devran Ağa bile bana sırnaşmıyordu. "Sen gel hırsızlık yap, çal, çırp, hak ye, daha sonra gelip namusu sadece kız kardeşinde ara. Senin yaptıkların namusunuzu iki paralık etmesin ama kardeşinin yüreklice babasının karşısına geçip sevdiği adamı söylemesi namusunuzu iki paralık etsin, öyle mi? Sen namus kavramını sorgulayıp millete ahkâm kesebilecek biri misin sence? Haydi, soralım babana." Bakışlarımı Ahmet Ağa'ya çevirdim. "Oğlunun böyle işlerle uğraşması mı namussuzluk yoksa kızının mertçe karşına dikilmesi mi, Ahmet Ağa? Sen söyle."

Ahmet Ağa birkaç saniye bana baktı ama hiçbir cevap vermedi. Ben ise Abdo malına ters bakma işine tekrar koyuldum. Bana doğru sinirle bir adım atıyordu ki Murathan arkamdan bir adım öne çıkıp yanıma dikilince, Abdo malı dişlerini sıkarak olduğu yerde kaldı. Bana yönelen adımı durdu. Bu sefer silah çekip saldırmak yerine sinirle ellerini saçlarına geçirdi. Amaçsızca kendi etrafında döndü ve araba içinde direksiyon yumruklayan Behlül gibi mal mal böğürdü.

"İçeri geç, Abdo," dedi Ahmet Ağa.

Abdo babasına *inanamıyorum sana* bakışı attı. Ortamı ise yine *sugar grandfather* böldü:

"Sen de benim yanıma gelesen, çakır gözlüm."

Biz burada savaş eşiğindeydik, adamın derdine bak! Titanik batarken keman çalan tayfa gibi adam. Murathan da bu çıkışa karşı ağzının içinde bir şeyler homurdanmıştı ama pek anlamamıştım.

"Naze, götür şunu içeri," deyip babasını işaret eden Ahmet Ağa ise çok sağ olsun, duygularıma tercüman oldu.

Ama Naze Hanım'a inme inmişti galiba. Yerinden pek kalkabilecek gibi değildi. İçeriye doğru elini kaldırdı sadece ve kapıdan orta yaşlarda bir teyze gelip Devran Ağa'nın koluna girdi. Oturduğu yerden kaldırdı. Bu süre boyunca kimse konuşmamış, herkes gerginlikle birbirine bakmıştı. Devran Ağa titrek bir hâlde ayağa kalkıp bastonunu eline aldı. Bana doğru bir adım atınca, Murathan elimi daha sıkı kavrayıp beni hızla arkasına doğru çekti. Devran Ağa ise bana içli bakışlar atarken çaresizce yanımdan uzaklaştı.

"Son kez söylüyorum," diyerek sessizliği böldü Murathan. "Buraya seninle güzelce konuşmaya geldik, Ahmet Ağa." Bakışlarını Abdo'ya değdirip tekrar Ahmet Ağa'ya döndü. "Sadece seninle."

Ahmet Ağa önce hiçbir şey söylemedi. Daha sonra başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bakışlarını Ferhat'a dikti.

"Senin baban biliyor mu bunu?"

"Hayır," dedi Ferhat. "İlk size geldik."

"O ne diyecek?"

"Ben ne dersem onu."

Ahmet Ağa'nın tek kaşı usulca havalandı.

"Kendinden o kadar eminsindir yani?"

Bence de. Bu ne cesaret, yiğidim? Ben bile şaşkın şaşkın baktım. Ama Ferhat'ın şuuru yediği Bordo Bereli yumruğundan dolayı biraz kaymıştı sanırım. Yürek yemiş bir edayla omuzlarını dikleştirdi.

"Eminim."

"Onu üzersen?" dedi Ahmet Ağa bu kez.

"*Üzmem*," dedi Ferhat.

"Olur da üzersen..." Gözleri kararlılıkla kısıldı. "Canını alırım."

"Kabulümdür," dedi Ferhat hemen.

Ve birden Ahmet Ağa'nın, "Eyi! Gelin isteyin o vakit," diyen hiddetli sesi yükseldi.

"Baba!" diye yükseldi Abdo malı.

"Ahmet," dedi güçsüz bir sesle Naze Hanım.

Ama şüphesiz en büyük şok Gurbet'teydi. "Baba," diye minik bir mırıltı döküldü dudaklarından. Ahmet Ağa bu kez bakışlarını ona çevirdi.

"Ama..." dedi. "Bu kapıdan çıkıp o eve gelin gittiğin an benim artık Gurbet diye bir kızım yohtur, bunu da bilesin." Gurbet'in panik ve üzüntü dolu bakışları bana döndü. Ben ise öylece kalakalmış bir hâldeydim. Filmlerdeki o meşhur sahneyi böyle yaşayacağım zerre aklıma gelmezdi. "Abdo," dedi Ahmet Ağa yüksek bir sesle. "Sözümün üstüne söz edersen sana da hakkım haramdır." Abdo şok ve sinir dolu gözlerle bakarken Ahmet Ağa başka hiçbir şey söylemeden hızla arkasını dönüp eve ilerledi.

"Baba," dedi Gurbet yine kesik bir sesle ama ileri giden adımı ağabeyinin ters bakışıyla yarım kaldı. Bakışları annesine döndü. "Anne."

Naze Hanım dertli dertli ellerini dizlerine vuruyordu.

"Sen ne yaptın, gızım? Niye bunu yapmışsındır, gızım?"

Naze Hanım dizlerini döverken, Abdo sinirle yanındaki teneke kutuya tekme atıp ortamdan uzaklaştı. Gurbet artık ciddi bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Derin bir nefes verdim. Ben buraya bu görüntü için gelmemiştim. Bu böyle bitemezdi. Elimi Murathan'ın elinden çekip Ahmet Ağa'nın peşinden içeri gitmek için hamle yapıyordum ki Murathan durdurdu. Hâlâ elinin içinde olan elimi kendine doğru çekti. Bakışlarımı istemsizce ona çevirdim. Sert değildi. Hatta oldukça nazikti elimi kavrayan parmakları. Anlamıştı ne yapacağımı. "Şu an sinirli," dedi kısık bir sesle. "Üstelemeyelim artık, Gökçen. İzin verdi işte."

Yanımda ağlayan Gurbet ve annesine, çaresizce onlara bakan Ferhat'a baktım.

"Bunun için mi geldik o kadar yolu yani, Murathan? Değişen ne oldu? Olmaz böyle."

En memnuniyetsiz hâliyle sağına soluna bakıp tekrar bana döndü. "Şu an yapabileceğimiz bir şey yok," dedi kısık bir sesle. "Gurbet güvende. Merak etme. Babası son sözü söyledi. Ağabeyi bir şey yapamaz."

Başımı hızla sağa sola salladım.

"Olmaz. Babası sırtını döndü. Bu şekilde güvende falan değil."

Hızla elimi elinin içinden çektim. Kararlı olduğumu görmüş olmalı ki bu sefer zorlamadan bıraktı. Kararlı adımlarla Gurbet'e yöneldim. Sol bileğini kavradım. "Ne diye ağlıyorsun?" dedim hafif sert ama ılımlı bir sesle. "Sürekli kaçarsan hiçbir şeyi çözemezsin, Gurbet. Yürü." İlerleyip onu da benimle birlikte eve çektim.

Eve girince gün ışığından hafif karanlığa girmenin loşluğuyla bocalasam da hemen toparlandım. Önümdeki açık üç kapıyı hızla gözden geçirdikten sonra Ahmet Ağa'yı ortadaki odada, sedirin üstünde dertli dertli otururken gördüm ve o yöne ilerledim. "Gökçen Hanım," dedi arkamdan Gurbet. Elimi çekip kararlı adımlarla ilerleyen beni durdurdu. Bakışlarımı ona çevirdim. Başı yerdeydi ama çenesinden damlayan gözyaşlarını görmemek imkânsızdı. "Kızar," diye tamamladı cümlesini.

Kızar.

Kısa ama ağır bir kelimeydi. Benim ise ona bakarken aklımda sadece tek bir an belirmişti. Derin geçmişten kopup gelen sessiz bir anı.

Babamın en sevdiği kitaplardan birini boyamışım. Annem çok kızıyor. "Baban gelsin, görürsün sen," diyor. Kızacak diye çok korkuyorum. Akşam oluyor. Babam eve geliyor. Onu görünce birden ağlamaya başlıyorum. O ise annemin dediği gibi bana kızmıyor. Tam tersine hemen kucağına alıyor beni. Gözyaşlarımı siliyor. "Baba," diyorum. "Çok kızdın mı?" Gülüyor. Saçlarımı geri itip yanaklarıma kocaman öpücükler bırakıyor. "Babalar kızlarına kızmazlar," diyor. "Kızsalar bile kıyamazlar."

"Ne yaparsa yapsalar bile mi?" diye soruyorum.

Yine gülüyor. "Ne yaparsa yapsalar bile," diye cevaplıyor beni.

Babam vardı bu anıda. Onun gülen yüzü vardı. Ama sesi yoktu. Çünkü ben babamın sesini unutmuştum. Onun sesi yerine Yusuf amcanın sesi vardı. Çünkü ben Yusuf amcanın sesini unutmamıştım. Zihnimde başıboş gezen anıların kördüğüm olduğunu hissettim o an. Ucunu asla bulamıyordum. Karmakarışıktılar. "Kızarsa kızsın," dedim güven veren bir tebessümle. Çenesini tutup başını yerden kaldırdım. "Dik tut başını Gurbet. Utanacak bir şey yapmadın."

"Ama..." dedi içini çeke çeke. "Artık kızı olmadığımı söyledi."

Derin bir nefes verip tekrar elini tuttum. "Gel benimle," diyerek Ahmet Ağa'nın olduğu odaya doğru ilerledim. Yan odalardan birinden gelen *çakır gözlüm* böğürtüsünü ise hiç ama hiç umursamadım. Odaya girince arkamdaki Gurbet'e en cesaret verici tebessümümü gönderip ilerledim. *Babalar kızlarına kızamaz. Kızsa bile kıyamaz.* Aklımda sadece bu düşünce vardı.

Bana yardım et, baba. Lütfen bana yardım et.

Ahmet Ağa bizim geldiğimizin farkındaydı ama bakışlarını bize çevirmedi. "Ne var?" dedi ters ters. "Daha ne istiyorsunuz?"

Cevap için hiç beklemeyip, "Affetmenizi," dedim.

Ters bakışları bana döndü. Tontik Ahmet Ağa'm kızınca da pek tatlıydı. "Sana saygım sonsuzdur, Gökçen Dohtor," dedi. "Ama şansını fazla zorlamayasan. O yanındaki ne istiyorsa izin verdim işte. Başka diyecek sözüm yohtur!"

"O yanındaki dediğiniz sizin kızınız."

Bakışlarını Gurbet'e asla değdirmeden tekrar önüne döndü.

"Artık değil."

Gurbet'in dudaklarından minik bir hıçkırık kaçarken ben derin bir nefes daha aldım. "Benim babam yok," dedim güçlü bir sesle. Ortama derin bir sessizlik çöktü. Bunu beklemiyordu Ahmet Ağa. Bakışları göz ucuyla bana dönerken, "Şehit düştü," dedim. "Hakkâri'de." Ahmet Ağa'nın bakışları artık tamamen bendeydi. "Çok küçüktüm şehit düştüğünde ama az çok hatırlıyorum. Ve hatırladığım anılardaki babam size çok benziyor. O da sizin gibiydi. Yani sizin Gurbet'e karşı olduğunuz gibi. Gözümün içine bakardı, severdi, baba olduğunu söyleyip sevgisini heybetli duruşunun arkasına gizlemezdi. Ben buraya kendimi Gurbet'in yerine, sizi de babamın yerine koyarak geldim. Düşündüm. Dedim ki Gurbet olsan ne yapardın, Gökçen?"

"Bunu mu yapardın?" dedi güçsüz bir sesle. Bakışları artık sert değildi.

"Bunu yapardım," dedim hemen. "Alırdım sevdiğim adamı, tutardım elini böyle Gurbet gibi ve mertçe çıkardım karşısına."

Yutkundu. "Baban..." dedi. "O ne yapardı o vakit?"

Bilemedim o an için. Kestiremedim ne diyeceğini. Babamı bu denli unutmaya başlamış olmam daha çok yaktı canımı. Cevabı ise benim yerine başka biri verdi. "'Seni ne mutlu edecekse onu yap,' derdi," dedi arkadan Murathan'*ın sesi*. "Ama asla arkasını dönmezdi. Kızının elini bırakmazdı."

Kafamı arkaya çevirdim. Kapının girişine dikilmiş, bütün heybetiyle bizi izliyordu. Bakışlarımız kesişince istemsizce minik bir tebessüm oluştu dudaklarımda. Babamı unutmamıştı. Tıpkı benim de Yusuf amcayı asla unutmadığım gibi. Ve doğruydu. Ne olursa olsun, Ali Alptekin tuttuğu bir eli asla bırakmazdı. Benim bu hayattaki en büyük şansım ise Ali Alptekin gibi bir adamın kızı olarak doğmaktı.

Öyle el bebek gül bebek büyüyen prenses masalları okumamıştı benim babam bana hiç. Onun masallarında Pamuk Prenses, prensi onu izinsiz öptü diye savcılığa verirdi. Padişahlar kızlarını Keloğlan'a falan vermezdi. Külkedisi ona işkence yapılan yerde kalmaz, evde oturup salak bir prensin onu

ayağından tanımasını beklemezdi. Toplar bohçasını, kendine başka iş bulup çalışırdı. Rapunzel kendi saçını aşağı salar, prens falan beklemeden giderdi.

Benim en büyük ikinci şansım ise Ali Alptekin gibi bir adamın kızı olarak altı yıl da olsa onunla birlikte yaşayabilmekti. Azla yetinmeliydim. Zaten çoğu için de şansım yoktu. Güzel seven babalar, çocuklarından ayrılmamalıydı. Bildiğim tek şey buydu.

Murathan bütün ifadesizliğiyle ilerleyip yanıma geldi. Ben ise tekrar Ahmet Ağa'ya döndüm. Derken Naze Hanım da odaya girdi. Sessizce arkamızda dikildi. Ahmet Ağa'nın yumuşayan bakışlarından aldığım cesaretle Gurbet'i kolundan tutup hafifçe öne iteledim. Hâlâ ağlıyordu. Ama bu sefer başı dikti. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki ürkek adımlarla ilerleyip babasının oturduğu sedirin en ucuna tünedi. Ortamı daha da yumuşatmak adına boğazıma oturan yumruya rağmen, "Siz bize, 'Sevdanın gizlisi olmaz, gizleniyorsa zaten sevda olmaz,' demediniz miydiniz?" dedim. "Kızınız da işte her şeyiyle karşınızda. Kaçabilirdi. İzin vermezsiniz diye gidebilirdi ama burada. Yanınızda. Hem babalık biraz da affedici olmak değil mi?"

"Baba," dedi Gurbet tekrar içli içli. İkisi de birbirlerine üzgün üzgün bakıyorlardı. Derken kızına bakarken Ahmet Ağa'nın yanağına bir gözyaşı yuvarlandı. Dudakları büzüldü ve Gurbet'ten tarafta olan kolunu yavaşça yukarı kaldırıp yanına gelmesi için minik bir baş işareti yaptı. Bunu bekleyen Gurbet daha çok ağlayarak Ahmet Ağa'nın kolunun altına sinince dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluştu. Ama bu gülümsememin aksine boğazıma kocaman bir yumru gelip kurulmuştu.

Ben babamı özlemiştim. Ben babamı, kalbim sızım sızım sızlayacak kadar özlemiştim.

Naze Hanım da yandan ilerleyip ikisine birden sarıldı. Üçü birlikte içli içli ağlarken derin bir nefes verdim. Usulca yanlarından kalktım. Fazlalıktım. Farkındaydım. Odanın bir köşesinde dikilen Murathan'ın yanına gittim. Burada fazlalık değildim işte. Yanına dikildiğim an yine her şey yerli yerine oturdu içimde. Göz pınarlarım doluyordu. Bir burada ağlamadığım kalmıştı çünkü.

"Ali amca olsa Ferhat'ın topuğuna sıkardı yalnız," diye yanımda mırıldanan Murathan'ı duyunca gözümden bir damla yaş yanağıma yuvarlanırken güldüm. Çaktırmamak adına hızla yanağıma düşen yaşı sildim.

"Bu detaya şu an ihtiyacımız yok."

Ona bakmadan yanağımı silip elimi geri indirmiştim ama sıcak parmakları benim hafif ıslak parmaklarıma usulca değdi. Dönüp bakmadım. Şu an tek manzaram bu aile tablosuydu. Tek temennim ise Abdo malının gelip bozmamasıydı. Ama parmaklarımın üstüne hafifçe dokunan Murathan'ın

parmaklarının mıknatıs etkisi vardı. Yoksa benim de minik temaslarla onun parmaklarına dokunmamın başka bir açıklaması olamazdı.

Yandan göz ucuyla baktığımda dudaklarında yarım bir tebessümle o da önündeki manzarayı izliyordu. Ona baktığımı anlamış olmalı ki bakışları bana döndü. Kaçırmadım bakışlarımı. Ona bakarken yakalandım diye de çekinmedim. Bir iki saniye öylece baktık birbirimize. Sonra ise hiçbir şey söylemeden aynı hızla önümüze döndük. Pamuk'un neden inatla Kepçük'e yapıştığını şimdi daha net anlıyordum. Burası güvenliydi, sıcaktı, huzurluydu, tanıdıktı, ev gibiydi. Çok tanıdıktı. Derken arada bir girdap varmış gibi birbirine çekilen ellerimizi usulca kenetledi.

Geri çekeyim dedim, olmadı. Kopayım dedim, o da olmadı. Derin bir nefes vermekten başka bir şey yapamadım.

Kendini kaptırma, diye sert bir tonla uyardı sağdaki melek. *Yine geride kalan oluruz. Yine aynı şeyleri yaşarız. Yine bekleyen oluruz. Sakın kendini kaptırma, Gökçen. Yaşadıklarını unutma. Anneni unutma!*

Bu çıkış karşısında her şey sustu. Derin bir nefes verdim. Elinin içindeki elimi gevşettim. *O eli tutma, Gökçen. Sen Pamuk değilsin. Sakın Kepçük'e yapışma. Pamuk'u dinleme. O uzun zaman önce büyüdü. Pamuk, Gökçen oldu. Sakın Gökçen'i yine Pamuk yapma.* Bu sefer sağ çıkamazdık çünkü. Bir yıkımdan daha sağ çıkacak gücümüz yoktu. Ama benim gevşeyen parmaklarımın aksine onun elimi daha sıkı kavrayışı asla yardımcı olmuyordu. Zaten ben de bırakmak istemiyordum ki. Bir insanın en büyük savaşı kalbiyle ve aklıyla çelişmesiydi. Can yakıcı bir duyguydu.

"Dohtor kızım," dedi Ahmet Ağa. Bakışlarımı ona çevirdim. Gurbet ise büyük bir minnetle bakıyordu bana. Ahmet Ağa ağır hareketlerle ayaklandı. Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi. Bir saatte yaşlanmıştı sanki. Öyle bitkin duruyordu. Tam karşıma dikildi. "Bundan gayrı..." dedi. "Say ki bir baban da benim." Titrek elleriyle yanaklarını sildi. İçten bir bakış vardı gözlerinde. "Çünkü ben seni bundan gayrı kendi kızım sayıyorum. Ve madem babana benziyorum, bilesin..." Hâlâ birbirine kenetli olan ellerimize baktı. "Baban burada olsa tuttuğun bu elden razı gelirdi."

Bakışlarımı Murathan'a çevirmedim. Asla da çevirmeyi düşünmüyordum zira aklımda dönen yine sayısız sessiz cümle vardı.

"Murathan'ın elini bırakma, Gökçen."

"Bakkala sakın Murathan'sız gitme, kızım."

"Murathan'ın eline yapış, mavişim. Tanısan bile başkasına gitme."

"Oyun oynarken Kepçük'ün elini bırakma, tamam mı babacığım? Kaybolurun bak yoksa."

"Gökçen gözünün önünden kaybolmasın, Murathan. Sakın elini bırakma, oğlum."

Ahmet Ağa'ya sadece gülümseyebildim. Çünkü şu an hıçkırmamı engelleyecek tek eylem buydu. Gülümsemek ve bakışlarımı Murathan'a asla değdirmemek.

"Lan senin ağzın ne der?" diye yükselen Raşit Ağa'ya artık sadece ifadesizce bakabiliyordum çünkü Gurbetlerin taraftan sonra burası gayet süt liman bir aşiretti. Goyan aşireti, yani Ferhat'ın tarafındaydık şimdi de. Gurbet tarafını tatlıya bağlamıştık. Abdo babasından yüz bulamadığı için artık boşa silah çekip durmuyordu. Murathan'ın söylediğine göre diğer ağabeyleri sorun değilmiş. Onlar uysalmış. Önemli olan bu taarruzmuş ki onu da atlatmışız. Tabii, buna atlatmak denirse. Kafamın içinde havaya yaylım ateşi açan aşiret düğünü vardı. Aşiret görmek istiyorum derken bu kadarını da kastetmemiştim ben oysa. Bilge haklıydı. Duada detay belirtmek hayat kurtarırdı.

Goyan aşireti daha küçük bir aşiretti. Küçük dediğim de kocaman bir köy. Onlara göre küçükmüş. Tabii, herkesin aşiretine kimse karışamazdı. Kocaman bir köy küçükse küçüktür. Şu an durumu Ferhat'ın ailesine açıklama kısmındaydık ama Raşit Ağa pek de ılımlı değildi. Benim de oğlum Ferhat malı olsa ben de bunu evlendirmeye ılımlı olmazdım zaten. Haklıydı.

Heybetli bir adamdı Raşit Ağa. Hele bir bıyığı vardı ki Pala Remzi'yle yarışırdı. Bıyığın ağası vardı. Öyle bir bıyık söz konusuydu.

"Seviyorum, baba," diye kırkıncı kere diklendi Ferhat.

Acaba kaç kere daha bu sahneyi izleyecektik? Zira on turdur aynı replik dönüyordu. "O ne derse babası onu kabul edermiş!" diye klasik homurdanmasını gerçekleştirdi tam yanımdaki bordo goril. "Anca boş laf. Uğraştığımız adama bak."

Derin bir nefes verip *ya sabır* der gibi yavaşça başımı salladım. Şu durumda araya atlayıp, "Senin oğlun sakattır, Raşit Ağa," demediği için şanslıydım. "Sus artık, Murathan," dedim dişlerimi sıkarak. "Geldin geleli ağzının içinde sürekli ne diyorsun?"

O da bana gözlerini devirdi. "Sövüyorum," dedi bütün netliğiyle. "İstersen ağzımın içinde değil de dışında durabilir ama."

Gözlerimi kocaman açıp kınayıcı bir bakış attım. Millete çakırmamak adına en hanımefendi tavrımla önüme döndüm çünkü şu an bulunduğumuz ortamda kadınlı, erkekli, nineli, dedeli toplam yirmi beş kişi vardı ve hepsi bize bakıyordu. "Aşiret ortasındayız, salak salak iş yapma," diye ağzımın içinde homurdanıp çayımdan bir yudum aldım. Ama çay çok acıydı. Ferhat ve babası hâlâ istemeye gidip gitmeme kavgası yaparken ben acı çayı burnum-

dan püskürtmemek adına yoğun bir savaş içindeydim. Derken imdadıma, elinde bir kâse dolusu şekerle gelen genç bir kız yetişti.

Saçlarının uçları sarı, dipleri siyah, kocaman kara gözleri olan esmer bir kızdı. Allah affetsin, bence hafiften Tarık Mengüç'e benziyordu. Ve geldik geleli feci hâlde gözüme batmaktaydı. Çünkü kendisi fark edilmemesi imkânsız derecede Murathan'ı süzüyordu. Sürekli kapı arasından ona bakıp kıkırdayarak içeri kaçmalar, zırt pırt bir şey isteyip istemediğini sormalar, alttan alttan sıntmalar falan.

Aşiret ortasında yaptığı hareketlere bak!

Önümüzde durdu. Tam elimi kâseye uzatıyordum ki yüzünde enteresan, hanım hanımcık bir gülüşle kâseyi direkt Murathan'a uzattı. Elim havada öylece kaldı. O ise yine süzüm süzüm süzüldü. "Buyurun, komutan. Şeker vermemişler. Ayıp etmişler," dedi ince bir sesle.

Bir de bayıl istersen Feriha!

"Şekeri pek sevmez o," dedim lap diye.

Niye bunu dedim ben?

Kızın ve Murathan'ın bakışları doğal olarak bana dönerken keşke benim de doğal olarak dönebileceğim bir yer olsaydı ama yoktu. "Sütlü şeker sever o," dedim durumu toparlamak adına. Mallığımı çaktırmadan asil duruşumu koruyarak kâseye uzanıp limonlu bir şeker aldım. "Onun yiyeceği şeker yok burada." Şekerin kâğıdını kendimden emin bir şekilde açıp ağzıma attım.

Çaktırmadım ama şaşkındım. Ben bunun sütlü şeker sevdiğini nereden biliyordum? Bence bilmiyordum. Yoksa biliyor muydum?

"Öyle mi?" dedi kız. "Ee, bakayım ben sütlü var mı diye."

"Gerek yok," dedi Murathan. Bakışlarını bana çevirdi. Muazzam bir ima vardı bu bakışlarda. Lanetti. "Dediği gibi. Sevmem pek şeker. Sütlü hariç."

Kız başka bir şey söylemedi ama yüzü hafif düşmüş bir şekilde önümüzden geri çekildi. Ben ise ayağın en malına yatmaya devam ederek şekeri ağzımda çevirip o hariç her yere baktım. Bakışları üzerimdeydi. Neden üzerimdeydi? Bakmamalıydı. Harbi lanetti.

"Lan oğlum, başka kız mı yohtur?" diye yükselmeye devam etti Raşit Ağa. "Düşmanın kızını aldı diye ele güne madara mı edeceksin lan beni?"

"Yohtur," dedi Ferhat kararlılıkla. "Ben onu istiyorum, baba. Vallah bana başka kız yohtur. Ben onu seviyorum."

Bir *bana ne, bana ne* diye tepinmediği kalmıştı yani.

"Lan başlarım sevgine!" diye yükseldi babası. "Yarın başkasını seversin sen. Senin ağzınla iş mi yapılır?"

"Haklı," diye homurdandı kaynana Murathan. Bakışlarımı ona çevirmeden uyarmak adına dirseğimle kolunu itekledim. Huyuna sövdürecekti en sonunda.

"Çok pardon," diyerek araya daldım. Bütün bakışlar bana dönerken ben nazikçe, "Bölüyorum ama özel olmayacaksa bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Dohtor Hanım, *özeli* mi kalmış daha yav?" dedi Raşit Ağa. "Zaten rezil olduk size de kusura kalmayın. Takmış sizi de peşine bu puşt. Uğraştığınız işlere bak."

"Yine haklı," diye homurdandı Murathan.

Bu sefer bacağımı yandan bacağına vurdum. "Ne var be?" dercesine bir bakış attı. Aşirete taratacak bizi manyak. Bordo Bereli de olsan koca köyü tarayıp çıkamazdık buradan yani. Yoksa çıkar mıydık?

Hızla, "Siz tam olarak neden düşmandınız acaba?" diye sordum.

Ortama derin bir sessizlik çökerken Raşit Ağa'nın yanında oturan bir adam şöyle cevapladı beni:

"Öküz."

Boş bir bakış attım.

"Ne?"

"Benim tarlamdaki öküzün bacağını kırmıştır," dedi Raşit Ağa. Öfkeyle kısıldı gözleri. Bıyıkları bile sinirlenmişti.

Boş bakışımı sürdürdüm.

"Yani öküzün ayağı kırıldı diye mi düşmansınız?

Bütün o da aynı anda cevapladı beni:

"He!"

He mi? Arkadaşlar cidden *he* mi?

"Bütün bu tantana bu yüzden miymiş yani? La havle," diye yanımda millî söylenmesini gerçekleştiren Murathan'a bu sefer hiçbir şey demedim zira haklıydı. Benim de yegâne tepkim buydu. Harbi la havle!

"Tabii, karışmak istemem ama..." dedim ılımlı olmaya çalışarak. "Çok abartılmamış mı sizce de? Yani bir öküz için... Ha, yanlış anlaşılma olmasın, ben daima hayvan haklarından yanayımdır ama yani şimdi bir öküz ayağı için de sülaleler kanlı olmaz, değil mi yani?" Gülerek Murathan'a döndüm. "Haksız mıyım, komutanım? Sen de bir şey söylesene."

"Aynen," diyerek beni onayladı ağzını kırdığımın bordo gorili. Zahmet oldu ya. Bu kadar çok desteklemeseydin beni. Gözlerimi belertince mesajı almış olmalı ki derin bir nefes verdi. "Mesele neyse halletmeye çalışırız. Siz

iki ağa, kendi köylerinizde gençler kolayca evlensin diye başlık parasını bile kaldırdınız. Şimdi kendi çocuklarınızı ayrı mı bırakacaksınız?"

"Aynı şey değil," dedi Raşit Ağa.

"Farkı ne?" diyerek ben araya girdim. "Başkalarına derman olup kendi çocuğunuza zehrediyorsunuz."

"Bula bula bulduğu şifaya bak," derken oğluna en ters bakışını atmıştı. "Başka kız mı kalmadı lan? Bir de dayak yemiş onlardan. Şu suratına bak! Olmaz olsun senin gibi oğul."

"Onlar değil. Ben dövdüm," dedi Murathan. Bütün bakışlar anında bize döndü. Valla taranacaktık burada biz.

Güldüm. Evet. Ortamı yumuşatmak adına en mal hâlimle güldüm. "Şaka," dedim gülmeye devam ederken. "Murathan, Ferhat'ı çok sever de. Buraya gelirken öyle şakalaşıyorlardı. Ee, asker adam tabii bu. Eli biraz ağır. Öyle yanlışlıkla çakıverdi çocuğun ağzına."

Yalanın saçmalığına bakar mısınız? Utanç içindeyim ama göt korkusu...

Raşit Ağa oğluna ters bir bakış daha attı.

"Az daha çaksaymışsın keşke, komutan. Az çakmışsın."

"İstek varsa neden olmasın?" diyen Murathan'ın homurtusuna karşılık elimi dizine vurup misafirlikte yaramazlık yapan çocuğuna buradan çıkınca seni mahvedeceğim temalı anne bakışını attım. Bordo goril yine sinirle kaş göz yaptı.

Ananın şeyi ama artık!

Özür dilerim, Neslişah teyze. Valla ben sövmedim, oğlun sövdürdü.

Birden, "Buyurun, komutanım. Madem şeker sevmiyorsunuz, kek getirdim," diyen kızın sesiyle önüme dönüm. Dönmez olaydım. Tarık Mengüç yine tepemizdeydi. Hem de yine Murathan'a süzüm süzüm süzülerek. Tek kaşım usulca havaya kalkarken tip tip baktım. Ben senin derdini çok iyi anladım anlamasına ablacığım ama zaten şu an nefesi olmadık yerlerden atıyoruz. Bir de seninle mi uğraşalım?

Murathan kek tabağına ve tepesine dikilen Tarık Mengüç'e ifadesizce bakarken benim içimden geçen de yine kırılası dilimden döküldü.

"Ay, portakallı mı o?" dedim ileri uzanıp kek tabağını kızın elinden hızla alırken. Burnuma yaklaştırıp kokladım. Gerçekten portakallıydı. "O portakallı şeyleri de hiç sevmez," dedim keki kendi önüme koyarak. "Çok teşekkür ediyoruz, canım." Kibar bir gülümsemeyle kekten bir çatal aldım. Hızla yuttum. "Ben çok severim."

Kız aval aval bakakalırken Murathan'ın bakışları da tabii ki bendeydi. Allah seni ne yapmasın, Gökçen. Bırak, ne bok yerse yesin. Ne yapıyorsun sen? Çaktırma. Çaktırma. Çaktırma.

Doğulu Tarık Mengüç, "Belki severdi. Yeseydi bir," dedi.

Kendime olan sinirimden ağzıma kocaman bir kek daha tıktım. Bu şekilde susmak neymiş, belki bilirdi çenem ama tabii ki bilmedi. Kızın bu çıkışına karşı ağzımdaki lokmayı zorla yutup bakışlarımı kıza diktim. "Yemez," dedim net bir sesle. Aynı ifademle Murathan'a döndüm. "Yer misin?"

Önce bir baktı. Boş boş göz kırpıştırdı. Sonra ise dudağının bir kenarı usulca yukarı kıvrıldı.

"Yemem."

Ama ben bok yerim! Gökçen, niye böyle yapıyorsun? Dursana, kızım.

"Ne seversiniz? Onu getireyim?" dedi Tarık Mengüç bu kez.

Dursam şerefsizim!

"İstemez," diye hafifçe yükseldim bu kez. "Hiçbir şey istemez." Kız boş boş bakınca ise hafif çatık kaşlarla durumu toparlamaya çalıştım. "İstemeyiz yani. İlginiz için teşekkürler ama bunlar yeterli."

Dik bakışımı anlamış olmalı ki iyi madem gibi bir kafa hareketi yaparak geri çekildi. Herkes mi manyak olur be? Düştüğüm ortama bak!

"Niye bu kadar yükseldin şu an, hiç anlamadım," diyen Murathan'ın mırıltısını duyunca gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

"Kes sesini," dedim önüme bakmaya çalışarak. "Biz burada gerim gerim gerilmişiz, o ha bire bir şey getiriyor. Nasıl yükselmeyebilirim? Yemek yemenin sırası mı şu an sence?"

İleri uzanıp sinirle ağzıma bir kek parçası daha tıktım. Boğulayım ben!

Şu an bana bakıp sırıtıyor olabilirdi. Bu görüntüyü görmek istemiyordum. O yüzden inatla Raşit Ağa'nın bıyıklarına diktim bakışlarımı. Hâlâ oğluna kızmakla meşguldü.

"Senin gibi evlat olmaz olsun lan."

Katılıyorum.

"Baba," dedi Ferhat düşük omuzlarla.

"Deme bana baba!"

Yandan pos bıyıklı bir bey amca ilk defa araya girip, "Ahmet," dedi. "O bilir mi bu işi?"

"Biliyor," dedi Murathan. "'Gelip istesinler, kapım açıktır,' dedi."

Raşit Ağa şaşırmıştı. "O mu dedi bunu?" diye sordu tereddütle.

"Evet," diye bu kez ben cevapladım. "Gururu yüzünden çocuğunu üzmedi yani."

Raşit Ağa ve bir oda dolusu insan bir şey söylemeden bana bakarken yanımdaki Murathan ileri doğru eğildi. Kollarını dizlerine yasladı. "Bakın," dedi ciddi bir tonla. "Ben Murathan Karakurt. Komutan Karakurt. Az çok tanıyanınız vardır beni. Sana da Ahmet Ağa'ya da saygım sonsuzdur, Raşit Ağa. Düşmanlığınız beni alakadar etmez. İkiniz de iyi adamlarsınız, bilirim. Askeri, devleti sayar ve korursunuz. Bunu da bilirim. Bu yüzden kalkıp geldim buraya zaten. Bu çocukları gördüğüm yerde alıp kaçırabilirdim ben. 'Aileleriniz izin vermez, kaçın,' diyebilirdim. Öyle bir yere saklardım ki hem de bir Allah'ın kulu bulamazdı. Ama yapmadım. Size güvendim. Kötü bir şey yapmayacağınıza emin olduğum için aldım, karşınıza getirdim. Ahmet Ağa beni yanıltmadı. Kızı için düşmanlığı bir kenara attı, size kapılarını açtı. Şimdi..." dedi ve derin bir nefes daha verip odadaki herkese tek tek değdirdi bakışlarını. En son yine Raşit Ağa'da durdu. "Son karar senin."

Raşit Ağa cevap vermeden bir iki saniye baktı Murathan'a. Yavaşça pos bıyıklarını sıvazladı. Ters bakışları ağır ağır oğluna döndü. Sonra tekrar Murathan'a.

"Ahmet he dedi yani. Öyle mi?"

"Öyle," dedi Murathan.

"Tek bir sorunda olacakların farkındasın değil mi, komutan?"

"Sorun çıkmayacak," dedi Ferhat hızla. "Yemin ediyorum, baba."

"Sen sus lan," dedi Raşit Ağa ters ters. Dertli bir nefes daha verdi. "Doğdun doğalı bana bir faydalı işin yok," dedi oğluna. Yavaşça arkasına döndü. Pos bıyıklı diğer adama baktı. "Ağabey?" dedi sessizce. "Ne dersin?"

Hepimizin bakışlar ağabey amcaya döndü. Ağa da olsan son sözü ağabey söylüyordu buralarda sanırım. "Madem komutan bize güvenmiş," dedi ağabey bakışlarını Murathan'a dikerek. "Ben de komutanın lafına güvenirim. Sen ne dersen o olsun. Senin evladındır."

Murathan başını *eyvallah* der gibi hafifçe sağa eğerken Raşit Ağa yine başını ağır ağır aşağı yukarı sallamıştı. Çatlayacağım be ağalar! Bir şey deyin artık. Ayrıca Murathan'ın buralardaki forsu da gözümden kaçmamıştı. Komutan Karakurt geliyor deyince herkes, "Başım üstünesiniz," deyip buyur ediyor, tarlasında, bağında ne varsa önümüze getiriyordu.

"Eyi," dedi huysuzca. "Gidek, isteyek."

Odadaki diğer kadınlar eşarplarını ağzına sarıp bürük altından bir şeyler konuşurken ben kocaman sırıttım. Aynı ifademle Murathan'a döndüm. Onun ifadesizliği ise yavaşça dağıldı. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında bana bakarken. Sıcacık baktı. Her zerremi ısıtacak kadar sıcacık hem de.

"Madem iş tatlıya bağlandı, bize müsaade o zaman," diyerek önüne döndüğünde yine ışık hızıyla ifadesizliğini kuşanmıştı. Tek hamlede ayağa kalkınca ben de onunla beraber ayaklandım. Bizimle beraber de diğer herkes. İnsanlar üzerinde garip bir etkisi vardı.

Akşam yemeğine kalmamız için ısrar ettiler ama Murathan inatla kabul etmeyince onlar da artık ısrar etmeyi bıraktı. Biz ve Raşit Ağa önde, diğerleri arkamızda, ordu şeklinde evden çıktık. Murathan bu süreçte de yine elime yapışmıştı. Ayaküstü bir iki muhabbet edip Raşit Ağa'ya bizi kırmadığı için teşekkür ettikten sonra el ele arabaya ilerledik. "Yapıştıralım istersen," deyince bakışlarını bana çevirdi.

"Ne?"

"Ellerimizi diyorum," dedim elimin içindeki elini yukarı kaldırarak. "Yapıştıralım istersen."

Gözlerini devirerek önüne döndü. "Bıraktığım saniye bir bok yemeyeceğine emin olsam bırakacağım ama inan, şu köylerden çıkana kadar sana zerre güvenim yok, Gökçen."

"Yine abartıyorsun," dedim ekşimiş bir yüzle. "Şu an en fazla ne yapabilirim sence? Öylece yürüyorum yanında."

"Susup yürümeye devam et o zaman."

Ofladım. Ama elimi geri falan da çekmedim. Kendisiyle beraber beni de ilerletmesine izin verdim. Aniden arkadan yükselen, "Gökçen Hanım, komutanım!" sesiyle durduk. Gelen Ferhat'tı. Koşarak yanımıza geldi ve nefes nefese önümüzde durdu. Nefesini toparlamak adına önce öne eğilip bir iki saniye bekledi ama Murathan'ın onu beklemeye pek niyeti yoktu.

"Yine ne var lan?" dedi ters ters. "Bir sal artık. Harbi dağıtacağım sonunda suratı-" diyordu ki Ferhat kollarını açıp Murathan'a sarılınca adamın azarı da tersliği de öylece kalakaldı. "Ne oluyor lan?" dedi şaşkın şaşkın.

"Teşekkür ederim, komutanım," dedi Ferhat daha sıkı sarılarak.

Murathan'ın suratında sinirli ama ne yapacağını bilemeyen bir ifade belirmişti. Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdim. O ise göğsüne yapışan Ferhat'ı boşta kalan eliyle hızla geri itti. "Adam gibi teşekkür et, oğlum. Ne yapıyorsun lan?"

Ferhat geri çekilip sırıtarak bize baktı. "Siz olmasanız hayatta halledemezdik bu işi. Allah razı olsun sizden," deyip coşkuyla bana yöneliyordu ki Murathan hızlı bir refleksle ensesinden yakalayıp geri savurdu.

"Ağır gel! Tamam, kabul ettik teşekkürünü. Haydi, uza şimdi sülalenin yanına. Yoksa harbi kıracağım o burnunu senin. Haydi!"

Ferhat mal mal sırıtmaya devam edip, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Murathan'ın terslemeleri bunun hoşuna falan gidiyordu galiba. "İstemeye sizi de bekliyoruz."

"Bok beklersiniz," deyip hızla arkasını döndü. Eli elime yapıştığından istemsizce ben de peşinden sürüklendim.

"Murathan," dedim kınayıcı bir sesle. "Çok ayıp." Arkamı dönüp Ferhat'a, "Haber edin siz bize. Geliriz," dedim.

"Tamam," diye cevapladı. Uzaklardan gelen bir gemi görmüş gibi şiddetle el salladı. İstemsizce güldüm bu hâline. Arabanın yanına gelmiştik. Ellerimiz ayrıldı. O hızla sürücü tarafına geçip, kapıyı açınca ben de benim tarafın kapısını dikkatle açtım. Ama tam arabaya binerken durdu. Bakışlarını kısıp arabanın önünden Ferhat'a baktı.

"Lan Ferhat!" diye bağırdı.

"Ey!"

Hafifçe güldü.

"Kızı üzersen sağ topuğunu şimdiden kurşuna hazırla."

"Emredersiniz komutanım."

Gülüşü büyüdü. Hem de gözleri kısılacak derecede. "Harbi salak," diyerek başını iki yana salladı. O gülünce istemsizce ben de gülüyordum zaten. İkimiz de sırıtarak arabaya girdik. Arabayı çalıştırıp ilerlemeye başlar başlamaz, "Çok şükür, bitti," diyerek derin bir nefes verdim.

"Madem bu kadar korkuyordun, neden bu işe girdin, Pamuk?"

"Sence ben mi girdim?" Bakışlarımı ona çevirdim. "Lap diye kendimi içinde buldum farkındaysan."

"Neden başkasının değil de direkt senin başına geliyor bu işler? Bunu hiç düşündün mü peki?"

Öz güven dolu bir şekilde, "Evet, yıldızı parlak bir insanım çünkü," dedim. "Hemen göze geliyorum. Nazar bunlar, nazar." Yüzünü ekşitti bu cevaba. Ben ise karşı taarruza geçmeyi tercih etmiştim. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben, sen gelmeden önce bu kadar belaya bulaşmıyordum. Ne zaman ki sen benim hayatıma yeniden dâhil oldun, benim burnum beladan çıkmıyor."

"Birincisi, ben gelmedim; sen bana geldin, Pamuk," dedi tane tane. "İkincisi, okul kayıtlarında üç sayfa dolusu ceza listen varken mi diyorsun sen bunu?"

Şok dolu bir bakış attım.

"Onlara da bakmış olamazsın, Murathan!"

"Baktım," dedi başını hızla aşağı yukarı sallayarak. "Hepsine baktım ama bakmaz olaydım, demeyi bu noktada çok isterim. Her şeyi anlarım ama bana neden okul tuvaletinin musluğunu kırdığından bahsetmek ister misin?"

"Bunu mu konuşacağız şu an yani?" dedim *yok artık* der gibi bakarak.

"Gördüğümden beri aşırı merak ediyorum," dedi kısa bir an bana bakıp tekrar önüne dönerek. "Madem konusu açıldı, ne olur bir aydınlat beni."

Oflayarak önüme döndüm. "Üstüne çıktım," diye mırıldandım içime kaçmak üzere olan bir sesle.

"Neyin?"

"Musluğun işte."

Harbi şaşkın şaşkın bakıp önüne döndü.

"Duvarda öylece duran musluğun mu?"

"Evet," dedim tane tane. "Duvarda öylece duran musluğun üzerine çıkıp hopladım ve kırdım. Sonra kırılan yerden tazyik gibi su fışkırıp karşı duvara çarpınca geri çıkamadım. Oturdum, tuvalette bağıra bağıra ağladım. Çok sıcak, cereyan yapsın diye sınıf kapısını söktüm. O çok şaşırdığın üzüm eyleminde de caddeden geçerken, *ne varmış burada* diye saniyelik bakarken, polis baskın yapıp beni tutukladı. Bir kere de bizim okuldan bir çocuğu dövdüler diye başka okul çocuklarıyla girilen kavgaya karışıp bacağımı kırdım. Oldu mu? Mutlu musun bunları öğrendiğin için yani?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. Şaşırıyordu muhtemelen. "Ben olunca belaya batıyordun sen, değil mi?" dedi imayla. "Aynen, Pamuk. Ama benim sadece sen olunca belaya battığım net."

Esir düşmüş salak, bana dediğine bak. Kim daha çok boka batmış acaba? "Gelme yanıma o zaman," dedim umursamazca. "Sülük gibi yapışıp kalan sensin şu an farkındaysan."

"Yaklaşık dört saat önce arayıp, 'Hemen gel Murathan,' diye ağlayan sen mi diyorsun bunu?"

Yine ofladım.

"On yıl başıma kakacaksın bu aşiret olayını, değil mi?"

"Bu olaya on yıl az," diyerek başıma ağır bela aldığını belli etti. Tekrardan ofladım. Başka ne yapabilirdim ki? "Bunca yıllık askerlik hayatımda bir aşirete ara buluculuk yapmadığım kalmıştı zaten," diye homurdandı kendi kendine.

"Farklı bir tecrübe kazandırdım sana. Bence bana söylenmek yerine teşekkür etmelisin."

"Aynen, çok sağ ol. Hayatımdaki eksiklik buymuş meğer. Tamamlandım şu an âdeta."

Sinirlerim bozulmuş olabilirdi zira o söylenirken ben güldüm. "Şaka bir yana, valla aklım çıktı. Dizilerdeki gibi töreye kurban gideceğiz falan sandım." Kendi kendime sırıttım. "Ama Ferhat ve Gurbet ne kadar mutluydu, gördün mü?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"İnşallah hep öyle olurlar. Bu kadar uğraştık. Ayrılmaya kalkarlarsa ağır olay çıkarırım."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Yapardı, biliyordum. Hayal edince komik oluyordu ama inşallah yaşanmazdı bu. Yaşanınca pek komik olmuyordu çünkü. Murathan, Ferhat'ın suratının ortasına yumruğu gömünce tecrübe etmiştim. Bir iki dakika daha sessiz kaldık. Uzanıp radyoyu açtım ama radyo yerine Barbaros'un doldurduğu kaset çalıyordu. Derinden bir Neşet Ertaş melodisi sardı etrafımızı:

"Ölürüm sevdiğim zehrim sensin.

Evvelim sen oldun, ahirim sensin..."

"Murathan," dedim birden.

"Hı?"

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

Bunu sormamalıydım ama sordum. Pişman olacağımı, dilimi koparmak isteyeceğimi bile bile sordum.

"'Biz de sevdik, gidip kaçırdık mı?' dedin ya. Kimi sevdin sen?"

Önce önüne bakmaya devam etti. Bakışlarından bir şey okumak imkânsızdı ama âdemelması, yutkunmasının etkisiyle ağır ağır kavislenip sönmüştü. "Nereden çıktı bu şimdi?" dedi yine bana bakmadan.

Bence de Gökçen! Nereden çıkmıştı? Kopsun dilin, Gökçen! "Hiç," dedim umursamaz bir tavırla. "Merak ettim sadece. Kimi kaçırmak isteyecek kadar çok sevmiş olabilirsin diye." Ortama normal bir hava vermek adına en cıvığından sırıttım. "Malum biraz uyuz bir insansın."

Göz ucuyla ters bir bakış atıp tekrar önüne döndü. "'Kaçırmak istiyorum,' demedim," dedi ifadesiz duruşunu sesine de yansıtarak. "'Kaçırdık mı?' dedim."

"Farkı ne?"

"Kaçırmamış olmam."

"Kaçırmayı düşünmüşsün sonuçta."

"Ama kaçırmadım."

"Neden?"

Önce cevap vermedi. Zaten bakışları da sürekli yoldaydı. Bana asla dönmüyordu. "Uzaktaydı," dedi bir iki saniye sonra.

Yavaşça yutkundum. "Nerede görüp de sevdin o zaman?" dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Bir ara yakındık," diye mırıldandı ağzının içinde.

Anladım dercesine kafa salladım. Anlamamıştım. Dişlerimi dudağıma geçirip susmaya çalıştım ama kırılası çenem benden ayrı bir cumhuriyet olduğu için susmak nedir, pek bilmiyordu.

"Kıza söyledin mi peki?"

"Neyi?"

"Sevdiğini işte."

Bu sefer bana döndü. Bakışları bana değip, tekrar önüne dönerken kehribarları ifadesiz değildi ama gözlerinde ne olduğunu görmeme izin vermedi. Hızla önüne döndü. Direksiyona doğru eğilip gözlerini hafifçe gökyüzüne dikti. Birkaç saniye baktıktan sonra tekrar geri yaslandı. "Söyledim," dedi sakince. "Ama anlayıp anlamadığı muamma."

"O ne demek?" dedim hafif bir şaşkınlıkla. "Dediysen anlamıştır."

"Ben ne bileyim ne demek, Pamuk?" diye birden yükselince bu çıkışı beklemediğimi belirten bakışlarımı ona çevirdim. "Ben sana soruyor muyum böyle sorular? Nereden çıktı bu şimdi?"

"Ne bağırıyorsun be? İnsan gibi sohbet ediyoruz şurada," diye ben de ona yükseldim. "Ayrıca sordun da ben mi cevap vermedim? Buyur, ne soracaksan sor."

"Tamam lan," dedi vitesi hızla ileri takarken. "Haydi, sen söyle şimdi. Sen kimi sevdin?"

"Hiç kimseyi," dedim omuzlarımı yukarı kaldırıp indirerek. "Babam haklıymış galiba. Gökçen kızların kalbi yok bence de."

"O ne demek?"

Bakışlarımı ona çevirdim.

"Sakın bana Gökçen Kız masalını unuttuğunu söyleme."

"Her gece okuduğum masalı nasıl unutabilirim, Pamuk? Tabii ki unutmadım."

Hafifçe güldüm.

"Hiç sevmezdin. Okurken can çekişirdin."

Yola bakarken derin bir nefes verdi.

"Hâlâ sevmiyorum."

Neden sevmediğini hiç anlamazdım ama ne zaman okuyacak olsa oflayıp puflardı. Onu okumak yerine kırk kere Kurşun Asker'i okumaya bile razı gelirdi. Demek hâlâ sevmiyordu. Gerçi artık ben de sevmezdim Gökçen Kız masalını da Deli Kurt kitabını da. Pek benlik değildi. Ama babamın en sevdiği kitap diye her köşesini ezbere bilirdim. En çok da babamın koyu kırmızı kalemle altını çizdiği cümleleri...

"Ölüm o kadar güç değildir, unutulmak yamandır."

"Asıl ölüm unutulmaktır."

"Unutulmak da ölmektir."

"Hayat, birkaç hatıradır."

"Hayat, ölümün başlangıcıdır."

"İnsan anıldıkça yaşıyor demektir."

"Sevmedin mi yani?" dedi ama sesinde hafif bir tereddüt vardı. "Hiç kimseyi," diye sessizce ekledi.

Dudak büzdüm. "Sevmesine sevdim belki ama âşık oldun mu dersen..." Başımı iki yana salladım ağır ağır. "Hayır. Olmadım. Denedim aslında ama yapamadım bir türlü. Lisede bir Tayfun vardı. İyi çocuktu ama ısınamamıştım pek. Mert de yakışıklıydı ama çok kıroydu. Şüphesiz, en büyük hatam Koray göteleğidir. Üniversite zamanı takılmıştık. Hayatımın hatası köpek. Kalkmış, bir de beni aldatmış, biliyor musun? Bir güzel bastım bunu. Evini barkını başına yıktım." Aklıma Koray geldiği için sinirle bakışlarımı yanımdaki cama çevirdim. "Keşke arabasını da kırsaydım şerefsizin."

"Bütün bu saydıklarınla sevgili miydin sen?" derken bu sefer sesinde bariz bir sinir vardı.

Onaylayan bir ses çıkarıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ama dedim ya. Hepsi boş." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Biri bile dokunamadı kalbime. Atsız'ın dediği gibi kalbim yok diye düşündüm ben de."

Sessiz kaldı. Ama çene kemikleri fazlasıyla belirgindi. "Saçma bir masal işte," dedi bakışları yoldayken.

Ama birden bir şey oldu. Gaza öyle bir bastı ki araba har har, hür *hür*, gır *gır* gibi sesler çıkararak ileri geri sendeleyip bir anda durdu. Bu sallanmanın etkisiyle torpido gözüne yapışmamak adına ileri tutundum. Üstteki tutma yerine bir daha elimi sürmezdim. Yine çıkıp elimde kalırdı. Allah muhafaza! Araba durunca bir iki saniye ikimizden de ses çıkmadı. O direksiyona, ben torpidoya yapışmış şekilde öylece bekledik.

"Ee," dedim sessizce. "Çalıştırsana tekrar."

"Deniyorum," dedi anahtarı çevirerek. Ama araba çalışmadı. Birbirimize bakıp boş boş göz kırpıştırdık. Derken burnuma gelen bir kokuyla önüme

döndüm. Dönmez olaydım. Arabanın kaputunun kenarlarından duman çıkıyordu. Murathan da aynı şeyi görmüş olmalı ki aynı anda aynı tepkide buluştuk.

"Siktir!"

Bir iki saniye daha sessiz kaldık. "Alev mi alıyor bu?" diye panik ihtişamlı bir giriş yaptı beynime.

"Motor hararet yaptı galiba," diye homurdandı. Hızla arabadan indi. Tabii, ben de peşinden. Kaput dokunulmayacak kadar sıcak olunca tekrar arabaya ilerleyip yan gözden bir bez alıp uzattım. Elimden alıp açtı. Ama açar açmaz etrafı muazzam bir duman kapladı. Öksürerek arkamı döndüm. "Hay ben böyle işin..." dedi ters ters.

"Gazı köklersen böyle olur tabii," dedim. "Tank sürüyorsun sanki!"

"Sen de sinirlendirmeseydin o zaman!" diye hemen yükseldi ayaklı sinir yumağı.

Şaşkınlık dolu bir nida döküldü dudaklarımdan.

"Ben ne dedim be? Gayet sakindin az önce."

Önüne gelen dumanı eliyle kovalamaya çalışıp bana ve motora huysuz bakışlarından birini attı. "Pamuk bir sus ya. Git, şu arabada su var mı diye bak."

"Ha, bu mu yegâne çözümün? Motora su dökmek mi? Ne biçim Bordo Bereli demezler mi be adama?"

"Ne yapayım?" diye daha çok yükseldi. "Motordan Transformers mı yapayım şu an? Ne senin bizden beklentin?"

"Ne bileyim," dedim amaçsızca motora bakarak. "Ne diye savaş makinesi diyorlar size o zaman? Her haltın eğitimini alıyormuşsunuz işte. Motoru da tamir edersin diye düşündük. Ne var?"

"Savaşta mıyız şu an sence?" dedi motoru işaret ederek. "Ayrıca bana böyle bir tarihî eseri tamir etme dersi falan verilmedi." Elini içeride bir noktaya attı ama tuttuğu nokta çıkıp elinde kalınca derin bir nefes verdi. Çıkan şey bir boruydu. Umarım önemli bir parçanın borusu değildir. Elindeki boruya o da ben de boş boş baktık.

"Nerenin o?" dedim korka korka.

O da elindeki parçaya boş boş baktı. Sonra ise çıktığı yere. "Hiçbir fikrim yok." Harbi siktir! Oflayarak arkamı döndüm. "Senin kuracağın bağı sikeyim, Barbaros!" diye duygularıma tercüman olarak arabanın içine eğildi tekrar. "Nereyi tutsam elimde kalıyor. Neresini tamir edebilirim ben bunun?"

Haklıydı. Valla elde kalıyordu. "Tamam, sakin olalım önce." Birimiz sakin olmalıydık sonuçta. Yoksa dağ başında hâlimiz haraptı. "Su mu istemiştin

sen? Ona bakayım ben." Hızla arabaya yönelip her yanına baktım ama su falan yoktu. Pıtı pıtı tekrar yanına geldim. Alnı, elleri ve yanakları hafifçe kararmıştı. "Yok," dedim umutsuzca

"Olsa şaşarım zaten," diye homurdanmaya devam etti. "Lan Barbaros... Seni yirmi tur koşturmazsam bana da Karakurt demesinler lan!"

"Murathan," dedim o hâlâ söylenirken. Ters bakışlarını arabadan bana çevirdi. Ben ise cümlemi, "Benim çişim geldi," diyerek tamamladım.

Önce bir baktı. Sonra eğildiği yerde doğrulup ellerini arabanın önüne yasladı. "Hay Allah!" dedi aşırı abartılı bir panikle. "Lazımlığınla bezlerini de evde unutmuşuz. Ne yapsak?"

Geri zekâlı, salak! Hızla sırtına sağlam bir şamar çaktım. İmkân olsa kulağını çekmek hatta koparmak isterdim ama şu an biraz boy faktörü vardı. Ben oraya uzanana kadar o beni alaşağı edebilirdi. Beresi bordoydu sonuçta. "Onun için mi dedim, salak?" diye cırladım.

"Ya niye dedin?" dedi hemen aksi goril. "Bu bilginin şu an bende ne işi var? Su bulmanı söyledim diye bu mu geldi yani aklına?"

Aynen. Motora işeyeceğim, manyak herif! "Ya, kaldık burada," dedim çaresizce. "Araba çalışmıyor. Sıkıştım. İki saattir tutuyorum zaten. Ne yapayım şimdi?" Bacaklarımı sağa sola eğdim. Gurbetlerin evden beri tutuyordum bunu ben.

"Madem iki saattir var, ne diye köyde gitmedin?"

Masum masum göz kırpıştırdım.

"Onca kaosun içinde nasıl, 'Tuvalet nerede? Benim çişim var da,' diyebilirdim?"

Önce ifadesizce baktı. Sonra gözlerini devirerek bakışlarını sağına çevirdi. "La havle, la havle!" diye söylenerek eğildiği yerden tamamen dikleşip kaputu hızla kapattı. Allah'tan kırılmamıştı.

"Niye kapattın?" dedim şaşkın şaşkın.

"Motor yanmış. Yapacak bir şey yok. Kalacak burada." Elini kot pantolonunun cebine atıp telefonunu çıkardı ama ekrana bakar bakmaz ağzının içinde bir küfür daha mırıldanarak bana döndü. "Telefon da çekmiyor. Harika, anasını satayım!"

Ne? Olamaz. Hayır. Böyle bir klişeye kurban gitmeyi kabul etmiyorum. Reddediyorum. Hemen arabaya koşup çantamı aldım. Açıp telefonumu aldım ama benim de gördüğüm *servis yok* yazısıyla omuzlarım iyice çöktü. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Ey hayat, gerçekten yapıp mı bana bunu ya?

"Benimki de çekmiyor," diye mırıldandım. Sonra aklıma gelen bir fikirle hevesle ona döndüm. "Telsizin var mı yanında? Onunla haber verelim birilerine."

"Neden yanımda telsiz olsun?" dedi boş bir bakışla.

Aynı boş bakışla geri iade yaptım.

"Bordo Bereli çünkü..."

Derin bir nefes verdi.

"Senin Bordo Bereli insanlardan tam olarak beklentin ne, Pamuk? Ha?"

"Murathan, filmlerde böyle değilsiniz siz ya. Her boka bir çözümünüz var."

"Siz de filmlerde araba kaputunun üstünde ciğer ameliyatı yapıyorsunuz, Pamuk. Ben sana bir şey diyor muyum?" dedi ters ters. Haklıydı. O yüzden surat asıp sesimi kestim. Arabaya ilerleyip bindi. Tekrar çalıştırmayı denedi ama araba bir kere har har bile demeden kendini *çevrim dışı* ilan etti. Murathan söylene söylene arabadan inip sinirle kapıyı kapattı. Kilitledi.

"Bir kere daha denesek," dedim son bir umut kırıntısıyla. "Belki çalışırdı."

"Motor yanmış," dedi ellerini saçlarına daldırarak. "Akü de bitik. Barbaros bakardı normalde bunlara ama bu aralar kafası Leyla. İlgilenmedi demek ki. Benim elimde patladı."

"Ee, çişim ne olacak?" dedim göz kırpıştırarak.

Umutsuzca bana bakıp ellerini beline attı. Derin bir nefes verdi.

"Daha ne kadar tutabilirsin?"

"Hiç kadar," dedim hemen. Aşağı mahallemde aşırı derecede baskı vardı.

Dertli dertli sağına soluna baktı. Sonra ise araba yüzünden pis olan ellerine. Sevmezdi pisliği huylu şey. O yüzden çantamı açıp ıslak mendil paketini aldım. Bir tane alıp uzattım. İfadesizce alıp ellerini silmeye başladı. Bir yandan da sağına soluna bakıyordu. "İki seçenek sunuyorum," dedi. "Ya arabanın arkasına geçip oraya işersin ya da şu yukarıdaki mağaraya çıkarsın."

Mağara dediği yere baktım. Minik bir oyuntuydu. Biraz da yüksekteydi. Sunulan tekliflere bak. Ama şu an için mağara fikri, arabanın arkasına işemekten daha cazipti. Her an altıma salabilirdim. İdrar kesem acılar içindeydi. "Oraya çıkalım o zaman," dedim hızla.

Elindeki peçeteyi nereye atacağını bilemeyip Barbaros'un arabasının kaputunun arasına sıkıştırdı. "Haydi gel," dedi daha sakin bir sesle.

Elimdeki ıslak mendil paketinden bir tane daha çıkarırken hızla yanına ilerledim. "Bekle bir dakika," dedim tatlı tatlı. İki koca adımda önüne dikilip ıslak mendili suratına yapıştırdım. Yanağındaki ve alnındaki lekeyi nazikçe

silmeye başladım. O ise bunu beklemiyor olmalıydı. Bir şey söylemeden izledi beni. Ama bakışlarında ifadesizlik yerine masum bir çocukluk vardı sanki.

Kokusuna kapılma, Gökçen. Gözlerine bakma, Gökçen. Sil ve geri çekil, Gökçen.

Zordu ama başardım. "Hah!" dedim işim bitince ve geri çekildim. "Alnındaki kara lekeyi temizledik." Yaptığım esprinin peşine kocaman bir kahkaha attım tabii. Maksat ortam yumuşasın.

Ama ben hunharca gülerken onda yaprak bile kıpırdamamıştı. Bütün ifadesizliğiyle beni izliyordu. "O kadar komikti ki..." dedi huysuzca. "Gül gül ölüyorum şu an. Hatta paket yap sen bu espriyi, kalanına gidince gülelim. Harcamayalım buralarda bunu biz."

Daha çok güldüm.

"Bence komikti."

"Hani çişin vardı senin?"

Anında ciddileştim.

"Evet. Hani, nereye gidiyorduk? Hemen gidelim."

"Yürü," dedi elini bana uzatarak. Hiç düşünmeden ben de elimdeki ıslak mendili Barbaros'un takozunun kaputuna tepip bana uzatılan eli kavradım. İlerleyip hemen yanımızdaki yamaçta durduk. Taşlara basa basa ceylan gibi gidiyordu o. Tabii, buralar onun mekânıydı. Ama ben onun gibi sekemiyordum. Zaten biraz yüksekti. Aşağı baktığım an çişim paçalarımdan akabilirdi. Yere bakmamaya çalışırken ayağım takıldı. Tam düşecekken boşta kalan elimle sırtına yapışıp son anda kurtuldum.

"Yavaş," diye sızlandım. "Benim bacaklarım seninkiler kadar uzun değil."

"Dilinle tırmanacak olsan hepimizi sollardın ama," diye lafını çaktı.

"Gerçekten kaynanasın sen," dedim dikkatle peşinden çıkarken.

Adımları yavaşlamıştı. "Başlama yine," dedi ters ters. "Bu yaşında bile seni hâlâ çişe götürdüğüme inanamıyorum zaten."

"Duyan da hep sen götürüyordun sanacak yani."

Dediği çıkıntıya gelmiştik. Durdu. İleri gidip içeride ne var ne yok diye kontrol etti. Tabii, bir yandan da söylenerek.

"'Mulata çiş, Mulata çiş,' diye peşimde dolaşan kimdi acaba?"

Gözlerimi devirdim. Büyük ihtimalle ben bunu yapmıştım ama neyse ki hatırlamıyordum. İnsan hatırlayınca daha utanç verici oluyordu. "Bunu bile hatırladığına inanamıyorum, Murathan."

"İnan, ben de inanamıyorum," diye mırıldandı ve beni mağaranın içine doğru itti. "Bekliyorum burada. Haydi." Minik adımlarla ilerlerken tered-

dütle baktım sağa sola. Ya birden etraftan teröristler çıkar da ben götü açık yakalanırsam? "Salak saçma düşünceleri bırak da gir içeri," dedi arkamdan. "Tehlikeli olsa getirmem zaten."

Bu adam kesinlikle benim beynime çip takmıştı. Beynimi bu denli okumasının başka izahı olamazdı. Ama acelem olduğu için cevap vermeden içeri daldım. Uzun süre çişini tutmanın sonunda yaşadığın o rahatlık der, susardım şu an. Ama işimi hallederken bir yandan da tedirginlikle sağa sola bakıyordum. Böyle bir yere işediğime ise inanamıyordum. Ey götüm! Daha başına neler gelecekti senin?

"Murathan," diye seslendim kısık bir sesle.

"Buradayım, Gökçen," dedi hemen. "Sus da işe işte."

Başımı aşağı yukarı sallayıp işime devam ettim. Başkası olsa utancımdan geberirdim ama nedense şu an üzerimde saçma bir rahatlık vardı. Toparlanınca yine çantamdan aldığım bir ıslak mendille ellerimi silerek dışarı çıktım. Peçeteyi ise yere atmaya içim el vermediğinden hızla çantama teptim. Böyle de dağa taşa işeyip sonra peçete atmaya kıyamayan bir insan yavrusuydum işte. Çıkışta beni görünce dudaklarında güleceğini belirten alaycı bir ifade belirdi.

"Gülme," dedim ters ters. "Sen hiç işemiyor musun?"

Salak şey güldü. Hem de kahkaha ata ata. "Şu hâlimize gülüyorum," dedi. Ne diyebilirdim ki? Harbi gülünecek bir hâldi. Bana doğru elini uzattı. "Gel. Hava iyice kararmadan ana yola çıkalım bari. Telefonlar çeker o zaman. Ya da bir araba falan buluruz."

Bana uzanan elini hemen tuttum ama ayağımın altındaki yer kayınca minik bir çığlık atarak koluna yapıştım. Ben kaymıştım kaymasına ama o dağ gibi öylece duruyordu. Lan senin de ayağının altından toprak kaydı, nasıl zerre mimiğin oynamaz lan? Bordo Bereli olmak böyle anlarda işine yarıyordu bunun galiba.

"Düşüp bir de bir yerlerini kır, tam olsun," diye homurdandı.

Ben ise çok ayrı bir âlemdeydim. Şu an aşağıya bakıyordum. Çıkarken çok fark etmemiştim ama yüksekti. Gözlerimi kapatıp başımı sağa çevirdim. "Burası çok yüksek!" diye bağırdım korkuyla. "Beni ne diye çıkardın buraya?"

"O yüzden iki seçenek sundum sana, Pamuk."

Keşke arabanın arkasına işeseydim. Şu andan daha az acı verici olurdu gibi. Ya da olmazdı. Şu an bütün olasılıklar acı vericiydi. Ben gözlerimi kapatmış, beklerken duyduğum, "Gel buraya," sesiyle yavaşça gözlerimi araladım. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Önümde eğilmiş, sırtını *bana dönmüştü*. "Bin şu sırtıma, inelim hemen," dedi hızla. "Hava kararıyor."

Normalde nazlanır, kendim inerim diye tuttururdum ama gerçekten hava kararıyordu. Yoldan da başka arabanın geçtiği yoktu. O yüzden anlık bir hız-

la sırtına yapışıp tekrar gözlerimi kapattım. Kolları beni sırtına sıkı sıkı sabitlerken ben de kollarımı aynı şekilde boynuna doladım. Zorlanmadan tek hamlede ayağa kalktığını hissettim ama gözlerimi açmadım. "Ağırsam söyle, ineyim," diye mırıldandım.

"Her gün taşıdığım çanta kadar bile değilsin, Pamuk."

Gözlerim kapalıyken şaşırdım. Her gün elli dört kilo mu taşıyordu? "Çok yoruluyor musun?" diye sordum bu kez.

"Bazen evet. Ama işimi seviyorum. O yüzden yorgunluğu çok da umurumda değil."

"Neslişah teyze asker olmana kızmadı mı peki? Gökalp de asker olmak istemişti ama bunu anneme der demez annem baygınlık geçirmişti mesela."

"Kızdı," derken sesi yumuşacıktı. "Ama gitme de demedi. Sen nasıl istersen öyle yap, dedi."

"Gitmemeni isteseydi kalır mıydın yani?"

"Demezdi," dedi. "Derse kalacağımı, kalırsam da mutsuz olacağımı bilirdi."

Sessiz kaldım. Gözlerimi açmadığım için inip inmediğimizi bilmiyordum. Yanağımı kedi misali sürttüm yaslandığım omza. Zira bulunduğum konum fazlasıyla rahattı. Buraların deyimiyle izah edecek olursam net şöyle derdim: Ele hoş...

Uzak durma kararı alana bak, dedi sağdaki melek usulca. Kene gibi yapışın yine Kepçük'e.

Anında gözlerimi açtım. Başımı yapıştırdığım omuzdan ayırdım. Bayırdan aşağı inmiş, yolda salına salına ilerliyorduk. Kollarımı gevşetip arkama baktım. Araba epey geride kalmıştı. Uyudum mu ben? Nasıl iki dakikada bu kadar yolu gelmiş olabilirdik? Hem de ben sırtındayken.

O ilerlerken ben içli bir nefes verip yüzüne baktım önce. İçli nefesim daha da büyüdü. İlk geldiğim zaman yüzüme bile bakmasa, beni zerre hatırlamasa ve bir de böyle *hay maşallah* bir insan evladı olmasa işim daha kolay olur muydu acaba? Bakışlarım profilinden saçlarına kaydı. Gür, siyah ama asker olduğu için hafif kısa saçlarına. Aralarında daha önce gördüğüm yarıklar minik minik bana göz kırpıyordu. Dikkatli bakmadıkça görünecek türden değildi. Ben daha önceden keşfettiğimden olsa gerek direkt gözüme batmıştı. Çok acı çekmişti, belliydi.

Bir elim boynuna sıkı sıkı sarılıyken diğerini geri çekip nazikçe sol kulağının kenarındaki ize dokundum.

"Bunlar için hiç doktora gittin mi sen?"

"Neden gideyim?" dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Beynin buralardan akıp gitmiş mi diye."

Güldü. Evet, cidden gülme sesi geldi kulağıma.

"Doktorum sen olduğuna göre sen söyle. Akmış mı oralardan?"

"Valla bence önceden de pek olmadığı için şu an net bir teşhis koyamıyorum. Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışma, yemezler. Gittin mi bunlar için doktora?"

"Gittim Pamuk, gittim," dedi bıkkın bıkkın. "Gitmeme gibi bir şansım yok zaten, rutin sağlık kontrollerimiz var."

"Ne dedi doktor?"

"Sorun yok. Arada başım ağrıyor sadece, o kadar. Onu da ağrı kesiciyle hallediyorum."

Kafamı uzatıp yüzüne bakmaya çalıştım.

"Neden ağrıyor? Nasıl ağrıyor? Neresi ağrıyor? Tomografiye girdin mi hiç?"

Yine güldü.

"Bu kadar soruyu aynı anda nasıl düşünebiliyorsun sen?"

"O benim bileceğim iş," dedim hızla. "Sen sorularıma cevap ver."

Bakışlarını benim ona eğildiğim tarafa çevirip bana bakmaya çalıştı ama yapmasaydı daha iyiydi. Lap diye gözleriyle burun buruna gelmek, benim için hoş bir tecrübe değildi. Ya da hoş muydu? Belki biraz hoştu. Bakışlarımı artık hafifçe batmaya başlayan gün ışığının iyiden iyiye sarıya çevirdiği kehribarlarından çekmedim. O da çekmedi. Sıcacık bir şey daha aktı gözlerinden içime ama yine ne olduğunu seçemedim.

"Merak etme," dedi önüne dönerken. "Yarıklarla alakası yok. Migrenim var."

Bir şeyler diyecektim aslında ama saçma bir şekilde şu an kelimelerim malum yerlerime kaçmıştı. O yüzden sustum. Derin bir nefes alıp barutla karışık Murathan kokusuyla ciğerlerimi şenlendirdim. "İhmal etme," diye mırıldanabildim. "Çok ağrı yapıyorsa tedavisi var. Git ol," diyordum ki yandaki tarlada gördüğüm bir görüntüyle başımı dikleştirdim. Muazzam bir gün batımı görseli vardı şu an karşımda. Ufukta batan güneş, uçsuz bucaksız Silopi toprakları ve insanın içini ısıtan bir renk cümbüşü.

"Ay Kepçük, dur!" diye bağırdım neşeyle. İşaret parmağımı o yöne diktim. "Şuna bak!"

Durdu. Baktı. "Ee," dedi sonra. "Baktım. Ne var?"

Kınayıcı bir bakış attım tepesine.

"Kör müsün? Görmüyor musun renkleri, ne güzel!"

"Her gün gördüğüm manzara zaten," diye homurdandı ağzının içinde. "Sen ilk defa mı güneşi batarken görüyorsun?"

"Kes sesini, Murathan ya," dedim ters ters. "İnsanın bütün pozitif enerjisini paçalarından çekiyorsun." Tekrar güneşe bakıp sırıttım. Bir elimle kulağına yapışıp manzaranın olduğu yöne doğru çekiştirdim. "Haydi, oraya gidelim," dedim neşeyle.

"Pamuk!" diye yükseldi hemen. "Çekme şu kulağımı."

Bakışlarımı kulağına eğdim. Ciddi ciddi çekiyordum. "Ay pardon," dedim kulağını sıkı sıkı tutarken. "İstemsizce oluyor." Güldüm sesli sesli. "El alışkanlığı."

"Kız seni var ya..." dediği gibi elleri popomun altından açılınca sırtından düşmemek adına hızla geri hopladım. Ama çok eğleniyordum şahsen. Kahkaha atarken iki adım geriledim. O ise bana döndü. Sözde sinirliydi ama bence pek de sinirli değildi. Tam tersine eğlenen bir ifadesi vardı.

"Ne ya?" dedim tatlı tatlı. Minik bir kahkaha daha attım. Bana doğru sen görürsün bakışıyla ilerleyince hızla arkamı dönüp manzaranın olduğu yöne doğru koştum. Tarlanın önüne gelince durup derin bir nefes çektim içime. Rüzgâr yüzünden yüzüme dolaşan saçlarımı yavaşça geri ittim. Rüzgâr, tenime vuran hafif güneş ve buram buram gökyüzü... İşte, hayat buydu.

O da yavaşça gelip yanımda durmuştu. "Her gün bunu görsem de sıkılmam ben," dedim hafif bir tebessümle. "Nasıl böyle bir manzaradan bıkabildin sen?"

Önce cevap vermedi. Sonra ise derin bir nefes alıp verme sesi geldi kulağıma. "Bıkmadım," dedi. "Vatanımın hiçbir parçasından bıkmam." Kafamı ona çevirdim. Aynı anda o da bana döndü. Kehribarlarına kesinlikle gün ışığı yasaklanmalıydı. Vuran ışıkla iki alev topu oluyordu sanki. Bu görüntüyü çerçeveleyen uzun kirpiklerinden bahsetmiyordum bile. "Ama önceden renkler pek yoktu," dedi bakışları bendeyken. Tekrar ufağa döndü. "Şimdi bakıyorum da renkler var."

"Sıkıcı hayatına renk getirdiğimi inkâr edemeyeceğini söylemiştim," derken tebessümüm derindi. "Bak, ben olmasam buraya bakmadan giderdin sen."

Bir iki saniye konuşmadı. O da yeni bir şeyi keşfediyormuş gibi bakıyordu batan güneşe. Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldığında yüzünde aşırı sıcak bir ifade belirdi. "Doğru," dedi. "Giderdim."

Manzaraya bakarken tebessümüm büyüdü. Gökyüzü doldu sanki içime. Derin bir nefes daha çektim içime. "Haydi, fotoğrafımı çek," dedim neşeyle ona dönerek. Çantamdan telefonumu çıkarıp uzattım. Sorgusuzca aldı. Çan-

tamı da çıkarıp eline tutuşturduğum noktada aksi goril kaşlarını çatarak bana dönmüştü.

"Ne yapıyorsun kızım ya?"

"Çantayla mı çekileyim?" dedim kınayıcı bir bakışla. Onu umursamadan manzaraya doğru gerileyip saçlarımı geri savurdum. "Haydi, çek," dedim çocuksu bir heyecanla. Bir iki oflayıp puflasa da çantamı dev omzuna sertçe asıp telefonu kaldırdı. Birkaç adım geriledi. "*Çanta da pek açtı kombinini,*" demek isterdim ama canım çantamı tarlaya savurabilirdi. O yüzden susup poz verdim. Güzelce gülümseyip saçlarımı geri savurdum.

"Çektin mi?" dedim pozum bitince. "Doğal olsun bak ha."

"Poz mu verdin ki çekelim?" dedi ters ters. "Ayrıca bu nasıl telefon?" Telefonumun sağına soluna küçümser bir bakış attı. "Hesap makinesi gibi." Cebinden kendi telefonunu çıkardı. "Bekle, bununla çekeyim."

"Nesi varmış be?" Elimi belime atıp ters bir bakış attım. "Telefona bile sinirlendiğine inanamıyorum, Murathan. Migren olmana şaşmamalı senin. Kafa mı dayanır bu sinire?"

"Çektim," dedi ben söylenirken.

Boş bir bakış attım.

"Poz vermedim. Ne çekmiş olabilirsin?"

Uyuz sırıttı.

"Doğal olmasını istemedin mi? Söylenmen en doğal hâlin işte."

Omuzlarım umutsuzca çökerken en tip bakışımı attım. "Sana söverek söylenmemi de ister misin şu an?" derken oldukça ciddiydim. "Daha doğal olur." Yine güldü. Gözleri kısılıp tek çizgi hâlini alınca sinirimi korumak adına bakışlarımı sağa çevirdim. "Güzel bir tane çek haydi," dedim hızla. "Bak, saçlarımı geri savurup gözlerimi kapatacağım. Manzarayla birlikte al, tamam mı?"

Tekrar telefonunu kaldırdı. "Aşırı saçma," diye bir yandan da homurdanıyordu tabii ama umursamadım. Her zamanki hâliydi. Üst üste birkaç poz daha verdim. Sonra pıtı pıtı yanına koşup kafamı telefonuna uzattım. "Bakayım," dedim sabırsızlıkla.

Çantamı koluna iyice sabitleyip çektiği fotoğraflara girdi. Üç tanesi pek güzeldi ama biri bıdır bıdır söylendiğim bir görsel olduğu için ağzım yüzüm birbirine girmişti. Bu görsele karşı Murathan kocaman bir gülüş atınca, "Sil şunu," dedim ileri uzanıp ama bordo goril telefonu hızla geri çekmişti.

"Tövbe silersem," dedi hâlâ gülerken. "Hatta geç, bir tane daha çekeyim."

Koluna silleyi çaktım. "Gebertirim seni, sil şunu bak!" Telefonu kapatıp cebine tıktı. "Ben de seni en olmadık anda çeker, bu sefer askeriye kapısına afiş yapıp asarım. Sil şunu çabuk!" dedim en tehditkâr sesimle.

"Valla bu sefer kendine saklanacak sağlam bir yer ayarladıysan tamam. Hiç durma, yap," dedi uyuz sırıtışıyla.

Doğru. Artık bunu götüm pek yemezdi. O yüzden derin bir nefes verdim.

"Bunun hesabını çok pis sorarım ama biliyorsun, değil mi?"

Ya he he temalı bir hareket yaparak benim telefonumu bana uzatınca ters bir hamleyle elinden kaptım. Yetmedi, ileri uzanıp çantamı da kolunu koparırcasına aldım.

O ise eğleniyordu.

"O az önceki kulak çekmenin hesabı say bunu."

"Görürsün sen ne neyin hesabı oluyor," derken önünden geçip en tehditkâr bakışımla ilerledim. Ama biraz ilerleyince cümlemi, "Gidince fotoğrafları hemen at, tamam mı?" diye tamamladım. "İki tanesi güzeldi. Onları paylaşayım."

Şu an bayağı keyifli olduğundan sırıtarak peşime takıldı. Birden arkamızdan şiddetli bir araba sesi yükselince ikimiz de sese döndük. Gelen beyaz bir kamyonetti. "Araba!" dedim hızla. Kepçük'ün koluna yapıştım. "Murathan, araba!"

Benim aksime sakindi.

"Görüyorum."

Araba bize doğru ilerlerken Murathan yine elimi sıkı sıkı elinin içine kenetleyip beni yanına çekti. Bunu yapmayı acilen kesmeliydi. Başıma bela olacaktı. Kamyonete el kaldırdı. Araba önümüzde durdu. Esmer, başında fötrü, üstünde turuncu gömleği, omuzlarında ise puşisi olan orta yaşlarda bir adam camdan bize eğildi. Kürtçe bir şeyler söyledi. Boş boş baktım. Ama Murathan boş değildi. O da Kürtçe bir cevap verdi.

"Başım üstünesiz," dedi adam birden. Yanında biri daha vardı. Genç, kara yağız bir delikanlıydı. Adam ona döndü. "Arkayı açasan hele, Tujo." Çocuk kapıyı açıp dışarı atlarken Murathan Kürtçe teşekkür etti. Bunu anlamıştım. Arkaya ilerleyince eli elime yapışmış olduğundan mecbur peşinden sürüklendim. Arabanın arkasına gelmiştik. Bu noktada elimi bıraktı. Çocuk kamyonun arkasını açıp kibarca geri çekildi. Kürtçe bir şeyler konuşmaya başladılar. İkilinin yaklaşık iki dakikalık bu muhabbetlerini mal bakışlarla izledim. Ama aklıma anlık gelen bir hainlikle sessizce çantamdan telefonumu çıkardım. Belki ben de onu ağzı gözü kayık bir anda yakalarım umuduyla kamerayı açıp çaktırmadan iki adım geriledim. Kadraja onu alıp hızla çektim. Yine çaktırmamak adına telefonu geri indirip sinsi bir gülüşle çektiğim görsele

baktığımda sinsi gülüşüm elimde patladı. Elini saçına daldırmış, havalı bir şekilde, ileride bir noktayı işaret ediyordu. Lanet gele! Nasıl böyle bir anda bu pozu yakaladım ben? Bu böyle olmamalıydı ama.

"Gökçen," diye bana seslenince hızla ekranı kapatıp bakışlarımı ona çevirdim. Başıyla yamacıma gel işareti yapınca pıtı pıtı tekrar dibinde bittim. Çocuk koşarak arabaya bindi. O ise ne olduğumu bilemeden beni belimden kavradığı gibi kucakladı. Bunu beklemediğimden pek tepki verme şansım olmadı, kendimi kamyonetin arkasında buldum. Tek hamlede o da yukarı atladı. Kapağı kapatıp kilitledi ve *Recep İvedik* misali kapağa iki kere vurdu. Her şey aşırı hızlı oluyordu.

Kamyonet yüksek bir sesle çalışırken ben başka bir şeyin şokundaydım. Etrafta oturacak yer yoktu! Her yer ağzına kadar kasalar dolusu incirle kaplıydı. Araba çalışınca sendeledim. Düşmemek adına ise dudaklarımdan minik bir çığlık kaçtı ve aynı anda en yakın adrese yapıştım. Kepçük ve kocaman omuzları.

"Gel şöyle," deyip belimi kavradı. Ses çıkarmadım. Bir koluyla beni tutarken sağa doğru ilerleyip ayağıyla bir kasayı yana itti. Minik bir boşluk açtı. Beni oraya oturttu. Yanımdaki kasaları kucaklayıp ortaya savurdu ve kendi de derin bir nefes vererek yanıma çöktü. İncirler arasında *Selvi Boylum Al Yazmalım* kamyonuyla yapılan efil efil bir seyahat oluyordu. Hoşuma gitmişti. Şaka değil, cidden hoşuma itmişti. Rüzgâr yüzünden yüzüme dolan saçları geri itip başımı geri yasladım.

"Silopi'ye ne kadar var?"

"Yarım saat falan," dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Üşüdün mü?"

Ben de bakışlarımı ona çevirirken gülümsedim.

"Hayır. Şu sıcakta nasıl üşüyebilirim, Kepçük?"

"Ne bileyim!" diye mırıldanarak önüne döndü. "Rüzgâr çok. Hemen üşürsün sen."

Doğru. Yine bilmişti. Hemen üşürdüm ben. Gülüşüm derin bir tebessüme dönüştü.

"Rüzgâr ılık. Bir şey olmaz."

Birkaç dakika ikimiz de sessiz kaldık. Onu bilmem ama ben fena hâlde yorulmuştum. Rüzgâr yüzünden saçlarım sürekli ağzıma yüzüme dolaşıyordu. Bir noktada geri itelemekten bıkmıştım. Bakışlarımı yanıma çevirdim. Bir bacağını ileri uzatmış, diğer bacağını yukarı kırmış, kolunu da üzerine atmıştı. Aklıma gelen düşünceyi sesli dile getirmemeliydim. Biliyordum. Ama pişman olacağını bile bile aklıma ilk gelen, yine kırılası dilimden döküldü. "Kepçük," dedim.

"Pamuk," dedi hemen.

Gülümsedim.

"Saçımı örer misin?"

Önce cevap gelmedi. İfadesizce önüne bakmaya devam etti. Derken en nihayetinde gözleri gözlerime değdi. İfadesiz değildi lakin. Murathan değildi bakışı, Kepçük'tü. Pamuk'un Kepçük'ü.

"Rüzgâr çok," derken önüme gelen hırçın bir tutamı daha geri iteledim. "Bu gidişle inene kadar karman çorman olacaklar."

Tamam demedi, *olur* demedi, *örerim* demedi. Bir şey söylemedi. Onun yerine bir iki saniye daha baktıktan sonra yönünü yavaşça bana çevirdi. Bu hareketine karşılık ben de yavaşça arkamı döndüm. Nasırlı elleri, kırılacak bir şeye dokunurmuş gibi nazikçe önüme gelen saçları geri aldı. Gözlerimi kapattım. Ve mantığımın sürekli kulağıma fısıldadığı *uzak durmalıyız* fısıltısının sesini şu an için susturdum. Çünkü beni bırakanları ruhumdan atmak için kestiğim saçlarıma değen bu parmaklarda babamdan bir parça vardı. Sıcacık parmaklarını tekrar saçlarımda hissetmek istiyordum. Ön taraftan bir Kürtçe şarkı yükseliyordu. Melodisi hoşuma gitmişti.

"Murathan," diye mırıldandım.

"Hı," dedi tüy kadar hafif dokunuşlarla saçlarımı örerken. Hissetmiyordum bile ellerini. Ben bile acıtarak tarardım saçlarımı oysa.

"Çalan şarkı Kürtçe mi?"

"Evet."

"Türkçesi ne?"

Önce sessiz kalıp şarkının çalan kısmını dinledi.

"Tu gul î ez bilbilê te me."

"Sen gülsün, ben bülbülüm," dedi Murathan.

"Tu Zîn'î ez Memê te me."

"Sen Zin'sin, ben senin Mem'in."

"Heta saxbim li dunyayê."

"Ben yaşadıkça bu dünyada..."

"Tu yaminî ez yê te me."

"Sen benimsin, ben senin..."

Kısa bir an için sessiz kaldım. Örgünün ucuna geldiğini hissedince kolumdaki tokayı elime alıp geri uzattım. Aldı.

"Zin ve Mem kim?"

"Buralarda anlatılan bir hikâye."

"Nasıl bir hikâye?"

"Uzun bir hikâye, Pamuk."

"Olsun," dedim hemen. "Zamanımız var. Dinlerim." Ellerinin saçımdan ayrıldığını hissedince *ö*rgümü omzuma alıp tekrar ona döndüm. "Haydi, anlat," derken hevesle tekrar geri yaslanmıştım.

Dertli bir nefes verip o da yanımda geri yaslandı. Omuzlarımız birbirine girmiş durumdaydı. Daha doğrusu, onun omzu beni eziyordu *çünkü* yerimiz dardı. "Bildiğim kadarını anlatayım o zaman," dedi sakince.

"Bilmediğin bir şey olsa şaşırırdım zaten."

Güldü. Anlatmaya başladı. "Bir zamanlar Cizre Beyi'nin, Zin ve Siti adında iki kız kardeşi varmış. Bir de Tacdin diye bir divan veziri. Tacdin'in en yakın arkadaşı ise Mem'miş. O zamanlar Nevruz için yapılan şenliklerde yöre halkı kızlı erkekli süslenip eğlenirmiş. Yine böyle bir günde Tacdin'le Mem şenliğe katılmışlar. Siti ve Zin'i görmüşler. Ve görür görmez Tacdin Siti'ye, Mem ise Zin'e âşık olmuş. Aynı şekilde kızlar da onlara. Bu esnada Zin parmağındaki yüzüğü Mem'e, Siti de Tacdin'e vermiş. Olayın üstünden günler geçmiş. Kızlar yeme içmeden kesilmiş. Durumu gören dadıları bunun ancak gönül yarası olacağını söyleyip kızları konuşturmuş." Derin bir nefes verdi. Ben ise dikkatle dinliyordum. "Kızlar dertlerini anlatmışlar. Dadı ise yüzükleri alarak soluğu bir bilgenin yanında almış. Bilge bu derdin dermanının o gençleri bulmak olduğunu söylemiş. 'Eğer gerçek aşksa onlar da yemeden içmeden kesilmiştir. Doktor kılığına girip öyle ara,' demiş. Dadı hemen yanına üç beş ilaç alarak gençleri aramaya koyulmuş. Çok geçmeden durumdan haberdar olan Tacdin'in kardeşleri, iki kardeşlerinin hasta olduğunu, yemeden içmeden kesildiklerini ancak hiçbir ilacın tesir etmediğini söyleyince dadı sözü edilen gençlerin yanına gitmiş hemen."

"Erkekler de mi kızları arıyormuş yani?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ama bulamadılar diye onlar da hastalanmışlar işte. Neyse. Dadı yanlarına gitmiş. Durumu anlatıp yüzükleri göstermiş. Çok sevinmişler. Dadı kızlara da koşup müjdeli haberi vermiş. Çok geçmeden Siti ve Tacdin evlenmiş. Yedi gün, yedi gece düğün yapmışlar. Bu esnada sıranın kendilerine gelmesini bekleyen Mem'le Zin gizli gizli buluşup konuşuyorlarmış. Fakat bu durumu çekemeyen ve yakın tarihte sıranın Mem'le Zin'e geleceğini sezen Beko adında kötü bir adam varmış. Tacdin'le de oldu olası düşmanmış. Bu yüzden Tacdin'i, Cizre Beyi'nin gözünde kötü göstermek için gidip Tacdin'in ona sormadan Zin ve Mem'in nikâhına izin verdiği yalanını söylemiş."

"Köpek Beko!" diye yükselmiş bulundum.

Hafifçe güldü. "Bey kızmış tabii. 'Benim iznim olmadan nasıl böyle bir karar verir?' demiş. Aslında Zin ve Mem'i evlendirmeye kararlıyken bu kararından vazgeçmiş. Mem ve Zin de çok üzülmüşler. İkisi de ayrı düştükleri için hastalanmışlar. Mem gizli gizli Zin'i görmeye gidiyormuş ama saray korun-

duğu için göremeden dönüyormuş. Bey onun bu hâline içten içe üzüldüğü için onunla bir satranç turnuvası düzenleyeceğini, kazanırsa bir dileğini gerçekleştireceğini söylemiş."

"Manyak adam madem içten içe üzülüyor, ne diye çocukların ömrünü yedi be?" dedim huysuzca. "Evlendirsin işte."

"Hikâyelerinde zorluklar olmasa asırlardır dilden dile dolaşan bir destan olmazlardı, Pamuk."

"Destan olmaları için illa zorluk mu çekmek zorundalar yani?" dedim. "Ayrılık olmadan destan olmuyor mu?"

"Olmaz," dedi sakince. "Yokluğunun acısını çekmediğin bir şeyin kahramanı olamazsın."

Yavaşça ona döndüm. Kafasını arkasına yaslamış, ifadesizce karşısına bakıyordu. "Bu hikâyenin sonu da senin hikâyelerinin sonu gibi mi bitiyor?" dedim sakince.

Bu soruyu beklemiyor olmalıydı ki bakışlarını bana çevirip sorgulayan bir ifadeyle baktı.

"Nasılmış benim hikâyelerin sonu?"

"Yalan," dedim hiç düşünmeden. "Kocaman bir yalan." Bocalamadı. Düşünmedi. Ne demek istediğimi sormadı. Neden bahsettiğimi anladığını bakışlarında görüyordum. Gözlerindeki boşluk dağılmış, yerine dalgalı bir hüzün kurulmuştu. Ben ise aklıma düşen bir soruyu daha tutamadım. "Neden Kurşun Asker'in sonunu bana farklı anlattın, Murathan?"

Bakışlarındaki hüzün çoğaldı. İfadesiz bakmasını buna tercih ederdim oysa. "Hatırlamıyorum. Nasıl anlatmışım ki?" demesini tercih ederdim. Demedi ama. "Ağlarsın diye," dedi.

Bu konuda ona saçma bir şekilde çok kızgındım. Biliyorum, gerçekten saçmaydı ama kendime engel olamıyordum. Kurşun Asker'in aslında yanarak yok olduğunu babam şehit düştüğünde mi öğrenmeliydim? Balerinin kendini ateşe atıp yaktığını aylarca onu bekleyip gelmediği zaman mı öğrenmeliydim? Ben bu masaldaki gerçeği ağlarken tutunacak kimse yokken mi öğrenmeliydim?

"Eninde sonunda ben okuyacaktım. O zaman ağlamayacak mıydım sence?"

"O zaman da hep ben okumayı planlıyordum," dedi ve bakışlarını yine kaçırarak önüne döndü. "Böyle bir şey yaşanacağını bilemezdim." Kalbime oturan saçma ağırlığın yüküyle bütün kelimelerimi yutup sessiz kaldım. "Ağladın mı?" dedi bir iki saniye sonra. "Sen okuyunca..."

"Ağladım," dedim. "Evin önüne oturup günlerce ağladım hem de. O yüzden bir daha hiçbir hikâyenin sonunu yanlış anlatma bana."

"Mutsuz olsa bile mi?"

"Mutsuz olsa bile."

Sessiz kaldı. Ama verdiği derin nefes bütün ruhumu tek bir kelime etmeden saracak kadar derindi. "Ee," dedim boğazıma oturan yumruyu yok etmek adına. "Ne olmuş Mem ve Zin'e? Kazanmış mı turnuvayı Mem?"

"Kazanamamış," dedi öncekinden daha kısık bir sesle. "Beko karşısına Zin'i getirip dikkatini dağıtmış. O da oyunu kaybetmiş. Sonra Mem'i zindana atmışlar. Bey de kız kardeşini dertten hasta bir hâlde yatarken görünce çok üzülmüş. Hatasını anlamış. Evlenmelerine izin vermiş. Zin bu haberi vermek için koşa koşa zindana gitmiş ama artık her şey için çok geçmiş. Mem ölmüş."

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Bu denli mutsuz bir son da beklemiyordum açıkçası.

O ise bana bakmadan, ifadesizce önüne bakarak, "Bunu gören Zin de dayanamamış ve oracıkta ölmüş," dedi. "Bu olaydan sonra Beko'nun sürekli onu kandırdığını anlayan Cizre Beyi de Beko'yu öldürtmüş. Mem ve Zin yan yana, Beko ise ayak uçlarına gömülmüş. Yıllar sonra Mem ve Zin'in mezarlarının başında bir servi ve çam ağacı büyümüş. Ama tam bu iki ağaç birleşecekken Beko'nun mezarından çıkan ardıç ağacı orada da aralarına girmiş."

Yutkundum. "Tam kavuşmuşken ölmüşler mi yani?" dedim boğazıma dolan yumru yüzünden kısık bir sesle. "Kurşun Asker'deki gibi."

"Evet," dedi. Sesinde duygu yoktu.

Yine yutkundum. Saçmalama, Gökçen. Buna ağlayamazsın ama kızım. "Senin sonların gibi olsa..." diye mırıldandım. "O zaman nasıl anlatırdın?"

Önce bir bekledi. Sonra ise kafasını ağır çekimde bana çevirdi. Kaşları her zamanki gibi çatıktı.

"Benim sonlarım seni daha çok üzmüyor muydu?"

"Buna duyduktan sonra karar vermek istiyorum," diye saçma bir savunma yaptım.

Bir iki saniye baktıktan sonra dudaklarından kısık bir gülüş kaçtı. Bakışları tekrar yumuşadı. "Mem satranç yarışmasını kazanmış. Zin'le evlenmek istediğini söylemiş. Bey izin vermiş. Önce bir güzel Beko'yu öldürmüşler, daha sonra da yedi gün, yedi gece düğün yapmışlar."

"Bunu sevdim," dedim hiç beklemeden. "Kesinlikle bu olsun."

"Ya bu da sonradan seni üzerse?"

"Gerçeğini biliyorum," dedim. "Bu sefer üzmez."

"Kurşun Asker'in de önce gerçeğini okusam üzülmez miydin yani?"

"Üzülürdüm. Ama en azından gelip yine bildiğim hikâyeyi okuman için aylarca seni beklemezdim."

Bunu dediğim için günlerce dilimi kesmek isteyeceğime emindim. Bakışlarını üzerimde hissedince ben de ona döndüm. Baktı, baktım. Söyleyecek, soracak çok şeyim vardı ama anlamsızca sustum. Onun da vardı. Sessiz kelimelerini görüyordum. Ama o da sustu. Sadece bakıştık. Bütün acılarımızı, birbirimize sarılıp babalarımız için ağlayamamamızı, kırgınlıklarımızı hatta belki kızgınlıklarımızı söylemek yerine susup sadece bakıştık. Şöyle bir sarılsak en kocamanından. Çözer miydik bu aramızdaki sesli sessizliği?

Benim cesaretim yoktu. Bunu kendime net bir şekilde itiraf edebiliyordum. "Gerçekten beni aradın mı?" dedikten sonra vereceği cevabı duymaya cesaretim yoktu. Peki ya sen, Murathan? Senin susmanın sebebi neydi? Yoksa ikimiz de mi korkaktık? İkimiz için de gerçekleri duymaktansa kaçmak daha mı cazipti? Belki de canımız yana yana gömdüklerimizi çıkarmak zordu.

"Gelmişizdir," diye kamyon kapağı lap diye açılınca bakışlarımız o yöne döndü.

Şaşırdım. Yarım saat geçmiş miydi? Sessizce oturduğumuz yerden ayaklandık. Bu sefer elimden geldiğince ona bakmamaya çalışıyordum. Çevreye baktığımda bizim apartmanın önünde olduğumuzu görmek beni daha çok şaşırtmıştı. Hangi ara buranın adresini vermişti? Ben düşünürken Murathan aşağı atladı. Bana dönüp kollarını uzattı. Olabildiğince ifadesiz durmaya çalışarak ellerimi kollarına sardım, kendimi aşağı bıraktım ama yere inerken onun bir kolu çoktan belime dolanıp beni gövdesine sıkıca sabitlemişti.

Şu an bunu yapmamalıydı. Zira az önceki duygu yoğunluğu yüzünden kafam fazlasıyla karışıkken, burunlarımızın birbirine saniyelik değip dudaklarımızın bundan kıl payı kurtulması benim için artık günün son bombasıydı. Onun eli belimde, benim ellerim gövdesinde, bakışlarım gözlerindeyken olanlar oldu.

Dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı.

Siktiriko! Öylece birbirimize bakarken boş boş göz kırpıştırdım. Bir hıçkırık daha kaçtı. Bakışları bendeyken tek kaşı usulca havaya kalktı. Benden ise bir hıçkırık daha kaçtı.

"Komitan, gelirsen?" diye bağırdı öndeki adam.

İçinde biraz vicdan varsa gidersin, komitan. Hızla belime dolanmış kolundan kurtulup geriledim. "Ee, git sen madem. Beklemesin adam," dedim dünyayı yedi ailenin yönettiğini düşünen dayılar gibi salak saçma el kol hareketleri yaparak. "Geç oldu. Haydi."

Bir kere daha hıçkırdım. Söveceğim. Kendime söveceğim hıçkırık, sus! Susmadı. Bir kere daha hıçkırdım. Ne olur bari bunu hatırlamıyor ol, Kepçük. Ne olur. Hatta noğlar...

"Geliyorum," diye bağırdı kamyoncuya. Bakışları pürdikkat bendeyken dudaklarında arsız bir gülüşün belirmesi boku kucakladığımın en belirgin göstergesiydi sanırım. "Evini her gördüğünde böyle heyecanlanıyor musun sen?" derken aynı gülüşle kamyona ilerledi.

Lanetti! Tabii ki hıçkırığımı da neden olduğunu da hatırlıyordu. Gömün beni buraya! Valla açın şu yeri, gömün beni şuraya! Ama çaktıracak değiliz. Dik dur, Gökçen! "Ne saçmalıyorsun?" dedim ters ters. Bir hıçkırık daha. "Ne heyecanı? Mal mal konuşma da bin git, haydi." Bir hıçkırık daha. "Adam bekliyor seni." Bir hıçkırık daha.

Sırıtışı daha çok büyürken tek hamlede kamyona tekrar çıktı. "Nefesini tut, nefesini," dedi alaycı bir tınıyla. "İyi gelir hıçkırığa." Arabanın kapısını kapatıp Recep İvedik kişiliğiyle arkasına iki kere vurdu.

Sonuna kadar inkâr, Gökçen. "Defol." Bir hıçkırık. "Git şuradan, Murathan!"

Bordo goril yine güldü. Tam o an araba çalıştığından çok şükür ki uzaklaşmaya başlamıştı. Ama suratındaki ifade yüzünden gebermek üzereydim. Aynı ifadeyle olduğu yere çöktü. Uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı. Bunun akabinde ben de hıçkırık krizimle beraber olduğum yere çöküp ellerimi *vah bana, vahlar bana* dercesine başıma attım. Hıçkırırken amaçsızca ileri geri sallandım. Nefesimi tuttum. Hıçkırığım durmadı. Elimi saçıma attım. Hızla örgümü çözdüm. Hıçkırık yine durmadı. Ağlamaklı bir ifadeyle elimi saçlarıma geçirip çekiştirdim.

Derken yanıma şöbiyetim Bilge geldi. "Gökçen," dedi panikle. "Kız ne oldu? Çözemediniz mi meseleyi? Kan davasına mı karıştık? Ondan mı böyle yol ortasında ağıt yakıp saç baş yoluyorsun? Ne bu hâl? Ne oldu?"

Ağlamaklı bakışlarımı ona çevirdim. "Bilge," dedim bu ağlamaklı ifademi sesime de yansıtarak. Tabii bir de hıçkırdım.

"Kız, ne oldu?" dedi korkulu gözlerle.

Ağlamaklı ifademi sürdürdüm ve durumumu, "Boku yedim ya," diyerek özetledim. Devamı ise yine kesintisiz bir hıçkırık krizi oldu.

14. BÖLÜM

"Gülleri sarı severim, toprağı ıslak.
Türküleri yanık, şiirleri hoyrat!
Havayı nemsiz, çayı demsiz...
Bir seni olduğun gibi,
Bir seni her şeye rağmen.
Bir seni hâlâ..."

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

"Dağlar duman olur, çayır çimen olur; ben yâri görmezsem hâlim yaman olur. Hâlim yaman olur..."

Pencere kenarına tünemiş, boş bakışlarla ve titrek bir sesle türkü mırıldanan annesine kapı aralığından ürkekçe baktı Murathan. Bugün tam üç ay olmuştu. Babası şehit düşeli, babası onlardan gideli üç ay olmuştu. Koskoca üç ay... Ve aylardır annesi sürekli bu camın önüne oturuyor, ileri geri sallanarak bu türküyü mırıldanıyordu. Babasının en sevdiği, her zaman annesine söylediği türkü...

Üzgün bakışlarını annesinden çekip odada gezdirdi. Bu yeni evleri lojman gibi değildi. Eskiydi. Çok eskiydi. Lojmandan bile eskiydi. Öyle ki gelen eşyalarının çoğu sığmamıştı. Satmak zorunda kalmışlardı. Zaten bu evi de zar zor bulmuşlardı. İlk zamanlar gidecek hiçbir yerleri yoktu. Babasının ailesi Adana'nın çok uzak bir köyünde yaşadığı için onlara gidememişlerdi. Annesinin akrabalarında kalmışlardı. Ama onlar da bir süre sonra onları istemediklerini, evin kalabalıklaştığını, yaşamanın zorlaştığını laf arasında sürekli ima edince, annesi bir gece sessizce onları da alıp çıkmıştı oradan. Niyeti kimseye yük olmak değildi.

Zor bela bu evi bulmuşlardı. Ama hiç sevmemişti Murathan burayı. Soğuktu. Boğuktu. Ve en önemlisi renksizdi. Her yer griydi sanki. Boğuluyordu. Sıkılıyordu. Nefes alamıyordu. İzlemeyi bırakıp minik adımlarla annesine ilerledi. Tam yanına gidince Neslişah bakışlarını anında ona çevirdi. Ama artık eskisi gibi bakmıyordu annesi. Gözleri hep kırmızıydı, kirpikleri nemliydi ve göz altları mosmordu. Murathan bu görüntüyü de hiç sevmemişti.

Neslişah ise oğlunu görünce hemen gülümsemişti. "Annem," dedi yorgun bir sesle. "Niye uyumadın sen?"

"Birazdan uyuyacağım," dedi kısık bir sesle. "Sen neden uyumadın?"

Oysa annesi geceleri artık çok az uyuyor ya da hiç uyumuyordu. Murathan da ablaları da bunu çok iyi biliyordu. Yatağı soğuktu Neslişah'ın. Isınamıyordu.

Üşüyordu Yusuf yokken. Evlatları üzüntüden uyuyamadığını sanıyordu. Oysa Neslişah özlemekten uyuyamıyordu. Yine de gülümsedi oğluna. "Uykum kaçtı. Haydi, sen gidip yat, anneciğim. Ben de birazdan geliyorum."

Murathan başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bir şey demeden arkasını dönüp iki adım attı. Sonra durdu. Geri döndü. "Anne," dedi kısık bir sesle. "Pamukları aradın mı? Hâlâ mı yoklar?"

Neslişah birkaç saniye bir şey söyleyemeden baktı oğluna. Her gün soruyordu bu soruyu. Ve o ne demesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Çünkü Leyla yoktu. Toz olmuştu sanki. Bildiği telefon numarasını aradığında çalmıyordu bile. Kimi aradıysa nereye gittiklerini bilmediğini söylüyorlardı. Onun da imkânları sınırlıydı. Sorabildiğine sormuştu ama daha fazlasına ulaşamıyordu şu an. İzmir'de olduklarını biliyordu sadece ama nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Oysa şu an en çok ona ihtiyacı vardı. Onu bir tek o anlardı. Geceleri neden uyuyamadığını, aldığı her nefesin nasıl zehir, yediği her lokmanın nasıl boğazına diken olup batığını bir tek Leyla anlardı. Neden yok olmuştu ortadan? Kırgındı. Çok kırgındı. Tam çaresizce bir şeyler geveleyecekti ki arkadan Aslıhan'ın, "Ne salaksın sen!" diyen sert sesi yükseldi.

Murathan ve annesi o yöne dönerken Aslıhan ateş saçan gözleriyle ona bakıyordu. İki koca adım atıp salonun ortasına dikildi. Birbirinin aynısı, babalarının kopyası olan kehribar gözleri birbirine kenetlendi lakin ikisinin de kehribarları alev alevdi. "Hâlâ Gökçen'i mi soruyorsun sen?" derken âdeta zehir kustu Aslıhan. "Bir kere bile aramadılar be! Bir kere! Unuttular bizi onlar, salak! Unuttular."

Murathan yumruklarını sıkıp kaşlarını çattı.

"Unutmadılar!"

"Unuttular," diye diretti Aslıhan." En çok da o çok sevdiğin Pamuk unuttu. Unutmasa ararlardı. Hani neredeler? Yeter artık. Bunaltıp durma annemi!"

"Aslıhan, sus!" dedi Neslişah. Gülhan da uyanmış, kapı kenarından odaya ürkek bakışlar atıyordu.

"Susmuyorum!" dedi Aslıhan hemen. "Üç ay oldu be. Annem her gün aradı onları. Bizim de babamız şehit oldu. Biz de üzüldük. Numaramızı bile değiştirmedik ararlarsa bulsunlar diye. Ama onlar bir kere bile aramadılar. Unuttular işte. Onlar da bizi istemiyor belli ki. Kim istiyor ki zaten bizi?"

"Aslıhan, sus dedim!" diye sesini iyice yükseltti Neslişah.

Murathan ise kaşlarını çattı. Genzi sızlıyordu. Ama hayır, ağlamayacaktı. Yumruklarını sıkıp ablasına sert bir bakış attı. "Unutmadı!" diye kükredi çocuk sesiyle. "Pamuk beni unutmaz. Küçük o. Okuma yazma bile bilmiyor. Öğrenince arayacak!"

Aslıhan'ın dudaklarından küçümseyen bir gülüş kaçtı. Ama bunun aksine bakışları oldukça üzgündü. "Leyla teyzenin de mi okuma yazması yok sence, Murathan? Sen gerçekten geri zekâlısın. İstenmiyoruz, bunu kabullen. Bizden kurtulmak için bu anı beklediler hep galiba."

Murathan yumruklarını daha çok sıktı. "Unutmadı! Unutmadı!" diye bağırdı. Tam saç baş girmek adına Aslıhan da o da sinirle birbirine ilerliyordu ki Neslişah aralarına girip ikisini de iki yana itti.

"Yeter!" dedi sert bir sesle. "Geçin odanıza, uyuyun. Kavga istemiyorum. Bu konuyu da kapatın artık. Bir daha bu yüzden kavga ettiğinizi duymayacağım. İsteyen arar, istemeyen aramaz. Biz buradayız. Sizi alakadar etmeyen konulara karışmayın." Çocukları içeri iteledi. "Haydi. Çabuk. Uyuyorsunuz hemen. Haydi!"

Normalde asla dinlemez, kavgaya devam ederlerdi ama anneleri üzgündü. Çok üzgündü. Bunun farkında oldukları için birbirlerine ters bakışlar atarak salonun çıkışına ilerlediler. Evde sadece iki oda olduğu için üç kardeş de aynı odada yatıyordu. Kapı girişindeki Gülhan da onları görünce yanlarına takıldı. Üçü yan yana sessizce ilerlediler. Başları yerde, omuzları ise çöküktü. Kanatları kırılmıştı. Toparlanamıyorlardı. Bildikleri her şey tepetaklak olmuştu. Alışamıyor, kabullenmekte zorluk çekiyorlardı.

Aynı odada olunca bu gece kesin kavga edeceklerini bilen Neslişah, "Aslıhan," dedi arkadan yorgun sesiyle. "Sen benim odama geç bu gece. Yanımda yat."

Murathan ve Aslıhan birbirine ters bir bakış daha attı. Aslıhan ikiletmeden yönünü annesinin odasına çevirdi. Murathan ve Gülhan ise sessizce kendi odalarına girdiler. İkisi de ses çıkarmadan yataklarına yatıp bir süre sessiz kaldılar.

"Gülhan abla," dedi Murathan bir süre sonra.

"Hı?"

"Gerçekten unuttular mı bizi?"

Gülhan derin bir nefes verdi.

"Numaralarını bile değiştirdiklerine göre evet. Unuttular."

"Değiştirmediler belki," dedi Murathan titrek bir sesle. "Arayınca başka biri çıkmıyor ki. Belki de telefonları kırıldı."

"Bizim kırılmadı ama. Aynı. İsteseler ararlardı," dedi Gülhan. "Sen de uzatma artık Murathan." Aynı anda göz pınarından burnunun ucuna düşüp yastığa yuvarlanan yaşı sessizce sildi Gülhan.

Murathan cevap vermedi. Dişlerini dudağına geçirip sessizce karşısındaki duvara baktı. Pamuk onu unutmuştu, öyle mi? Hem de bu kadar çabuk. Hayır. Olamazdı. Pamuk onu unutmuş olamazdı. Bunu herkese kanıtlayacaktı. Bir süre ses çıkarmadan duvara bakmaya devam etti. Gülhan ablasının uyuduğuna

emin olunca minik adımlarla yataktan çıktı. Kapıyı sessizce açıp salona baktı. Işık kapalıydı. Annesi ve Aslıhan ablası da yatmıştı. Odaya geri girdi. Sessiz adımlarla dolabın çekmecesinden fenerini çıkardı. Geceleri Pamuk'un yanına gizlice giderken aldığı, kitap okurken başlarının aralarına tutuşturdukları fenerdi bu.

Fenere de kararlı bir bakış attı. Sessizce sırt çantasını aldı. İçine feneri, bir pantolonunu ve iki tişörtünü koydu. Bir de külot. Bu da lazım olabilirdi. Sonra babasından ona kalan ay yıldızlı yüzüğe uzandı minik eli. Aldı. Babasından gördüğü gibi öpüp alnının üstüne koydu. Sanki babasının elini öpermiş gibi... Onu da dikkatlice çantasına yerleştirdi. Tam dolabı kapatacakken durdu. Bir albüm takıldı gözüne. Yavaşça ona uzandı. Bu Ali amcaların aile albümüydü. İçi hep onların aile fotoğraflarıyla doluydu.

Bir de Gökçen...

İkisinin de göçü aynı anda yola çıkmıştı galiba. Bu albüm ve bir koli dolusu eşyaları Murathanlara gelmişti. Sessizce açtı albümü. Açar açmaz Ali amcasıyla babasını kol kola durmuş, kameraya gülerken görünce gözleri istemsizce doldu. Görüşü buğulandı. Dudakları titredi. Hep giderdi onlar. Ama hiç bu kadar uzun gitmezlerdi. "Siz gitmeseydiniz böyle olmazdı," diye mırıldandı kısık ve titrek bir sesle. "Ne olurdu gitmeseydin, baba?"

Cevap olarak fotoğraftan gülümsemeye devam etti Yusuf ve Ali. Murathan ise burnunu çekip hızla fotoğrafı albümden aldı. Çantaya attı. Sayfayı çevirdi. Kundaklara sarılmış Pamuk ve ona bakan kendisini gördü. Küçüktü ama oydu. İkisi de kocaman gülümsüyorlardı birbirlerine. Altında ise sadece Gökçen'in olduğu bir fotoğraf vardı. Saçları dağınık, kocaman mavi gözleriyle kameraya bakan Pamuk. Küçük Pamuk'u kucaklarına almış, ilgiyle bakan Aslıhan ve Gülhan. Gülen Murathan'a kollarıyla sıkı sıkı yapışmış Gökçen. Perdelerin arkasına saklanıp oynayan Pamuk ve Kepçük. Yastıktan yaptıkları evin içinden kameraya bakan Pamuk ve Kepçük. Saç baş birbirine girişmiş Pamuk ve Kepçük. Birbirine sarılmış Leyla teyze ve eşinin saçlarını öpen Ali amca. Babasının kucağındaki Gökçen, bebek Gökçen, çocuk Gökçen. İki ailenin de topluca çekilmiş sayısız fotoğrafı ve daha niceleri...

Sayfalar dolusu fotoğraftı artık geriye kalan. Aylardır sadece bunlara bakıp avutmaya çalışıyordu kendisini Murathan. Hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Özlemişti. Çok özlemişti. İçinde adını koyamadığı bir sızı olacak şekilde özlemişti hem de. Leyla teyzeyi ve Ali amcayı. En çok da babasını. Babasını ve Gökçen'i.

Minik parmakları, elinde sıkı sıkı tuttuğu Gökçen'in fotoğrafına uzandı. Dağınık saçlarına nazikçe dokundu. "Unutmadı," dedi. "Unutmaz."

Hızla çekip fotoğrafı aldı albümden. Onu da çantasına attı. Gülhan ablası kıpırdanmaya başlayınca albümü kurcalamayı bırakıp birkaç fotoğrafı daha aldıktan sonra dikkatlice yerine koydu. Kol çantasıyla sessizce çıktı odadan. Mut-

fağa gitti. Kocaman bir ekmek parçasını çantasına attı. Acıkabilirdi. Kararlı adımlarla çıkışa yöneldi. Vestiyerden kapüşonlusunu alıp üzerine geçirdi. Tam kapıdan çıkacakken durdu. Tekrar odaya koştu. Sessizce dolaptan atlasını aldı. O olmadan gidemezdi. Yola bakmalıydı. Onu da çantasına atıp hızla geri döndü. Ama yatak odasının kapısının önünden geçerken Aslıhan'a sıkıca sarılmış bir şekilde uyuyan annesini görünce adımları yavaşladı. Uzun zamandır böyle uyurken görmemişti onu. Geceleri hep ağlardı. Kimse görmüyor sanırdı ama Aslıhan da Gülhan da Murathan da sessiz iç çekişlerini duyardı annelerinin.

Çok üzülür müydü yine? Ağlar mıydı arkasından?

Salona ilerledi. Çekmecelerin birinden kalemle minik bir defter çıkardı. Defterden bir sayfa yırttı. Ve düzenli el yazısıyla şöyle yazdı:

"Pamuk'u alıp geleceğim, anne. Aslıhan ablam haksız olduğunu görecek. Merak etme. Ağlama. Hemen geri geleceğim. Ben seni asla bırakmam. Söz. Murathan."

Kâğıdın en altına da minik bir kalp çizdi annesi için. Sonra sessiz adımlarla evden çıktı. Sırt çantasını kararlılıkla sırtına geçirdi. Kapüşonlusunun önünü çekti. Ayakkabılarını bağladı. Gözü kapılarının önünde, hemen sol köşede öylece duran babasının postallarına takıldı. İnatla bunları kaldırmıyordu annesi. Aylardır evlerinin girişinde duruyordu. Sanki babasının gelmesi mümkünmüş gibi... Minik parmaklarıyla bu postalları da okşadı ve apartman merdivenlerini sessizce inip dışarı çıktı.

Ama sandığının aksine arkada bir kişi bu gidişin farkındaydı. Gülhan kapının kapanma sesiyle yavaşça doğruldu yataktan. Sesin nereden geldiğini anlamak için bir iki saniye turuncu gece lambasının aydınlattığı odaya uykulu gözlerle baktı. Anlayamayınca, yataktan kalkıp odanın ışığını açtı. Ama açar açmaz Murathan'ın yatağını boş görünce kaşları çatıldı. Odadan çıkıp tuvalete baktı. Yoktu. Mutfağa baktı. Yoktu. En son salona gelip sağa sola baktı. Burada da kimse yoktu. Birden masanın üstünde gördüğü kâğıt parçası gözüne çarptı. Almak için uzandığında, istemsizce yazılanları okuyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini panikle ağzına kapattı. Kâğıdı eline alıp daha yakından okudu. Şoku daha da arttı. Hızla balkona koştu.

Ve evet. Kimsenin olmadığı, sadece sokak lambaların aydınlattığı sokakta Murathan kararlı adımlarla evden uzaklaşıyordu. Arkasından havlayan köpeği umursamadan kocaman adımlarla ilerliyordu. Kâğıdı hızla cebine soktu. Panikle yatak odasına koştu. Ama huzurla uyuyan annesini görünce adımlarını yavaşlattı. Aylar sonra ilk defa bu saatte uyurken görüyordu onu. Ama iş ciddiydi.

Kardeşi evden kaçıyordu! Ne yapacaktı?

Dönüp kendi mi durdursaydı? Ama sokakta köpek vardı. Korkardı. Fakat Murathan da korkardı. Köpek peşinden gidebilirdi. Ona zarar verebilirdi. Hem

bu mahalleyi hâlâ çok bilmiyorlardı. Anneleri olmadan okul dışında bir yere gitmemişlerdi. Panikle tırnaklarını kemirdi.

Tam o an Aslıhan'dan yükselen kısık bir, "Gülhan," sesiyle bakışlarını annesinin yanında yatan ablasına çevirdi.

Yeni uyanmış, uyuşuk gözlerle bakıyordu Aslıhan.

"Ne yapıyorsun orada gece gece? Gidip yatsana."

"Abla," dedi Gülhan panikle. Annesini uyandırmamak için eliyle dışarıya gelmesini işaret etti. Ne var dercesine kafa salladı Aslıhan. Gülhan ise inatla çağırmaya devam etti. Bunun üzerine o da annesine bir bakış atıp sessizce odadan çıktı.

"Ne var?" dedi hemen.

"Abla, Murathan evden kaçtı," dedi Gülhan panikle. Cebindeki not kâğıdını çıkardı. "Bunu yazmış, gidiyor. Az önce gördüm."

Aslıhan şok ve panik karışımı bir bakışla elindeki kâğıdı okudu. Sonra sinirle Gülhan'a döndü.

"Gidiyor da sen ne diye tutmuyorsun?"

"Abla köpekler var kapıda," dedi Gülhan kısık ve ürkek bir sesle. "Çıkamadım, korktum. Ya Murathan'a bir şey yaparlarsa?"

Aslıhan panikle önüne düşen siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ne zaman çıktı?"

"Beş dakika falan oldu. Seni uyandırmadan önce aşağıdaydı."

"İkiniz de salaksınız. Valla salaksınız," dedi ters ters. Hızla salon çıkışına koştu.

"Abla, annem..." dedi peşinden giden Gülhan.

"O duymadan, hemen alıp gelelim." Kapıyı açtı. Hızla ayağına bir terlik geçirdi ama biri başka biri başkaydı. "İyice üzülecek yoksa."

Gülhan da ayağına bir terlik geçirdi.

"Ama köpekler?"

"Korkuyorsan gelme, Gülhan!" diye çıkıştı Aslıhan. "Bir de sen uğraştırma beni."

Gülhan bir şey söylemeden hızla ablasının eline yapıştı. Kız kardeşine bakıp bütün paniğinin aksine derin bir nefes verdi Aslıhan. "Yürü," dedi. Kapıdan anahtarı alıp sessizce kapattılar ve onlar da Murathan'ın peşinden dışarı koştular. Koşa koşa indiler merdivenlerden.

"Ne yöne gitti?" dedi apartmandan çıkınca Aslıhan.

Gülhan parmağını sağa çevirip, "Bu tarafa," dedi.

İkisi el ele hızla o yöne koşmaya başladılar. Gülhan düştü. Umursamadı. Dizinin tozunu ve kanını eliyle silip tekrar ablasının eline yapıştı. Köpekler havlayınca daha çok ablasına sokuldu. Aslıhan'ın ise koşarken terliğinin biri koptu. O da umursamadı. Terliği geri fırlatıp tek ayağı çıplak koştu. Kısa bir an sonra Murathan'ı karanlık sokağın ortasında tek başına yürürken görünce ikisi de nefes nefese durdu.

"Murathan!" diye bağırdı Aslıhan. "Dur!"

Sesi duyan Murathan'ın kararlı adımları durdu. Ama arkasını dönmeden bir iki saniye öylece bekledi. Sonra bir ses daha duydu.

"Murathan!" dedi Gülhan.

Bakışları arkasına döndü. Ablaları el ele durmuş, kan ter içinde ona bakıyordu. Kararlı bakışlarının yerini minik bir şaşkınlık aldı. Boş boş bakarak göz kırpıştırdı. Aslıhan ve Gülhan ise ona doğru ilerledi. Tam önüne gelince Aslıhan derin bir nefes verdi.

"Salak, ne yapıyorsun sen?"

Murathan kaşlarını tekrar çattı. "Pamuk'u almaya gidiyorum," dedi kararlı bir sesle.

"Yürüyerek mi?" dedi Aslıhan şaşkın şaşkın. "Adana'dan İzmir'e yürüyerek mi gitmeyi planlıyorsun gerçekten?"

"Uzak değil," diye diklendi Murathan. Hızla çantasını çıkarıp atlası aldı. Türkiye haritasını açtı. "Bak. Arada fazla renk yok," dedi kararlı bir sesle.

"Hakkâri ve Adana arasında da çok renk yok," dedi Gülhan hemen. "Ama gelirken saatlerce arabada oturduk, Murathan."

Murathan bu sefer durdu. Bir ablalarına baktı bir de haritaya. Omuzları istemsizce çöktü. Hiç bu açıdan düşünmemişti oysa. Yakın sanıyordu. Çok yakın sanıyordu hem de. "Gidemem mi yani?" diye mırıldandı. Elindeki atlas umutsuzca yanına düştü.

Bu sefer Aslıhan'ın da omuzları çöktü. "Murathan," dedi sakince. "Yapma artık böyle. Annemi daha çok üzüyorsun."

Bir süre derin bir sessizlik çöktü aralarına. Üzgün üzgün baktılar birbirlerine. Ve bu sefer Murathan tutamadı. Yanağına bir damla gözyaşı düştü. Sonra bir damla daha. Bir damla daha. Oysa ağlamak istemiyordu. Neden ağlıyordu? Ve hayır, kabullenmek istemiyordu bunu. "Unutmadı," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayıp bir yandan da burnunu çekerek. "Gökçen beni unutmadı. Gidersek siz de göreceksiniz. O beni unutmaz. Unutmadı, Aslıhan abla."

Aslıhan genzine oturan yumruyu her zamanki gibi geri itti. O ağlamayı sevmezdi. Özellikle yanında biri varken. "Tamam," dedi daha ılımlı bir sesle.

Uzanıp kardeşinin yaşlarını nazikçe sildi. "Tamam, ağlama. Özür dilerim. Öyle demek istemedim ben. Biz de özledik Pamuk'u. Ondan sinirlendim ben."

"Onun da babası gitti. Çok ağlamıştır o, abla," dedi Murathan hâlâ ağlarken. "Bizden küçük. O daha çok üzülmüştür. Ya hasta olduysa? Yemek de yemez o. Hep ağladı kesin. Siz de biliyorsunuz. O bizi unutmaz. Ama küçük diye gelemez ki o. Gelebilse gelirdi zaten. Bizim gitmemiz lazım. Hem kardeşi de olacaktı. Leyla teyze de hastalandı belki. Ondan arayamadı. Bizim bakmamız lazım. Ne olur, biz gidelim, abla."

Gülhan çaresizce ağlayan kardeşine bakarken Aslıhan uzanıp Murathan'ın elini tuttu. "Para biriktirelim," dedi kısık bir sesle. Bakışları ona döndü. "Bilet almak için para biriktirelim. Biletimiz olursa otobüsle İzmir'e gidebiliriz."

Yalandı. Biliyordu bunun asla yaşanmayacağını ama kardeşinin üzüntüsünü dindirmek için aklına başka bir şey gelmiyordu. O para asla birikmeyecekti. Biriktiği gün ise Murathan, Gökçen'i kocaman bir kutuya koyup geçmişin en tozlu rafları arasına bırakacaktı.

Murathan'ın içli ağlaması hafifledi. "Na- Nasıl yani?" dedi içini çeke çeke.

"Yürüyerek İzmir'e gidemeyiz ama otobüsle gidebiliriz," dedi tane tane.

"Olur mu ki?" dedi Gülhan. "İzmir'de nasıl bulacağız onları?"

Aslıhan derin bir nefes daha verdi. Yerden atlası alıp tekrar Murathan'ın çantasına attı. Çantanın fermuarını çekip kardeşlerinin arasına girdi. Bir eliyle birinin elini tuttu, diğer eliyle diğerinin. "O zamana belki telefonlarımızı açarlar. Adreslerini öğreniriz," dedi yavaşça ilerleyip onları da ilerleterek.

"Hemen toplayabilir miyiz, abla?" dedi Murathan hevesle.

"Hemen olmaz. Ama deneriz," dedi Aslıhan. "Hem biletler o kadar ucuz değilmiş galiba. Şimdi biriktirmeye başlarsak dördümüze yetecek parayı uzun süre sonra ancak tamamlarız."

"Çok uzun olmasın ama," dedi Murathan nemli yanaklarını boşta kalan eliyle silerek. "Pamuk çok büyümesin."

"Merak etme," dedi Aslıhan hafif bir gülüşle. "Dedim ya, sinirle söyledim ben öyle. O seni unutmaz."

Murathan bu kez ıslak gözlerine rağmen hafifçe sırıttı. Evet. Pamuk onu unutmazdı. İstediği cevap buydu. "Ali amcayla babam da sevinir mi biz onlara gidince, abla?" dedi hevesle. "Ayrı durmayı sevmezdi onlar. Şimdi ayrılar ama... Bizi yine bir arada görünce sevinirler, değil mi?"

Aslıhan derin bir nefes aldı.

"Sevinirler. Çok sevinirler hem de."

Bir süre el ele sessizce ilerlediler sokakta. Yanlarından üç köpek geçti. El ele oldukları için umursamadılar. Birbirlerine sokulup yola devam ettiler. Gülhan'ın

yaralı bacağı, Aslıhan'ın çıplak ayağı, Murathan'ın ise bir tık kalbi acıyordu. Ama üçü de acısını birbirine belli etmeden el ele, sessizce yürüdü. "Babam gerçekten bizi cennetten izliyor mudur, abla?" diye soran Gülhan'la sessizlikleri bozuldu. "Herkes öyle diyor."

Aslıhan ağlama istediğini yine bütün gücüyle geri itti. Kardeşlerinin ellerini sıkıp daha çok kendine çekti.

"İzliyor tabii. Babam bizi hep izlerdi zaten. Hatırlasanıza, işe gitmeden önce bize hep ne derdi?"

"Ben yokken anneniz size emanet, evlatlar. Kavga edip üzmeyin sultanımı. Gözüm üstünüzde," diye mırıldandı Gülhan ve Murathan aynı anda. Babalarının yüzü gözlerinin önüne geldiği için üçünün de gözleri dolu doluydu ama üçü de yine birbirine acısını belli etmedi.

"Aynen öyle," diyerek Aslıhan onları onayladı. "Annemizi bize emanet etti o. Şimdi cennetten bizi görüp çok üzülmüştür. Biz de bir daha kavga edip, evden habersiz gidip onu da annemizi de üzmeyelim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Gülhan ve Murathan aynı anda.

İlerlemeye devam ettiler. Hem de ellerini birbirinden bir saniye bile ayırmadan. Eve sessizce girdiler. Anneleri hâlâ uyuyordu. Üçü de annesinin eline minik bir öpücük bıraktı. Sonra üçü de babalarının gidişleriyle annelerinin yanında boş kalan tarafa yattı. Murathan annesine sokuldu. Gülhan, Murathan'a; Aslıhan ise Gülhan'a.

Sabah olup gün ışıdığında Neslişah çocuklarını birbirlerine sıkı sıkı sarılmış, yanında huzurla uyurken buldu. Tebessüm etti. Üçünün de başının üstüne hafif bir öpücük bıraktı. Hâlsizdi, mecali yoktu ama zorla doğruldu. Bundan sonra kalan ömründe her sabah yapacağı gibi ilk olarak başucundaki Yusuf'un fotoğrafına minik bir öpücük bıraktı. Sevgiyle okşadı eşinin gülen yüzünü. Yerinden kalktı ve bütün mecalsizliğine rağmen bu dünyaya dayanma gücü olan çocukları için yeni bir güne daha başladı.

Yusuf ve gülen yüzü minik bir çerçeve içinden sessizce ailesine bakmaya devam etti. Bu gece ise Murathan, Aslıhan ve Gülhan'ın hafızasından asla silinmedi. Ama aralarında bir sır olarak kaldı. Bir daha da asla konuşulmadı.

"Zülküf, bir kez daha gülersen senin cinsini cibilliyetini ağır sikeceğim kardeşim, haberin olsun! Kusura bakma, Aybüke Başkan."

Zülfikar bir kahkaha daha atarken bu sefer tek değildi. Barut Timi de onunla beraber katıla katıla gülüyordu. Üç gündür en büyük eğlenceleri buydu. Barbaros ve amelde mezhepleri...

"Lan, harbiden yaptın mı sen bunu?" dedi Murathan eğlenen bir ifadeyle.

Barbaros derin bir nefes verip elini alnına attı. "Yaptım, komutanım. Kafamı si-" Bu noktada durup utançla gözlerini kapattı. "Gerçi kafa mı var bende?"

Zülküf, Barbaros'a doğru eğilerek, "Bak, ilk defa doğru konuştun, Barbo'm," dedi. Barbaros'un günlerdir yumrukladığı kafasını şefkatle okşadı. Neşeyle Murathan'a döndü. "Bize inanmıyorsanız Duru'ya sorun, komutanım. İnanması zor ama bu olay yaşandı." Acımasız bir kahkaha daha saldı ortama.

"Lan siktir git!" diye yükseldi Barbaros. Zülfikar'ın elini ters ters geri itti.

Hasan herkesin aksine ifadesizce bakıp, "Doğru," dedi. "Kaç gündür Duru evde bunu anlatıp o kadar çok gülüyor ki artık bu olayı duydukça benim gülesim değil, Barbaros kardeşim adına ağlayasım geliyor."

"Utanç içindeyim, Hasan ağabey," dedi Barbaros. Oldukça efkârlıydı. "Bir de sen vurma be."

"O utançla gebermediysen artık sana bir bok olmaz, oğlum," dedi Süleyman katıla katıla gülerken.

Barbaros yılmış bir bakış attı hepsine.

"Hata sende," dedi Timur en köşeden. Camdan dışarı bakarken her zamanki gibi sessizce çayını yudumluyordu. "Dedim sana bu çapsızları yanında götürme diye. Bunların verdiği akıldan ne olacak? Kendilerine faydaları yok."

Barbaros, Süleyman ve Zülfikar'a kin dolu bir bakış attı. "Haklısınız, komutanım," dedi. "Valla çok haklısınız." Hâlâ gülen Süleyman'ın ense köküne bir tokat patlattı. "Bu kendine bile hayrı olmayan herifi yanına alan bende kabahat, amına koyayım! Kusura bakma, Aybüke Başkan."

Aybüke hafifçe tebessüm etti.

"Hiç sorun değil. Benim yerime de yapıştır."

Süleyman ise bu tokat yüzünden sendelemiş ama sonra hemen toparlanmıştı. "İstiyorsan sen vur, Aybüke'm," diye bir fırsatı daha krize çevirme girişimine kafa göz daldı. "Tenin tenime değmiş olur, fena mı?"

Aybüke yüzünü ekşitirken Barbaros daha da çok yükseldi.

"Al işte! Adam sanıp yanımda götürdüğümüz mahluklara bak!"

"Süleyman Komutan'ımın en azından bu konuda belli bir vizyonu ve misyonu var, ağabey," dedi Emek de gülerken. "Aybüke Komutan'ıma mezhebini sorduğunu ben hiç duymadım mesela."

Herkes ciddiyetle kafa salladı. Hatta Aybüke bile. Barbaros ise olduğu yere tekrar çöktü.

"Amelde mezhebi neymiş?" deyip kendi kendine tekrar güldü Zülfikar. "Lan öldüm kaç gündür." Gülmekten gözünden akan yaşları sildi. "Gece uyanıp buna gülüp tekrar uyuyorum. Siz düşünün."

"Bu doğru," dedi Alican. "Harbi gece uyanıp, kendi kendine gülüp tekrar uyuyor."

"Lan sizin dilinize düşene kadar kör kuyulara düşeydim daha iyiydi, şerefsizler," dedi Barbaros. Zülfikar ve Süleyman'a en ters bakışını attı. Onlar ise daha çok güldü. Hem de böğüre böğüre.

"Asıl komik olan ne, biliyor musunuz komutanım?" dedi Zülfikar, Murathan'a bakarken. "Kızın da ciddi ciddi buna cevap vermiş olması."

Herkes daha çok gülerken bu kez Barbaros da mal mal sırıtmıştı. "He la. Hanefi'ymiş. Ben de Hanefi'yim." Elini yanağına atıp en lale hâliyle Bilge'nin tatlı yüzünü hayal etti. "Bir ortak noktamız daha..."

"Salak ya," dedi Süleyman sırıtarak. "Aynı ben. Nerede görsem tanırım bu salaklığı." Yandan Barbaros'un omzuna iki kere vurdu. "Sen kıvama gelmişsin, koçum. Önceden sevdan çok inandırıcı gelmiyordu ama şu an eminim artık. Sen de bizdensin, kardeşim."

"Lan git işine," diye Barbaros yine tersledi. Zaten imkân olsa kendi ağzına sıkacaktı. "Ben bir daha nasıl çıkayım bu kızın karşısına şimdi? Milyon şey dediniz, kafamı ettiniz hoşaf!"

"Bu sefer de itikatta mezheplerini sormaya git," diye bir öneri sundu Murathan. Herkes yine gülerken Barbaros kırgın bakışlarını ona çevirmişti.

"Sizde mi, komutanım?"

Murathan'ın yüzünde eğlenen bir ifade belirdi. "Araban beni yolda bıraktı diye seni kırk tur koşturmaya yeminliydim ama şu hâline acıdım Barbaros. Bulaşmayacağım."

"Allah razı olsun, komutanım," dedi Barbaros içli içli. "Çok düşüncelisiniz."

Murathan daha çok sırıttı.

"Öyleyimdir."

"O kadar perişanım ki güzelimin bozulduğuna bile üzülemiyorum," diye mırıldandı Barbaros efkârla. "Acımı o da hissetti zaar. Kurban olduğum."

"Bu olaya da aytı şaşarım," dedi Süleyman. "Yıllardır kimseye eyvallahı olmayan Komutan Karakurt, aşiretin kan davasını çözdü ha. Vay be!"

"İşin içinde Gökçen Hanım vardı, oğlum," dedi Hasan hemen. "Yavuklusunu nasıl tek bıraksın adam?"

Herkes büyük bir imayla sırıtırken Murathan bu kez sesini çıkarmadı. Doğru. Asla bırakmazdı. Aklına üç gün önce onu gördüğü son an gelince

yüzünde oluşmaya hazırlanan sırıtışı engellemek adına dudağının kenarını hafifçe kaşıyıp ifadesini toparladı. Ama şu durumda bu ifade toplama işinde ilk defa bu kadar kontrolsüzdü.

Pamuk hıçkırmıştı. Pamuk heyecanlanınca hıçkırırdı. Pamuk ona yakınken hıçkırmıştı.

Sırıtışını tutmak imkânsızdı ama yine de tüm gücüyle ifadesini toparladı. Kaç gündür olur olmaz her yerde salak gibi sırıtıyordu zaten. Mala dönmüştü. Hoş değildi. Bayağı siktirdi! Yıllar sonra bile üzerinde böyle bir etkisinin olması deliceydi. İmkânsızdı ama vardı. Gökçen varsa bütün imkânsızlar vardı.

"Mesele halloldu şimdi, değil mi komutanım?" diye sordu Aybüke. "Gökçen Hanım'ı rahatsız edecek bir durum yok?"

"Olsa Murathan Komutan'ım şu an burada mı olurdu sence?" diyen Timur oldukça imalıydı. Ufak bir gülüşle time bakıp tekrar cama çevirdi bakışlarını.

Murathan buna da cevap vermedi. Yükselmedi. Bu da doğruydu. Asla olmazdı. Askerlik hayatı boyunca almadığı izni, Pamuk geldiğinden beri alıyordu. Normalde rahatsız olurdu. Asla işinden çıkmazdı. Aksatmazdı. Pek izin almazdı. Ama artık öyle değildi. Hiç değildi hem de. Hatta şu an bile ona gitmek için uygun bir an bekliyordu. Üç gündür görmüyordu.

Üç gün uzundu. Yirmi yıl kadar uzun...

Derin bir nefes verip bakışlarını önündeki çayına dikti. Gurbet'in, Gökçen'in başına bir bela açacağını hissetmişti zaten. Hisleri onu yine yanıltmamıştı. Şükür ki aşiret olayı çözülmüştü. Bugün aileler bir araya gelecekti. Her ihtimale karşı jandarma göndermişti. Abdo olay çıkarırsa veya aileler arasında kavga çıkarsa iş anında ciddileşebilirdi. Gerçi *Abdo olacak adam olay çıkarsa da eline düşse keşke* diye dua ettiği birkaç an olmuştu. Gökçen'e söylediği sözleri yutacak değildi. Ama Gökçen'in, Abdo'nun suratına tokat gibi çarpan sözleri onun için şimdilik yeterliydi. Gökçen her zamanki Gökçen'di işte. Lafını asla esirgemeyen, baş edilmesi zor, karşı konulması imkânsız.

"Yalnız Murathan Komutan'ım, bakıyorum da bu kez hiç inkâr etmiyorsunuz," dedi Zülfikar ağzını gözünü yayarak.

İfadesiz bakışlarını çayından çekip Zülfikar'a boş boş baktı.

"Neyi?"

Zülküf'ün sırıtışı büyüdü. "Gökçen Hanım imalarını," dedi. "Normalde sinir krizi geçirip lafı hepimizin ağzına tıkmalıydınız şu an."

"Barbaros'a bakın siz oğlum. Bana değil," dedi ifadesizce. "Durduk yere bulaştırmayın beni şimdi kendinize."

"Ben kendi işimi kendim hallederim diyorsunuz yani, ha komutanım?" dedi Emek.

"Aynen öyle," dedi Murathan sadece. Ama bunu der demez bütün masadan yükselen, "Ooo!" sesleriyle sinirlenmişti. "Lan susun!" dedi ters ters etrafa bakarak. "Ne yapıyorsunuz lan, gevşekler?"

"Komutanıma bak be!" dedi Zülfikar büyük bir keyifle. "Yalnız yine aynı kaynana üslubunu kullanmıyorsunuzdur umarım. Bakın tekrar ediyorum, o şekilde bu iş yürümez."

Murathan en ters bakışını kuşandı. "Zülküf," dedi sakin ve soğuk bir sesle. "Sanki yine gözüme batıyorsun sen, aslanım."

Zülfikar aralıksız koştuğu dört saati hatırlayınca anında bütün keyfi tuzla buz olmak suretiyle kaçtı. "Yok, yok," dedi yutkunarak. "Batmamışımdır."

"Batsın, komutanım," dedi Barbaros büyük bir iştahla. "Ne olur batsın ya! Alın bunu, anasından emdiği sütü vücudunda ne kadar delik varsa oralardan çıkarın. Alın!"

Barbaros ve Zülfikar yine birbirine girerken ekibin geri kalanı bu ikiliye gülüp eğlenmekle meşguldü. Murathan ise yine çok ayrı düşüncelerdeydi. Geçmişi gömmek işe yaramamıştı. Geçmiş gömüldüğü yerden tırnaklarını çıkaracak bir yer bulmuş, üzerindeki tozları atarak yine yakasına yapışmıştı. Kaçmaya çalışmıştı oysa. Gözlerine bakmamaya, soğuk olmaya çalışmıştı ama boşunaydı. İçindeki anlamsız sızı büyüyordu. Büyü hâlâ üzerindeydi. Bu pek de iyi bir şey değildi. Ama engel de olamıyordu. İlk defa bir duygusuna engel olamıyordu. Sanki üzerinden yıllar geçmemiş gibi öylece kalbinin içinde duruyordu. Unuttu sanıyordu. Lakin yanılmıştı.

Mesela şu an anlamsızca yanına gitmek istiyordu. Görmek istiyordu onu. Bağırmasını, bıcır bıcır söylenmelerini dinlemek, neşeli gülüşünü duymak, farkında olmadan yaptığı kıvrak, kadınsı hareketlere karşı içli bir nefes vermek ve hatta kavga etmek istiyordu.

Neydi bu şimdi? Hiç Murathan'a göre değildi. Zerre değildi hem de.

Ama sadece gitmek istiyordu. Oysa önceden hep Pamuk yapışırdı ona. Yapışmamasını söylerdi hep. Ama o hiç gitmezdi. Hep ona gelirdi Pamuk. Belki yine öyle gelirdi. Olmaz mıydı? Gelmez miydi ona? Düşündüğü şey yüzünden minik bir oflama kaçtı dudaklarından. Gerçekten sikerlerdi yani. Şu an deli gibi ona gitmek istiyordu. Bahanesi de yoktu. Gidip ne diyecekti?

Hunharca Barbaros'a gülen Zülfikar'a baktı. Çenesini kırsa, oradan hastaneye götürse... Olmazdı. Sonradan Zülfikar'ın kırık çenesinin lafını çekemezdi.

Bakışları Süleyman'a kaydı. Bunu dövse... Olmazdı. Ona zaten Aybüke yeterince vuruyordu.

Herkese takılan Alican'a baktı. Bu da olmazdı. Çocuk zaten Zülfikar'ın eline düşmüştü. Ona bu bela yeterdi.

Gözlerini kapatmış, sakince bir köşede dinlenen Timur'a baktı. Bu hiç olmazdı. Timur'un sessizliği her zaman daha makuldü.

Başı ağrıyor muydu? Hayır. Ama bu ağrımayacağı anlamına gelmiyordu. Her an ağrıyabilirdi. Şu işe bak ki ilacı da kalmamıştı. İlaç mı yazdırsaydı? Derin düşünceler içindeyken, "Komutanım," diyen bir sesle bakışları yanına döndü. Genç bir asker ona doğru geliyordu. Çömez olduğu belliydi. Yürüyüşü dik değildi. Kollar sabit değildi. Bakışları ise fazla masumdu. Daha kan görmemişti. Bakışlarından belliydi.

Murathan'ın karşısına dikilince hemen asker selamına durdu. "Koray Doruk, Kastamonu, komutanım," dedi hızla.

"Söyle," dedi Murathan sadece.

"Jandarmadan Mahmut Çavuş geldi, komutanım. Aramış ama ulaşamamış. Girişte sizi bekliyor. Bir konu hakkında malumat verecekmiş."

Aşiret meselesi yüzünden gelmişti muhtemelen. Arayı bulmak adına göndermişti Mahmut Çavuş'u. Ve telefonu son zamanlarda hep olduğu gibi yine sessizdeydi. Pamuk ve emmeli gömmeli şarkı seçimi yüzünden telefonu sesi açık taşımaya korkar olmuştu. Her an başka bir bok yemiş olabilirdi. Gözünü üzerinden ayırmaya gelmiyordu. Ki zaten ayıramıyordu. Kabul etmek gerekirse pek ayırmak da istemiyordu.

"Tamam," dedi. "Geliyorum."

Asker bir selam daha verip geri çekiliyordu ki Murathan'ın tek kaşı aklına gelen bir detay yüzünden hafifçe kavislendi. "Bekle!" dedi yüksek bir sesle. Asker anında ona dönerken Murathan sandalyesini şiddetli bir gürültüyle geri itip ayaklandı. Her zamanki ifadesizliğiyle askere doğru bir adım attı. Asker ise bir tık titremekteydi.

"Emr- Emredin, komutanım," dedi kekeleyerek.

Murathan tam karşısına dikildi.

"Sen... Adım ne dedin az önce?"

"Koray Doruk, Kastamo-"

"Tamam, tamam," dedi ekşimiş bir yüzle. "Gerisine gerek yok. Adın yeterli."

"Koray, komutanım."

Murathan bakışlarını ondan çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Kulaklarında anında Gökçen'in sesi yankılandı:

Lisede bir Tayfun vardı. İyi çocuktu ama ısınamamıştım pek. Sonra Mert de yakışıklıydı ama çok kıroydu. Şüphesiz, en büyük hatam Koray göteleğidir.

Üniversite zamanı tekelmişsin. Hayatının baharı köpek. Kalkmış, bir de beni aldatmış, biliyor musun?

Koray. Tayfun. Mert ve şüphesiz Egemen. Bu isimleri nerede duysa dilimdir yardırabilirdi.

Askere olan tip bakışları yoğunlaşır. Asker ise artık ciddi anlamda tedirgindi. Önüne bakmaya çalışıyor, daha sonra tedirgince komutanına çeviriyordu bakışlarını. "Çocuğu şimdi paçalardan salacak, komutanım," dedi Hasan eğlenen bir sesle. "Daha fazla Karahurt bakışına maruz bırakmayın. Yeni burnunda belli ki."

Murathan'ın bakışları hâlâ askerdeyken yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı. "Asker," dedi sert ama sakin bir sesle.

"Emredin, komutanım!"

"Senin adın artık Koray değil. Haberin olsun."

Asker bu kez boş boş baktı.

"Nasıl yani, komutanım?"

"Keman," dedi Murathan hemen. "Senin adın artık Keman. Böyle tanıt kendini." Askerin omzuna hafif bir şamar attı. "O az önceki isim artık gelinesin kulağına. Tamam mı, koçum?"

Asker anlamamıştı ama burada öğrendiği yegâne şey şuydu: Sorgulama! Üst ne derse yap! Emir demiri kes! Komutanın öl derse öl! Yaşa derse yaşa, asker! Minik bir duraksamanın ardından, "Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdı. Murathan başıyla gitmesini işaret edince hemen gerileyip ortamdan uzaklaştı. Artık askeriye için Keman'dı o.

Ortama minik bir sessizlik çöktü. "Bu neydi şimdi?" dedi Aybüke en sonunda.

Murathan arkasını döndü. Tekrar masaya ilerleyip bordo beresini aldı. Hızla başına yerleştirdi. "O ismi sevmem," dedi hüsnüzâr bir sesle. "Böyle daha iyi."

"Haydi, Ezem'i anladık da bununla ne derdiniz vardı, komutanım?" dedi Zülfikar. "Mis gibi isim işte. Keşke ondan alıp bana verseydiniz be. Bu isimle ne kadar zorlandığımı anlatamam size. Hiç benim gibi Zülfikar mı olur, ağabey!"

"Çok istiyorsan sana da bir isim bulurum, Zülklifçiğim," dedi Murathan yalandan bir sevecenlikle. "Var mı istek?"

"Aslında Alican ismi ram benlik," diye Zülfikar ciddi ciddi bu soruyu cevapladı. "Bizim Ali'den alıp bana mı versenize?"

"Kumura bakmayın, komutanım ama ben sizin adınızı almam," diye muazzam bir cesaret örneği sergiledi Alican. Zülfikar, "Nesi varmış lan benim

adının!" diye ense köküne tokadı yapıştırırken, Murathan beresini düzelterek masadan uzaklaşmıştı. Seri adımlarla ilerledi artık ezbere bildiği koridorları. Dışarı çıkınca derin bir nefes verdi. Bakışlarını ilk gökyüzüne kaldırdı. Mavi gökyüzüne. Önceden bu kadar mavi değildi sanki. Bu kadar renkli değildi. İlerideki ağaçlar da böyle yeşil değildi. Sonra güneş bu kadar parlamıyordu ona göre.

Önceden her renk soluktu. Cansızdı. Ruhsuzdu. Renkler birdenbire geri gelmişti.

Bakışları gökyüzündeyken gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine. Mavilik dolmun istedi içi. Olmadı. Geri açtı gözlerini. İçini mavilikle doldurmaya tek bir gökyüzü vardı. O da bir çift gözde saklıydı. Kendine ve engel olamadığı hislerine sayduramak ilerledi. Biraz ileride Mahmut Çavuş'u görünce durdu. Verilen selamı başını aşağı yukarı sallayarak aldı.

"Sorun çıktı mı?"

"Hayır, komutanım. Aradım sizi ama ulaşamadım. O yüzden kendim geldim."

Yine başını aşağı yukarı salladı.

"Abdo ne yaptı?"

"Silahla ortamı basmaya çalıştı ama dediğiniz gibi tedbirli olduğumuz için hallettik. İki aşiret de biraz gerginidi, yine de sorunsuz dağıldılar. Sağ günü ayarladılar." Bu noktada hafifçe güldü Mahmut Çavuş. "Size fotoğrafları attım."

Murathan cebinden telefonunu çıkardı. Atılan fotoğrafı açtı. İki aşiret yan yana gelmiş, gerginlikle kameraya bakıyorlardı. Sadece Ferhat zırvosu ve Ahmet Ağa'nın kızı gülümsüyordu. "Eyvallah, Mahmut," dedi tekrar jandarmaya dönerek. "Zahmet verdim size de. Kusura bakmayın."

"Olur mu, komutanım?" dedi Mahmut. Minnetle gülmüştü. "Siz ne derseniz bizim için emirdir."

Murathan hafifçe tebessüm ederek omzuna dostça iki kere vurdu. Mahmut Çavuş selam verip hızla geriledi. Bakışlarını tekrar fotoğrafa eğdi. Ferhat salağına bir kere daha vurmalıydı. Kesinlikle içinde kalmıştı. Tam eleştirip kapatacakken aklına gelen şeyle durdu. Galeriye girdi. Ekran ışığını sonuna kadar açıp tek bir kareye tıkladı. Ekrana bakarken ise içli bir nefes verdi.

Bir gün batımı manzarası vardı önünde ama onun gördüğü manzara başkaydı. Pamuklu Siyah, uzun saçlarını geri savurmuş; aynı zamanda sürekli birileriyle konuşma hâli içinde olduğundan ağzı beş karış açıktı. Diğer fotoğrafa geçti. Arkadan vuran güneşle beraber tatlı tatlı gülümsüyordu kameraya. Güneş gülüşüyle daha çok parlıyordu artık. Tam gülüşünden doğuyormuş gibiydi.

Fotoğrafa bakarken dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı. Başparmağı nazikçe ekrandan da olsa siyah saçları okşadı. Artık uzaktan dokunmasına gerek yoktu oysa bu yumuşacık saçlara, narin parmaklara, masmavi gözlere. Gidip gerçekten dokunabilirdi. Parmakları artık bunu hissedebilirdi. Fotoğrafa bakarken içli bir nefes daha verdi. "Murathan, oğlum..." dedi kendi kendine. Alık bir gülüş belirdi dudaklarında. "Hâlâ bundan kurtulamadığına inanamıyorum." Dertli nefes verişi büyüdü. Neye gülüyordu şu an? Hayır yani, komik olan neydi? Mal tebessümünü silip telefonunun sesini açtı. Hızla cebine attı. Kendine olan sinirinden uyuşan burnunun direğini sertçe ovuşturdu.

Bakışlarını tekrar gökyüzüne dikti. Mavi mavi ona bakan gökyüzü yüzünden içli bir nefes daha verdi. Hiç yardımcı olunmuyordu. Baş ağrısı da sonraya bahanesi olsundu madem. Şimdi bu fotoğrafı göstermeye gitmeliydi hastaneye. İnternetten de gönderebilirdi ama canı kendi götürmek istiyordu. Neden olmasın ki? Kesinlikle olurdu. Çünkü bu aralar Hayri Albay'ın da dediği gibi bayağı maldı. Bunu inkâr edemezdi.

Dertli ama bir o kadar da hevesli adımlarla tekrar içeri giderken çalan telefon sesiyle duraksadı. Çıkarıp ekrana baktı. Arayan Aslıhan ablasıydı. Yürüyüşünü bozmadı. Telefonu açarken ilerlemeye devam etti.

"Efendim, abla?"

"Ne haber?" dedi Aslıhan'ın sakin ve duru sesi. "Kaç zamandır sesin çıkmıyor, hayırsız. Unuttun ablanı yine."

Hafif bir tebessüm yayıldı Murathan'ın dudaklarına. "Sizi unutan sürünsün, öğretmenim. İşler yoğundu biraz, o yüzden dönemedim aramalarına. Kusura bakma."

"Baktım bile," dedi Aslıhan, "Gülhan'ı aramışsın. Beni neden aramadın?"

"Gülhan ablam yedi yüz elli kere çaldırdığı için aramak zorunda kaldım desem hemen yetiştirir misin?"

Aslıhan güldü.

"Beni sinirlendirmezsen ve en sevdiğin ablan olduğumu kabul edersen tabii ki yetiştirmem."

Murathan da gülmüştü.

"Asker adama tehdit ha? Yakışmadı size, öğretmenim."

Aslıhan minik bir kahkaha attı.

"Anladığınız dilden konuşuyoruz, komutanım. Size artık böyle."

"Anlaşıldı. Yarın ilk ben arayacağım, söz."

"Peki," dedi Aslıhan hemen. "Affettim." Bir an duraksadı. "Murathan."

"Hı?"

"Pamuk gelmiş. Annem dedi. Doğru mu?"

Murathan'ın adımları yavaşladı ama durmadı. "Doğru. Geldi," dedi mırıltı şeklinde. *Yine ilk o geldi.*

"Nasıl?" dedi Aslıhan. "Değişmiş mi çok?"

"Pek değil," dedi aklına gelen bıcır bıcır hâlleri yüzünden. "Hâlâ son derece başa bela."

Aslıhan'ın da hafif bir gülme sesi geldi kulağına.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Çok büyümüş mü?"

Fazlasıyla...

"Ee, yani," dedi. "Kaç yıl olmuş. Büyümesin mi kız?"

"Uyuz uyuz konuşma," diye bir savunma yaptı Aslıhan hemen. "Güzel mi bari?"

Güzeldi. Çok güzeldi. O zaten hep güzeldi. Ağzından tükürükler akarak uyurken de üstü başı pislik içindeyken de saçı başı yolunmuş gibi dolaşırken de güzeldi.

"Ne yapacaksın Allah aşkına, abla? Sorduğun sorulara bak ha!" diye birden yükseldi durduramadığı düşüncelerin gerginliğiyle.

"Coşma hemen," diye Aslıhan da yükseldi. "Merak ettik, ne var?"

"Güzel," dedi birden ters ters. "Sanki eskiden çirkin miydi? Hâlâ aynı Pamuk işte. Az boy atmış sadece, o kadar." Çarpılması kesinlikle yakındı.

"İyi be, tamam," dedi Aslıhan ters ters. "Yine uyuz günündesin, belli. Çekemem."

"İyi, kapat o zaman, abla."

"İyi, kapatırım," dedi Aslıhan ama bu konuşmanın aksine, "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gidiyorum, abla."

"Nereye?"

Derin bir nefes verdi. Etrafındaki kadınlar ve bitmek bilmeyen soruları... Bu sefer aklından geçeni net bir şekilde söyledi:

"Gökçen'e."

Aslıhan'dan bir iki saniye ses çıkmadı. "Ha, öyle mi?" diye mırıldandı. "İyi madem. Kapatayım ben o zaman."

"Aynen, abla. Kapat."

"Tam dayaklıksın, Murathan."

Murathan güldü.

"Gökten yeriyorsa boyut."

"Kaput şimdi yıl."

Murathan'ın gülüşü hüzündü. Aklının sınır etmek insana enteresan bir ezmin veriyordu. Amaçsızca her seferinde keyiflenmeli bu olayları.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz. Dikkat et kendine," dedi Aslıhan daha yumuşak bir sesle.

"Sen de dikkat et," dedi. Tam telefon kapatıyordu ki "Aslıhan abla," diyerek konuşmayı sürdürdü.

"Evet," diye cevapladı ablası anında.

Murathan'ın adımları ise daha da yavaşladı. Dudaklarında istemsizce yarım bir gülüş oluştu. "Unutmamış," dedi. Yıllar önce hafızasına en acı şekilde yapılanan, en derinlere inişi *Pamuk beni unutsa* düşüncesinin gerçekleşmemesinin rahatlığı istemsizce her zerresine doldu. Odasında bulduğu kelebek tokası, sevdiği şeyleri hatırlaması, yanında hıçkırması, "Kurşun Asker'i ölü diye beklediğim," deyişi hafızasına dolunca gülüşü buruk ama sıcak bir ifadeye büründü. "Beklemiş."

Aslıhan'dan ses çıkmadı ama anladığını biliyordu Murathan. O yüzden vereceği cevabı beklemeden telefonu kapattı. Konuşacak çok şey, sorulacak milyonlarca soru vardı belki. Neden kayboldunuz? Nereye kayboldunuz? Neden gittiniz? Ve daha nicesi. Kırgın değildi, kızgın değildi. Sadece üzgündü. Geçmiş adına üzgündü. Ama bunun sırası değildi. Artık geçmişte değillerdi. Bütün soruların yutttu. Bu sefer yürüyerek gidebileceği yolları yine Pamuk'a gitmek için minik Kepçiğik adımlarıyla değil de yetişkin Murathan adımlarıyla adımladı.

"...Yakınımda olduğun zamanlar,
Sanki sol kaburgamın altında bir yerde bir ip varmış da bu ip senin sol kaburgana sonsuz bir kördüğümle bağlanmış."
CHARLOTTE BRONTE

Gözlerimi kırpıp, Odaklan, Gökçen. Daha çok odaklan.

"...Kadın *ertesi* gün bir daha geldi. 'Teyze yine neyin var?' diyorum. 'Bir *öksürüm*, iki baş ağrım var, Doktor Beğ,' diyor." Bu noktada kocaman bir kahkaha atıp Eğemen. Ama benim onca uğraşım dikkatli bakışları görünce gülüşü hafifledi. "Hani şey... Ne hastalığın var anlamında dedim ben ona," dedi.

Hâlâ gülerken fıkrasına gülünmeyen adam gibi anlattığı olayı bana daha da açtı. "O da öküzüm var diyor. Çok komik ya. Öyle değil mi?"

"Aynen," dedim bakışlarımı gözlerinden çekmeden hafif bir tebessümle. "Bayağı komikmiş."

Olmuyordu. Lanet gele ki olmuyordu. Yine ne mallık peşinde miydim?

Mala mallık mı sorulurmuş canım, diye beni destekledi soldaki melek.

Haklıydı. Yaklaşık iki gün önce Murathan'ın gözünün önünde girdiğim hıçkırık nöbetinin şokunu atlatamamıştım. Zira iki saat boyunca hıçkırmaya devam ederek kendi ömrümde girdiğim bütün hıçkırık krizlerimin rekorunu kırmıştım. Dondurma aldığında da hıçkırmıştım ama bu denli değildi. Heyecanlanmıştım. Manyak gibi adamın gözlerine yakından baktım diye kalbim malum yerlerimden çıkma derecesine gelmişti. Ve bunun içimdeki yansıması muazzam bir şekilde dışıma vurmuştu. Hatta kurşun vursaydı bundan daha iyiydi. Öyle bir vuruş olmuştu.

Neden dünyanın en saçma huyu bendeydi ki? Kim heyecan yapınca hıçkırıyordu başka, Allah'ım? Neden ben ya? Başım belalardaydı. Şu an ise kendimi deneme aşamasındaydım. Gerçekten başımın belalarda olup olmadığını test etmek adına kendime yeni bir hedef koymuştum. Egemen'in gözlerine de uzun süre bakınca heyecan yapacak mıydım yoksa yapmayacak mıydım? Kalbim hızlı atacak mıydı yoksa atmayacak mıydı?

Karşımda oturup bana gülerek bir şeyler anlatan Egemen'e tutkulu bakışlarla bakmayı sürdürdüm. "Ben de çok güldüm," dedi hâlâ sırıtırken. Sarı saçlarını eliyle geri itti yerli *Johnny Bravo.*

Bak Gökçen! Nasıl karizmatik, yakışıklı, *cool,* hoş bir çocuk. Kalbin bir hoş olmuyor mu hiç, ha? Dikkatli bak. Daha dikkatli bak.

"Gökçen sen ne yapıyorsun?" dedi Egemen birden.

Tutkulu bakışımı bozmadım.

"Ne yapıyormuşum?"

"Niye gözlerini kısarak bakıyorsun bana?" dedi bu kez tedirgin bir sesle. "İyi misin sen? Bir şey mi var gözünde?"

Değilim, Egemen. Ayrıca tutkulu bakıyoruz burada, cahil herif. Biz de seni hızlı bilirdik be. Yazıklar olsun! Anında tutkulu bakışımı bozdum. "Yoo," dedim gayet normal bir şekilde. "Uykusuzum, ondan biraz acıyor gözlerim."

Malım ben, Egemen. Sorgulama. Oflayıp huysuzca önümdeki kahveden bir yudum aldım. Bundan bana iş çıkmayacaktı. İki gündür çocuğa bakmaktan miyop, astigmat, hipermetrop, kataraktı, ne varsa olacaktım ama kalbimde ve hıçkırığımda tık yoktu.

"Çık benim polikliniğe biraz uyu istersen," diye klasik teklifini sundu. "Buralarda sürüneceğine oraya git."

"Gerek yok," dedim hafif bir tebessümle. "Acil hastalar geliyor. Oradan inmesi uzun sürüyor."

"Yekta hep kaçıyor ama," diyerek diğer doktor arkadaşımı öne sürdü. Haklıydı da. Hırbo bütün yükü bana yıkıyordu. Gelen hastalarla tam ilgilenmeyince de çoğu kişi, "Gökçin Dohtoru istiyem," diye beni çağırıyordu.

Güldüm. "Ben Yekta değilim, Gökçen'im," deyip kahvemi elime aldım ve ayaklandım. "Acile geçeyim artık." Kahveyi ona doğru uzattım. "Kahve için teşekkürler."

"Ne demek," derken benimle birlikte o da ayaklandı. "Bayılacak gibi olduğun an bir göz kırp. Kahvemle beraber anında yanındayız."

Bana bulaşma, o bana yeter, Egemen. Başka bir şey istemem.

Ama birden beklemediğim bir şey oldu. Bana doğru bir adım attı. Tam dibimde durdu ve elini kaldırıp saçlarıma uzandı. Bunu beklemediğim için anlık bir şey yapamadım. Ama tam geri adım atacakken durdum. Murathan'la bu derece yakınken hıçkırık tutmuştu. Gerçi onunla daha bir yakındık ama neyse. Şu an detaylara takılamazdım. Belki bunda da tutardı. O yüzden geri çekilmedim. Öylece durdum önünde. Elinin saçlarıma değmesine izin verdim. Bakışlarımı yüzünden çekmedim. O ise saçlarımın arasından bir şey alıp elini geri çekti. Mavi gözleri, gözlerime kilitlendi.

"Yaprak kalmış saçında," derken oldukça romantikti aslında.

Ama bende bir şey yoktu. Ne yakınımda olduğu için bir kalp çarpıntısı ne de gözlerine yakından baktığım için hıçkırık. Aslına bakarsak takıldığım hiçbir erkeğin yanında hıçkırık tutmamıştı. Kalbim atmazdı. Hızlanmazdı. Hoşlanırdım, geçerdi. Bu kadardı.

O zaman bu neydi? Sanırım harbiden başım belalardaydı.

Egemen'in çapkın bakışları yüzümü talan ederken iki adım atıp kendimi geri çektim. "Az önce bir bebeğe iğne yapmak için yaprak salladım," dedim sakince. "Ondan kaldı sanırım. Teşekkürler ama söyleseydin ben de alırdım. Buralar küçük yer malum. Biri görüp yanlış anlayabilir."

"Anlasın," dedi geniş geniş. "Ne olacak?"

"Senin için sorun olmayabilir ama benim için sorun, Egemen," dedim net bir şekilde. "Sevdiğim bir arkadaşımla adım yalan ve saçma şeylerle anılsın istemem."

Arkadaş kısmını bilerek vurgulamıştım. Artık birtakım mesajlar vermem gerekiyordu. Egemen arkadaş olarak gerçekten çok iyiydi. Ve ben bunu boz-

mayı hiç istemiyordum. Kaşları usulca yukarı kalkarken ben kahve bardağımı ona doğru kaldırıp tebessümle geriledim.

"Kahve için tekrar teşekkürler."

Cevap vermedi. *Eyvallah* der gibi bir baş işareti yaptı. Ben ise imalı tebessümüm eşliğinde tekrar hastaneye girdim. Çaycı Hamdi ağabeyin verdiği neşeli selamı aldım. Ona da gözlerimi kısıp dikkatle baktım. Ama sonra saçmaladığımı fark edip kendime geldim. Dertli dertli acile ilerleyip kendimi masama fırlattım. Evet, resmen fırlattım. Oflayıp masanın üzerindeki stetoskobuma uzandım. Kulağıma taktım. Önce bir kafama tuttum. Ses gelmedi tabii. Beynin mi var? Sonra kalbime indim yavaşça. Ritim normaldi. Derin bir nefes verdim.

Hani Gökçen kızların kalbi olmazdı?

Bu soruyu daha önce de babama sorduğumu hatırlıyordum. Babamın verdiği cevap ise çok derinlerde, bulanık, kesik ve karışık başka görüntüler ve seslerle birlikte zihnimdeydi.

"Gökçen kızın gerçekten kalbi yok muymuş, baba?"

"Kalp sadece sevdiği kişi için vardır, babacığım. Sen kimi seçersen kalbin o olur."

"Ne kadar? Senin bana kalbin ne kadar, Kepçük?"

"Haydi, oyun oynayalım!"

"Sana da kalbim var, Yusuf amca."

"Gözler körleşince kalp zehirlenir."

"Teletabi tarlası kadar."

"Gökyüzü kadar."

"Sana kalbim var."

"Ne kadar, Kepçük?"

"Gökyüzü kadar..."

Sesler birbirine karışmıştı. Görüntü ise kesik ve buğuluydu. En olmadık anlarda sağdan soldan beynimde o kadar çok şey beliriyordu ki orada olduğundan zerre haberim yoktu bu kadar şeyin. Bir sürü şey vardı kafamda ama gerçek miydi yoksa değil miydi, ayıramıyordum. Elim morardı diye ağlıyordum bir hatırada. Murathan mavi bir kalemle minik, mavi çiçekler çiziyordu elime. "Çiçek açtı yaralarında, ağlama artık," diyordu. Bir yaramazlık yapıyordum birinde. Bulanık bir yüz bana bağıracakken Murathan hemen önüme geçiyordu. Elimi sıkı sıkı tutup arkasına alıyordu beni. Bütün azarı o dinliyordu.

Kesik kesik sesler vardı. Ama hep onun sesi. Küçük bir erkek çocuğu sesi.

"Sen benim Pamuk'umsun."

"Kim seni var ya..."

"Ya başka çocuklara gidersen? Artık beni istemezsen!"

"Göğyüzü kadar..."

"Düşersin, Pamuk. Elimi bırakma. Bin sırtıma."

"Saçlarını yolacağım!"

"Saçını örelim mi?"

"Benden çok uzaklaşma, Pamuk. Kaybolursun."

"Yapışma! Ödev yapıyorum, git başımdan."

"Gel buraya, cadı!"

"Yüze kadar say, geliyorum. Uslu ol. Aklım sende kalmasın."

"Pamuk..."

"Gökçen..."

"Cadı..."

"Yer cücesi..."

"Benim Pamuk'um..."

"Pamuk... Pamuk... Gökçen..."

Elleri hep parmaklarımdaydı, daha sonra da saçlarımda. Yemeğime üflüyordu. Düşüyordum, tutup kaldırıyordu. O ağlıyordu, ben o gülsün diye türlü türlü şebeklik yapıyordum. O gülmeyince ben de onunla birlikte ağlıyordum. Bacağı kanıyordu. Bütün gövdemle bacağına sarılıp yarasının kanını gövdemle durdurmaya çalışıyordum. Birbirimize komik suratlar yapıp gülüyorduk. Ağzımıza su doldurup birbirimize püskürtüyorduk. Sapanla milletin götüne taş atıyorduk. Sonra buna da gülüyorduk. Beni azarlıyordu. Sonra bir daha gülüyorduk. Saç baş giriyorduk. Ama başkası birimize bir şey dese ilk biz öne atılıyorduk.

Ve daha nice yaramazlıklar, anılar, sesler, görüntüler...

Derin bir nefes aldım. Aklıma gelen anlık fikirle elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Galeriye girdim. Köye kaos çözmeye gittiğimiz gün ben de onu ağzı burnu yamuk çekerim diye çektiğim ama on numara çıktığı fotoğrafı açtım. Kaç gündür de görmüyordum aksi gorili.

Fotoğrafa bakarken derin bir nefes daha verdim. Bende küçüklüğümüze dair sadece tek bir fotoğrafı vardı. Onda da gözleri görünmüyordu. Koltuğun üstünde, yan yana çizgi film izlerken uyuyakalmışız. Benim başım onun omzuna düşmüş, onun başı benim kafamın üstüne. Ağzımız yüzümüz kayık bir şekilde yansımışız kameraya. Bir o fotoğraf, bir toka ve Kurşun Asker kitabından başka hiçbir şeyi yok sanıyordum bende.

Sanırım yine yanılmışım.

Aklıma gelen bir şeyi daha denemek için gözüm ekrandayken stetoskobu kaldırıp kalbimin üzerine koydum. Başta her şey normaldi. Ritim düzenliydi. Fotoğrafa bakmayı sürdürdüm. İnfilak edici Murathan sesi kuruldu bu kez kulaklarıma.

"Artık uğlarken de güzelsin."

"Vedalar can yakar, Pamuk. Belki de canımın yanmasını istemediler."

"Özledim."

"Ben seni ezbere biliyorum, Gökçen."

"Hani benim sonlarım seni mutsuz ediyordu?"

"Kimse saçının teline bile dokunamaz, Gökçen. Ben varım."

"Adana, İzmir'e çok uzakmış, Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitirmeyince anladım."

"Eğer benim yanındaysan, sana ulaşabileceğim bir konumdaysan senden uzak falan durmam!"

"Şimdi bakıyorum da renkler var."

Kulağıma vuran kalp ritmim anında depara kalkınca stetoskobu kulağımdan çekip masaya savurdum. Oğlu, gavur gelin getiren teyzeler gibi elini kalbimin üstüne attım. "Saçmalama!" dedim kalbime doğru. "Ne yapıyorsun sen? Bir kendine gel, arkadaşım!"

Ses gelmedi tabii. Onun yerine arkadan, "Burada oturmuş, benden gizli komutanı kesiyorsunuz demek, Gökçen Hanım," diyen Ayşegül'ün neşeli sesi geldi. "Çok ayıp oluyor."

Hızla yanıma oturmuş, önüme savurduğum telefonun ekranına bakıyordu. Ekranda ise heybetli bir Kepçük mevcuttu. İleri uzanıp ekranı kapattım. "Saçmalama," dedim. "Yok öyle bir şey!"

Sırıttı. "Belli, belli," derken sesi oldukça imalıydı.

"Yapma şunu, Ayşegül ya," dedim huysuzca. Zaten canım burnumdaydı.

Saf bir bakış attı.

"Ne yapmışım be?"

"İmalı imalı şeyler şey ediyorsun." Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde suratımı astım. "Sanki şey varmış gibi... Şey..."

Fena kız yine sırıttı.

"Ne şey?"

Huysuz bakışımı sürdürünce kocaman bir kahkaha attı. Uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Ay valla çok tatlısınız," dedi

neşeyle. "Bir kere öpmesem benim bile içimde kalırdı. Komutanı düşünemiyorum."

"Ayşegül!" diye bağırıp masanın üzerinden Nigar Bülbül adlı bir hastanın reçetesini suratına savurdum. *Kusura bakmayın, Nigar Hanım ama hak etti yani.* Umursamadı bile. Kocaman bir kahkaha attı. Ben ise bayağı sinirliydim. "Git başkasıyla uğraş," dedim ters ters.

"Sizden başka kimim var ki, Gökçen Hanımcığım?" dedi içli içli. "Hem kimsenin kaosu sizinki kadar tatmin edici değil." Yılmış yılmış baktım. Yeterli bir cevaptı zannımca. Tekrar güldü. "Peki madem," dedi tatlı tatlı. Siyah, uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp masaya doğru eğildi. Kollarını masanın üzerine koyup bana döndü. "Gurbet'le Ferhat'ta son durum ne? Bir haber var mı?"

"Bugün aileler bir araya gelip konuşacakmış. Dün arayıp söyledi Gurbet."

"Ya kavga çıkarsa?"

"Murathan jandarma gönderecekmiş."

Başını sakince aşağı yukarı salladı. "Bir kere daha bu kız sizin başınıza musallat olursa saçını başını ben yolacağım, haberiniz olsun," derken ilk defa ciddiydi.

Güldüm. İyi dostlar biriktirmiştim vesselam.

"Zor durumdaydı Ayşegül. Yoksa o da üzgündü ben olayın içinde olduğum için."

"Ben onu bunu bilmem. Üzgün olan adam bulaştırmaz. İyisiniz, yüzünüz yumuşak diye yapışıp kaldı kız size. Bu ne be?"

Daha çok gülüp yanağından bir makas aldım. "Ay çok tatlısın," dedim onun az önceki sesini taklit ederek. "Bir makas almasam içimde kalırdı."

Gözlerini kıstı.

"Çok fenasınız."

Onaylarcasına tek omzumu havalı havalı yukarı kaldırıp bilgisayara döndüm. Döner sandalyemi ileri çekip en son kan tahliline gönderdiğim hastamın sonuçlarının gelip gelmediğine baktım. Henüz yoktu.

Ben dikkatle ekrana bakarken Ayşegül, "Ee," dedi. "Sizinkiyle son durum ne?"

Bakışlarımı ekrandan çekmeden derin bir nefes verdim.

"Rezil, kepaze ve rüsva."

"Hiç de, 'Benimki kim?' demiyorsunuz bakıyorum da."

Bakışlarımı ekrandan ona çevirdim.

"Ayşegül, şunu yapmaya biraz daha devam edersen asıl ben senin saçını başını yolacağım, haberin olsun. Sevdiğim bir kızsın. Bunun yaşanmasını istemem."

"Ay siz de beni yormadan anlatın o zaman," diye en sonunda o da yükseldi. "Benim de imalarım bir yere kadar. Bir yerde tıkanıyorum yani."

"Ne anlatayım kızım ya?"

Az önce yükselen o değilmiş gibi sırıtıp tekrar bana yaklaştı.

"Komutanla neler olduğunu?"

"Ne olabilir?" dedim bakışlarımı kaçırarak. "Ne olacak yani? Ne olabilir? Allah Allah! Gittik, aşiretleri barıştırdık, geldik. Ne olacak bize başka yani? Hayır, derdin ne senin? Kaç gündür cıyaklıyorsun tepemde!

Şüpheyle süzdü bu yükselişi.

"Niye bu kadar yükseldiniz ki şimdi?"

"Ee ama sen de çok şey ediyorsun ya..." dedim huysuz huysuz. Şey kelimesi beni dava etse kazanırdı.

"İki gündür her boşlukta telefonunuzun başına tüneyip komutanın fotoğrafına baktığınız için o şeyi şey ediyor olabilir miyim acaba?" dedi. Demez olsaydı.

Sapla be Ayşegül, diye coştu soldaki melek.

Valla sapladı, diye onayladı sağ taraf.

Harbi saplamıştı yalnız. Çünkü doğrudur. Mal ben, iki gündür bunu yapıp, hıçkırıp hıçkırmayacağımı kontrol ediyordum. Ve sonuç hiç değişmiyordu. Kalpte aşırı çarpıntı ve bunu takip eden hıçkırık nöbeti. Tip bir bakış atıp susmaya devam edince o benim aksime güldü. "Haydi haydi," dedi bana daha çok sokularak. "Dökülün bakalım siz bana. Ne bu hâlleriniz sizin?"

Bakışlarım melul bir hâl aldı. Bu kadar da kolay bir insandım ben işte. Ne sıkıntısı varsa hemen yüzüne yansıyan, asla saklayamayan bir insan yavrusu. "Ne varmış hâlimde?" diye mırıldandım.

"Söylerseniz anlayacağım."

Derin bir nefes verdim. Kollarımı masaya dayayıp kafamı ellerimin arasına aldım. "Ayşegül," dedim dertli dertli. "Biz Murathan'la dışarıdan nasıl duruyoruz?"

"Güzel," dedi hiç düşünmeden. "Tamamlanmış, huzurlu, sıcak."

Melul bakışlarımı ona çevirdim.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki..." diyerek bana daha çok yaklaştı. "Yan yana değilken ikiniz de başkasınız. Ama yan yana gelince..." Ellerini şap diye birbirine kenetledi. "Böyle oluyorsunuz."

Birbirine kenetlediği ellerine baktım.

"Ne bu yani şimdi?"

Umutsuzca baktı. "Tabii, siz olayın içinde olduğunuz için göremiyorsunuz," dedi aşırı bilgili bir havayla. "İnsanın bir olaya dışarıdan bakınca görmesi daha kolay. İçine girince göremiyor durumu. Normalde bu kadar salak değilsiniz çünkü."

Tip bir bakış attım.

"Sağ ol Ayşegül ya."

"Önemli değil," dedi ciddi ciddi.

Yandan koluna hafif bir şamar çaktım. "Ya Gökçen Hanım," dedi bu kez ciddi ciddi. "Çok net soracağım artık yoksa siz anlamamakta kararlısınız. Siz hoşlanıyor musunuz komutandan?"

Gözlerimi kocaman açıp kınayıcı bir bakış attım.

"Ne münasebet. Tabii ki hayır!"

"Ee, o zaman durum daha fena," dedi hemen. "Kesin âşık oldunuz."

Etrafa kaçamak bir bakış atıp tekrar ona döndüm. Şükür, kimse yoktu.

"Ayşegül, ağzını kırarım bak senin ha! Sessiz olsana be!"

"Herkes sizi sevgili biliyor zaten," dedi geniş geniş. "Ne saklıyoruz sanki?"

Haklıydı. "Olsun," dedim tekrar huysuzca önüme dönerek. "Söyleme öyle sesli sesli."

"Sessiz söyleyince değişiyor mu bu yani?"

"Sus artık ya!" diye en sonunda bütün hanımefendi kişiliğimden çıktım.

Onun ise zerre umurunda değildim.

"Bence önce siz sessiz olun, Gökçen Hanım."

Ee, yine haklı. Etrafa kaçamak bir bakış daha atıp sinirle ellerimi saçlarıma geçirdim. Sonra kafamı yarmak adına hızla başımı masaya çaktım. Yarılmadı tabii. Ağlamaklı sesler çıkarmakla yetindim.

"O kadar mı fena durum ya?"

"Fena," dedim hızla kafamı geri kaldırarak. "Çok fena, Ayşegül. Adamın yüzüne baka baka hıçkırdım." Tekrar kafamı masaya çaktım. "Kırılsın bu kafa. Kurusun bu diyafram!"

"Ne oluyor hıçkırınca?" dedi.

Efkârla tekrar geri doğruldum. Ağlamaklı bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Ben heyecanlanınca hıçkırıyorum, Ayşegül."

Boş boş göz kırpıştırdı.

"Komutanın bunu bilme ihtimali?"

Ağlamaklı ifadem hop diye geri geldi.

"Yüzde yüz."

Anında yüzünü ekşitti. "Amanın!" diye muazzam bir tepki verebildi sadece. "Ne yaptı siz hıçkırınca?"

"Güldü. Arsız arsız güldü!"

"Biraz şey olmuş bu tabii..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Neyse, komutan da size karşı boş değil zaten. O yüzden çok kafaya takmayın siz bunu. Rezil falan olmadınız bence yani." Sırıttı. "Hatta hoşuna bile gitmiştir."

Olduğum yerde dikleştim. "Bana karşı boş değil mi?" dedim hızla.

Umutsuz bakışını bir daha kuşandı. "İnsan, içinde olduğu olaya cidden kör oluyormuş," dedi ciddiyetle. "Size bakarken buna bir kez daha emin oldum yani."

Tip tip göz kırpıştırdım. Yeterli bir cevaptı bence.

"Ya, Gökçen Hanımcığım," dedi mala anlatır gibi tane tane. "Adam ilk geldiğiniz günden beri peşinizde pervane. Bu zamana kadar kırk düğüne çağırılmıştır o. Bakın, doğma büyüme buralıyım ben ama gittiğim hiçbir düğünde onu görmemiştim. Eminim, ilk kez Ahmet Ağa'nın düğününe geldi. Siz varsınız diye." Dudağımı dişledim. "Hastaneye gelince sadece sizi çağırıyor. İstese başka hemşirelere de yaptırır işini. Ama bir tek sizi istiyor. Zaten hastaneye gelmesine bile gerek yok. Askeriye reviri var. İstese gider oraya. Yavukluluk olayından asla şikâyet etmedi. Böyle bir dedikodu var diye sizden kaçmadı. Toplu yerlerde eli hep elinizde. Sanki her an kaybolacakmışsınız gibi gözleri hep sizde. Yüzünüze karşı, *'Eğer yanımdaysan senden bir adım öteye gitmem,'* diye bile bağırdı. Daha ne yapsın yani bu adam?" Cevap vermeden dudağımı kemirmeye devam ettim. O ise şöyle bir son dokunuş yaptı. "Hem gülüyor da."

"Nasıl yani?" dedim hâlâ dudağımı dişlerken kısık bir sesle.

"Dikkat ettim de..." dedi hafif bir tebessümle. "Siz yokken bakışları hep donuk. Soğuk, ifadesiz, düz. İnsan konuşmaya korkar, çekinir yani. Ama sizi ne zaman görse bakışları canlanıyor sanki. Yüzündeki ifadesizlik dağılıyor. Gülüyor. Sanki o donuk adam o değil. Farklı bir ifade beliriyor yüzünde. Sıcak bir ifade."

Konuşmadım. Hiçbir şey söylemeden Ayşegül'e baktım. Sonra ise gözlerimi kapatıp parmaklarımla alnımı ovuşturdum.

Kaçınılmaz gerçeği kabul et, Gökçen. Bir şey var. Aranızda normal olmayan bir şey var. Sen de farkındasın. İnkâr etme.

"Neden kaçıyorsunuz siz, Gökçen Hanım?" diyen Ayşegül'e çevirdim yorgun bakışlarımı.

"Hiçbir şeyden."

"İlk geldiğiniz zamanki gibi değilsiniz ama."

"Evet, değilim," dedim hemen. İşaret parmağımı iki kere kafama vurdum. "Çünkü o zaman burada bu kadar çok şey yoktu."

"Şimdi ne var?"

"Hatırlanmaması gereken her şey," derken düşüncelerimin ağırlığı yüzünden sesim yorgundu. Kapının girişinde bize doğru gelen hastayı görünce yavaşça sandalyemden kalktım. "Sonra konuşuruz. Hasta var," dedim. Pek iyi olmadığımı o da anlamış olmalı ki üstelemedi. Yavaşça hastaya ilerledim. Kafamdaki düşünceleri en arkaya atmaya çalışarak onunla ilgilendim.

Kolu kırık birine müdahale ettim. Her günün klasiği tansiyonu çıkan bir teyzeye baktım. Karısı tarafından kafası yarılan bir amcanın kafasına beş dikiş attım. Var gücümle işime odaklandım. Çünkü bir şeylerle uğraşmak, düşüncelerden kaçmanın en kolay yoluydu bana göre. Acilde hastalar bitince kırkıncı kahvemi içmek ve biraz nefes almak adına kantine indim. Ama kapı girişinde Egemen'i görür görmez direksiyonu tekrar geri çevirdim. Şu an hiç çekemezdim. Ruh hâlim fenaydı. Ters bir şey diyerek kalbini kırabilirdim. Tekrar geri döndüm. Ellerimi önlüğümün ceplerine atıp ayaklarımı sürüye sürüye tekrar acile ilerledim.

Yürüdüm. Yürüdüm. Yürüdüm. Aklımda ise tek bir görsel vardı: Babam şehit düştükten sonra günlerce boşluğa bakıp ağlayan annem. Pencereden babasını bekleyen minik Gökçen ve babasına minik bir çerçeve arkasından dokunan Gökalp. Biz... Geride kalanlar, ağlayanlar, yaralı olanlar. En iyi biz bilirdik sevdiğini beklemeyi. En ufak bir kapı ve telefon sesinde yüreği pır pır eden, günlerce yola bakan asker aileleri...

Kafamı hızla sağa sola salladım.

Hayır. Geride kalan olma, Gökçen. Yine geride kalan olma. Artık birini bekleme. Umutsuzca yolunu gözleme. Gelsin diye gün sayma. Bunu bize yine yapma. O kadar gücümüz yok. Bir savaştan daha sağ çıkamayız. Kendine gel. Murathan olmaz. Minik bir etkilenme sadece. Sakın bize bunu yapma. Bırak beni, Pamuk. Çık kafamdan. Gömüldüğün yerde kal.

Derin düşünceler eşliğinde gözlerimi kapatmış, kafamı hızla sağa sola sallarken, "Acildeki Gökçen Hanım var ya..." diyen bir erkek sesiyle durdum. Az önce geçtiğim hasta kayıt masasına doğru tekrar geriledim. Duvarın köşesine

sandım. Buradan bakınca tam görünmüyordu ama sandalyelerini geriye çekmiş iki ayak görüyordum.

"Ee, ne olmuş?" dedi bir kadın sesi. Büyük ihtimalle tabii sekreterler Bekir ve Merve'yidi bunlar. Sezgim öyle tahmin ediyordum.

"Komutandan ayrılmış diyorlar."

Allah Allah. Benim niye haberim yok acaba?

"Şaka yapıyorsun!" dedi Merve abartılı bir sesle. "Daha yeni sevgili oldular. Bu ne hız?" Bekir sessiz kaldı. Merve, "Bu Egemen Bey'le olayı ne acaba?" diye devam etti. "Adam yürüyor Gökçen Hanım'a, farkında mısın? Her sabah gelince ilk iş 'Gökçen geldi mi?' diye soruyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Ağzını kırayım, Egemen!

"Bilmem ki," dedi Bekir. "Ama bence bunlar komutanla bu Egemen Bey yüzünden ayrıldılar. Büyük kavga döndü kesin."

Bak sen şu işe. Büyük kavga döndü demek. Ee, daha sonra Bekir?

"Bence de," dedi Merve. "Yalnız adamların ikisi de dalyan gibi. Ben tövbe, bu ikili arasında seçim yapamazdım." Güldü. Hatta kahkaha attı. "Ama yine de seçecek olsam komutan derdim valla. Adam şu kapıdan bir giriyor..." Minik bir ahh çekti.

Kaşlarımı çatıp duvara delici bir bakış attım. Sana seçim hakkı sunan mı var, Merve?

"Kimse sana seçim hakkı sunmadığına göre önündeki dosyayla bakışmaya devam edebilirsin," dedi Bekir eğlenen bir sesle. Duygularıma âdeta tercüman olmuşsu. Hay ağzına kurban, Bekir! Artık her sabah bir sana selam vereceğim. Ayşegül ortalığın kaynadığını söylediğinde hafife almışım. Almamalıymışım. Canım Ayşegül'ün bir dediği bile sekmiyordu. Tam önlerinden geçip dedikoduyu duyup duymadığım konusunda kendilerine hunrsuluk vermeyi amaçlıyordum ki arkamdan gelen sesle irkildim.

"Ne yapıyorsun sen o duvarda?"

Olduğum yerde korkuyla sendeledim. Bunu beklemiyordum. Panikle bakışlarımı arkama çevirince ise Murathan'ı tam dibimde, bana ciddiyetle bakarken bulmayı asla beklemiyordum. "Murathan!" dedim panik ve şaşkınlık karışımı bir sesle.

Ciddiyetini bozmadı. "Gökçen," dedi benim şaşkın sesimi taklit ederek.

Harika! Gün geçmiyor ki adama bir rezil anında yakalanmayayım. Zira şu anda az önceki konuşmanın etkisinden olsa gerek, yapışığım duvarı tırmalıyordum. Büyük ihtimalle hayali olarak Merve'nin saçını yolıyordum bu noktada. Bana neyse sanki!

Aynen, gerçekten sana neymiş, diye imalı imalı mırıldanıp geri çekildi soldaki melek.

Ben ise rezilliğime normal bir hava vermek adına cırmaladığım duvarı yavaşça süpürüyormuş gibi yapıp dikleştim.

"Merhaba."

Başını sakince aşağı yukarı salladı. Bu selam alma şekliydi. Yeni Kepçük'e gelen güncellemelerden biriydi. Öğrenmiştim. İfadesiz bakışları yavaşça sildiğim duvara döndü. "Ne yapıyorsun sen?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti.

İmkân varsa duvarı delip oradan tahtalı köye geçmeyi planlıyorum, Kepçük.

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Hiç," dedim dünyanın en normal şeyini yapıyormuşum gibi. "Duvarda bir leke gördüm sanki, onu temizliyordum." Duvara bakarken boş boş göz kırpıştırıp tekrar bana döndü. Ne olur o kirpikleri öyle sallama be adam ya.

"Sen mi temizliyordun?" dedi küçümser bir tonla.

Yerimde dikleştim.

"Evet. Ne var? Olamaz mı?"

"Doğruyu söyle. Milleti doktor oldum diye kandırıp hastaneye temizlikçi olarak mı girdin sen?"

Gözlerimi devirip sevimsiz bir gülüş attım. "Haa haa haa!" dedim her heceyi uzatarak. "Yine pek şakamatiksin, maşallah. Gül gül perişan oldum. Hatta bak, gülerken çenem çıktı. Gideyim de yerine takayım."

Salak güldü. Gözleri kısılıp ince bir çizgi hâlini alacak derecede güldü hem de. Atma o oku be oğlum. Atma işte o oku bana.

"Şahsen ben bu ifadenle bayağı eğlendim," dedi.

Bu görsel karşısında güldüğünü hatırlatan Ayşegül'ün söyledikleri tekrar beynime sızdı. *Sanki o donuk adam o değil. Farklı bir ifade beliriyor yüzünde. Sıcak bir ifade...*

O adam buydu aslında. Sadece onlar göremiyordu. Çünkü ben heybetli duruşunun arkasındaki minik Kepçük'ü görebiliyordum. *Selvi Boylum Al Yazmalım* izlerken hıçkıra hıçkıra ağlayan, *Pokemon* desenli yatak örtüsü olan, yaldızlı çikolata kâğıtlarını tırnaklarıyla düzeltip saklayan, defterlerine ve bütün kitaplarına minik, mavi çiçekler çizen çocuğu görüyordum. Görebildiğim için mi ondan kaçamıyordum?

Gülmek istedim ama bunun aksine tip tip bakmaya devam ettim.

"Neden benim doktor olduğumu bir türlü kabullenemiyorsun sen?"

Gülüyordu hâlâ.

"İnan, doktor olma ihtimalin temizlikçi olma ihtimalinden daha yüksek, Pamuk."

Yüzümü ekşittim. Adam konuştukça gömülüyorum. "Bu kaliteli muhabbete burada son vermek istiyorum izninle," dedim huysuzca. "Ne işin var senin burada? Niye geldin?"

"Bir sebebe mi ihtiyacım var?" dedi geniş geniş. "Devletin hastanesi."

"Önüne gelen herkes dalmıyor herhâlde o devletin hastanesine Murathan," diye huysuzluğumu sürdürdüm. Kaçmalıydım. Daha fazla kokusuna maruz kalmadan buradan hafifçe uzaklaşmalıydım. Geriye doğru bir adım attım. O ise elini kot pantolonunun cebine atıp telefonunu çıkardı. Salaş, gri tişört ve kot pantolon ikilisiyle gelmişti. Çuval giyse hoş görünüyordu gözüme. Zalim adam. Dik dur, Gökçen. Gelme bu oyunlara. Direnişe devam. Seni etkilemesine izin verme, kızım.

"Başın mı ağrıyor yoksa?" diye aklıma anlık gelen şey dudaklarımdan döküldü. "Migrenin mi tuttu? Çok mu kötü?" Endişeli bir ifadeyle acile doğru bir adım attım. "Gel, bir ağrı kesici serum ya-"

Parmakları yavaşça bileğime dolanıp ilerlemeye başlayan bedenimi durdurunca kelimelerim yarım kaldı. Bakışlarımı ona çevirdim. Sıcak bir tebessüm vardı dudaklarında.

"Sakin ol. İyiyim."

Bir an tekledi kalbim. Ben iyi değilim ama!

Bir de bayıl istersen, Gökçen, dedi soldaki melek.

Olabilirdi. "Gökçen kalk, bir gören olacak," diyenim bile olmazdı. Bakışlarımı kaçırıp bileğimi sakince elinden geri çektim. "Sakinim zaten." Bu noktada ciddileşerek hafifçe yükseldim. "Daha ne diye geldin o zaman sen?" Ne hakkın var şurada sakin sakin duran beni yine böyle panik atak krizine sürüklemeye yani? Ha Kepçük bordo gorili?

"Gel," derken başıyla yanına gelmemi işaret etti. Cebinden telefonunu çıkardı. Eğilip bir şeyler karıştırdı.

Biz adamdan kaçıyoruz, bunun sunduğu teklife bak! Alık alık kafa salladım.

"Niye geleyim? Ne diyeceksen söyle işte."

Bakışlarını telefonundan bana kaldırdı. *Sen gelmiyorsan ben gelirim* der gibi bana doğru bir adım attığında ben bir adım geriledim. Gelme üzerime be adam. Kokun başıma bela. Hıçkırırsam kendimi boğarım bak, gelme! Alttan alttan tedirgin bir bakış atarken ben dünyanın en normal eylemini yapıyormuşum gibi ifademi sürdürdüm. Tekrar bana doğru bir adım attı. Yine geriledim.

"Ne yapıyorsun sen, Pamuk?" diye yine muazzam mantıklı bir soru yöneltti.

"Ne?" dedim hızla. "Ne yapmışım?" Mal ayağına eninde boyuna yatmaya devam, Gökçen.

Ama birden beklemediğim bir hamle yaptı. "Gel buraya!" dediği gibi bileğimi yakalayıp beni kendine çekmesiyle etrafının kaçtığım kokuyla sarmalanması bir oldu. Birmişko! Yanmışko! Bana lume lumiyko!

Yandan koluma yapışmış bulunuyordum. Fırıldalade bir şekilde şaşırdım.

"Ne yapıyorsun be?"

Eli bileğimden ayrıldı ama hızla belime dolanıp beni gövdesine daha çok yasladı. Bakışları telefonda, bir eli ise sıkı sıkı belimdeyken, "Uslu dur," dedi. "Bir şey göstereceğim."

Neyi? Cenaze törenimi mi göstereceksin be adam? Neyi göstereceksin? Yitip gideceğim ben burada bıçkırmayayım, kalp ritmimi düzenleyeyim diye. Allah'ım, *help!*

"Oğlum, manyak mısın?" dedim geri çekilmeye çalışarak. "Ne göstereceksen göster. Ne yapıyorsun?"

Bırakmadı. Kolu gevşemedi bile. "İki dakika sabit dur, Pamuk," diye mırıldandı ciddi ciddi.

Belindeki elinin ve içime dolan kokusunun vücudumda uyandırdığı sinyalleri düşünmemeye çalıştım ama yerlere yığılmam an meselesiydi. Bunu neden yapıyoruz şu an? Tam, "Ne duracağım be! Bırak ayı, canım!" diyerek boğürme kısmına geçiyordum ki etrafıma bize dönen gözleri ve buna ek olarak biraz önce beni çekiştirip, Murathan'la sahte yavrulduğumuzu sahte ayrıldığını konuşan tıbbi sekreter Bekir ve Merve'nin bakışlarını üzerimde hissedince durdum.

Az önceki konumdan bir tık ilerlediğim için artık Merve tarafından görülüyordum. Murathan telefondan bir şey açmaya çalışırken ifadesiz bakışlarını göz ucuyla bana kaçamak bakışlar atan Merve'ye diktim. Seçim şansım olsa komutanı seçerdin ha Merve? Dalyan demek ha? İçimde kaynayan anlamsız duyguyu bastırmak istedim ama yapamadım. Çenemi yukarı dikip Murathan'a daha çok sokuldum. Alın size ayrılık! "Ne göstereceksin? Bakayım," dedim bakışlarım Merve'deyken daha sakin bir sesle. Bekir ve Merve göz ucuyla bize bakmaya çalışıyor ama benim baktığımı gördükçe önlerine dönüyorlardı.

"Bak o zaman, Pamuk," diye yükselen Murathan'ın sesini duyunca bakışlarını ona çevirdim. Telefonu önüme doğru uzanmış, ekrana bakmam için bekliyordu. Pardon. Kepçük! Olmadık maliklara dalmışım da yine.

"Ay pardon," dedim ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Tam dibimde olduğu ve kolu belime sıkı sıkı dolandığı için başım zaten belalardaydı. Gözlerine bakmamaya çalışarak hızla telefona döndüm. Ferhat ve Gurbet tam ortada sırıtarak kameraya bakıyordu. Ferhat'ın tarafında babası ve Goyan aşireti, Gurbet'in tarafında ise babası ve Musakan aşireti dizilmişti. Tabii, kadraja iki taraf sığamamıştı. Fotoğraftan dışarı taşmışlardı. Herkesin aksine gülen tek ikili Gurbet ve Ferhat'tı. Ahmet Ağa ve Raşit Ağa bakışlarıyla kameraya âdeta füze atıyorlardı. Raşit Ağa'nın bıyıkları bile aksi duruyordu.

Ama bütün asık yüzlere inat neşeyle gülen Ferhat ve Gurbet'e bakarken ben de gülmeden edemedim. Bir elimle telefonu hafifçe kavradım.

"Ferhat mı gönderdi bunu?"

"Hayır. Gönderdiğim jandarmalar."

Tebessümüm büyüdü.

"Demek sorunsuz geldiler bir araya, ha?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Söz gününü bile ayarlamışlar."

Tebessümüm otuz iki diş sırıtmaya dönüşmüştü fotoğrafa bakarken. Onun eli ise belimden çözülmüştü. Bakışlarımı tam dibimde olan ona çevirdim. "Peki, Abdo? O sor-" dedim ama birden ona dönünce yüzünün bana bu kadar yakın olmasını beklemediğimden bocaladım. Belimden ayrılan elinin ise telefona eğildiğim için önüme dökülen saçlarımın ondan tarafa olanlarını narince omzumdan geri atmasını hiç ama hiç beklemiyordum.

İmdat! Hazreti kim varsa yetişsin, gerçekten imdat! Bu adam bugün niye böyleydi? Uyuzluğundan yapıyordu kesin. Hıçkırdım diye anladı bir boklar yediğimi, o yüzden yapıyordu adi goril. Kehribarlarına bakarken yine bütün kelimelerim olmadık yerlerime kaçtı. Gülüşüm öylece asılı kaldı dudaklarımda. Sol kaburgamı kırarcasına bir şeyler çarptı içimde. Onun bakışları ise ekranda falan değildi. Direkt bendeydi zaten. Saçlarımı omzumdan geri itince tekrar gözlerime odaklandı. Nefesimin olmadık yerlerden kaçacak gibi olmasına rağmen zorla toparladım cümlelerimi.

"Sor- Sorun çıkarmış mı?" dedim ama kimin sorun çıkardığına dair pek fikrim yoktu.

Kehribarları bir dudaklarıma bir de gözlerime değdi. "Minik bir pürüz olmuş tabii," dedi sakince. "Ama jandarma halletmiş. Sorun yok."

Sarhoş gibi kafa salladım. Sakın hıçkırma, Gökçen. Ama bu gözler kuyuydu. Güneşten kopup gelmiş bir parça gibi, sonsuz karanlığın içinde görülen tek ışık gibi bir kuyu. Karşı konulması imkânsız gibi içine çekiyordu beni. Ve benim tutunacak hiçbir yerim yoktu. Anlık topladığım bir güçle bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. Telefona yapıştığım için otomatik olarak eline de

yapışmış oluyordum. Ateşe değmiş gibi hızla elimi geri çektim. Sonra ise her zaman anında yaptığım gibi mal mal sırıttım.

"İyi bari," dedim. "Çok şükür, oldu bitti bu işte." Abdo mahkûm sorun çıkarmadığı için şu an ayrı mutluydum. Zaten fotoğrafta da yoktu. Sırıtarak bu tabloya bakmaya devam ettim. Tatlı bir aile olmuşlardı aslında.

"Oldu ama nasıl oldu acaba?" diye homurdandı yine dilimden.

Fazla yakındı. Çakırmamaya çalışarak bir adım yana kaydım. Böyle kesinlikle daha iyiydi. "Kaçsalar daha mı iyiydi?" diye kelimelerimi toparladım. "Bak böyle ne güzel kanın, kavganın çözdük işi."

"Ferhat'ın malına tek bir yumruk daha atmalıydım," diyerek benden çok ayrı yerlerde olduğunu belli etti. "İçimde kaldı."

İstemsizce güldüm.

"Kafayı bırak artık çocuğu, Murathan. Bitti gitti işte."

Ciddi duruşunu bozmadan telefonu tekrar cebine attı.

"Kabul et. Bayağı sıkılık bir sarıydı."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. *Kimsin bakma sana öyleydin, Ferhat.*

"Doğru," diye mırıldandım. "Sıkılık. Ama koz sevmiş. Kınamamak lazım," diyerek boş vermiş bir hava vermeye çalıştım. Yandan minik bir bakış attım. "Gönül bu sonuçta. Her yere konabiliyor."

Bakışları bendeyken başını sakince aşağı yukarı salladı. "Öyle," dedi yine aşırı sakin ve yoğun bir sesle.

Kaç, Gökçen. Yoksa asıl senin gönül fena yerlere konabilir. "Ferhat neyse de..." derken ellerimi beyaz önlüğümün ceplerine yerleştirdim. Bu duruş insana otoriter bir hava veriyordu bana göre. Şu an ihtiyacım olan da buydu. Yanımdan ağır ağır geziledim. "Şiddete her türlü karşı olmama rağmen Abdo'yu dövsen ses dahi çıkarmazdım."

Anında güldü. Bu gülüşün üzerinde başa bela bir etkisi vardı. Gerçi bende neyinin etkisi yoktu ki? Yanlış yola saptım, Gökçen. Dön, kızım.

"Sen çenenle yeterince dövdün zaten," dedi hâlâ gülerken. "Bir de ben vurmayayım dedim ama..." Bu noktada ciddileşti. "Bu, daha sonradan dövmeyeceğini anlamına gelmez."

Gülüşümü bozmadan yüzümü ekşirim.

"Korkunçsun."

"Bordo Berelilerden beklentin bu değil miydi?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Daha stratejik dövüşüyor olman lazımdı senin. Gidip Ferhat'ın ağzına yumruğu çakman değil."

"Pardon da ne yapacaktım?" dedi küçümser bir bakış ve tınıyla. "Aşiret kızı kaçırmış, senin salonunda dikilirken *Jackie Chan*'in turna taktiğiyle falan mı dövseydim? Stratejik dövüşten kasıt nedir?"

İflah olmazdı.

"Hiç dövmemen, Kepçük."

"Bu, o dayağı hak ettiği gerçeğini değiştirmez."

Ne diyebilirdim ki? Bir noktada haklıydı. Ama yine de kınayıcı bakışlarla kafamı iki yana salladım. Onun da ifadesi *yapacak bir şey yok* der gibiydi. Aksi goril, sinirli olsa daha iyiydi. Böyle tatlıydı. Derin bir nefes verdim. "Başka bir şey yoksa gideyim ben o zaman madem."

Bu nasıl saçma bir cümle, Gökçen? Yüklem oturdu cümle ortasına, ağıt yakıp zılgıt çekiyor. Acilen buradan tüymeli! Vücut hâli fena. Ritim artıyor. Karında karıncalanma var. Midede garip kıpırtılar. Diyafram sıkışıyor. Hıçkırık geliyor. Kaç! Bir adım geriledim.

"Nereye?" dediğinde durdum. Bana doğru bir adım attı. Ben ise kaçmaya koşullu olduğum için tekrar geriledim.

"Acile," dedim bir adım daha gerilerken. "Ne? Başka bir şey mi var?"

Yüzü ifadesizdi. Ama bana doğru bir adım attığı an ben yine bir adım geri gidince durdu. Kafasını sağa eğip sol kaşını usulca yukarı kaldırdı.

"İyi misin sen?"

"İyiyim," dedim hızla. "Neden iyi olmayayım? Bomba gibiyim."

"Ne yapıyorsun şu an o zaman?"

"Ne yapmışım?"

"Kaçıyorsun," deyince tükürüğüm boğazıma kaçmadı dersem feci yalan söylemiş olurdum.

Bir şey de kaçsın gözünden. Ama sonuna kadar isyan, Gökçen. Direnişe devam. "Neden kaçayım?" dedim *yok artık* imajı vermeye çalışarak. "Saçmalama."

İmalı bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Onu ben de tam anlayamadım şu an."

Acile girişte tansiyonuma baktırmam iyi olacaktı sanırım. Sen gerçekten fena bir adam olmuşsun, Kepçük. Ama her zaman dediğim gibi ben de bu yaşa yata yata gelmedim, aslan parçası. Hiç yanılmayan ünlü düşünür Ayşegültales'in, "O da size karşı boş değil," diyen sesi geldi kulaklarıma.

Çenemi yukarı diktim. Onun bana attığı imalı gülüşün aynısını kuşandım. "Ben kaçmam, Murathan," dedim sakince. "Senin aksine," diye de ekledim.

Ben kaçmam mı dedi o, dedi soldaki melek usulca. *Yaz kızım, on torba çimento...*

İmalı ifadesi dağıldı. "Derken?" dedi sorgular bir ifadeyle. "Neden kaçmışım ben?"

Mükemmel bir kıvırmaydı, Gökçen. Buradan devam, kızım. "Bilmem," dedim dudak büzerek. "Sürekli benden gözlerini kaçıran sensin. Onu da sen söyle." Bütün riskleri göze alarak ona doğru iki adım atıp tam dibinde durdum. Bakışlarımı gözlerine diktim. İçim sıcacık oldu. Bu durumda ifademi korumak için oldukça zorlanarak, "Sen neden kaçıyorsun, Murathan?" diye sordum. Cevap vermedi. Göz bebekleri yüzümün her bir zerresinde gezindi. Bakışlarını kaçırmadı. Kaçırması tercihimdi oysa. Kalbim tekliyordu bu durumda. "Bak," dedim ortama normal bir hava vermek adına tatlı tatlı gülerken. "Ben de saçmaladım, değil mi? Neden benden kaçasın ki?"

Yine cevap vermedi. İkimiz için de zor bir soruydu bu sanırım. Ama benim başım hıçkırığımla daha büyük dertteydi. Yakınımda olduğu için içim yine bir hoştu zaten. Hemen buradan uzaklaşmalıydım. "Başka bir şey yoksa ben işe dönüyorum artık. Acil kalabalıklaşmıştır," derken bir adım geriledim.

Başını yavaşça sağa sola salladı.

"Yok."

"Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Acile gidene kadar sağa sola vurma, Gökçen! Aman diyeyim, kızım.

Asil duruşumu bozmamaya çalışarak önüme dönüp sakince ilerledim, ilerledim, ilerledim. Dünyanın en normal anıydı sanki. Hiçbir sorun yoktu. Ta ki acile girene kadar. Acile girer girmez sakinliğimin dizlerinin bağı çözüldü. Yandaki sedyeye tutunup elimi kalbimin üstüne attım. Hızlı atıyordu. Kalbi olmayan bir Gökçen kız için epey hızlı atıyordu hem de. Kabul etmiyordum bunu! Bu üzerime oynanan bir oyundu! Algı operasyonuydu! Hayır! Olamazdı!

"Dohtor sen iyiysen?" dedi sedyede yatan orta yaşlı bir kadın.

"Değilim," dedim hızla. "Valla değilim. Delirdim mi sence ben?"

Kadın boş boş baktı. "Yoh yav," diye ciddi ciddi cevapladı beni. "Delirsen duramazdın. Hafif bunaltıdır o."

Çaresizce baktım.

"Öyledir, değil mi abla?"

Biraz tereddütlüydü ama yine de beni onayladı.

"He, öyledir."

Çaresizce başımı aşağı yukarı salladım. Bu dilaya inanmak istiyordum ben ya. Telefonuma gelen bildirim sesiyle elimi cebime attım. Ayşegül bir fotoğraf atmıştı. Murathan ve ben yan yana hafif dip dibeydik. Elimizde onun telefonunu tutuyorduk. Ben telefona bakarken gülümsemişim. Murathan'ın bakışları ise bende. Elini omzumdaki saçlarıma atmış, nazikçe geri itiyor. Dudaklarında hafif bir tebessüm var. Telefona bakmak yerine başını hafifçe öne eğmiş, ekrana bakan simama bakıyor.

Güzel duruyoruz. Güzel, samimi ve nasıl desem... Sevgi dolu. Daha doğrusu âşık. Altında bir mesaj vardı.

Ayşegül: ***İşte, yan yana tam olarak böyle duruyorsunuz. :)***

Ekrana bakarken dudaklarımda istemsizce hafif bir tebessüm belirdi. Murathan'ın yüzünü yaklaştırdım. Bana bakarken dudaklarında oluşan tebessüme daha çok yaklaştım. Dudaklarımdaki alık sırıtış büyüdü. Fotoğraftaki Murathan bana baktı. Ben ise bana bakan ona. Ve kaçınılmaz olarak en sonunda hıçkırdım.

"Abla," dedim yanımda yatan hastaya. Bir hıçkırık...

"Söyle, dolmur kurban."

"Ben var ya," dedim hâlâ fotoğrafımıza bakıp sırıtırken. Hıçkırdım. "Harbi delirdim."

Hıçkırdım. Hıçkırdım. Hıçkırdım.

Kucağındaki karamelli çikolata dolu pakete hevesli bir bakış atıp ilerlemeye devam etti Süleyman. Bunlar dağ çiçeğinin en sevdiği çikolatalardandı. Sürekli bunlardan alırdı ama uzun süredir kafeteryaya gelmiyordu. Şans eseri görmüştü. Görür görmez bir tane almak üzere olan askerin ensesine silleyi çakıp onun elindekini de alarak kutuyu toptan satın almıştı.

Hepsi Aybüke'nin olmalıydı. Az şey severdi. O yüzden sevdiği ne varsa Aybüke'sinin olmalıydı. Hem bu çikolatayı yerken garip bir ifade beliriyordu dağ çiçeğinin yüzünde. Masum, minik bir kız çocuğu gibi oluyordu. Kimse anlamasa bile her mimiğini ezbere bilen Süleyman bunu biliyordu. O zaten bu yüzden âşık olmuştu ona. Onda kimsenin görmediği şeyleri görebildiği için.

Hevesle ilerleyip nizamiyenin arkasına çıktı. Aybüke ortalıkta yoktu. Biraz daha ilerledi. Koca cüssesi ve pos bıyıklarının aksine küçük bir çocuk gibi sıkı sıkı sarıldı kucağındaki çikolatalara. "Şimdi çakırmayacak ama hafifçe sırıtacak," dedi kendi kendine gülerken. Çikolatalara bakıp kendi sırıttı. "Bakmayın siz sert durduğuna. Aslında pek nahiftir benim dağ çiçeğim."

Çikolatalardan cevap gelmedi. O ise aynı hevesle ilerledi. Derken görüş alanına Aybüke girmişti. Antrenman alanında bütün asilliğiyle dikiliyordu. Siyah saçlarına parmaklarını takıp geri atınca Süleyman'ın kalbi tekledi. Aybüke'nin karşısında alt devrelerden bir asker vardı. Adı neydi, bilmiyordu ama sakince bir şeyler konuşuyorlardı. Bu kadarı yeterdi. Hemen Aybüke'nin yanına gitmeliydi. Biri onunla sohbet edecekse yanında Süleyman varken sohbet etmeliydi. Sonuçta o Süleyman'ın Aybüke'siydi. Kesinlikle öyleydi.

Hafifçe gülmeye devam ederek ona doğru bir adım attı ama bu adımları Aybüke'den yükselen bir kahkaha sesiyle durdu. Postalı olduğu yere çakıldı. Aynı şekilde bakışlarındaki ifade de yavaşça silindi. Aybüke karşısındaki adama gülerken onun gülüşü yüzünde soldu. Kucağında sıkı sıkı sarıldığı çikolata kutusunun etrafındaki kolları gevşedi. Kaşları çatılırken bakışlarındaki heves titredi.

Ona hiç böyle gülmemişti. Üç yıldır bir kere bile ona böyle sesli gülmemişti. Neden başkalarına gülüyordu?

Aybüke keyifle karşısındaki adamla konuşmaya devam ederken onun kalbine keskin bir acı dolmuştu. Anlamsız bir kıskançlık ve yoğun bir üzüntü dalgası bedeninde gezindi. Bu zamana kadar hiçbir şey onu üzmemişti. Hiçbir şey yıldırmamıştı. Çünkü Aybüke herkese karşı aynıydı. Ama madem ona gülmüyordu, başka kimseye de böyle gülmemeliydi. Daha önce onun bile duymadığı kahkaha sesini neden bir başkası duyuyordu? Bakışlarındaki üzüntüyle adımları yavaşça geriledi. Hiç istemediği hâlde ilk defa geriledi. Genzi sızlıyordu ama saçmaydı. Bu yaşta ağlayacak değildi. Dişlerini sıktı. Üzerindeki sinir ve üzüntünün etkisiyle kucağındaki çikolata kutusunu olduğu yere fırlattı. Arkasını döndü. Aybüke'ye ilk defa arkasını döndü ve acıyan kalbinin acısını bastırmak için postallarını yere sertçe vurarak ilerledi.

Tam o an Aybüke'nin bakışları o yöne dönmüştü. Sırtı dönük bir şekilde ilerleyen Süleyman'ı görünce bakışları yavaşça kısıldı. Şu konumda onu görmemesi imkânsızdı. Ama başka yere mi gidiyordu o? Görmemiş miydi Aybüke'yi? Görse anında dibinde biterdi oysa. Süleyman değil miydi o yoksa? Bu açıdan yanlış mı görüyordu?

"Çok sağ olun, komutanım," diyen Ahmet'in sesiyle tekrar önüne döndü.

"Ne teşekkürü, Ahmet. Ne yaptım sanki?"

"Olsun," dedi Ahmet mahcup bir şekilde. "Siz olmasaydınız o parayı Ayten'e asla gönderemezdim. Oğlum sayenizde ameliyat oldu."

Aybüke tebessüm etti.

"Kimse yokken rütbeyle konuşmana gerek yok, Ahmet. Arkadaşımsın sen benim. Fazla garip oluyor."

"Aman, duyan olur, komutanım," dedi Ahmet muzip bir ifadeyle. "Aybüke Komutan'la hangi cüretle böyle konuşurum?' diyerek nevrimi döndürürler."

Aybüke bu kez sesli güldü.

"Saçmalama, Alhayım sanki."

"Valla öyle bir forsun var, Aybüke. Akademide de hep böyleydin sen. O zamandan biliyordum senin iyi yerlere geleceğini."

"Ama ben seni Özel Kuvvetlerde görmeyi hiç beklemiyordum, Ahmet," dedi Aybüke bordo beresini düzeltip. "Derslerde benden en çok dayak yiyen sendin."

Ahmet yüzünü ekşitti.

"Geçmiş kara bir leke, komutanım."

Aybüke bir minik kahkaha daha atarken geriledi.

"Tekrardan geçmiş olsun. Ayten'e benden selam söyle. Miniğe de dikkat edin. Tekrar hastalanmasın."

"Babasının oğlu o," dedi Ahmet gururla. "Bunu da atlatacak inşallah."

Aybüke gülümserken gerilemeye devam etti. Ama arkasından yükselen, "Aybüke!" sesiyle tekrar Ahmet'e döndü.

Ahmet sakince baktı önce. "Özür dilerim," dedi en nihayetinde. "Her şey için. Sana yaşattığımız her şey için çok özür dilerim, Aybüke."

Derin bir nefes verdi.

"Senin suçun değildi, Ahmet. Artık özür dilemekten vazgeç. Yoksa gerçekten çeneni kıracağım."

Ahmet güldü. Ama burukçu. Hızla asker selamına durdu.

"Emredersiniz, komutanım."

Hafifçe gülerken tekrar önüne döndü Aybüke. Derin bir nefes verdi. Geçmişi silip atmıştı ama yine de izleri vardı. Hem neyi silersen sil, izi hep kalmaz mıydı? Kalırdı. Onda da kalmıştı. Hem de en derin şekilde. Kimse bilmezdi askeriyede bunu ama akademide dönem arkadaşıydı Ahmet. Ya da Aybüke o zamanlar öyle sanıyordu. İki yaşında bir oğlu vardı Ahmet'in. Gözlerinde oluşan bir hastalıktan dolayı ameliyat olması gerekiyordu ve Ahmet parayı tamamlayamamıştı. Utanıp sıkılıp gelmişti Aybüke'ye. Normalde pek konuşmazlardı oysa. Tanırlardı birbirlerini ama minik bir baş selamından öteye geçmezdi konuşmaları.

Çünkü Ahmet'in gözlerinde geçmişe dair yoğun bir pişmanlık ve utanma vardı. Aybüke bunu görebiliyordu. Vermişti istediği parayı. Hem de fazlasıyla. Kimseye kin tutmazdı o. Geçmiş için suçlu olan Ahmet değildi çünkü. O, onu defalarca uyarmıştı. "Uzak dur ondan," demişti. "Yalancıdır o, güvenme ona, benim arkadaşım ama ben bile ona güvenmem," demişti.

Ama Aybüke güvenmişti. Sevmişti. Hiçbir uyarıyı dinlememişti. Ve kalbi sonunda paramparça olup eline geri verilmişti. İlk terk ediliş değildi bu belki ama yüzüne vurulan en acı gerçekti. O sevilmeyendi. Bu dünyada annesiyle babasının bile sevmediği birini başka kim sevebilirdi ki zaten? Sevilmeyeni düşünmek onun en büyük hatasıydı.

Ama artık yirmi yaşındaki o kız değildi. Aradan uzun yıllar geçmişti. O artık Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke Akar'dı.

Güçlü adımlar atarak kendinden emin bir şekilde ilerledi. Ama arkasını dönüp Ahmet'in artık olmadığını görünce bu güçlü adımları zayıfladı. Durdu. Derin bir nefes verip gözlerini kapattı. İstemsizce sağ kolu yavaşça karnının üstünde durdu. İnsanın acılarına dokunması pek mümkün olmasa bile o acısına dokunabiliyordu.

Onun en büyük acısı buradaydı. İki cenaze vardı içinde. Biri kalbinde, biri de rahminde. Kalbindekini gömmüştü gömmesine ama rahmindeki ölümün acısı hiç azalmamıştı. Hâlâ oradaydı. Ondan giden en büyük kayıp, sevilmediğinin en büyük nişanesi, asla da sevilmeyeceğinin en büyük kanıtı, onu yaralayan en büyük terk ediliş buradaydı.

Elini karnından yavaşça çekti. İfadesini sertleştirdi. Çenesini yukarı dikti. Ve Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke Akar olarak güçlü adımlarla tekrar ilerledi. Ama birkaç adım sonra ayağı yerde bir şeye takılınca durdu. İfadesiz bakışlarını ayaklarına eğdi. Az önce Süleyman'ı gördüğü yerdi burası. Sağa sola baktı tekrar. Kimseyi görmedi. Yavaşça yere eğilip kutunun ağzını açtı. Ve gönlüğü şeyle ifadesiz bakışları istemsizce dağıldı.

Bir kutu karamelli çikolata vardı önünde. Offadı. Yüzünü ekşitecek geri doğruldu. Bunları onun bırakacağına emindi. O yüzden ifadesizce kutunun yanından geçip ilerledi. Ama iki adım atmıştı ki durdu. İçinde ağır küfürler barındıran bir nefes verip geri döndü. "Salak herif!" diye homurdandı yere eğilip hızla kutuyu kucağına alırken. "Fabrikasını alsaydın bir de."

Tekrar ayağa dikildi. Sağa sola baktı ama Süleyman yoktu. Oysa bir yerden, "Dağ çiçeğim!" diye haykırarak fırlamalıydı şu an. Garipti.

Kutu kolunun altındayken aynı hissiz ifadesiyle kutudan bir çikolata aldı. Dişleriyle tek hamlede paketin ucunu koparıp. Ve ona alındığına emin olduğu çikolatayı yerken gözleri sağda solda Süleyman'ı arayarak ilerlemeye devam etti. Hem de saçma bir dürtüyle kolunun altındaki çikolata kutusuna minik bir kız çocuğu gibi sıkı sıkı sarılarak.

15. BÖLÜM

"Birbirimizden ve aşkın keşfedilmemiş gizlerinden ürküyorduk.
Bir definenin ikiye paylaştırılmış haritasında,
Bilmeden birbirimize doğru ilerliyorduk."

MURATHAN MUNGAN

"Haydi kızım, gel babana," diyerek kızına doğru ellerini heyecanla açıp kapattı Ali.

"Zorlama lan kızı," dedi Yusuf. O da öteri eğilip Gökçe'ye doğru kollarını uzattı. "Yusuf amcasına gelecek ilk Gökçen kızım."

Ali yanına süneyen Yusuf'a ters bir bakış attı.

"Ne diye sana geliyor lan? Babası benim."

"Ne olmuş?" dedi Yusuf keyifle sırıtarak. "Ben de amcayım. Bir yerde babası sayılırım."

"O başka bu başka, biradeer," dedi Ali. Hafifçe yana itti arkadaşını. "Çekil yana."

Aynı şekilde Yusuf da onu itti.

"Ne çekileceğim, oğlum? Asıl sen çekil. Bana gelecek."

"Lan Yusuf!" diye yükseldi Ali. "Sende üç çocuk var, ağabey. Bende bir tane. Bir çekilin sağımdan solumdan, ilk hana gelsin. Aylardır bu anı bekliyordum ben."

"Sen de yap o zaman üç tane, oğlum," dedi Yusuf keyifle gülerek. "Tutan mı var?"

Ali tam sırıtacaktı ki elinde yemek tabaklarıyla Leyla içeri girdi. "Düşünme bile, Ali," dedi sadece. Sofraya tabakları koydu ve aynı ciddi ifadesiyle geri çıktı.

Yusuf olduğu yere sinerken yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

"İşin zor, devrem."

Ali dertli dertli başını aşağı yukarı salladı. Oysa altı çocuk hayali vardı. Fena mı olurdu şöyle ortalıkta boncuk boncuk dolaşan bebeler? Ona göre sadından yenmezdi. Ama Leyla için Gökçen aşırı zor bir çocuktu. Huysuzdu. Sürekli ağlıyordu, uyumuyordu, kucaktan inmek istemiyordu. Olur olmaz anlarda gelen ağlama nöbetlerini susturmak neredeyse zulümdü ve en önemlisi Ali olmadığı zamanlarda daha da huysuzdu. Ali bakışlarını koltuk yanına tutunmuş, yeni yeni çıkan dişleriyle koltuk yastığı kemirmeye çalışan bir buçuk yaşlarındaki kızına çevirdi.

"Biraz utlu olsaydın bayramsız hiçbir gelmezdi, bilmiyorsun değil mi mavişi?" dedi annesine.

Gökçen ayağa kalkarak önde ve altta çıkan iki dişiyle sırıttı bir kahkaha attı.

"Fena bu fena." dedi Yusuf aynı keyifle.

Gülhan, "Ay yiyeyim ben seni, Gökçe!" diyerek oraya daldı. Peşinden Aslıhan. İkisi koşarak Gökçen'e yapışıp şapır şupur öpmeye başlayınca Gökçen bunaldığını belirtmek adına koca man bir çığlık attı. Yetmedi, Gülhan'ın siyah saçlarına minik elleriyle yapıştı.

"Ah!" diye bağırdı Gülhan. "Bırak! Baba! Anne!"

Aslıhan bu çığlığa koca man bir kahkaha attı.

"Daha kuvvetli çek, cimcime. Daha kuvvetli."

Gülhan bir yandan saçını kurtarmaya çalışırken bir yandan da ablasını yormaya çalıştı ama Gökçen'in iki eliyle yapıştığı saçlarını kurtarmak biraz zordu. Gökçen bağırdı, Gülhan bağırdı, Aslıhan ise gülerek bağırdı. "Kızlar! Kızlar!" diyerek Yusuf araya girince Gülhan susmuş, Gökçen ise hâlâ bir tık bağırıyordu. "Ama benim kızda saç bırakmadın Gökçen kız." dedi Yusuf yalandan bir sitemle. "Bırak da kalanlarla idare etsin bari." Gökçen bağırmayı kesmişti ama saçı bırakmamıştı.

"Yaa, babaa!" diye sızlandı Gülhan. "Bıraksın."

"Maviştim." dedi Ali yavaşça yanlarına yaklaşarak. "Bırak bakayım ablanın saçlarını."

Gökçen bırakmadı. Daha çok çekti. Ortamda yine muazzam bir kaos patladı. Ali ve Yusuf ayırmaya çalışıyor, Gülhan ağlıyor, Gökçen ağlıyor, Aslıhan ise gülüyordu. Derken salona Muratlhan girdi. Ablasının boyu kadar olan okul çantasını takmış, bevele geliyordu. "Baba, bak!" diyerek salona daldı. "Okullu oldum."

Yusuf duymadı. Kızının saçını yolunmaktan kurtarmak için uğraşıyordu. Muratlhan bir süre bu anlamsız kaosu boş bakışlarla izledi. Sonra ise ürpindeki çantayı çıkarmadan onlara doğru ilerledi. Ali amcasıyla babasının arasına zorla girdi. Kazanan ne olduğunu anlamak için ortamı süzdü. Durumu görünce ise daha da ileri uzandı. "Pamuk," dedi sakince. Ağlayan bütün bakışlar ona döndü. O ise yavaşça Pamuk'un eline uzandı. "Bırak onu. Gel, oyun oynayalım."

Gökçen'in ağlamasını hafifletmişken yaşlı gözlerle öylece baktı Muratlhan'a.

"Öyle deyince bırakmıyor oğlum. Denedik berhâ-" diyen Ali'nin sözü ise Gökçen'in anında Gülhan'ın saçlarından çözülen elleriyle boğazında asılı kaldı.

Gülhan saçlarını kurtarmak adına geri çekilirken Gökçen dudak büzdü. "Mula, Mula," dedi içli içli.

Sakız sakızmışçasına kalbinin kenarından etini bıraktı. Ve Ali'nin gözü önünde, ona doğru üç koca adım atarak lap diye Muratlhan'ın boynuna yapıştı. İlk

yürüyüşü olduğu için üçüncü adımda düşünce Murathan da minicik olmasına rağmen oki oki onun arkasından. "Mula, Mula," dedi Gökçen yine içini çeke çeke.

Ali ise kuryan yemiş gibiydi. Yusuf kocaman bir kahkaha atarken Ali olduğu gibi yere çöktü. "Lan başka bir şey istiyordun keşke," dedi Yusuf hunharca gülerken. "Valla bana yürüsün bu kadar keyifli olmazdım."

"Sus," dedi Ali dişlerini sıka sıka. "Bak, bu oğlun fazla gözüme batıyor Yusuf, sus!"

Yusuf gülmeye devam etti. Derken içeri Leyla'yla Neslişah da girince Ali derhal Yusuf'un mutlu hâliyle anlattı olayı. Murathan ise bu arada çoktan minik Gökçen'i kucaklamış, odadan çıkıyordu. Küçüktü. Hem sırtındaki çantayı hem de kucağındaki Gökçen'i taşımak zordu. O yüzden bu ağırlıklar yüzünden minik bir pırt yapmıştı. Ama kaos yüzünden kimse duymamıştı.

Derken kucağındaki Gökçen de gürültülü bir pırt yapınca sırıttı. "Ne yapıyorsun, kız?" dedi minik bir kahkaha atarak.

"Pırt," dedi Gökçen sırıtarak.

"Ben ne yaparsam sen de mi yapacaksın, Pamuk?" dedi Murathan. "Ayıp. Olmaz öyle. Yanlışlıkla yaptım ben."

Gökçen bir pırt daha yaptı.

"Gökçen," dedi bu sefer ters ters. Odasına gidince yavaşça yere bıraktı. "Ayıp dedik ya! Yapma."

Gökçen ise çoktan başka bir kanala geçmişti. Yere bırakıldığı an sürünerek Murathan'ın legolarına ilerledi. Sessizce oynaması adına Murathan sesini çıkarmadı. Karşısına oturup o da onunla beraber oynadı. Lego dizdiler, yapboz yaptılar. Gökçen yapboz parçalarını yemeye kalkınca minik bir kaos çıktı. Ağlamasın diye başka bir oyun bulup dikkatini dağıttı ve onu susturdu. Dakikalar sonra anneleri yemek için çağırmaya geldiğinde ise Murathan'ı yerde, Gökçen'i ise onun sırtına yapışık bir şekilde halının üstünde her zamanki gibi beraber uyurken buldular.

Kaygı, endişe, telaş, anlamsız kapırtılar ve engel olunamayan düşünceler... Elimdeki telefon ekranında yazan mesaja bakarken yaşadıklarım tam olarak bunlardı.

Murathan: ***Birkaç gün yokum. Ararsan ulaşamayabilirsin. Beliya bulaşma. Uslu dur. Aklım sende kalmasın.***

En son hastaneye geldiği günün akşamı atmıştı bu mesajı ve bir haftadır yoktu. Büyük ihtimalle bir görevdeydi ve ben kendi kendime dert yaratmada mükemmel yetenekli bir insan olduğum için bunu da kendime dert edinmiştim.

Yeni derdim, Murathan'ı beklemekti.

Altı gün, on iki saat, yirmi üç dakika, sekiz saniye. Dokuz saniye olmasına ramak kalmıştı, benim delirmeme ise çeyrek... Bunu yine yaptığıma inanamıyordum. Zira bu benim yeni derdim değildi. Çok eski, tanıdık ve bir o kadar da istemediğim, kaçtığım, korktuğum bir dertti. Küçükken de beklerdim ben onu, babamı, Yusuf amcamı. Ben hep beklerdim. Babam işe giderdi, gelmesini beklerdim. Kepçük okula giderdi, gelmesini beklerdim. İkisi aynı anda elimi bırakınca bile beklemiştim onları. Hep umutsuzca birilerini beklemiştim ömrümde. Bazen gelecek olanı, bazen gelmeyecek olanı, bazen yara olanı, bazen ise yara saranı. Anlamsızca hep beklemiştim. Belki de dünyaya geliş amacım buydu benim. Varlığımın, kendisine umutsuzca su verilmesini bekleyen bir kaldırım çiçeği olan kasımpatıdan farkı neydi o zaman?

Kalbi olmayan Gökçen kız değil, varlığı beklemekten ibaret olan Gökçen kızdım belki de.

Derin bir nefes verdim. Mesajda yazan harflerin üzerinde gezindi parmaklarım. Sanki harflere dokunabiliyormuşum gibi... Tekrar bu durumda olmak istemiyordum oysa. Ben bir daha birini beklemek istemiyordum. Çalan telefonla yüreği ağzına gelmek, zil sesinden korkmak istemiyordum. Ben, benden bir hayat daha alınsın istemiyordum. O zaman neden bu hâldeydim?

"Hey! Kız, kime diyorum?" diye derinlerden gelen bir sesle bakışlarımı telefondan çekip aval aval karşıma diktim. Duru boş boş göz kırpıştırarak bana bakıyordu.

"Ha?" diye fevkalade kibar bir tepki verdim.

"Hasta çağırıyor seni," dedi sedyeyi işaret ederek. "Sen gidene kadar Azrail dikilecek tepesine, kızım. Yetiş şuna."

İşaret ettiği taraftaki hasta ise sedye üzerinden melul melul bakıyordu bana. Ben harbi Leyla olmuş durumdaydım. Hızla sandalyemi geri itip ayaklandım. "Ay geldim Kazım Bey, geldim!" diye bağırdım hastaya doğru. Tam ben öne atılırken ortama dalan Yekta ilk defa bir yiğitlik yaparak beni eliyle durdurdu.

"Sen dur, Gökçen. Ben bakarım."

Hayret! Hâlbuki her fırsatta kaçardı denyo. Nasıl öne atlamıştı, şaşkındım ama sorgulayacak durumda değildim. Zira yeniden blok nöbet mağduruydum. Sandalyeme geri çöktüm. Saçlarıma elimi daldırıp geri ittim. İki elimle yüzümü avuçlayıp sertçe ovaladım. Neden böyle yapıyorsun, Gökçen? Niye toparlayamıyorsun bu kafayı?

"Çok yorucu iş ama değil mi?" dedi Duru bana bakarken.

Ellerimi yüzümden çektim. Son bir haftadır yeni mekânı benim yanımdı. Evde sıkıldıkça yanıma geliyordu. Eğer boşsam laflıyor, iki kahve içiyorduk. Tam benim kafadan bir kız olduğu için Ayşegül'le de hızla kaynaşmışlardı.

Hatta şu an bile tam karşımda otururmuş, karşılıklı kahvelerimi yudumluyorlardı. Açıkçası ben de memnundum bu durumdan. Onlarla olunca düşüncelerim biraz daha dağılıyordu. Yani bir iki saniyeliğine falan.

"Yorucu ama güzel," dedim utbesüm ederek. "Seviyorum işimi. Kendimi başka bir meslekte hiç hayal etmedim. Olmak istediğim yerdeyim. O yüzden yorgunluğu bile güzel." Yalana bak. Mezun olana kadar ana avrat dümdüz gövdirip her gün ders başında *ben bu içine tükürdüğümün mektebini neden okuyorum*, diye ağlayan dedemdi sanki.

"Ne güzel ya," dedi Duru içli içli. "Hayalin olan işi yapıyorsun. İmrendim valla."

Döner koltuğumda amaçsızca sağa sola döndüm. Zira kafam pek güzeldi. Yönümü ona çevirdim.

"Sen yapmıyor musun?"

"İş mi yapıyorum şu an sence ben?" dedi isyan eder gibi. "Salak gibi yapıştık kaldık buraya. Hayaller Afrika, hayatlar Silopi."

Ayşegül'le birbirimize minik bir ne diyor bu bakışı atmıştan sonra bu düşüncemizi dile getiren ben oldum.

"Afrika mı?"

Hevesle başım aşağı yukarı sallanıp onaylayan minikler çıkardı. "Yardım edecek bir sürü insan var orada, kızlar. Buraya gelmeden önce bir yardım kuruluşuyla gidecektim ama ağabeyim peşimden polis göndermiş." Bu noktada yüzü olabilecek en net şekilde asıldı. "Hâle bak, tam hayallerime koşarken burada sürgüne düştüm."

"Valla ben de şu an Hawaii'de tatilde olmak istiyorum ama otururmuş, seruma yürüyen kanı izliyorum. Bu durumda ben de mi sürgündeyim?" dedi Ayşegül içli içli.

Anlaştılar herkes dertliydi. Mesela ben de şu an Murathan_.

Düşüncemi anında durdurdum. Ağzımı kurarım Gökçen, sakın tamamlama o cümleyi. Nerede olmak istediğimi kendime dahi itiraf etmek istemiyordum.

Duru gözlerini devirdi.

"Yok, kuzum. Benim sürgün başka. Ağır müebbet yedim ben."

Ben mahrum Boğaziçi olayını bildiğimden hafifçe gülümsedim ama Ayşegül olaya maldı. O yüzden boş boş göz kırpıştırıp baktı. Duru'yla göz göze geldik. Daha çok gülerken başımı iki yana salladım. Kaşlarımla Ayşegül'ü işaret ettim.

"Buyur, sen anlat müebbet sebebini."

Duru derin bir nefes verdi.

"Kendimi Boğaziçi Üniversitesi'nin kapısına zincirledim."

Ayşegül'ün yüzünde oluşan ifadeye ben nasıl bir kabuluha arım.

"Doğa içindi," diye bir savunma yapı Duru. "Pişman değilim. Yine olsa yine yaparım."

"Pardon ama kendini kapıya zincirlemenin doğaya katkısı ne?" dedi Ayşegül aynı soğuk ifadeyle.

"Farkındalık," dedi Duru hiç düşünmeden. "Millet senin kabilip için herkes doğaya önüne gelen yapabileceğini düşünüyor. Yaptıklarının görünmediğini sanıyorlar. Kendilerinde daha çok hak buluyorlar. Yanlış yapmaya devam ediyorlar. Ama bir kişi bile uyarsa, bir kişi bile yaptıklarının farkında olduğunu söylese çekiniyorlar. Bu işler hep böyledir. İnsanlar hataları yüzlerine vurulana kadar yaptıkları şeylerden utanmazlar."

Ayşegül *way be* derercesine başını aşağı yukarı salladı.

"Doğru aslında. Hiç bu açıdan bakmamıştım. Ama yaptığınız işe yaramıyorsa, sesini çıkaran bile yanlışa devam ediliyorsa?"

Duru derin bir nefes verdi. "Değiştiremesen bile elinden geleni yapmış olursun," dedi. "Yaşadığımız dünyaya en azından bunu borçlu olduğumuzu düşünüyorum." Ayşegül yine başını aşağı yukarı salladı. Duru ise en bilgili hâliyle sandalyede geri yaslandı. "Ama gelin görün ki sürgün yedim. Çakmam yasakmış bu şehirden. Böyle bir şey olabilir mi ya? Ağabeyim bir bok karıştıracağımı düşünüp beni ikaz almıyor. Yengeme bile tembih etmiş, kadın tuvalete gitsem peşimde. Hayır, tuvalete ne eylemi yapabilirim ben? Kendimi musluğa zincirleyebilirmişim. Kafaya bak! Şaka gibi ya! Sülük gibi yapıştılar."

Bu noktada Ayşegül hafifçe gülerken ben derin bir nefes verdim.

"Aynı beladan benim başımda da olduğundan şu an çok iyi anlıyorum seni."

Yine telefona gömülüp fotoğrafımıza bakma isteği içimde bir volkan gibi patladı ama dişlerimi dudağıma geçirmek suretiyle kendimi tuttum. Bu sefer Duru mal bir bakış atarken Ayşegül sırıttı. "Komutanı diyor," dedi Ayşegül imalı imalı.

Ters bakış atacak gücüm dahi olmadığından dişlerimle dudağımın kenarını kemirip neye baktığımı bilmeden önümdeki boşluğa daldı gitti bakışlarım. Bir daha görüşmek istemediğimi mi söylemeliydim? Soğuk davranıp arayı mesafe mi koymalıydım? Ben bu saçma duygudan nasıl kurtulabilirdim? Bu duyguyu hiç ama hiç sevmemiştim. Ayrıca itiraf etmek istemesem bile varlığına alışmıştım. Mesajı gördüğüm günden beri kalbimde yıllardır hissettiğim boşluk, yine bütün heybetiyle gelip kurulmuştu aynı yerine. Oysa uzun zamandır yoktu. Daha doğrusu Silopi'ye geldiğimden beri yoktu.

Yani onu yeniden gördüğümden beri.

Başa belaydı.

"Ha, yavuldun," diyen Duru'yla boşluktaki bakışlarımı kopardım.

"Değil yavuldum falan," dedim dudaklarımı kemirirken.

Duru güldü. "Valla bana pek öyle gelmedi." Boş bir bakışla baktım. O ise, "Söyle diyeyim kızım," dedi. "Kaç yıldır tanırım ben Murathan'ı. Yanında gördüğüm ilk kadınsın. Şok olmadım desem yalan olur. Omzunda uyuyakalınca diye dakikalarca kıpırdamadan öylece bekledi." Bu noktada ciddileşip öne doğru eğildi. "Ayrıca sana bir sır vereyim mi?" dedi kısık bir sesle.

"Ay, hemen ver. Bayılırım sırlara," dedi Ayşegül.

Endişeyle Duru'ya bakıyordum. "Bizde uyuyakaldığın gün..." dedi hafif bir tebessümle. "Dakikalarca seni izledi. Parmaklarına, saçlarına dokunup durdu. Ha bir de şey dedi..." Düşündü. "Neydi ya? O kadar da aklımda tutmuyorum sana söyleyeceğim diye."

"Ne dedi? Ne dedi?" diye Ayşegül daha da coştu. "Hatırlamalısın. Çabuk."

Kız, bir dur. Düşünüyorum," dedi ciddi ciddi. Sonra, "Ha!" diye birden yükseldi. "'Bunca zaman sonra bile şu görüntüden bir adım ileri gidemediğine inanamıyorum, Murathan,' dedi. Evet. Tam olarak böyle dedi. Özür dilerim ama sahte yavukluluk için fazla şüpheliydiniz. Kapı aralığından gizli gizli izlemek zorunda kaldım."

Dudağımı dişlemeyi bırakıp öylece bakakaldım Duru'ya. Beni mi izlemiş? Saçımla ve parmaklarımla mı oynamış? Ve en önemlisi hayal olup olmadığını bilmediğim o ses gerçekten de Murathan mıymış? Bu durumda kurulamadığı görüntü ben miydim?

"Sence ne gelmiş olabilir bana?" dedi Duru aynı imalı sırıtışıyla. "Sen olsan ne düşünürdün bu durumda, cicim. Hı?"

"Ay, eriyorum ben. Tutmayın sakın," diyerek Ayşegül kalıtsıkra yayılma pozisyonu aldı.

Duyduklarımdan dolayı içime dolan saçma neşeyi ve sırıtma isteğimi bastırmaya çalıştım. *O da bize boş değil demek ki kızım,* dedi soldaki melek hemen.

Bu gerçekleri değiştirmez ama, diye anında cevabı yapıştırdı sağdaki melek.

Bu cevapla birlikte sırıtma isteğim tuzla buz oldu. Doğru, değiştirmezdi. "Başlama yine, Ayşegül," dedim ters ters. "Zaten kafam duman."

Ayşegül tabii ki beni ciddiye almadan sırıtmaya devam etti. "Konuttan kaç günlük gelmiyor ya, deliedi burada," dedi Duru'ya. Tip bir bakış attım. "Ne be?" dedi. "Yalan mı söylüyorum?"

La havle! Sana doğruyu soran mı oldu, kızım?

"Keyfinden değil, Gökçen," dedi Duru gülerken. "Görevdeler. Yoksa aldığım duyumlara göre bulduğu her fırsatta yanına geliyormuş adam zaten. Eminim ki geldikleri an soluğu burada alır."

Bulduğu her fırsatta buraya mı geliyormuş?

"Öyle miymiş?" dedim hevesli gibi görünmemeye çalışarak.

"Ne bileyim?" dedi Duru birden. "Salladım. Öyle mi gerçekten? Geliyor mu buraya çok?"

"Valla bildin. Geliyor," dedi Ayşegül.

Duru anında mahalleli dedikoducu teyzeler havasına girdi.

"Gerçekten mi? Ateş bacayı sarmış desene."

Ayşegül çoktan der gibi bir el hareketi yaparken ben gözlerimi devirip derin bir nefes verdim.

"Güvenliği çağırıp ikinizi de attırırım buradan. Bir susun be! Ayrıca Ayşegül yetmiyormuş gibi sen de başlama Duru, çok rica ediyorum."

"Ne dedik sanki be?" dedi Ayşegül. "Âşık olan sizsiniz."

Duru yine öne atıldı.

"Âşık mısın, Gökçen?"

Sinirle ellerimi saçıma daldırıp derin bir nefes verdim. Sonra aniden ileri uzandığım gibi Ayşegül'ün koluna silleyi geçirdim. "Kes artık şunu!" dedim sinirle. Bir tane daha çaktım. "Söyleme şunu sesli, kes!"

Ayşegül bu darbeleri ifadesizce karşıladı. "Gerçekler gerçekten acıtıyormuş," dedi dertli dertli.

Duru ise bu hâlimize gülmekle yetindi. "Sevdim seni, Ayşegül," dedi işaret parmağını Ayşegül'e doğru kaldırarak. "Takılalım."

Ayşegül de işaret parmağını ona doğru kaldırıp sırıttı.

"Ben de seni sevdim, Duru. Bence de takılalım."

İkisine de tip bir bakış attım. Onlar ise ben yokmuşum gibi sohbete devam ediyorlardı. "Ee," dedi Duru heyecanla. "Detayları anlat bakayım."

Ayşegül zaten dünden razıydı dedikoduya. "Ay bunlar önceden yalandan yavukluydular ya sözde. Sonra ikisi de birbirine gerçekten vuruldu. Dipleri tütüyor şu an, dipleri. Gerçi bence baştan beri böyleydiler ya, neyse. Yan yana geldikleri an aralarındaki elektriklenmeden hastanenin şalterleri atacak diye aklım çıkıyor. Yanık kokusu geliyor ikisinden de." Hızla cebinden telefonunu çıkardı. Bir şey açıp Duru'ya doğru uzattı. "Şunlara bak," dedi içli içli. "Şu görsele bak, Allah aşkına. Ben bile bakıp bakıp sırıtıyorum."

Paparazi Ayşegül'ün en son bizi yakaladığı görseldi bu. Ben telefona bakıyorum, Kepçük bana ve saçlarıma bakıyor. Duru'nun yüzünde fotoğrafa bakarken hafif bir tebessüm belirirdi. Ben ise yüzümü ekşittim. "Ben gidiyorum," dedim ayaklanarak. "Lütfen arkamdan konuşun. Duymak istemiyorum."

Ama kaçma girişimim kolumdan çekip beni olduğum yere tekrar oturtan Duru'yla yarım kaldı. "Geri buraya." dedi hala. Tekrar Ayşegül'e döndü. "Ee, sonra?"

"Şimdilik bu kadar," diye Ayşegül de ciddi ciddi cevap verdi. Bana konayca bir bakış attı. "Konunun neyse ki bizim kızda tık yok."

"En başından biliyordum böyle olacağını." dedi Duru tekrar. "Kim çocukluk arkadaşının uykuya dalış saniyesini hatırlar? Adam sen uykudan uyanınca akıl olunmuşsun diye dakikalarca kıpırdamadan bekledi, kızım. Ben çocukluk arkadaşlarımın adını bile hatırlamıyorum. Hatırlanacak gibi değillerdi zaten. Mal gürültü."

"Çok doğru. Millette ne çocukluk arkadaşları var be!" dedi Ayşegül içli içli. "Bizimkiler de anca sümüğünü top yapıp bize atmaya çalışırdı."

Duru güldü. Ben pek gülecek durumda değildim. Öğrendiğim her bilgiye düşüyordum ve bu duyguyu ciddi anlamda sevmemiştim. Kalbim sıkışıyordu. "Susun artık!" dedim gerçekten yılmış bir sesle. "Ciddi arkamdan konuşun diyorum ya."

"Madem sen adamı seviyorsun, adam da seni seviyor diyoruz kızım, yine de yaranamıyoruz," dedi Duru. "Niye susalım?"

"Ben adamı seviyorum demedim." dedim ters ters. "O da beni sevsin demedim. Kendiniz uydurup duruyorsunuz şu an. Duymak istemiyorum hiçbir şey. Susun!" Çarpılmam an meselesiydi.

Duru boş boş göz kırpıştırdı. Ayşegül ise derin bir nefes verdi.

"Derdinin ne olduğunu anlamadım ama kendileri konusundan kaçıyor. Ondan bu sinir. Bizlik değil yani. Ciddiye alma sen, Duru."

Gözlerimi devirmekte yerindim. Duru ise bu kez ciddi bir bakış attı bana. Tam o an arkadan yükselen, "Bir bakar mısınız?" sesiyle Ayşegül hızla arkaya koşarken Duru'yla yalnız kalmıştım. Bir süre ikimizden de anlamsızca ses çıkmadı. Bakışları dikkatlice bendeydi. Halbuki bıcır bıcır konuşurdu. Sessizliği gericiydi. Bir bilgisayar ekranına bir ona kaçamak bakışlar attım. En sonunda ise dayanamadım. "Ne?" dedim gergin gergin. "Niye bakıyorsun öyle?"

Biraz daha aynı ciddi ifadesiyle baktı. Sonra usulca önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp bana doğru eğildi. "Baban... Askermiş ya. Şehir oldu, değil mi?"

Önce bir şey demedim. Bunu ona net bir şekilde söylememiştim ama öğrenmesi çok da zor olmazdı. Muratlan'ın sinsinde herkes biliyordu. Zeynep ablalara gittiğimde ise bu konuda bir imada bulunmuşlardı zaten. Bakışlarını ondayken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Duydum ki Muratlan'ın babasıyla aynı baskında şehir düşmüşler. Bu doğru mu?"

Yine başımı aşağı yukarı salladım.

Dikkatli bakışları bendeyken o da başını aşağı yukarı salladı. "O yüzden kaçıyorsun, değil mi?" dedi en sonunda. "Asker diye. Baban gibi diye. Babası gibi diye."

Bu sefer tepkisiz kaldım. Duru zeki bir kızdı. Karşısındaki insanın ruh hâlini saniyesinde anlayabilecek kadar zeki. Bunu, onu ilk gördüğüm an anlamıştım zaten. İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarım, kendime bile itiraf edemediğim sözlerin yüzüme vurulmasıyla puslandı.

"En başından anlamalıydım," dedi Duru kendi kendine.

Ellerimi yüzüme bastırdım. Acıyan gözlerim, uyuşan beynim ve karışık kalbimle öylece bu duygudan kurtulmak için bir mucize olmasını bekledim ama olmadı. Murathan ve gözlerinin ince bir çizgi olarak kaldığı gülüşü gelip önüme kuruldu. Kusura bakılmasın ama sikeyim böyle işi! Anında dertli dertli tekrar gözlerimi açtım. Duru bu sefer buruk bir tebessümle bakıyordu bana.

"Hiç bakma öyle," dedim ters ters.

Gülüşü büyüdü.

"Kalple mantık arasında kalmak böyle bir şey sanırım. Şu an sende daha net gördüm bunu."

"Benim kalbim falan yok," dedim aynı tersliğimle. "Kimseye yok."

"Gerçekte de masalda da Gökçen kızların kalbi olmaz diyorsun yani," dedi gülerken. Ben aval aval bakınca minik bir kahkaha attı. "Asıl sen bakma öyle. Fikirleri pek benlik değil, farkındayım ama biz de okuduk herhâlde Arsız'ı."

Bu sefer ben de hafifçe güldüm.

"Daha çok *Nietzsche* falan beklerdim senden oysa."

"O kesin ilgi alanım, cicim," dedi bilmiş bilmiş. "Ama fikir oluşturmak için karşı geldiğin fikirleri de okumak zorundasın. Körü körüne bir şeye karşı gelmek şahsımca en büyük cahillik." Birkaç dakika için sessiz kaldık. Alık alık boşluğa baktım. Derken çaresiz hâlimi görmüş olmalı ki bana doğru eğildi. "Kim demiş, bilmem. Şu an tam hatırlayamıyorum ama sana çok sevdiğim bir sözü söyleyeyim mi, Gökçen?" dedi aynı bilgili hâliyle. İfadesizce baktım. "İnsan, kaçtığı şeyin mahkûmudur." Tek bir cümlede özetlemişti her şeyi.

Öyle miydi gerçekten?

"Ya gerçekten kaçmak istiyorsan peki?" dedim sakince. "Mahkûm olmak istemiyorsan?"

"Kaçabiliyor musun?" dedi anında.

Yine cevap veremedim. Çünkü kaçamıyordum. Kaçmam lazımdı ama lanet olsun ki haklıydı. Mahkûm gibiydim. Zincirli gibiydim. Kurtulamıyordum.

Tam o an, "Ay geldim," diyerek Ayşegül ortama tekrar dâhil oldu.

Ben konuşacak hâlde değildim ama Duru anında ortamı toparlama modüne geçti. "Kızlar günü yapalım," dedi az önceki ciddiyetinin aksine neşeyle. "Hastane kokusu sevmem."

"Süper olur," dedi Ayşegül.

"Bizde toplanalım," dedim tarlası yanmışlar gibi. "Bilge şöbiyetim de olsun."

Duru kıkırdadı. "Bilge demişken..." dedi hâlâ gülerek. "Size bomba bir dedikodum var."

Ayşegül'ün kendi alanı olduğu için heyecanla öne eğildi.

"Hemen söyle."

Duru'nun sırıtışı büyüdü. "Bizim Barbaros var ya..." İkimiz de kafamızı aşağı yukarı salladık. O ise aynı heyecanla devam edip, "Bilge'ye âşık," dedi.

"Yalı!" dedim anında.

"Şaka!" dedi Ayşegül.

Duru daha çok sırıttı. "Ben de aynen böyle oldum. Erkek milleti işte. Kızlara romantik olmamaları gerektiğini söylerler ama sonra gidip ilk görüşte âşık olurlar."

"Kızım onu bunu boş ver de olayı anlat," dedim hızla. Bu hangi ara olmuştu?

Hızla olayı anlattı. Barbaros'un aşiret düğününden beri Bilge'ye yanık olduğunu duyunca ağzım beş karış açık kalmıştı. Okula gidip amelde mezhep sorduğunu duyduktan sonra ise katıla katıla gülme isteğine engel olamamıştım. "Gerçekten yaşandı mı bu?" derken gülüyordu Ayşegül.

"Orada olmasam inanmazdım ama valla gözlerimle görüp kulaklarımla duydum," dedi Duru. Sesli bir kahkaha attı. "Asıl komik olan ne biliyor musunuz? Bilge'nin de ciddî ciddî bu soruya cevap vermesi."

Ayşegül daha çok gülerken ben olaya bir türlü aydınlanmış bulunuyordum. "Bilge bunu bana anlattı yalnız," dedim gülerken. "Kız bu soruyu Bordo Bereliler özel bir soru sanıyor."

Duru artık kopma derecesinde gülerken Ayşegül de ona uymuştu. Ben ise hafif bir gülüşle başımı sağa sola salladım. "İnanamıyorum şu an," diye mırıldandım. Ama sonra birden ciddileştim. "Nasıl biri bu Barbaros?" diye sordum Duru'ya. "Nahifiir Bilge. Özet mi benim şöbiyetimi? Aldını alırım bak ha!"

Duru gülmekten gözünden akan yaşları silerken, "Ay yok be," dedi. "Safın biri. Yani saf dediğim kötü anlamda değil. İyidir yani Barbo. Kalbi temizdir. Az biraz odun ama. Odun olmayan adam mı var, Allah aşkına?" Ciddiyetle öne eğildi. "Benim o ekipte kefil olmayacağım tek kişi züppe Zülfikar'dır.

Akb olan ondan uzak durur. Barbaros da yılandır oyunla takılıp kendini bozmuyor ya, valla helal olsun!"

İkisi bir olmuş Zülfikar dedikodusu yapıyordu ki telefonum çalınca irkilerek bakışlarını önüme eğildi. Ve gördüğüm isimle telefonu masadan hızla aldım. Gözüme iğne batırışımına hızla ayaklandım. Bakışlar, "Ne yapıyor bu anal?" dercesine bana dönünce çalan telefonu elimle sıkıca tutup iki adım geriledim.

"Annem arıyor," dedim salak bir panikle. "Siz takılın, ben konuşup hemen geliyorum."

İkisi de başını aşağı yukarı sallayıp Zülfikar'ın dedikodusunu yaparken ben elimdeki telefonu sıkıca kalbimin üstüne bastırıp acil çıkışına koştum. Koşarken ayağımı sedye yanına vurdum. Düşmemek için tutunuyum derken elimi de saçma bir yerlere vurdum ama umursamadan dışarı çıktım. Duvar boyu ilerleyip bir köşeye sindim. Sanki kendimden saklanmam mümkünmüş gibi...

Ekrandaki isme hafif bir tebessümle baktım. Açmak istemedim. Kaçmak istedim ama parmaklarım benden bağımsız olarak aramayı cevapladı. Telefonu kulağıma götürdüm ve günler sonra infilak edici Murathan sesinin ruhumu sarıp sarmalamasına izin verdim.

"Pamuk..."

"Kartal 3'ten Kartal 1'e!"

Kulağına gelen sesle elindeki silahını iyice sıkı Murathan. Gözlerini kısıp dürbününe baktı ve karşıda kaç kişi olduğu konusunda son bir sayım yaptı. "Kartal 1 dinlemede," dedi sessizce.

"Ne zaman dalıyoruz, komutanım?" dedi Barbaros'un heyecanlı sesi.

"Bekle," dedi sakince. "Başlarında her kim varsa çıkmadan tek bir anş istemiyorum, ona göre. Timur?"

Kulağına bu sefer Timur'un sesi doldu:

"Emredin, komutanım."

"Girişte yedi, tepede üç, sağ köşede iki kişi. Sende durum ne?"

"Arka taraf bayağı kalabalık, komutanım. Eleman bu kapıdan çıkacak muhtemelen."

"Sayı."

"Yirmi üç."

"Tutmayın beni, arkaya gideyim, komutanım," dedi Barbaros hala.

"O giderse ben de giderim, komutanım," dedi Zülfikar.

"Zülkif Komutan'ın giderse ben de giderim," dedi Alp.

"Lan göbeğiniz benimle mi kesildi, amına koyayım?" dedi Barbaros ters ters. "Kusura bakma Aybüke Başkan."

"Arkadaki o şenliği sadece sana bıraktım Barbo'm," dedi Zülfikar. "Kusura bakma."

Murathan ise derin bir nefes verdi. "Şurada sövdürmeyin bari lan," dedi ters ters. "Allah aşkına, bari şurada günahı sokmayın beni! Herkes olduğu yerde kalıyor. Arkada sadece Timur kalacak. Kesin zırvalamayı."

Önce kimseden ses gelmedi. Sonra ise Timur'dan eğlendiği belli olan bir ses yükseldi. "Komutanım, arkadaşlar ağlıyor galiba. Tuvalete gitsinler mi?"

"Ayıp oluyor, komutanım," dedi Barbaros içli içli.

"Lan susun da önünüze bakın!" diye en sonunda yükseldi Murathan. "Tek bir leş kaçranın götüne sokarım o silahı!" Sesler anında kesilirken, "Sen hariç Aybüke," diye ekleme yaptı.

"Eyvallah, komutanım," dedi Aybüke.

Derin bir nefes verdi. Sınanıyordu. Onca tım içinden en gevezesi onda olduğu için gerçekten sınanıyordu. Yattığı yerde yanından bir akrep hızla geçip giderken o zerre hareket etmeden sindiği kayanın dibinde hedefine odaklanmaya devam etti. Herkesin kendini öldürüp tek bir kişinin yakalanabildiği köpek ötmüşü burayı. Ama ötmek için Timur'la uzun ve şefkat dolu saatler geçirmesi gerekmişti. Bir eylem planı olduğunu biliyorlardı artık. "Büyük bir bomba patlatacaklar," demişti. Burada ise eylemin asıl planlayıcısı ve elebaşı olan Deccal denen it vardı. Kim olduğunu bilmiyorlardı. Hakkında hiçbir bilgi yoktu. Sadece Suriye uyruklu olduğu biliniyordu. Elindeki Glock 19 silahının üstüne düşen bir tozu hafifçe üfleyerek uzaklaştırdı. Silahının sağını solunu avuç içiyle, şefkatle sildi. Nimete saygı esastı.

"Süleyman," dedi sessizce, "Aybüke'yle sağ köşe senin."

"Ben tek alırım, komutanım," diyen Süleyman'ın sesi geldi. "Aybüke'ye gerek yok. İstemem yanımda onu."

Kısa bir an kimseden ses çıkmadı. Öyle ki Murathan bile bocalayarak göz kırpıştırdı.

"Süleyman'ı bir kontrol mü etsek, komutanım? Yerine başka biri geçmiş olabilir," diye bir öneri sundu Emek.

Bu cevaba Murathan da şaşkındı ama sırası değildi. O yüzden tekrar bakışlarını kaçıp öndeki adamları kontrol etti. "Emrime karşı mı geliyorsun, Süleyman?"

Süleyman'dan ses çıkmadı.

"Çok güzel," dedi. "O zaman tekrar ediyorum. Aybüke'yle sağ köşe senin. Deccal denen adamı sağ alıyoruz. Gerisine Allah ne verdiyse."

Hepsinden, "Emredersiniz, komutanım!" sesi yükseldi. Birkaç dakika daha gözlerini kapıdan çekmeden ortama bakmaya devam etti Murathan. Henüz hareket yoktu. Derken dürbünün ucu ileride, çorak toprağın ortasında bir şeye takıldı. Ayarını yapıp gördüğü şeye iyice odakladı. Kuru toprağın ortasında biten minik, mavi bir unutmabeni çiçeği...

Dudakları yavaşça iki yana kıvrılırken içli bir nefes kaçtı dudaklarından. Mavi gözler ve siyah saçlar aniden gelip önüne kuruldu. Şu an bu olmamalıydı oysaki. Tüm dikkati tuzla buz olmak üzereydi. Kaç gündür görmüyor, sesini duymuyordu. İçinde saçma bir özlem kaynarken kendine ve hâkim olamadığı iradesine derin bir nefes vererek sövdü. Başını bir belaya sokup sokmadığı konusunda ise derin endişeleri vardı. Altı gün ayrı duramazken bunca yıl nasıl durmuştu? Şu an bunu hiç ama hiç bilemiyordu. Kaçmak, bakışlarını kaçırmak boşunaydı. Gökçen bir büyüydü. Gözleri ise bu büyünün en büyük kaynağı. Evet, kaçmıştı. O gözlere bakmamak için bakışlarını olabildiğince kaçırmıştı ama boşunaydı. Bir kere bakmıştı. Bir daha kurtulamamıştı. Büyü hâlâ onunlaydı.

Kapıya bir bakış daha attı. Hareket yoktu. Elinden geldiğince hareketsiz kalmaya çalışarak üniformasının ön cebinden telefonunu çıkardı. Önce galeriye girip günlerdir yaptığı gibi Pamuk ve gülüşünden doğan güneşe baktı. Dudakları yavaşça yana kıvrılırken kulağına uzanıp kendi mikrofonunu kapattı. Dertli nefesi büyüdü. Zira en son yanına gidişinde fark ettiği can sıkıcı bir detay vardı: Pamuk ondan kaçıyordu.

"En büyük belayı benim başıma açıp şimdi benden kaçıyor musun yani?" dedi ekrandaki siyah saçlara toz ve toprak olmuş parmak ucuyla dokunurken. "Beni bu noktaya getirip kaçıyor musun gerçekten, Pamuk?" Hâliyle cevap gelmedi. "O zaman gelmeseydin!" diye terslendi. "Ne diye çıkıp geldin yine bana?" Ekrandan yine ses gelmedi. Dertli bir nefes verdi. "Murathan," dedi kendi kendine. "Yine bir fotoğrafla konuştuğuna inanamıyorum. Aklını sikeyim!"

"Komutanım, dalıyor muyuz?" diye sızlanan Barbaros'u duyunca dertli nefesi büyüdü.

Tekrar mikrofonunu açtı. "Sana bir dalarım, Barbaros..." dedi sadece. Yeterli bir cevaptı. Efkârlanmasına izin bile vermiyorlardı.

Barbaros, "Emredersiniz, komutanım," deyip sesini kesmişti.

Gözlerini devirip tekrar mikrofonunu kapattı. Kapıya odaklandı. Hareket yoktu. Bakışları yine telefona kaydı. Çekiyor sinyalini görünce hafifçe sırıttı. Günlerdir hangi tepede denerse denesin çekmiyordu oysa. Doğru nokta gerçekten burası mıydı? Öyleyse kaçıramazdı. Rehbere girdi. Ve zerre düşünmeden en sevdiği ismin üzerine tıkladı. Çaldı. Çaldı. Çaldı. Açmayacak mıy-

di! Yine mi kaçacaksın yoksa? Murathan yapamamıştı. O yapabilecek miydi bunu?

"Açıma kaçmak istemiyor, sakın bırakma," dedi kendi kendine. "Açmazsa gerçekten kaçmak istiyor, sakın üstelerme."

Bir gözü hâlâ silahının dürbünündeyken anlamsız bir ağrı vardı kalbinin üstünde. Telefonun çalma süresi uzadıkça kalbindeki ağrı büyüyordu. Bırakmak istemiyordu. Gerçeklerin o da farkındaydı. Neden böyle yaptığının o da farkındaydı ama bencil olmak istiyordu. İlk defa bencil olmak istiyordu. Onu eskisi gibi kendine istiyordu. O, onun Pamuk'uydu. Yine öyle olamaz mıydı? Bu düşüncelere bu bencillik onu kötü biri mi yaparsa? Bu, Pamuk'a yapılacak en büyük kötülük müydü? "Babam az bekledin, şimdi biz de beni bekle," demeye yüzü var mıydı? Telefondan son bir çalma sesi daha yükselirken kalbinin üstündeki ağrı da artıyordu.

Açılmadı telefon. Tam ümitsizlik içinde telefonu kulağından çekiyordu ki çalma sesi durdu. Yerine derin bir nefes alış sesi kurululu. Olduğu yerde hareketlenmemek adına son derece yoğun bir çaba vererek konumunu korudu. Dudaklarında kocaman bir tebessüm belirirken bu alık ifadesiyle tekrar girişi yokladı. Zaten adı listeye çıkmak üzereydi. Bir de Muratlan Komutan operasyonlarda yavuklusuyla konuşup göz baş yayıyor dedirtemezdi kendine.

"Pamuk," dedi gözü dürbündeyken.

"Kepçük," diyen sessiz ama nahif sesle tebessümü büyüdü. Sesini bile özleyecek konuma getirip kaçmak ha? Delilikti bu.

"Ne haber?" diye son derece saçma bir soru yöneltti. Suratını ekşimi. Gerçekten mi, Muratlan? Ergen misin be oğlum? Ama ilk defa operasyonda birini arıyordu. Yani başka ne diyebilirdi ki?

"İyi," dedi Pamuk. "İşteyim öyle. Nöbet var. Sen?"

"Aynen," dedi dürbünü girişteki adamın kafasına nişan alarak. "Ben de işteyim öyle. Takılıyoruz."

"Anladım," dedi. "İyi misin peki?"

Gülüşü büyüdü.

"İyiyim. Sorun yok. Sen?"

"Ben de iyiyim," dedi nahif sesi. Duraksar gibi oldu. "Şey..." dedi. "Ne zaman geleceksin? Yani, şey, çok mu daha işin?"

Muratlan cevap veremedi. Bilmiyordu. Belki bir gün sonra dönerdi görevden, belki bir ay sonra. Belki de şu an bir kurşun yerdi beynine. Şunacıkta şehit düşerdi. Hiç dönemezdi. Ne diyebilirdi ki? "Ne zaman gelirsin, baba?" derlerdi babalarına. "En kısa sürede," derdi babaları da.

Oğlum, kaçmaktan bahsetmiştin! Tekrar yapmayı mı düşünüyorsun?

Cevaplayamadığı sorunun ağırlığıyla omuzları yavaşça çökerken gülüşü silindi. Babaları gibi yalan söylemeyecekti. "Bilmiyorum," dedi sadece.

Bir süre ses gelmedi. En sonunda, "Anladım," diye mırıldandı Gökçen.

"Bir belaya bulaşmadın inşallah," diyerek aralarına kurulan bu saçma sessizliği bozmaya çalıştı. Üzmek için aramamıştı. Bu en son isteyeceği şeydi.

"Hayır tabii ki. İşimde gücümdeyim işte. Sen olunca bela geliyor derken ciddiydim. Bak, kaç gündür nasıl sakinim."

"Aynen, Pamuk. Kesin benden," dedi hafifçe sırıtarak. "Köye jandarmayla gittin, değil mi?"

"Evet," diyen Gökçen'in sesi bu kez huysuzdu. "Yani Aybüke yok diye tepeme bir tabur jandarma diktiğine inanamıyorum, Murathan?"

"Pek güven vermediğinden."

"Salak."

Güldü. Tam o an kapıda hareketlenme olunca bakışları keskinleşti.

"Benim şimdi kapatmam lazım."

"Tamam," dedi Gökçen. "Dikkat et kendine. Allah'a emanet ol."

Derin bir nefes verdi. "Sen de dikkat et Pamuk." Ve telefonu kapattı. Bütün düşüncelerini beyninin arkasına itip kalbinin üstündeki ağırlığın üzerini örttü. Tamamen girişe odaklandı ve gördüğü suretle bütün kan beynine hücum etti. Az önceki huzuru tuzla buz oldu. Siyah gür saçları, kalın kaşları ve asık suratıyla son derece tanıdık bir sima vardı karşısında. Haldun! Cinsini cibilliyetini siktiği Ebû'l Sam'ın başyardımcısı, kaçırıldığında Ebû'l Sam itiyle ona işkence yapan kişi.

Ağzına ağır bir kan tadı geldi. Günlerce içmek zorunda kaldığı kendi kanının tadı... Göğsünün üstündeki yara sızladı. İçinde ise zapt edilmesi imkânsız bir öfke kaynadı. Kurtarıldığı gün Ebû'l Sam denen it ve Haldun denen it kaçmayı başarmıştı. Ama Murathan'ın yemini vardı. Hayatta olduğu sürece Ebû'l Sam'ı yeryüzünden silmeden rahat etmeyecekti. Bu yemine Haldun denen bu ibne de dâhildi.

Hızla sağı solu taradı. Ebû'l Sam yoktu. Ebû'l Sam'ın yanında bir fare gibi dolaşır, o ne derse onu yapardı. Ama anlaşılan örgüt içinde bayağı ilerlemişti Haldun. Diğer herkesten farklı giyinmişti. Etrafa emirler yağdırıp duruyordu. Derin bir nefes verip öfkesine hâkim olmaya çalıştı ama şu noktada biraz zordu. Beyninde aynı sesler üst üste yankılandı: Zincir sesleri. Kapı gıcırtısı. İşkence sesleri. Çığlıklar. Feryatlar. Kan. Çamur. Acı. Kırık kemikleri...

Sinirden ense kökü dahi uyuşurken gözlerini kapatıp içinden üçe kadar saydı. Şu an görevdeydi. Üniforma üzerindeyken kişisel meselelerinin kinini tutamazdı. Tek bir yanlış hamle her şeyi mahvedebilirdi. Timin hayatını tehlikeye atamazdı ama oldukça zorlanıyordu. Şu saniye kafasına sıkmalıydı!

"Deccal denen herif bu kara mahlukat mı lan?" diyen Zülfikar'ın sesiyle öfkesini dizginleyip mantığını ön plana almaya çalışarak gözlerini yavaşça açtı.

"Bu sanırım," dedi Aybüke. "Baksana, herkes önünde el pençe."

Murathan bir derin nefes daha verdi. Demek Deccal ha? O kadar büyüdün ha Haldun? O zaman senin gelmişini geçmişini sikme yeminini gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Asıl Deccal kimdi, öğrenmeleri iyi olacaktı. "Barut!" dedi dişlerini sıka sıka. "Deccal bende. Gerisi için atış serbest." Dakikalardır hedeflediği kelleye bir atış yapıyordu ki durdu. Hedefi bacağına indirdi. Haldun işkence sıralarında hep ne derdi?

"Ölmeyeceksin komutan, sürüneceksin. Seni öldüreyim diye bana yalvaracaksın."

Aynen öyle olacaktı, Haldun. Ölmeyecekti, sürünecekti. Onu öldürmesi için yalvaracaktı. İlk atışını yaptı. Bunu bekleyen tim de atışa başlamıştı. Etraf şiddetli silah sesleriyle inlerken Murathan'ın attığı kurşun tam da istediği yere gitmişti. Haldun'un sol bacağına. Dudağının sol köşesi usulca yukarı kıvrıldı. Haldun aldığı darbeyle yere yapışıp sürünerek kaçmaya çalışırken hedefi bu sefer koluna aldı. "Öyle değil, böyle sikerler!" diye solurken tetiği tekrar ateşledi. Haldun bu sefer acıyla koluna yapıştı.

Baskın olduğunu anlayan herkes sağa sola kaçıp onlara ateş etmeye başlayınca sindiği köşeden büyük bir heybetle tek hamlede ayaklandı. Yüzündeki yeşil boyanın daha da belirginleştirdiği kehribarlarını kısıp, silahına sıkıca sarılarak dikkatle ilerledi. Bir duvarın köşesine sindi. Uygun bulduğu pozisyonu bulup girişteki itlere sıkmaya devam etti. Her leş için aynı türküyü mırıldandı:

"Dağlar duman olur."

Bir leş.

"Çayır çimen olur."

İki leş.

"Ben yâri görmezsem."

Üç leş.

"Hâlim yaman olur."

Dört leş.

"Komutanım, size bir kaset mi yapsak?" diyen Zülfikar'ın eğlenen sesi geldi kulağına. "Bülbül gibi şakıyorsunuz maşallah."

"Senin bülbül de şakımaya devam etsin istiyorsan kes sesini, Zülküf," dedi bir leş daha indirirken.

Karşı taraf anında sustu. Tam başının üzerinden bir kurşun geçti. Sonra kolunun üstünden. Umursamadı. Bir leş daha indirdi. "Timur?" dedi mikrofona.

"Üç kişi kaldı. Kontrol altında, komutanım."

"Aybüke, Süleyman?"

"Temiz, komutanım."

"Emek, Aliş?"

"İlk atışta bitti zaten, komutanım," dedi Alican.

"Barbo, Zülküf, sağım solum temiz mi?"

"Bal dök yala, komutanım," dedi Barbaros.

"Hasan?"

"Kusursuz, komutanım."

Murathan zevkle sırıtırken bulunduğu köşeden çıktı. Hızla ilerledi. Aralarında on adım kalmışken yerde kıvranan Haldun'la göz göze gelmesi kaçınılmaz olmuştu. Haldun acı içinde kıvranıyordu ama bakışları Murathan'a değince bağırışı anlık olarak hafifledi. Korku içinde sürünerek gerilemeye başladı. İçindeki öfke büyüdü Murathan'ın. Öyle ki sinirden çene kemikleri titremişti. Silahını saniyelik yüzünün önünden çekip Haldun'un onu görmesine izin verdi. Ve Haldun'un acı çeken ifadesine yeni bir ifade daha eklenmesini büyük bir zevkle izledi. Korku! Hayalet görmüş gibi büyük bir korkuyla gözleri kocaman olmuştu Haldun'un.

"Komutanım, ne yapıyorsunuz? Açık menzildesiniz!" diye uyardı Emek.

Murathan umursamadı. Başını hafifçe öne eğdi. Dudağının bir köşesi sinirle seğirirken kaşları, bakışlarını daha çok gölgeledi.

"Karakurt," dedi Haldun acı ve korku dolu bir ifadeyle gerilerken.

Murathan daha fazla dayanamadı. Hızla silahını kavrayıp diğer koluna da bir kurşun sıktı. "Aynen," dedi. "Bu da Karakurt selamı."

Haldun acılı bir çığlık atıp diğer koluna yapıştı. Murathan ise tam ona doğru bir adım daha atıyordu ki arkasından yükselen silah sesleriyle bakışlarını o yöne çevirdi.

"Komutanım, hani adamı sağ alıyorduk? Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Hasan kulağına. "Üç araba adam geliyor arkadan. Çıkın oradan!"

Murathan bu uyarıyı dikkate almadan Haldun'a bir adım daha atıyordu ki kulağının dibinden geçen bir kurşunla istemsizce beş adım arkasındaki duvara tekrar geriledi. Haldun'un yanına gelen teröristler vardı. "Sikeyim!" dedi ters ters. İki kişiyi indirirken adımları dikkatle geriledi. Duvarın dibine sininceye sinirle yumrukladı toprağı. "Sikeyim!"

"Komutanım, sorun ne?" dedi Alican.

Cevap vermedi. Onun yerine sindiği duvar dibinden hafifçe doğrulup dört beş leş daha indirdi. Haldun ise artık bıraktığı noktada yoktu. Bunun siniriyle daha çok yüklendi silahına. Öyle ki tek bir boş atmadı. "Deccal'ı kaçırmayın!" diye kükredi. "Sakın ama sakın kaçırmayın!"

"Yok," dedi Aybüke. "Deccal denen adam yok ortada."

"Ne demek yok?" diye daha çok bağırdı. "Üç kurşun yedi. Nereye gidebilir belasını siktiğimin iti? Timur?"

"Burada da yok," dedi Timur sadece.

Bu kadar yakınken onu kaçırdığına inanamıyordu. Bağırdı. Avazı çıktığı kadar büyük bir sinirle bağırdı. Bütün öfkesiyle silahına sarılıp çatışmaya devam etti. Ortam artık tamamen temizlenince, sindiği köşede durup derin bir nefes daha verdi. Gözlerini kapatıp birkaç dakika bekledi. Ama olmuyordu. Sinirini dizginlemek falan istemiyordu. "Ecdadını sikeyim!" diye bağırdı öfkeyle. Kaskını öfkeli hareketlerle başından çıkarıp yana savurdu. Kulağına gelen uyarıları duymamak için kulaklığını da kapattı. Şu an ciddi ciddi sessizliğe ihtiyacı vardı.

Ekibin kalanı etrafı son bir kez daha kontrol ederken Murathan'ın iyi olup olmadığını anlamak adına yanına ilerlemeye hazırlanan Hasan'ı Timur durdurdu. "Bırak," dedi bakışları sinirle soluyan Murathan'dayken. "Biraz yalnız kalsın. Sinirli şu an. Yanına gidersek ağzımıza sıçar."

"Neye sinirlendi şimdi?" dedi Barbaros şaşkın şaşkın. "Düpedüz kurşunların önüne atladı. Yetmedi, Haldun'u kevgir etti. Biz yapsak silah götümüzdeydi şu an."

"Sen yapsan saniyesine kafana kurşunu yerdin çünkü Barbo," dedi arkadan gelen Zülküf. Bakışları etrafı tarıyordu. "O adam onlardan biri miydi? Ben mi yanlış hatırlıyorum?" diye sordu sessizce.

"Kim lan?" dedi Barbaros.

Timur'un bakışları Murathan'dayken derin bir nefes verdi.

"Ebû'l Sam'ın adamı. Haldun."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Zülküf *biliyordum bunun böyle olacağını* şeklinde bir ifadeye bürünürken Barbaros da aydınlanan bir ifadeyle yüzünü ekşitti. "Siktir!" dedi ağız dolusu.

"Haydi be!" diye ekledi Hasan.

"Ben görevlerde artık yanımda Emek'i istiyorum," diyerek ortama dalan Süleyman ve Aybüke'yle bakışlar onlara döndü.

Bu çıkış karşısında geriden gelen Aybüke'nin adımları yavaşladı. Derdinin ne olduğunu anlamış değildi ama eskisinden daha sinir bozucu olmuştu. Sürekli ya kaçıyor ya da laf sokuyordu.

"Salak mısın, Süleyman?" dedi en sonunda dayanamayarak.

"Aynen, Aybüke," dedi Süleyman o hariç her yere bakarak. "Salağım. O yüzden mümkünse sen de her zaman yaptığın gibi görmezlikten gelmeye devam et." Sert adımlarla arkasını dönüp giderken Aybüke kadar diğerleri de şaşkındı. Bu şaşkınlıktan dolayı birkaç dakika kimse konuşamadı.

"Az önce Sülü, Aybüke Başkan'a posta mı koydu?" dedi en sonunda Zülfikar. "Yoksa ben bu sefer harbi harbi kafama kurşun yedim de haberim mi yok?"

Hasan aynı şaşkınlıkla, "Valla o kurşunu ben de yedim galiba," dedi.

Timur ise hafifçe sırıtmakla yetindi. "Bence asıl kurşunu yiyen belli," derken kaşlarıyla şok hâlinde Süleyman'ın arkasından bakan Aybüke'yi işaret etmişti. Tüfeğine sarılıp sessizce Murathan'ın yanına ilerledi. "Tahmini ne zaman kendine gelirsin, Karakurt?"

Murathan derin bir nefes daha alarak gözlerini açtı. "Kendimdeyim zaten," dediği gibi hızla ayaklandı.

"Sakinleş. Belli ki buralarda," dedi Timur. "Ağır yaralı. Eninde sonunda düşer elimize. O yaralarla uzaklaşamaz."

Göz ucuyla, çatık kaşlarla baktı Timur'a. Ama bir şey söylemedi. Sadece başını aşağı yukarı salladı. Ağzını açtığı an bir avuç cehennem kusacak gibiydi. Bitmek bilmeyen bir öfke kaynıyordu sanki içinde. Ebû'l Sam ve Haldun, yani yeni adıyla Deccal denen it, bu dünyada nefes aldığı sürece bu yangın sönmeyecekti. Sakinliğini korumaya çalışarak göğsündeki telsizine uzandı. Gerekli bilgileri bildirdi. Uyuşturucu alışverişini basmışlardı. Tozunu da sikerdi ama bir şey söylemedi. Belki bir şey bulurum umuduyla etrafta bir tur daha attı. Yaklaşık yarım saat sonra ise helikopter gelmişti. Bütün tim her zamanki goygoy kafasında takılırken o, tüfeğinin gövdesini yere dayayıp ucunu çenesinin altına yasladı ve yol boyunca sesini çıkarmadan ifadesizce önüne baktı.

Sakinleşmek adına aklında tek bir düşünce vardı. Derin bir maviliğe koşmak. İçinde yanan alevi uçsuz bucaksız maviliklerle söndürmek. Söner miydi? Ölüme saniyeler kala gördüğü son şey o mavilikler olduğuna göre sönerdi. Sönmeliydi. Bu hayattaki tek zaafı bu olabilirdi. Gökçen ve gök mavisi gözleri. Ondan daha çok kime yakışırdı ki zaten bu isim? Ona göre kimseye. Mavi demekti Gökçen. Gök demekti. Göğe ait olan demekti. Güzel demekti. Hepsi Gökçen'di.

Peki, şu an bunu düşünmesinin anlamı neydi? Başka bir konuya sinirliydi. Konu nasıl yine Pamuk'a gelmişti? Dertli bir nefes daha verdi. Şu an pek normal bir havada olmadığını bilen tim ise hiçbir şey sormuyordu. Ama bakışlar göz ucuyla hep ondaydı. Helikopter durunca hepsi büyük bir heybetle ayak bastı karaya. Hepsinin postalları altında toprak titredi. Karanlığın içinde alev gibi yanan gözlerle ilerlediler askeriyeye. "Hayri Albay'a ben yarın rapor veririm," dedi hızla ilerlerken. "Gidin, dinlenin siz. Benim başım ağrıyor. Hastaneye gideceğim. Arayanın başına bela olurum." Kimsenin cevap vermesini beklemeden ilerledi.

"Keşke Bilge de hastanede olsaydı lan," dedi Barbaros içli içli. "Bak, adamın ne mantıklı bahaneleri var. Biz hâlâ Mete birini dolandırsın diye bekliyoruz."

Hasan anında Barbaros'un ensesine silleyi çaktı. "Oğlumdan uzak dur demedim mi lan ben sana? Gitmiş bir de, 'Evden poğaça götürüp sınıfta sat,' diyerek akıl vermişsin çocuğa. Bak, başlarım senin aşkının ızdırabına, benim oğlumu iyice günaha batırma, Barbo!"

"Ne yapayım, dadaş?" diye yükseldi Barbaros. "Kendim mi okula yazılayım? Ne bahane bulayım daha, sen söyle o zaman."

Arkada müthiş bir kaos bırakıp ilerlemeye devam etti Murathan. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Yolda selam veren birkaç askerin selamını alıp odasına ilerledi. Kaç gündür dağda taşta leş gibi olmuştu. Önce duşa girdi. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. İçtiği kanı, günlerce süren işkenceyi, önünde şehit düşen arkadaşlarını, kurtaramadığı hayatları, ağzından bir türlü gitmeyen pas tadını... Ama hepsi öylece oradaydı. En derinlerde, gömüldükleri yerde bakıyorlardı ona. İlk günkü gibi canlıydı acı. Bütün kemiklerinin sızladığını hissediyordu. Duştan çıkınca hızla üzerine rastgele bir kot pantolon ve siyah tişörtlerden birini geçirdi ve aynı hızla odadan çıktı. Denemeliydi. Bu yangını gerçekten o maviliklerin söndürüp söndürmeyeceğini denemeliydi.

Peki ya yine kaçarsa? Bırakmak istemiyordu ama tutamazdı da. Ama şu an önceliği kesinlikle yanına gitmekti. Özlem sinirini perçinliyordu. "Bu hâle geldiğime inanamıyorum," diye söylene söylene çıktı askeriyeden. Pamuk geldiğinden beri yıllardır gitmediği kadar çok arşınlamıştı hastane yollarını. İçinde yanan ateşe rağmen her zamanki buz tutmuş bakışlarıyla ilerledi. Bu bakıştan insanlar hep korkarlardı. Çekinirlerdi. İşine de gelirdi. İnsan sevmezdi.

Gece karanlığında, alev gibi yanan gözleriyle sağa sola huysuz bakışlar atarak ilerlemeye devam etti. Hastaneye varınca aynı bakışlarla hedefine ilerledi. Nöbeti olduğunu söylemişti. Acilde olmalıydı. Ama gördüğü kadarıyla burada değildi. Sağ köşede iki hasta vardı sadece. Kaşları daha çok çatıldı. Nöbette değil miydi yani? Yalan mı söylemişti? Yine mi kaçıyordu?

"Salak gibi kalkıp buraya gelen bende kabahat. Aklımı si-" diye huysuzlanmaya devam ederek arkasını dönüyordu ki sol köşede, çekili perdenin ucundan görünen mavi hastane terlikleriyle duraksadı. Bu terlikleri çok iyi tanıyordu. O yöne ilerledi. Perdeyi sessizce yana çekti. Ve evet. Aradığı görüntü tam olarak buradaydı. Sedye üzerinde uyuyan bir Gökçen.

İçinde anlamsız bir duygu kaynayıp saatlerdir söndüremediği öfke alevinin üstüne bir su gibi serpilince derin bir nefes verdi. Bu büyüden başka ne olabilirdi ki? Kesinlikle büyüydü. Perdeyi tekrar kapattı. Sedyenin yanındaki tabureyi sessizce çekip aynı şekilde sessiz hareketlerle izlemeyi en sevdiği manzaranın karşısına kuruldu. Yan dönmüş, siyah saçları beyaz sedyeyi gece gibi

örtmüş, haddinden fazla kırmızı dudakları öne doğru büzüşmüştü. Özenle çizilmiş gibiydi. İçi titredi. Hatırlıyordu. Eskiden de uyuyan Pamuk'u izlemek ayrı bir keyif verirdi ona. Anlamsızca hoşuna giderdi. Dünyanın en sik takıntısı olabilirdi bu. Murathan böyle düşünürken içindeki minik Kepçük usulca mırıldandı bu takıntının kaynağını:

Çünkü gözlerini görmeden sevmek daha kolaydı. Gözler, büyünün kaynağıydı...

Derin bir nefes daha verdi. Elini kaldırıp önüne gelen bir saç tutamını geri itti. "Şimdi söylenecek," dedi sessizce. Gökçen'den anında minik mırıltılar yükselince dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Eli yavaşça parmaklarına ilerledi. Tek tek bütün parmaklarına dokundu. "Şimdi yine söylenecek." Pamuk yine anlamsız şeyler mırıldandı. Gülüşü daha da büyüdü. Bir süre daha sessizce parmaklarıyla oynayıp dikkatle izledi manzarasını. Öne büzüşmüş dudaklarına kilitlendi. İçli bir nefes verdi. Saatlerdir içinde yanıp aldığı her nefesi zehreden öfke yavaşça üzerinden dağılırken gülüşü de yavaşça silindi. Yerine anlamsız bir hüzün kuruldu.

"Hâlâ aynı Pamuk olarak gelmemeliydin bana, Gökçen," diye içinden geçenler diline döküldü. "Sen böyleyken, ezberimdeyken... Nasıl?" Yutkundu. "Nasıl uzak durabilirim ki?"

Cevap gelmedi. Bir cevap beklemiyordu zaten. Neden kaçtığını anlayabiliyordu. Hak da veriyordu. Ama gitmek istemiyordu. Onun da gitmesine izin vermezse gerçekten çok mu bencilce olurdu? Bunun da cevabını kimse vermedi. Zaten buna da bir cevap beklemiyordu. Sessizce saçına uzandı. Yayıldığı sedyeden toplayıp sakince yanına doğru ördü. Gökçen'in kolunda siyah bir toka vardı. Uyandırmamaya dikkat ederek aldı. Tam takıyordu ki durdu. Dünyanın en sikik hırsızlığını yaparak bu tokayı cebine indirdi. Saçlarının ucunun örgüsünü açık bıraktı. Eli nazikçe çekildi Pamuk'un pamuk gibi saçlarından.

Hafifçe öne eğilip kokusundan derin bir nefes çekti içine. Hâlâ Dalin gibi kokması kesinlikle normal değildi ama güzeldi. İstemeye istemeye ayaklandı. Sessiz adımlarla geriledi adımları. Perdeyi araladı ama sonra durdu. İlerideki masa başında bir erkek doktor sandalyesine çöreklenmiş, uyuyordu. Hem de üzerinde bir battaniyeyle. İfadesiz ve sert zırhını tekrar kuşandı. Sakin adımlarla ilerleyip doktorun üzerinden battaniyeyi hızla çekti.

"Ne oluyor lan?" diyerek ayaklanan ve ortalığa mal mal bakan doktora ifadesizce bakmaya devam etti.

"Bir şey yok. Yat uyu sen," dedi ters ters.

Arkasını dönüp Gökçen'e ilerledi. Sert ifadesinin aksine nazik hareketlerle battaniyeyi üzerine örttü. Sırtını daha sıkı sarmaladı. Ne diyordu annesi? Duvar soğuk mu çekiyormuş, öyle bir şey işte. Mal, bok bir düşünce. Ama çeker mi çekerdi. Üşümesin.

"Ee, o benimdi," diyen doktorun cılız sesi geldi arkadan.

Pamuk'un üzerini güzelce örtünce geriledi. Perdeyi tekrar çekip doktora döndü. Yaka kartında Yekta yazısını okuyup tekrar bakışlarını gözlerine çevirdi. "Artık değil," dedi sadece ve yanından geçip hızlı adımlarla çıkışa ilerledi. Ama tam kapıdan çıkacakken karşısında gördüğü silüetle adımları yavaşladı. Egemen ona doğru geliyordu. "Gel de şimdi sövme," diye içten içe mırıldandı. Egemen'in adımları da Murathan'ı görünce yavaşlamıştı. Ama ikisi de durmadı. Yavaş adımlarla birbirlerine doğru ilerlemeye devam ettiler. Tam karşı karşıya gelince Egemen'in büyük bir samimiyetsizlikle tebessüm edip üstüne bir de "Murathan," diyerek adını zikretmesi, sinir sisteminde minik bir sıkışmaya neden olsa da kendini tuttu.

Oysa imkânı olsa hazır hastanedeyken morga yollardı bu gereksiz puştu. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Etem," dedi onun sevimsiz gülüşünün aksine büyük bir ciddiyetle.

Egemen'in gülüşü büyüdü.

"İsmim de bu kadar zor değil ama nedense bir tek sen tutamıyorsun aklında."

"Pek tutmak istemediğimdendir."

Egemen bu kez minik bir kahkaha atınca Murathan içinden la havle çekti. Şimdi şurada çenesini kırsa... Cazipti ama sonra uğraş dur!

"Bu kadar sinir sende baş ağrısı yapmıyor mu, komutan?"

"Bu kadar gevşek olmak asıl sende baş ağrısı yapmıyor mu, doktor?"

Egemen'in eğlenen ifadesi aniden ciddileşti. İkisi de birbirine çatık kaşlarla bakarken Murathan çenesini yavaşça yukarı dikip tepeden bir bakış attı. "Neden bu saatte buradasın sen?" derken sesini sakin tutmakta zorlanıyordu aslında. "Dâhiliye polikliniği ne zamandır gece yarısı açık oluyor?"

"İşe gelmedim," diye Egemen de net olma taktiğini öne sürdü. "Gökçen'e yemek getirdim." Murathan'ın çatık kaşları yavaşça havalanırken bakışları Egemen'in eline kaydı. Bir çiğ köfte poşeti tutuyordu. "Sen?" dedi Etem. "Sen neden bu saatte buradasın? Acil bir şey varsa yardımcı olalım."

Kolunu götüne sokup her kemiğini bir güzel kırma, daha sonra da elindeki çiğ köfteyle tavana savurup yapışıp yapışmayacağını kontrol etme isteğiyle yanıp tutuşsa da derin bir nefes verip bu sefer alayla güldü. Liseli ergenler gibi kavga falan etmeyecekti. Zekâyla dövmek bazen daha zevkliydi. "Bana değil de..." dedi uyuz bir gülüşle. "Sana acil bir müdahale gerekecek bu gidişle."

Egemen küçümser bir kahkaha attı. "Sen kendini gerçekten Gökçen'in sevgilisi falan sanıyorsun galiba?" dedi alayla. "Yalan olduğunu biliyorum, Murathan. Çok kasma bence. Komik duruyorsun."

Bakışları tekrar ciddileşti. Açık oynamak istiyordu demek. İşine gelirdi.

"Yalan olduğunu kim söyledi?"

Egemen'in bakışlarından minik bir tereddüt geçerken Murathan bir adım atıp iyice yaklaştı. "Yanlış kulvardasın, Egemen," dedi en sert sesiyle. İlk defa adını doğru bir şekilde söyledi. "Burada senin kazanabileceğin bir savaş yok. Şansını fazla zorluyorsun."

"Sen hangi kulvardasın peki, Murathan?" dedi Egemen dik dik. "Gökçen'in hayatında eski bir arkadaştan fazlası olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Ben hiçbir şeyiyken bile senden daha çok şeyiyim," dedi beklemeden. "Mesela şu an benim geldiğimi bilmiyor. Görmedi. Uyuyor. Ama bilecek. Uyanır uyanmaz bilecek hem de. Hatta belki şu an uyandı. Birazdan şu kapıdan gelecek," derken başıyla acil girişini gösterdi. "Sağa sola bakacak hemen. Beni arayacak. Neredeyim diye bakacak. *Kaçırdım mı? Beni görmeden mi gitti* diye panik yapacak. Sonra beni görecek. Direkt bana koşacak. Benim adımı söyleyecek. Seni görmeyecek bile. Varlığını bile hissetmeyecek." Egemen'in bakışları iyiden iyi çatılırken Murathan aynı kendinden emin ifadesiyle, "Niye, biliyor musun?" dedi başını hafifçe sola eğerek. "Çünkü ben varsam o hep bana gelir."

"O kadar eminsin yani kendinden?" dedi Egemen ilk defa sinir dolu bir sesle.

"O kadar eminim," derken de beklememiş, tereddüt dahi etmemişti Murathan.

Derken acil girişinden gelen seslerle ikisi de ters bakışlarını o yöne çevirdi. Gökçen, kapı yanındaki ilaç dolabına çarpmış lakin bunu umursamadan elini ovuşturarak onlara doğru geliyordu. Hafif uyku mahmuru mavi gözleri ise sadece Murathan'daydı. "Murathan," diyerek ona doğru ilerledi. Adımları hızlandı. Acele adımlarla ona doğru ilerlerken dudağında oluşan tebessüm ve gelişindeki heves Murathan'ın da dudağında yarım bir gülüşün oluşmasına neden olmuştu. Tam Murathan'ın karşısında durunca ikisinin de bakışları birbirine kilitlendi.

"Yaralandın mı?" dedi bakışları hızla Murathan'ın sağını solunu tarayarak. "Bu saatte neden geldin? Geldin madem, neden beni uyandırmadın? Harbi yaralandın mı?" Kolunu tutup sağa sola çevirdi. "Ha? İyi misin?"

Murathan bunu beklemiyordu. Evet, iddia etmişti ama bu kadar hızlı gerçekleşmesini beklemiyordu. Keyifle kocaman bir kahkaha atabilirdi. Ama bunun yerine kendinden emin bir gülüş belirdi dudaklarında. "İyiyim, merak etme," derken Egemen'e göz ucuyla baktı. Göt gibi kalmıştı. Zevkli gülüşü büyürken yavaşça Gökçen'in bileğini kavradı. "Seni görmeye geldim," diyerek en net kozunu ortaya sundu.

"Beni mi?" dedi Gökçen anında kocaman, mavi gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırarak. Murathan'ın bileğine dolanmış eline aynı şaşkınlıkla bakıp tekrar gözlerine kaldırdı bakışlarını.

"Eyvallah," derken derin maviliklere hayran hayran bakıyordu Murathan. İlerledi. Kendisiyle beraber Gökçen'i de ilerletti. Bir de lüferden şu ara tadından yenmezdi aslında ama neyse. Artık olanla yetinecekti. Aslında başka şeyler de zevkten dörtköşe olmasını sağlayabilirdi ama yine neyse.

"Egemen," diyen Gökçen'le keyfi bıçak kesiği gibi yara alsa da umursamadı. Pamuk durunca o da durmak zorunda kaldı ama sıkı sıkı tuttuğu bileği bırakmadı. Haklıydı. Yanılmamıştı. O vana Gökçen hep ona gelirdi. Her zamanki gibi.

"Sen neden buradasın? Bir sorun mu var?" dedi Gökçen.

Egemen önce cevap vermedi. Vermedi. Elindeki poşeti sıktı. Bakışları ise Murathan'a kaydı. Murathan çenesini *ben demiştim* derecesine yukarı dikince derin bir nefes verdi. Ve her zamanki gibi tatlı bir gülüş kondurdu dudaklarına. "Hiç," dedi sadece. "Bir şeyimi unutmuşum poliklinikte galiba. Onu bakmaya geldim."

Murathan kocaman bir kahkaha atma isteğini zorla bastırdı. Onun yerine kaşlarını çatmaya devam etti. Ama zevkten dörtköşe bir kaş çatışı bu. Zaten bu kadar muhabbet de yeterliydi. Hatta çokmu bile. Huysuzca ilerleyip Gökçen'i de yönlendirdi. Gökçen hiraz bocalamıştı. Farkındaydı ama umursamadı.

"Ee, iyi geceler o zaman," diye bağırdı Gökçen geri bakmaya çalışarak. Ama bir yandan da Murathan yüzünden ilerlemek zorunda kalıyordu. Burun buruşukluğuyla ters ters önüne döndü. "Ne yapıyorsun sen yine?" diye yükseldi.

"Yürüyorum."

"O zaman ben neden koşmak zorunda kalıyorum, Murathan?" diye sızlanan sesle adımları yavaşladı. Buna rekrar alışması zaman alacaktı. O hep hızlı hareket ederdi. Pamuk ise olabildiğince yavaş.

İkisinin arkasından sadece bakakalan Egemen ise elindeki yemek poşetine eğdi bakışlarını. Birkaç dakika ifadesizce olduğu yerde dikildi. Başka yapacak bir şey gelmiyordu aklına. Galiba ilk defa daha açılmadan reddediliyordu. Biliyordu, en başından hissediyordu ama bu denli kuvvetli bir bağ beklemiyordu. Kırılabilir sanmıştı. Kırılmayı beklemiyordu.

"Bu durumda kalın çiğ köfteyi ben alabilir miyim acaba?" diyen Ayşegül'le bakışlarını yanına çevirdi. Tam yanında dikiliyordu. Bir şey söylemeden paketi ona uzattı. Ayşegül kocaman bir gülüşle aldı paketi. "Teşekkür ederim."

Başını aşağı yukarı salladı. "Önemli değil."

"Gökçen Hanım'a niyet, bana kısmet," derken büyük bir keyifle çiğ köfte dürümü paketinden çıkarıp yemeye başlamıştı Ayşegül. "Nasip işte."

"Ne kadarını duydun diye sormam?" dedi Egemen rezilliğiyle.

Ayşegül kocaman bir lokma ısırdı.

"En başından desem."

Egemen yüzünü ekşitti. Ayşegül ise ağzındaki lokmayı hızla yuttu. "Komutan haklı. En başından yenik başladığınız bir savaştı zaten, Egemen Bey," dedi daha ciddi bir şekilde. "Siz de bunun farkındaydınız." Bakışlarıyla el ele ilerleyen Gökçen ve Murathan'ı işaret etti. "Onların arasında bizim anlayabileceğimizden daha fazlası var."

"Sıradan bir çocukluk arkadaşı," dedi Egemen.

"Size göre öyle," dedi Ayşegül. Dürümünden bir lokma daha alıp hızla yuttu. "Ayrıca çocukluk deyip geçmeyin. Bazı şeyler sadece çocuklukta kalmaz. Mesela ben küçükken de çiğ köfte severdim. Hâlâ severim. Neyi sevip sevmeyeceğimiz çocukluğumuzda şekillenmeye başlar. O zamanlar sevmediğimizi büyüyünce de sevmeyiz mesela. O zamanlar sevdiğimiz şeyi ise hep severiz."

"Bunlar alışkanlık, Ayşegül," dedi Egemen. "Ama bu durum..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde baktı.

Ayşegül ise hafifçe tebessüm etmişti. "Sevgi de bir alışkanlıktır, Egemen Bey. Kalbe bir kere giren şeyler değişmez. Ne olursa olsun hep oradadır. İster nefret ister sevgi." Elindeki dürümü ileri doğru uzattı. "İsterse çiğ köfte." Egemen üzgün üzgün bakarken onun adımları geriledi. "Yerinizde olsam rotayı yeniden oluştururdum. O yol sizi uçuruma sürüklerdi." Çiğ köfteyi Egemen'e doğru kaldırdı. "Bu arada bunun için de teşekkürler. Gerçekten acıkmıştım."

"Önemli değil," diye mırıldandı Egemen. "Çok acıktıysan bir tane daha söyleyeyim."

"Gerek yok," dedi Ayşegül gülümseyerek. "Bu yeterli." Arkasını dönüp huzurla dürümünü yiyerek ilerledi.

Egemen ise derin bir nefes verdi. Sanıyordu ki bunu sindirmesi biraz zaman alacaktı. Arkasını döndü ve hevesle geldiği yolları düşük omuzlarla geri döndü. Daha doğrusu dönmek zorunda kaldı.

"Biraz daha gidersek morga ineceğiz."

Adımları durdu. Yaklaşık birkaç dakika önce saçım örgülü uyanıp, onu burada görmemin şokunu üzerimden atamamışken şimdi ise bileğime yapışmış, amaçsızca beni ortalıkta sürüklüyordu. Adımları durunca ben de durdum. Ama o hemen bana dönmedi. Önüne dönük bir şekilde biraz bekledi.

Sersemlemiş bir hâldeydim. Daha fazla dayanamadım. "Gerçekten bir gün yüreğime indireceksin, Murathan," derken bileğimi elinden çektim. Zorlamadan bıraktı.

Bana döndü. Ama yüzünde saçma, eğlenen bir ifade vardı. "Hangi açıdan?" dedi sırıtarak.

Salak. Bilerek yapıyordu geri zekâlı. Kendince eğleniyordu benimle. Gözlerimi devirdim. "Görevdeydin sanıyordum. Birdenbire hastanede görünce yaralandın sandım."

"Yanına gelmek için illa yaralanmam mı gerek, Pamuk?"

"Yok canım," diye mırıldandım. "Öyle değil de..." Bu noktada ne diyeceğimi bilemediğimden çıkıştım. "Saat gecenin on iki buçuğu, Murathan. Birdenbire seni görmüşüm. Ya ne düşünecektim?"

Ne yapacağımı ve elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğimden gözlerimi ovuşturdum. Hâlâ ayılabilmiş değildim. Gözlerim de çapaklıydı. O ise cevap vermedi. Ufak bir sırıtışla dik dik bana bakınca elim gözümde, boş boş baktım ben de. "Ne var?" dedim ters ters.

"Bu kadar çok mu merak ediyorsun sen beni?" dedi adi bordo goril.

"Aynen," dedim ters ters. "Yedi yirmi dört dertleniyorum burada senin için!"

"Ee, biraz doğru. Bunu yalandan saymıyorum ben," diyen soldaki meleği umursamadan arkamı dönüp beni amaçsızca sürüklediği yolu tekrar yürümeye başladım. Ama elime yapışıp beni ilerideki pansuman odasına sürüklemesini de beklemiyordum. "Yine ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştım. Cevap vermeden ilerleyip beni de kendisiyle beraber çekmeye devam etti. "Murathan, sarhoş musun sen bugün? Manyak herif, derdin ne?" diye en sonunda zıvanadan çıktım. O ise yine umursamadı. Odaya girip beni sedyeye doğru ilerletti. "Otur şöyle," dedi ciddi ciddi.

Üzerime doğru bir adım atınca kaçmaya koşullu olduğum için anında geriledim. Şu an en son istediğim şey hıçkırıktı. Ama o durmadı. Üzerime doğru bir adım daha attı. Lan gelme, oğlum. Manyak mısın? Gelme! "N- Ne?" dedim kekeleyerek. "Niye geliyorsun üzerime? Harbi içtin mi sen bugün? Sarhoş gibi davranıyorsun."

"Aynen," dedi beni zerre umursamadan. Tam dibimde belirip gözlerime öldürücü çekiciliğiyle baktı. Kalbim tekledi. Sonra ise tek hamlede kollarımın altından tutup kaldırdı ve ben yine ne olduğumu bilemeden kendimi sedyenin üzerinde, Murathan'ı ise tam dibimde buldum. Yüzü fazla yakınımdaydı. Benim stresten birbirine yapışmış bacaklarım ise onun bacaklarının arasındaydı. Özür dilerim ama siktir!

"İçtim de geldim," dedi dudaklarıma doğru. "Sarhoşum. Sus da otur şuraya."

Bu durumda nasıl oturayım ama ben? Bayılmama son on saniye falan vardı. Tam şu an sıkıca boynuna sarılmak istedim. Kaç gündür görmediğim için içimde oluşan anlamsız özlemi kokusuna sığınarak yok etmek istedim ama

yumruğumu sıkarak kendimi tuttum. Çünkü biliyordum. Bilerek yapıyordu bunu bana. Kaçtığımın farkındaydı. Nereye kadar kaçacağımı bilmek istiyordu belki de. Oysa ben de bilmiyordum. Nereye kadar kaçabileceğimi ben de asla bilmiyordum. Köşeye sıkışmış olmanın verdiği çaresizlikle nefesim sıkıştı kısa bir an için.

Tam dibimdeyken eli yavaşça elime uzandı. Bakışları gözlerimden ayrılıp elime inince sanki ruhum üşüdü. Bu duyguyu da sevmemiştim. Başıma bela olabilirdi. Nasırlı elleri benim elimin üstünde bir noktayı nazikçe okşayınca ben de bakışlarımı istemsizce elime çevirdim. Üzerinde kocaman bir çizik ve yer yer morluklar vardı. Murathan'ı görünce salak gibi heyecan yapıp ilaç dolabına bodoslama çakan bir maldırellaydım çünkü.

"Az önce mi oldu bu?" dedi yaraya ve morluklara bakarken.

Geri itmek istedim. Elini elimden çekmek istedim. Bu saçma yakınlığa anlam veremedim. Hoşuma gitmesine daha çok anlam veremedim ama hiçbir şey yapamadım. Sadece hemen önümdeki gür ve kıvrık kirpiklerine bakakaldım. Sarı serum mu alsam ben? Böyle damardan damardan...

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım ne dediğimi pek bilemeden. Elimi bırakmadı. Yanı başımızdaki masanın üzerine uzandı. Pansuman eşyalarından bir parça gazlı bez ve bant aldı. "Saçmalama, Murathan," dedim. "Alt tarafı çizik. Bunu mu bantlayacağız?"

"Evet," dedi beni umursamadan. Elimi iyice kendine çekip bakışlarını bana dikti. Yüzlerimiz arasında bir karış bile yokken bacaklarının arasına sıkışmış bacaklarımın vücuduma gönderdiği sinyalleri göz ardı etmeye çalıştım. Beynimde bir noktada kırmızı kırmızı sirenler çalıyordu. Evim barkım yanıyordu! Başım harbi belalardaydı! Ama o inadına bana daha çok yaklaşıyordu sanki. Deli çıkacaktım buradan.

Beni umursamadan elimin üstüne gazlı bezi koydu. "Başkalarının yaralarını sarıp kendi yaranı görmezden mi gelecektin yani?" dedi dikkatle elime bakarken.

Bakışlarım kirpiklerindeydi. Bu hipnoz gibi bir şeydi.

"Gelir gelmez neden beni uyandırmadın?" diye konudan çok bağımsız bir soru sordum.

"Yorgun duruyordun," dedi. Bantlamaya devam etti. "Sen geldiğimi nereden anladın?"

"Saçımdan..." Bandı yapıştırırken bakışları bana döndü. Bandın üstünü eliyle sıkı sıkı sardı. Bir şey söylemeden öylece baktı gözlerime. "Sen de yorgun duruyorsun," dedim bakışlarım yüzünü tararken. "Uyumadan mı geldin buraya?"

"Evet," dedi infilak edici sesi.

Kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Kaç günün uyumadın?"

"Üç."

Salak olduğumun fena eden bir bakış attım ama fazla dikkatsiz davrandığı için yapı görünme ihtimalim fazlaydı. İnşallah öyle olmamıştır. Bakışımdan anlamaz diye bir de sesli dile getirdim. "Salak mısın sen!"

Hafifçe güldü.

"Sen dışında bir, kimse bunu sormadığından üzerine pek düşünmedim valla."

Elimi hızla elinden çektim. Şu an yapamazsam bir, yapamazdım. Bir dönersem bir daha asla kalkamazdım. Ve o eli bir daha tutarsam bu sefer bırakamazdım. Gerçi biz önceden de kendi irâdemizle bırakmamıştık ki ellerimizi. Mecbur kalmıştık bunu yapmaya. Zorla koparılıp en uzak yerlere savrulmuştuk. Ama bu sefer olmazdı. Şimdi değildi. Artık değildi.

"Bence bir düşün," dedim ters ters. "Bayağı salaksın çünkü. Kaç günlük görevden gelmişsin, kalkıp buraya geliyorsun. Gidip uyusana."

Gözlerimi kaçırıp sedyenin üzerinden inmeye çalıştım ama tam dibimde olduğundan pek yardımcı olmuyordu. Sınırımı korumam lazımdı. Ama debelendiğimi anlamış olacak ki önümden zerre hareket etmedi. Yetmiyormuş gibi daha çok yaklaştı. Hıçkırık krizine son bir...

"Uyku benim için problem değil, Pamuk," dedi sakince. "Daha kötülerine de dayandım."

Esir düştüğü, işkenceye uğradığı gerçeği acı şekilde tekrar yüzüme çarpınca içimde adını koyamadığım bir duygu belirdi, ağırlaştı. Ağırlaştı ve ben altında kaldım. "Senin yaran benden daha çok," diye kelimeler benden bağımsız döküldü dilimden. "Ama sen burada durmuş, benim elimdeki çiziği mi bantlıyorsun, Murathan?"

Bakışlarından gözlerime yine sayısız kelime aktı. Ve ben bu sefer birini çok net bir şekilde gördüm: Sevgi. Yoğun bir sevgi. "Yaralarım benim canımı yakmaz, Pamuk," dedi bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip gelirken. "Ama senin yaran... Benim canımı paramparça eder."

Öpelim, dedi soldaki melek. *Şap diye şu an öpelim kızım, valla öpelim artık.*

Umursamamaya çalıştım ama şu an bunu yapmama ramak kalmıştı. Çekiyordu. Sanki bir mıknatıs vardı onda. Anlamsızca çekiyordu. Kalbim ağzımdan çıkmak üzereydi demeye kalmadan kalbim dudaklarımdan cidden çıktı. Pat diye hıçkırdım. Harika. Çok bile dayanmıştım.

Hoşuna gitmişti bu durum. Dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Yüzüme daha çok yaklaştı. Nefesi dudaklarıma değince hıçkırığım eşliğinde içli bir nefes verdim. Bu duygudan korkuyordum. İçindeki bu duygudan çok korkuyordum. Boyutu beni aşıyordu. İlk defa bir duygumdan korkuyordum. Çünkü bununla ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. "Murathan," dedim

zorla. Bir hıçkırık. "Yapma." Başka hiçbir şey demeye gücüm yoktu çünkü. Tam dibimdeydi kehribarları. Tam dibimdeydi dudakları. Çekiyorlardı kendilerine. Devasa bir girdabın içine çekiliyor gibi hissettim o an. Bu iş benim irademi cidden aşardı. Ama konuşmamam daha iyiydi. Zira dudaklarım hareket ettiği için onun dudaklarıyla olan mesafesi azalıyordu. Ve kirpiklerine bu denli yakından bakmak, yoğun bir şekilde her birine dokunma isteği uyandırıyordu.

Hıçkırığımdan ve içine düştüğüm durumdan keyiflenmiş olmalıydı ki serseri gülüşü büyüdü.

"Neyi?"

Anında kaşlarımı çattım. Resmen eğleniyordu benimle! Cebelleşiyordum burada bir şeylerle. Kör müydü?

Alaycı tavrının ve hıçkırık krizimin verdiği gerginlikle en sonunda patlayarak, "Bunu!" dedim. Elimi gövdesine yapıştırıp istemeye istemeye geri ittim. O an için içimde bulduğum tek güç kırıntısı buydu. Anlamsız bir bakış attı ama daha fazla zorlamadan geriledi. Hızla sedyeden aşağıya indim. Bir kere daha hıçkırınca gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Kendime olan sinirim yüzünden kulaklarımdan kan atabilirdi.

"Gökçen," diye mırıldandı.

Böyle yumuşak bir şekilde adımı söylememeliydi. Daha da fena oluyordum. "Yapma," dedim gözlerimi tekrar açarak. Hıçkırdım. Ve kendime olan bütün sinirimi anlamsızca ona döktüm. "Bana iyi davranma!" dedim ters ters. Hıçkırık. "Saçımı örme. Elimi tutma." Hıçkırık. "Dondurma alma." Hıçkırık. "Yaramı sarma." Hıçkırık. Bana öylece bakakalmışken ben aynı sinirimle bağırmaya devam ettim. Ama gözlerim istemsizce doluyordu. "Bağırıp çağır, kız." Hıçkırık. "Yüzüme bile bakma, beni görme. Beni hiç istemediğini, hatırlamadığını söyle." Hıçkırık. "Ama bana böyle yapma. Kepçük olma!"

Hıçkırık.

"Niye?" dedi benim bütün sinirimin aksine sakince. "Sen Pamuk değil misin?"

"Değilim," dedim anında. "Gökçen'im ben."

Hıçkırık.

"Farkı ne?"

"Büyümüş olmam."

Hıçkırık.

"Neden o zaman Pamuk gibi davranıyorsun?"

"Sen de Kepçük'sün çünkü," diyemedim. Bir kere daha hıçkırdım. Ama sinirli bakışlarım bu sefer çaresiz bir hâl almıştı. "O yüzden yapma işte," dedim yalvarır gibi. "Yine Pamuk olmak istemiyorum. Ama eğer sen böyle yaparsan ben sana..." Gerisini getiremedim. Bir kere daha hıçkırınca omuzlarım

daha çok çöktü. Şu noktaya geldiğime ve yine olan her şeyin kırılası dilimden döküldüğüne inanamıyordum. Gömülenler olduğu yerde kalmalıydı oysa. Neden en köşelere kaçan Pamuk'a inatla seslenip geri çağırmıştı ki?

"Dohtor kızım, bu nereye gideceğidi?" diye kapıdan bir amcanın sesi yükselince bakışlarımı o yöne çevirdim. Bir amca elinde idrar kabıyla bön bön bize bakıyordu.

"İçeceksin, dayı!" diye kükredi Murathan aniden. Oysa az önce gayet sakin duruyordu. Gerçekten bu herifin ani siniri sebebim olacaktı.

Bunu beklemediğimden anlık bir bocaladım ama çaktırmamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Murathan!" diye bağırdım ben de ona. Ters bakışlarını bana çevirmişti ama umursamadan ileri doğru bir adım attım. "Gelin, beyefendi. Göstereyim," dedim sakin olmaya çalışarak. Tabii, hıçkırığım eşliğinde. Buradan kaçmak için mükemmel bir fırsattı.

Ama gitmek için yanından geçerken adi bordo goril anında kolumdan yakaladı. "Laboratuvara götüreceksin, dayı. Dümdüz git, sola dön," dedi bakışları yana dönükken. Amca *nereye düştüm* bakışı atsa da Allah razı olsun, bozmadı. "Sağ olasan," dedi ve ilerledi.

Ben ise bir kere daha hıçkırıp kolumu elinden kurtarmak için çektim. O ise bu girişimimi anında beni kendine daha çok çekerek engelledi. "Sen nereye?" dedi ters ters.

"İşim var." Hıçkırık. "Bırak." Kaşları son derece çatıktı. Hızla kapıya ilerledi. Tabii, kendiyle beraber beni de sürükleyerek. "Ne yapıyorsun?" dedim kolumu elinden kurtarmaya çalışarak. "Bıraksana." Umursamadı. İlerleyip muazzam bir şiddetle odanın kapısını kapattı. Beni aynı sinirle çekip kapıya yasladı. Gitmek için bir hamle daha yaptım ama bedenini bana daha çok yaklaştırarak anında durdurdu. Sert bakışları bendeydi.

"Önce bir cümleni tamamla," dedi çırpınışlarımı umursamadan. "Eğer ben böyle yaparsam sen bana ne?"

Âşık olurum...

Ama bu sefer kırılası dilimi tuttum. Cevap vermeden en ifadesiz bakışımla omzuna baktım sadece. Gözlerine bakmak istemiyordum. Orada geçen hiçbir şeyi okumak istemiyordum. Artık ifadesiz bakmıyordu çünkü. Neyi var, neyi yok, göreyim diye en savunmasız hâliyle bakıyordu. Kaçırdım o yüzden bakışlarımı. İnatla sadece omzuna baktım. Ben inatla ona bakmayıp cevap dahi vermeyince, "Gökçen!" diye bir daha kükredi en sonunda.

Bağırmasını zaten bekliyordum. Ama yine de bu yükselişiyle gözlerimi kapattım. Sonra derin bir nefes vererek açtım. "Ne?" diye bağırdım toplayabildiğim bütün sinirimle. Bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Ne var? Ne?"

Hıçkırık.

"Neden kaçıyorsun?"

"Senden kaçıyorum," dedim beklemeden. Saklanacak değildim artık bazı şeyleri. Meydan okur gibi çenemi yukarı diktim. Şu dakikadan sonra saklamaya çalışmak düpedüz salaklığa girerdi. Aramızda normal olmayan bir şey vardı. İnkâr edemezdim. Arkadaş değildik. Eski bir dost değildik. Tanıdık değildik. Çok başka, tanımlayamadığım bir şeydik. Kaçmam ise bunu istemsizce kabullendiğimin en belirgin göstergesiydi.

"Neden?"

Oysa cevabını bal gibi de biliyordu. Yine benimle oyun oynuyordu. "Sen de kaçtın," dedim en ters bakışlarımla. "Cevabını bildiğin sorular sorma bana."

"Evet, kaçtım," dedi sert sert. İyice yaklaştı. "Ama eninde sonunda buradayım!"

İkimiz de bir şeyleri itiraf ediyorduk ama daha çok kafa göz dalacak gibiydik. Kalbim bir anda ağzımdan dışarı fırlayabilirdi. Bana bunu yapmaya hakkı yoktu. Zorlanıyordum. Görmüyor muydu? Gözlerine baktım dik dik. Evet, kaçırmıyordu. Bu kez her şeyiyle karşımdaydı. İfadesizlik zırhı yoktu. Bildiğim Murathan'dı. Gökçen kızın kalbinde yeri olan Kepçük'tü. Kaçma işi gittikçe zorlaşıyordu. Büyük bir zorlukla gözlerimi kaçırıp gövdesini geri itmeye çalıştım ama umursamadı bile. Dev gövdesinin üzerinde benim elim minik bir karınca gibiydi zaten.

"Bırak," diye mırıldandım zorla. Bir daha hıçkırdım.

"Ben bırakmam," dedi sert, erkeksi ama bir o kadar da ruhumu okşayan bir sesle. "Bir daha asla bırakamam."

Bakışlarımı tekrar gözlerine değdirdim. "Niye?" dedim sert olmaya çalışarak. "Daha önce de bırakmadın mı? Şimdi de bırakırsın. Çok zorlanmazsın bence." Tekrar gövdesini geri ittim. Tabii, hıçkırığım eşliğinde. "Şimdi çekil önümden. Kes artık şunu."

Bu sefer bir adım geriledi. Ama yüzünde sinirine ek bir duygu daha vardı: Şaşkınlık. "Ben mi bırakmışım?" dedi aynı şaşkınlığı sesine de yansıtarak.

"Ne?" diye diklendim bir adım da olsa benden uzaklaşmasının verdiği güçle. "Bırakmadın mı? 'Uyu, uyan, hepsi geçecek,' deyip gitmedin mi? Ne aradın ne de sordun. Şimdi mi bırakamıyorsun? Yine yap aynısını! Bırak!"

"Ya sen?" diye öyle bir bağırdı ki kapı olmasa gerisin geri koridora yapışmıştım. O da çok yükseldiğini anlamış olacak ki derin bir nefes vererek gözlerini kapattı. Zira anlık bir ürkmeyle sendelemiştim. Bir iki saniye sonra bir çift alev topu olan kehribarlar tekrar bana döndü. "Arayıp sormayan ben miyim sence? Bırakıp giden ben miyim?" dedi ters ters. "Yoksa telefon numarasını bile değiştiren, birdenbire ortadan yok olan sen mi?"

Cevap vermek adına ağzımı açtım ama kelimem boğazımda düğümlendi. Annem... O dönem kötü olduğu ve eskiye dair hiçbir şeyi hatırlamak isteme-

diğinden telefonu direkt kırmıştı. Aylarca acısını hatırlatıyoruz diye çocuklarının yüzüne bakmayan annem bir telefona mı kıyamayacaktı? Kıymıştı pekâlâ. Hem de bütün rehberi de beraberinde yakarak.

"Ben çocuktum be!" diye anlık sinirle çıkıştım.

"Ha, ben çok mu büyüktüm sence?" diye o da yükseldi.

Dünyanın en saçma kavgası olabilirdi. "Benden büyüktün!" dedim yine de. "Okuma yazma bile bilmiyordum ben be. Sen gelince sana kitap okuyayım diye okumayı nasıl hevesle söktüm, senin haberin var mı? Sayıları öğrenir öğrenmez gittim, kocaman Türkiye rehberindeki bütün Murathan Karakurtları aradım sen çıkarsın diye." Bu noktada ona doğru bir adım atıp omzuna bütün sinirimle bir yumruk attım. İçimde anlamsız bir öfke vardı. "Aylarca pencerenin önünden bir saniye bile ayrılmadan seni bekledim ben. Gel de Kurşun Asker'i oku diye bekledim, gel de yemeğime üfle diye bekledim. Saçıma toka takmayan ben, kelebek tokamı sen aldın diye asla saçımdan çıkarmadım. Gel, beni ondan tanı diye bekledim."

Omzuna bir yumruk daha attım. Hiçbir tepki vermeden öylece duruyordu. Bu beni daha da delirtirken içimde olduğunu benim bile bilmediğim, içerlediğim ne varsa dilimden dökülmeye devam etti. "Nasıl zorlandım, haberin var mı? Yıllarca elimden tutup sonra bir gecede hepiniz gidince nasıl zorlandım, senin haberin var mı? Ne yapacağımı nasıl bilemedim, haberin var mı?" *Bir yumruk daha.* "Mahalledeki çocuklar beni dövdü, burnumu kanattı. Gel diye, hepsine kız diye soğuk asfaltta saatlerce ağlayarak nasıl bekledim, haberin var mı?" *Bir yumruk daha.* "Seni, sesini unutmayayım diye nasıl her gece hayal ettim ve sonra unutmak zorunda kaldım diye nasıl üzüldüm, haberin var mı? Saçlarımı bile kestim yoksun diye. Misketler topladım sen seversin diye. Yaramazlık bile yapmadım bana küstün de o yüzden gittin diye." *Şiddetli bir yumruk daha.* "Babamla Yusuf amca gitmek zorunda olduğu için gittiler. Ya sen?" *Bir yumruk daha.* "Bu kadar mı nefret ettin bend-" Kelimelerim yarım kaldı. Daha doğrusu çıkmak üzereyken beni bileğimden yakaladığı gibi kendine çekip dudaklarımın üstüne şiddetle kapanan başka bir çift dudak yüzünden geri yutturuldu.

Önce ne olduğumu bilemedim. Anlık şaşkınlıkla öylece kalakaldım. Dudakları dudaklarımı sertçe sarmalamışken birkaç saniye göz kırpıştırabildim sadece. Geri itmeliydim. Kaçmalıydım. Gitmeliydim. Yapmak istediğim şeyler bunlardı. Ama hiçbirini yapamadım. Az önceki öfkem, üzerine denizler dökülmüşçesine sönerken gözlerim de yavaşça kapandı. Vücudum sanki sahibi ben değilmişçesine ona daha çok sokuldu. Anlık şaşkınlığın ardından ne yapacağımı, nereye koyacağımı bilemediğim kollarım önce yanaklarında gezindi. Sonra ise usulca boynuna dolandı. Parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım, sert öpüşüne en iyi şekilde yine benden bağımsızca karşılık verdi. Onun ise bir kolu sıkıca belime dolanıp beni gövdesine tamamen yasladı. Arada mesafe bırakmadı.

Bu duygudan korkuyordum. Zira öpüşü de dudakları da beni nefessiz bırakmış değildi. Tam tersine. Nefes gibiydi. Sanki yıllardır susuz kalmışım, hayatım son bulacakken suya kavuşmuşum gibiydi. Kana kana içilmeliydi. Onun öpüşü ise yoğundu. Yoğun, sert ama sıcak. Bir elim benden bağımsızca saçlarına dalıp büyük bir istekle kendime daha çok çekerken diğer kolum, omzuna daha sıkı dolandı. Sıkıca çektim kendime. Dudaklarımla sarıp sarmaladığım yetmezmiş gibi kollarımla da tutundum her bir zerresine. Onun kolları da her an kaçacakmışım gibi sıkı sıkı tutuyordu beni. Sarıp sarmaladı kolları bedenimi. Adımlarım geriledi ama hissetmedim bile. Bedenim tamamen onun kontrolündeydi sanki. Daha çok sokulduk birbirimize. Yakıcı bir tutku, infilak edici bir duyguyla yılların özlemini alnından vururcasına daha sıkı kenetlendi dudaklarımız ve kollarımız.

Ve öpüştük. Ciddi manada nefessiz kalana kadar öpüştük. Nahif değildi ikimizin de dudakları. Sakin değildi. Hoyrattık. Çok büyük bir özlem vardı arada. Başka türlü dinecek gibi değildi.

Sırtım sert bir şeye çarpınca nefes almak adına dudaklarımız ayrıldı. Yavaşça açtım gözlerimi. Sanırım şu an kapıya yapışmış bulunuyordum. Hangi ara buraya kadar gerilediğimizi ise hiç bilmiyordum. Alnını alnıma dayamışken iki alev topu gibi yanan kehribarla karşılaşınca bir kere daha hıçkırdım. Sanırım bu hıçkırık krizim on yıl falan sürecekti. Dudaklarım sızlıyordu. Hatta cayır cayır yanıyordu. Başım dönmüştü, gözlerine bakarken dudaklarım benden bağımsızca yine dudaklarına doğru çekildi.

"Gökçen," dedi kısık sesi. Nefesi dudaklarımın üzerine vurunca gözlerim tekrar kapandı. Minik bir buse bıraktı bu sefer dudaklarıma. Sonra dudak kenarıma. Yanağıma, şakağıma, yüzümün her bir noktasına. Öylece durdum. Her bir öpücüğüyle daha da mayıştım. En son nefesini sol gözümün üstünde hissettim. Gözlerimden öpüyordu. Anlık bir istekle kedi gibi daha çok sokuldum kocaman gövdesine. Elimle ensesindeki saçları yavaşça okşadım. Günlerce sarılsam doyamayacakmışım gibi anlamsız bir açlık vardı içimde. Gerçekten bu kadar duygunun hepsi benim içimde mi gizliydi? Yıllardır benimle miydi? Tam kendimi daha çok bırakıp kolumu omzuna daha sıkı doluyordum ki hâlâ kapalı ve Murathan'ın dudaklarının üzerinde olan gözlerimin önünde bir görüntü belirdi.

Günlerce ağlayan annem, yüzümüze bile bakmayan annem, Gökalp'in doğumunda ben doğurmayacağım diye hastaneye bile inatla gitmeyen annem, babamın mezarının başında aylarca ağlayan annem, annesine en ihtiyaç duyduğu anda yüzüne bile bakmayıp süt vermeyince açlıktan çığlık çığlığa ağlayan Gökalp, küçücük elleriyle kardeşini susturmaya çalışıp bir yandan da annesinin ona bakmayan gözlerinden yaşlarını silen Gökçen...

Ben istemiyordum. Ben annem olmak istemiyordum. Ben bu görüntünün içinde kendimi bir daha görmek istemiyordum. Bir kere daha elimi birinin tutmasına alışıp sonra tek başıma kalmak istemiyordum. Bana bunu

tekrar kimsenin yapmaya hakkı yoktu. Anında gözlerimi açtım. Ne yapıyordum ben? Bu kadar mı iradesizdim gerçekten? Alev alev bana bakan gözleri ve dudakları tam dibimdeyken bu son şansımdı. Bir daha asla kaçamayabilirdim. Anlık topladığım bir güçle hâlâ nefes nefeseyken elimi gövdesine atıp şiddetle geri ittim.

Bocaladı. İfadesinden bu net belli oluyordu.

"Dur," diyerek zorla toparladım nefesimi ve kelimelerimi. Kollarımı hızla boynundan çözüp elimi aramızda bir duvar gibi kaldırdım. Kısa bir an nefes nefese kalmış bir hâlde baktık birbirimize. "Bana bunu yapmaya hakkın yok, Murathan," diyebildim güçsüz bir sesle. "Bana yine bunu yapmaya hakkın yok."

Bana doğru bir adım atıp, "Gökçen..." diyordu ki elimi daha güçlü bir şekilde kaldırdım aramıza. Son şansımdı. Toplayabildiğim son güç kırıntımdı.

"Sakın!" dedim ağlamak üzereyken. Gözlerim doluyordu. Genzim yanıyor hatta sızım sızım sızlıyordu.

"Kaçacak mısın gerçekten bundan?" derken üzgün ve ne yapacağını pek bilemez bir hâli vardı. "Kaçabilecek misin?" diye eklerken ise kendinin bunu asla yapamadığını sesli söylemese bile söylemiş kadar olmuştu.

Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey annem gibi olmak istemediğimdi. "Bilmiyorum," derken sesim de dudaklarım da titremişti. Başımı hızla iki yana salladım. "Ama istemiyorum. Aynı şeyleri yine yaşamak istemiyorum." Öylece baktı. Omuzları düştü sanki. Ben ise yanan genzime rağmen zorla, "Biz bu saatten sonra ne arkadaş olabiliriz ne de başka bir şey," dedim. "Bırakalım da bari Pamuk ve Kepçük güzel kalsın, olur mu? Onları da mahvetmeyelim. Sen kendi yoluna bak, ben kendi yoluma. Yine unutalım."

Devamını getiremedim. Yutkunup öylece kaldım. Sanki şimdi çok unutabilmişim gibi...

Göz bebekleri titredi. İlk defa bu kadar güçsüz duruyordu karşımda. Hiçbir ifadesizlik yoktu yüzünde. Ne varsa okumam, görmem için direkt bendeydi titreyen bakışları. *Yapma* dercesine başını sola eğip büyük Murathan'ı gördüm göreli baktığı en savunmasız bakışı atınca içimden bir şey koptu, ruhum paramparça oldu. O an koşup sıkıca sarılmak istedim yine ama iki yanıma düşen ellerimi sıkmaktan başka bir şey yapamadım. İkimiz de birbirimize öylece bakarken aradan yığınla sessiz kelime aktı. Babalarımız, onları beklediğimiz günler, her telefon çalışta ürperen yürekler, kayıplar, gözyaşları, ayrılıklar, acılar, geride kalanlar...

Yanağıma doğru tek bir gözyaşı ağır ağır süzüldü en sonunda. Bakışları yanağıma düşen gözyaşını takip etti. Çene kasları ani bir şekilde hareketlendi. Kaşları çatıldı. Sinirleniyordu. Çatık kaşlar altından bana bakan yakıcı kehribarları görünce buna daha çok emin oldum. Gözlerine bir daha bakma-

mak için yoğun bir savaş vererek hızla arkamı dönüp kapı koluna yapıştım. Açtım ama bir adım atar atmaz durdum. Gitmek istedim ama ayaklarım yere çakılmış gibiydi. Yanına gitmek istiyordum. Sarılmak istiyordum. Öpmek istiyordum. Gövdesine sinip kokusuna saklanmak istiyordum. Yapamadım ama hiçbirini. Öylece kaldım.

Dönmek istedim ama dönemedim. Gitmek istedim ama gidemedim. Sırtım ona dönük, titreyen dudaklarımla öylece durdum sadece. İkimizden de ses çıkmadan bir iki saniye öylece bekledik. Ne o gidebildi ne de ben.

"Gitsene o zaman," dedi arkamdan gelen çatallaşmış sesi. "Niye bekliyorsun?"

"Önce sen git," diyebildim sadece.

"Ben gitmem," dedi anında. "Gidemem."

Bekledim. Derin bir nefes verdim. "Ben de gidemem," diye mırıldandım sessizce. Bir süre daha sessiz kaldık. Artık gözyaşlarım oluk oluk akıyordu yanaklarıma. Yine de omuzlarımı dik tutmaya çalıştım.

"İlk ben gidersem..." dedi hafif kısık gelen sesi. "Daha iyi olacak mısın?"

Olmayacaktım. Biliyordum. Ama büyük bir yalan söyledim. Başımı hızla aşağı yukarı salladım.

"Olacağım."

Birkaç saniye sesi çıkmadı. Sonra ise hemen arkamda bedenini hissettim. Saçlarıma değen nefesini... Kokusu etrafımı sarıp sarmalarken gözlerim yavaşça kapandı. Bir gözyaşı daha yavaşça düştü yanağıma. Bu duygudan korkuyorum demiştim. Gerçekten korkunçtu. Büyüktü. Yakıyordu. Canıma okuyordu. Nefesi saçlarımdan ayrılırken eli yavaşça parmaklarıma dokundu. Hıçkırmamak için nefesimi tuttum. Gözlerimi ise hiç açmadım. Kehribarlarına bakarsam yanardım. Bu duygu beni cayır cayır yakardı. Onun eli ise parmaklarıma hafifçe dokunup geri çekildi. Sonra sağımda, solumda, arkamda, önümde, yeryüzüne düşen her milimetrekaremde büyük bir boşluk hissettim.

Murathan gitmişti.

Gözlerimi açmadım. Yumruklarımı sıktım. Dişlerimi sıktım. Ağlamamak için kendimi tuttum ama gözlerim kapalıyken bile gözlerimden akan oluk oluk yaşlar hiç yardımcı olmuyordu bana. Daha fazla ayakta duramayarak olduğum yere çöktüm. Gözlerimi yine açmadım. Ama artık tutamadım da. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlamamın etkisiyle şiddetle inip kalkan omuzlarımı durdurmaya çalıştım fakat çok zordu. Zira artık gücüm yoktu. Bir duygumu daha tutmaya zerre gücüm yoktu. Üzgündüm. Gitmesini isteyen bendim ama çok üzgündüm. Artık hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamışken, yanıma gelip iyi olup olmadığımı soran hiçbir hemşireyi, hastayı ve hatta güvenlik görevlisini bile umursamadım. Sadece çöktüğüm yerde, ellerim yüzüme kapalı bir şekilde ağladım. Ağladım da ağladım.

Ben yirmi altı yaşımda, Murathan gitti diye için için ağladım. Tıpkı altı yaşındayken Kepçük gitti diye avaz avaz bağırıp ağladığım gibi. Bundan sonrası ise savaştı. İkimiz için de çetin geçecek, belki de kalplerimizi tarumar edecek büyük bir savaş. Zira bu savaş mantıkla kalbin savaşıydı. Geçmişin savaşıydı. Bütün kayıpların savaşıydı.

Ve ben Gökçen, masalda da gerçekte de kalbi olmayan Gökçen. Olmayan kalbim artık sadece tek bir kişi için vardı.

DEVAM EDECEK...

Lafratan arkasındaki kocaman ağacının dibine gömdüğü küçük teneke kutunun üzerine hızla toprak atmaya devam etti Muratban. Biri gelmeden bunu gömmeliydi. Biri görmeden kesinlikle bu kutuyu buraya gömmeliydi. Sağına soluna baktı. Görünürde kimse yoktu ama okuldan dönüş saatiydi. Gökçen binadan tepesine dikilebilirdi. Ya da başka biri gelebilirdi. Herkes okuldan çıktığı için burası dolup taşardı. Sırf bunu gömmek için koşarak gelmişti okuldan. Çabuk olmalıydı. Tırnaklarının arasına dolan kumlara aldırmadan kutunun üstüne kum atmaya devam etti. Yeterli miktarda gömünce de ona iyice oturtup toprağa düz bir izlenim vermeye çalıştı. Derken arkadan tepesine bir şey uçup tıkıca boynuna dolandı.

"Kepçe!" diye bağırdı Gökçen.

Muratban bunu şu an beklemediğinden sırtına yapışan eşekle beraber hafifçe öne doğru yalpaladı. Ani bir refleksle iki eliyle yere yapışarak ağacın gövdesine kafasını çakmaktan kıl payı kurtuldu. "Ne yapıyorsun kızım ya!" diye bağırdı ters ters.

Gökçen bu bağırışa her zamanki gibi aldırış almadı. "Ne var orada?" dedi Muratban'ın boynunu sıkı sıkı sarılmışken. Başını omzundan ileri uzatıp bakmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun orada?"

"Hiç," dedi Muratban hemen. "Ağacın dibini eşelemişler, onu düzeltiyim."

"Niye?"

"Bir şey aramışlar."

"Ne aramışlar?"

"Köpekler kemik falan arada gelirler."

"Sen köpek misin?"

Muratban önüne bakarken kaşlarını çattı.

"Ne alakası var, kızım!"

"Sen de eşeliyordun. Gördüm," dedi Gökçen bilmiş bilmiş. "Ne var orada? Ne? Ne? Ne?" diyerek ileri atılıyordu ki tehlikenin farkına varan Muratban arkasında kollarını arkaya atıp sırtına yapışık olan küçük kızı kendine çekti ve sırtına alıp hızla uzağa kaçtı.

"Üşüyen yeri düzeltiyordum dedim ya Pamuk. Yok bir şey."

"Ben de düzelteceğim o zaman," diye sırtında ağaç yönünde eğilmeye çalıştı Gökçen.

Murathan derin bir nefes verdi. Görmemeliydi. Hele Pamuk oraya gömülü olan şeyi hiç görmemeliydi. Yeterince utanıyordu zaten. "Haydi, düt düt oynayalım," dedi kızın dikkatini dağıtmak için. "Tut kulaklarımı."

Gökçen bu teklife dünden razı olduğu için hemen ağacın altını düzeltmeyi falan unuttu. Aynı anda birden fazla işi pek yapamazdı. Sadece tek bir şeye odaklanabiliyordu ve şu an odak noktası en sevdiği düt düt oyunuydu. Aynı anda iki elle Murathan'ın kulaklarına yapıştı. "Düt düt!" deyip önce sağ kulağını çekti. Sonra yine, "Düt!" diye bağırıp sol kulağı.

Murathan tıpkı bir araba gibi kulağı hangi yöne çekilirse çaresizce o yöne doğru eğilip, koşarak Gökçen'i ağaçtan uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Yavaş çek kız! Gerçek direksiyon mu bu? Kulak!" dedi Gökçen sol kulağını haddinden fazla çekince. "Valla atarım sırtımdan aşağı."

Gökçen güldü. Hem de kocaman bir kahkaha atarak. Sonra öne eğilip yandan Murathan'ın yüzüne bakmaya çalıştı.

"Atar mısın gerçekten beni?"

Murathan başını çevirip yandan ona bakan mavi gözlere, tatlı tatlı gülen yüze öylece baktı. "Atmayacağım tabii ki Pamuk," diyebildi. "Ama acıdı. Yavaş ol. Valla daha oynamam ha."

Gökçen güldü. Aynı hızla az önce hızlı çektiği kulağa bir öpücük bıraktı. "Öptüm, geçti," dediğinde ise Murathan derin bir nefes daha verip önüne döndü. Kutuyu gömmeseydim diye düşündü istemsizce. Anında kovaladı bu düşünceyi. Ona veremezdi. Kimseye diyemezdi. O, orada kalmalıydı. Gömülmeliydi.

"Haydi Kepçük!" diye bağırdı Gökçen heyecanla sırtında sağa sola sallanarak. "Babamlar geldi. Eve kadar düt düt yapalım, haydi!"

"Babamlar mı geldi?" diye bağırdı Murathan heyecanla. "Baştan söylesene, kızım. Sıkı tutun. Uçuşa geçiyoruz."

Gökçen neşeli bir gülüş eşliğinde ona denileni yaptı. Kollarını kocaman açıp sıkıca Murathan'ın kulaklarına yapıştı. "Sağa düt düt Kepçük!" diye bağırdı. Murathan hızla o yöne koştu. İkisi de neşeyle güldü. Her yeri neşeli kahkahaları doldurdu.

Bu an birinin hafızasında sonsuza kadar yer ederken, diğerinden sonsuza kadar uçup gitti.